

Hoàng ân hảo dãng

Bách
Giới
Tử

TRUYENFULLON

Mục lục

<u>Chương 1: Ngục Đại Lý Tự</u>	1
<u>Chương 2: Đại Quân Chinh Viễn</u>	2
<u>Chương 3: Mong Mà Không Được</u>	3
<u>Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân</u>	4
<u>Chương 5: Một Màn Kịch Loạn</u>	5
<u>Chương 6: Thọ Yên Kết Thân</u>	6
<u>Chương 7: Hình Bộ Thị Lan</u>	7
<u>Chương 8: Trò Chuyện Vui Vẻ</u>	8
<u>Chương 9: Sinh Tử Được Hoàn</u>	9
<u>Chương 10: Gieo Gió Gặt Bão</u>	10
<u>Chương 11: Xuân Sắc Mê Người</u>	11
<u>Chương 12: Hận Ý Ngập Trời</u>	12
<u>Chương 13: Một Phong Tấu Chương</u>	13
<u>Chương 14: Thái Tử Có Hỉ</u>	14
<u>Chương 15: Lộ Ngộ Hoàn Khó</u>	15
<u>Chương 16: Tổng Lễ Đông Cung</u>	16
<u>Chương 17: Hôn Sự Thái Tử</u>	17
<u>Chương 18: Kết Tội Trước Đám Đông</u>	18
<u>Chương 19: Hoa Khai Kham Chiết</u>	19
<u>Chương 20: Sự Việc Bại Lộ</u>	20
<u>Chương 21: Trước Mặt Đối Chất</u>	21
<u>Chương 22: Kính Cùng Bất Kính</u>	22
<u>Chương 23: Vu Cồ Chi Họa</u>	23
<u>Chương 24: Phế Truất Thái Tử</u>	24
<u>Chương 25: Hạ Chỉ Ban Chết</u>	25
<u>Chương 26: Người Mau Cứu Ta</u>	26
<u>Chương 27: Kiếp Hậu Dư Sinh</u>	27
<u>Chương 28: Hầu Phủ Phu Nhân</u>	28
<u>Chương 29: Huynh Đệ Gặp Nhau</u>	29
<u>Chương 30: Đêm Trung Thu</u>	30
<u>Chương 31: Trò Chuyện Riêng Nửa Đêm</u>	31
<u>Chương 32: Điều Nhiệm Biên Quan</u>	32
<u>Chương 33: Xuất Phát Lên Đường</u>	33
<u>Chương 34: Thế Tử Lương Phủ</u>	34
<u>Chương 35: Chỉ Người Mà Thôi</u>	35
<u>Chương 36: Hỉ Đắc Lân Nhi</u>	36
<u>Chương 37: Tự Tin Hay Tự Ti</u>	37
<u>Chương 38: Hồ Dương Thương Thành</u>	38
<u>Chương 39: Hữu Nhục Tự Văn</u>	39
<u>Chương 40: Thiên Tử Quốc Sắc</u>	40
<u>Chương 41: Bạn Cũ Đến Cửa</u>	41
<u>Chương 42: Gặp Lại Hứa Lang</u>	42
<u>Chương 43: Thủ Khắc Chi Lễ</u>	43

Chương 44: Đêm Tân Hôn
Chương 45: Quen Là Tốt Rồi
Chương 46: Lòng Trắc Ẩn
Chương 47: Cáo Mượn Oai Hùm
Chương 48: Nguyên Bảo Biến Mất
Chương 49
Chương 50: Biên Quan Khủng Hoảng
Chương 51: Thư Từ Kinh Thành
Chương 52: Đêm Trước Ngày Xuất Chinh
Chương 53: Đêm Ly Biệt
Chương 54: Chuyện Ngoài Ý Muốn
Chương 55: Quân Vây Khắp Thành
Chương 56: Thủ Quan Chi Chiến
Chương 57: Chân Tướng Sau Lưng
Chương 58: Ngàn Dặm Tìm Phu
Chương 59: Cứu Biệt Trùng Phùng
Chương 60: Chạy Thoát
Chương 61: Tân Cựu Giao Thê
Chương 62: Hành Vãng Giang Nam
Chương 63: Phiên Ngoại 1: Một Nguyên Bảo Tròn Tròn
Chương 64: Phiên Ngoại 2: Chuyện Về Sau
Chương 65: Phiên Ngoại 3: Chuyện Chăm Con Thường Ngày.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngục Đại Lý Tự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giờ mảo* vừa qua khỏi, cửa sắt dày nặng ngục Đại Lý Tự ở thành Bắc vang lên một tiếng “cọt kẹt” đẩy ra, hai ba tên canh ngục cấp thấp ngáp ngáp dài rồi duỗi cái eo lười đi tới, bắt đầu quét sạch đồng tuyết đọng trước cửa.

— Từ 5 giờ đến 7 giờ sáng

Tuyết rơi cả một đêm, giờ đã vào thời gian se lạnh rét đậm của mùa đông, những tên canh ngục này chỉ qua loa vung cây chổi mấy cái, thỉnh thoảng dừng lại xoa tay giậm chân, oán giận bực tức vừa nói vừa mắng.

Xa xa, có tiếng xe dần tiến tới gần, đó là một chiếc xe ngựa trang trí lộng lẫy được hai con tuấn mã cao to phiêu phi thể trắng* da lông bóng lưỡng kéo, dừng lại trước cửa ngục Đại Lý Tự. Có hai người nam nhân trẻ tuổi mạnh khỏe cường tráng nhảy xuống từ cang xe, đều mặc một thân trang phục đại nội thị vệ, mắt nhìn thẳng, khí thế凛冽.

— Phiêu phi thể trắng: béo tốt cường tráng.

Mấy người canh ngục kia... người đẩy ta xô, ngó dáo dác, tiếp đó cửa xe đẩy ra một khe hở, có người dáng dấp như thái giám đi xuống từ trong xe, gãi thoáng nhướn nhướn mày, rồi dùng thanh âm lạnh lạnh

mà lên tiếng: “Hoàng thái tử điện hạ giá lâm, còn không mau mau tiếp giá!”

Mấy tên canh ngục run lấy bầy quỳ xuống, còn quan lại khi nghe tin cũng đến quỳ chung một chỗ. Người được thái giám đỡ xuống xe là một vị thiếu niên tuấn tú thân trường ngọc lập*, mặt tựa quan ngọc*, trên người mặc một bộ đồ rực rỡ thường dùng cho hoàng thái tử, nơi vạt áo cùng ống tay áo dùng chỉ vàng phác họa ra hoa văn như ý tường vân*, khoác lên chiếc áo khoác lông cáo màu bạc, bên trong vẽ ngạo mạn hào hoa phú quý còn tăng thêm mấy phần quyến rũ phong lưu.

— Thân trường ngọc lập: dáng người thon thả, cao gầy.

— Diện tựa quan ngọc: nam nhân có nhan sắc đẹp.

— Như ý tường vân: xem hình

 Chỉ thấy đôi mắt phượng của hắn hơi nhú lại mi mục như họa dưới mắt trái còn vẽ rồng điểm mắt thêm nốt lệ chí con người nhìn quanh như sóng nước lưu chuyển dần dần sinh ra chút ý nghĩ mi nhãn như tơ

Chỉ thấy đôi mắt phượng của hắn hơi nhú lại, mi mục như họa, dưới mắt trái còn vẽ rồng điểm mắt* thêm nốt lệ chí, con người nhìn quanh như sóng nước lưu chuyển, dần dần sinh ra chút ý nghĩ mi nhãn như tơ.

— Vẽ rồng điểm mắt: làm nổi bật, sinh động.

— Mi nhãn như tơ: ví khi nhìn tới sẽ như quăng tơ văng tình, nắm giữ được lòng người => ánh mắt mê người

Chỉ là thần thái lần này cũng không ai dám nhìn, càng không người dám nghị luận.

Thái giám Vương Cửu hắng giọng một cái, hỏi đám người đang quỳ trên mặt đất: “Hứa hàn lâm có ở đây không?”

Người đứng đầu ngục nơm nớp lo sợ trả lời: “Có... có ở, Hứa Hàn Lâm vẫn luôn được giam giữ trong ngục của Đại Lý Tự.”

Chúc Vân Cảnh nhàn nhạt mở miệng: “Mang cô đi.”

Trong ngục giam giữ của Đại Lý Tự đều là trọng phạm triều đình, Hứa hàn lâm biên tu Hứa Sĩ Hiền bị liên lụy tới án thơ châm biếm tri phủ Cảnh Châu, vì thế liền áp giải tới chỗ này chờ xử trí, tính ra cũng đã chừng hơn tháng nay rồi.

Trong đại lao âm u u ám, quanh năm không thấy ánh mặt trời, xông vào mũi là mùi hôi thối, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu khóc chửi rủa từ tù nhân truyền đến. Chúc Vân Cảnh chột chau mày, ngục thừa dẫn đường quan sát thần sắc của hắn, chỉ cười giả lả mà nói: “Chỗ này ô uế, thật sự là làm dơ tai mắt của điện hạ ngài...”

Chúc Vân Cảnh không nhịn được ngắt lời hắn: “Ít nói nhảm, người đâu?”

Hứa Sĩ Hiền bị giam giữ ở phòng giam tối tăm nhất nằm ở cuối hành lang, Chúc Vân Cảnh chậm rãi đi vào, nhìn thấy người thanh niên tóc tai bù xù, quần áo đơn bạc, không hề có chút sức sống nào ngồi dựa ở trong góc, lúc này mới giận tái mặt.

Vương Cửu đi tới chỗ quan lại thay hắn chất vấn quát: “Chuyện này là sao? Trời lạnh như thế này sao ngay cả chậu than cũng không có? Không lẽ là muốn rét chết người hay sao?!”

Ngục thừa vội vã thỉnh tội: “Điện hạ rộng lượng khoan dung, là chúng thần sơ sót, kính xin điện hạ thứ tội!”

Không lâu sau, hai chậu than ánh lửa nóng hổi được đưa đi vào, canh ngực còn đem đến thảm da lông dày đặt lên làm đệm trên ghế dựa.

Đôi mắt Chúc Vân Cảnh quét về phía Vương Cửu, Vương Cửu bèn vội vàng xua một đám người muốn nịnh hót ra ngoài, lúc này trong phòng giam chỉ còn dư lại Chúc Vân Cảnh cùng Hứa Sĩ Hiển âm u đầy mùi chết chóc không phản ứng gì.

Sau khi ra khỏi phòng giam, tên ngục thừa vẫn mặt dày lấy lòng lấy lòng Vương Cửu: “Vương công công, thái tử điện hạ đây là...?”

Ngay cả mí mắt Vương Cửu cũng chẳng thèm nhắc: “Sau này nhớ hầu hạ vị bên trong kia, đừng để đối phương bị đói lạnh, còn chuyện khác hỏi ít chút sẽ tốt hơn.”

Trong phòng giam, Chúc Vân Cảnh lười biếng nghiêng người dựa vào ghế dựa, mắt phượng nhẹ híp lại quan sát nam nhân trước mặt.

Năm ngoái Hứa Sĩ Hiển là vị tân thám hoa, mới hai mươi tuổi đã ghi tên bảng vàng đứng ở ba vị trí đầu. Hắn tài học xuất chúng, mà dung mạo lại như Phan An, lúc trước có lần cưỡi ngựa dạo trên phố Trường An, làm cho vô số khuê tú quý nữ trong kinh thành quăng hoa tặng hương, danh tiếng nổi trội. Nhưng mà tạo hóa trêu người, cũng mới chỉ có một năm mà thôi, thám hoa lang tuần tú lỗi lạc, phong quang vô hạn ngày xưa, giờ đã sa vào tù tội, đúng là đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

“Hứa Sĩ Hiển, lúc trước cô đối đãi dung túng người đủ kiểu, người cũng chớ hề cảm kích, bây giờ rơi vào kết cục như thế này, có từng có hối hận qua chưa? Nếu như có cô che chở, người cũng sẽ không cho ở mấy cái chỗ dơ dáy bẩn thỉu này chờ chết.” Chúc Vân Cảnh cất cao

thanh âm chứa đựng chút ý cười giấu cợt cùng cái vẻ cao cao tại thượng.

Hứa Sĩ Hiên chậm rãi ngược mắt, trong đôi mắt đầy vẻ hồ hững, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, lạnh nhạt trả lời: “Đa tạ điện hạ ưu ái, thần không kham nổi.”

Chúc Vân Cảnh “Hừ” một tiếng, trong lòng không khỏi nén giận, hấn dù gì cũng là thái tử trên vạn người, còn cái tên Hứa Sĩ Hiên này chẳng qua chỉ là cái tên thất phẩm Hàn Lâm biên tu, bây giờ đang trong cảnh nguy tính mạng đáng lo, thế mà vẫn như lúc trước không coi hấn ra gì. Bên trong tường tượng của hấn, con người kia có khóc ròng quỳ xuống đất xin tha, vẫn chưa đủ làm hấn toại nguyện.

“Người thật sự không sợ chết sao?”

“Quân muốn thần chết, thần không thể không tuân.”

Giờ khắc này, Hứa Sĩ Hiên tóc tai rối bời, quần áo xốc xếch, nhưng khí khái không hề giảm, hết như chàng thám hoa lang vô số người nhớ thương năm ấy. Cũng bởi vì cái này, Chúc Vân Cảnh mới càng muốn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để chiếm được được hấn.

Chúc Vân Cảnh là thiên hoàng quý tộc chân chính, nguyên xuất thân từ đích tử* lại là hoàng trưởng tử, vừa sinh ra đã trở thành thái tử, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, không có thứ gì mà Chúc Vân Cảnh hấn không cầu được, chỉ có Hứa Sĩ Hiên này, hết lần này tới lần khác lại khiến hấn té ngã, sa sút từng chút từng chút một.

(*) đích tử: con trai do vợ cả sinh ra | trưởng tử: con trai cả.

Chúc Vân Cảnh lạnh giọng nhắc nhở người nam nhân trước mặt: “Hứa Sĩ Hiên, người thật sự cho là người không nợ cô chút nào? Nếu không có cô giúp người nói tốt ở trước mặt phụ hoàng, người cho rằng

người có thể thuận lợi mà tiến vào Hàn Lâm viện ở lại trong kinh trải qua tháng ngày an nhàn sao? Ngay cả trạng nguyên cùng bảng nhãn đều bị đưa tới bên ngoài thị trấn xa xôi heo hút làm quan huyện, người dựa vào cái gì?”

Hứa Sĩ Hiển không hề bị lay động: “Điện hạ có ý tốt, nhưng đây không phải là nguyện vọng của thần. Thần thi khoa cử, vốn không phải vì quan to lộc hậu, mục tiêu của thần chẳng qua là làm chuyện cho dân, vì lê dân xã tắc tận sức mọn, chứ không phải ham muốn hưởng lạc an nhàn, sống tạm bợ nơi kinh thành phồn hoa.”

Chúc Vân Cảnh vỗ một chưởng lên tay vịn trên ghế dựa, cảm thấy vừa tức vừa giận. Hắn chưa từng thấy qua con người nào ngu xuẩn mất khôn không biết phân biệt như thế, hóa ra mấy lời nói tốt của hắn này giờ đều uổng phí, trái lại bản thân còn đóng vai ác nữa!

Kỳ thực việc này đã sớm được đồn đại ở trong kinh, lúc bấy giờ ở Đại Diễn triều đang trong thời buổi rối loạn, không những chiến sự liên tiếp, mà thiên tai nhân họa không ngừng, đâu đâu cũng có địa phương cần người, trong giới khoa cử ngoại trừ những người tiến sĩ bối cảnh thâm hậu nhà cao cửa rộng ra, thì còn lại đa số người đều được phái đi phụ trách những vùng xa xôi hẻo lánh, năm ngoái trong khoa cũng chỉ có duy nhất người thám hoa lang là Hứa Sĩ Hiển này ở lại trong kinh, sau đó liền có tin nói bóng nói gió truyền ra, là do hoàng thái tử điện hạ coi trọng hắn, nên mới đặc biệt lưu lại.

Lời đồn đãi ban đầu chính là từ trong Hàn Lâm viện, bởi vì Hứa Sĩ Hiển trời sinh một dung mạo đẹp, tuổi còn trẻ đã có thành tựu khiến bị người đổ kị, hoặc cũng bởi vì tính cách quá mức chính trực không muốn cứu vãn chuyện không hòa thuận cùng đồng bạn, mới tiến vào hàn lâm viện chưa được bao lâu liền bị xa lánh. Cái nhóm người thư sinh hủ lậu mục nát ở Hàn Lâm viện cứ tự cho là mình mình thanh

cao, căn bản cũng không sợ đắc tội đến hoàng thái tử, bèn thêu dệt ra mấy chuyện phong lưu vận sự* sao cho có đầu có đuôi, rồi nhanh chóng lưu truyền đến độ dư luận xôn xao, mọi người đều biết.

— Phong lưu vận sự: chuyện tình phong nhã, hữu tình.

Đương nhiên chuyện này cũng không hoàn toàn là giả, chí ít Chúc Vân Cảnh thật sự nảy sinh tâm tư với Hứa Sĩ Hiễn, người cũng đúng là do hấn lưu lại. Lúc trước trong thi điện Kim Loan, Chúc Vân Cảnh vốn là chỉ muốn đi vào xem trò vui chút, ai ngờ đâu liền chọn trúng vị thám hoa lang này, sau khi hết lần này đến lần khác lấy lòng người ta nhưng đều vấp phải trắc trở, vì thế nếu muốn nói không nghi ngờ Chúc Vân Cảnh là không thể nào, mà những lời đồn đãi trong kinh cũng là hấn cố ý tung ra, mục đích chính là vì bức Hứa Sĩ Hiễn đi vào khuôn phép.

Chúc Vân Cảnh từ thuở nhỏ đã kiêu căng ương ngạnh quen rồi, chuyện khác người nhất từng làm... Chính là ở trên triều đạp một vị lễ bộ thượng thư bảy mươi tuổi ngã xuống bậc thang. Lão Thượng thư đáng thương kia sau khi được nhắc lên đưa về thì chưa tới nửa tháng liền buông tay nhân gian mà đi đời nhà ma. Chúc Vân Cảnh cũng vì vậy mà bị một vị quan ngự án thư hạch tội, nhưng vậy thì thế nào, hoàng đế vẫn cưng chiều hấn, cuối cùng cũng không làm gì mà nhẹ nhàng bỏ qua một bên, về chuyện hấn coi trọng vị quan nhỏ thất phẩm, cái này căn bản không là vấn đề.

Bởi vì khi Đại Diễn triều dựng nước, Hoàng đế lập nam hậu, sau đó liền trở thành một giai thoại thiên cổ, thành ra nam phong* ở Đại Diễn triều ngày càng hưng thịnh, cưới nam thê cũng là một chuyện hợp tình hợp phép. Năm nay hoàng thái tử tròn mười bảy, lại chưa nạp phi, Hứa Sĩ Hiễn cũng không đón dâu, nếu như Chúc Vân Cảnh thật lòng ái mộ Hứa Sĩ Hiễn, mà Hứa Sĩ Hiễn cũng có ý với hấn, thì Hàn Lâm

thám hoa kia sẽ có một ngày làm chủ đông cung, trái lại đây là một chuyện đáng ca tụng, chỉ tiếc trong lúc đó hai người cũng không phải người tình ta nguyện, mà hiện tại Hứa Sĩ Hiễn lại phạm vào tội lớn ngập trời, tiền đồ hủy sạch người người không tránh kịp, cũng chỉ có Chúc Vân Cảnh vào một buổi sáng sớm rét giá này, hạ mình xuống tới Đại Lý Tự âm u này nhìn hắn, vậy mà hắn còn không cảm kích!

— Nam phong: chỉ nam sắc

Chúc Vân Cảnh nén tức giận nói: “Người nói nghe thật lọt tai, cái gì mà không muốn trong kinh viết thơ, muốn đi đến nơi khác làm quan phụ mẫu dốc lòng vì dân, e là chê mớ Hàn Lâm viện ít chứ gì? Nếu người thật sự là trung quân yêu dân như vậy, thì sẽ không thể nào cùng tri phủ Cảnh Châu viết thơ châm biếm nghị luận bệ hạ rồi. Một mình người vì ý đồ mưu phản mới bị bỏ tù, giờ lại đi nói là vì lê dân xã tắc tận sức mọn, không cảm thấy buồn cười đến cực điểm hay sao?”

Biểu hiện trên mặt Hứa Sĩ Hiễn rất cục thay đổi, vội vã biện luận: “Lão sư tuyệt đối không có ý đồ xấu, hắn là bị người ta vu oan hãm hại! Lão sư một đời thanh liêm, cương trực công chính, sẽ không có khả năng chê trách quân thượng! Càng sẽ không ý đồ mưu phản! Kính xin điện hạ minh xét!”

“Sách, chết đến nơi rồi còn lo cho người khác, chính cái mạng nhỏ của người cũng khó mà giữ được, còn băn khoăn những người khác làm cái gì?”

Hứa Sĩ Hiễn quỳ dậy, dùng sức đập đầu về hướng Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ ngài là thái tử đương triều, sao mà có thể trơ mắt nhìn trung lương bị hãm hại mà thờ ơ không động lòng được! Lão sư hắn đúng là bị oan uổng! Thần đúng là không sợ chết, nhưng lão sư không thể mang tiếng xấu vô tội uổng mạng! Thần kính xin điện hạ điều tra rõ

chân tướng trả lại sự trong sạch cho lão sư, thần kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa cho điện hạ!”

Chúc Vân Cảnh cười bĩu môi: “Có thái độ này là được rồi, có điều cô muốn người làm trâu làm ngựa để làm chi? Người muốn làm nô tài cho cô không thiếu một mình người, mà vị ân sư kia của người kể cả tội của người thì xem như là liên lụy tội lớn cả nhà, cô coi như là hoàng thái tử, nhưng trên vẫn còn có hoàng đế, không phải muốn làm cái gì cũng có thể làm, người muốn cô liều lĩnh mạo hiểm lớn như vậy giúp người, thì dù sao cũng phải lấy ra chút thành ý chứ.”

Nụ cười của Chúc Vân Cảnh dưới lửa than chiếu rọi càng sinh ra chút khí tà khiến người không thể không rét run, Hứa Sĩ Hiển chậm rãi nắm chặt tay, hình như có đấu tranh do dự.

“Thành ý” này là gì không cần nói rõ thì hắn và Chúc Vân Cảnh đều hiểu, hắn nhớ tới sự phỉ nhổ nhất mình từng nhận được... Chính là kẻ dùng nhan sắc nịnh hạnh, bây giờ lại không thể không dùng cách đó để đổi lấy cơ hội sống sót cho ân sư được.

Chúc Vân Cảnh hững hờ xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, tiện thể nhắc nhở hắn: “Người phải hiểu rõ, cô không phải là đang bức bách người, nhưng ngoại trừ cô ra thì không có ai quản người chết sống, chỉ cần người có thể như cô mong muốn, cô liền đáp ứng người. Mà cho dù cô không chắc có thể thay người lật lại án tri phủ Cảnh Châu hay không, nhưng ít ra cô bảo đảm người không cần lo tính mạng một nhà già trẻ của hắn là được rồi.”

Hứa Sĩ Hiển chậm rãi nhắm mắt lại, rồi dập đầu lạy lần hai: “Thần, tạ điện hạ long ân.”

PS: Công quân chưa lên sân.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Quân Chinh Viễn

Lúc Chúc Vân Cảnh từ trong lao đi ra khoe miệng còn mang theo ý cười sảng khoái, Vương Cửu chỉ nhìn một chút liền biết điện hạ đây là tâm tưởng sự thành*, thành ra cũng cao hứng theo. Dù sao nếu Điện hạ không thoải mái, thì những người chịu hứng những cơn thịnh nộ trời ơi đất hỡi cũng chính là đám hạ nhân bọn họ, chỉ có khi điện hạ vui vẻ, bọn họ mới có thể sống thảnh thơi ngày dễ chịu.

— tâm tưởng sự thành: chuyện trong lòng được như ý muốn.

Ngục quan Đại Lý Tự ân cần cung tiễn hoàng thái tử lên xe rời đi. Trước khi lên xe, Chúc Vân Cảnh nhìn lướt qua ngục thừa đang quỳ trước mặt hắn, trầm giọng nhắc nhở: “Chuyện cô tới nơi này, không cho phép nói lung tung.”

Đầu của đối phương hạ thấp xuống: “Điện hạ yên tâm, thần chắc chắn không dám.”

Xe ngựa lộc cộc mà đi, mãi cho đến khi mất bóng, đám quan quỳ đầu đất mới bò dậy, đang trong mùa đông giá rét mà gã nào cũng đỏ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây là đang xảy ra chuyện gì!

Trong xe Chúc Vân Cảnh nhắm mắt dưỡng thần, ngoài miệng dặn dò Vương Cửu: “Một lát tìm người đi nhắn với Quốc Công Phủ, để cho tên tiểu tử Tạ Hiên Minh kia giúp cô làm ổn thỏa chuyện này.”

“Dạ.” Vương Cửu mau mau đáp lại.

Trở lại trong cung đã là giờ tỵ, Chiêu Dương đế đang trong noãn các* ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương. Chúc Vân Cảnh đi vào thỉnh an quy củ, Chiêu Dương đế gọi hắn đến bên cạnh mình rồi hỏi: “Hôm nay làm sao không thấy con vào triều?”

— Giờ tỵ: từ chín đến mười một giờ sáng.

— Noãn các: phòng có lò sưởi ấm.

“Đêm qua tuyết chợt rơi lớn bị cảm lạnh, cho nên thân thể có chút không thoải mái.” Chúc Vân Cảnh tùy tiện bịa ra một lý do.

“Đã để thái y xem qua chưa?”

“Không có gì nghiêm trọng, uống hai chén thuốc là được, phụ hoàng không cần lo lắng.”

Chiêu Dương đế yên lòng, ngược lại cùng hắn nói đến một chuyện khác: “Đại quân chinh viễn đầu tháng sẽ thắng trận về triều, đến lúc đó con thay trẫm đến bên ngoài Đức Thắng Môn nghênh tiếp, nhiều năm như vậy, cuối cùng phương Bắc cũng yên ổn, đây đều là do có tổ tông che chở, đến cái ngày chờ trẫm qua trăm tuổi cũng sẽ có mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông rồi.”

Chiêu Dương đế hãy còn cảm thán, trong mắt không thể giấu đi sự vui sướng cùng hưng phấn.

Chúc Vân Cảnh thuận thế ca ngợi: “Là phụ hoàng võ công cái thế, thiên hạ không ai không quy thuận.”

Lời này hiển nhiên Chiêu Dương đế vô cùng thích nghe, hắn vuốt chòm râu đẹp đẽ của mình, bên trong nụ cười thêm mấy phần tự đắc.

Người Di* chiếm nhiều ở phương Bắc, gần mấy chục năm qua đã nhiều lần liên tiếp xâm phạm biên cảnh Đại Diễn, cướp đốt hiếp giết, không có việc xấu nào không làm, đã sớm trở thành đại họa nghiêm trọng của Đại Diễn. Năm năm trước, Chiêu Dương đế phái năm trăm ngàn đại quân chinh viễn xuất chinh đến Bắc Di, cuối cùng cũng chặt được thủ cấp của tên Hãn vương di nhân, lùì địch ngàn dặm, đánh cho người Di phục tùng, không thể không xưng thần cống nạp. Đây là chuyện mà tiên đế tiêu tốn tâm huyết cả đời không làm được, cuối cùng lại có thể hoàn thành trong tay Chiêu Dương đế, nhất định sẽ là một trang nổi bật trong sử sách hậu thế, khó trách sao Chiêu Dương đế có thể tự mãn như vậy.

— Di nhân: chỉ người bộ tộc, dân tộc thiểu số.

Chúc Vân Cảnh nghĩ tới nhưng là nghĩ tới chút việc khác, lần này đại quân chinh viễn toàn thắng trở về, nói vậy Hạ gia cùng nhị đệ của hãn Chúc Vân Tuần sẽ càng thêm đắc ý.

Chiêu Dương đế bàn giao chuyện xong, thừa dịp tâm trạng tốt còn nói thêm mấy vấn đề khác: “Hôm qua trẫm đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an thái hậu, lão nhân gia có nhắc chuyện bây giờ con mười bảy tuổi, đã đến tuổi thành hôn, mẫu hậu con mất sớm, việc này đúng là sơ sót của trẫm. Dù gì con cũng là thái tử, sớm ngày thành gia lập nghiệp cũng là có công với xã tắc.”

Chúc Vân Cảnh chấp tay: “Vậy do phụ hoàng làm chủ.”

Chiêu Dương đế thấy hãn thuận theo thành ra vô cùng đắc ý, chỉ thuận miệng đề cập đến: “Vài ngày trước trẫm có nghe một tin đồn hoang đường trong kinh, tuy nói không thể, nhưng suy cho cùng vẫn e ngại tới danh dự con, cho nên sau này con chỉ cần làm việc

cẩn thận trang nghiêm lại chút, đừng để lọt trúng miệng lưỡi người đời.”

Chúc Vân Cảnh cũng không bắt ngờ mấy đối với chuyện giữa hắn và Hứa Sĩ Hiển lọt vào trong tai Chiêu Dương đế, bởi có người dẫn cho có hao tổn tâm cơ cũng muốn hắn không được yên ổn. Bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn phải tỏ vẻ khiêm tốn tiếp thu: “Nhi thần sẽ tránh.”

Chiêu Dương đế gật đầu: “Chuyện đại hôn chưa gấp, thái hậu nói cũng sẽ giúp con chọn lựa, nếu con có ý kiến gì, thì cứ đi nói với thái hậu.”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Nhi thần nào có ý kiến gì, phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu chọn nhất định là tốt nhất.”

Sau khi Chúc Vân Cảnh giúp Chiêu Dương đế phê duyệt một phần tấu chương, liền ở lại cùng hắn dùng bữa trưa, buổi trưa xong thì về tắm cung chợp mắt một lúc, tới buổi chiều lại đến Trọng Hoa Điện đọc sách.

Trọng Hoa Điện là nơi để các hoàng tử học tập, năm Chúc Vân Cảnh mười hai tuổi liền theo Chiêu Dương đế vào triều để học tập xử lý chính sự, cũng có đại nho đương thời nhậm chức Thái Phó dạy thái tử học. Còn về nơi Trọng Hoa Điện này, cứ mỗi ba ngày hắn mới có thể tới một lần, để cùng những hoàng tử khác nghe giảng chung, đây là ý của Chiêu Dương đế, vì hắn sợ Chúc Vân Cảnh cùng huynh đệ trở nên xa lạ.

Chúc Vân Cảnh vừa vào cửa liền có một đám huynh đệ đứng dậy đi tới trước thỉnh an tới tấp. Con cháu Chiêu Dương đế khá đông đúc, về phần nhi tử thì có tám người, Chúc Vân Cảnh

cùng phần lớn tiểu đệ không quen thân lắm, chỉ qua loa gật gật đầu, sau đó đi tới vị trí của mình ngồi xuống.

Một buổi chiều rất nhanh cứ thế mà trôi qua, ngay lúc mặt trời sắp lặn rồi cuộc cũng tan học, Chúc Vân Cảnh đứng dậy, gọi ngũ đệ Chúc Vân Tuyên cùng nhau đến Đông cung dùng bữa tối.

Chúc Vân Tuyên là huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh. Năm mươi bốn tuổi, mẫu hậu Chúc Vân Cảnh cũng chính là vì sinh người tiểu đệ này mà khó sinh bằng thế. Vì thế cho nên bình thường, Chúc Vân Cảnh thường dành rất nhiều sự quan tâm đến Chúc Vân Tuyên, nhiều huynh đệ như vậy, hẳn cũng chỉ thân thuộc được với mỗi mình người tiểu đệ này.

Tính cách của Chúc Vân Tuyên cởi mở, suốt ngày te toét miệng, chờ đến khi không còn người ngoài liền ghét sát vào Chúc Vân Cảnh cười hỏi hắn: “Thái tử ca ca, có phải phụ hoàng là nói sẽ chỉ hôn cho huynh không?”

Chúc Vân Cảnh liếc nhìn hắn một cái: “Làm sao đệ biết?”

“Hôm qua đệ đi thỉnh an hoàng tổ mẫu, mới nghe người cùng phụ hoàng nói chuyện, theo ý của hoàng tổ mẫu là người hình như có ý định đem cháu gái của chính mình gả cho huynh, phụ hoàng chưa nói sẽ đáp ứng hay không.”

Chúc Vân Cảnh khẽ giễu cợt: “Người nhà họ Triệu, không ra gì.”

Tuy Triệu gia này là bên mẫu tộc thái hậu, được thăng quan tiến chức, nhưng thái hậu sinh ra thân phận thấp kém, lúc trước chẳng qua chỉ là con của cung nữ, có thể có được địa vị hôm nay hoàn

toàn là do mẫu bằng tử đất*, nữ nhi nhà người, quả thực không đủ trình độ làm thái tử phi thậm chí là hoàng hậu tương lai.

— mẫu bằng tử đất: nhờ vào mẹ mà con được hưởng quyền quý.

Chúc Vân Cảnh trong lòng biết phụ hoàng sẽ không hồ đồ như vậy, vì lẽ đó mới không đáp ứng ngay với thái hậu. Trước tiên cùng lắm trì trệ kéo dài cửu vấn mà thôi, nếu quá mức thì cưới làm trắc phi, mà đối với chuyện này Chúc Vân Cảnh cũng không lo lắm mấy.

Chúc Vân Tuyên vô cùng tán thành: “Còn không phải sao, này còn kém xa so với nữ tử thế gia mà nhị ca muốn thú, từ khi quân chinh viễn đắc thắng, tin tức Bắc Di xưng thần truyền đến kinh, khiến cho con đường làm quan mấy ngày này của nhị ca cực kỳ rộng mở. Hôm nay phụ hoàng còn giao nhiệm vụ cho hấn, đoán chừng trong thời gian này hấn sẽ không đến Trọng Hoa điện rồi.”

Việc này vừa nãy tới Chúc Vân Cảnh cũng có nghe người ta nói, khoảng thời gian này quả thật danh tiếng của Chúc Vân Tuần đang dâng cao, thậm chí trong triều đình còn có người xúi giục Chiêu Dương đế phân phong hầu chư tử, mà một khi Chúc Vân Tuần có tước vương *, thì vị trí của hấn cách thái tử chỉ còn duy nhất một bước mà thôi.

— Tước vương: là một loại tước vị dưới chế độ quân chủ, được xem như cao nhất, chỉ đứng sau vua toàn bộ đất nước, cao hơn công tước. Tước vương chỉ có danh nghĩa, không trực tiếp nắm quyền cai trị đất nước hoặc lãnh thổ nào, mà chỉ dùng dùng cho Hoàng đế cai trị thể hiện oai phong của mình như vua trên các vua qua việc phong vương cho con cháu.

Từ xưa đến giờ, Chúc Vân Cảnh và Chúc Vân Tuần chưa bao giờ là một cặp huynh đệ hòa thuận. Chúc Vân Tuần chỉ sinh muộn hơn hoàng trưởng tử là hần mỗi hai ngày, mà hần là đích tử* của hoàng hậu, còn Chúc Vân Tuần thì là con của quý phi. Hoàng hậu là nhi nữ Quốc công, nhà quý phi cũng thuộc dòng dõi thế gia võ tướng trung liệt. Bàn về xuất thân, kỳ thực hoàng hậu và quý phi cũng không hơn kém bao nhiêu, chỉ là năm đó sau khi tiên hoàng vừa ý tướng mạo mấn để của nàng cho nên mới lập mẫu hậu hần là chính phi, do đó quý phi vẫn phải cố nhẫn nhịn chịu đựng, về sau lại bị thua một quân cờ bởi không thể sinh ra hoàng trưởng tử* trước một bước. Cũng bởi mẫu hậu của Chúc Vân Cảnh mất sớm, Chiêu Dương đế đại khái vẫn luôn lo sợ mẫu tử quý phi nảy sinh lòng tranh đoạt, mãi đến tận hai năm trước, khi quý phi qua đời vì bệnh cũng không có ý định phù chính* nàng. Trên cơ bản thì Chúc Vân Cảnh hoàn toàn thắng lợi, thế nhưng hai năm qua, số may của hần dường như đã chấm dứt.

— Phù chính: đưa thiếp lên làm chính.

— Đích tử: con do vợ ca sinh ra | Hoàng trưởng tử: con trai đầu tiên của hoàng đế

Đầu tiên trước khi Quý Phi qua đời vì bạo bệnh đã liều mạng dùng hơi cuối cùng xin Chiêu Dương đế chỉ hôn cho Chúc Vân Tuần vị đại tiểu thư vốn là con vợ cả của một dòng dõi trâm anh thế gia danh môn làm phi, thánh chỉ đã ra chỉ còn chờ người đại ca Chúc Vân Cảnh này cưới thái tử phi xong, thì bọn họ liền thành hôn. Còn nhà Tạ Quốc công mẫu tộc của hần mấy lần vì một vài việc nhặt vặt vãnh mà xúc phạm khiến vua tức giận bị chê cười, trong phủ thì lại xuất hiện lớp lớp công tử bột không ai có thể đảm đương mấy chức trách lớn. Trái lại bên mẫu gia quý phi Hạ thị thì khác, kỳ huynh Hạ

Viễn Chi năm đó phụng thánh mệnh dẫn năm trăm ngàn đại quân chinh viễn xuất chinh tới Bắc Di, chết trận sa trường vì nước quên mình. Sau đó tiếp tục đến con trai Hạ Viễn Chi Hạ Hoài Linh nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, lúc đó đối phương chỉ mới mười bảy tuổi đã gánh trên vai chức tướng soái, liên tiếp lập nên kỳ công trên chiến trường, không những thế còn tự tay đâm Hãn vương Bắc Di, tạo ra công lao bất thế, trên dưới triều đình cũng vì chuyện này mà choáng váng, khiến Chiêu Dương đế hạ thánh chỉ ba điều, câu từ ca ngợi đến cực điểm. Mà ngày hôm nay, Chúc Vân Tuần từng bị ngăn ở ngoài triều liền được phái làm nhiệm vụ, làm cho ưu thế duy nhất của Chúc Vân Cảnh như không còn tồn tại nữa.

Tâm trạng Chúc Vân Cảnh xoay tới chuyển lui, cuối cùng bĩu môi: “Cũng không có gì, ỷ vào đánh xong, quân chinh viễn hồi triều, công cao cái chủ*, rồi ăn cháo đá bát, xưa này đều không nằm ngoài dự đoán.”

— Công cao cái chủ: người có công lớn

“Nói cũng đúng, ” Chúc Vân Tuyên không khỏi sinh ra chút đồng tình đối với vị Hạ đại tướng quân sắp hồi triều kia, sau đó lại nhanh chóng vút qua một bên, đề tài về lại chuyện thành hôn của Chúc Vân Cảnh, cười ép hắn nói, “Thái tử ca ca, lúc trước không phải huynh rất thích cái người thám hoa lang kia sao? Đệ còn tưởng rằng huynh thật sự coi trọng người ta nữa, hiện tại hắn phạm vào tội, huynh không định nhúng tay vào hay sao?”

“Một thân nam nhân bản hàn, chẳng lẽ thật sự cười về làm thái tử phi?” Chúc Vân Cảnh hừ cười, “Cô để ý hắn là cho hắn mặt mũi, ai kêu hắn không biết cân nhắc.”

“Vậy hấn định phải chết rồi, đáng tiếc, người đẹp như vậy còn có một bụng kinh luân, vậy mà phải rơi đầu khi còn trẻ rồi.”

“Đệ không nhìn thấy hấn phạm chính vào tội gì hay sao? Người tri phủ Cảnh Châu này thế mà lại phạm vào chuyện phụ hoàng kiêng kỵ nhất, dẫu có chết một vạn lần cũng là may cho hấn rồi.”

Chúc Vân Tuyên dăm chiêu: “Nhưng đệ cảm thấy tri phủ Cảnh Châu này nhìn không giống người như vậy, già đầu lại có con có cái, chỉ có chán sống mới muốn tạo phản, theo như đệ thấy thì tám chín trên mười là hấn đắc tội ai đó, rồi bị người ta vu oan hãm hại.”

Chúc Vân Cảnh không phản đối: “Vậy thì như thế nào, tất cả đều là thơ của gã cùng Hứa Sĩ Hiển qua lại với nhau trong thư từ, cứ coi như là chấp vá thêm, nhưng phụ hoàng đã nói đó là thơ châm biếm thì là thơ châm biếm.”

Một phủ thơ văn bình thường bị gán cho cái tội làm thơ châm biếm nhìn qua có vẻ hoang đường, kì thực là người vạch trần việc này là Ngự sử hoặc nên nói đúng hơn là người ở sau lưng hấn bắt trúng tâm tư của Chiêu Dương. Chiêu Dương đế là con do cung nữ sinh ra, mặc dù về sau được tiên hoàng nhận nuôi như con mình, nhưng chung quy cũng không phải đích tử chính thống, sau đó bị người ta lên án lên ngôi bất chính, còn về phương diện thơ văn này quả thực chỉ là trông gà hóa cuốc. Lúc đầu thơ này bị người kết tội bầm lên vì có hiềm ý chê trách quân thượng. Tiếp đó Chiêu Dương đế bèn phái người đi thăm dò, tra ra tri phủ Cảnh Châu lén lút mở buổi nghị luận chính sự bữa bãi, trong lời nói hình như còn có mưu đồ làm phản, đến lúc này tội danh mới được định. Nhưng rốt cuộc người tri phủ kia có mưu đồ làm phản thật sự hay không, hay thật từng mảng thăm qua Chiêu Dương đế cũng chưa được rõ, bởi những chứng cứ hư hư thật thật kia thật đúng là không nhiều sức

thuyết phục cho lắm, nhưng Chiêu Dương đế đã nói hấn là nghịch thần tặc tử, thì hấn chính là nghịch thần tặc tử không thể bàn cãi.

Chỉ đáng tiếc là Hứa Sĩ Hiễn, tuổi còn trẻ, tiền đồ sáng sủa liền bị hủy diệt sạch.

Cho lật lại án sao? Chúc Vân Cảnh không biết là do Hứa Sĩ Hiễn là thật sự ngây thơ không thấy rõ thế cuộc, hay là bị dồn đến nước đòn cùng nên đâm ra vọng tưởng, Chúc Vân Cảnh hấn sẽ không định sẽ đi làm mấy chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tuy nói quân vô hí ngôn, nhưng hấn vẫn chỉ là nửa quân mà thôi, hơn nữa mà nói, chuyện hấn đáp ứng Hứa Sĩ Hiễn, trước đến giờ chưa bao giờ bao gồm lật lại án.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mong Mà Không Được

Nửa tháng sau, Đại Lý Tự truyền đến tin tức, Hàn Lâm biên tu Hứa Sĩ Hiễn ở trong ngục vì sợ tội mà tự sát, khiến cho Chiêu Dương đế tức giận liền sai người ném thi thể ra bãi tha ma ngoài thành, thế là thiếu niên thám hoa kinh tài tuyệt diệu của ngày xưa cứ như vậy mà sụp đổ.

Lại qua hai ngày, Hình bộ, Đại Lý Tự cùng Đô Sát viện mang kết quả án thơ châm biếm tri phủ Cảnh Châu từ ngục trình lên Tam Đường Hội Thăm, nhân chứng vật chứng đầy đủ, lập tức hành quyết phán xử chém đầu, liên lụy đến một nhà. Lão tri phủ là nhân sĩ địa phương Cảnh Châu, ở kinh thành không giao thiệp nhiều, cho nên kết quả phán quyết này chẳng qua là một cục đá ném vào trong dòng nước, ngoại trừ một số cực ít lên lút cảm thán vài câu, còn lại không có chút phản ứng nào.

Ngoại thành, tư trang Phụng Hoàng Sơn.

Phụng Hoàng Sơn là một tòa danh sơn giáp phía tây Kinh Thành, bởi vì khi khai quốc hoàng hậu xuất thân nơi đây nên được đặt tên theo, trong núi đủ loại cây bạch quả, mỗi lần đến cuối mùa thu, lá vàng óng ánh khắp nơi, đẹp không sao tả xiết. Cũng bởi vì thế, nơi đây trở thành một nơi ngắm cảnh vui chơi của mấy vị quan to quý nhân, từ chân núi đến trên đỉnh ngọn núi trải rộng các trang viên tư gia của công thần quyền quý ở kinh thành, chúc Vân Cảnh là một trong số đó.

Toà trang này là của hồi môn năm đó của mẫu hậu Chúc Vân Cảnh, thỉnh thoảng Chúc Vân Cảnh sẽ ghé lại đây, cách bày trí trong trang cũng cực kỳ thư thích xa hoa, mục đích cho hần hưởng lạc.

Lúc này khi Chúc Vân Cảnh vừa bước vào cảnh, liền có quản gia trong trang bấm báo tình hình của Hứa công tử cho hần nghe, gã nói là từ khi Hứa công tử đi vào chỗ này cứ ngẩn ngơ, trốn ở trong phòng không chịu ra khỏi cửa, cũng không cho người ta hầu hạ, ăn uống cũng ít vô cùng.

Hứa Sĩ Hiễn được Chúc Vân Cảnh đưa vào tư trang cũng được mấy hôm rồi, cái chuyện đổi trắng thay đen này là do biểu huynh Chúc Vân Cảnh Tạ Hiên Minh giúp hần làm, bên kia Đại Lý Tự tất nhiên cũng phải chuẩn bị một phen. Người biết Chúc Vân Cảnh giấu người ở nơi này không quá năm người, cái người Tạ Hiên Minh này không có bản lĩnh gì, chỉ có mấy loại chuyện xấu động tay động chân ngấm ngầm là nhanh nhẹn.

Chúc Vân Cảnh nghe vậy chỉ giễu cợt khinh bỉ: “Hần đúng là làm giá.”

Đẩy cửa phòng ra đi vào, Chúc Vân Cảnh phát tay, hạ nhân đi theo sau liền tự giác lùi ra, đóng cửa lại.

Hứa Sĩ Hiễn ngồi ở bên cửa sổ, cả người hần mặc một bộ xiêm y màu trắng sạch sẽ, tóc cũng buộc chỉnh tề, không còn dáng vẻ chật vật như những ngày còn trong tù nữa, chỉ là gương mặt không còn chút máu kia có vẻ như càng lạnh hơn. Hần ngồi ở chỗ đó, nhưng không hề nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mà ánh mắt cứ vô hồn, cứ như trong mắt không hề có thứ gì.

Chúc Vân Cảnh chậm rãi đi lên phía trước, chậm chọc nói: “Hứa hàn lâm thật là nóng nảy, nghe nói người ở chỗ này của cô không những không cho người hầu hạ cũng không chịu dùng bữa, làm sao, là cảm thấy cô người chiêu đãi không chu đáo sao?”

Hứa Sĩ Hiển hơi nghiêng đầu nhìn về phía Chúc Vân Cảnh, chỉ chốc lát sau hắn liền quỳ xuống, nằm rạp trên mặt đất, âm thanh khàn khàn: “Thần khấu kiến thái tử điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh không nhịn được cau mày, loại khiêm tốn dư thừa này của Hứa Sĩ Hiển vẫn chàm chứa một thái độ xa cách thật sự khiến hắn không thích: “Cô đã cứu người từ trong ngục Đại Lý Tự ra, người chuẩn bị báo đáp lại cho cô như thế nào?”

Hứa Sĩ Hiển nằm trên mặt đất trầm mặc một lát, lúc sau lên tiếng hỏi Chúc Vân Cảnh: “Lão sư ở đâu? Khi nào thần mới có thể nhìn thấy người?”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Sao? Người cảm thấy cô là đang lừa người à?”

“Thần không dám, chỉ là nếu không gặp được lão sư, thần thực sự ăn ngủ không yên.”

“Người đúng là ân sâu nghĩa nặng với gã, vì để cứu một nhà già trẻ của gã mà chuyện bản thân... khinh thường nhất từ trước đến giờ đều chịu làm, người thấy đáng giá không?”

Hứa Sĩ Hiển không kiêu ngạo, cũng chẳng tự ti, chỉ trầm giọng trả lời: “Lão sư đối với thần ơn trọng như núi, không những có tình nghĩa sư sinh, mà còn có cả tình phụ tử, cho dù thần có chết cũng không thể báo đáp một phần nhỏ trong đó.”

Chúc Vân Cảnh chỉ cảm thấy đối phương hết sức cổ hủ, nếu không bị tri phủ Cảnh Châu này liên lụy, Hứa Sĩ Hiển có sao lại lưu lạc tới tình cảnh như hôm nay, thế mà hắn chẳng những không có nửa câu oán hận, mà còn tâm tâm niệm niệm chỉ muốn cứu người báo ân, Chúc Vân Cảnh hắn chưa từng gặp qua người rập khuôn ngu ngốc như vậy.

Có điều mấy suy nghĩ của Hứa Sĩ Hiển coi như hết hy vọng, một nhà mười mấy người của tri phủ Cảnh Châu hôm qua đã lên Đoạn Đầu đài, duy chỉ có một mình Hứa Sĩ Hiển bị giấu không biết mà thôi.

Chúc Vân Cảnh đứng im lặng ở trước mặt Hứa Sĩ Hiển, đoạn giơ tay nắm cầm Hứa Sĩ Hiển, ép buộc hắn ngẩng đầu lên, sau đó híp mắt nhìn từ trên cao xuống mà đánh giá hắn: “Người, cô đã cứu ra, đưa đến chỗ an toàn, tạm thời không tiện đưa đến gặp người, cô cũng nhắc nhở người, nếu muốn gặp lại lão sư người, phải hầu hạ sao cho cô cảm thấy vui vẻ, bây giờ là người có chuyện cầu cạnh cô, chứ không phải cô đang cầu xin người!”

Gương mặt Hứa Sĩ Hiển trở nên bất động, khẽ rũ mắt xuống: “Điện hạ tội gì chấp nhất với thần, thần làm người cũng nhắc chất phác, không rõ phong tình, ngoại trừ cái bộ dạng này, thì có thể không còn cái gì khác. Nếu như Điện hạ muốn mỹ nhân, thì có hàng vạn mỹ nhân đủ loại phong tình mặc cho người chọn, hà tất chi phải lãng phí tâm tư trên người thần.”

Ngón tay thon dài của Chúc Vân Cảnh dùng sức niết cầm Hứa Sĩ Hiển, cười nhạt: “Nhưng nếu cô chỉ coi trọng một người mỹ nhân là người thì làm sao bây giờ?”

Hứa Sĩ Hiển thở dài: “Chẳng qua là điện hạ đang cảm thấy thần từ chối lần nữa sẽ làm mất hết mặt mũi người mà thôi. Đây là do thần không thể như người mong muốn, cho nên người mới ép thần đi vào khuôn phép, đoán chừng nếu thần thuận theo người từ sớm, e là người đã không còn hứng thú với thần rồi.”

“Nếu như trong lòng người đã hiểu thì cần gì phải nhắc nhở chế tạo? Chẳng lẽ người muốn cùng cô chơi trò đục cầm cố túng* hay sao?”

— Dục cầm cố túng: muốn bắt một người lại thì trước tiên phải vờ buông ra, rồi nhân lúc người đó buông lỏng đề phòng rồi tiến tới, tương tự “lạt mềm buộc chặt”.

Hứa Sĩ Hiển giương mắt nhìn về phía Chúc Vân Cảnh, ánh mắt trong veo, không có chút nào muốn chùn chân: “Mặc dù thần cổ hủ, nhưng cũng hy vọng hai bên có thể tình nguyện cầm sắt hòa minh*, chỉ tiếc thần không có phúc phận kia, lại không muốn dùng sắc để nịnh hạnh được sự sủng ái của người khác, nhưng dù sao Điện hạ cũng có ơn cứu thần cùng lão sư, nếu Điện hạ có ý muốn thần dùng phương thức nào để báo đáp, thần sẽ nguyện theo điện hạ.”

— Cầm sắt hòa minh: ví như vợ chồng hòa hợp.

Hứa Sĩ Hiển nói xong, liền giơ tay lên chậm rãi cởi thắt lưng ra, Chúc Vân Cảnh nhìn chằm chằm tỉ mỉ từng động tác của hắn, hiện tại rõ ràng sắp như bản thân hắn mong muốn, thế nhưng trong lòng hắn lại không thấy thoải mái chút nào. Biểu hiện giờ đây của Hứa Sĩ Hiển, đừng nói là có chút thái độ uốn mình theo người, mà e là khi hùng hồn chịu chết, cũng hết như vậy.

Nhìn như vậy không khó chịu hay sao?

Cửa phòng bị một cước đá văng, Chúc Vân Cảnh nổi giận ùng ùng nhanh chân rời đi, Vương Cửu đang canh giữ ở cửa kinh ngạc nhảy dựng một cái, vội vàng đuổi theo sau: “Điện hạ, người là bị làm sao?”

“Câm miệng!” Chúc Vân Cảnh đập một cái làm đổ lọ hoa ngay hành lang, một tiếng “rầm” vang lên, lọ hoa cũng nát bét.

Vương Cửu kinh hãi, lúc này mới tiến lên đỡ hấn: “Điện hạ ngài cẩn thận! Cẩn thận bị thương!”

Hấn liếc mắt ra hiệu, mấy người hạ nhân phía sau nhanh nhẹn đi tới dọn dẹp đồng hồ loạn dưới đất. Lúc này Chúc Vân Cảnh vẫn chưa hết giận, thành ra nhìn ai cũng ngứa mắt: “Cút! Toàn bộ cút cho cô!”

Vương Cửu vội vàng dẫn đám hạ nhân đang bận bịu chân tay lui xuống, hấn cũng không dám đi xa, mà đứng chờ ngoài hành lang, một lát sau quả nhiên nghe được Chúc Vân Cảnh tức giận gọi hấn: “Vương Cửu!”

Vương Cửu lập tức lặn tới, bồi khuôn mặt tươi cười: “Có nô tài, Điện hạ ngài có gì cần dặn?”

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn hấn, hình như có chút muốn nói lại thôi, dừng một chút mới do do dự dự nói: “Người có cảm thấy cô là người xấu xa hạ lưu không?”

Vương Cửu cảm thấy bất ngờ, sợ đến độ chân mềm nhũn liền quỳ xuống đất: “Đương nhiên là không! Là tên nào điếc không sợ súng dám...nói xấu điện hạ như vậy?!”

“Thế vị sao người Hứa Sĩ Hiễn kia lại coi cô như thú dữ, bộ cô có gì khiến người ta không chịu đựng nổi hay sao?”

Trong lòng Vương Cửu âm thầm kêu khổ: “Đó là do Hứa hàn lâm không biết điều, Điện hạ để ý đến hấn là phúc phận của hấn, hấn quả thực không biết cân nhắc!”

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh lấp lóe, sau khi im lặng một lát cứ như bay hết lửa giận, dạo bước đến cạnh hành lang uốn khúc ngồi xuống, rồi ngoảnh nhìn cảnh đông có chút tiêu điều bên ngoài sân.

Vương Cửu bò dậy, sau đó đứng ở phía sau Chúc Vân Cảnh một khoảng không xa không gần, không khỏi âm thầm oán giận lên cái tên Hứa Sĩ Hiễn này. Người ngoài đều nói hoàng thái tử điện hạ phong lưu, trong Đông cung luôn chọn cung nữ xinh đẹp nhất hầu hạ, nhưng Vương Cửu từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Chúc Vân Cảnh mới thực sự biết, ngay cả tay của mấy vị cung nữ kia Chúc Vân Cảnh cũng chưa từng sờ qua, có lúc bản thân gã còn khuyến khích, nhưng điện hạ còn chẳng thèm ngó tới, lần đầu hấn nảy sinh tình ý với người khác, cũng chính là với vị thám hoa Hàn Lâm này, mà đối phương còn không cảm kích.

Trong lòng Chúc Vân Cảnh bén lửa, nghĩ đến cái gương mặt lạnh như băng của Hứa Sĩ Hiễn phiền chán không thôi, rồi lại không cam lòng cứ như vậy mà buông tha cho hấn. Như Hứa Sĩ Hiễn có nói, hấn muốn dạng mỹ nhân nào cũng đều có được, những cung nhân hầu hạ hấn trong cung, cũng có vài người tuyệt sắc, nhưng những người đó một là luôn tỏ ra thận trọng nhấn nhục chịu đựng, hai là dùng mọi biện pháp muốn bay lên làm phượng hoàng đầu cành, mà hấn đều không hứng thú với mấy vẻ đẹp đó, hiếm khi mới coi trọng một người, làm sao lại khó như vậy chứ?

Hiện tại cách ngày đại quân chinh viễn hồi triều còn lại vài ngày, Chúc Vân Cảnh cũng không nhàn rỗi đâu xuất cung, mỗi ngày đều phải cùng Lễ Bộ quan chức thương nghị các loại công việc tiếp đón đại quân chiến thắng trở về. Đối với chuyện này, kỳ thực Chúc Vân Cảnh cũng không có nhiều kiên trì mấy, nhưng do Chiêu Dương đế vô cùng coi trọng, cho nên hắn không thể không an phận làm thỏa đáp chuyện lần này.

Ngày hôm đó, Lễ Bộ Thượng thư đến Đông cung trình lên quy trình định ra, Chúc Vân Cảnh mắt tập trung xem qua một lần, sau đó liếc nhìn Lễ Bộ Thượng thư mặt thấp thỏm đứng ở dưới, bèn vút sổ con xuống dưới, rồi chất vấn: “Quy trình này là do ai nghĩ ra? Để Hạ Hoài Linh dẫn ba vạn binh mã vào thành? Các người là định mở rộng cửa thành để hắn đến bức vua thoái vị hay sao?”

Lễ Bộ Thượng Thư đầu đầy mồ hôi quỳ xuống đất thỉnh tội: “Thần không có ý này, kính xin Điện hạ minh xét! Chỉ là lần này đại quân toàn thắng trở nên nên làm theo thông lệ như vậy...”

“Nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa năm ngàn người vào, còn lại thì đóng trại ngoài thành chờ đợi.” Chúc Vân Cảnh căn bản không cho đối phương cơ hội tranh luận.

“... Dạ vâng.”

“Còn có, sau khi vào thành trực tiếp đưa người đến hoàng cung là được rồi, này còn muốn lượn thêm vài vòng ở trên đường trong kinh thành để cho bách tính đặc biệt hoan nghênh làm gì? Các người tưởng hắn là hoàng đế đi tuần sao?”

Lễ Bộ Thượng Thư đã sắp bị mấy lời nói kinh người của Chúc Vân Cảnh làm cho sợ mất mật, lại vừa nghĩ tới người trước cũng là

nói mấy câu đắc tội hoàng thái tử điện hạ mới bị hấn đá một cước rơi vào quỹ môn quan, thành ra cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng cẩn trọng giải thích: “Thần tuyệt đối không có ý này! Chỉ là phương bắc đại thắng khiến lòng dân sôi trào, cho dù không an bài, ngày đó cũng sẽ có vô số bách tính tự phát tràn ra đầu đường hoan nghênh đại quân toàn thắng, nếu không đi thêm mấy vòng thì sợ trên mấy con phố sẽ có quá nhiều người tụ tập, dẫn đến việc xảy ra sự cố thì...”

Chúc Vân Cảnh vừa nhìn cái bộ dạng oan ức của lễ bộ thượng thư này cảm thấy không thoải mái, cũng không biết là kẻ nào làm ra quy trình này, ý tứ lầy lòng Hạ Hoài Linh quá mức rõ ràng. Chúc Vân Cảnh đã thấy ngứa mắt đám lễ bộ bất tài mưu cầu danh lợi này từ lâu, bây giờ càng không muốn cho gã sắc mặt tốt, bèn lạnh lùng nói: “Đi vòng liên miئن, mau chóng sửa lại toàn bộ những chỗ quá giới hạn đi, người biết cô đang nói cái gì, những thứ khác thì các người tự nghĩ ra biện pháp, nếu thật sự để xảy ra sự cố cũng là do các người vô dụng!”

Lễ bộ thượng thư rơi lệ đầy mặt, cái này có hơi làm khó gã rồi...

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chiêu Dương năm mười tám, mừng hai tháng chạp, kinh thành, Đức Thắng Môn.

Cửa thành mở ra, còn chưa tới giờ thìn*, thái tử Chúc Vân Cảnh dẫn theo binh bộ, Lễ bộ quan chức đợi ở đây. Gió rét lạnh lẽo, cũng may tuyết rơi gần nửa tháng qua cuối cùng cũng ngừng, bằng không lúc đại quân vào thành cực kỳ chật vật.

— Giờ Thìn(Rồng): từ 7 giờ đến 9 giờ

“Còn bao lâu nữa?”

Thanh âm Chúc Vân Cảnh truyền ra từ trong xe, Vương Cửu hầu ở bên ngoài nhanh lẹ đáp: “Vừa nãy nô tài đã kêu người đi hỏi, nhiều lắm là qua một phút nữa, đại quân có thể vào thành.”

“Ừ” Thanh âm chúc Vân Cảnh có vẻ hững hờ: “Mau căn dặn bảo tất cả mọi người khôi phục tinh thần, xuống xe xuống ngựa chờ, lúc sau đại quân đến, đừng để xảy ra sự cố.”

“Dạ.”

Cho dù việc nghênh tiếp đại quân toàn thắng trở về thực sự khiến lòng người dâng trào, nhưng việc phải đợi trong gió rét hơn một canh giờ, tính ra cũng không mấy dễ chịu, mà những vị quan lại quen sống trong nhung lụa này, sợ là không thể chịu được khắc nghiệt kia. Đúng là Chúc Vân Cảnh không ưa vị thống soái đại quân Hạ Hoài Linh kia, nhưng cũng không muốn đám quan trong kinh thành này làm mất mặt xấu hổ trước tướng sĩ chinh viễn.

Đến giờ tỵ hai khắc*, đại quân toàn thắng trở về xuất hiện ở ngoài một dặm cửa thành, từ phía xa, đã thấy quân kỳ phấp phới, hòa vang tiếng móng ngựa chan chát, cùng binh mã mênh mông bát ngát đập lên gió rét gào thét mà tới. Người nam nhân cầm đầu mặc một thân áo giáp vàng đen trên tuần mã cao to trông uy nghiêm lạnh lùng, cứ như một thanh kiếm sắc nhọn phá tan tuyết mà đi ra, giá rét đến bức người, chính là Hạ Hoài Linh.

— Giờ tỵ là chín giờ, một khắc là mười lăm phút => tầm chín giờ ba mươi.

Hạ Hoài Linh phóng ngựa đi tới trước đội nghi vệ của thái tử, sau đó quỳ một chân trên đất chào quân lễ, cất tiếng nói dày trăm: “Thần Hạ Hoài Linh, khấu kiến thái tử điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh xuống xe ngựa, sau đó từ trên cao nhìn xuống tỉ mỉ người nam nhân trước mặt. Hắn vốn là nên lập tức tiến lên nâng đối phương dậy, kể đó ca ngợi mấy câu, được thiên tử ân sủng. Nhưng Chúc Vân Cảnh lại không làm vậy, hắn thậm chí còn không gọi người đứng dậy ngay lập tức, mà cứ đứng trên cao như vậy đánh giá Hạ Hoài Linh một hồi, như muốn cố gắng nhìn thấy gì đó trên người hắn.

Hạ gia không hổ là mẫu gia của quý phi có gương mặt đẹp khuynh quốc, dung mạo Hạ Hoài Linh vô cùng tuấn tú, sóng mũi thẳng, mặt mày cường tráng, vóc người cao to rắn rỏi, cho dù có quỳ trên mặt đất thì khí thế cũng không giảm đi chút nào, mà còn hiện ra vẻ lạnh lùng, mang theo thần khí sát phạt được nhuộm dần quanh năm trên chiến trường, dễ làm cho người khác không tin nổi vị tướng quân này chỉ là một thanh niên mới qua hai mươi tuổi.

Chỉ chốc lát sau, Chúc Vân Cảnh cong khóe môi nở nụ cười: “Hạ tướng quân một đường cực khổ rồi, hãy bình thân.”

Hạ Hoài Linh đứng dậy, lúc này Chúc Vân Cảnh mới phát hiện bản thân mình lại muốn ngưỡng mộ hắn. Điều này làm cho nội tâm Chúc Vân Cảnh có hơi không được vui, bèn không hàn huyên gì nữa, mà xoay người lên xe trực tiếp vào thành.

Hạ Hoài Linh lên ngựa lần nữa, sau đó phát tay, binh mã phía sau cũng nghe hiệu đi tới. Phó tướng vóc người khôi ngô, mày rậm mắt to mặt chữ quốc* Khương Diễm lúc này phóng ngựa đến cạnh Hạ Hoài Linh, tỏ vẻ không cam lòng nói: “Thái tử đây là có ý gì? Muốn hạ mã uy của đại tướng quân sau?”

 b2jpg

Mặt chữ Quốc 国

Tình cảnh ban nãy của Hạ Hoài Linh đều thu vào tầm mắt đám thân binh phía sau. Sự kiêu ngạo của Chúc Vân Cảnh khiến cho đám kiêu binh vô cùng đặc ý sau khi thắng trận trở về cảm thấy khó có thể tiếp thu. Khương Diễm là tâm phúc Hạ lão tướng quân để lại cho Hạ Hoài Linh, đó giờ hay nhanh mồm nhanh miệng, không kiêng nể chút nào.

Hạ Hoài Linh hơi rũ mắt xuống, trầm giọng nhắc nhở Khương Diễm: “Nơi này là kinh thành, hoàng thái tử là thái tử, sau này không được nói mấy lời như vậy, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay, tất cả mọi người cần phải tuân thủ quân quy nghiêm ngặt, cư xử biết điều, người nào làm trái, đều sẽ nghiêm trị như nhau.”

Khương Diễm ngây ngửa, dường như người ra được có gì đó hơi không được bình thường trong câu Hạ Hoài Linh nói, sau khi suy nghĩ cẩn thận không nhận được thấp giọng mắng một câu “Con mẹ nó”, sau đó nhanh chóng ngậm miệng, không hé răng nói thêm gì nữa, chỉ trầm mặc theo Hạ Hoài Linh tiến vào thành.

Bên ven đường từ Đức Thắng Môn đến hoàng cung đều đông tiếng người huyên náo, chiêng trống vang trời, hết như trong dự đoán, vô số bách tính ào ra đầu đường, chỉ vì muốn tranh nhau chứng kiến đại quân chinh viễn, đặc biệt là phong thái của vị chủ soái Hạ Hoài Linh.

Đội nghi vệ của hoàng thái tử đi trước, phía sau là hai bộ quan chức đi theo, cuối cùng mới là đội quân chinh viễn, tạo ra cảnh tượng mênh mông cuồn cuộn, dài không thấy đáy. Đội xe ngựa đi qua lều canh náo nhiệt phồn hoa trên phố lớn càng khiến biển người tấp nập hơn, hai bên tửu quán trà lâu người đông như mắc cửi, hưng phấn kích động đến mặt đỏ tới mang tai mà hô lớn “Quân chinh viễn uy vũ! Đại Đế triều vạn tuế!”, còn có mấy cô nương nhiệt tình can đảm cười duyên ném hoa tươi cùng túi thơm trong tay cho đoàn quân anh dũng trên đường.

Phong trào dân chúng này được mở ra ngay thời Đại Đế triều, việc ném hoa cùng túi thơm chính là phương thức biểu đạt sự ái mộ

của các cô nương, mấy lão thô kệch suốt ngày mò bò lăn lộn trên chiến trường hiển nhiên chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy, từng người cưỡi người bước đi càng loạn hơn rất nhiều. Trùng hợp bị một túi thơm theo công tinh xảo thơm nức mũi bay tới đập trúng lồng ngực khiến Khương Diễm mặt đỏ ửng, chút khó chịu chỗ cửa thành đã sớm quên sạch sành sanh, chỉ lo cười khúc khích.

So sánh cùng, thì Hạ Hoài Linh – người được ưu ái nhất, gần như sắp bị mấy túi thơm hoa tươi giáng xuống từ trên trời không ngừng muốn chôn vùi thì lại bình tĩnh hơn nhiều. Về mặt hấn không hề thay đổi, trong tay kéo dây cương tiến lên một đường, bên trong biểu hiện lạnh lùng kia như càng hiện ra khí khái anh hùng hùng hực.

Trong xe ngựa, Chúc Vân Cảnh nghe tiếng náo động bên ngoài không khỏi có chút phiền lòng, nhưng chợt nghe rít lên một tiếng, tiếp theo vang lên tiếng tranh đấu trực diện hoảng loạn, còn kèm theo tiếng la “Hộ giá” to đến nổ phổi của Vương Cửu.

Chúc Vân Cảnh thoáng chốc thấy rùng mình, theo bản năng đẩy ra cửa sổ xe ra, phút chốc bỗng một phi tiêu trước cửa sổ vụt qua, đóng ngay tấm xe bên cạnh hắn. Chúc Vân Cảnh miễn cưỡng tránh thoát được, lập tức đóng cửa sổ, không dám manh động.

Bên ngoài đã trở nên hỗn loạn, ai cũng không nghĩ tới trong cảnh bách tính khắp đường nghênh tiếp đại quân toàn thắng trở về còn ẩn giấu thích khách. Đầu tiên là một mũi phi tiêu quán bên trong hoa tươi được ném từ trên trà lâu ven đường xuống cắm trúng ngực thị vệ đang ngồi cưỡi trước xe, tiếp theo liền có mấy chục thích khách không biết từ đâu ra xông tới mỗi phương, mục tiêu rõ ràng nhắm thẳng đến xe ngựa của Chúc Vân Cảnh, tiếp đó nhanh chóng cùng đội hộ vệ của hoàng thái tử quán đầu thành thành một mảng.

Động tĩnh phía trước cũng kinh động đến người phía sau, mà đám quan chức theo sau đều là những người tay trái gà không chặt, cho dù có lòng muốn cứu giá cũng chẳng thể nào với được, còn đại quân chinh viễn phía sau trong lúc hỗn loạn lại bị dòng người dâng cao ngăn cách. Nơi này không phải chiến trường, đâu đâu cũng có bình dân bách tính, thích khách xe lẫn vào trong đó, cho dù bọn họ muốn làm cái gì cũng không thể nào hạ thủ.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Hạ Hoài Linh từ trên ngựa nhảy lên, sau đó phi thân đập lên đám người ngang dọc đến trên nóc xe ngựa Chúc Vân Cảnh như thần binh từ trên trời giáng xuống, chỉ cần dùng một chiêu kiếm liền đẩy đám thích khách đang đứng ở càng xe tránh ra. Thân hình cao lớn của hắn nhảy xuống, chắn trước cửa xe.

Chúc Vân Cảnh như cảm nhận được, bèn cẩn trọng mở một khe hở cửa sổ ra nhìn, hắn nhìn không rõ đám đông đang hỗn loạn ồn ào, mà chỉ thấy người kia ung dung cầm kiếm chống lại bọn thích khách mạnh mẽ như bóng lưng của báo, gò má dính máu tươi hiện ra tia hàn khí bức người.

Một tên thích khách cuối cùng cũng bị một chiêu kiếm của Hạ Hoài Linh tóm gọn, tình cảnh hỗn loạn rốt cuộc được đè xuống. Hạ Hoài Linh ném người cho thống lĩnh cấm quân đang nơm nớp lo sợ thỉnh tội phía trước, rồi xoay người lại thăm hỏi Chúc Vân Cảnh một câu.

Chúc Vân Cảnh đẩy cửa xe ra, Hạ Hoài Linh vừa vận giương mắt nhìn tới, ánh mắt hai người chạm nhau trong giây lát, sau Hạ Hoài Linh cụp mắt, xin cáo lui rồi lập tức trở về phía sau.

Chúc Vân Cảnh lạnh giọng dặn dò người thống lĩnh cấm quân kia: “Đừng làm người chết, hỏi rõ ràng nơi nào tới, tiếp đó tạm gác lại chờ hoàng thượng xử trí.”

Thống lĩnh cấm quân vội vàng đáp lại: “Dạ vâng.”

Buổi diễn biến nghênh tiếp đại quân trở về này bỗng chốc biến thành một hồi ám sát khôi hài, còn hại bao nhiêu người xúi quẩy chịu liên lụy, phần sau theo trình tự do cấm quân mở đường, tăng nhanh tốc độ trực tiếp tiến vào cung.

Chúc Vân Cảnh hiện đã trở về Đông cung, những chuyện xảy ra trên đường ban nãy không cần hấn mồm, cũng sẽ có người bẩm báo cho Chiêu Dương đế, huống hồ lúc này Chiêu Dương đế còn phải tiếp kiến tướng sĩ có công, làm gì có thời gian đâu nghe hấn nói.

Buổi trưa, Chúc Vân Tuyên chạy tới Đông cung ăn chùa, thuận tiện an ủi tới người thái tử ca ca đang cảm thấy kinh hãi của mình. Thật sự mà nói Chúc Vân Cảnh cũng không bị dọa sợ, chỉ là tâm tình khá là phức tạp mà thôi. Chúc Vân Tuyên hiển nhiên đã nghe nói chuyện ám sát này, hiện tại cứ quần lầy Chúc Vân Cảnh hết hỏi đông tới tây, dường như cảm thấy hết sức hứng thú với con người Hạ Hoài Linh kia.

“Nghe nói Hạ tướng quân thần công cái thế, từ trên trời giáng xuống, một mình địch một trăm cứu thái tử ca ca. Mới chỉ có một buổi sáng mà đã lưu truyền đến mức khắp cung đều biết rõ, bộ hấn thật sự lợi hại như vậy sao?”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Đúng vậy, danh tiếng vang lừng, cứu cô dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, đừng nói trong

cung này, e là hiện tại đều truyền khắp kinh thành rồi.”

Truyền thuyết thần dũng bất phạm trên chiến trường dù có nhiều ra sao cũng không sánh nổi việc tận mắt nhìn thấy, còn nhìn đến chấn động. Ngày hôm nay vừa qua đi, danh vọng của Hạ Hoài Linh ở chốn kinh thành mỗi lúc một tăng.

Chúc Vân Tuyên cười ha ha, cũng không nhận ra được tâm trạng thái tử ca ca của mình sắp thổ huyết, trái lại càng tò mò: “Hạ tướng quân này đến cùng trông ra sao? Có phải là như hung thần dữ tợn mặt xanh nanh vàng như lời đồn không?”

Chúc Vân Cảnh vô cùng thiếu kiên nhẫn: “Buổi tối phụ hoàng thiết yến thăm hỏi những tướng sĩ có công, chính đệ đi xem chẳng phải sẽ biết hay sao.”

Tuy Hạ Hoài Linh là chất tử của quý phi, nhưng thân thích bên ngoài này cũng không thể tùy tiện vào cung. Trước khi theo phụ thân xuất chinh, Hạ Hoài Linh cũng chưa từng vào triều đường, đừng nói là Chúc Vân Tuyên vào lúc ấy tuổi tác còn nhỏ, mà ngay cả Chúc Vân Cảnh, trước khi thanh danh Hạ Hoài Linh được đồn xa, hắn còn không biết Hạ gia còn có một nhân vật như vậy, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau khi Hạ Hoài Linh còn trẻ thanh danh liền có rất nhiều tin đồn liên quan tới hắn. Mấy tin này cũng không biết làm sao truyền ra, ví như là Hạ Hoài Linh một mình nhảy vào trận doanh quân địch, chỉ qua một chiêu kiếm liền chặt bỏ thủ cấp của Hãn vương Bắc Di, sau đó lại kéo thủ cấp kèm bím tóc xách thẳng một đường trở về, công tích này quá mức vĩ đại kinh người, thế là một truyền mười, mười truyền một trăm liền xem Hạ Hoài Linh như sát thần giáng thế, đánh đâu thắng đó, không người địch lại, nếu không làm sao có khả năng

dưới tình huống kia còn có thể toàn thân trở ra, không mất một sợi tóc được?

Đương nhiên mấy câu chuyện này chẳng qua là làm tăng thêm ít đề tài kể chuyện cho người ta trà dư tửu hậu* mà thôi, Hạ Hoài Linh, hoặc là nói là công lao của Hạ gia vẫn đặt tại nơi đó, không có ai có thể mặt sát được.

— Trà dư tửu hậu: uống trà hóng chuyện.

Chúc Vân Tuyên đảo mắt: “Thái tử ca ca, kỳ thực chuyện hôm nay cũng không hẳn hoàn toàn không tốt, danh tiếng Hạ tướng quân càng nổi càng đi vào lòng dân, sớm muộn gì cũng sẽ được phụ hoàng ghi nhớ. Lúc trước huynh nói thật là đúng, công cao cái chủ, sớm hay muộn gì cũng ăn cháo đá bát thôi, nhưng mà chúng ta vẫn còn có cơ hội đổ thêm dầu vào lửa.”

Chúc Vân Cảnh đưa tay gõ đầu của hắn: “Đệ nghĩ đến mấy chuyện này làm cái gì? Cô sẽ đối phó hắn, đệ đừng bận tâm, niệm tình thì đi đọc sách của đệ đi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Một Màn Kịch Loạn

Lúc chạng vạng, Chiêu Dương đế tổ chức một buổi thiết yến ở long ân điện, nhằm chúc mừng những tướng sĩ đại thắng trở về, đám vương công đại thần, cùng văn võ bá quan đều có mặt.

Người nổi bật nhất không gì sánh bằng không ai khác hơn Hạ Hoài Linh. Chiêu Dương đế dùng câu từ ca ngợi cực điểm đối với hắn, như hận chính mình không thể sinh ra một người nhi tử xuất sắc như vậy. Tới ban chiều đã ban thánh chỉ ra, nội dung chính là luận công ban thưởng, thăng quan tiến chức cho những ai có công trong đại quân chinh viễn, còn Hạ Hoài Linh được phong làm Định Viễn hầu, ban thưởng cho Hầu phủ ngàn lượng vàng, trăm mẫu ruộng tốt.

Chúc Vân Tuyên ngồi ở bên cạnh Chúc Vân Cảnh, hắn vừa uống rượu trái cây vừa nhếch cằm dò xét Chúc Vân Tuân đang thăm thì nói nhỏ gì đó với Hạ Hoài Linh, chỉ chốc lát sau, mới khẽ cười thành tiếng, đoạn nói với Chúc Vân Cảnh: “Dáng dấpHạ tướng quân này quả thực là người tuấn tú lịch sự, chỉ có hơi hung xú, nhưng cũng xem như là bùng nổ sự oai hùng, những lời đồn đãi kia rốt cuộc sao sao có thể truyền ra được nhỉ?”

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn về Chúc Vân Tuyên: “Sao? Đệ xem trọng người ta rồi?”

Chúc Vân Tuyên không phục: ” Có đâu, đệ cũng không phải thái tử ca ca huynh, tương lai đệ chắc chắn sẽ kết hôn với một hoàng tử phi xinh đẹp vô song khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa còn nhất định phải là nữ nhân!”

Chúc Vân Cảnh không thèm để ý tới hắn, chỉ liếc mắt một cái sang Hạ Hoài Linh, rồi đem chén rượu rót vào trong miệng.

Giờn giờn vài câu xong, kế đó Chúc Vân Tuyên ghé sát vào Chúc Vân Cảnh, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: “Theo như đệ quan sát này giờ, những lão khốn kiếp ân cần đi chúc rượu cho Hạ tướng, lúc quay sang nhị ca cũng thân thiện không kém, bọn họ đây là không để thái tử ca ca huynh vào trong mắt rồi thì phải?”

Nếu không biết người tiểu đệ này của mình tuy tâm tư xảo quyết nhưng vẫn một lòng hướng về mình, Chúc Vân Cảnh đã hoài nghi hắn đang muốn khích bác ly gián: “Ở trong mắt người thì có ai không phải là lão khốn kiếp chứ?”

Chúc Vân Tuyên nháy mắt một cái: “Thái tử ca ca phong nhã hào hoa, tất nhiên không phải rồi.”

“Bớt lắm mồm.”

“Thái tử ca ca, huynh thật sự không có chút nào lo lắng sao?”

Chúc Vân Cảnh nhìn thấy Chiêu Dương đế trên ngự toà dường như đã hơi say, khóe môi thoáng cong lên: “Không cần lo lắng, phụ hoàng chỉ cho hắn cái chức Định Viễn hầu, nhưng không hề nhắc tới chuyện thăng quan tiến chức, dù gì đây cũng là một chức có tiếng mà không có miếng, không hề có giá trị nào trong kinh thành, đệ sợ cái gì.”

— Định Viễn hầu: dự xưng những sứ giả đóng giữ hoặc đi sứ biên cương.

“Nhưng trong tay hấn còn có đi tận tám mươi ngàn quân chinh viễn cùng hồi kinh lận đấy.”

“Gấp cái gì, sớm muộn gì hấn cũng sẽ giao nộp quyền cầm quân thôi.”

Rượu qua ba vòng, tửu lực Chiêu Dương đế đã chịu không nổi, được nội thị dắt díu trước tiên trở về tẩm cung, chỉ còn lưu lại Chúc Vân Cảnh tiếp tục chủ trì yến hội. Hoàng đế không còn, mấy người ở phía dưới cũng chẳng còn kiêng kỵ gì nữa. Đám binh lính càn quấy từ chiến trường này ai nấy bỗng chốc đều trở nên phóng khoáng không bị trói buộc, chán việc việc cầm chén uống chưa đã ghiền, liền dồn dập yêu cầu đổi sang chén lớn, có người nổi hứng thú, liền trực tiếp cầm lấy vò rượu trút từng ngụm một chơi thách đấu cùng chúng bạn, mấy người khác thì lớn tiếng khen hay, trong lúc nhất thời trong điện long ân trở nên loạn xạ bát nháo, cực kỳ ồn ào.

Đám quan văn tham dự tiệc vốn cũng không ưa điệu bộ của mấy người võ tướng thô lỗ này, nhưng hôm nay là tiệc đón gió tảo trần của đại quân chinh viễn, ngay cả Chúc Vân Cảnh còn không lên tiếng, cho nên bọn họ hiển nhiên cũng không tiện nghị luận quá nhiều, tuy trong lòng khinh thường, nhưng trên mặt phải trưng bản mặt tươi cười, cùng chén cùng mọi người sẵn tiện dâng bốc đối phương một phen.

Người được vây quanh mời rượu nhiều nhất là Hạ Hoài Linh, Hạ Hoài Linh vẫn dùng chén nhỏ, kính hết chén này đến chén khác với người bên ngoài, trong lúc đối phương vung tay nhắc chân cũng

không hề tựa như mấy võ tướng thô cuồng khác, mà lại là sự thông dong tao nhã con cháu thế gia. Hấn nói không nhiều lắm, giữa hai lông mày tự có một luồng ngạo khí, nhưng cũng không hề có chút nào hiện ra vẻ ngông cuồng.

“Cô đi chúc rượu cho Hạ tướng quân.”

“Hả?” Chúc Vân Tuyên cứ tưởng mình nghe lầm.

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Hạ tướng quân cứu cô, dù thế nào cô cũng phải có chút biểu hiện, nếu không lại cũng bị người ta nói hoàng thái tử cô quá mức cao ngạo sẽ không hay.”

“Vậy thì sao chứ? Đệ cứ tưởng rằng thái tử ca ca huynh không thèm để ý đến mấy hư danh này mà?”

“Cô cũng không phải thánh nhân.”

Chúc Vân Cảnh đứng dậy, cầm theo chén rượu đi tới trước bàn Hạ Hoài Linh. Lúc này quan chức đang vây xung quanh gấp rút né tránh, ánh mắt của hấn không thèm xê dịch nhìn tới lũ bọn họ. Hạ Hoài Linh cũng đứng lên, Chúc Vân Cảnh nâng chén, cười đến là rạng rỡ: “Chúc mừng tướng quân được phong Định Viễn hầu, chuyện hôm nay, cô còn chưa nói lời cảm ơn với tướng quân. Nếu không có tướng quân phán đấu quên mình che trước tòa xe cho cô, thì giờ e là cô đã không còn có thể có mặt tại đây chúc mừng tướng quân cùng đại quân chinh viễn đắc thắng trở về. Chén rượu này, là cô kính Tướng quân, không biết Tướng quân có nguyện nể nang mặt mũi cô hay không?”

Hạ Hoài Linh hai tay nâng chén, vẻ mặt túc cung: “Năm trong chức trách, không dám tạ ơn.”

Hắn nói xong, trước tiên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, Chúc Vân Cảnh cười nhìn đối phương, cũng chậm chậm đưa chén ruột tới bên môi.

Một chén rượu vào bụng, Chúc Vân Cảnh lại nói: “Khoảng thời gian này cô cũng nghe không ít mấy tin đồn tướng quân thần dũng vô địch, nghe nói tướng quân thần công cái thế, khiến cô kính phục không ngớt, trong lòng mong mỏi, nếu như hôm khác có dịp, chẳng biết có thể lĩnh giáo một, hai chiêu cùng tướng quân hay không?”

Hạ Hoài Linh cẩn thận nói: “Ưu ái của điện hạ, thần không dám nhận, lời nghe đồn không thể tin hết được, lần này đại quân chinh viễn thắng lớn, là do công lao của toàn thể tướng sĩ, chứ không phải sức lực của một mình thần.”

“Tướng quân quá khiêm tốn rồi.”

Hai người cứ thế người tới ta đi, sau khi nói qua chút câu khách sáo, bầu không khí trở nên hòa hợp, không hề hay biết có con ma men không biết sống chết đang lò dò đến. Cái người Khương Diễm kia cùng người ta cùng rượu uống đến mặt đỏ mang tới không còn biết trời trăng gì, ngay cả mấy câu lúc sáng sớm Hạ Hoài Linh căn dặn kỹ càng cũng quên ráo, loạng choạng loạng choạng tiến đến bên cạnh Hạ Hoài Linh, sau khi híp mắt đánh giá Chúc Vân Cảnh trước mặt xong, như bị say tới hồ đồ thốt ra lời nói vô vị đại nghịch bất đạo: “Tiểu công tử này từ đâu đến? Mẹ kiếp sao mà dung mạo còn đẹp hơn mấy tiểu cô nương vậy hả?”

Bốn phía một mảnh chột như rút hết âm thanh, Chúc Vân Tuyên đang dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bọn họ bên này cũng phụt ra, bị ghen một hồi lâu sau cũng không hết, còn Chúc Vân tuân chỉ chau mày. Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nhìn chăm chăm điệu bộ như

trò hề của Khương Diễn đứng trước mặt, trên gương mặt trắng nõn kia không biểu lộ ra nhiều cảm xúc, thế nhưng những ai biết rõ con người của hắn đều sẽ hiểu, đây là điềm báo cho việc hắn sắp nổi giận.

Khương Diễn một thân nồng nặc không hề hay biết mình đã bước một chân vào quỷ môn quan, bèn đưa tay ra muốn sờ Chúc Vân Cảnh. Lúc bấy giờ Hạ Hoài Linh mới giơ tay bỗ một chưởng thẳng thắn dứt khoát sau phần gáy đối phương, con ma men ầm ầm ngã xuống đất, triệt để mất đi ý thức.

Hạ Hoài Linh quỳ xuống đất thỉnh tội: “Khương Diễn say rượu nói bậy mạo phạm điện hạ, tình nguyện chịu một trăm đòn trách phạt răn đe. Thần quân dưới không nghiêm, cam lĩnh cùng chịu phạt.”

Chúc Vân Tuần cũng đứng dậy, nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: “Hôm nay phụ hoàng tổ chức thiết yến là để chúc mừng quân chinh viễn, tất cả tướng sĩ đang ngồi ở đây ai cũng đều có công, thiết nghĩ Khương tướng quân cũng không có ý mạo phạm, chi bằng thái tử tha cho hắn lần này đi?”

Ngoại trừ những âm thanh nhỏ rì rì rầm rầm, trong đại điện hoàn toàn trở nên yên tĩnh, lại không dám làm ầm ĩ, tất cả ánh mắt đều rơi trên người của Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh. Chúc Vân Cảnh quả nhiên đang nén giận, hắn còn chưa kịp nghĩ kỹ nên xử trí cái kẻ điếc không sợ súng này ra sao, thì Hạ Hoài Linh đã trước một bước giúp hắn quyết định, nhưng hắn lại không thể thật sự làm như vậy. Hôm nay đại quân toàn thắng trở về, nếu như hắn gọi người đánh vào môn tướng lĩnh có công trước mặt mọi người, đặc biệt trong đó còn có Hạ Hoài Linh, lỡ như chuyện truyền đi cũng không biết sẽ bị chê trách thế nào, huống chi, việc này thực sự chả vơ vãng gì,

hắn thực sự không muốn nghe người nào nói lên chuyện tên mãng phu uống say này mạo phạm hắn thế nào một lần nào nữa.

Những đạo lý này Chúc Vân Cảnh cũng không phải là không hiểu, cũng không cần đến Chúc Vân Tuần nhắc nhở. Cái người Chúc Vân Tuần thì được cái lòng tốt gì, chẳng qua là mượn cơ hội lung lay lòng người thôi.

Chúc Vân Cảnh kìm nén tức giận, trầm giọng hạ lệnh: “Dùng nước gội người tỉnh, sau đó ném ra khỏi cung đi.”

Hạ Hoài Linh lập tức tạ ân: “Tạ điện hạ khoan hồng.”

Chúc Vân Cảnh không còn tâm tình tiếp tục nữa, bèn phát tay, tiệc rượu cũng vì vậy mà giải tán.

Chúc Vân Tuần hình như có gì đó muốn lên nói với Hạ Hoài Linh, hắn tự mình tiến đối phương đến cửa cung. Lúc này Hạ Hoài Linh chấp tay: “Điện hạ dừng chân tại đây được rồi, ngày khác ta sẽ tiến cung vấn an với người.”

“Người và ta là huynh đệ, không cần khách khí như vậy, cũng không cần bận tâm mấy nghi thức xã giao này.” Chúc Vân Tuần cười đến là ôn hòa, dù gì cũng đã năm năm không gặp, vị biểu huynh này của hắn tựa hồ như càng ngày càng xa cách. Có điều hắn không ngại, chỉ cần Hạ Hoài Linh còn mang họ Hạ, hiển nhiên là cùng hắn ngồi chung trên một chiếc thuyền.

Hạ Hoài Linh lạnh nhạt đáp: “Được.”

Chúc Vân Tuần thở dài: “Biểu huynh đang trách ta phải không?”

“Điện hạ sao lại nói lời này?”

“Năm ngoái huynh có ký thác ta, nhờ ta để mắt tới người Hứa hàn lâm kia, không nghĩ tới chuyện còn chưa kịp đợi huynh trở về, hắn đã xảy ra chuyện bị tổng vào ngục, hơn nữa còn chết trong đó, là ta cô phụ sự tin tưởng của huynh.”

Con người đen láy của Hạ Hoài Linh ngập trong màn đêm càng hiện ra sự thâm trầm nặng trĩu, trong mắt như có bi thương lướt qua: “Chuyện này không liên quan đến điện hạ, điện hạ đừng nên tự trách mình.”

“.. Nhưng quả thực ta vẫn rất tò mò, người cùng người Hứa hàn lâm này tại sao lại quen nhau?”

Hạ Hoài Linh hững hờ: “Không lâu trước từng có chút tình nghĩa, giờ người cũng qua đời, có nhiều lời cũng vô ích.”

Có thể khiến cho Hạ Hoài Linh tự mình viết thư bảo người đến giao phó cho hắn, Chúc Vân Tuần tất nhiên cho rằng không chỉ đơn giản là lúc trước có một chút tình nghĩa mà thôi, có điều nếu Hạ Hoài Linh không muốn nói, thì hắn cũng không truy hỏi, chỉ châm chọc lên tiếng: “Bởi vì lá thư ký thác của người gửi cho ta, trong ngày thường quả thực lưu ý rất nhiều đến Hứa Hàn Lâm. Hứa đại nhân nổi bật là vị quân tử thanh phong lãng nguyệt*, thực sự rất khó khiến người khác tin phục rằng hắn có tâm tư không phù hợp khuôn phép như vậy.”

— Thanh phong lãng nguyệt: thanh nhàn vô sự, không tùy tiện kết giao bằng hữu.

“Hắn sẽ không, ” Hạ Hoài Linh nhú mày, “Việc này sau lưng chắc chắn có ẩn tình.”

Chúc Vân Tuần gật đầu: “Phụ hoàng hạ chỉ giải hấn vào ngục Đại Lý Tự chờ thẩm tra, suy xét theo phẩm tính của Hứa hàn lâm, thì hấn sẽ không làm ra bất cứ hành động nào vì sợ tội mà tự sát. Thực ra ta vẫn cảm thấy việc này có chút quái lạ, trong lúc đó... kinh thành lưu truyền rất nhiều tin đồn ám muội giữa Hứa hàn lâm cùng thái tử, ta tất nhiên không tin Hứa hàn lâm sẽ dùng sắc để nịnh hạnh, chỉ là tính cách thái tử phong lưu, phóng đãng bất kham, làm việc lại không chỗ nào kiêng kỵ. Xét chuyện ví như đối phương nhúng tay vào trong đó, cũng không phải là không thể.”

Hạ Hoài Linh nghe xong vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc: “Thái tử? Việc này có liên quan với hấn sao? Có thể có chứng cứ không?”

“Cũng không có, nhưng trước đó từng có người nhìn thấy, trước đây không lâu khi Hứa đại nhân xảy ra chuyện, thái tử hấn từng từng âm thầm đi một chuyến đến Đại Lý Tự ngục, ở bên trong gần nửa canh giờ, hơn nữa sau khi phụ hoàng hạ chỉ ném thi thể Hứa đại nhân ra bãi tha ma ngoài thành, ta có đặc biệt phái người đi qua, vốn định nhật xác hậu táng, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy thi thể của Hứa đại nhân.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh trở nên trầm hơn, Chúc Vân Tuần giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Việc này tính ra ta cũng có chút trách nhiệm, ta sẽ tiếp tục phái người thăm dò đi tìm, chắc chắn sẽ cho huynh một câu trả lời, sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

Im lặng một lúc, Hạ Hoài Linh chấp tay: “Đa tạ điện hạ.”

Chúc Vân Tuần khẽ mỉm cười: “Ta đã nói rồi, ta và huynh vốn là huynh đệ, không cần tính toán mấy thứ này.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thọ Yến Kết Thân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chưa tới vài ngày, thân phận thích khách được hạch tra rõ ràng, đầu đuôi câu chuyện đều có, tấu chương hiện tại đã dâng đến ngự tiền, bên Chúc Vân Cảnh cũng nhận được tin tức.

Ba năm trước Hoàng Hà nhiều chỗ vỡ đê, khiến cho mấy trăm ngàn bách tính sống ven bờ trôi dạt khắp nơi, tuy rằng triều đình đã ngay lập tức ban bố ngân lượng giúp nạn thiên tai, nhưng cũng như muối bỏ biển, vô số người trong thiên tai mất mạng, còn có người trở thành thổ phỉ, chạy trốn tứ phía, thậm chí còn khởi nghĩa vũ trang, ngang nhiên xem quan phủ triều địch là địch. Lúc đó chiến sự phương Bắc triền miên, tuy triều đình đã nhiều lần xuất binh vây quét thổ phỉ phản loạn, nhưng cũng không thể tiêu diệt tận gốc, lửa rừng vẫn cứ cháy bất tận, gió xuân thổi lại bùng lên. Về phần đám thích khách, chính là những đồng bọn thổ phỉ kia, trước tiên lén vào trong kinh, thừa dịp quân chinh viễn toàn thắng trở về chờ đợi thời cơ ám sát thái tử đương triều.

Nghe nói lúc bẩm báo Chúc Vân Cảnh đang được hạ nhân hầu hạ ở thay y phục, nghe vậy ánh mắt của hắn chỉ chớp động một hồi, không có hỏi nhiều nữa.

Vương Cửu tỉ mỉ buộc chặt thắt lưng cho Chúc Vân Cảnh, sau đó đeo một chuỗi ngọc bội Bàn Long* trơn bóng trong suốt bên hông. Chúc Vân Cảnh nhìn từ trong gương thân trường ngọc lập*, quả thực là long tư phượng thái*. Vương Cửu bèn cười nịnh nọt: “Điện hạ quả nhiên nhân trung long phượng*, diện mạo bất phàm.”

— ngọc bội Bàn Long (rồng uốn lượn): xem hình

— Thân trường ngọc lập: thân cao gầy

— Long tư phượng uy: tư thái phong thái phi phàm

— Nhân trung long phượng: chỉ người nổi bật trong đám người.

Chúc Vân Cảnh cười nhẹ: “Cho dù dung mạo có đẹp, thì có ích lợi gì.”

Huống chi sinh thành dáng vẻ này, lại bị kẻ to gan ngông cuồng đùa giỡn. Chúc Vân Cảnh vẫn còn nhớ kỷ cơn giận kia.

“Điện hạ vốn cao quý, có đẹp cũng không chỉ mỗi dung mạo.”

“Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng này, quà mừng thọ của cô chuẩn bị kỹ càng chưa?”

“Điện hạ yên tâm, đã bỏ lên xe.”

“Đi thôi.”

Hôm nay là thọ năm mươi của Thục Hòa trưởng công chúa là trường tỷ của Chiêu Dương Đế, thiết yến phủ công chúa. Do Chiêu Dương đế không thể đích thân tới, liền để một đám hoàng tử đi thay góp vui đại cô.

— Trường tỷ: chị cả

Thục Hòa trưởng công chúa là trường tỷ của Chiêu Dương đế, là đích nữ duy nhất của hoàng hậu, mặc dù chỉ lớn hơn Chiêu Dương đế mười tuổi, nhưng khi Chiêu Dương đế được tiên hoàng nhận làm con nuôi, có cùng vị trưởng công chúa này chăm sóc cho hoàng hậu này qua một đoạn tháng ngày không ngắn, tính ra cảm tình của hai người rất sâu đậm, Chiêu Dương đế cũng vô cùng kính trọng vị trường tỷ này.

Chúc Vân Cảnh đón Chúc Vân Tuyên cùng nhau ra cung, Chúc Vân Tuyên ngộp ở trong cung đã lâu, hôm nay vất vả lắm mới có thể xuất cung, đặc biệt hưng phấn, dọc theo đường đi cứ líu ra líu ríu nói liên tục.

Đi tới náo nhiệt phố xá, Chúc Vân Tuyên đẩy ra cửa sổ của xe nhìn ngó bên ngoài, than thở: “Đáng tiếc không thể đi trên đường chơi, nhiều người theo như vậy, đi đâu cũng không đi được.”

Chúc Vân Cảnh nhắc nhở: “Nói đủ chưa, nếu như gặp lại thích khách, đệ cẩn thận khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Hôm nay bọn họ cải trang xuất cung, hộ vệ tăng gấp đôi so với thường ngày. Từ cái hôm xảy ra chuyện kia, hai ngày nay trong các ngõ nhỏ phố lớn trong kinh thành đều tăng cường canh gác, nếu không phải buổi chúc thọ của trưởng công chúa, bọn họ cũng không ra cung.

Chúc Vân Tuyên không phản đối: “Đệ chỉ là một hoàng tử bình thường, thích khách nào mà lọt mắt.”

“Ai nói đệ chỉ là hoàng tử bình thường?” Chúc Vân Cảnh không vui nói, “Đệ cùng cô đều là đích tử, tính ra quý giá hơn so với bọn Chúc Vân Tuấn, đừng coi thường chính mình.”

“Được rồi, thần nhận chỉ giáo.”

Chúc Vân Cảnh khoét mắt nhìn tiểu đệ đệ không tim không phổi này một chút, trong lúc tiến lên xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Vương Cửu ở ngoài xe bấm báo: “Điện hạ, Tà gia thiếu gia đến rồi, muốn vấn an với ngài và Ngũ điện hạ.”

“Để hấn lên xe.”

Tà Hiên Minh vào trong xe, Chúc Vân Cảnh miễn mấy nghi thức xã giao cho hấn, Tà Hiên Minh cười nói: “Đang định đi tới phủ công chúa mừng thọ, không nghĩ tới trên đường sẽ đụng phải điện hạ cùng ngũ điện hạ, thật đúng dịp.”

Chúc Vân Cảnh không tâm tư đâu nói mấy chuyện rảnh hơi cùng hấn, bèn đi ngay vào trọng tâm: “Người sau khi trở về nói cứu cứu một tiếng, để người trong nha mấy ngày này khiêm tốn cẩn thận chút, chớ trêu chọc đến mắt hoàng thượng.”

Tà Hiên Minh nghe vậy có chút phẫn nộ: “Sao có thể chứ, chức vụ lâm thời của phụ thân cũng không còn, bây giờ chỉ vui ở trong phủ uống trà đưa chim đi dạo nơi tĩnh mịch, sao có thể không biết điều được.”

Một bên Chúc Vân Tuyên hừ nhẹ: “Bởi vì cứu cứu năm đó không tận lực trong việc tu sửa đường sông bị cắt chức, bây giờ lại xảy ra chuyện thích khách, e là còn muốn nhắc lại chuyện xưa, biểu huynh

làm sao không nghĩ tới chuyện sống yên ổn qua mà còn có tâm tư oán giận vậy nhỉ.”

Tạ Hiên Minh ngại ngùng đầy mặt: “Được rồi.. Lúc về ta sẽ nói với phụ thân.”

Năm đó, nếu như Tổng đốc đường sông đương nhiệm Tạ Sùng Minh không lơ là chênh mảng nhiệm vụ, thất trách không dòm ngó tới, thì cũng sẽ không xuất hiện chỗ thủng, khiến người bị chết kẻ trọng thương nhiều đến như vậy. Nếu như là người khác, thì có tịch thu tài sản chặt đầu cũng không có gì là quá đáng, nhưng Chiêu Dương đế niệm tình mẫu hậu Chúc Vân Cảnh cùng phân lượng Chúc Vân Cảnh, thành ra mới xử trí nhẹ với Tạ Sùng Minh, vì thế khiến cho bên dưới triều đình xảy ra làn sóng chê trách, thỉnh thoảng sẽ có người lục lại nói vài câu.

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, trong lòng như ứ đọng lại, nhưng nếu Chúc Vân Tuyên đã giúp hắn nói rồi, thì hắn cũng không cần tốn nhiều nước bọt nữa. Tuy rằng người nhà họ Tạ không mấy đáng hoàng, thế nhưng bản lĩnh xu lợi tránh hại tới mình vẫn phải có, cho nên cũng không đến nỗi thật sự sẽ xảy ra chuyện gì.

Nửa giờ sau, xe ngựa của hoàng thái tử dừng ở cửa phủ công chúa, đại quan gia vui vẻ đón bọn họ vào.

Trong chính sảnh, trưởng công chúa mặc một bộ cẩm y đỏ thẫm thêu đoàn hoa* chỉ vàng trông vô cùng duyên dáng cao quý ngồi ở chủ vị. Nàng đang cùng quý phụ phu nhân trong phòng nói nói cười cười. Bởi vì những người đang ngồi đều là trưởng bối, lúc ba người Chúc Vân Cảnh đi vào không có kiêng kỵ gì, mà cùng hai vị hoàng tử hành lễ xong liền ngồi xuống.

— Đoàn hoa: hoa họa tiết hình tròn

u36008886051855904330fm26gp0jpg

Mỗi người trong đám Chúc Vân Cảnh đưa quà mừng thọ trình lên, thứ Chúc Vân Cảnh chuẩn bị là một chuỗi ngọc như ý, Chúc Vân Tuyên tặng kinh Phật do bản thân tự tay chép, trưởng công chúa cười nhận lấy, rồi lôi kéo bọn họ thân thiết hỏi vài chuyện, cuối cùng mới nói: “Đều ra vườn sau chơi đi, mấy lão bà bọn ta tán gẫu chắc các người cũng không hứng thú muốn nghe, chờ khi nào khai tiệc sẽ gọi các người vào.”

Tiệc mừng thọ hôm nay của trưởng công chúa chỉ mời các mệnh phụ trong phủ kinh thành cùng các tiểu bối trong kinh thành, khi nghe tiếng nói cười lạnh lớt từ xa truyền tới, Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên hiểu được, hóa ra đại cô của bọn họ trên danh nghĩa tổ chức tiệc mừng thọ, còn mục đích thực sự chính là buổi tiệc kết thân.

Thục Hòa trưởng công chúa lúc trẻ đã thủ tiết, dưới gối không có con cái, chỉ thu dưỡng mấy cô nhi hoàng tộc, năm tháng qua đi cũng xem như sống thoải mái, duy chỉ nóng lòng nhất là muốn làm mai cho người khác, đúng thật là đã tác hợp thành rất nhiều đôi nhân duyên mỹ mãn

Chúc Vân Cảnh cùng Tạ Hiên Minh hiển nhiên đã suy nghĩ thấu hiểu ngọn nguồn, cũng là nóng lòng muốn thử. Nhóm ba người đến bên hồ, liền thấy bên trong khách sảnh bên ờ bên kia có mười mấy thiếu nữ tụ hợp, ai nầu đều xinh đẹp như hoa như ngọc đến động lòng, có nàng còn gan dạ đứng ở bên hồ, khi thì đánh giá bọn họ bên này, khi thì e lệ nói nhỏ, thỉnh thoảng sẽ truyền ra một chuỗi tiếng cười thanh thúy êm tai.

Tạ Hiền Minh cùng Chúc Vân Tuyên ghé sát nói nhỏ, xoi mói bình phẩm các cô nàng bên kia. Chúc Vân Cảm thật sự bất đắc dĩ, không muốn dính líu cùng bọn họ nên bước lên bậc than vào núi giả trong đình. Nơi đó đã có không ít người đang uống trà tán gẫu, đều là các thiếu gia công tử ở các phủ trong kinh các.

Hoàng thái tử vừa xuất hiện, khung cảnh trong đình ồn ào ban đầu thoáng chốc trở nên yên lặng, mọi người gấp rút đứng dậy vấn an, Chúc Vân Cảnh phát tay áo một cái ra hiệu bọn họ ngồi xuống, mắt liếc tới mấy người Chúc Vân Tuần ngồi dựa vào lan can, bèn cười nói: “Câu nệ như vậy làm cái gì? Cô còn có thể ăn các người hay sao? Sao không thấy các người đối với cô cũng buông thả như khi gặp nhị đệ bọn họ vậy. ”

Chú Vân Tuần dẫn theo mấy... đệ đệ khác đi ra, những đứa quá nhỏ thì ở chỗ trường công chúa, nơi này hiện tại chỉ có mấy người huynh đệ tuổi xấp xỉ cùng bọn họ, đều là những người cẩn thận dè dặt, nghe xong mấy lời này có hơi không được dễ chịu, chỉ có mỗi Chúc Vân Tuần vẫn bình tĩnh uống trà, chậm chậm nói: “Bởi vì từ trước bọn họ không cùng chơi đùa cùng thái tử ca ca, khó tránh khỏi việc có hơi luống cuống tay chân, mong rằng thái tử ca ca không tính toán.”

“Cô nào dễ giận như vậy.”

Chúc Vân Cảnh đi tới ngồi ở vị trí đối mặt với Chúc Vân Tuần, không hề phản ứng gì với đối phương, mà một mình thưởng thức trà. Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, thấy Chúc Vân Cảnh gần như là thật sự không thèm để ý bọn họ, dần dần cũng buông tay buông chân, từng người một bắt đầu náo nhiệt, bầu không khí trở nên thân thiện hơn lần nữa.

Chúc Vân Cảnh quan sát Hạ Hoài Linh đang ngồi chung một chỗ với Chúc Vân Tuần, hẳn không hề nghĩ tới hôm nay có thể đúng trùng người này ở đây, nhưng vừa nghĩ lại, Hạ Hoài Linh cũng là con cháu thế gia, xuất hiện tại mấy chỗ như vậy dường như cũng không có gì đáng để ngạc nhiên.

Cởi đi bộ áo giáp, Hạ Hoài Linh đã bớt đi chút sát khí so với lần đầu gặp ngày ấy, có thêm phần tiêu sái lỗi lạc. Chúc Vân Cảnh vốn yêu thích mỹ nhân, bất luận người đó là nam hay nữ, chỉ cần trưởng thành vừa khéo là có thể nhận được sự quan tâm của hắn, chỉ tiếc Hạ Hoài Linh là người họ Hạ, coi như có là mỹ nhân, thì cũng là ngâm độc.

Dường như Hạ Hoài Linh có hơi mất tập trung, Chúc Vân Cảnh rũ mắt che giấu đi ý cười ẩn trong đó, hẳn biết Hạ Hoài Linh mấy ngày nay tất nhiên không mấy dễ chịu rồi. Hiện tại trong kinh truyền tới những lời đồn xôn xao về hắn, cứ người nói hắn là sao Tử Vi* giáng thế, có người nói mệnh cách hắn cực quý, còn có người nào đó lại bịa ra một đoạn câu chuyện về thân thể kỳ của Hạ Hoài Linh, tức khi hắn được sinh ra mây mù đầy trời ngàn tia sáng chiếu rọi, lưu truyền đến độ vô cùng tỉ mỉ như tận mắt thấy qua, nói vậy không lâu nữa cũng sẽ truyền vào tai Chiêu Dương đế.

— Sao Tử Vi: tức sao Bắc Cực. Bởi do Bắc Đẩu Thất Tinh chuyển động tròn quanh nó suốt bốn mùa, cho nên Trung Quốc cổ đại cho rằng sao Tử Vi là chủ của chúng tinh.

Thối phòng quá độ như vậy, không phải ai cũng được.

Có gã sai vặt khom người tiến vào trong đình, sau đó đi đến trước mặt Hạ Hoài Linh đưa túi thơm cho hắn, nói là do Triệu tiểu thư đang ở bờ bên kia kêu gã đưa tới. Nghe xong, một đám công tử

thiếu gia bày đặt vang lên mấy âm thanh quái dị, huýt gió ồn ào, ngay cả Chúc Vân Tuần cũng cười nhướn mày: “Không nghĩ tới biểu muội Triệu gia sẽ coi trọng biểu huynh, còn đặc biệt kêu người ta đưa túi thơm lại đây, chi bằng biểu huynh cứ vui lòng nhận đi.”

Bên bờ hồ bên kia, Triệu Tú Chi giờ cây quạt tròn lên che nửa mặt, bị các cô nương khác vây quanh cười cười nhìn bóng người lồi lạc trong đình núi giả bên kia, trông có vẻ ngại ngùng e sợ song lại tràn đầy tự tin. Nàng là cháu gái được thái hậu sủng ái nhất, tuy trước khi Triệu thái hậu vào cung thì Triệu gia chẳng qua chỉ là phổ phường giết lợn, nhưng này thì có làm sao, bây giờ những quý nữ thế gia này dù trong lòng có khinh thường thì trên mặt vẫn phải tăng bốc nàng, giờ nàng ngay cả hoàng thái tử phi cũng không muốn làm, chỉ nhìn trúng một người Hạ Hoài Linh này, còn sợ không có khả năng tóm gọn hay sao?

Một phút sau, nha hoàn bên cạnh Triệu Tú Chi đầu đầy mồ hôi mà trả túi thơm về cho chủ, nơm nớp lo sợ nói: “Định..... Định Viễn hầu nói, sự ưu ái của tiểu thư hần không dám nhận, xin trả lại túi thả, vật về nguyên chủ.”

Nụ cười trên mặt Triệu Tú Chi đông cứng, nàng đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Trong núi giả, Chúc Vân Cảnh thả chén trà xuống, cười khẩy: “Ngay cả biểu muội Triệu gia có gương mặt xinh đẹp mà Định Viễn hầu cũng không để vào mắt, thế không biết Hầu gia muốn tìm Hầu phu nhân như thế nào?”

Chuyện thái hậu có ý muốn gả Triệu Tú Chi cho Hứa Vân Cảnh chỉ được Chiêu Dương đề cập tới bên trong Vĩnh Thọ cung, vẫn chưa truyền ra, bằng không người mất mặt nhất hôm nay chính là...

Chúc Vân Cảnh. Có điều vừa trải qua chuyện này xong, Chúc Vân mới ra quyết định không nhận nữ nhi Triệu gia này, ngay cả làm trắc phi cũng miễn.

Hạ Hoài Linh hững hờ nói: “Việc hôn nhân, là do mệnh lệnh của cha mẹ, lời của bà mai, mặc dù có lòng, nhưng cũng nên là người tình ta nguyện, bằng không chỉ là chuốc thêm lúng túng cùng phiền phức cho đôi bên, nếu như ép buộc, chỉ càng hãm người ta vào sự bất nghĩa.”

Về mặt Chúc Vân Cảnh trở nên lạnh lẽo, là ai ép buộc ai? Triệu Tú Chi vốn được sủng ái có thể bức bách thành công Hạ Hoài Linh sao? Lời này của Hạ Hoài Linh hiển nhiên là có ám chỉ khác, chẳng những không riêng gì Chúc Vân Cảnh, mà những người khác dường như cũng nghe được thâm ý khác trong câu nói của đối phương, về mặt đều trở nên hơi quái lạ.

Người ở trong trận này, ngoài việc có thể ép buộc còn gây huyên náo khắp thành ai mà không biết chỉ có một mình thái tử! Sau khi Hứa hàn lâm hạ ngục liền không ai nhắc lại mấy chuyện trắng hoa kia, nhưng không có nghĩa là bọn họ đã quên!

“Định Viễn hầu nói chí phải” Chúc Vân Cảnh mỉm cười nói, “Mong rằng Định Viễn hầu nhớ kỹ lời mình đã nói hôm nay, tương lai cũng chớ nên quên.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hình Bộ Thị Lan

Buổi trưa qua đi, Chúc Vân ăn xong tiệc mừng thọ liền dẫn Chúc Vân Tuyên trở về cung, Tạ Hiên Minh có tiền hai người bọn họ một đoạn đường, trước khi đường ai nấy đi, Chúc Vân Cảnh gọi Tạ Hiên Minh vào xe lần nữa, nhằm dẫn dò hấn đôi việc.

“Đi giúp cô tra một chút trong thời gian Hứa Sĩ Hiễn cùng Định Viễn hầu qua lại, mặt khác, nếu biểu muội Triệu gia mền mộ Định Viễn hầu, chi bằng cứ giúp nàng một chuyện, chính là khiến cho chuyện hôm nay càng nhiều người biết càng tốt.”

Tạ Hiên Minh gật đầu đáp lại: “Điện hạ yên tâm, cứ giao cho ta.”

Chúc Vân Tuyên hiếu kỳ hỏi Chúc Vân Cảnh: “Thái tử ca ca, huynh cảm thấy Định Viễn hầu quen biết với Hứa hàn lâm kia hay sao? Không phải Hứa hàn lâm mới vừa đăng khóa năm trước hả?”

Chúc Vân Cảnh cười khế: “Có chút ít khả năng, Hạ Hoài Linh không giống như loại cố ý tìm cơ chỉ vì muốn làm mất mặt cô, trừ phi Hứa Sĩ Hiễn cùng hấn có tư giao, cho nên trong lòng hấn mới có oán khí, giận chó đánh mèo với cô.”

Trong kinh lời đồn đãi một ngày một dạng, nhưng trung tâm đề tài mấy ngày nay vẫn luôn xoay quanh Hạ Hoài Linh, mấy hôm nay còn tăng thêm chuyện yêu đương giữa Định Viễn hầu cùng nữ nhi của Thừa Ân Bá, nào là vừa gặp đã yêu, trao túi thơm đính ước bên hoa dưới trăng. Câu chuyện đi mỗi lúc một chân thật, đến thời gian sau

trở thành tin thực ra hai người đã có hôn ước từ sớm, hứa hôn từ lúc còn trong bụng mẹ, giai ngẫu thiên thành*.

— Giai ngẫu thiên thành: đẹp đôi, tương tự trời sinh một cặp.

Cho dù Hạ Hoài Linh có cảm tưởng gì, thì lời đồn đãi đã truyền đến độ sôi sùng sục, Triệu Tú Chi cũng lấy làm vui vẻ, Chúc Vân Cảnh cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm đó, Chúc Vân Cảnh tiến vào ngự thư phòng thỉnh an, lúc này Chiêu Dương đế đang xem tấu chương, vẻ mặt hình như có hơi không vui, nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đến, liền gọi hấn đến trước mặt, sau đó đem tờ tấu chương đưa cho hấn xem.

Đây là của một hạ thần bầm tấu lên thỉnh cầu vì Hạ Hoài Linh xây một đền Võ Thần, còn nói đây là thỉnh nguyện của tập thể bách tính. Chúc Vân Cảnh nhìn kỹ xong, ngược mắt nhìn về phía Chiêu Dương đế: “Phụ hoàng đang lo lắng gì?”

Chiêu Dương đế thở dài: “Định Viễn hầu là thần tử có công, có ca ngợi sao cũng không quá đáng, chỉ là giang sơn này... Suy cho cùng vẫn là của họ Chúc.”

Chúc Vân Cảnh trầm mặc, trong lòng biết những lời đồn đại kia đã truyền vào trong tai phụ hoàng mình, những chuyện khác không cần người phải nói thêm này.

Chiêu Dương đế cũng không phải hôn quân, thậm chí người còn biết rõ sau lưng những lời đồn kia là có người châm dầu vào lửa. Hạ Hoài Linh tuổi còn trẻ lập được công lớn đương danh lập vạn*, không thể khổng có người ghen ghét, truyền ra những lời đồn vô căn cứ. Những người ngu dân vô tri này dễ dàng bị kích động,

chuyện này vẫn luôn là điều kiêng kỵ nhất của Chiêu Dương đế, thành ra hiện tại không có cách nào gỡ bỏ khúc mắc này trong lòng.

— Đương danh lập vạn: Chỉ địa vị trong xã hội vô cùng cao, người người đều biết.

Chỉ chốc lát sau, Chiêu Dương đế lắc đầu, rồi nói đến những khác: “Trẫm nghe nói, Định Viễn hầu cùng nha đầu Triệu gia kia hai bên đều có tình ý, vậy ngày ấy con đi vào phủ chúc thọ đại cô, cũng ở đó, vậy chuyện này là thật sao?”

Chúc Vân Cảnh cười nói: “Nhi thần không dám nói dối, Triệu biểu muội quả thực có đưa túi thơm cho Định Viễn hầu, nhưng Định Viễn hầu không nhận, để người ta đưa về, về chuyện có tình ý hay không thì nhi thần cũng không biết, có điều chuyện đã truyền đến mức ai ai cũng biết, thì có thể nói là không có lừa làm sao có khói.”

Chiêu Dương đế cau mày: Thực ra hoàng tổ mẫu con còn có ý để cho con cưới nha đầu Triệu gia kia, hiện tại bên ngoài đồn rằng nàng đã sớm có hôn ước với Định Viễn hầu, còn một lòng mến mộ người ta, hiện tại cho dù là thật hay giả, tin đồn này đều làm tổn hại đến khuê dự* của nàng.

— Khuê dự: hiểu nôm na là thanh danh, trinh tiết của con gái.

“Phụ hoàng, lòng Triệu biểu muội đã dành cho Định Viễn hầu, ngày ấy ở quý phủ của đại cô, con cháu dòng dõi khác đều nhìn thấy, hiện tại cũng đã truyền khắp kinh, bây giờ cho dù hoàng tổ mẫu có muốn gả nàng cho nhi thần, thì cũng là lúc không thích hợp.”

“Thôi, ” Chiêu Dương đế uể oải nói, “Nàng quả thực không thích hợp làm thái tử phi, trẫm sẽ giúp con thăm dò nhiều hơn nữa, về

bên hoàng tử mẫu thì trăm sẽ đi nói chuyện, nếu như nha đầu kia quả thật tình đầu ý hợp cùng Định Viễn hầu, trăm có thể chỉ hôn cho hai người họ.”

Chúc Vân Cảnh nhẹ nhàng cười được bao trùm kia, cảm thấy rất chi là đắc ý, bèn chấp tay: “VẬY DO PHỤ HOÀNG LÀM CHỦ.”

Năm mới qua, triều đình ban thánh chỉ, tám mươi ngàn quân chinh viễn về kinh phân biên vào đại doanh kinh bắc, kinh nam, hai doanh này sẽ do tổng binh thống lĩnh, còn Hạ Hoài Linh nhận lệnh nhậm chức hình bộ thị lang nhị phẩm.

Hoàng đế không thể không cho Hạ Hoài Linh một chức quan, nhưng không ai có thể nghĩ đến chuyện võ đại tướng quân một thân uy phong lẫm liệt như Hạ Hoài Linh đột nhiên lại trở thành văn thần, chuyện này làm trên dưới triều đình đều xôn xao, Chiêu Dương đế còn đặc biệt giải thích trên triều, nói là trước khi Hạ Hoài Linh xuất chinh, cũng là con người đọc đủ thơ văn một bụng kinh luân, cũng không thể không làm quan văn được.

Mới là lạ! Khi đó Hạ Hoài Linh mới mấy tuổi, cái gì mà đọc đủ thứ thơ một bụng kinh luân, ai mà tin cho nổi!

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Hạ Hoài Linh vẫn chỉ ung dung không vội lĩnh chỉ tạ ơn, không có nửa câu oán hận.

Những người bạn cũ của Hạ Hoài Linh đều bị chia xa điều vào mấy đại doanh trong kinh, Khương Diễm đi tới đại doanh kinh bắc, làm tham tướng tam phẩm.

Còn cái tấu chương xin xây đền võ thần, bị lưu vào bên trong không xử lý, có vẻ sau này cũng không.

Bên trong chính sảnh của phủ Định Viễn hầu, mấy thủ hạ tâm phúc của Hạ Hoài Linh tụ tập một chỗ, sắc mặt ai cũng vô cùng khó coi, mà Hạ Hoài Linh ngồi trên chủ vị chỉ mất trung uống trà, nghe bọn họ oán giận. Khương Diễm đập một phát lên khay trà, cảm phần sục sôi nói: “Hoàng đế vậy mà lại để tướng quân đi làm quan văn, con mẹ nó quá bất nạt người rồi!”

Lời Khương Diễm nói có chút đại nghịch bất đạo, nhưng những người còn lại vẫn dõn dập phụ họa theo, đàm ba câu vừa ra đều bất mãn với thành chỉ này của Chiêu Dương đế. Hạ Hoài trầm giọng ngắt lời bọn họ: “Thánh chỉ đã hạ, đừng nghị luận nữa, các người từng người trở về làm tốt phận sự của chính mình là được.”

“Nhưng tướng quân ngài.....”

“Không ngại, hình bộ cũng không tệ, đi rèn luyện một phen thì có sao.” Hạ Hoài Linh nhàn nhạt nói.

Có người không phục nói: “Ngài vốn nên đến đại doanh kinh bắc làm tổng binh, hồi trước Hạ lão tướng quân cũng xuất thân từ đại doanh kinh bắc...”

Hạ Hoài Linh ngắt lời hần: “Nhậm chức ở đâu là do hoàng thượng thượng, đâu ra đạo lý cha truyền con nối, huống hồ đại doanh kinh bắc đã đổi chủ từ lâu, tổng binh đương nhiệm không làm gì sai, hoàng thượng không vì thế mà vô cớ rút đi chức vụ của người ta, hay là nên nói các người cảm thấy ta đi thay phó tướng sẽ tốt hơn?”

“Đương nhiên không phải!” Lúc trước tổng binh ở đại doanh kinh bắc là do Hạ Viễn Chi phụ thân của Hạ Hoài Linh phụ trách, sau khi Hạ Viễn Chi chết trận sa trường, bọn họ cứ cho rằng chức tổng binh

này như nằm trong tay Hạ Hoài Linh, nhưng sự thật là, Chiêu Dương đế cũng không phải nghĩ như vậy.

Hạ Hoài Linh lắc lắc đầu: “Trước khi chúng ta về kinh, triều đình cũng đã phái binh mã mới thay thế lưu lại biên quan, khi đó các người nên ngờ tới là sẽ có ngày hôm nay.”

Lúc trước tổng cộng là năm trăm ngàn quân chinh viễn, bây giờ chỉ còn dư lại không tới một nửa, sau khi toàn thắng chỉ để lại năm vạn người trấn thủ biên quan, nhưng người còn lại trên tuyến quân cõi giáp về quê, Hạ Hoài Linh mang tám vạn người còn lại về kinh, từ ngày thứ nhất lên đường, hấn vốn đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi.

Những tin đồn đại về bản thân hấn trong kinh mỗi lúc một kích liệt cũng đều nằm trong dự đoán của Hạ Hoài Linh, hấn cũng nên vui bởi Chiêu Dư đế không phải hôn quân mà tin đám thị phi hỗn loạn này, chỉ là do hoàng đế muốn thu bình quyền về trong tay mà thôi, mà hấn cũng không lưu luyến mấy quyền thế này.

Ngày xưa khi hấn theo cha ra trận mới chỉ có mười sáu tuổi, trên chiến trường nhận nhiệm vụ trọng trách lúc lâm nguy gánh vác năm trăm ngàn quân chinh viễn, bây giờ có thể hoàn thành lời dặn của phụ thân, toàn thắng trở về, cũng không còn gì để mà tiếc nuối.. Huống chi, nhị phẩm thị lang vừa qua khỏi tuổi hai mươi, cũng không phải ai cũng có thể với tới, lấy trình độ nào mà nói, thì Chiêu Dương đế đã đủ hào phóng rồi.

Hạ Hoài Linh không muốn nói thêm nữa, chỉ căn dặn mọi người: “Sau này đừng tiếp tục nói mấy chuyện này ra nữa, hiện tại chúng ta đã trở về kinh chứ không phải ở biên quan, mỗi tiếng nói cử động đều phải cực kỳ thận trọng, các người đều trở về đi, về sau.. cũng cố gắng ít đến quý phủ của ta chút.”

Trước lúc Hạ Hoài Linh chính thức nhậm chức, Chiêu Dương đế có triệu hần tiếng cung, có lẽ là do Chiêu Dương đế cũng nhận ra chuyện mình làm quả thật không đúng, thành ra hổ thẹn rất nhiều với Hạ Hoài Linh, tiếp đó từ sâu trong đáy lòng nói lại chuyện cũ năm xưa giữa người và Hạ Chi Viễn, nói đến xúc động, ngày cảnh vành mắt đỏ au còn rơi mất mấy giọt nước mắt.

Hạ Hoài Linh yên lặng nghe Chiêu Dương đế than ngán thở dài, thỉnh thoảng sẽ phụ họa vài câu với đối phương, nhưng cũng không nói nhiều, cuối cùng Chiêu Dương đế thở dài nói: “Trẫm biết trong lòng người chắc chắn sẽ oán giận trẫm, năm đó lúc nguy cấp trẫm đẩy phụ thân người tới chiến trường nhưng có đi không về, cũng là do người dốc hết sức gánh vác trọng trách quân chinh viễn, còn tự tay đâm địch thủ, bây giờ đại quân đắc thắng trở về, trẫm lại đưa người đi làm văn thần, khó tránh khỏi chuyện nhân tài không được trọng dụng, nhưng mà trẫm cũng là do bất đắc dĩ, người còn trẻ đã lập xuống công lao bất thể như vậy, trên dưới triều đình không biết bao nhiêu người đổ mắt nhìn chăm chăm, trẫm điều người đến Hình bộ, cũng là muốn người có thể tránh đầu sóng ngọn gió*, giấu tài đi, tạm gác lại đợi đến mai sau, hần người cũng biết dụng tâm này của trẫm?”

—ví von thấy tình thế bất lợi nên tạm trốn lánh đi

Hạ Hoài Linh cúi đầu: “Thần biết, bệ hạ dụng tâm sâu, thần không dám oán.”

Chiêu Dương đế thoả mãn gật đầu: “Tuổi tác của người cũng không còn nhỏ, không bằng thừa dịp hiện tại thành gia lập nghiệp sớm một chút, cũng có thể cho phụ thân người mỉm cười nơi chín suối. Trẫm nghe nói người cùng nhi nữ Thừa Ân Bá hai bên tình ý,

còn sớm có hôn ước, chuyện này là thật sao? Nếu người thật sự có ý, trăm có thể tự mình chỉ hôn cho các người.”

Hạ Hoài Linh giải thích: “Bệ hạ hiểu lầm, thần cùng Triệu tiểu thư không quen biết, càng không có hôn ước, chỉ là hôm ấy ở phủ trưởng công chúa, Triệu tiểu thư có tặng túi thơm cho thần, nhưng thần ngại nhận nên đem trả lại, tiểu thư Triệu giang ngoại tuệ trung, lan chất huệ tâm*, thần không xứng với nàng, cũng không muốn làm lỡ nàng.”

— Tư chất thông minh, dung mạo xinh đẹp.

Chiêu Dương để không đồng ý nói: “Người là Định Viễn hầu do trăm thân phong, sao có thể không xứng với nàng? Hay là trong lòng người đã có người khác?”

“Cũng không, chỉ là do mẫu thân thần mất sớm, phụ thân thì chết trận sa trường, đệ muội trong nhà vẫn còn nhỏ, mà thần vừa hồi kinh, Hầu phủ cũng mới lập, cho nên mọi việc trong phủ đều cần có thần, không có cách nào phân thân, cho nên tạm thời không có dự định thành hôn.”

“Cưới một thê tử giúp người lo liệu việc nhà không phải càng tốt hơn hay sao?” Chiêu Dương để biết được tình hình của Hạ phủ, sau khi Hạ Viễn Chi vì nước vong thân hiện tại trong nhà chỉ còn Hạ Hoài Linh cùng toàn gia người già trẻ nhỏ, còn tưởng rằng Hạ Hoài Linh sẽ suy nghĩ mà sớm ngày khai chi tán diệp*.

— chỉ việc kết hôn sinh con, truyền lại huyết mạch tổ tiên.

“Thần chỉ sợ nếu như lúc này gả cho thần. thì phải thay thần lao tâm lao lực mọi chuyện, làm oan uổng đối phương.”

Hạ Hoài Linh đã nói như vậy, Chiêu Dương đế cũng không thể nói gì hơn. Cho dù không biết lời nói này Hạ Hoài Linh có bao phần đáng tin, nhưng chuyện hấn không muốn kết hôn nữ nhi Triệu gia là sự thực. Chiêu Dương đế vốn đang định dựa vào chỉ hôn này để gửi gắm ân sủng thua thiệt này cho hấn, nếu như giờ buộc hấn tiếp nhận vụ hôn nhân, e là ngày sau cả hai sẽ có thù oán, trái lại không tốt mấy.

“Người nói đúng, là trăm không cân nhắc chu toàn, sau này không nói việc này nữa.”

“Thần tạ ơn bệ hạ thông cảm.”

Hạ Hoài Linh xin cáo lui ra khỏi ngự thư phòng, mới vừa ra cửa liền vừa đúng lúc đụng lại Chúc Vân Cảnh đang đi vào. Hạ Hoài Linh cung kính chào một cái, Chúc Vân Cảnh nhìn hấn, cong cong khóe môi: “Phụ hoàng đã định chỉ hôn cho Định Viễn hầu hay chưa? Cô có nên nói một tiếng chúc mừng với Định Viễn hầu hay không?”

Về mặt Hạ Hoài Linh không thay đổi: “Bệ hạ thông cảm dụng tâm của thần, nên việc chỉ hôn coi như không có gì.”

“Thật sao? Vậy xem ra biểu muội Triệu gia chắc chắn là tương tư đơn phương rồi.”

Hạ Hoài Linh không nhiều lời, chỉ chấp tay chào, rồi cáo từ rời đi, đến thời khắc cả hai lướt qua, âm thanh cười cợt của Chúc Vân Cảnh rong chơi bay vào trong tay hấn: “Hầu gia không chịu tiếp nhận chỉ hôn, chẳng lẽ là vì Hứa hàn lâm thủ tiết?”

Hạ Hoài Linh dừng chân lại, ra vẻ đề phòng nhìn về phía Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh mỉm cười lần hai, sau khi nháy mắt một

cái với đối phương, liền nhắc chân đi về hướng ngự thư phòng.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trò Chuyện Vui Vẻ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đầu tiên Hạ Hoài Linh đi vào hình bộ điểm danh, được một vị tả thị lang khác ở hình bộ dắt vào cùng sự nghênh tiếp của quan lại trên dưới nha môn. Lão thượng thư tuổi tác đã cao, chỉ mang trên người hư chức*, rất ít khi xuất hiện trong nha môn, toàn bộ chuyện lớn nhỏ ở hình bộ đều phải dựa vào hai vị thị lang làm chủ. Những vị quan văn này ai nấy cũng đều tỏ ra khách khí với Hạ Hoài Linh, mặc dù Hạ Hoài Linh không thân thiện mấy với bọn họ, nhưng cũng chưa từng cố ý gây chuyện, một ngày làm việc chung trôi qua, cuối cùng xem như bình an vô sự.

— tương tự ý có tiếng không có miếng

Thời gian qua đi, sự hứng thú của mọi người dành cho Hạ Hoài Linh dần phai nhạt đi nhiều, thành ra làm chuyện mình cần phải làm, không đặt sự chú ý lên trên người hắn nữa.

Hạ Hoài Linh cũng chưa quản lý sự vụ, viện có bản thân tuổi trẻ còn nông cạn, lại mới tới hình bộ, mọi việc không thông, cho nên toàn bộ công việc to nhỏ bên trong phủ do tả thị lang làm chủ, còn hắn thì dùng phần lớn thời gian trong ngày lật xem nghiên ngẫm nhưng hồ sơ vụ án mấy năm qua. Cũng không ai phát hiện ra, hồ sơ

án thơ châm biếm của tri phủ Cảnh Châu nằm trong đó, đa số tình lực của Hạ Hoài Linh chính là ngừng trên những thứ này.

Buổi trưa ngày hôm đó, Chúc Vân Cảnh từ ngự thư phòng đi ra, đang trên đường về Đông cung thì nhìn thấy Hạ Hoài Linh từ xa đang đến, bèn hơi hí mắt, hỏi Vương Cửu đi theo bên cạnh: “Định Viễn hầu tiến cung làm gì thế?”

Vương Cửu suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Có lẽ là đi thỉnh an nhị điện hạ.”

Tất cả những hoàng tử chưa thành công đều ở trong cung, tầm cung hoàng tử nằm ở phía sau đông cung, hạ thần ở ngoài muốn tới thỉnh an, thì thực sự phải đi qua Đông cung. Khóa miệng Chúc Vân Cảnh hơi cong lên, lúc này Hạ Hoài Linh đã đi tới trước mặt, chợt dừng bước lại, rồi ra vẻ cung kính mà hành lễ vấn an với hắn.

Chúc Vân Cảnh đang ngồi trên liễn* cao, nhìn hắn một chút: “Hôm nay Định Viễn hầu sao lại rồi rảnh đặc biệt tiến cung vậy?”

— Xe do người kéo.

 20151109141655837png

“Bẩm điện hạ, thần tiến cung là vì là thỉnh an nhị điện hạ.” Hạ Hoài Linh hờ hững trả lời.

Chúc Vân Cảnh cười nhạo: “Thỉnh an nhị điện hạ mà không thỉnh an cô sao? Định Viễn hầu phải chăng là xem thường vị hoàng tử như cô này?”

“Thần không dám.”

“Nếu không phải hôm nay trùng hợp đụng phải, e là Định Viễn hầu cũng không định bước vào Đông cung của cô phải không?”

“Thần là sợ làm phiền điện hạ.”

“Cô không sợ là được rồi, đi thôi, theo cô tới đông cung, cô mời Định Viễn hầu uống trà.”

Một phút sau, bên trong phòng ấm của Đông cung, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh ngồi đối diện nhau trên tháp, cung nhân dâng trà bánh, Chúc Vân Cảnh cười giơ tay ra hiệu: “Hầu gia có thể nể nang mặt mũi mà ném thử trà bánh chỗ Đông cung này của cô không?”

Hạ Hoài Linh tạ ơn, động tác ưu nhã nâng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại lấy một khối tráng miệng bỏ vào trong miệng, cẩn thận nuốt xong, dùng nước trà lần hai súc miệng, rồi mới gật đầu, trả lời lại Chúc Vân Cảnh đang mỉm cười nhìn mình: “Trà cùng món tráng miệng Đông cung tất nhiên là thứ tốt nhất.”

Chẳng những là trà bánh, mà mỗi một đồ vật bên trong Đông cung này đều vô cùng tốt, khắp nơi tinh xảo xa hoa, ngay cả hương liệu đốt trong phòng cũng là loại Long Diên Hương* quý giá, toàn bộ hoàng cung chỉ có hoàng đế, thái hậu cùng thái tử mới có thể dùng. Vừa nãy lúc đi vào Hạ Hoài Linh chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, liền nhận ra được quả nhiên Chiêu Dương cực kỳ cưng chiều vị thái tử Chúc Vân Cảnh này, thứ tốt gì đều như muốn dời hết vào Đông cung vậy.

—Long diên hương hay còn gọi là Long duyên hương là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, là một nguyên liệu quý hiếm mang mùi thơm đắt hơn cả vàng, hiện tại dùng để làm một số loại nước hoa đắt tiền như Chanel.

Chúc Vân Cảnh cười khế: “Hầu gia không cần câu nệ khách khí như vậy, người cùng Chúc Vân Tuần hẳn là sẽ không nói chuyện như vậy phải không?”

“Nhị điện hạ không giống điện hạ, điện hạ là thái tử, lễ nghi không thể phé.”

Chúc Vân Cảnh”chặc” một tiếng: “Nói cho cùng vẫn là một giọt máu đào hơn ao nước lã, có điều nếu nhị đệ của cô cũng có thể như hầu gia nhớ kỹ mấy chuyện này, thì tốt rồi.”

Lời nói này của hấn tựa hồ có ẩn ý, Hạ Hoài Linh không trả lời. Chúc Vân Cảnh cong khóe miệng, thay đổi đề tài: “Cô nghe nói, mẹ đẻ hầu gia là nhân sĩ Cảnh Châu, cũng có người nói là tổ gia hầu gia đã ở Cảnh Châu một khoảng thời gian ngắn, vậy không biết hầu gia có hiểu rõ phong thổ Cảnh Châu không? Bên trong thi thư đều nói phong cảnh Giang Nam ở Cảnh Châu rất đẹp, đó là sự thật sao?”

Hạ Hoài Linh giương mắt nhìn về phía đôi mắt ẩn ý cười của người trước mặt, rõ là nụ cười không hề có ý tốt, lòng bắt đầu nảy sinh cảm giác, suy nghĩ một lúc liền hiểu được Chúc Vân Cảnh đang thăm dò quan hệ giữa mình và Hứa Sĩ Hiên, ngày ấy gặp nhau bên ngoài ngự thư phòng, Chúc Vân Cảnh cũng hỏi mấy câu tương tự, có lẽ là đã thăm dò rõ ràng được lúc hấn và Hứa Sĩ Hiên quen biết nhau.

Về mặt Hạ Hoài Linh không chút thay đổi, trả lời hấn: “Cảnh Châu non xanh nước biếc, ngay lúc mùa xuân là lúc phong cảnh đẹp nhất, cho nên từ ngữ trau chuốt khuếch đại trong thơ văn vịnh ngâm cũng không hề quá lố.”

“Thế à?” Chúc Vân Cảnh một tay chống cằm, kéo dài âm thanh, “Chỉ sợ là người càng đẹp hơn phải không?”

Chuyện giữa Hạ Hoài Linh cùng Hứa Sĩ Hiễn cũng không hề khó tra, chỉ cần đến Cảnh Châu tùy tiện hỏi thăm một chút liền có thể biết. Hứa Sĩ Hiễn là cô nhi, lên năm bảy, tám tuổi thì sống nương nhờ Đỗ Đình Trọng là tri phủ Cảnh Châu mất đầu*. Lúc đó Đỗ Đình Trọng chỉ là một quan huyện một huyện ở Cảnh Châu, tổ gia Hạ Hoài Linh cũng ở trong huyện thành kia, được xem là danh môn vọng tộc, mà phủ đệ cùng huyện nha chỉ cách nhau một bức tường. Hạ Hoài Linh từ năm lên tám đến năm mười bốn tuổi ròng rã sáu năm trời đều ở nhà tổ gia Cảnh Châu, chính là lúc đó mà quen biết Hứa Sĩ Hiễn.

— Mất thế lực.

Khi Hứa Sĩ Hiễn mười ba mười bốn tuổi cũng là lúc trưởng thành đã vang danh xa gần là một thiếu niên khôi ngô, sau đó bị một công tử hư đồn quyền quý nhìn trúng muốn cưỡng nạp vào làm nam thiếp, mà tên thiếu niên hư đồn này gia thế lớn, ngay cả Huyện lệnh như Đỗ Đình trọng cũng chẳng coi ra gì, cuối cùng may do Hạ Hoài Linh đứng ra, mới có thể giữ Hứa Sĩ Hiễn an toàn ở lại. Câu chuyện này đồn đại đến mức sôi sùng sục, thậm chí có người còn nói khi đó hai người đã lập hôn ước.

Chỉ là không biết ngày ấy Hứa Sĩ Hiễn nói hai bên tình nguyện cầm sắt hòa minh, liệu có phải là đang ám chỉ tới Hạ Hoài Linh hay không.

Hạ Hoài Linh giả vờ nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Chúc Vân Cảnh: “Cô nương Giang Nam quả thực có hơi khác so với cô nương trong kinh, những mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng, khuê tú

đại gia hay con gái rượu, đơn giản là không biết điện hạ yêu thích loại nào.”

“Người nói cô?” Chúc Vân Cảnh nhướn mày, “Thái tử phi của cô đương nhiên phải là tướng mạo song toàn, phong hoa tuyệt thế, đúng là cô không nhìn lọt mắt người bình thường.”

Nói tới Hứa Sĩ Hiển, nếu như từ trước hấn chịu ngoan ngoãn đi theo, thì Chúc Vân Cảnh sẽ không keo kiệt mà cho hấn một danh phận, nhưng chuyện đến nước này, thì có nhiều lời cũng vô ích. Chúc Vân Cảnh giam lỏng Hứa Sĩ Hiển trong trang kia đã được hơn ba tháng, thỉnh thoảng sẽ có hạ nhân đến bẩm báo tình trạng gần đây của Hứa Sĩ Hiển. Chúc Vân Cảnh cũng tỏ ra không vội, nếu hấn một mực kiên trì, thì người sốt ruột trước nhất định là Hứa Sĩ Hiển.

“Duy nguyện điện hạ được như mong muốn.”

Ngữ khí của Hạ Hoài Linh cứ hững hờ, làm cho Chúc Vân Cảnh hơi hoài nghi hấn đang châm chọc chính mình, thành ra khó chịu trong lòng, liền không làm mấy trò bí ẩn nữa: “Hầu gia hình như vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô hôm ở phủ trưởng công chúa, không biết đến cùng hầu gia muốn tìm phu nhân như thế nào? Hay là giống như Hứa hàn lâm chẳng?”

Hạ Hoài Linh cau mày: “Người đã qua đời, kính xin điện hạ đừng hạ nhục danh tiếng, thần cùng Hứa hàn lâm chỉ là tri âm tri kỷ, không hề có tư tình.”

Hay cho cái gọi là tri âm tri kỷ! Đương nhiên Chúc Vân Cảnh không hề tin mấy câu này: “Hứa hàn lâm phong thái xuất chúng như vậy, lại có tình nghĩa trúc mã cùng hầu gia, liệu hầu gia quả thực chỉ là tâm như chỉ thủy*, không có tư tình?”

— Ý là chỉ trong lòng bất động như nước, vô cùng trong sáng không có tư niệm gì.

Hạ Hoài Linh trầm giọng, nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ, đây là việc riêng của thần.”

“Hứa hàn lâm là nghịch thần sợ tội tự sát, nếu như Hầu Gia cùng hắn có giao tình, không sợ khi truyền đến tai phụ hoàng, liên lụy hầu Hầu Gia hay sao?”

“Năm năm này, thần vẫn luôn ở biên quan.”

Bốn mắt đối đầu, đều ẩn giấu trong đó sự cảnh giác đề phòng, một lát sau, Chúc Vân Cảnh cười cợt nở nụ cười, lui trước một bước: “Cũng đúng, mà nói phụ hoàng cũng không vô cớ ngờ vực thần có công.”

Sau một trận giằng co ngăn ngừa, Chúc Vân Cảnh lại nói đến những chuyện khác: “Không đề cập tới mấy chuyện này nữa, chi bằng hầu hầu gia nói nghe một chút về chuyện chiến trường đi, tỷ như là ngày ấy sao người có thể một mình một ngựa xông vào trận doanh quân địch, lấy đi thủ cấp của tên Hãn vương người Di.”

Hạ Hoài Linh giải thích hờ hững: “Tin đồn luôn có sự khuếch đại, thực ra lúc đó Hãn vương người Di đã bị trúng mấy mũi tên, đã đã thể suy sức yếu, tâm lý quân địch cũng tan rã, cho nên thần chẳng qua là được hời mà thôi.”

“Hầu hầu gia hà tất phải khiêm tốn, nhiều tướng sĩ như vậy chỉ có người dám thâm nhập vào hang hổ, còn có thể chiến thắng lấy được thủ cấp đối phương toàn thân trở ra, phần can đảm này không phải ai cũng có được.” Chúc Vân Cảnh không hề nói trái lương tâm mình,

bỏ qua những chuyện khác, thì hẳn thật tâm khâm phục sự dũng cảm của Hạ Hoài Lam, đối với chiến trận cũng mong ngóng trong lòng, chỉ đáng tiếc là thân phận của hắn, không thể nào đích thân lên chiến trường.

“Thần thực sự nói thật.”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Trước có một trận chiến vực Su Xuyên, hầu gia cũng chính là người đầu tiên phát hiện kế dụ địch người Di, kịp thời rút đại quân đi, mới có thể khiến cho mấy chục vạn đại quân kia thoát khỏi cảnh mai phục chôn sống, cái này không phải nói rõ hầu gia túc trí đa mưu sao? Hầu gia lại muốn khiêm tốn thì có vẻ dối người rồi.”

Hạ Hoài Linh bắt đầu dĩ nói: “Điện hạ là muốn nghe thần khoe khoang tự kiêu sao?”

Chúc Vân Cảnh chống cằm, ngón tay gõ nhẹ xuống ba lần, rồi nhìn về phía Hạ Hoài Linh: “Cô là muốn nghe người kể tường tận về chuyện chiến trường cho cô nghe, chỉ là không biết hầu gia có nguyện ý hay không?”

Hạ Hoài Linh nhìn ánh mắt lấp lánh ánh sáng của người thiếu niên kia, trong lòng khá bất ngờ, hắn chỉ cho rằng thái tử là hạng người kiêu căng bất hảo, không hề nghĩ tới hắn thật sự có chút phong độ của thái tử, chí ít là thật tâm chú ý tới mấy chuyện chiến trường, mà không phải chỉ luôn cuối ở trong chút quyền mưu tranh đấu kia.

“Điện hạ có lòng cứ hỏi, thần biết gì sẽ nói nấy.”

Sau khi qua một buổi chiều, Hạ Hoài Linh đều ở cùng Chúc Vân Cảnh trò chuyện về phương pháp bài binh, cũng như kế sách dụng binh. Chúc Vân Cảnh nghe đến vô cùng chăm chú, khi có chỗ không hiểu sẽ hỏi lại kỹ càng. Lúc đang nói chuyện phần khởi, thậm chí Chúc Vân Cảnh còn gọi người đem bản vẽ hành quân đến, để Hạ Hoài Linh trực tiếp chỉ cho mình xem. Hạ Hoài Linh sờ lên các ký hiệu chú thích trên tờ giấy dai có chút ố vàng này, trong lúc mở miệng giọng nói có thêm một chút sự kiên nhẫn cùng chân thành.

Mãi cho đến mặt trời sắp lặn, Chúc Vân Cảnh còn muốn để người lại dùng bữa, nhưng Hạ Hoài Linh từ chối nói: “Đa tạ ý tốt của điện hạ, chỉ là thần còn phải đi vấn an cùng nhị điện hạ, trễ nữa thì cung sẽ đóng.”

Chúc Vân Cảnh nghiêng người dựa trên sạp, nghiêng đầu cười: “Được thôi, cô còn chưa đủ lớn, không sánh nổi với người nhị đệ này, thôi thì đợi ngày khác cô sẽ cùng hầu gia lĩnh giáo tiếp vậy.”

Hạ Hoài Linh rũ mắt: “Thần xin cáo lui.”

Hành lễ lần hai xong, Hạ Hoài Linh đứng dậy lùi ra, Chúc Vân Cảnh nhìn bóng lưng dần xa của Hạ Hoài Linh ngoài cửa sổ, nụ cười cũng từ từ biến mất ở khóe miệng. Vương Cửu định giúp hấn thay chén trà đã lạnh, Chúc Vân Cảnh ra hiệu: “Lui ra đi.”

Vương Cửu đáp lại, còn trôi chảy cảm thán một câu: “Điện hạ cùng Định Viễn hầu tán gẫu đắc ý như vậy, thật là làm cho nô tài bất ngờ.”

Chúc Vân Cảnh cười nhẹ, hấn là thật sự thương thức vị Định Viễn hầu này, đáng tiếc là người này mang họ Hạ, bằng không có

thể suy nghĩ biện pháp lôi kéo để bản thân dùng, bây giờ chỉ có Chúc Vân Tuần là được lợi mà thôi.

“Người để ý lão nhị bên kia cho cô, lần sau nếu như Định Viễn Hầu lại tiến cung, thì cũng ngăn lại mời người tới Đông cung.”

Tâm nhãn Chúc Vân Tuần không lớn, nhưng nếu nhiều lần như vậy, thì Chúc Vân Cảnh hấn không tin đối phương sẽ không sinh lòng hoài nghi với Hạ Hoài Linh. Mặc dù chiêu này không thể gây ra bất hòa, nhưng cho Chúc Vân Cảnh chút chướng ngại vật cũng xem như là đủ

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sinh Tử Được Hoàn

Lúc Hạ Hoài Linh đi vào tắm cung, thì Chúc Vân Tuần đang đùa chim hoàng yến trên giá. Hắn cười miễn Hạ Hoài Linh làm nghi thức xã giao, hỏi đối phương: “Nghe nói huynh bị thái tử gọi đến Đông cung sao? Hắn với huynh nói cái gì với nhau?”

Hạ Hoài Linh nhàn nhạt đáp: “Thái tử điện hạ khá tò mò với mấy chuyện đối chiến, nên để ta kể cho hắn nghe.”

Khóe miệng Chúc Vân Tuần hơi nhếch, không phản đối: “Vị đại ca thái tử của ta hết như chim hoàng yến, mỏng manh đến thế, thì hỏi mấy cái đó dùng để làm gì? Lẽ nào hắn còn muốn đích thân lên chiến trường hay sao?”

Hạ Hoài Linh dường như cũng không tán thành lời nói của hắn: “Thái tử điện hạ là thái tử, đúng ra nên biết những thứ này.”

Về mặt Chúc Vân Tuần hơi tối lại, sau đó nhanh chóng nở một nụ cười, lại nói đến chuyện khác: “Hôm nay gọi huynh tới, là có việc tốt muốn nói cho huynh, vị Hứa đại nhân bạn cũ của huynh thật sự còn sống, người của ta tìm thấy hắn ngay trong tư trang thái tử ở Phụng Hoàng Sơn.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh trầm xuống: “Điện hạ nói là thật?”

“Tất nhiên là thật rồi, ta còn có thể lừa huynh sao, ta cũng bỏ ra một phen sức lực mới giúp huynh hỏi thăm ra, chuyện thái tử chứa

chấp khâm phạm của triều đình sao có thể dễ dàng cho người ta biết được chứ.”

Hạ Hoài Linh cau mày, hỏi Chúc Vân Tuần: “Điện hạ không nghĩ tới việc đem chuyện này bẩm báo cho hoàng thượng hay sao?”

“Sao có thể chứ, nếu nói thì Hứa đại nhân sẽ không còn con đường sống. Ta đã đồng ý giúp huynh tìm người, thì sao có thể đẩy người kia ra ngoài chịu chết, huống hồ việc này đến tai phụ hoàng, thì người nhất định cũng sẽ không làm gì thái tử, quá lắm cũng chỉ là ngoài miệng dạy bảo hấn vài câu.”

Hạ Hoài Linh chấp tay: “Tạ ơn nhị điện hạ.”

Chúc Vân Tuần cười cợt: “Huynh đừng khách khí với ta như vậy, ta cũng không làm cái gì, nhưng mà nếu thật sự muốn cứu người ra, thì huynh phải tự nghĩ ra biện pháp.”

Định Viễn hầu phủ.

Hạ Hoài Linh mới vừa hồi phủ, quản gia liền đưa tới một tấm thiệp mời, là Thục Hòa trưởng công chúa mời các tiểu bối ba ngày sau đến trang tử của nàng tả bộ du ngoạn.

Sau mấy tháng hồi kinh này, Hạ Hoài Linh nhận được vô số thiệp mời như vậy, hấn theo thường lệ tránh được thì tránh. Trong lòng hấn biết trưởng công chúa đây là muốn mở hội kết thân, Hạ Hoài Linh vốn định viện cớ công sự bận rộn từ chối đi, nhưng chốc suy nghĩ chút rồi lại hỏi quản gia: “Trang tử trưởng công chúa là ở Phụng Hoàng Sơn sao?”

“Đúng là ở Phụng Hoàng Sơn.”

Mắt Hạ Hoài Linh hơi trằm đi, bèn căn dặn: “Đây là ý tốt của trưởng công chúa, vậy thì cứ đi, người giúp ta chuẩn bị chu toàn.”

Quản gia đáp lại, lùi ra, không lâu sau, lại đưa phong mật thư khác vào. Hạ Hoài Linh có sai người đến Cảnh Châu điều tra sự tình đã có chút manh mối. Sau khi tri phủ Cảnh Châu Đỗ Đình Trọng bị giết không ít người thăm cảm thấy bất bình thay, nhưng tiếc là thấp cổ bé họng, cho nên không có tác dụng gì. Hạ Hoài Linh cố ý đi thăm dò, đã hỏi ra được một ít nội tình bị ẩn giấu trong hồ sơ từ những người kia.

Người vạch trần chuyện Đỗ Đình Trọng vọng nghị quốc sự, dùng ngôn từ tà đạo bao gồm một thủ hạ, một người đồng sự cùng đám thơ hũu trong thi xã hấn gia nhập, miệng nhiều người xói chảy vàng*, Đỗ Đình Trọng khó có thể tự biện, cộng thêm việc khâm sai tra án tự ý hiểu rõ thánh ý liền định vững tội danh. Mà sự thật, vụ án này không chỉ như vậy, mà còn liên lụy tới việc tranh đấu quan trường chốn Giang Nam.

—nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.

Đỗ Đình Trọng do thanh liêm chính trực quá mực vẫn bị các đồng sự xa lánh, càng không hòa thuận với tuần phủ Phương Thành Bằng ở Giang Nam, giữa hai người có rất nhiều lục đục với nhau, trong đó còn liên quan đến những vụ giao dịch muối lậu. Hiệu buôn muối vùng Giang Nam hung hăng ngang ngược, nơi đó thương nhân muối cùng quan phủ thông đồng với nhau, vì lợi ích ngầm mà làm ra nhiều chuyện phức tạp. Đỗ Đình Trọng là người duy nhất đứng ngoài chuyện này, nhưng cuối cùng số mạng cũng không tránh khỏi bị tấm lưới này nuốt chửng.

“Thuế muối.” Hạ Hoài Linh thấp giọng nỉ non ra hai chữ này, con người ngày một u ám...

Đông cung.

Vương Cửu cẩn thận từng li từng tí một nâng một hộp gỗ dâng đến trước mặt Chúc Vân Cảnh, tiếp đó mở nắp hộp ra, bên trong chứa đựng ba viên thuốc đen kịt. Chúc Vân Cảnh nhìn thấy nhú mảy, Vương Cửu nịnh nọt nở nụ cười: “Điện hạ, đây chính là đồ người muốn, thuốc.. thuốc sinh tử.”

Chúc Vân Cảnh dùng ngón tay thon dài cách khăn lấy lên một viên, rồi nhìn kỹ càng, thuốc này so với mấy thứ thuốc khác cũng chẳng có gì khác nhau, vậy mà cũng có thể nói là thuốc sinh tử nghịch thiên có thể khiến nam tử mang thai.

Vị thuốc sinh tử này xuất hiện từ lúc khai quốc, vì lúc bấy giờ hoàng đế dành dành trọn tấm chân tình chân thành của mình cho nam hậu, trong hậu cung cũng chỉ có một mình nam hậu, vì để duy trì ngai vàng, Hoàng đế phí hết tâm tư cuối cùng cũng được thần y Nam Cương nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc cổ sinh tử này, một khi nam tử uống thuốc đã pha loãng với nước này cùng giao hợp với một nam tử khác, liền có thể thụ thai, một viên thuốc có thể sinh một thai, mà được tính vô cùng kinh khủng, chính là một khi mang thai liền không thể phá, bằng không sẽ là một xác hai mạng, mà nỗi đau khổ phải chịu đựng khi mang thai còn hơn gấp trăm lần so với những nữ tử bình thường.

Cũng bởi vì sợ người gian tà dùng xằng dùng bậy, triều đình từ sớm đã nghiêm lớn cấm chỉ dân gian lén lút buôn bán loại thuốc sinh tử này, thống nhất điều phối về quan phủ, phải dựa vào hôn thư mới có thể tự thân đến nha môn lãnh thuốc, mà hiển nhiên là, một

khi hoàng thái tử muốn cầm vài viên về, vẫn là chuyện rất dễ dàng.

Chúc Vân Cảnh cầm thuốc trong tay đặt trở lại, hỏi Vương Cửu: “Thuốc này dùng như thế nào?”

“Ngâm trong nước rồi uống vào là được, thuốc này không màu không mùi, sẽ không bị ai phát hiện ra.”

Chúc Vân Cảnh hừ cười: “Cô cho hần cơ hội sinh nhi tử cho cô, là cho tổ mộ hần bốc lên khói xanh*, hần vốn là nên mang ơn cô.”

— Theo phong thủy, khói xanh chính là mang lại đại cát, hoặc làm quan, trong câu này ý là muốn nói: “Cô cho hần cơ hội sinh nhi tử cho cô, là phúc của hần, hần vốn là nên mang ơn cô.”

Vương Cửu thuận thế nịnh hót: “Điện hạ nói đúng.”

Hai ngày trước, rốt cuộc Hứa Sĩ Hiễn cũng không thể ngồi yên, mà gọi người đến truyền lời, yêu cầu muốn gặp Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh biết hần cuối cùng cũng cuống cuống, nhưng bản thân lại không vội, bởi hần cũng không muốn khi đến lại nhìn thấy dáng dấp người lương thiện bất đắc dĩ bị bức ép thành kỹ nữ của Hứa Sĩ Hiễn, mà hần chính là muốn mạnh mẽ bề gãy khí khái của Hứa Sĩ Hiễn, khiến hần hạ thấp vẻ cao ngạo kia.

Ở dưới thân người khác, lại còn mang thai sinh con, đối với người thanh cao như Hứa Sĩ Hiễn mà nói chính là một sự đả kích trí mạng. Chúc Vân Cảnh chỉ cần suy nghĩ một chút liền cảm thấy hưng phấn, không thể chờ đợi được nữa mà muốn xem khung cảnh Hứa Sĩ Hiễn quỳ xuống đất xin tha khóc ròng. Nếu thái độ của Hứa Sĩ

Hiển khẩn thiết chút, nói không chừng hấn sẽ rũ lòng từ bi cho hài tử sinh ra, bằng không, thì đừng trách sao lòng hấn quá độc ác.

Vương Cửu thấy Chúc Vân Cảnh tâm tình vô cùng tốt, nhỏ giọng hỏi hấn: “Điện hạ... Người biết phải làm sao sao?”

Chúc Vân Cảnh liếc xéo gã: “Cô không biết chẳng lẽ hoạn quan như người biết?”

Vương Cửu cười mỉa: “Nô tài cũng không để tâm.. Hay là để nô tài tìm hai người đang hoàng để cho người luyện tay nghề một chút?”

“Dẹp mấy kẻ vật của người đi, ” Chúc Vân Cảnh lạnh lùng, “Đừng tưởng rằng cô không biết người đây có ý đồ gì, những người bên ngoài kia có bao nhiêu chỗ tốt? Mà khiến người phải giúp nàng trèo lên giường cô?”

“Nô tài nào dám!” Vương Cửu đầu đầy mồ hôi quỳ xuống đất thỉnh tội, “Chẳng qua là nô tài nghĩ điện hạ cũng chỉ mới mười bảy, mấy người trước thái hậu còn gọi nô tài qua hỏi, nói trong cung nhị điện hạ cũng đã có mấy người, còn chỗ người thì một người hầu hạ cũng không có...”

“Được rồi, ” Chúc Vân Cảnh không nhìn được ngắt lời gã, “Trong lòng cô hiểu rõ, người đi tìm cho cô mấy quyển sách, cô nhìn kỹ xong hãy tính tiếp.”

Vương Cửu xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, vâng lệnh lui xuống.

Tâm trạng Chúc Vân Cảnh không thoải mái lắm, mấy nỗi niềm khó nói này thực sự hấn không biết phải nói làm sao, năm đó hấn mới mười hai tuổi, thái hậu liền muốn hấn khai trai*, liền chỉ định hai

cung nữ mười tám tuổi đến, hắn hoàn toàn không biết chuyện này. Hai người kia cũng to gan, dám thừa dịp hắn ngủ say chỉ khoác một chiếc áo lụa mỏng nằm lên giường, làm hắn bị dọa sợ tỉnh, lúc này mới kêu người ném cả hai ra ngoài. Sau lần đó, mỗi lần nhớ tới thân thể trắng bệch còn có mùi son phấn nồng xông vào mũi này, hắn đều cảm thấy buồn nôn, lại không cho ai đến gần nữa, đối với mấy cô nương xinh đẹp kia cũng mất hứng thú.

— Khai trai: nói dễ hiểu là làm chuyện kia thành người lớn.

Đương nhiên là Chúc Vân Cảnh sẽ không thừa nhận chuyện này, cũng chưa từng nghĩ tới việc cưới nam thê, hắn chỉ cảm thấy có lẽ do những nữ nhân trước xuất thân quá thấp mới khiến hắn thoải mái, thái tử phi tương lai của hắn chắc chắn là một quý nữ nhà cao cửa rộng, không ai có thể so được.

Sách Chúc Vân Cảnh muốn Vương Cửu chỉ mắt không tới nửa ngày liền lấy được, hai tay bưng đến trước mặt Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh tùy ý lật qua lật lại, đập vào mắt hắn chính là những hình ảnh không sao miêu tả được, nó quá mức xung kích mãnh liệt. Trong chốc lát Chúc Vân Cảnh hỗn loạn mặt đỏ bừng, ném sách lên trên người Vương Cửu: “Đây là thứ sách gì, bôi nhọ tư văn!”

Wang Cửu bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, mấy chuyện phòng the này vốn là như vậy.”

Chúc Vân Cảnh đập gã một cái: “Người có kinh nghiệm sao? Bộ người từng làm chắc? Không phải người sáu tuổi đã bị thiên hay sao?”

“Nô tài chưa từng gần thịt heo nhưng cũng thấy qua heo chạy ...”

“Người ở đâu thấy qua heo chạy?” Chúc Vân Cảnh hoài nghi nói, “Người không phải vẫn luôn đi theo hầu hạ một mình ta hay sao?”

Vương Cửu nháy mắt nhỏ giọng: “Có chuyện nô tài không nói với người, hơn ba năm trước khi người theo bệ hạ ra ngoài du săn, khi đó thân thể nô tài không khỏe nên không thể đi theo hầu hạ, còn bị đày tới biệt cung*, chính là trong khoảng thời gian đó nhìn thấy Hạ quý phi cùng Tề vương tăng tị với nhau bên trong khu nghỉ mát biệt cung..”

— Là những cung thất bên ngoài tầm cung chính.

Chúc Vân Cảnh trừng mắt to nhìn về phía Vương Cửu: “Lúc đó sao không nghe người nói?”

Vương Cửu ngượng ngạo giải thích: “Lúc đó nô tài bị bệnh đến hồ đồ, chỉ biết việc này không thể nói hay không thể để cho bất kỳ người nào biết nô tài nhìn thấy, nếu không sẽ bị rơi đầu, sau đó khỏi bệnh thì.. thì quên mất.”

Chúc Vân Cảnh lại đập gãi thêm cú nữa, hơi có chút cảm giác chỉ tiếc mài sắt không thành kim. Ba năm trước quả thật có một quãng thời gian như thế, lúc đó Vương Cửu bị bệnh đến là nặng, mà quy củ trong cung có nêu cung nhân bệnh nặng đều bị đày sang biệt cung, nếu như chịu được thì còn có thể trở về, còn không thì chết ở biệt cung, dù sao cũng tốt hơn chết ở trong cung. Vương Cửu chính là một trong những người may mắn kia, gãi đi một lượt qua quỷ môn quan rồi trở về trước mặt Chúc Vân Cảnh làm một đại thái giám như trước, có điều cũng là do Chúc Vân Cảnh hào phóng, phái người đưa không ít thuốc quý qua gãi mới có thể khỏi bệnh. Chỉ là không nghĩ tới cái con người này khỏi bệnh xong thế mà lại quên mất luôn chuyện quan trọng kia.

Hay là cũng không phải thật sự đã quên, mà là theo bản năng không dám nhớ tới mà thôi, loại cung đình bí sự này, nói ra cũng chỉ có một chữ chết, bây giờ quý phi đã qua đời từ lâu, không còn chứng cứ, nên gã mới dám nói ra trước mặt Chúc Vân Cảnh.

“Tề vương?” Chúc Vân Cảnh hơi nheo mắt lại dăm chiêu. Tề vương là người huynh đệ của Chiêu Dương đế, trong kinh thành nổi tiếng là vị vương rồi rãnh hoang đường, có điều hai mươi năm trước thì hẳn lại không hề rãnh chút nào. Tề vương được sinh ra từ vị ái phi tiên đế cưng chiều nhất, tiên đế lại không có đích tử, cho nên lúc bấy giờ Tề vương chính là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất cho ngôi vị thái tử. Sau đó Chiêu Dương đế thượng vị, bị người khác lên án lên ngôi bất chính, có người còn đồn rằng tiên đế vốn là muốn trao cho Tề vương, lại bị Chiêu Dương đế sửa di chiếu, mà dĩ nhiên sự thật rốt cuộc như thế nào e là chỉ có một mình Chiêu Dương đế biết, có điều Tề vương còn có thể ở lại trong kinh sống một cuộc sống yên bình, cũng coi như Chiêu Dương đế là người rộng rãi rồi.

Chỉ là không biết nếu Chiêu Dương đế biết được Hạ quý phi chính mình yêu thương nhất đã sớm cùng người tư thông, hành động bí mật sẽ có cảm tượng như thế nào. Khóe miệng Chúc Vân Cảnh hơi nhếch lên, đáng tiếc là hẳn không có bằng chứng, mà quý phi cũng qua đời, cho dù muốn đào mấy chuyện cũ năm xưa này lên cũng không dễ đào.

“Trước tiên mặc kệ những chuyện kia, ” Chúc Vân Cảnh dặn dò Vương Cửu, “Cô đã cùng phụ hoàng nói xong, ngày mai xuất cung sẽ đến trang tử ở lại vài ngày, chuyện bên kia nhớ kỹ phải an bài thỏa đáng cho cô.”

Wang Cửu nhanh lẹ đáp lại: “Dạ, Điện hạ cứ việc yên tâm, chắc chắn sẽ không xảy ra sự cố.”

Lời tác giả: Lúc viết chương này một mực muốn thử xem nếu như chỉ uống một nửa thuốc này thì sẽ như thế nào.. Mà kỳ thực giả thiết nên dùng hết một viên thì thích hợp hơn, có điều vì hướng đi truyện lúc sau, nên cứ vậy đi, thái tử điện hạ sắp gieo gió gặt bão rồi.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gieo Gió Gặt Bão

Mùa xuân tháng ba, hoa cỏ trên Phụng Hoàng Sơn mọc sum suê, xanh biếc khắp nơi.

Chúc Vân Cảnh từ trên xe đi xuống, khi được quản gia nghênh đón vào trong, chợt thuận miệng hỏi: “Gần đây người kia có ngoan ngoãn không?”

Quản gia cười trả lời: “So với trước an phận hơn nhiều, cả ngày không đờ ra nữa, cũng chịu dùng bữa, bây giờ vào buổi trưa còn ra hồ đi qua đi lại. Điện hạ ngài rộng lượng, chờ thêm ít ngày nữa, tiểu nhân đảm bảo hẳn nhất định sẽ càng nghe lời hơn.”

“Hắn cũng đã lên tiếng mời cô tới, cần gì phải qua ít ngày nữa.” Chúc Vân Cảnh không phản đối, hôm nay đã đến đây, tất nhiên không có ý định lại buông tha cho Hứa Sĩ Hiển.

Mà Hứa Sĩ Hiển vào giờ khắc này đang ở trong phòng đứng ngồi không yên, bị phần đan xen nhau.

Mấy tháng nay hẳn đều bị giam lỏng ở đây, bởi vì lo lắng an nguy một nhà lão sư nên không dám manh động, Chúc Vân Cảnh chỉ ghé qua như vậy một lần, sau đó liền không quan tâm hắn nữa. Ban đầu hẳn cũng là thử phào nhẹ nhõm, nhưng thời gian dần trôi, cuối cùng cảm thấy thấp thỏm bất định, trong lòng luôn muốn tận mắt nhìn thấy lão sư mới có thể an tâm, lúc này mới không thể không chủ động mà mở miệng cầu kiến Chúc Vân Cảnh.

Nhưng vào ngay buổi trưa hôm nay, bởi vì nghe nói Chúc Vân Cảnh sẽ tới, hắn liền buồn bực mất tập trung bèn quyết định ra khỏi cửa phòng, nghĩ là đi tới hồ hít thở không khí, không ngờ lại lọt vào tai cuộc trò chuyện của hai gã sai vặt trong trang, nói rằng một nhà mười mấy mạng lão sư tri phủ Cảnh Châu Đỗ Đình Trọng đã lên đoạn đầu đài từ ba tháng trước.

Hứa Sĩ Hiển không muốn tin Chúc Vân Cảnh sẽ lừa mình như vậy, nhưng ngẫm nghĩ lại, dù gì Chúc Vân Cảnh cũng là thái tử cao cao tại thượng, dù có câu là quân vô hí ngôn, nhưng bản tính đối phương vốn thay đổi thất thường, tâm tư khó lường.

Chúc Vân Cảnh đẩy cửa đi vào, Hứa Sĩ Hiển lòng dạ không yên lập tức đứng lên, không còn mang dáng vẻ ngày thường, lo lắng hỏi hắn: “Rốt cục lão sư đang ở đâu?”

Chúc Vân Cảnh nhướn mày: “Người đặc biệt cầu xin cô tới đây chính là muốn hỏi cái này? Cô đã sớm nói, lão sư của người cùng người nhà hắn hiện tại rất an toàn, làm sao? Người là không tin cô sao?”

Hứa Sĩ Hiển lần đầu tiên chăm chú đánh giá vị thái tử thiếu niên trước mặt này. Chúc Vân Cảnh cười đến tà tứ, trong vẻ mặt không hề che giấu chút ngạo mạn cùng xem thường nào, người như hắn, sao có thể để tâm đến sự sống chết của người bên ngoài, vậy mà tại sao bản thân mình lại dễ tin hắn đến như vậy.

Hứa Sĩ Hiển càng nghĩ trong lòng càng nặng trĩu, lão sư hắn, e sợ thật sự đã dữ nhiều lành ít.

Chúc Vân Cảnh đi tới bên giường, lúc này Vương Cửu đưa trà vào, đặt trên chiếc kỷ trà, một chén đặt ở bên Chúc Vân Cảnh, chén

còn lại đặt bên đối diện, lúc lui ra còn nhìn về phía Chúc Vân Cảnh liếc mắt ra hiệu. Khoé môi Chúc Vân Cảnh hơi cong, khung cảnh này vừa đúng lúc rơi vào một bên ánh mắt của Hứa Sĩ Hiễn.

Hứa Sĩ Hiễn đang bị phần đến mức tận cùng, nhưng vẫn chưa đánh mất lý trí, trái lại từ từ bình tĩnh. Hắn phải nghĩ ra biện pháp để rời khỏi nơi này, cho dù có ra sao, nhưng một khi chưa được ra ngoài biết rõ chân tướng, hắn trước sau gì cũng sẽ không cam tâm.

Chốc lát sau, Hứa Sĩ Hiễn cúi đầu, giọng điệu chậm lại: “Là thần nói lỡ, xin Điện hạ chớ trách.”

Chúc Vân Cảnh đắc ý trong lòng, thì ra cái tên Hứa Sĩ Hiễn này chẳng qua cũng chỉ được vậy, chỉ cần bắt giam hắn vài ba tháng, đến cuối cùng vẫn phải cúi đầu.

Đã như thế, hắn lại càng không cuống lên, mà chú ý tới trên bàn sách nằm ở một góc trong gian phòng mở ra một bức họa. Chúc Vân Cảnh nhàn nhã đi tới, tùy ý lật qua lật lại, đều là những bức thư họa của Hứa Sĩ Hiễn. Hắn đúng là không nghĩ tới Hứa Sĩ Hiễn còn có thể thanh thản làm mấy chuyện này, Hứa Sĩ Hiễn chủ động giải thích: “Bình thường thần hay vẽ tranh luyện chữ chỉ để tĩnh tâm, văn chương không tinh, không được trông thanh nhã gì, để điện hạ chê cười rồi.”

Chúc Vân Cảnh hừ cười: “Làm sao có thể, Hứa hàn lâm vốn là thám hoa lang, không cần tự ti.”

Kỳ thực là có thể thấy đa số tác phẩm thư pháp hội họa này đều hạ bút một cách bất ổn, dự là Hứa Sĩ Hiễn trong lúc buồn bực mất tập trung làm ra. Chúc Vân Cảnh thế mà lại cảm thấy thú vị, thường thức đến là kỹ càng tỉ mỉ.

Ánh mắt Hứa Sĩ Hiển chợt dời về phía hai chén trà trên chiếc bàn, rồi lại đưa mắt nhìn Chúc Vân Cảnh đang đưa lưng về phía mình lật xem những tác phẩm hội họa, trong lòng nảy thành thích, bèn không do dự nữa, mà nhanh chóng làm một bước đổi chén trà cho nhau.

Lần đầu tiên trong đời làm chuyện như vậy, trong lòng bàn tay Hứa Sĩ Hiển giờ đây đều là mồ hôi lạnh. Hắn không thể không làm vậy, mặc dù không biết trong chén trà này đã động tay chân gì, nhưng ban nãy chỉ cần đơn thuần nhìn ánh mắt của công công, thì tự nhiên biết không phải thứ gì tốt, khả năng cao là sau khi uống xong sẽ khiến thần trí không rõ, thậm chí còn có thể làm ra gì đó gièm pha. Hắn chỉ có thể đánh cuộc một lần, tranh thủ dựa vào chút thời gian ít ỏi này.

Lúc Hứa Sĩ Hiển đang đứng thẳng thì Chúc Vân Cảnh cũng miễn cưỡng xoay người lại, hắn vẫn chưa nhận ra được Hứa Sĩ Hiển có khác lạ gì, mà chỉ trở về trở về bên giường ngồi xuống, dùng tay nhắc cầm Hứa Sĩ Hiển: “Còn đứng chòng chọc ở đó làm gì? Ngồi xuống uống trà cùng cô.”

Hứa Sĩ Hiển cố gắng đè nén sự bất định trong lòng đi lên phía trước, khi nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đưa chén trà tới bên mép, hắn cũng nâng chén của chính mình lên, sau đó lỡ tay một phen, khiến cho chung trà rơi xuống đất, nước trà bắn lên vạt áo của hắn.

Chúc Vân Cảnh cau mày, Hứa Sĩ Hiển lập tức quỳ xuống đất thỉnh tội: “Thần sơ sẩy, kính xin Điện hạ chớ trách.”

Trong lòng Chúc Vân Cảnh hơi không được vui, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ lệnh cho Vương Cửu đi vào thu dọn đổi một chén trà khác. Tóm lại hắn có tổng cộng ba viên, nếu làm đổ một

chén còn có chén thứ hai, cho dù Hứa Sĩ Hiên có phải cố ý hay không, thì hẳn đều chạy không thoát.

Hứa Sĩ Hiên thỉnh cầu nói: “Thần không dám để bộ dạng khó coi này làm dơ mắt điện hạ, kính xin điện hạ chuẩn cho thần vào trong phòng đổi thân xiêm y, sau đó mới quay lại uống trà cùng điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh hững hờ gật đầu: “Ừ.”

Hạ Hoài Linh sau giờ Ngọ mới đến tư trang Thục Hòa trưởng công chúa ở Phượng Hoàng Sơn, trưởng công chúa thường xuyên mở yến hội ở đây, bọn tiểu bối trong kinh các đều là khách quen, người tới hôm nay so với tiệc mừng thọ nhiều hơn chút. Ngày ấy buổi tiệc cũng chỉ là mời hoàng thân quốc thích, còn ngày hôm nay đa số người trẻ tuổi đồng lứa thế gia cao quý trong kinh đều đến, chỉ có thái tử, noi là chút nữa mới tới thỉnh an với trưởng công chúa.

Khách nữ ở trong lương đình trên núi giả trong vườn ngắm hoa ngắm cảnh, còn nam tân thì dọc theo hai bên bờ dưới khe suối ngọn núi mà ngồi, thường thức khúc thủy lưu thương*.

— Khúc thủy lưu hương: phong tục cổ truyền, hằng năm vào tháng ba âm lịch, mọi người sẽ đặt chén rượu trên dòng nước, chảy tới trước mặt ai thì người đó uống, có thể trừ khử xui xẻo không may.

Chén rượu nằm bên trong lá sen rộng lớn theo dòng nước từ thượng du chậm rãi xuống. Mọi người đang bưng bưng hứng thú, người uống rượu ngâm thơ, không thì nhìn trộm ngắm các mỹ nhân trên núi, vô cùng vui sướng.

Hạ Hoài Linh tám tuổi liền đến Giang Nam, sau khi hồi kinh chưa được hai năm lại theo phụ thân lên chiến trường, cho nên cũng không quen biết nhiều người trong kinh thành. Hôm nay Chúc Vân Tuần có chuyện không tới được, Hạ Hoài Linh càng không có ai để nói chuyện, hắn chỉ lên tiếng chào hỏi cùng số ít người mình biết, sau đó tùy ý tìm một chỗ chỗ hạ du khe suối ngồi xuống, dự định ngồi một lát rồi kiếm cớ rời đi.

Tỳ nữ đưa đĩa trái cây và rượu ngon lên, rượu nằm trong một cái bình khá nhỏ, hết như người bên cạnh. Hôm nay người tới nơi này đều là con cháu thế gia văn nhã, tất nhiên là sẽ không giống đám binh sĩ thô kệch cạn chén rượu đầy. Hạ Hoài Linh cong môi nở nụ cười, cảm khái vạn ngàn.

Rượu này do trang tử trưởng công chúa tự cất, khi uống vào miệng hơi cay xè, làm cho Hạ Hoài Linh có chút bất ngờ. Hắn ở bên ngoài hành quân đánh trận mấy năm, chỉ có ở chỗ người Di phương bắc mới uống qua loại rượu nồng đậm như vậy, còn đây là do trang tử trưởng công chúa ủ ra, sao có thể làm được như vậy? Khi nhìn thấy những người khác đều uống rượu mặt không biến sắc, còn có thể bàn luận trên trời dưới biển, Hạ Hoài Linh không khỏi nhướn mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Có điều cũng không sao, loại rượu mạnh hắn cũng từng uống qua, chút rượu này không chút nào ảnh hưởng tới hắn.

Trong lương đình, Triệu Tú Chi vẫn chú ý động tĩnh Hạ Hoài Linh dường như muốn vò nát cái khăn lụa trong tay, không phải nói rượu này chỉ cần một uống một hợp, thì tráng hán thước tám cũng có thể say ngất ngây hay sao?! Vì sao Hạ Hoài Linh uống cả một chén vẫn không có phản ứng gì! Nàng bắt vả lắm mới mua được loại rượu này của một quán sù trong trang, chỉ chờ Hạ Hoài Linh say ngất sẽ có

người đỡ đi, ngay cả gian phòng cũng đã bảo người chuẩn bị vì chuyện tốt này, tại sao lại thành như vậy!

Hạ Hoài Linh để bình rượu xuống, nhìn thấy trời cũng không còn sớm, bèn đứng dậy rời đi.

Trang tử của trưởng công chúa cùng trang tử của thái tử chỉ cách nhau một bức tường, từ bên cửa hông này đi ra ngoài chính là tường ngoài sát vách. Bức tường kia cao cỡ hai người, đối với một người võ tướng như Hạ Hoài Linh muốn đi qua cũng không phải chuyện khó, chỉ thấy mũi chân hấn chia xuống đất, thả người nhảy một cái, chớp mắt đã lên tới bên trên đầu tường.

Sau khi Hứa Sĩ Hiển vào sau bức bình phong trong phòng, liền đi thẳng tới bên cửa sổ đẩy cửa ra, đối diện cửa sổ này là một mặt hồ, bên kia bờ hồ là một mảnh rừng trúc rậm rạp. Hấn biết, bản thân hấn đã không còn con đường thứ hai nào có thể chọn rồi.

Bò lên trên cửa sổ xong, Hứa Sĩ Hiển hít sâu trên một hơi, sau đó không chút do dự mà nhảy xuống hồ nước sâu không thấy đáy kia.

Vương Cửu đưa trà mới vào, thu dọn mảnh sứ vụn trên đất sạch sẽ liền lùi đi, cẩn thận đóng lại cửa phòng. Chúc Vân Cảnh chậm rãi uống trà, cảm thấy buồn cười, Hứa Sĩ Hiển này cứ dây dây dựa dựa cho rằng trốn được một lúc, nhưng hấn tránh được một đời sao?

Hấn không hề tỏ ra gấp chút nào, trong lúc lơ đãng uống cả một chén trà vào bụng, sau đó lại rót cho mình thêm một chén. Lúc này trong phòng hình như có thanh âm gì đó truyền đến, chỉ là cách quá xa nghe không chân thực, thành ra hấn cũng xem như không có chuyện gì to tát.

Lại qua thêm một lúc uống cạn nửa chén trà, Hứa Sĩ Hiễn vẫn không đi ra, Chúc Vân Cảnh nghiêng người đi vào bên trong giường, hai gò má bỗng nhiên cũng ửng đỏ một cách không bình thường.

Nóng vô cùng, hấn vô ý thức mà dùng tay gỡ nút buộc cổ áo ra, cả người hừng hực như có lửa, tay chân thì bủn rủn vô lực, khóe miệng còn thỉnh thoảng bật ra một tiếng rên rỉ, thần trí hoàn toàn không còn tỉnh táo, ngay cả chính hấn đều không rõ ràng bản thân tha thiết khát cầu cái gì.

Tư trạng của thái tử rộng lớn vô cùng, sau khi Hạ Hoài Linh đi vào chỉ có thể lục lọi xung quanh điều tra, còn phải cẩn thận tránh né đám thủ vệ đang tuần tra. Cho dù có như thế nào, nhưng nếu đã đến sẽ không định từ bỏ, chỉ cần có thể tìm thấy người, hấn nhất định có biện pháp mang người kia đi ra ngoài.

Lúc gần đi vào bên trong tòa viện lâm thủy, Hạ Hoài Linh đã phát hiện ra trên thân thể mình có gì đó không đúng, chỗ bụng dưới từng trận khô nóng, nơi kia mơ hồ đang có xu thế muốn ngẩng đầu.

Những năm nay hấn một mực thường quân đánh trận, ngay cả chuyện thủ dâm cũng ít vô cùng, phương diện dục vọng kia đậm bạc đến mức dường như không có, vào lúc này đột nhiên thành ra như vậy, khả năng duy nhất, chính là bầu rượu ban nãy đã bị người hạ độc.

Hạ Hoài Linh hít sâu, muốn ép buộc bản thân tỉnh táo lại, không nên làm ra chuyện gì. Cũng không biết đến cùng bên trong bình rượu kia hạ thuốc gì, mà được tính lại khủng khiếp như vậy, chỉ trong tích tắc ngay cả hô hấp cũng hấn cũng biến thành ồ ồ. Hấn dựa vách tượng hơi lạnh sau lưng, dùng chút lý trí còn lại nghĩ xem bước

kế tiếp phải làm sao, vừa đi thêm vài bước thì phía chỗ rẽ chợt truyền đến tiếng người.

“Trong thời gian ngắn điện hạ sẽ không đi ra, có bản công công bảo vệ là được, các người đừng ở chỗ này chờ, cứ lui xuống trước đi.”

Tiếng bước chân dần dần tiến gần, tâm trạng Hạ Hoài Linh dần nặng trĩu, không thể nghĩ được gì nhiều, mà chỉ đẩy ra một bên cánh cửa sổ, sau đó nhanh chóng vươn mình đi vào.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Xuân Sắc Mê Người

Vừa vào đến trong phòng Hạ Hoài Linh liền phát hiện bên trong còn có người đang nằm trên giường nhỏ. Hiện tại lúc này hắn muốn trốn cũng không còn kịp, bởi hắn đã đụng trúng ánh mắt nhìn sang của đối phương, người kia không ai khác chính là Chúc Vân Cảnh.

Trong giây lát, trong đầu óc không còn tỉnh táo của Hạ Hoài Linh đã cố lảng tránh đi vô số ý nghĩ, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra Chúc Vân Cảnh có gì đó không bình thường. Thái tử nằm trên giường quần áo xộc xệch, mái tóc ngổn ngang, môi đỏ khế nhếch lên liên tục thở hổn hển, thỉnh thoảng còn bật ra một hai tiếng rên rỉ câu nhàn. Chỉ thấy trong đôi mắt đối phương dập dờn sóng nước, ánh mắt tan rã, giữa lông mày nhuốm một tầng ham muốn nồng đậm, trên khuôn mặt như ngọc kia đã ửng đỏ tới mức kỳ lạ. Nếu không phải trong phòng này chỉ có một mình hắn, thì Hạ Hoài Linh nhất định sẽ hoài nghi hắn đang cùng người khác làm chuyện mây mưa.

Có điều cũng không khác mấy, chính là dáng vẻ ấy của Chúc Vân Cảnh, vừa nhìn liền biết đã bị hạ mấy thứ thuốc hạ đẳng. Hạ Hoài Linh thoáng thở phào nhẹ nhõm, vốn định thừa dịp ngay lúc Chúc Vân Cảnh mất hết thần trí, chờ người ngoài phòng đi khỏi liền mong chóng rời đi, nhưng có lẽ là do trời không như ý nguyện, lúc này Chúc Vân Cảnh đã đứng dậy bỏ nào về phía hắn.

Hạ Hoài Linh sửng sốt, không còn tâm trạng đầu suy nghĩ vì sao Chúc Vân Cảnh lại biến thành như vậy, không biết ai to gan dám bỏ thuốc thái tử. Vào lúc này hấn cũng không dễ chịu chút nào, tình cảnh trước mắt này lại quá mức chấn động, làm cho phía bụng dưới khô nóng của hấn càng khó nhin thêm. Tiếng rên rỉ của Chúc Vân Cảnh cứ không ngừng truyền vào bên tai, kích thích hấn vốn là người đang sắp bị phá vỡ thần trí.

Bị thân thể mềm mại quán lấy, trong lòng Hạ Hoài Linh giật thót, theo bản năng muốn đưa tay đẩy, nhưng chúc Vân Cảnh lại dán sát vào hấn chặt hơn. Khi thấy một thân thể có nhiệt độ nóng như mình, Chúc Vân Cảnh cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, trong miệng mơ hồ phát ra âm thanh than thở, không nỡ lòng bỏ người kia ra.

Hạ Hoài Linh giữ chặt vai Chúc Vân Cảnh, xúc cảm trong bàn tay làm cho hấn hoảng sợ hơn, chút lý trí còn sót lại nói cho hấn biết rằng hấn nhất định phải đẩy người này ra, trên trán giờ đây cũng nhỏ xuống mồ hôi lạnh liên tục. Hạ Hoài Linh nhẫn nhịn đến vắt vả vô cùng, một lúc lâu sau, mới khàn giọng mở miệng, cố gắng nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: “Điện... hạ, người nhìn rõ đi... xem thần là ai...”

Trong nháy mắt, ánh mắt Chúc Vân Cảnh tựa như tỉnh lại, đôi tay đang đặt phía sau lưng đối phương vuốt lung tung cũng dừng một chút, nhưng rất nhanh sau, đôi mắt đẹp để kia lại bị màu tình dục chiếm cứ lần nữa. Hấn dán sát trong lồng ngực Hạ Hoài Linh cọ sượt loạn xạ, như tha thiết muốn giải trừ hết khát vọng trong người.

Khi môi Chúc Vân Cảnh đặt lên cằm của Hạ Hoài Linh, thân thể căng thẳng của Hạ Hoài Linh lập tức trở nên cứng ngắc, hạ thân hoàn toàn đã có phản ứng. Chúc Vân Cảnh tựa vào người hấn dường như đã phát hiện ra, càng ôm chặt hấn hơn. Cũng không biết

Hạ Hoài Linh là do kiêng kỵ thân phận Chúc Vân Cảnh hay là trong đầu đã hoàn toàn rối loạn, cũng không nghĩ tới cách kỳ thực bản thân hẳn chỉ cần dùng chút sức lực là có thể đẩy cái người đang quần quít sát sao kia ra khỏi mình, mà chỉ để mặc cho Chúc Vân Cảnh hôn loạn xạ, hiện tại dường như trong thế dục cụ còn nghênh đẩy đẩy kéo kéo, cùng Chúc Vân Cảnh ngã xuống chiếc giường phía sau.

Chúc Vân Cảnh theo bản năng đuổi theo nguồn nhiệt, leo lên trên người Hạ Hoài Linh. Đại lưng của hắn đã bị lỏng lẻo từ ban nãy, lúc này ngoại bào cũng từ trên vai rớt xuống, khiến cho cổ áo hai lớp trung y và lý y mở rộng, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Hạ Hoài Linh không còn ý thức dùng tay lần theo từ ngoại bào của Chúc Vân Cảnh trượt xuống, sau đó dừng lại ở vòng eo mềm mại của người thiếu niên, cho dù cách tầng tầng vải vóc, nhưng cũng có thể cảm giác được sự mềm mại cùng trắng mịn ở nơi này.

Chúc Vân Cảnh đang ngồi ngay ở chỗ đòi mạng của Hạ Hoài Linh. Chỗ đó của Hạ Hoài đã cứng đến đau, liền đỉnh lên chỗ vênh cao tròn trịa giữa hai đùi, Chúc Vân Cảnh càng không biết nặng nhẹ, sụt tọt sụt lui, còn thoải mái híp mắt mà hừ nhẹ. Khung cảnh kích thích quá độ này đối với Hạ Hoài Linh mà nói là cực kỳ trí mạng, hắn dùng hai tay giữ chặt eo Chúc Vân Cảnh, đoạn thở hổn hển một tiếng, dây cung trong đầu hoàn toàn bị đứt đoạn.

Chúc Vân Cảnh ngã xuống, kề sát trong lòng ngực Hạ Hoài Linh, dùng đôi môi đỏ búng ma sát loạn xạ không thứ tự trên cần cổ đối phương, hạ thân cách vải vóc của cả hai dán chặt vào nhau. Dần dần, chỉ trượt như vậy đã thôi không thể thỏa mãn cơn thủy triều đang hùng hực tung hoành ngang dọc trong thân thể hắn. Chúc Vân

Cảnh bắt đầu trở nên nôn nóng, lung tung lôi kéo quần áo Hạ Hoài Linh, tha thiết muốn được nhiều hơn.

Hạ Hoài Linh nắm chặt tay hắn, Chúc Vân Cảnh cứ tưởng đối phương bỏ mình đi, tiếp tục không tha mà nắm giữ người lại. Hạ Hoài Linh thấy thế bèn vỗ vỗ lưng an ủi, sau đó cúi đầu nắm lấy môi của hắn, chuyện bốn cánh môi chạm nhau lúc này đã là chuyện không thể ngăn cản.

Môi lưỡi dây dưa hòa vào nhau, không ngừng ma sát liếm láp, thỉnh thoảng ở yết hầu còn bị đầu lưỡi đối phương thăm dò. Cả người Chúc Vân Cảnh không khống chế được run rẩy, trong miệng vô tình bật ra một tiếng rên rỉ mơ hồ ngọt ngào, rồi lại dán chặt phần môi lẫn nhau hết mức chặt chẽ. Mùi vị cùng khí tức của Hạ Hoài Linh như vỗ về lấy hắn, trong lúc không hay không biết cứ liên tục nuốt lấy nước bọt đối phương, càng lúc như càng không hết cơn khát khao, có làm sao cũng cảm thấy không đủ.

Mùi vị ngọt ngào của người trong lòng cũng làm cho Hạ Hoài Linh muốn điên cuồng, tay hắn dò vào trong áo Chúc Vân Cảnh, dán sát vào vuốt nhẹ phần da non mềm kia. Thân là thái tử quen sống trong nhung lụa, trên người không chỗ nào là không đẹp, không tốt cả. Ngón tay Hạ Hoài Linh như bị hút ở trên người, từ bắt đầu mới chỉ âu yếm dần tăng thêm sức mạnh trở thành nhào nặn, thích đến mức không buông tay.

Ngay khi Chúc Vân Cảnh gần như nghẹt thở, Hạ Hoài Linh mới rút lưỡi khỏi miệng hắn, lúc ra còn vượn thành một sợi chỉ bạc dính dính. Chúc Vân Cảnh há to miệng thở hổn hển, trong đôi mắt mơ màng mê ly đều là nước, hết như khi bị bắt nạt đến muốn khóc.

Dáng vẻ ấy rơi vào trong mắt Hạ Hoài Linh vốn đang mất đi lý trí, hoàn toàn bị dục vọng chi phối, không khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Hạ Hoài Linh trở nên thô bạo cởi bỏ toàn bộ xiêm y của đối phương, lúc này lồng ngực trắng nõn của Chúc Vân Cảnh hiện lên rõ ràng trước mặt hắn. Con người sâu thẳm của Hạ Hoài Linh đã hoàn toàn bị tình dục tiêm nhiễm, trong ánh mắt chỉ còn lại ý nghĩ muốn tổn thương người kia một cách thô bạo. Hắn cúi đầu, ngậm lấy viên thịt đỏ tươi trước ngực Chúc Vân Cảnh, kế đó dùng hàm răng liếm cắn, đầu lưỡi đưa đẩy, không ngừng xoa xoa lên vị trí mẫn cảm này. Chúc Vân Cảnh kêu ra một tiếng ngâm dài, sau đó dùng sức tóm chặt tóc Hạ Hoài Linh, chiếc cổ thon ngửa về sau, có lẽ là do khoái cảm quá mức mãnh liệt cùng dục vọng tích lũy gộp lại, làm cho hắn gần như không thể chịu nổi.

Hai hạt trước ngực bị đùa đến độ sung huyết cứng lên, còn dính nước bọt óng ánh, đến khi chuyển sang màu tình sắc, Hạ Hoài Linh rút cục mới chịu buông tha cho, sau đó ôm lấy Chúc Vân Cảnh chuyển mình, dùng sức đặt đối phương ở dưới thân.

Ngọc trâm trên tóc Chúc Vân Cảnh trượt xuống dưới đến, kéo theo mái tóc dài xõa tung trên giường, từng sợi tóc đen làm nổi bật lên gương mặt, đẹp đến kinh người, không còn rõ đây là nam hay nữ. Hạ Hoài Linh hôn lên môi hắn lần hai, cũng mút vào lần nữa, song dùng hai tay cởi hết toàn bộ y phục còn lại của cả hai, cuối cùng bọn họ cũng trần truồng mà quấn quýt lấy nhau.

Chúc Vân Cảnh rung mình một cái, trong nháy mắt ý thức chợt thanh tỉnh, trong ánh mắt dường như có sự nghi ngờ lướt qua, nhưng lại nhanh chóng bị ngọn lửa bùng trong cơ thể kéo vào vực sâu tình dục. Cái cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên* này khiến

cho hãncó chút không biết làm thế nào, chỉ có thể men theo bản năng, quần chặt lấy người đang đè trên mình.

— Bãnh hỏa lưỡng trọng thiên: trong cùng một lúc tiếp nhận hai sự việc, trạng thái có sự tương phản rất lớn.

Ở địa phương bí ẩn kia bởi chịu kích thích cộng thêm ảnh hưởng của thuốc, đang chảy ra chất lỏng đậm mị không ngừng, dọc theo bắp đùi chảy xuống giường. Hạ Hoài Linh dùng tay quệt lấy một ít, rồi đưa đến bên môi nếm thử, sau đó vẫn chưa thôi mà lè lưỡi liếm liếm, chốc lát sau liền luồn môi lờ vào Chúc Vân Cảnh tiếp tục một nụ hôn sâu khác.

Vừa hôn xong, đôi môi Hạ Hoài Linh không ngừng dọc xuống từ cằm, cổ đến xương quai xanh của Chúc Vân Cảnh, ở mỗi nơi đều để lại một vết đỏ xinh đẹp, hết như vẽ ra một đóa hoa tình dục trên thân thể trắng nõn của người kia.

Chúc Vân Cảnh nghẹn ngào đón nhận cái hôn của Hạ Hoài Linh, thân thể ngày một run rẩy đến đáng sợ. Tay Hạ Hoài Linh kê sát trên lưng, vừa giống như động viên vừa tựa như đùa, ngón tay trêu chọc hết dây đàn không ngừng câu quấy kìm lên xương sống, từng tá từng tắc đi xuống, cho đến lúc đi tới xương cụt.

Trường kiếm vào vỏ, cuối cùng cũng bắt đầu mây mưa hoan ái.

Giường gỗ bên dưới liên tục kêu vang kệt kệt, Chúc Vân Cảnh không nhịn được cao giọng phát ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào, hai chân vô lực treo ở hai bên hông Hạ Hoài Linh, rung động theo động tác tới lui của đối phương. Hãn giờ tay lên, tựa như muốn nắm lấy cái gì đó, chột mái tóc dài của Hạ Hoài Linh lướt qua lòng bàn tay,

hắn theo bản năng mà vươn tới nắm lấy, nhưng cuối cùng nắm trúng bức rèm che bên giường.

Dưới thân bị dùng sức đâm chọc, tay Chúc Vân Cảnh cũng theo đó càng nắm chặt hơn, cuối cùng xé bức rèm che rớt xuống. Hạt châu đỏ thắm rơi xuống, không ngừng lay động bên trong mái tóc dài mềm mượt đen óng, làm nổi bật tăng thêm phần quyến rũ đẹp đẽ trên gương mặt nhuốm dần màu tình dục của người kia. Chỉ thấy trong cặp mắt sóng nước nhộn nhạo của hắn giờ đây đều chứa đựng xuân sắc mê người, lệ chí dưới mắt trái lung lay muốn tan vỡ. Người nam nhân phía trên thở hổn hển hết như bị đầu độc, chợt cúi người xuống, dùng đầu lưỡi đảo qua đôi lông mi cong dày, sau đó lại hôn liếm láp qua nốt ruồi câu hồn như vẽ rồng điểm mắt này.

Bên ngoài cửa phòng, Vương Cửu ngẩng đầu nhìn chân trời hắn đã ngã về tây một lúc, khi nghe trong phòng mơ hồ truyền ra tiếng vang, mới tự đắc nở nụ cười. Rốt cuộc điện hạ đã được đền bù như ý nguyện, dường như còn khá sung sướng nữa là, e là trong thời gian ngắn sẽ chưa thể kết thúc, cái này quả nhiên là chuyện không thể nào tốt hơn, sau khi xong xuôi đoán chừng bản thân sẽ được ban thưởng không ít.

Chúc Vân Cảnh không hề biết chuyện Vương Cửu vì muốn cho hắn được vui lòng, đã cả gan làm mấy chuyện xằng bậy, ngoại trừ thuốc sinh tử kia thì trong chén thứ hai còn bỏ thêm thuốc trợ hứng. Căn bản Vương Cửu muốn thay Chúc Vân Cảnh suy nghĩ, mặc dù gã là tên hoạn quan, nhưng cũng biết, đã là nam nhân, thì ai không thích đối phương lên giường phóng đảng chút cơ chứ, còn cứ nề nếp như con cá chết thì còn gì hứng thú nữa?

Hắn chỉ cho rằng nếu Hứa Sĩ Hiên không rõ phong tình sẽ chọc Chúc Vân Cảnh không vui, bởi thế cho nên lần này vì muốn Chúc

Vân Cảnh có chuyện tốt, liền tự chủ trương làm ra.

Còn về hậu quả, chí ít là vào lúc này chỉ người ngoài phòng đặc chí, hồn nhiên không biết mình gây ra sai lầm lớn ra sao, còn hai người trong phòng, thì ngày một lâm vào tình cảnh nan giải.

Hạ Hoài Linh trong lúc giao hợp ôm Chúc Vân Cảnh ngồi dậy, tiếp tục không ngừng đâm chọc lại hôn lên môi đối phương lần nữa, đầu lưỡi ôn nhu đảo qua môi răng của đối phương, liếm láp từng nơi một bên trong, so với nụ hôn chỉ để phát tiết ban nãy có thêm chút sự dịu dàng. Đôi môi Chúc Vân Cảnh đã sớm bị hôn đến sưng đỏ không thể tả, gần như tê dại, vốn là người bị động nhận lấy làm cho hẳn không còn lực ngăn trở nụ hôn sâu này.

Ngoài cửa sổ đã là ánh nắng chiều đầy trời, Chúc Vân Cảnh quỳ trên giường, cả người mềm oặt vô lực, giữa trán nhỏ đầy mồ hôi, vòng eo bị đối phương siết chặt. Thân thể Hạ Hoài Linh vẫn hùng hực kề sát ở phía sau, ý thức đã sớm đắm chìm vào vực sâu tình dục từ lâu. Hiện tại thân thể hẳn tựa khúc gỗ trôi, cứ chìm lại nổi, không còn phân biệt được phương hướng.

Trước khi ngất đi, trước mắt Chúc Vân Cảnh dường như chỉ còn một mảnh sáng chói không ngừng lay động, sau đó, lại là một vùng hoàn toàn hắc ám.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hận Ý Ngập Trời

Bóng đêm dần sâu, sau một hồi lâu không nghe được động tĩnh trong phòng, Vương Cửu mới dè dặt cẩn trọng gõ gõ cửa, cố áp chế âm thanh dò hỏi người bên trong: “Điện hạ? Có cần đưa nước vào không?”

Bên trên giường gỗ, lông mi Chúc Vân Cảnh khẽ run, chậm rãi mở mắt ra. Thân thể của hắn hiện tại đang bị giam bên trong lồng ngực ấm áp của một người khác, toàn thân cứ như bị xe cán qua, chỉ cần hơi động dậy liền đau nhức khó chịu. Đầu óc Chúc Vân Cảnh hỗn loạn đình trệ một lát, rốt cuộc mới hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hắn đột nhiên hất tay người phía sau đang ôm lấy chính mình ra, giãy dụa bò dậy, sau lại bị đau đến té ngã trở lại, cái đau này đau đến độ nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Hoài Linh cũng bị đánh thức, hắn dùng hai mắt mê man đối diện ánh mắt khát máu đầy tức giận của Chúc Vân Cảnh, theo bản năng nhú mày, những hình ảnh kiều diễm mê loạn trong nháy mắt kia lại ùa về trong tâm trí. Gương mặt vẫn luôn gập biển không kinh sợ của Hạ Hoài Linh giờ đây thoáng chốc đã không còn chút máu.

Chúc Vân Cảnh lão đảo từ trên giường đi xuống, hoàn toàn không làm chủ được thân thể bủn rủn vô lực này. Hắn đột nhiên rút ra một thanh trường kiếm treo trên vách tường, chĩa mũi kiếm nhắm thẳng vào hàu yết Hạ Hoài Linh.

“Hạ, Hoài, Linh.” Trong đầu Chúc Vân Cảnh giờ đây chỉ là một khoảng trống rỗng, chỉ còn lại sự phẫn nộ ngập trời: “Người làm nhục cô đến nước này, cho dù có ngàn đao bằm thay, chết cũng chưa hết tội!”

Hạ Hoài Linh nhắm mắt lại, không có bất kỳ sự phản kháng cùng đấu tranh nào, mà là một thái độ cam tâm nhận lấy cái chết.

“Điện hạ? Người tỉnh chưa? Có cần nước nóng cùng thức ăn không?”

Thanh âm Vương Cửu từ ngoài phòng truyền đến, khiến cho tay Chúc Vân Cảnh khẽ run lên, mũi kiếm chìa thẳng về phía trước miễn cưỡng ngưng lại.

Không nghe thấy bên trong đáp lại, Vương Cửu gõ cửa lần thứ hai: “Điện hạ?”

“Người câm miệng cho cô! Không cho phép đi vào!” Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên quát to một tiếng, Vương Cửu sợ đến mức chân mềm nhũn, suýt nữa đã quỵ ập xuống đất, bèn không dám tiếp tục hé răng nói thêm gì nữa.

Đau đớn trong tưởng tượng qua một lúc lâu vẫn chưa đến, Hạ Hoài Linh chậm rãi mở mắt ra, chỉ nhìn thấy hai mắt của Chúc Vân Cảnh đã đỏ chót phẫn hận đến cực điểm, bèn giơ tay nắm lấy lưỡi kiếm chỉ về phía mình, khàn khàn giọng nói: “Điện hạ, chuyện hôm nay là lỗi của thần, thần không cãi lại, người cứ giết thần như ý muốn, thần cam nguyện nhận lấy cái chết, chỉ là trước khi thần chết, kính xin điện hạ hãy thả Hứa hàn lâm.”

Chúc Vân Cảnh giận dữ cười: “Thì ra ngươi là vì Hứa Sĩ Hiễn mà tới, chết đến nơi rồi còn nghĩ về hắn, hay, hay lắm! Hôm nay cô liền để hai người các ngươi cùng nhau xuống địa ngục làm một đôi uyên ương bỏ mạng!”

Kiểm trong tay Chúc Vân Cảnh nhắm về phía trước, Hạ Hoài Linh nghiêng người tránh, tay nắm lấy lưới kiếm lần hai. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn cười giễu: “Làm sao? Vừa nãy không phải là nói cam nguyện nhận lấy cái chết hay sao? Hiện tại là có ý gì?”

“Chỉ cần người thả Hứa hàn lâm ra, cái mạng này của thần tùy ý cho người xử trí, bằng không, một khi nếu hôm nay thần chết ở đây, mà Hứa hàn lâm vẫn chưa bước ra ngoài, thì chuyện điện hạ chứa chấp khâm phạm triều đình sẽ truyền đến mức mọi người đều biết, cũng sẽ có người bắt đầu lên kết tội Điện hạ.” Hạ Hoài Linh trầm giọng uy hiếp, vừa nãy là do lòng áy náy của hắn chiếm thế thượng phong, thành ra mới không phản kháng, tuy nhiên trong một khoảnh khắc do có người ngắt ngang, hắn mới nhớ tới mục đích hôm nay tới nơi này. Người làm nhục thái tử là hắn, chuyện này không có gì để nói, dù cho Chúc Vân Cảnh muốn giết muốn làm gì hắn đều nhận, nhưng Hứa Sĩ Hiễn, hắn vẫn phải cứu.

Con ngươi Chúc Vân Cảnh co rút mạnh mẽ, trong mắt lướt qua một tia tàn nhẫn, cắn răng nghiền lợi nói từng chữ một: “Ngươi dám uy hiếp cô?”

“Hứa hàn lâm là bằng hữu của thần, hắn bị điện hạ giam lỏng ở đây, thần nhất định phải cứu hắn, kính xin điện hạ thứ tội.”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Ngươi đúng là đủ tình thâm nghĩa trọng với hắn, có thể vì hắn mà ngay cả mạng mình cũng không cần. Ngoài miệng thì nói mấy câu dễ nghe như vậy, nhưng lại làm ra mấy

chuyện không biết xấu hổ, không bằng súc sinh với cô, người xứng với hắn sao? Người tìm cô đòi hắn? Chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm bỏ chạy, nếu không thì người cho rằng tại sao chuyện hôm nay lại biến thành như vậy?”

Chúc Vân Cảnh đã từ từ tỉnh táo lại, cũng nhanh chóng suy nghĩ rõ ràng đầu đuôi câu chuyện. Có lẽ là do hắn đã uống nhầm chén trà, cho nên đánh mất thần trí, mới có thể bị cái vẻ đạo mạo nguy quân tử của tên Hạ Hoài Linh này chiếm tiện nghi.

Còn về phần Hứa Sĩ Hiện, e là sớm đã cao chạy xa bay.

Ánh mắt Hạ Hoài Linh hơi trầm xuống: “Hứa hàn lâm thật sự không ở nơi này?”

“Hạ Hoài Linh! Bây giờ là cô muốn lấy mạng chó của người! Người có tư cách gì ở đây hết hỏi đông tới tây!”

Hai người giằng co lâm vào thế bí, gần như không ai nhận ra giờ đây cả hai trên người không mảnh vải che thân, mãi đến tận khi tầm mắt Hạ Hoài Linh lơ đãng di chuyển, rơi vào thân thể trắng nõn đầy dấu đỏ của Chúc Vân Cảnh, ngay chỗ bắp đùi đối phương còn không ngừng nhỏ xuống bạch trọc. Nếu giờ khắc này Chúc Vân Cảnh không cầm kiếm trong tay với ánh mắt hung ác, thì thực sự có thể xưng tụng là hương diễm. Đủ loại tâm tình nảy vụt một hồi trong tâm trí Hạ Hoài Linh, hắn không được tự nhiên dời mắt đi, không dám nhìn nữa.

Chúc Vân Cảnh không hề bỏ sót sự thay đổi trong ánh mắt đối phương, chốc lát liền nhận ra được Hạ Hoài Linh đang suy nghĩ cái gì, trong đầu vang âm một tiếng, chút tức giận vừa lắng xuống đã dấy lên lần hai, thiêu đốt toàn bộ lý trí của hắn.

Trường kiếm đột nhiên đưa thẳng lên phía trước, lưỡi kiếm sắc bén cắt ra da thịt, lại dùng sức rút ra, ngay trên da đã là một mảnh đỏ tươi.

Lần này Hạ Hoài Linh không trốn tránh nữa, dẫu cho kiếm trong tay Chúc Vân Cảnh đâm xuyên qua vai trái, Hạ Hoài Linh cũng không hề lên tiếng nói gì, mà cứ mặc cho Chúc Vân Cảnh phát tiết.

Chúc Vân Cảnh ném thanh kiếm nhiễm đầy máu xuống, từ trong hàm răng nghiền ra một chữ: “Cút!”

Hạ Hoài Linh nhặt lên quần áo của mình, xé ra một miếng vải bố giữa áo, nhanh chóng quấn mấy vòng trên vết thương, sau khi mặc xong liền nhỏ giọng nói một câu “Tạ điện hạ khoan hồng”, rồi không tiếp tục kích thích Chúc Vân Cảnh nữa, mà dọc theo đường cũ rời đi. Trước khi xoay mình ra khỏi cửa sổ, hắn quay đầu lại liếc nhìn gương mặt trầm như nước, cùng cả người tỏa ra đầy khí lạnh của Chúc Vân Cảnh, sau đó thân ảnh cũng biến mất trong bóng đêm đen kịt.

Lời Chúc Vân Cảnh nói hắn không phải giả dối, có lẽ Hứa Sĩ Hiển thật sự đã trốn thoát, nếu đã như vậy, Chúc Vân Cảnh lại đồng ý tha cho hắn một mạng, hắn cũng không còn lý do nào để ở lại.

Chúc Vân Cảnh đập một cước làm ghế tựa ngã lăn quay, hắn đương nhiên không phải không cam lòng giết Hạ Hoài Linh, mà còn là hận không thể chém cái tên vô liêm sỉ này thành ngàn mảnh, nhưng hắn lại không thể làm như vậy. Hạ Hoài Linh dám đến nơi này tìm người, tất nhiên không phải là một người một ngựa, nếu hôm nay đối phương chết ở ngay tại chính trang tử của mình, sợ là sẽ có người lập tức bẩm báo lên phụ hoàng, đến lúc đó không những chuyện đổi trắng thay đen chứa chấp Hứa Sĩ Hiển lộ ra ánh

sáng, mà chuyện hấn giết bậy công thần cũng sẽ làm cho dân chúng phần nộ. Coi như nếu hấn có nói lầm tưởng Hạ Hoài Linh là thích khách lén xông vào trang tử căn bản cũng sẽ không có ai tin, giờ chẳng lẽ muốn hấn đi nói với phụ hoàng rằng hấn bị Hạ Hoài Linh làm nhục hay sao? Hay là nói cho cả thiên hạ biết hấn bị Định Viễn hầu cưỡng bức?

Chuyện hôm nay, hấn nhất định chỉ có thể bấm bụng chịu, tạm thời nuốt xuống cơn giận này.

Vương Cửu rút cổ đi vào bên trong, liếc mắt nhìn thấy Chúc Vân Cảnh chỉ khoác một kiện áo khoác ngồi yên bên giường, còn lộ ra da thịt đầy dấu vết loang lổ, tóc tai buông xõa, khóe mắt đỏ lên tựa như đang thất thần, bên chân còn có thanh kiếm nhiễm máu đang nằm đó. Trong lòng Vương Cửu thoáng rung mình, thầm thì hô một tiếng “điện hạ”, sau đó run chân ngã quỵ xuống mặt đất nằm rạp xuống, thân thể run lẩy bẩy.

Trong phòng dường như vẫn chưa tản hết mùi dâm mĩ, cũng không thấy hình bóng của người kia đâu. Vương Cửu không ngốc, cái tình cảnh trước mắt này nhìn thế nào cũng thấy Chúc Vân Cảnh giống như là người bị khi dễ.. Nhưng mà làm sao thành ra thế này?

Một lát sau, Chúc Vân Cảnh dời mắt nhìn Vương Cửu quỳ trên mặt đất, khàn giọng hỏi: “Vì sao cô lại uống trúng chén trà hạ độc kia?”

Vương Cửu sốt ruột giải thích: “Nô tài theo căn dặn của người đặt chén hạ độc bên phía Hứa đại nhân, không hề làm sai, nhất quyết không!”

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, nhớ lại hôm qua Hứa Sĩ Hiền bỗng nhiên thay đổi thái độ, chợt cười lạnh. Hắn còn tưởng Hứa Sĩ Hiền này không sành đời, ai ngờ hắn cũng có tâm kế, chén trà này nhất định là hắn thừa dịp bản thân Chúc Vân Cảnh không chú ý mà giở trò tráo đổi: “Lúc trước vì sao ngươi không nói cho cô, sau khi uống xong thuốc kia còn có thể khiến người ta thần trí không rõ mất bản tính hả?”

Cả người Vương Cửu càng run hơn, đến hồi lâu sau, mới ấp a ấp úng nức nở nói: “Chuyện này.. Là lỗi nô tài, là do nô tài tự quyết định.. Vốn là định muốn làm chút việc vui cho điện hạ, mới... mới bỏ thêm... thuốc trợ hưng vào.”

Chúc Vân Cảnh giơ tay ném chén trà đã sớm nguội lạnh đập mạnh về phía Vương Cửu, Vương Cửu không dám trốn, liên tục đập đầu lay thỉnh tội: “Nô tài tội chết, điện hạ bớt giận...”

Chúc Vân Cảnh muốn ói ra máu, ngón tay dùng sức cào vào lòng bàn tay, thiếu điều mới nhin xuống kích động muốn bóp chết tên chó chết này, cắn răng hỏi: “Thuốc sinh tử này.. chắc chắn có công hiệu hay không?”

Vương Cửu chỉ cảm thấy sấm chớp vang rầm, trán đã đập đến độ ra máu: “Nô tài biết sai, điện hạ người giết nô tài đi, đều là lỗi của nô tài!”

“Trả lời vấn đề cô!”

Vương Cửu ậm ờ: “Sẽ... sẽ...”

“Sẽ cái gì?!”

“Sẽ có công hiệu... chỉ cần thân thể hai bên đều khỏe mạnh... vận khí tốt thì một... một lần liền có công hiệu.”

Một chén trà khác đập tới, Vương Cửu chỉ biết gào khóc: “Điện hạ ngài giết nô tài đi! Đều là lỗi của nô tài! Là nô tài vô liêm sỉ! Nô tài có chết cũng không hết tội!”

Giết một Vương Cửu thì có ích lợi gì? Bộ giết gã xong thì chuyện hôm nay có thể làm như chưa từng xảy ra sao? Chúc Vân Cảnh tức giận đến tột đỉnh cũng dần dần bình tĩnh lại, sau khi hít sâu bèn dặn dò Vương Cửu: “Người đi tìm Lâm thái ý hỏi một chút, có biện pháp gì phá thai hay không, chỉ hỏi biện pháp, chuyện khác không cho nói nhiều thêm một chữ.”

“Không được! Làm như vậy không được!” Vương Cửu cực kỳ kinh hãi, khổ sở khuyên nhủ, “Thuốc này cực kỳ đáng sợ, đã mang thai thì không thể phá, bằng không sẽ mất xác hai mạng, trước có người không tin, đi uống thuốc nạo thai của nữ nhân, cuối cùng bụng nát lòi ruột, bộ dáng lúc chết còn cực kỳ khủng bố! Điện hạ người phải cân nhắc kỹ càng!”

Chúc Vân Cảnh đập một cước: “Người không muốn để Lâm thái ý tìm những biện pháp khác sao? Nói hết mấy thứ vô dụng này làm cái gì?! Cái gì cũng không được vậy cô cần người làm gì nữa?!”

Nếu không phải cần gã hầu hạ, lại không muốn để nhiều người biết chuyện hôm nay, thì người hấn giết đầu tiên chính là tên chó chết gan to bằng trời này rồi!

Vương Cửu còn muốn tiếp tục khuyên, nhưng thấy Chúc Vân Cảnh nổi giận, chỉ có thể khúm núm đáp vâng. Chúc Vân Cảnh lạnh

giọng nhắc nhở: “Hiện tại cô không giết người, giữ lại cái mạng chó cho người, nếu như chuyện hôm nay truyền đi...”

“Nô tài không dám!” Vương Cửu nhanh chóng bày tỏ lòng trung thành, “Nếu điện hạ không yên tâm, thì cắt đầu lưỡi của nô tài đi!”

Chúc Vân Cảnh buồn bực ngắt ngang: “Cút xuống đi, mang nước nóng tới cho cô, cô muốn tắm rửa.”

Sau khi đuổi Vương Cửu đi. Chúc Vân Cảnh không còn sức lực nằm vật xuống ra sau giường, khi nhắm mắt lại những hình ảnh không thể miêu tả kia lại hiện lên trước mắt, tựa như tiếng thở dốc ồ ồ của người kia vẫn còn bên tai, làm cho trong lòng Chúc Vân Cảnh tràn ngập sự thù hận, món nợ này.. Món nợ này sớm muộn gì hắn cũng sẽ tính sổ!

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Một Phong Tấu Chương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về người Hứa Sĩ Hiễn trốn chạy kia, quản gia trong trang tử có dẫn người đi đến phía rừng trúc đối diện hồ tìm kiếm, nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng đâu. Phía sau rừng trúc này đã là vách núi không còn con đường nào, cũng không biết hắn đã rơi xuống, hay là trốn chạy thành công. Chúc Vân Cảnh không còn tâm trạng đi hỏi chuyện tình Hứa Sĩ Hiễn, đổi hướng sáng sớm trở về cung.

Sau khi trở về vài ngày, Chúc Vân Cảnh không xuất hiện trong triều, nói là do thân thể có bệnh, Đông cung cũng đóng cửa từ chối tiếp khách. Chiêu Dương đế thấy vậy bèn phái mấy thái y đến xem, cũng bị Chúc Vân Cảnh gọi người đuổi hết ra ngoài.

Ngày hôm đó sau khi lâm triều, Chúc Vân Tuần gọi Hạ Hoài Linh đang định rời đi ở lại, cười hỏi hắn: “Nếu chuyện trong nha môn hôm nay của biểu huynh không nhiều, chi bằng đến chỗ ta uống chén trà.”

Hạ Hoài Linh do dự một lúc đồng ý, cùng Chúc Vân Tuần trở về tẩm cung. Lúc đi ngang qua cửa Đông Cung, ánh mắt Hạ Hoài Linh trở nên phức tạp liếc mắt nhìn cửa cung đóng chặt, song Chúc Vân Tuần bên cạnh thấy vậy cười khế: “Thái tử hắn bị bệnh, trước đó có

xuất cung đi một chuyến tới tư trang ở Phụng Hoàng Sơn, lúc trở về thành ra như vậy, cũng không biết bị bệnh gì, mà không chịu cho thái y xem.”

Hạ Hoài Linh trầm giọng ho một cái, cặp mắt giấu đi vẻ lúng túng trong ánh mắt mình, nói tiếp: “Hay là do mấy ngày nay mưa dầm kéo dài, trời lúc nóng lúc lạnh, nên bị cảm lạnh.”

Chúc Vân Tuần dường như nghe được mùi vị gì đó không mấy bình thường trong câu nói của hắn, chỉ kỳ quái liếc mắt nhìn, lại thấy trên mặt Hạ Hoài Linh vẫn là vẻ lạnh nhạt như thường, bèn thôi không suy nghĩ nhiều nữa: “Ai biết được.”

Sau khi về tẩm cung, Chúc Vân Tuần gọi người dâng trà cho Hạ Hoài Linh, còn bày ra một ván cờ, một bên uống trà chơi cờ một bên nói chuyện phiếm. Hạ Hoài Linh hình như có chút mất tập trung, nhiều lần đặt sai vị trí quân cờ, Chúc Vân Tuần thấy vậy bèn bắt đắc dĩ hỏi hắn: “Biểu huynh tâm thần bất định như vậy, hẳn là có tâm sự?”

Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Không có.”

“Nghe nói mấy ngày trước, đại cô có mở buổi thiết yến trong trang tử ở Phụng Hoàng Sơn, biểu huynh cũng đi, chẳng lẽ huynh không nhân cơ hội đó mà vào tư trang thái tử điều tra một phen sao?”

“Có tới.” Hạ Hoài Linh không giấu giếm, nhưng cũng không nói tỉ mỉ: “Không tìm thấy, có lẽ là không ở chỗ đó.”

Chúc Vân Tuần nghe vậy cau mày: “Theo lý một khi thái tử giam người ở nơi đó, sẽ không dễ dàng bỏ qua hắn. Hứa đại nhân còn là

vấn thân tay trái gà không chặt, không thể nào là do hấn tự trốn thoát được đúng không?”

“Không biết, nếu như lại không tìm được, thì đợi qua thời gian nữa ta sẽ nghĩ biện pháp đi thêm một chuyến nữa vào tư trang của thái tử,” Hạ Hoài Linh đương nhiên sẽ không nói cho Chúc Vân Tuần nghe những chuyện khó mở miệng kia, hấn vốn cũng không tin Hứa Sĩ hiển thật sự có thể trốn thoát khỏi trang tử của thái tử, nhưng nhìn bộ dạng hôm đó của Chúc Vân Cảnh, hiển nhiên là bị mắc lừa, mà những chuyện hoang đường cỡ nào cũng đã xảy ra, thành ra không có chuyện gì là không thể.”

Mấy ngày nay Hạ Hoài Linh vẫn phái người tra tìm Hứa Sĩ Hiển tung tích ở chung quanh, đợi thêm nửa tháng, chờ hấn dưỡng vết thương trên vai kia tốt một chút, nếu vẫn không tìm được người, hấn sẽ vào trang điều tra lại một phen.

Chúc Vân Tuần cười cợt: “Biểu huynh thật sự là đối với Hứa đại nhân ân sâu nghĩa nặng, khiến người xúc động.”

Hạ Hoài Linh lạnh nhạt nói: “Chút ân tình không đáng kể, hấn là bằng hữu ta, bây giờ thân đang trong tình thế hiểm nguy, theo lý ta nên cứu hấn.”

Chúc Vân Tuần tán thành gật đầu: “Là nên như vậy”.

Lúc xuất cung lại đi ngang qua Đông cung lần nữa, lần này Hạ Hoài Linh dừng bước lại do dự một chút, rồi đi vào thỉnh cầu thông truyền.

Bên trong phòng ấm, Chúc Vân Cảnh tâm trạng không tốt dựa vào nhuyễn tháp* nhắm mắt dưỡng thần, chợt Vương Cửu rúc

người đi vào, nhỏ giọng bẩm báo với hấn Định Viễn hầu cầu kiến. Chúc Vân Cảnh lập tức mở mắt ra, trừng về phía đối phương: “Cô nói rồi ai cũng không gặp, người là nghe không hiểu tiếng người sao?! Nói hấn lần được bao xa thì lần cho cô!”

timgntjpg

Nhuyễn tháp

Vương Cửu đau khổ nhỏ giọng giải thích: “Là lần trước điện hạ người có nói chỉ cần Định Viễn hầu tiến cung gặp nhị điện hạ, thì nhất định phải mời hấn tới, thế nên nô tài mới đặc biệt đến bẩm báo.”

Gã làm sao biết Chúc Vân Cảnh sẽ phản ứng lớn như vậy, những người khác đến cầu kiến thái tử điện hạ cũng chỉ nói là không gặp, cũng đâu dứt khoát kêu người ta lần đi...

Chúc Vân Cảnh không thôi căm hờn, lúc trước hấn có nói câu này sao? Coi như là có đi, nhưng lúc trước khác bây giờ khác, hiện tại chỉ cần nghe ba chữ Định Viễn hầu, hấn liền hận không thể ăn thịt gặm xương kẻ kia.

Mấy ngày nay Chúc Vân Cảnh quả thực bị bệnh, bệnh còn không nhẹ, bắt đầu từ đêm hôm ấy liền phát sốt cao, cứ ngắt quãng không khá lên chút nào, đã vậy bụng còn bị đau một trận tựa như phát nhiệt sưng to, hấn lại không dám gọi thái y đến xem, chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn. Vương Cửu có đi hỏi Lâm thái y mà gã tương đối tin tưởng mấy lần, nhưng vẫn không tìm ra bất kỳ biện pháp nào, Vương Cửu không dám nói thẳng là do điện hạ muốn đơn thuốc phá thai dành cho nam nhân, thành ra Lâm thái y cũng không suy nghĩ nhiều, trái lại còn dùng lời lẽ chính nghĩa* khuyên Vương Cửu chớ

nên dùng mấy cái lời khuyên nhằm kia hại người hại mình. Vương Cữu có nỗi khổ tâm không thể nói ra, lần nào trở về cũng bị Chúc Vân Cảnh trách phạt một trận, cái này đúng là không bằng giết quách gã đi còn thoải mái hơn.

— Gốc 义正言辞 (nghĩa chính ngôn từ) đây là một cách dùng từ sai đặc biệt điển hình, chính xác phải là nghĩa chính từ nghiêm 义正辞严 ý là lời lẽ nghiêm túc, chính nghĩa.

“Kêu hấn cút!” Chúc Vân Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận ngày ấy vì nhìn trước ngó sau, mà không thể tự tay đâm tên súc sinh kia.

Vương Cữu lắp bắp đáp vâng, sau đó đứng dậy liền định lui xuống, khi mới vừa đi tới cửa điện, Chúc Vân Cảnh lại gọi gã lại, trong ánh mắt lấp lóe mấy cái, thay đổi chủ ý: “Để hấn vào!”

Vương Cữu: “... Dạ.”

Hạ Hoài Linh theo Vương Cữu đi vào, quy củ thỉnh an hỏi lễ xong, cuối cùng mới ngược mắt nhìn Chúc Vân Cảnh đang tựa vào bên trong tháp, thấy mặt đối phương không có chút mắt, biểu hiện tiêu tụy, cứ như thật sự có bệnh, mới không nhìn được nhú mày. Chúc Vân Cảnh phát tay cho Vương Cữu lui ra ngoài, cố nhẫn nhịn sự không kiên nhẫn mà trầm giọng hỏi: “Định Viễn hậu tới đây có việc chi?”

Hạ Hoài Linh nhất thời có chút ghen lời, hấn cũng không biết bản thân đặc biệt đi vào là muốn thỉnh an hay là làm gì, chỉ là chuyện tình xảy ra ngày hôm ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng, tủy đó là ma xui quỷ khiến, hơn nữa Chúc Vân Cảnh khả năng cao là hại người không được thành hại mình, suy cho cùng vẫn là hấn

chiếm tiện nghi, làm việc sai trái với quân tử, cho nên trong lòng bất an, hổ thẹn vạn phần.

“Điện hạ.... Thân thể không khỏe, vì sao không truyền thái y?”

Chúc Vân Cảnh nhướn một bên lông mày, cười nhạo nói: “Hầu gia là đang quan tâm cô sao? Cô không nghe lầm chứ? Từ khi nào mà Hầu gia có được chút rảnh rỗi nhàn hạ này? Đừng nói là bởi vì ngày ấy Hầu gia làm xong thực tủy tri vị*, thành ra nổi lên tâm tư với cô?”

— Thực tủy tri vị: hiểu là sau khi trải qua một chuyện gì đó xong, lại muốn ném thử lần nữa.

Hạ Hoài Linh càng nhú mày chặt hơn, hấn cứ cho rằng Chúc Vân Cảnh sẽ ái ngại khi đề cập tới chuyện ngày hôm ấy, không ngờ tới đối phương không những không chút kiêng kỵ nào, mà còn có thể dùng đó châm chọc chính mình.

Thấy Hạ Hoài Linh phản ứng như vậy, thanh âm Chúc Vân Cảnh càng lạnh hơn ba phần, từng câu từng chữ đều hàm chứa sự oán độc: “Hạ Hoài Linh, thu tâm tư mình lại, ít nghĩ tới mấy thứ kia đi, sớm muộn gì cô cũng sẽ giết người.”

Hạ Hoài Linh buông một tiếng thở dài, chút dịu dàng ngay cả hấn cũng không phát hiện ra trong câu nói ban nãy cũng theo đó bay mất: “Thần đã nói, muốn giết muốn lóc thịt làm gì cũng được, chỉ là Hứa Sĩ Hiển, hấn quả thật không có ở trong trang tử của điện hạ sao?”

Nếu đã đắc tội Chúc Vân Cảnh rồi, thì không cần đề phòng đắc tội thêm gì nữa, cũng không cần thiết nói quanh co lòng vòng.

“Hứa Sĩ Hiễn Hứa Sĩ Hiễn! Cho đến bây giờ người còn tìm cô đòi Hứa Sĩ Hiễn!” Chúc Vân Cảnh tức điên, vớ lấy chiếc nghiên mực nằm trong tầm tay ném tới chỗ Hạ Hoài Linh, Hạ Hoài Linh không né tránh, nghiên mực nện lên ngực hấn rồi rơi xuống đất, vỡ làm năm làm bảy.

Vương Cửu ngoài cửa nghe động tĩnh bên trong, chỉ biết rụt cổ, thầm than cũng không biết Định Viễn hầu này làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì, sao có thể đắc tội khiến cho thái tử hung bạo, đem toàn bộ lửa nóng trút hết lên người hấn.

Bên trong phòng âm, Chúc Vân Cảnh phẫn nộ nói: “Cô nói cho người biết! Hứa Sĩ Hiễn hấn chạy rồi! Nếu hấn còn ở đây cô nhất định giết hấn trước hết! Bây giờ người liền rút cho cô! Đừng bao giờ bước một bước vào Đông cung này nữa!”

Hạ Hoài Linh sâu sắc nhìn hấn, khóe mắt Chúc Vân Cảnh đỏ lên, sự phẫn nộ trong mắt như sắp hóa thành nước trào ra. Sau một hồi căng thẳng, hạ Hoài Linh rũ mắt, chấp tay: “Thần xin cáo lui.”

Hạ Hoài Linh không do dự đứng dậy rời đi, phía sau lưng lúc này vang lên tiếng vang đồ sứ rơi nát. Chúc Vân Cảnh đầu đầy mồ hôi đổ rạp vào lại bên giường, hai tay ôm lấy cái bụng không ngừng co giật đau đến không thở được, chết tiệt... Hấn muốn giết Hạ Hoài Linh, nhất định phải giết hấn!

Sau khi Hạ Hoài Linh đi ra khỏi cung liền đến ban sai nha môn, mãi cho đến khi mặt trời lặn mới hồi phủ, mới vừa vào gia tộc, quản gia liền vội vã đến bẩm báo, nói rằng buổi trưa có người đưa hai món đồ đến: “Chỉ dùng một mảnh vải đen bọc lại, ta chỉ dám nhìn xem một chút, không dám tự tiện quyết định, kính xin hầu gia định đoạt.”

Quản gia trình đồ vật lên, Hạ Hoài Linh xốc lên một góc vải đen, bên trong rõ ràng là một phong tấu chương dâng cho hoàng đế, phía dưới còn đề lên một quyển sổ sách. Hạ Hoài Linh mở tấu chương ra, lúc này ánh mắt liền trầm xuống, phong tấu chương này là của Đỗ Đình Trọng Cảnh Châu Tri Phủ đã bị chém đầu kia, nội dung là vì kết tội tuần phủ Giang Nam Phương Thành Bằng, diêm vận sử Liêu Bính Phong cùng mười mấy quan chức Cảnh Châu khác cấu kết buôn muối, thông đồng với nhau buôn muối lậu!

Theo như bên trong tấu chương Đỗ Đình Trọng có nói, cuốn sổ sách này là từ tay nơi buôn muối lớn nhất ở Cảnh Châu, bên trong ghi lại tất cả chứng cứ về những vụ buôn muối lậu cùng hối lộ quan chức, về sau bởi do quản sự trong nhà xảy ra mâu thuẫn với chủ nhà sinh ra hiềm khách, mới lên đưa sổ sách ra giao vào trong tay Đỗ Đình Trọng.

Hạ Hoài Linh lật qua lật lại sổ sách, bên trong bay ra một tấm giấy viết thư không có ký tên. Hạ Hoài Linh nhặt lên, nhìn rõ ràng chữ viết trong tờ giấy, con người của hắn chợt co rút lại, trong mắt lướt qua một tia vui mừng. Câu từ trong thư lời ít mà ý nhiều kể rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, nói đây là phong tấu chương thứ hai của Đỗ Đình Trọng, còn phong đầu tiên đã phái người đưa lên kinh từ lúc hắn xảy ra chuyện, như g cuối cùng là đá chìm đáy biển, thứ chờ được chỉ có thánh chỉ do hoàng đế hạ lệnh bắt hắn vào ngục. Cũng may hắn đã linh cảm có gì đó không tốt, bèn đi trước một bước giao tấu chương thứ hai cùng sổ sách cho một vị bằng hữu đem đi. Hiện tại toàn gia Đỗ Đình Trọng đã mất, chỉ cầu mong cho phong tấu chương cùng sổ sách này có thể dâng lên ngự tiền, trả lại chân tướng trong sạch, còn người bị oan sẽ được trầm oan đặc tuyệt*.

— Trầm oan đặc tuyệt: nỗi oan bị gieo từ lâu được rửa sạch.

Dòng cuối cùng, chỉ có bốn chữ “Mạnh khỏe nhớ”, Hạ Hoài Linh nhìn bút tích cùng giọng điệu quen thuộc này, chỉ biết thở dài một cái, chỉ chốc lát sau, hấn đưa giấy viết thư này lên trên ánh nến, ngón lửa nhanh chóng bùng lên, nuốt chửng trọn tờ giấy.

Khoảng thời gian này hấn vẫn phái người đến Giang Nam thu thập chứng cứ, bây giờ đã có người đem chứng cứ đưa đến tay hấn, chuyện này không thể tốt hơn.

Hạ Hoài Linh hỏi quản gia: “Buổi chiều người nào đem đồ tới đây?”

“Một đứa trẻ ăn mày tám tuổi, khá thông minh lanh lợi, không tìm phòng gác cổng mà ngồi xuống đợi ở cửa, nhìn thấy ta đi ra mới có tình đụng trúng lên đưa món đồ này cho ta, sau đó ta định tìm nó, thì người đã chạy.”

Hạ Hoài Linh gật gật đầu, như vậy cũng tốt.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thái Tử Có Hi

Buổi trưa qua đi, một chiếc xe ngựa bọc vải xám vô cùng tầm thường dừng trước cửa y quán trên một ngõ phố tĩnh lặng, Vương Cửu hóa trang thành một nô bộc leo xuống càng xe, nhỏ giọng nhắc nhở người bên trong: “Điện... Thiếu gia, đến rồi.”

Một lát sau, bên trong mới truyền ra tiếng Chúc Vân Cảnh lười nhác đáp: “Ừ.”

Vương Cửu mở cửa xe, sau đó cẩn trọng đỡ Chúc Vân Cảnh xuống xe. Chúc Vân Cảnh mặc một bộ tơ lụa như những người giàu có bình thường, chiếc mũ lưới đen che đi gương mặt, thân hình gầy gò, nhìn sơ qua chỉ là một con ma bệnh trong gia đình giàu có, không hề gây chú ý.

Chúc Vân Cảnh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trước cửa y quán một chút, cau mày nói: “Chỗ này đáng tin sao?”

Vương Cửu trả lời hần: “Tất nhiên là không sánh được với thái y viện rồi, có điều đại phu bên trong đều là người có tiếng, mấy gia đình giàu có trong kinh đều mời đại phu ở đây xem bệnh.”

Một phút sau, đại phu ngồi trong y quán đặt đầu ngón tay lên trên cổ tay Chúc Vân Cảnh, tỉ mỉ phán đoán, đoan đăm chiêu.

Chúc Vân Cảnh im lặng không lên tiếng, vẻ mặt ẩn sau tấm lưới đen, nhìn không rõ ràng. Vương Cửu nuốt một ngụm nước bọt, hỏi

vị đại phu kia: “Sao...Thế nào?”

“Là hỉ mạch, đã hơn tháng rồi.”

Vương Cửu cảm thấy sét đánh ngang tai, lúc này chân mềm nhũn suýt chút nữa đã quỳ luôn xuống đất, vẻ mặt đưa đám nói không nên lời, cho dù Chúc Vân Cảnh không hé răng, nhưng cũng có thể cảm nhận luồng khí lạnh đang tỏa ra quanh thân hắn. Một lát sau, Chúc Vân Cảnh mới khàn giọng hỏi: “Chắc chắn sao?”

“Không sai, chính là hỉ mạch.”

“Có biện pháp nào phá không?”

Vị đại phu kia lườm nguýt hắn một cái: “Tiểu công tử người xảy ra chuyện gì? Không muốn sống nữa sao?”

Chuyện nam tử mang thai không thể phá vốn là một chuyện bình thường, lẽ nào còn có người không biết? Lão đại phu thực sự tức giận, nhưng khi nhìn thấy một chủ một nô giấu đầu giấu đuôi lén lén lút lút như này, liền biết đứa nhỏ này chắc chắn không phải là chuyện đường hoàng gì. Tuy nói là thuốc sinh tử không thể buôn bán lén lút, nhưng những người có tiền có thế như này không hề bị những chuyện đó gò bó, hiện tại làm ra mạng người mới nghĩ đến chuyện sửa chữa, đã chậm rồi!

Chúc Vân Cảnh gần như muốn cắn nát cái răng bạc, cho dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng dù sao vẫn là hy vọng gặp chút may mắn, bây giờ đã chứng minh mạch rõ ràng, lại chính tai mình nghe được người ta nói không thể phá thai lần nữa, hắn có thể nào không tức giận sao.

Lão đại phu này hành y vài chục năm nay, cũng không phải chưa từng gặp phải tình huống như vậy, trong lòng biết chuyện gì xảy ra, cũng không để ý Chúc Vân Cảnh xấu hổ, chỉ hỏi nói: “Một tháng qua, thân thể người có gì không khỏe?”

Chúc Vân Cảnh không đáp, Vương Cửu áp a áp ứng thay đổi phương nói: “Vẫn luôn phát sốt, lúc trước hơn mười ngày sốt không hạ, ăn không vào, bụng hầu như lúc nào cũng đau, cũng như đồ mờ hôi thường xuyên, chùng canh giờ phải thay quần áo, nửa đêm đều bị thức tỉnh, đau bụng không chịu nổi.”

Đại phu nghe vậy cau mày: “Nghiêm trọng như vậy, sao không tới đại y bốc thuốc sớm một chút?”

Vương Cửu có nỗi khổ không nói được, trong cung có một đồng thái ý kia, tuy nhiên Chúc Vân Cảnh có chịu để ai xem đâu! Từ ngày hôm ấy sau khi hồi cung Chúc Vân Cảnh vì ốm vùi ở Đông cung nghỉ ngơi vài ngày, sau bởi vì không chịu truyền thái y, cho nên Chiêu Dương để có tự mình đến Đông cung hỏi, Chúc Vân Cảnh không thể không gắng gượng cố xuất hiện trước mặt mọi người, mỗi ngày trước khi ra cửa đều phải dựa vào Vương Cửu tô son chút phấn mới có thể miễn cưỡng che giấu đi dáng vẻ bệnh tật trên mặt. Nhưng bởi vì nghỉ ngơi không tốt, thân thể ngày một suy yếu, có hai lần suýt nữa đã té xỉu trong triều đình, khi chuyện tới mức bất đắc dĩ như vậy, hẳn mới rốt cục chịu xuất cung tìm đại phu dân gian chữa bệnh.

Vương Cửu bất đắc dĩ giải thích: “...Trước không biết, cứ cho rằng không nghiêm trọng...”

“Hoang đường! Không lẽ phải chờ đến khi một xác hai mạng mới xem là nghiêm trọng sao? Nam tử mang thai vốn không giống nữ tử,

chỉ không chú ý một chút đã xảy ra chuyện, các người lại dám xằng bậy, quả nhiên là không sợ chết mà!” Đại phu tức giận đến độ thối râu mép tròng mắt lắc đầu, chuyện lão không chịu được chính là những người tự tiện hành hạ thân thể mình, ngoài miệng lầu bầu dạy dỗ Chúc Vân Cảnh đôi ba câu, rồi đặt bút viết ra một tờ phương thuốc, sau đó gọi gã sai vặt bên cạnh trước tiên nấu một nồi thuốc, để Chúc Vân Cảnh uống xong rồi mới đi.

Vương Cửu cẩn trọng Chúc Vân Cảnh lặng yên không lên tiếng một lúc, rồi hỏi đại phu: “Đây là thuốc gì?”

“Thuốc dưỡng thai!” Đại phu nói năng vô cùng có khí phách, “Sau khi trở về sáng chiều mỗi buổi sắc mà uống, phải nghỉ ngơi nhiều, không được mệt nhọc, càng không để thân thể chịu lạnh, thân thể tỏa nhiệt đổ mồ hôi là chuyện bình thường, chỉ cần không sốt cao không hạ thì đều không nghiêm trọng, có đau bụng ráng nhin, nếu không muốn quá đau thì chờ qua ba tháng đâu sẽ dần ổn lại chút, ăn không vào cũng phải cố ăn nhiều, đồ ăn thanh đạm là tốt nhất, cũng nên ăn nhiều trái cây tươi cùng cá tôm. Nam tử mang thai chính là như vậy, đành phải nhẫn nại.”

Vương Cửu sầm lo hỏi: “Chỉ có thể nhẫn nại sao?”

“Đúng hạn uống thuốc dưỡng thai thì sẽ không thể tệ hơn hiện tại, duy trì tâm trạng thoải mái, để cho phụ thân còn lại của hài tử chăm sóc nhiều chút là tốt rồi.”

Vương Cửu: “...” Ngài có thể tuyệt đối đừng nói thêm gì nữa được rồi.

Nghỉ ngơi một canh giờ bên trong y quán, Chúc Vân Cảnh rốt cục cũng uống vào chén dưỡng thai đầu tiên. Hắn uống thuốc, cứ như là

nhai máu thịt của Hạ Hoài Linh, cuối cùng cũng may là cơn đau bụng đã giảm đi một ít, mới khiến hắn thoải mái chút.

Vương Cửu tỉ mỉ ghi nhớ những lời đại phu căn dặn, sau khi nói tiếng cảm ơn để lại vô cùng nhiều tiền xem bệnh, cuối cùng cầm lấy thuốc đỡ Chúc Vân Cảnh ra khỏi cửa y quán, lên xe rời đi.

Trên đoạn đường phố xá phồn hoa, Vương Cửu ngoài xe nhỏ giọng hỏi Chúc Vân Cảnh: “Thiếu gia, đằng trước chính là Trí Hương Trai nổi danh khắp thành làm món điểm tâm là ngon nhất, trong khoảng thời gian này người lại không có khẩu vị gì, ban nãy lại mới uống thuốc đắng, chi bằng nô tài mua chút điểm cho người ăn ngọt miệng?”

Mùi vị ngọt lịm của điểm tâm trong cửa tiệm này lan tỏa đến độ cách nửa con phố đều có thể ngửi thấy được, hiện tại Chúc Vân Cảnh sau khi uống xong thuốc quả thật có chút tinh thần, liền đồng ý: “Người sang bên ngừng xe, cô cùng đi với người.”

Đi vào cửa hàng điểm tâm xoay một vòng, tâm tình Chúc Vân Cảnh tốt lên không ít, dưới sự đề cử của chủ quầy đóng gói vài món, sau đó gọi Vương Cửu cầm đi.

Bọn họ đi ra từ cửa hàng tráng miệng, bên phố đối diện có một đám trẻ nhỏ đang chơi đùa, ngây thơ nói cười không ngừng. Ánh mắt Chúc Vân Cảnh rơi vào trên người đám nhóc, hơi dừng lại một chút, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Vương Cửu liếc liếc cái môi khô khan, nhỏ giọng an ủi Chúc Vân Cảnh: “Thực sự chuyện điện hạ có một tiểu điện hạ cũng không không hẳn là tòi tẹ, mà đây chính là một phần quý báu trên đời này....”

Đây là từ trong bụng thái tử sinh ra, không nữ nhân nào có thể so sánh được, chẳng phải là quý giá hay sao. Chỉ là gã còn chưa nói xong, liền cảm nhận được nhiệt độ quanh thân Chúc Vân Cảnh đột nhiên hạ xuống, lúc này mới ngậm miệng lại, hận không thể tát cho mình mấy cái bạt tai, quả nhiên là không mở bình thì ai biết trong bình có gì*.

—哪壶不开提哪壶: chỉ giữa người không nên nói ra những việc riêng tư khuyết điểm của đối phương, cái gì nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói.

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nhìn đám nhóc phổ thông kia, trên người bẩn thỉu không thể tả, trên mặt vài đứa còn lấm lem nước mũi, vừa nhìn liền khó chịu. Mấy đứa con nít này thì tốt cái gì, xuất ngày ì ì èo èo chỉ biết làm ồn, vừa nghĩ tới trong bụng có thứ này, tự dưng cảm thấy trướng đau. Quý giá... Mặc dù là do bản thân sinh ra, được bao nhiêu quý giá, nhưng hẳn có thể nói với người khác là mình tự sinh nó ra hay sao? Quá lắm cũng chỉ có thể nói là từ một cung nữ nào đó trong cung, vì khó sinh qua đời, mà nếu đã như thế, thì còn cái gì là quý giá nữa.

Vương Cửu đỡ Chúc Vân Cảnh tâm trạng không ngừng tệ đi lên xe, không chú ý tới bọn trẻ con chẳng biết từ lúc nào đã chạy ra giữa đường chơi pháo, tiếng pháo nổ vang bùm bùm, có tiểu tử nghịch ngợm còn tiện tay vứt một cái đi, cái pháo đang đốt kia bay tới bên cạnh móng ngựa của xe kéo.

Con ngựa kia vì bất ngờ bị dọa kinh sợ, gào thét một tiếng, rồi càng thêm nhanh chân chạy về phía trước như điên. Chúc Vân Cảnh mới bước một chân lên càn xe chưa đứng vững, lúc con ngựa điên phi nhanh hẳn cũng không hề chuẩn bị kịp, liền ngã về phía sau. Vương Cửu kinh hoảng nhảy dựng, vội giơ tay đỡ, nhưng

hiển nhiên là đỡ không kịp. Mắt thấy Chúc Vân Cảnh sắp té từ trên xe xuống, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chợt có bóng người nhảy đến từ phía sau, một tay ôm lấy eo Chúc Vân Cảnh, vững vàng ôm vào trong lòng bảo hộ, một bên xoay người lại, mang theo Chúc Vân Cảnh đặt xuống đất một cách an toàn.

Chúc Vân Cảnh sợ hãi không thôi, bức màn đen trong lúc hỗn loạn vô tình bị gió thổi lên, một đôi mắt hoảng loạn sợ hãi đối diện đôi mắt trầm ổn của Hạ Hoài Linh.

Chúc Vân Cảnh nhất thời bị nghẹn, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn quên mất phản ứng, mãi đến tận khi Hạ Hoài Linh buông tay đang giữ bên hông hấn ra, lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách, rồi cúi đầu cung kính mà nói một câu: “Điện hạ cẩn thận.”

Sau đó, Hạ Hoài Linh chạy hai ba bước đuổi theo con ngựa đang phát rồ kia, tung người nhảy lên tướng mã khổng lồ, rồi kéo nó trở lại, tiếp đó đưa vật cưỡi của mình cho Chúc Vân Cảnh, sau khi giúp đối phương tròng lên xe xong, liền nhắc nhở hấn: “Điện hạ dùng ngựa của thần đi.”

Vương Cửu đã sợ đến run chân té quỵ trên đất, hôm nay bọn họ cải trang xuất cung, ngay cả một tên thị vệ cũng không mang theo, nếu như ban nãy Chúc Vân Cảnh xảy ra chuyện gì, thì gã có một trăm cái mạng cũng không trả nổi.

Tinh thần dần bình tĩnh lại cũng là lúc cái bụng của Chúc Vân Cảnh bắt đầu đau, có lẽ là vừa nãy bị dọa đến kinh sợ, cho nên hiện tại đau đến mức lợi hại, khiến hấn gần như không thể đứng vững. Vương Cửu trông thấy liền hoảng loạn bò dậy từ dưới đất đang định đỡ Chúc Vân Cảnh, thì Hạ Hoài Linh đã trước một bước ôm lấy đối

phương, thấy người thành ra như vậy bèn cau mày: “Điện hạ không khỏe sao?”

Chúc Vân Cảnh bị hấn khiến ôm cả người không dễ chịu, mặt trầm như nước, gằn giọng nói: “Buông tay!”

Giây lát sau khi nghe người đang ôm mình cười khẽ một tiếng, âm thanh thấp đến mức khiến cho Chúc Vân Cảnh còn tưởng rằng đó là ảo giác của hấn. Hạ Hoài Linh buông đối phương ra, cả người lùi lại, tiếp tục một mặt cung kính.

“Sắc mặt điện hạ trắng bệch, dường như người có vẻ không khỏe, không nên tùy ý xuất cung, đã vậy ngay cả một người hộ vệ cũng không mang theo, cái này có hơi bị lớn mặt chút.”

Giọng điệu của Hạ Hoài Linh tựa như nhắc nhở cũng như như trách cứ, hôm nay hấn được nghỉ ngơi, bèn ra ngoài làm ít chuyện, không nghĩ rằng trên đường về sẽ gặp thái tử chỉ dẫn theo một người hầu hạ còn đang choáng váng, còn thuận lợi cứu hấn lần nữa.

Chúc Vân Cảnh cáu giận trong lòng, hận không thể một đao đâm chết cái thứ hỗn trướng đang cười trên sự đau khổ người khác này, nếu không phải tại hấn thì sao bản thân Chúc Vân Cảnh lại thành ra như vậy! Ngay cả muốn chặn mạch cũng chỉ dám mang theo Vương Cửu lén lén lút lút xuất cung tìm đến đại phu dân gian, toàn bộ ơn phước này đều là do Hạ Hoài Linh ban tặng!

“Đa tạ Hầu gia quan tâm, hầu gia vẫn là nên tự mình ghi nhớ đi.” Chúc Vân Cảnh cười lạnh một tiếng, không muốn nói thêm nữa. Vừa nãy tốt xấu gì đối phương cũng cứu hấn một mạng, thành ra cũng không thể làm khó làm dễ trên đường. Ngoài ra, huện tại hấn

cảm thấy cực kỳ không thoải mái, không có hơi đâu đi đôi co với tên Hạ Hoài Linh này ở đây.

Chúc Vân Cảnh xoay người ra hiệu Vương Cửu đỡ chính mình lên xe, ấy vậy mà mới vừa bước chân lên một trận choáng váng đã kéo tới, suýt chút nữa té xuống lần hai. Hạ Hoài Linh đứng ở phía sau nhè nhẹ đỡ hấn một chút, rồi nhỏ giọng đề nghị: “Nếu điện hạ không thoải mái chi bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi lát, nghỉ xong hần hồi cung, thần mời điện hạ uống trà được không?”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Lộ Ngộ Hoàn Khố

Giải thích tên chương: giữa đường dừng phải đảm công tử bột.

Một phút sau, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh đồng thời ngồi xuống đối diện nhau bên trong nhĩ gian ở lầu hai tửu quán, trên bàn là trà đã ngấm vừa được chủ quán mang lên.

Chúc Vân Cảnh chỉ ném thử một chút liền ghét bỏ đặt xuống, trà gì mà chẳng có mùi vị gì, lá trà thì già héo cứng ngắt, như vậy mà trà lâu vẫn còn có thể làm ăn được?

Hạ Hoài Linh giúp hấn đỡ đi, thay một chén mới: “Điện hạ thử xem cái này đi, trà lâu ở đây nổi tiếng nhất chính là loại bạch trà* này, có rất nhiều người ngưỡng mộ mà tới.”

— bạch trà (một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt. Gồm có các loại: NgânChâm Bạch Hào, Cống Mi, Thọ Mi.)

Chúc Vân Cảnh không tin, bèn ném thử, so với chén vừa nãy đúng là có tốt một chút, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng có thể cho vào miệng mà thôi: “Chỉ được như vậy thôi sao.”

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Xác thực không sánh được trà cống nạp trong cung, điện hạ uống không quen là phải.”

Trong lòng Chúc Vân Cảnh cảm thấy không vui, giọng điệu của người Hạ Hoài Linh này cứ như châm chọc hấn không biết khó khăn trong dân gian vậy, nếu không phải vừa rồi bị ngựa điên kinh động, làm cho bụng đau quặn thắt, hấn căn bản sẽ không chấp nhận lời mời đi vào trong trà lâu này với tên kia. Hấn và Hạ Hoài Linh, vốn nửa câu cũng không hợp, mà hấn lại không thể một đao đâm chết đối phương cho thoải mái.

Nói đến đau bụng, cũng không biết có phải là do tác dụng của chén thuốc dưỡng thai kia hay không, hiện tại khi ngồi xuống đúng là đã khá hơn một chút. Hấn đã dần quen với nỗi đau đón cận kề kinh khủng kia, hiện tại chỉ cần không phải đau đến mức đứng không nổi, thì hấn ngoại trừ nhăn nhó, chỉ có thể chịu đựng.

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn người đối diện đang ngồi ngay ngắn, không hề biết mình là kẻ đầu sỏ, mới sâu sắc nhận ra bản thân hấn là một thái tử mà lại thật sự chịu đủ uất ức.

Vương Cửu thấy sắc mặt Chúc Vân Cảnh không tốt, cho là điện hạ lại không thoải mái, bèn lấy điểm tâm ban nãy vừa mua xong đưa cho hấn: “Điện hạ người ăn chút điểm tâm lót dạ đi.”

Từ lúc Chúc Vân Cảnh dậy sớm tới hiện tại dường như chưa ăn cái gì, bởi hấn cái gì cũng ăn không vô. Món điểm tâm ngoài cung này thế mà thật sự lọt vào mắt xanh của hấn, mặc dù mùi vị bình thường, nhưng ít ra ăn không bị ngấy, ngay cả chén trà không có mùi vị gì cũng có thể nuốt trôi

“Điểm tâm này cũng không tệ lắm, lúc trở về người nhớ mua nhiều một chút, hồi cung đưa cho phụ hoàng cùng hoàng tử mẫu cũng ném thử.” Chúc Vân Cảnh thuận miệng dặn dò Vương Cửu.

Vương Cửu đáp vâng, Hạ Hoài Linh cũng ném thử một khối, sau đó yên lặng buông đũa xuống, thái tử là thích ăn điểm tâm chua mặn sao?

Hắn nhìn Chúc Vân Cảnh, trên mặt người thiếu niên này không có bao nhiêu máu, dáng dấp cúi đầu yên tĩnh ăn trông đặc biệt nghe lời, thế nhưng trong lòng Hạ Hoài Linh hiểu rõ, đây chỉ là bề ngoài, còn diện mạo thực sự của đối phương là gương nanh múa vuốt, ượng ngạnh kiêu căng mới phải.

“Lại nhìn cô móc mắt người.” Chúc Vân Cảnh ngược mắt, giữa đôi môi đỏ mọng toàn phun những lời nói cay nghiệt.

Ánh mắt Hạ Hoài Linh hơi trầm xuống, đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên dưới lầu ngoài đường truyền đến một trận kèn xô na đầy náo nhiệt. Vương Cửu đi đến cửa sổ ngó thử, sau khi nghe được cuộc trò chuyện của người vây xem bên dưới, mới trở về nói cho Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh nghe: “Hình như là thiếu khanh Lưu đại nhân của Đại Lý Tự giả nhi nữ, nhìn qua vô cùng sang trọng, của hồi môn tới tận mấy chục người khiêng.”

“Lưu đại nhân? Lưu đại nhân nào?” Chúc Vân Cảnh không nhịn được nhướn mày, bị âm thanh bên ngoài bay tới làm cho cái bụng tựa như lại bắt đầu đau.

“Thiếu khanh Đại Lý Tự Lưu Lễ Khiêm, khâm sai phá án thơ châm biếm tri phủ Cảnh Châu, ” Hạ Hoài Linh trầm giọng nhắc nhở hắn, “Điện hạ không quen biết hắn sao?”

“A, thì ra là hắn, có nghe qua tên, nhưng vì sao cô phải quen? Chỉ là một chức quan tứ phẩm mà thôi.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh chớp một lúc, sự chú ý của Chúc Vân Cảnh bị cơn đau bụng làm tiêu đi phân nửa, thành ra cũng không hơi đâu đi dò xét tâm ý trong ánh mắt của đối phương.

Hạ Hoài Linh lại rót chén trà cho Chúc Vân Cảnh, âm thanh chậm lại: “Không thoải mái thì uống trà nóng nhiều chút.”

Đổi lại chính là cái trừng mắt đầy uể oải của Chúc Vân Cảnh.

Hạ Hoài Linh không để ý lắm, chỉ thay đổi đề tài: “Lúc trước không phải điện hạ tỏ ra hiếu kỳ với phong thổ Cảnh Châu sao? Hai ngày trước người bên ngoại của thần ghé thăm, có mang cho thần chút đặc sản của Cảnh Châu, trong đó còn có một bức hội họa miêu tả cảnh non nước Cảnh Châu, còn có chút ý cảnh, ngày mai thần cho người mang đến Đông cung cho điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Người ân cần như thế đối với cô để làm gì? Định Viễn hầu, chẳng lẽ người thật sự có tâm tư gì đó không nên với cô? Người muốn chôn Định Viễn hầu phủ theo bản thân mình sao?”

Hạ Hoài Linh cũng nhú mày, Vương Cửu đứng ở một bên hầu hạ nghe xong cũng kinh ngạc vạn phần, theo bản năng nhìn Hạ Hoài Linh một chút, trong lòng chợt ngơ ngác, không lẽ cái thai trong bụng điện hạ là... Gã đã nói cái tên Hứa hàn lâm lịch sự thư sinh kia sao có khả năng làm ra mấy chuyện không bằng cảm thú như này được rồi mà!

Vương Cửu dùng hai mắt như muốn phun lửa trừng Hạ Hoài Linh, có điều Hạ Hoài Linh căn bản không thèm để ý tới gã, cũng không trả lời câu hỏi Chúc Vân Cảnh đưa ra, mà chỉ nói: “Cũng lâu rồi thần chưa về lại Cảnh Châu, nghe người ở bên ngoại nói mấy

năm qua Cảnh Châu còn phồn thịnh hơn trước, đây là do tiền nhiệm Tri phủ Đỗ đại nhân mới có...”

Chúc Vân Cảnh lạnh giọng ngắt lời hắn: “Đỗ Đình Trọng là tên nghịch thần đã lên đoạn đầu đài, Hâu gia nhắc lão kia muốn làm cái gì? Không sợ lỡ như truyền đi bị người nắm thóp sao?”

“Là thần lỗ miệng” Hạ Hoài Linh biết nghe lời nhận sai, “Đó là nhờ phúc của tuần phủ Phương đại nhân, Cảnh Châu là thủ phủ tỉnh Giang Nam, những năm qua Phương đại nhân tuần phủ ở Giang Nam lập nên nhiều chiến tích, tính ra Cảnh Châu cũng là được lợi nhiều nhất.”

Chúc Vân Cảnh không phản đối: “Làm tốt phận sự là việc nằm trong chức trách của hắn, nếu làm không tốt thì hắn đã sớm phải thoái vị nhường chỗ cho người có tài, hâu gia nhắc đến tuần phủ Giang Nam trước mặt cô là có ý tứ gì? Chẳng lẽ người cũng có giao tình với hắn? Mới cần người nói tốt trước mặt cô đây?”

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Hoài Linh nhìn thấy trong mắt Chúc Vân Cảnh không hề che giấu chút trào phúng nào, bèn lắc đầu nói: “Thần cũng không có ý này, là do điện hạ hiểu lầm.”

Chúc Vân Cảnh không hề buông tha cho hắn, mà cắn lấy chuyện lúc trước không nhả: “Hạ Hoài Linh người nghe kỹ cho cô, chuyện ngày ấy cô chỉ cho là bị chó cắn một phát, người có muốn chết cũng đừng hòng nghĩ đến những thứ không nên, đừng khiến cho cô chán ghét người.”

Hạ Hoài Linh trầm giọng xuống: “Điện hạ cho rằng thần là hạng người như vậy sao?”

“Cô làm sao biết? Mặt người dạ thú, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, uống cho danh quân tử!”

“Chuyện ngày ấy, không phải thần nguyện, thần cũng là bị lừa, dẫn đến mất lý trí.”

Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt nói: “Người nào có thể lừa được Định Viễn hầu người?”

Việc này vốn Hạ Hoài Linh không muốn nói ra, nhưng người khổ chủ Chúc Vân Cảnh nhất định cứ truy hỏi, cho nên hẳn chỉ có thể thành thật trả lời: “Ngày ấy thần ở trang tử Thục Hoà trưởng công chúa được mời uống rượu, bên trong rượu có người nhúng tay vào, sau đó thần phái người bẩm báo chuyện này cho trưởng công chúa, trưởng công chúa đã xử lý quản sự và mấy tên hạ nhân trong trang rồi.”

“Còn gì nữa không? Cũng không thể nào là do một mình quản sự tự mình chủ trương chứ nhỉ?”

“...Thần không biết, có điều sau đó trưởng công chúa có truyền lệnh, rằng sau này không nghênh đón bất cứ người nào trong phủ Thừa Ân Bá vào trang người nữa.”

Mấy ngày nay do Chúc Vân Cảnh vui trong Đông cung dưỡng bệnh mới không nghe phong thanh, kỳ thực việc này đã lan truyền đến đến độ sôi sục tới các dòng dõi thế gia cao quý kinh thành, nói rằng không biết phủ Thừa Ân Bá đắc tội gì với Thục Hoà trưởng công chúa, mà ngay cả mặt mũi công chúa cũng không cho, trực tiếp đem danh sách toàn bộ người trong bá phủ xếp vào sổ đen. Có điều Chúc Vân Cảnh cũng biết tính khí vị đại cô này, nếu ngày đó

thật sự xảy ra bê bối, thì e là không chỉ đơn giản chỉ có mỗi đoạn tuyệt quan hệ như vậy.

“Triệu thị.” Chúc Vân Cảnh tàn bạo mà cắn răng, món nợ này tạm thời hẳn không có cách nào tính toán với Hạ Hoài Linh, vậy có thể nào tính lên đầu người khởi xướng ra sao?

Hạ Hoài Linh đoán được suy nghĩ trong lòng Chúc Vân Cảnh, đang định khuyên đối phương vài câu, thì Chúc Vân Cảnh đã không còn hứng thú ngồi đây lãng phí thời giờ cùng hắn, chợt đứng lên, ra hiệu Vương Cửu: “Hồi cung.”

Lúc xuống lầu bọn họ có đụng trúng một đám công tử ăn bận trang phục con cháu thế gia. Vương Cửu thấy vậy liền mòi đối phương nhường đường, một vị công tử bột cầm đầu cố ý ngăn trước mặt Chúc Vân Cảnh, dùng giọng điệu ngả ngớn: “Ồ, đây là tiểu công tử nào, đội mũ che mặt làm cái gì? Đừng nói đây là tiểu cô nương nha? Cho bản thiếu gia nhìn một cái.”

Hắn nói xong liền muốn hất mũ màn Chúc Vân Cảnh lên. Vương Cửu kinh hãi, định đưa tay đi cản, lại bị mấy người công tử cười đùa dè lại. Vương Cửu vừa tức vừa vội, cả giận nói: “Các người thật to gan!”

“Chính là có gan lớn vậy đấy, thế người định làm gì?” Người cầm đầu kia đắc ý nói, hẳn là do nhìn thấy dáng người Chúc Vân Cảnh không tệ, lại giấu mặt giấu mũi mới nổi lên hứng thú đùa giỡn. Đám người kia đều là con cháu quý tộc trong đã quen hoành hành, nhìn trang phục một chủ một nô trước mặt này liền biết tổng quá lắm chỉ là mấy người giàu có chút tiền bình thường mà thôi, đã vậy thì hẳn có gì mà không đắc tội nổi.

Một tên công tử bột không biết sống chết duỗi tay ra, lúc này Chúc Vân Cảnh không nhúc nhích, bỗng nhiên một cánh tay khác đi tới từ phía sau, nắm lấy tay vị công tử bột này, một khắc sau, trên thang lầu liên vang lên tiếng gào thét như lợn chọc tiết của đối phương: “Buông... Buông...”

Hạ Hoài Linh chặn Chúc Vân Cảnh ra phía sau, lạnh lùng quét một vòng nhìn một đám người không biết đại họa sắp rớt trúng đầu, lúc buông ra gần như cũng bẻ gãy cổ tay đối phương, còn những người còn lại thì bị hắn nhìn chăm chú đến độ theo bản năng lui về phía sau một bước, một tên gan to nuốt nước bọt, quát lên: “Người... người biết bọn ta là ai không?”

Hạ Hoài Linh đảo mắt đến cái người đang khoanh tay hùng hùng hổ hổ la hét muốn giết chết bọn họ, lạnh nhạt nói: “Thế tử Hoài An hầu.”

Đối phương nổi trận lôi đình: “Biết thế tử là ai người còn dám như vậy! Người chán sống đúng hay không?!”

Vương Cửu giãy dụa ra, tức giận đến độ vênh lông mày: “Ta thấy các người mới là chán sống!”

Chúc Vân Cảnh đang ở phía sau Hạ Hoài Linh đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng như băng không chút nhấp nhô: “Cắt lưỡi của hắn.”

Hạ Hoài Linh cau mày nhắc nhở: “Tốt xấu gì hắn cũng là thế tử hầu phủ.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu, còn hắn đường đường là một hoàng thái tử, lại hết lần này đến lần khác bị người đùa giỡn, làm nhục.

Hắn không thể động vào thần có công, không lẽ ngay cả một tên công tử bột bất tài mà hắn còn không trị được hay sao?”

“Cắt.”

Tuy rằng đám người kia hung hăng đã quen nhưng cũng không ngu xuẩn, ngoại trừ cái tên thế tử đang giận điên lên liên tục kêu gào, thì sắc mặt những người còn lại cũng thay đổi. Bọn họ nghe được ý tứ gì đó không mấy bình thường trong cuộc trò chuyện, thậm chí có hai người đã nhận ra Hạ Hoài Linh, nơm nớp lo sợ bắt đầu xin tha.

“Các người là người nào? Ở đây ồn ào cái gì?”

Đột nhiên chen vào thanh âm phá vỡ khung cảnh giằng co giữa hai bên, ông chủ trà lâu sợ bọn họ gây sự, cho nên mới mời đội vệ quân tuần tra trong kinh vào. Tên thủ lĩnh trong đội quân chưa kịp nói tiếng nào, thế tử Hoài An hầu đã nhanh chóng lên tiếng trước: “Ta là thế tử Hoài An Hầu! Ba người này mạo phạm ta trước mặt mọi người còn suýt chút nữa bẻ gãy tay của ta! Các người mau bắt bọn họ lại cho ta!”

Đồng bạn của hắn định bịt miệng hắn lại nhưng đã không còn kịp, lĩnh đội nhìn sang Hạ Hoài Linh, chỉ chốc lát liền nhận ra hắn, cảm thấy hết sức kinh ngạc, Hạ Hoài Linh lắc lắc đầu, Chúc Vân Cảnh phía sau lại lên tiếng: “Cô nói, cắt lưỡi hắn, không nghe thật sao?”

Hạ Hoài Linh chỉ đành thờ dài trong lòng, đành nhìn lĩnh đội nói: “Thế tử Hoài An Hầu thế tử giữa đường xông tới bất kính hoàng thái tử, điện hạ muốn xử trí hắn, các người cứ nghe theo lời điện hạ nói làm đi.”

Đám vệ quân trong kinh ngay lập tức quỳ xuống, còn đám công tử bột cũng choáng váng, từng người một quỳ xuống đất run như cây sậy, mà vị thế tử Hoài An hầu này bị áp chế còn kêu cha gọi mẹ, cuối cùng bị dọa ngất đi.

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng liếc hắt một cái, nhanh chân rời đi.

Vương Cửu bỏ lại một câu “Còn không mau cắt lưỡi, bằng không điện hạ quay lại tìm các người tính sổ bây giờ” rồi vội vã đuổi theo.

HOÀNG AN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tổng Lễ Đông Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự việc thế tử Hoài An hầu nói năng lỗ mãng chống đối thái tử bị cất lưới ngày hôm sau liền truyền đến kinh thành, cái lão Hoài An hầu kia cũng không biết nghĩ như thế nào, mới sáng hôm sau liền tiến vào vào cung, quỳ gối trước cửa Đông công tự mình thỉnh tội thay cho nhi tử. Thế nhưng Chúc Vân Cảnh ngay cả chút mặt mũi cũng không cho, vẫn không ra lệnh chuẩn cho người kia vào cửa.

Vương Cửu liếc mắt nhìn bóng người ngoài cửa đang ngả ngả nghiêng nghiêng, có chút lo âu khuyên Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ, có người nói thân thể Hoài An Hầu không tốt, gã ta cũng quỳ gần một canh giờ rồi, người để lão ta đứng lên đi, nếu không bị đồn đi cũng không dễ nghe chút nào.”

Chúc Vân Cảnh buồn bực không thôi: “Là cô bắt gã quỳ sao? Gã vừa đến cô liền kêu các người đuổi gã đi, chính gã không chịu đi giờ đổ cho cô? Cô thấy gã là muốn làm mất mặt mũi cô thì có!”

Hắn vừa dứt lời, cái bụng chột đau một trận, trên gương mặt trắng bệnh trượt xuống mồ hôi lạnh, chỉ đành ôm bụng đau đớn hít không khí.

“Điện hạ người đừng nổi giận...” Vương Cửu mau chóng đỡ lấy hắn, nhỏ giọng nhắc nhở, “Cẩn thận trong bụng người....”

“Câm miệng!” Chúc Vân Cảnh càng tức điên.

Lại qua nửa canh giờ, lúc này Chúc Vân Tuyên đến thỉnh an Chúc Vân Cảnh, vừa vào cửa liền thấy Chúc Vân Cảnh ủ rũ ỉu xiu nằm nghiêng trên giường, trong tay cầm quyển sách như cho có. Hắn đi lên phía trước tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Thái tử ca ca làm sao vậy? Bệnh còn chưa hết sao?”

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: “Sao đệ lại tới đây? Không phải giờ đang học sao?”

“Đệ mới vừa đi thỉnh an với phụ hoàng, phụ hoàng cũng nghe nói tới chuyện Hoài An hầu tiến cung thỉnh tội, bảo đệ qua đây xem một chút, khuyên huynh thấy được rồi thì thôi, đừng nghịch quá đáng. Hoài An hầu này cứ ba ngày lại mời thái y đến hai lần xem thân thể ốm yếu, không chịu được khổ cực, thái tử ca ca cũng đừng làm khó dễ người ta như thế nữa.”

Chúc Vân Cảnh mỉm cười: “Đệ xem bây giờ là cô đang làm khó dễ gã, hay là gã đang làm khó dễ cô?”

Chúc Vân Tuyên ngó ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch: “Gã không chịu đi?”

“Bộ đệ có thể đuổi gã đi sao?”

Chúc Vân Tuyên đảo con ngươi một vòng, sau đó gọi Vương Cửu đến dặn dò đối phương: “Đi mời hầu gia về đi, nói là thân thể điện hạ không khỏe không thể gặp thần, nếu gã nhất định không chịu đi, thì người cứ gọi mấy tên thái giám khỏe mạnh tới khiêng gã lên, nhớ là thái độ cung kính chút, đừng làm hầu gia bị thương, sau đó mang gã ra cung đuổi về phủ.”

Vương Cửu liên tục đáp vâng rồi đi ra cửa, cái gã Hoài An hầu này quả thực không chịu đi, đợi chừng một lúc sau có bảy, tám tên thái giám phối hợp xung quanh làm thành một một cỗ kiệu, rồi mạnh mẽ khiêng lên, làm cho Hoài An hầu sợ hết hồn định mắng người, cuối cùng lại nín, gương mặt căng ra đến đỏ chót. Nếu là ở cửa Đông cung gây sự ồn ào, thì gã có lý cũng sẽ biến thành không có lý, vì vậy chỉ có thể tức đến nổ phổi, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn bị bọn thái giám khiêng đi.

Chúc Vân Tuyên vui khôn tả, nhìn Chúc Vân Cảnh đòi thưởng: “Thấy chưa, muốn đối phó với mấy hạng người vô lại này phải dùng biện pháp vô lại hơn, nếu gã đã không biết xấu hổ thì cũng không cần giữ mặt mũi cho gã chi nữa.”

Chúc Vân Cảnh cũng vui vẻ, giơ tay vỗ đầu Chúc Vân Tuyên: “Hay là do đệ có nhiều mưu đồ xấu.”

Chúc Vân Tuyên đắc ý nhướng mày: “Có điều rất cục thế tử Hoài An hầu kia đặc tội gì với thái tử huynh vậy? Cả đầu lưỡi của người ta huynh cũng cắt, không lo bị phụ hoàng nói sao?”

“Không cần lo, ” Chúc Vân Cảnh không phản đối, “Hôm qua phụ hoàng đã biết, Hoài An hầu cũng đặc biệt tiến cung, lúc đó phụ hoàng cũng chỉ phái người lén lút tới nhắc nhở cô không được làm quá mức, ý tứ này còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Tuy rằng Chúc Vân Cảnh quả thật ương ngạnh, nhưng vẫn biết đâu là đúng mực, hẳn hết tha cho Khương Diễn lại tha cho Hạ Hoài Linh, nhưng lại giống trống khua chiêng đòi cắt lưỡi tên thế tử Hoài An hầu kia, cũng chỉ vì muốn xả cơn giận này. Quả hồng chọn trái mềm để bóp*, ai bảo Thục Lan trưởng công chúa tức phu nhân Hoài An hầu kia lại là thân huynh muội cùng một mẹ sinh ra với Tề

vương, thành ra Chiêu Dương đế càng có cơ không chịu tiếp đãi bọn họ, không tìm cách rùm beng nó lên, thì e là ngay cả hoàng đế đang ngồi trên long ỷ là ai bọn họ cũng quên mất rồi.

— Chuyên khi dễ, bắt nạt những người thế yếu.

“VẬY RÓT CỤC HẮN ĐẮC TỘI GÌ VỚI HUYNH?”

Ánh mắt Chúc Vân Tuyên đang đứng đối diện tràn đầy sự hiếu kỳ, Chúc Vân Cảnh ho khan một cái, lúng túng nói: “Chỉ nói mấy câu vô vị mà thôi, đệ hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Chúc Vân Tuyên dường như đã hiểu ra ngay, bèn nín cười không nói toạc ra: “Hôm qua nghe nói còn có Định Viễn hầu đi chung với thái tử huynh nữa, bộ huynh đặc biệt xuất cung là vì đi gặp Định Viễn hầu sao?”

“Không có, đúng lúc gặp nhau uống chén trà mà thôi.” Việc này hôm qua Chiêu Dương đế truyền hắc tới cũng có hỏi qua, sau đó bị dăm ba câu của hắc lừa trót lọt. Kỳ thực Chúc Vân Cảnh rất muốn tố cáo Hạ Hoài Linh trước mặt Chiêu Dương đế, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, cuối cùng vẫn không thể nói ra. Hắc cũng không biết được nếu sau khi phụ hoàng biết chuyện bản thân hắc không những uống thuốc sinh tử còn mang thai nghiệt chủng, thì khi xử lý Hạ Hoài Linh xong liệu có đồng thời xử luôn vị trí thái tử của hắc hay không. Hắc quả thực không dám mạo hiểm.

Đang nhắc tới Định Viễn hầu, Vương Cửu liền đi vào bẩm báo nói là Định Viễn hầu phái người mang đồ tới cho thái tử điện hạ, Chúc Vân Cảnh nghe vậy có hơi bất ngờ: “Món đồ gì? Trình lên.”

Từng món từng món được đưa vào, thì ra thật sự là đặc sản Cảnh Châu hôm qua Hạ Hoài Linh nhắc tới, bao gồm một bộ văn phòng tứ bảo* Cảnh Châu vô cùng tinh xảo, một bức tranh sơn thủy miêu tả phong thổ Cảnh Châu, tơ lụa, lá trà, hoa bánh*, rượu mơ...
Mấy thứ lễ tẻ này cộng lại, tuy cũng không phải là những thứ đặc biệt đắt tiền, nhưng nhìn ra được tâm ý người tặng lễ.

— Văn phòng tứ bảo:bút, mực, giấy, nghiên

— Bánh hoa: là một đặc sản tỉnh Vân Nam, có sử dụng nguyên liệu hoa hồng để làm bánh.

2525252522jpg

Chúc Vân Tuyên nhìn xong trợn mắt ngoác mồm: “Thái tử ca ca, huynh hạ độc Định Viễn hầu hay sao? Nhị ca có biết chuyện hấn tặng huynh mấy thứ này không?”

“Cô làm sao biết lão nhị hấn có biết hay không.” Chúc Vân Cảnh cau mày, tự nhủ chẳng lẽ Hạ Hoài Linh hấn thật sự có bệnh?

Chúc Vân Tuyên đã thành công mở hết bức họa kia ra, chợt xuýt xoa than thở: “Tranh này quả thực không tệ, trông cực kỳ sống động, vẽ cảnh cùng người cứ như đang sống thật vậy. Nếu Cảnh Châu cũng giống như trong bức họa này, vậy đệ cũng muốn tới đó chơi.”

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh bị hấp dẫn tới, đây đúng là một tác phẩm hội họa hết sức xuất sắc, cảnh sơn thủy cùng người dân bên trong bức họa được dung hợp một cách tài tình, một ít chi tiết rải rác qua nét bút trở nên sáng tạo, vừa vẽ ra cảnh non xanh nước biếc kỳ ảo đẹp tuyệt trần của Cảnh Châu, lại chứa đựng khung cảnh khói

lửa trong những phố phường ngõ nhỏ, làm cho khán giả cứ như đặt mình vào trong đó.

Chúc Vân Tuyên mặt dày lon ton đến gần, cười hỏi Chúc Vân Cảnh: “Thái tử ca ca, nếu như huynh không muốn, chi bằng cho đệ bức tranh này đi?”

Chúc Vân Cảnh liếc hắt một chút: “Buông ra.”

“Thật nhỏ mọn.” Chúc Vân Tuyên thấp giọng oán trách, bất đắc dĩ nộp bức họa ra, “Thái tử ca ca huynh không phải nhìn Định Viễn hầu không hợp mắt sao? Tại sao lại cùng hắc tử uống trà, còn nhận lễ của hắc tử, nếu không phải Định Viễn hầu họ Hạ, đệ còn thực sự cho là hắc tử đã thành người của thái tử ca ca rồi chứ.”

“Bớt nói hươu nói vượn.” Chúc Vân Cảnh không để ý tới người đệ đệ mồm mép nói không ngừng này nữa, mà tỉ mỉ thưởng thức bức hội họa trong tay một phen, sau đó khoé môi vẽ ra một nụ cười hài lòng, đem cất nó đi.

Này dù gì cũng không đáng giá mấy đồng tiền, nếu Hạ Hoài Linh có lòng, thì hắc tử cứ nhận, chung quy rồi cuộc Hạ Hoài Linh suy nghĩ gì, thì cũng có quan hệ gì với hắc tử.

Đến cuối cùng Chúc Vân Tuyên cũng chỉ từ chỗ Chúc Vân Cảnh thuận tiện lấy đi hai vò rượu mơ mà thôi. Sau khi Chúc Vân Tuyên rời đi, Vương Cửu bưng thuốc vào, Chúc Vân Cảnh vừa nhìn thấy bát thuốc đen xì liền xám mặt. Vương Cửu chỉ có thể nhắm mắt nhắc nhở hắc tử: “Điện hạ, người phải uống thuốc rồi.”

Chúc Vân Cảnh: “....” Hắc tử nhin.

Một bát thuốc cực kỳ đắng nuốt vào bụng, giờ đây cả khuôn mặt của Chúc Vân Cảnh đều nhăn nhó, tâm tình mới tốt một chút ban nãy lập tức hóa thành hư không.

Vương Cửu nhỏ giọng an ủi: “Chờ qua ba tháng đầu là tốt rồi.”

Chúc Vân Cảnh tối sầm mặt không nói thêm gì, lại nói nếu qua ba tháng sau bụng lớn hơn thì nên làm gì bây giờ? Cả lúc sau thật sự phải sinh ra nữa? Lúc trước hắn không muốn nghĩ đến mấy chuyện này, nhưng hiện tại nó đã thực sự trở thành những vấn đề bày ra trước mặt hắn.

Vương Cửu cũng không biết Chúc Vân Cảnh đang ưu sầu gì, tóm lại điện hạ chịu uống thuốc già liền an lòng, bằng không trong khoảng thời gian ba tháng này có thể chịu được hay không cũng là một vấn đề lớn.

Buổi trưa khi đến giờ dùng bữa, Chúc Vân Cảnh vẫn chưa thấy đói bụng, Vương Cửu thử đề nghị: “Định Viễn hầu có đưa rượu mơ tới, nói là để khai vị, điện hạ có muốn nếm thử chút hay không?”

Chúc Vân Cảnh uể oải khẽ gật đầu, Vương Cửu gọi người đổ rượu ra, một mùi vị ngọt rất đặc biệt thoảng bay ra. Chúc Vân Cảnh cầm chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, mùi rượu rất nhạt, uống vào vừa chua vừa ngọt cảm giác không tệ, khiến hắn tự dưng có hơi hối hận khi đưa hai vò cho tên tiểu tử Chúc Vân Tuyên kia, thành ra hiện tại chủ còn lại một vò cuối cùng này.

Hắn uống một chén xong lại để Vương Cửu rót thêm, Vương Cửu thấy vậy bèn nhắc nhở hắn: “Điện hạ, rượu này dùng để khai vị, người cũng đừng mãi uống, người uống nhiều... Không tốt.”

Chúc Vân Cảnh lườm gã một cái, cũng thôi không uống nữa, mà cầm lấy đĩa, quả nhiên là thật sự có chút khẩu vị.

Vương Cửu yên lặng xoa xoa mồ hôi trên trán, vẫn là Hầu gia có bản lĩnh, chỉ cần đưa vài vò rượu liền có thể dỗ dành được thái tử điện hạ, hay chẳng lẽ lời đại phu nói là đúng, nếu như Định Viễn hầu có ở đây, không chừng điện hạ có thể bớt chịu đựng hơn một chút.

Có điều cho dù Vương Cửu có mượn thêm mười cái lá gan, gã cũng không dám đi nói chân tướng thật sự cho Hạ Hoài Linh nghe.

Định Viễn hầu phủ.

Bức họa non nước Cảnh Châu vẫn luôn treo trong thư phòng Hạ Hoài Linh đã bị mang đến Đông cung, lúc quản gia đi vào theo bản năng mà liếc mắt nhìn vách tường trở nên trống không kia, nhìn xong có chút không khỏe. Hạ Hoài Linh để quyển sách trên tay xuống, đoạn hỏi: “Chuyện đưa đồ sao rồi, bên Đông cung đã nhận sao?”

“Đã nhận rồi... Tại sao Hầu gia lại nghĩ đến việc muốn tặng lễ cho Đông cung?” Hơn nữa còn tặng hết mấy bức bản thân thích nhất mấy năm qua cho, lão quản gia thực sự nhịn không được, bèn lên tiếng hỏi.

“Không có gì, do điện hạ thích, cứ đưa thôi.” Giọng điệu Hạ Hoài Linh hững hờ, ánh mắt nhìn ra một gốc nở hoa đẹp để nghênh đón mùa xuân, trong con ngươi đen kịt như có ưu tư sâu không thấy đáy khẽ thoáng qua, trong giây lát liền tản ra xa vời vợi.

Quản gia không hỏi tiếp, mà chỉ bấm báo chuyện lý thú ban nãy trong lúc đi tặng lễ, nói là Hoài An Hầu đến Đông cung thỉnh tội, sau

đó bị thái tử kêu người đến khiêng về phủ, mọi người trong kinh thành ai cũng chứng kiến vụ việc này, thành ra vì chuyện nhi tử bị cắt lưỡi mà lại biến bản thân thành trò cười, lần này mặt mũi Hoài An hầu e là có giấu trong áo hay trong chăn cũng bị mất sạch.

Quản gia nói xong, chợt nghe một trận cười khế, khi giương mắt thì thấy giữa lông mày Hạ Hoài Linh xuất hiện ý cười, nhất thời có chút bất ngờ, lại nghe Hạ Hoài Linh thấp giọng nỉ non: “Đúng là hắc làm ra chuyện này...”

“Chính là như vậy, thái tử điện hạ cũng bị mọi người bàn tán là quá mức ngang ngược rồi.” Quản gia than thở.

Hạ Hoài Linh trầm mặc, một lát sau khẽ lắc đầu: “Người lui ra đi.”

“Thưa vâng.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hôn Sự Thái Tử

Giờ mẹo* vừa đến, Chiêu Dương đế ngự tọa bên trong Tuyên Đức Điện, sau khi vang lên ba hồi gõ, triều thần nối đuôi nhau mà vào, sau đó phân ra hai bên, bắt đầu một ngày lên triều.

— giờ mẹo: 5 đến 7 giờ sáng

Các bộ quan chức từng người tiến lên tấu chuyện, tất cả đều chỉ là mấy chuyện vụn vặt. Chúc Vân Cảnh hiện tại đang đứng vị trí đầu bên tay trái Chiêu Dương đế, lúc lắng nghe tỏ vẻ mất tập trung. Mấy ngày qua hắn vẫn luôn trong trạng thái ngủ say không tỉnh như vậy, cho dù lúc này đang đứng trong triều, thì nét mặt vẫn tỏ ra mệt mỏi, trong đầu thì rối bời, hai mi mắt trên dưới không ngừng đánh nhau, cứ như là bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi.

Hạ Hoài Linh đứng ở vị trí bên phải hơi chệch vào trung tâm, trong lúc vô tình có nhìn qua bên Chúc Vân Cảnh nhiều lần, cho dù thứ hắn nhìn thấy chỉ mơ hồ là một bên gò má.

Ban nãy khi Chúc Vân Cảnh đi tới, Hạ Hoài Linh có chú ý thấy sắc mặt đối phương không tốt lắm, dường như trong một khoảng thời gian dài người kia đều là bộ dáng như vậy, không hề có tinh thần, vẻ mặt thì tiêu tụy, cũng không biết rốt cục là bị bệnh gì.

Đã vào tháng tư mùa hạ, khí trời dần nóng lên, mọi người ai nấy đều đổi sang y phục mỏng, duy chỉ có Chúc Vân Cảnh dường như vẫn còn mặc tận hai lớp áo bên trong triều phục, nhưng không thể

che giấu đi thân thể gầy gò, cứ như chỉ cần gió vừa thổi liền có thể bay mất vậy.

Chúc Vân Cảnh rũ mắt, thanh âm tấu chuyện của mấy người quan chức từ từ ngăn cách ra ngoài tâm trí hắn, mãi đến khi Chiêu Dương đế ngự tọa ở trên bồng nhiên hỏi đến hắn: “Thái tử, việc này con thấy sao?”

Chúc Vân Cảnh không phản ứng, bên trong đại điện lúc này yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Tầm mắt Chiêu Dương đế chuyển đến trên người Chúc Vân Cảnh, cau mày trầm giọng ho một tiếng, rồi tiếp tục gọi hắn lần nữa: “Thái tử.”

Các thần đứng phía sau Chúc Vân Cảnh khe khẽ đẩy cánh tay hắn, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, bệ hạ gọi ngài.”

Chúc Vân Cảnh đột nhiên thức tỉnh, gương mặt đối diện với ánh mắt không lấy làm vui của Chiêu Dương đế, cơn buồn ngủ ngay lập tức đã không còn, vội cúi đầu: “Có nhi thần.”

” Chuyện xin miễn thu thuế của tuần phủ Giang Nam bẩm tấu lên ban này, con cảm thấy thế nào?”

Chúc Vân Cảnh căn bản không nghe thấy vừa nãy nghị luận cái gì, Chiêu Dương đế thấy vẻ mặt đối phương lúng túng, đành chỉ biết lắc lắc đầu, sau đó kêu người dâng sớ đưa cho hắn xem. Chúc Vân Cảnh nhận lấy, bình tĩnh quyết tâm nhanh chóng xem qua một lần, là tuần phủ Giang Nam Phương Thành Bằng bẩm tấu lên nói rằng năm nay gặp hạn mùa xuân, nhiều nơi bị thiên tai tàn phá nghiêm trọng, dẫn đến việc thu hoạch cuối năm không tốt, thỉnh cầu giảm miễn thuế má.

Chúc Vân Cảnh liếm liếm đôi môi có hơi khô khốc, chầm chước nói: “Hiện tại mới đầu mùa hạ, nếu như tình hình thiên tai chậm lại thì còn có thể kịp trồng thêm một đợt lương thực, có điều chuyện thu hoạch nhất định vẫn sẽ bị ảnh hưởng, thế nên Phương tuần phủ lo lắng cũng không phải không có đạo lý, chuyện xét giảm miễn thuế má này có thể suy xét, hơn nữa trận hán hán ngày xuân này không chỉ có tác động ở một chỗ Giang Nam, mà một vài nơi lân cận cũng phải chịu tuy là khác nhau về mức độ, chúng ta có thể cùng nhau giúp đỡ giảm miễn thuế cho.”

Thấy Chiêu Dương để đường như cũng không còn dị nghị, trái lại còn khá là tán thành, Chúc Vân Cảnh liền nói tiếp: “Hiện tại tuần phủ bẩm báo lên quả thực là đúng thời điểm, đáng để khen ngợi, triều đình cũng sớm nên hạ thánh chỉ, cũng như để cho bách tính gặp tai ương có thể an tâm, không làm trì hoãn việc gieo mạ lương thực vụ hè, ngoài ra, bách tính sẽ đội ơn bệ hạ cùng triều đình.”

“Thái tử nói rất đúng, ” Chiêu Dương để gật đầu, “Đã như vậy, trẫm liền tức khắc hạ chỉ.”

Chúc Vân Cảnh thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực hán cũng không cần nhắc nhiều, chỉ thuận miệng nói giúp đôi ba câu hay cho tuần phủ Giang Nam, chẳng qua là do nghĩ tới thấy mấy lời đồn về người này cũng không tệ, biểu hiện của phụ hoàng đối với Phương Thành Bằng trong vụ cứu tế lần trước khá là khẳng định. Mà sang năm Phương Thành Bằng hồi kinh báo cáo công tác ắt có thể sẽ được thăng chức, bây giờ hán sớm lấy lòng, coi như cũng có thêm một trợ lực.

Ở phía sau đám người, Hạ Hoài Linh cau mày, trông có vẻ dăm chiêu.

Khi bãi triều, Hạ Hạ Hoài Linh theo đám triều thần tùm năm tùm ba ra khỏi điện, liền nghe có người bàn tán về chuyện tháng sau trong cung tuyển tú.

“Nghe Lưu công công bên cạnh bệ hạ nói, lần này không phải là thêm người mới vào hậu cung, mà là định ra ứng cử viên cho vị trí thái tử phi, chỉ là không biết nhà ai sẽ có phúc lớn như vậy.”

“Lão phu cũng nghe nói, lần này là muốn chọn ra thái tử phi cùng trắc phi, dường như bệ hạ sớm đã dẫn ý với mấy nhà người xem trọng rồi, có phải người đưa họa chân dung tiến cung, nói là trước hết để cho thái tử điện hạ xem qua.”

Hạ Hoài Linh thả chậm bước chân, liền nghe phía sau lại có người cười nói: “Còn không phải sao, có người nói là tôn nữ Vương các lão, khuê nữ Chu Thượng Thư, cùng cháu gái An Nhạc hầu đều đưa chân dung vào cung rồi, chỉ là không biết điện hạ coi trọng người nào, nói không chừng sẽ nhận hết, nhưng mà một chính phi cùng hai trắc phi là vừa đủ rồi.”

“Đáng tiếc trong nhà chúng ta không có nữ nhi vừa độ tuổi, bằng không còn có thể đưa vào đông cung làm lương đế* rồi.”

— Lương đế: là thiếp thân của thái tử

“Lâm đại nhân người đừng nói đùa, nếu thật sự có nữ nhi liệu ngài cam lòng đưa vào Đông cung hay sao?”

Người kia nói xong liền cười một trận, sau lại có người thăm thì nói chuyện bát quái: “Ta còn nghe người ta nói thực ra thái hậu xem trọng khuê nữ Thừa Ân Bá, dù sao nàng ta cũng là tôn nữ của thái hậu. Chỉ có điều là tiểu nha đầu kia cũng không thua kém gì, đầu

tiên là chuyện có tâm tư mờ ám với Định Viễn hầu bị lưu truyền đến mức ai nấy đều biết, hiện tại lại cùng thế tử Hoài An Hầu gây ra gièm pha, chà chà.”

Chuyện giữa Triệu Tú Chi cùng thế tử Hoài An hầu cũng chỉ mới vừa xảy ra hai ngày trước, hai người trong tửu lâu uống say nằm chết dí trên một cái giường, sau đó bị mọi người bị người phát hiện, lúc này đã truyền khắp kinh thành.

Cũng không có ai chú ý tới Định Viễn hầu mà bọn họ đang bàn tán đang đi ở phía trước. Ánh mắt Hạ Hoài Linh hơi trầm xuống, nghe thấy từng trận tiếng cười phía sau, liền bước đi nhanh hơn.

Chúc Vân Cảnh bị Chiêu Dương đế gọi ở lại, đi theo vào Ngự Thư Phòng. Chiêu Dương đế thấy sắc mặt hần trắng bệch, bèn cau mày hỏi: “Tại sao lại bị bệnh? Đã cho thái y xem chưa? Có sao ngay cả trên triều mà cũng thất thần thế này?”

Chúc Vân Cảnh thuận theo nhận sai: “Để phụ hoàng lo lắng, nhi thần không sao, chỉ là do tối hôm qua ngủ không ngon, cho nên tinh thần có chút không ổn mà thôi, trở về nghỉ ngơi chút sẽ lập tức bình thường.”

“Trong lòng con biết chừng mực là được, con đường đường là thái tử, ở thời khắc nào cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng để người ta bàn tán.” Chiêu Dương đế ẩn ý sâu xa.

“Nhi thần hiểu.”

Chiêu Dương đế không tiếp tục giáo huấn hần nữa, mà gọi người ôm đồ tới, là một đồng cuộn tranh. Chiêu Dương đế vuốt ve chòm râu, cười nói: “Tất cả chỗ này đều là ửng cử viên thích hợp do trẫm

chọn làm thái tử phi, ai cũng rất tốt, con cầm về Đông cung nhìn cho kỹ đi, sau đó chọn trước mấy người mình thích.”

Chúc Vân Cảnh cup mắt: “Tạ ơn phụ hoàng.”

Vương Cửu ôm chầm chân dung này với tâm trạng vui sướng rạo rực theo sát phía sau Chúc Vân Cảnh ra khỏi Ngự Thư Phòng: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh bước lên ngôi vào liễn, hững hờ hỏi: “Chúc mừng cái gì?”

“Điện hạ người sắp có thái tử phi, Đông cung chúng ta cũng sắp có nữ chủ nhân, đương nhiên đáng chúc mừng.”

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, trong lòng ứ nghẹn, với bộ dạng hiện tại của hắn, thì nên sung hạnh thái tử phi như thế nào?

Thấy đối phương phản ứng như vậy, Vương Cửu mới ý thức được mình nói sai, chỉ yên lặng tát cho mình bạt tai, sau đó nói đến chuyện có thể làm cho Chúc Vân Cảnh thấy cao hứng: “Điện hạ, nô tài nghe nói đại tiểu thư nhà Thừa Ân Bá cùng thế tử Hoài An Hầu vô môi cầu hợp*, bị người bắt gian tại trận, huyên náo đến sôi sùng sục, lần này sợ là bọn họ không muốn gả cũng phải gả, không muốn kết hôn cũng phải kết rồi.”

— Vô môi cầu hợp: kết hôn không có cưới hỏi đàng hoàng, tam trà lục lễ, kiệu hoa qua cửa.

■ Tam trà: đến nhà uống trà bàn chuyện

■ Lục lễ: là 6 lễ mà họ nhà trai phải lo toàn vẹn sau khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia. Bao gồm: lễ nạp thái (Dạm ngõ), lễ

vấn danh (lễ vật trà, rượu bánh, tìm hiểu ngày sinh, tháng đẻ, tên, tuổi của người con gái muốn cưới về làm dâu), lễ nạp cát (lễ cáo trước bàn thờ tổ tiên), lễ nạp chinh (lễ hỏi), lễ thỉnh kỳ (họ nhà trai xin họ nhà gái ngày giờ rước dâu), lễ thân nghênh (lễ vu quy).

Chúc Vân Cảnh cười giễu, việc này vốn là hấn sai người đi làm, một thế tử Hoài An Hầu phong lâu, cộng thêm một Triệu Tú Chi đa tình, chẳng phải sẽ hợp thành một đời coi như trời sinh hay sao? Sau này nếu như cả hai thật sự trở thành đôi ân ái phu thê thì coi như hấn đã làm việc tốt, thúc đẩy một mối nhân duyên.

Chiêu Dương để dặn dò Chúc Vân Cảnh không nên xem như gió thoảng bên tai*, sau khi trở về Đông cung liền sai người mở những bức chân dung kia ra xếp thành một loạt, đặt trước mặt hấn. Chúc Vân Cảnh dựa vào nhuễn tháp, ánh mắt hững hờ đảo qua những bức họa, những nữ tử trong tranh người thì yêu kiều thướt tha, người thì trắng trẻo xinh đẹp, quả thực ai nấy đều không tệ, nhưng hấn lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

—gió thoảng bên tai: không nghe lời khuyên.

Vương Cửu thấy Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên lại ngây người ra, chột nhỏ giọng nhắc nhở hấn: “Điện hạ, ngài vừa ý sao?”

Chúc Vân Cảnh buồn bực phát phát tay: “Cứ lấy hết đi.”

“Nhưng mà bộ hạ nói...”

“Người tùy ý chọn hai ba người trở lại bẩm báo cho phụ hoàng là được rồi.”

Vương Cửu phù phù thoáng cái đã quỳ xuống, trưng ra vẻ mặt như đưa đám nói: “Nô tài không dám!”

Đây là chuyện tuyển thái tử phi, cũng là hoàng hậu tương lai, một hạ nhân như gã sao có thể tùy ý chọn hai ba người, dẫu cho có thêm một trăm lá gan đều không dám.

“Vậy cũng đừng nhiều lời, trước tiên dẹp nó đi.”

Vương Cửu chỉ đành sai người tạm thời dọn mấy bức chân dung này đi, sau khi đợi mọi người lui ra liền quỳ bên chân Chúc Vân Cảnh, một bên xoa bóp chân, một bên nhỏ giọng trấn an hần: “Điện hạ đừng nóng vội, hiện tại người cứ trì trệ chuyện chỉ hôn này, kéo tháng ngày đại hôn tới sang năm là được, đến lúc đó tiểu điện hạ cũng đã được sinh ra, thái tử phi nương nương sẽ không biết.”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng trừng mắt về phía đối phương: “Người đúng là thông minh, vậy người nói cho cô nghe xem, cô phải sinh ra làm sao? Đến khi bụng bắt đầu lớn thì phải làm gì?”

Vương Cửu ngượng chín cả mặt: “Lần trước lúc ra ngoài cung đi thái y chẩn bệnh nô tài có lạng lẽ hỏi qua, chỉ cần khống chế lượng thức ăn đừng khiến cho cái thai trưởng to rồi rồi lấy vài quần lại, cẩn thận một chút thì sẽ không đến nỗi khiến người ta nhìn ra... Chờ đến vài tháng sau lớn hơn thì trời cũng bắt đầu lạnh, lúc đó chỉ cần mặc nhiều xiêm y chút không có gì to tát. Còn về chuyện sinh nở người cũng đừng quá lo lắng, trước tiên cứ tìm mấy đại phu giỏi trong dân gian đem về trang nuôi dưỡng, chờ khi nào lâm bồn thì đi qua...”

Chúc Vân Cảnh trầm mặt, nhưng lại không răn dạy Vương Cửu. Tuy rằng mỗi một chữ Vương Cửu nói đều làm cho hần vô cùng không khỏe, nhưng đây chính là biện pháp duy nhất trước mắt, trách hần không những không phá được thứ nghiệt chủng này, còn phải dùng trăm phương ngàn kế sinh nó ra. Mỗi khi nghĩ tới vấn đề này,

hắn chỉ hận không thể đánh chết lột da, chém cái tên kia Hạ Hoài Linh kia thành trăm mảnh.

Mấy ngày sau, thủ hạ được Hạ Hoài Linh phái đến Cảnh Châu rất cục cựa về kinh, vô cùng hiểu chuyện mà đi thẳng đến quý phủ.

Hiện tại có mục tiêu rõ ràng muốn kiểm chứng cũng dễ dàng hơn nhiều, ngoại trừ phong tấu chương cùng sổ sách này, bây giờ trong tay Hạ Hoài Linh còn lấy được bằng chứng của người bao che liên quan đến vụ lợi ích này. Hiện tại đầy đủ nhân chứng vật chứng, chỉ còn thiếu một cơ hội dâng lên ngự tiền mà thôi.

Hạ Hoài Linh chấp tay sau lưng đứng phía trước cửa sổ, xuất thần nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Ngày xuân đã qua, gốc hoa mấy ngày trước còn nở rộ sáng lạn nghênh đón xuân đã úa tàn, chỉ còn lại một cành cây khẳng khiu đứng đưa nhẹ trong gió.

Thủ hạ đứng ở một bên phục mệnh chờ một hồi lâu vẫn thấy đối phương không lên tiếng, mới không rõ mà hỏi: “Hầu gia, người đang do dự gì sao?”

Một lát sau, Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Không có, lần này ra ngoài vất vả cho người, người về nghỉ ngơi trước đi.”

Lúc này trong thư phòng không còn người nào, Hạ Hoài Linh vẫn đứng bên cửa sổ không nhúc nhích.

Hắn suy đoán không sai, gần nửa quan chức trong quan trường Giang Nam đều liên quan đến mạng lưới quyền lợi này, không phải do bọn họ gan to bằng trời, mà là sau lưng có người chống lưng cho bọn họ, mà người này, chính là thái tử Đông cung.

HOÀNG AN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kết Tội Trước Đám Đông

Chiêu Dương năm thứ mười chín, hè tháng năm bính tử*, Tuyên Đức Điện.

— Bính tử: lúc mặt trời chói chang ánh lửa, vạn vật sáng lên, nói tóm lại là chỉ sáng sớm.

Nguyên là một ngày lâm triều bình thường không có gì mới mẻ, bên trong đại điện, chúng triều thần buồn ngủ, tấu những chuyện đầu đầu, còn Chiêu Dương đế đã sinh ra tâm tư muốn bãi triều, đang lúc định mở miệng, thì Thiêm đô ngự sử của Đô Sát Viện Trịnh Ty Văn ở hàng phải bỗng nhiên ra khỏi hàng, cất cao giọng nói: “Thần có việc khởi bẩm.”

Chiêu Dương đế khá là bất ngờ: “Chuyện gì?”

“Thần muốn kết tội bọn người tuần phủ Giang Nam Phương Thành Bằng, diêm vận sử Liêu Bính Phong cấu kết với nhau buôn bán muối lậu, kiếm chác lãi kếp sù, vu hại trung lương, khi quân võng thượng*! Bao gồm thêm thiếu khanh Đại Lý Tự Lưu Lễ Khiêm, hình bộ lang trung Đặng Bảo thu hối lộ, bao che làm việc tư, độc chức uổng pháp*!”

— Khi quân võng thượng: lừa gạt che giấu quân chủ.

— Độc chức uổng pháp: làm việc trái pháp luật, không tròn chức trách.

Lời vừa nói đã làm bốn phía kinh ngạc, chúng triều thần cũng chấn động, ngay cả Chúc Vân Cảnh đang ngủ gà ngủ gật cũng lập tức tỉnh táo lại, theo bản năng nhướng mày.

Chiêu Dương đế sầm mặt, trong đại điện lúc này vang lên tiếng bàn tán châu đầu ghé tai xôn xao, người khác thì khó nói, nhưng tuần phủ Giang Nam Phương Thành Bằng này nổi tiếng là một vị quan tốt thanh liêm. Lúc trước có nhiều nơi ở Giang Nam chịu cảnh hạn ngày xuân, hấn bồn ba khắp nơi, lên bờ xuống ruộng, suy nghĩ tất cả biện pháp giảm bớt tình hình hạn hán, lúc sau còn tái bút bẩm tấu lên triều đình xin miễn thu thuế, còn thuyết phục các nhà phú hộ tặng lương loại, nông cụ cho bần nông gieo trồng gấp cho kịp mùa vụ, được bách tính tặng cho vạn nhân tán*. Bây giờ lại nói, Phương Thành Bằng thật ra là lừa gạt lấy tiền, còn là nghịch thần khi quân võng thượng?

— Vạn nhân tán: trước đây thần dân muốn khen ngợi, ca tụng vị quan nào thì sẽ tặng dù cho người đó, hình ảnh cây dù tượng trưng cho những vị quan phụ mẫu che chở, nâng đỡ cho con dân, càng đưa nhiều dù, càng biểu hiện cho thanh danh của vị quan đó.

Thiếu khanh Đại Lý Tự Lưu Lễ Khiêm là người bị chỉ điểm duy nhất có mặt trong công đường, lúc này đã bước ra khỏi đám đông, quỳ xuống trên đất, trong miệng kêu oan, nghe như không có bao nhiêu sức lực.

“Thần có chứng cứ!” Ý chí chiến đấu của Trịnh Ty Văn trở nên sục sôi, cầm món đồ trong tay trình lên, “Đây là tấu chương của cố tri phụ Cảnh Châu Đỗ Đình Trọng viết khi còn sống, bởi vì Đỗ Đình Trọng tra được bọn người Phương Thành Bằng buôn bán muối lậu liên bẩm tấu lên triều đình, nhưng trái lại bị vu cáo hãm hại, mang theo tội danh mưu phản liên lụy cả nhà. Lưu Lễ Khiêm cùng Đặng

Bảo thoát thân là vì khâm sai tra án, không chịu tra rõ chân tướng, còn thu nhận hối lộ kết án qua loa, vu hại trung lương, kính xin bệ hạ minh xét!”

Cả sảnh đường ồ lên, trên trán Lưu Lễ Khiêm dần đỏ mồ hôi lạnh. Chiêu Dương để sầm mặt tiếp nhận phong tấu chương này, càng đọc sắc mặt càng khó xem, đến khi lật xong sổ sách cùng những bằng chứng kia thì trên mặt hoàng đế đã phủ kín mây mù, dưới cơn thịnh nộ cầm món đồ trong tay quăng xuống. Cuốn sổ sách bị vút trúng bên chân Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh nhanh chóng nhặt lên, sau khi xem qua một lần, cũng cả kinh không kém.

Ghi chép bên trong quá ư là tường tận, không thể khiến cho người khác không tin được, hơn nữa nó còn liên quan rất rộng, khiến người ta càng thêm trở mắt ngoác mồm.

Trịnh Ty Văn thi cùng khoa đỗ cùng bảng với Đỗ Đình Trọng, thành ra tư giao rất tốt, lúc trước Trịnh Ty Văn còn bôn ba vì đối phương, mà ai cũng không ngờ tới Trịnh Ty Văn thế mà lại có thể nắm được bằng chứng xác thực như vậy, còn dâng lên triều trước mặt mọi người tạo ra sức ép.

Ngay sau đó, mặc cho Lưu Lễ Khiêm có kêu oan làm sao, Chiêu Dương để trước tiên vẫn phái người kéo xuống, bắt gian chờ tra thẩm, sau đó lại hạ chỉ áp giải Phương Thành Bằng cùng Liêu Bính Phong vào kinh.

Cả điện yên tĩnh, quần thần câm như hến, Chiêu Dương để lạnh giọng hỏi một đám các thần: “Còn một phong tấu chương của Đỗ Đình Trọng đâu, vì sao chưa dâng lên ngự tiền?”

Thủ phụ Trương các lãoquý xuống thỉnh tội: “Bệ hạ thứ tội, việc này chúng thần cũng là lần đầu tiên nghe nói, thần cũng chưa từng thấy qua phong tấu chương này!”

“Hoang đường!”

Nói như thế, chính là có người lén lút dám ngăn chặn tấu chương, mưu tính dối trên gạt dưới, họa loạn triều cương!

“Trẫm muốn tra rõ án này, ” Chiêu Dương đế có áp chế cơn tức giận, dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua một đám triều thần, cuối cùng dừng lại trên người Hạ Hoài Linh ở trong đám người, “Định Viễn hầu!”

“Có thần.” Hạ Hoài Linh ra khỏi hàng.

“Án này do ngươi làm chủ, cần phải điều tra rõ ràng!”

“Thần tuân chỉ!” Sự an bài này không nằm ngoài dự liệu Hạ Hoài Linh, hắn là thị lang hình bộ, trước tới giờ vẫn luôn ở biên quan cùng trong kinh, hắn là chưa bao giờ chạm mặt quan chức Giang Nam, để hắn đi tra, là không gì thích hợp hơn.

Sau khi bãi triều không người nào dám ở lại, ai nấy đều vội vã trở về bộ nha của mình. Còn về Hạ Hoài Linh, hắn được Chiêu Dương đế gọi đi bàn giao sự tình, Chúc Vân Cảnh thì ôm tâm sự nặng nề trở về Đông cung.

Vương Cửu dâng thuốc dưỡng thai phải uống hằng ngày đưa cho Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh xoa xoa bụng, mấy ngày gần đây hình như đã có thể nhìn thấy nơi này nhô ra một chút. Nghiệt chủng trong bụng ngày ngày lớn lên, còn hắn thì phải chịu trận, đau bụng may ra còn có thể nhịn, còn cảm giác ngứa gãi cũng cảm thấy

buồn nôn mới khó chịu. Thuốc mới vừa bụng đến trước mặt, Chúc Vân Cảnh cũng cúi người nôn khan.

Vương Cửu nhanh chóng đặt chén thuốc xuống, đỡ lấy đưa khăn cho Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ, coi như người có phải bóp mũi cũng phải uống, nếu không bụng mà quậy lên, thì người chịu trận vẫn là một mình điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh tức giận đẩy người ra: “Câm miệng.”

Hắn bụng chén thuốc lên, nhắm mắt khế cắn răng trút chén thuốc một mạch vào bụng, sau đó hung dữ đập nát luôn cái chén.

Vương Cửu thở dài, như này rồi cuộc đến lúc nào mới hết mấy tháng đầu đây.

Sau nửa canh giờ, Tạ Hiên Minh cũng đi một chuyến đến Đông cung, này là do Chúc Vân Cảnh đặc biệt gọi hắn tới. Tạ Hiên Minh vừa vào liền thỉnh an đầu tiên, thấy vẻ mặt Chúc Vân Cảnh mệt mỏi, mới thân thiết hỏi han vài câu, Chúc Vân Cảnh phát tay ngắt lời hắn: “Chuyện lâm triều, người cùng cứu cứu đều nghe thấy chưa?”

“... Nghe rồi.” Tạ Hiên Minh do do dự dự khẽ gật đầu.

Chúc Vân Cảnh căn dặn hắn: “Án này liên lụy rất rộng, cô thấy hơn nửa quan chức trong quan trường Giang Nam thế nào cũng sẽ bị lôi xuống nước, trước kia cứu cứu cũng có giao hảo với mấy người kia, nếu như ai có liên lụy, thì có thể rửa sạch quan hệ liên tặc lực rửa sạch, cho dù có như thế nào, cũng không thể rước họa vào người.”

“Biết.. Đã biết, ” Tạ Hiên Minh liếm môi một cái, vẻ mặt có hơi mập mờ, “Sẽ không, điện hạ yên tâm.”

Chúc Vân Cảnh dựa vào trong nhuyễn tháp, bởi vì thân thể không khỏe cho nên lúc nói chuyện có hơi mất tập trung, liền không chú ý tới sự chần chừ trong giọng nói của Tạ Hiên Minh.

Tạ Hiên Minh cẩn trọng dè dặt hỏi: “Điện hạ, người tuần phủ Giang Nam này... Lần này nhất định phải chịu tội hay sao?”

Chúc Vân Cảnh cười gằn: “Người Thiêm đồ ngự sử này có chuẩn bị mà đến, trong tay có bằng chứng xác thực, cũng bởi vì chuyện này mà toàn gia Đỗ Đình Trọng đều bị mất mạng, nếu đây chứng thực phụ hoàng thật sự bị người khác dối gạt giết nhằm trung lương, mà một khi thánh giận hiển nhiên phải có người chịu trận, hưởng chi buôn muối lậu vốn là tội lớn, liên quan đến toàn bộ quan trường Giang Nam, cái tên Phương Thành Bằng kia có chết một vạn lần cũng không đủ.”

Hoàng đế đương nhiên sẽ không thừa nhận là bản thân sai, dù cho trước đó Chiêu Dương đế có chính mồm nói Đỗ Đình Trọng viết thơ châm biếm, nhưng cái này cũng là do người bên dưới lừa gạt, lần này đã nói muốn tra rõ, tất nhiên sẽ không có khả năng cầm lấy đưa lên cao rồi lại nhẹ nhàng buông xuống. Chớ nói chi là, người được bổ nhiệm tra án lần này lại là Hạ Hoài Linh, mặc dù hẳn thật là vì Hứa Sĩ Hiễn, nhưng chung quy sẽ dốc hết toàn lực, tra án này đến cháy nhà ra mặt chuột mới thôi.

— Cháy nhà ra mặt chuột: lộ chân tướng

Nghĩ đến Hạ Hoài Linh, trong lòng Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên có chút lo sợ bất an không sao nói rõ, trong kinh có kẻ dám chặn tấu chương hạ thần dâng cho hoàng đế, rốt cuộc là ai có năng lực cùng bản lĩnh lớn như vậy? Hắn theo bản năng nhìn sang Tạ Hiên Minh một lúc: “Cứu cứu không có qua lại với tuần phủ Giang Nam chứ?”

“Đương nhiên không có!”

Chúc Vân Cảnh cau mày, phản ứng Tạ Hiên Minh dường như hơi quá mức kích động. Tạ Hiên Minh đối diện ánh mắt hoài nghi của Chúc Vân Cảnh, chỉ biết cười mỉa, rồi chợt dạmở mắt ra: “Sao có thể chứ, điện hạ người đa nghi rồi...”

“Thật không có?”

“Thật, phụ thân sớm không còn chức vụ, đã lâu không dính dáng chuyện quan trường, sao có thể qua lại cùng một quan chức phía nam cơ chứ.”

“Không có là tốt rồi, ” Chúc Vân Cảnh ngẫm lại cũng thấy không có nhiều khả năng, tên Phương Thành Bằng kia chưa từng làm quan ở kinh thành bao giờ, tính ra sẽ không thể gặp được Tạ Quốc Công, liền không hỏi kỹ lại nữa: “Nói tóm lại, người nhớ kỹ nhắc nhở cứu cứu không nên dính vào việc này, tận lực biết điều miễn cho bị tai vạ tới cá trong chậu*.”

— Cá trong chậu: người vô tội gặp tai họa

“... Vâng.”

Tạ Hiên Minh hoang mang rối loạn vội trở về Quốc Công Phủ, Tạ Quốc Công bình thường vào lúc này sẽ ở trong vườn phủ nghe khúc, hiện tại vào giờ khắc này đang chấp tay sau lưng đi tới đi lui đứng ngồi không yên trong thư phòng.

Tạ Hiên truyền lại những lời Chúc Vân Cảnh nói cho Tạ Sùng Minh nghe: “Cha, Điện hạ còn chưa biết... Thật sự không nói cho hẳn sao?”

“Nói cho hần biết cũng vô dụng, ” Tạ Sùng Minh trầm mặt nói, “Bệ hạ cũng đã hạ thánh chỉ đi Giang Nam bắt người rồi, chuyện tình lúc này đã không còn con đường cứu vãn.”

“Vậy làm sao bây giờ đây?” Tạ Hên Minh mặt như đưa đám, “Nếu như tra ra chúng ta làm, lại liên lụy đến chuyện năm đó.. Lần này bệ hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho Quốc Công Phủ chúng ta rồi!”

“Người chết không thể mở miệng” Tạ Sùng Minh cắn chặt răng hung bạo, “Chỉ cần Phương Thành bằng chết rồi, thì sẽ không còn chứng cứ!”

Ngự Thư Phòng.

Sau khi đi vào Hạ Hoài Linh trước tiên quỳ xuống thỉnh tội, Chiêu Dương đế không hiểu nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Bẩm bệ hạ, chuyện hôm nay, thần đã sớm biết, món đồ trong tay Trịnh Ngự sử đều là do thần đưa cho hần, kết tội tuần phủ Giang Nam khi lên triều cũng là chủ ý của thần.”

Chiêu Dương đế nhíu mày, sâu sắc nhìn Hạ Hoài Linh điềm tĩnh đang quỳ thẳng thớm kiên nghị trên mặt đất kia, một lát sau lại chậm rãi giãn ra lông mày, thở dài nói: “Trong tay người có chứng cứ lại không dâng trực tiếp cho trẫm, lại chọn cách để cho Ngự sử kết tội trước mặt mọi người lúc lâu triều, có phải là do lo lắng trẫm sẽ áp chế chuyện này xuống đúng không?”

Hạ Hoài Linh cúi đầu: “Thần không dám.”

Chiêu Dương để lắc đầu: “Người chính là nghĩ như vậy, bởi trẫm giết nhằm trung lương, vì lẽ đó cho nên người cảm thấy trẫm sẽ vì kiêng kị mặt mũi mình, nên sẽ không muốn thừa nhận là do trẫm làm sai.”

“Người sai không phải bệ hạ, mà là những kẻ dối trên gạt dưới kia.”

“Chung quy cũng sơ suất của trẫm, ” Chiêu Dương để nhắm mắt lại, “Thôi, chỉ là vì sao trong tay người lại có những món đồ này?”

“Hàn Lâm biên tu Hứa Sĩ Hiển lúc trước bị liên lụy là cố bằng hữu của thần, lúc Đỗ tuần phủ xảy ra chuyện có đưa chứng cứ cùng tấu chương giao cho một vị bằng hữu, sau đó vị bằng hữu kia tìm tới thần, giao cho thần những món đồ này.” Trong lời Hạ Hoài Linh nói nửa thật nửa giả, cho dù chuyện đến nước này, nhưng hấn cũng không thể đem chuyện Hứa Sĩ Hiển còn sống nói ra, người đã chết thì cứ coi như đã chết rồi, bằng không bàn luận ra lại là một chuyện khác.

Chiêu Dương để nghe vậy than thở: “Người cũng coi như có lòng rồi.”

Hạ Hoài Linh không có nói gì thêm, hiện tại chỉ cần trút bỏ sự lo lắng của Chiêu Dương, thì chuyện tra án của hấn không cần phải kiêng dè gì nữa.

Sau khi Hạ Hoài Linh ra khỏi cung cũng không đi đến nha môn, mà là trực tiếp trở về phủ, sau đó gọi người thủ hạ tâm phúc lúc trước thay hấn đi Giang Nam tra án đến, căn dặn nói: “Người nhanh chóng dẫn người lại đi thêm một chuyến đến Cảnh Châu, lập tức khởi hành, nhớ mang nhiều cao thủ chút, cần phải bảo vệ chu toàn

cho Phương Thành Bằng và Liêu Bính Phong, bảo đảm bọn họ có thể bình an áp giải vào trong kinh.”

“Nếu xảy ra biến cố thì sao?”

Hạ Hoài Linh trầm giọng: “Cẩn thận một chút sẽ không xảy ra chuyện, người mau đi đi.”

“Dạ!”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hoa Khai Kham Chiết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ tháng năm tân tỵ*, Chiêu Dương đế phụng hoàng thái hậu đến biệt cung Bắc Hải.

— Tân Tỵ: tầm chín giờ sáng.

Biệt cung Bắc Hải này xây dựng từ lúc Đại Diễn triều lập quốc, đình của lầu các được đặt tựa núi cạnh sông, núi xanh bao quanh nước biếc, cây cối rậm rạp tươi tốt ẩn chiếu giữa núi non, phải nói nơi đây là tú nhược thiên thành*. Nghe nói là do năm đó khai quốc hoàng đế vì muốn lấy lòng hoàng hậu yêu quý, mới bạo tay xây dựng biệt cung nghỉ hè ẩn trong nước non này. Những hoàng đế về sau cũng dần theo thành lệ, cứ mỗi lần đến giữa hè sẽ tới nơi này nghỉ dưỡng một hai tháng.

— xinh đẹp một cách tự nhiên, chứ không cần nhờ đến cách bày trí, xây dựng.

Chúc Vân Cảnh mãi đến qua giờ thìn* mới chịu đến, Chiêu Dương đế thấy hấn lười nhác như vậy liền muốn dạy dỗ đối phương, dù sao trong suốt khoảng thời gian này Chúc Vân Cử vẫn luôn là bộ dáng không có tinh thần như thế, cứ buồn ngủ là ngủ, cũng may sau khi đến biệt cung ba ngày mới phải lâm triều một lần, cho nên xem như Chúc Vân Cảnh có thể lấy hơi.

— Từ 7-9h sáng, Chúc Vân Cảnh qua giờ Thìn mới tới => qua hơn 9h.

Vương Cửu hầu hạ Chúc Vân Cảnh thay một bộ gấm vóc màu thạch anh thêu chỉ vàng ám vân* thường mặc. Từ sau khi khí trời dần nóng lên, hấn cũng không tiện mặc nhiều, cũng may là vào lúc này bụng chỉ hơi nhô ra, có thể che giấu dễ dàng.

— Hình ảnh mang tính chất minh họa:

timg22jpg

Dùng hết bữa sáng uống thuốc xong, người bên thái hậu đến mời Chúc Vân Cảnh đi qua, lại không nói là có chuyện gì, Chúc Vân Cảnh vốn cũng tỏ nhạt, liền trực tiếp tới.

Lúc đang đi ở trên đường thì đụng phải Chúc Vân Tuyên học một nửa chuồn ra ngoài, bảo là muốn cùng đi với hấn, khiến cho Chúc Vân Cảnh thắc mắc: “Đệ không đi đọc sách chạy theo cô xem nào nhiệt gì?”

Chúc Vân Tuyên hì hì cười: “Thái tử ca ca còn chưa biết sao, hôm nay hoàng tổ mẫu mời rất nhiều tiểu thư con nhà quan đến, hiện tại đều ở trong vườn ngắm hoa. Tất cả những nàng ấy đều là những ửng cử viên thái tử phi mà phụ hoàng bảo huynh chọn, hoàng tổ mẫu gọi huynh qua, là vì muốn huynh tận mắt nhìn người.”

Chúc Vân Cảnh quả thực không biết: “... Vì lẽ đó đệ mới muốn đi cùng?”

“Giúp huynh chọn hoàng tử tương lai đó.” Gương mặt Chúc Vân Tuyên tỏ rõ là chuyện đương nhiên.

Chúc Vân Cảnh không có chút nào hứng thú đối với chuyện này, chỉ hy vọng trì hoãn được bao nhiêu thì cứ trì hoãn. Lúc vào trong vườn, quả nhiên xa xa liền có thể nghe được tiếng nói cười nũng nịu lay động tới, khoảng mười mấy người thiếu nữ đang ngồi ở hai bên hoàng thái hậu, đồng thời ngắm hoa thưởng trà, nói giỡn cười đùa.

Chúc Vân Cảnh mắt nhìn thẳng, sau đó đi lên phía trước thỉnh an với thái hậu. Dù là như vậy, hắn vẫn cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình nếu không phải hiếu kỳ, thì cũng là đang quan sát đánh giá. Trong lòng Chúc Vân Cảnh cảm thấy cực kỳ không thoải mái, vốn là hắn tuyển phi, có sao thành ra lại bị người khác vây quanh soi mói bình phẩm.

Thái hậu gọi hắn đi đến trước mặt, thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, bèn thân thiết hỏi han vài câu. Chúc Vân Cảnh tỏ ra mất tập trung đáp lời, thái hậu liền thuận miệng hỏi ra một câu vừa nãy là ai làm ra bài thơ có chút ý cảnh kia, Chúc Vân Cảnh đứng nửa ngày trời không nói tiếp, vẫn là Chúc Vân Tuyên ở một bên pha trò với thái hậu, thay hắn giải vây.

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nhìn lướt qua đám nữ tử đang ngồi, khi ánh mắt hắn dò qua, các thiếu nữ căn bản đang nhìn lên đánh giá hắn đều e thẹn cúi đầu cười, làm cho Chúc Vân Cảnh cau mày, tự nhủ bộ có cái gì vui hay sao mà cười?

Đợi qua chốc lát, Chúc Vân Cảnh liền lấy cớ còn phải đi thỉnh an cho Chiêu Dương đế đi trước, Chúc Vân Tuyên vẫn chưa thỏa mãn theo sau rời đi, cười hỏi hắn: “Thái tử ca ca, sao vừa nãy huynh lại thất thần được vậy? Tôn nữ của Vương các lão nổi danh là tài nữ, thơ viết ra ngay cả đại văn hào đương thời đều khen, thế mà huynh hiển nhiên không cho người ta chút mặt mũi nào hết.”

“Ừ.”

Chúc Vân Tuyên thở dài: “Huynh thật sự không coi trọng chút gì luôn sao? Tôn nữ Vương các lão vừa có dung mạo đẹp vừa nhỏ nhắn, nhi nữ Chu thượng thư thì hoạt bát xinh đẹp, đệ thấy ai cũng đều rất tốt mà.”

Chúc Vân Cảnh liếc nhìn hắn một chút: “Tất cả đều đưa cho đệ chịu không?”

“Này sao mà được, người ta là muốn làm thái tử phi.”

“Đệ cũng đâu nhỏ, có thể cưới phi rồi.”

“Đệ còn chưa tới mười lăm, không vội không vội, ” Chúc Vân Tuyên bình chân như vại mà lắc đầu, nhỏ giọng, “Thái tử ca ca, huynh không lọt mắt người này lại không thích người kia, không lẽ là vẫn còn băn khoăn về tên Hứa hàn lâm kia sao?”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng lên tiếng: “Cô nhớ nhung một kẻ đã chết làm cái gì?”

“Ừm... Thôi cứ cho là đệ nhìn nhầm đi.” Không trách Chúc Vân Tuyên sẽ nghĩ như vậy, hắn chưa từng nhìn thấy Chúc Vân Cảnh để mắt đối đãi với ai ngoài Hứa Sĩ Hiễn, cũng không biết đến cùng Hứa Vân Cảnh sẽ chọn thái tử phi như thế nào. Hắn cũng không ngại nói, những cô nương ban này, có gộp lại cũng không có tướng mạo đẹp như ca ca mình, để Chúc Vân Cảnh lựa chọn các nàng, kỳ thực oan uổng quá đổi.

Không lẽ nên nói là tuyển nam phi, lại cảm thấy không thích hợp, cho dù Hứa Sĩ Hiễn có tướng mạo xuất chúng, nhưng nếu để hắn làm thái tử phi sẽ khiến người ta cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Đuổi Chúc Vân Tuyên đi xong, Chúc Vân Cảnh lắc lắc đầu, đi tới chỗ Chiêu Dương đế.

Hạ Hoài Linh đã ở đó, có vẻ như là đang bấm báo tiến triển tra án cho hoàng đế nghe. Nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đi vào, đối phương liền ngưng lại không nói nữa, trước tiên chào một cái với Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh không thêm phản ứng hấn, mà cùng Chiêu Dương đế thỉnh an, sau đó Chiêu Dương đế cười hỏi: “Con mới từ chỗ hoàng tổ mẫu đến đây? Hôm nay hoàng tổ mẫu con mời nhi nữ của các nhà tham gia tiệc, đã gặp qua chưa? Có thích không?”

Chúc Vân Cảnh không nghĩ tới chuyện Chiêu Dương đế sẽ ở ngay trước mặt người ngoài nói mấy chuyện này với mình, đặc biệt người kia còn là Hạ Hoài Linh.

Con người Hạ Hoài Linh hơi trầm xuống, liền nghe Chúc Vân Cảnh trả lời: “Đều vô cùng tốt. Nhi thần cảm thấy mỗi người mỗi vẻ, phụ hoàng cùng hoàng tổ mẫu làm chủ là được.”

Chiêu Dương đế không tin: “Không đặc biệt để mắt đến ai sao?”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Phụ hoàng nói đùa, nhiều cô nương như vậy ở chung, nhi thần nào dám không biết ngại mà nhìn chăm chăm cho được. Kỳ thực mà nói nhi thần vẫn còn chưa nhìn rõ ràng dung mạo của các nàng trông ra sao.”

Chiêu Dương đế nhất thời vui vẻ: “Con mà còn có thể biết không ngại ngần sao?”

Hoàng đế nói xong lại hãy còn cảm thán lên: “Nhớ năm đó trầm cũng như vậy, khi đó mẹ con cùng các nàng khác tiến cung, trầm bị gọi đến xem, vừa liếc mắt đã nhìn trúng mẹ con rồi. Lúc đó nàng

đang đứng dưới tán hoa đào nhìn về phía trầm cười, làm trầm đến bây giờ vẫn còn nhớ như in.”

Chúc Vân Cảnh không có nói tiếp, bởi hấn căn bản không tin. Trên dưới người trong cung này ai mà không biết phụ hoàng hấn sủng ái Hạ quý phi nhất, cũng không có gì lạ, bởi lẽ tướng mạo Hạ quý phi vô cùng xinh đẹp, dù khuynh quốc khuynh thành là vậy, nhưng đáng tiếc nàng không sinh được nhi nữ nào, duy nhất một người nhi tử là Chúc Vân Tuần lại không giống mẹ. Nếu nhìn xem thử bên trong người nhà họ Hạ, thì đúng là chỉ có mặt mũi của Hạ Hoài Linh có được mấy phần tương tự nàng.

Chỉ có điều một gương mặt đẹp tựa thiên tiên như vậy được sinh ra trên người một võ tướng như Hạ Hoài Linh, không khác nào phung phí của trời, mười phần lãng phí.

Chiêu Dương để thu nổi lòng lại, sau đó căn dặn Chúc Vân Cảnh: “Nếu con đã không đặc biệt hài lòng ai, vậy thì trầm liền thay con làm chủ, chờ khi về trầm sẽ cùng thái hậu thương lượng định ra ứng cử viên, sau đó cuối tháng hạ thánh chỉ, chính con trong lòng biết đo đếm là được.”

“Nhi thần hiểu, ” Chúc Vân Cảnh đáp lại, “Chỉ là hiện tại việc chỉ hôn này... Có thể dời lại sang năm hấn tính tiếp tới chuyện thành hôn được không?”

Chiêu Dương để thắc mắc: “Con không muốn mau chóng thành hôn sao?”

“Nhi thần chỉ muốn có nhiều thời gian để chuẩn bị đầy đủ hơn, để khỏi phải bạc đãi thái tử phi.”

“Được thôi, con có phần tâm này cũng tốt, vậy thì chờ sang mùa xuân năm sau mới thành hôn.” Tuy rằng Chiêu Dương đế muốn nhanh chóng ôm hoàng tôn, nhưng đại hôn của thái tử có quan hệ tới bộ mặt cả hoàng tộc, quả thực là phải từ từ.

Chúc Vân Cảnh là đang suy nghĩ nên là sao để sinh nghiệt chủng trong bụng thuận lợi ra, lại cho nó một thân phận. Coi như hấn đúng là có hận thứ nghiệt chủng này, nhưng khi sinh ra, cũng không thể nào bị người ta khi dễ, dù sao nó cũng là từ trong bụng hấn sinh ra.

Sau khi bàn xong xuôi mọi chuyện với Chiêu Dương đế, Hạ Hoài Linh theo Chúc Vân Cảnh cùng nhau xin cáo lui ra. Chúc Vân Cảnh không muốn để ý đến hấn, nhắc chân bỏ đi, Hạ Hoài Linh không xa không gần theo sát ở phía sau.

Lúc đi ngang qua vườn thạch lựu Vương Cửu có thuận miệng cảm thán một câu: “Hoa lựu* cũng nở, trông thật tượng bưng.”

t011504f7aeff3efc95jpg

Hoa lựu

Chúc Vân Cảnh dừng bước lại liếc mắt một cái, hoa lựu nở thành từng chùm đỏ tựa như đèn lồng, phấp phới đón gió, nhìn qua quả thực đúng là rộn rã. Hoàng hậu thuở khai quốc yêu thích hoa lựu, cho nên trong khu vườn lớn nhất biệt cung này để trồng loài cây này, bên trong còn có một cây do chính hoàng đế tự tay gieo trồng, câu chuyện kia đã được lưu truyền gần hai trăm năm, thế nên mỗi khi nhắc đến giai thoại đế hậu tình thâm này, vẫn khiến người thôn thức không ngớt.

Hạ Hoài Linh đi lên phía trước, thuận lợi ngắt xuống một đóa nở rộ nhất nơi đầu cành, đưa tới trước mặt Chúc Vân Cảnh.

Vương Cửu: “...” Sau một hồi do dự, bèn yên lặng cùng đám cung nhân lui ra phía sau hơn mười bước.

Chúc Vân Cảnh nhướng mày: “Hầu gia đây là có ý gì?”

Bởi vì đoạn chuyện xưa của đế hậu trong lúc khai quốc, cho nên ở Đại Diễn triều ngay mặt tặng hoa lựu cho đối phương là một hành vi tỏ rõ đang tỏ tình. Chúc Vân Cảnh cảm thấy, không lẽ Định Viễn hầu hần là bị điên rồi?

Hạ Hoài Linh cup mắt, cười khẽ một tiếng, rồi thu tay về: “Không có ý gì, chẳng qua là cảm thấy hoa này mở rất đẹp, liền ngắt nó xuống thôi.”

Chúc Vân Cảnh cười nhẹ: “Nó vốn đang khoẻ mạnh, Hầu gia lại bẻ nó xuống, thế thì qua nửa ngày, nó liền héo tàn rồi.”

“Hoa nở có thể ngắt thì ngắt thôi, ” Hạ Hoài Linh thấp giọng nỉ non, sau lắc lắc đầu, giương mắt nhìn về phía Chúc Vân Cảnh, “Thần còn chưa chúc mừng điện hạ, điện hạ cũng sắp có thái tử phi rồi.”

Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt gật đầu: “Hạ Hoài Linh, chuyện này không có quan hệ gì với ngươi.”

Hạ Hoài Linh thở dài: “Điện hạ cần gì phải tránh người ngàn dặm như vậy.”

“Ngươi muốn toan tính gì?” Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nói, “Chuyện ngày ấy chỉ là bất ngờ, hầu gia vẫn là nên sớm quên thì

tốt.”

“Thần biết, ” Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh thối lui, “Là thần quá đáng, kính xin điện hạ thứ tội.”

Chúc Vân Cảnh chẳng muốn nói nữa, bận rộn lâu như vậy cho nên cả người cũng mệt mỏi, cả người thì không thoải mái, xoay người muốn đi, nhưng lúc nhắc chân bỗng nhiên lại như nhớ ra gì đó, bèn quay qua hỏi Hạ Hoài Linh: “Cô nghe nói, chuyện Trịnh ngự sử kết tội tuần phủ Giang Nam trước mặt mọi người, là chủ ý của người sao?”

“Phải, chuyện này là do thần báo cáo bệ hạ.”

“Lúc trước người cố ý nhắc tới Phương Thành Bằng ở trước mặt cô là có ý gì? Người đang định thăm dò cô? Người hoài nghi cô?”

Hạ Hoài Linh nhìn hẩn, ánh mắt nặng trĩu: “Phong tấu chương đầu tiên của Đỗ Đình Trọng bị chặn, ngay sau đó người cũng xảy ra chuyện.”

“Cho nên? Người cảm thấy là cô làm?”

“Thần không biết.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Được, người giỏi lắm, cô đúng là đã coi nhẹ người, nếu như người muốn gán chuyện này lên thân cô thì cứ việc làm đi! Cô quả thực muốn nhìn thử xem đến cùng người định làm gì!”

Hạ Hoài Linh cau mày, đang định nói thêm gì đó, thì thân thể Chúc Vân Cảnh đột nhiên chấn động, một giây sau nhắm mắt lại ngã xuống.

Phía sau vang lên tiếng hét của Vương Cửu, Hạ Hoài Linh theo bản năng đưa tay ra, đỡ lấy Chúc Vân Cảnh. Mùi hương của long diên hương ập tới, Hạ Hoài Linh cúi đầu, dùng sức ôm chặt người té xỉu ở trong ngực mình. Trong nháy mắt hắn liền phát hiện ra trong khoảnh khắc đó, nhịp tim đập của chính mình đột nhiên dâng tới cuồng hống.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sự Việc Bại Lộ

Chúc Vân Cảnh được Hạ Hoài Linh ôm một đường trở về tẩm cung, cũng may trên đường đi không gặp phải ai, Vương Cửu bước chân vội vã theo sau, gấp đến độ vò tai bứt tóc, nhưng một chút biện pháp gã cũng nghĩ không ra.

Đem người đặt trên giường xong, Hạ Hoài Linh trầm giọng hỏi Vương Cửu: “Thái y tới chưa?”

Vương Cửu: “....” Gã căn bản đâu có định kêu người đi gọi.

Chỉ chốc lát sau, Chúc Vân Cảnh nằm trên giường mơ màng tỉnh lại, cau mày nhìn về phía Hạ Hoài Linh, trong phút chốc tựa như sững sờ, khàn giọng hỏi: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Vương Cửu giải thích thay: “Điện hạ bỗng nhiên té xỉu, là hầu gia đưa người về.”

Hai hàng lông mày của Chúc Vân Cảnh nhíu càng chặt hơn: “Cô không sao, mời hầu gia về cho.”

Hạ Hoài Linh nhìn mặt đối phương không còn chút máu, đành thở dài nói: “Tốt xấu gì cũng truyền thái y tới xem một chút đi.”

“Không cần, ” Thanh âm của Chúc Vân Cảnh trở nên lạnh lẽo kiên quyết, hạ lệnh đuổi khách lần hai, “Hầu gia có thể về được rồi.”

Hạ Hoài Linh dường như không nghe thấy: “Không thể giấu bệnh sợ thầy, thân thể điện hạ không khỏe nên truyền thái ý.”

“Vương Cửu tiến khách!”

Vương Cửu nhắm mắt mời Hạ Hoài Linh rời đi, lúc ra đến ngoài mới nhỏ giọng nói cho hắn biết: “Điện hạ là do hôm qua say nắng chưa hết mới bị như vậy, hôm qua thái ý đến xem bốc thuốc rồi, hầu gia không cần lo lắng.”

Hạ Hoài Linh thần sắc phức tạp quay đầu lại liếc nhìn bóng người Chúc Vân Cảnh sau cửa sổ, im lặng chốc lát, rồi xoay người nhanh chân bước đi.

Vương Cửu rút cổ lại trở về bên trong, Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nhìn ngang sang gã: “Định Viễn hầu đưa cô về bằng cách nào?”

“Ôm... là ôm về.”

Chúc Vân Cảnh vớ lấy cái chén trong tay đập tới, Vương Cửu lập tức quỳ xuống: “Điện hạ thứ tội... Hầu gia khẳng khẳng làm như vậy nô tài không cản được, có điều người yên tâm, lúc đi về không có ai nhìn thấy, những người hạ nhân theo sau sẽ không dám nói năng xằng bậy.”

Thấy Chúc Vân Cảnh mặt lạnh im lặng không lên tiếng, Vương Cửu do do dự dự hỏi hắn: “Điện hạ thật sự không truyền thái y sao? Hay là để Lâm thái y tới xem một chút...”

Chúc Vân Cảnh buồn bực phát tay: “Cút đi.”

Vương Cửu theo lệnh rời đi, lúc này Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, chết tiệt... Sớm muộn gì hắn cũng sẽ giết chết cái tên háo sắc Hạ

Hoài Linh này!

— Gốc là đảng đồ tử: tham luyến nữ sắc, mê sắc.

Qua hai ngày sau, Tạ Hiền Minh bỗng nhiên hốt hoảng chạy tới cầu kiến Chúc Vân Cảnh, vừa vào cửa liền đầu đầy mồ hôi quỳ xuống: “Điện hạ, cầu xin người cứu Tạ gia đi!”

Chúc Vân Cảnh mới bị tiểu nghiệt chủng trong bụng quậy tung một trận, vừa uống thuốc xong cả người không thoải mái đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy cau mày mở mắt ra: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tạ Hiền inh lau mồ hôi trên gáy, áp úng nói: “Chuyện tuần phủ Giang Nam Phương Thành Bằng cùng diêm vận sử Liêu Bính Phong bị đâm trong lúc áp giải vào kinh... là do phụ thân phái người đi làm, nào biết sẽ bị thất thủ...”

Chúc Vân Cảnh thoát cái ngòai dậy, đột nhiên trợn to hai mắt: “Các người điên rồi? Lúc trước không phải người từng nói với cô các người không có liên quan đến vụ muối lậu hay sao?”

Chuyện này từ sáng sớm đã có người báo cáo cho Chiêu Dương đế, nói rằng lại có người dám to gan dự định ám sát mệnh quan triều đình được chính hoàng đế hạ thánh chỉ yêu cầu áp giải vào kinh, với ý đồ giết người diệt khẩu, nếu không phải do Định Viễn hầu chuẩn bị từ sớm, đặc biệt phái người đi tiếp ứng, thì coi như đối phương đã thật sự hành động thành công. Chiêu Dương đế vì vậy vô cùng tức giận, hạ lệnh Hạ Hoài Linh điều tra chuyện này cho rõ ràng.

Tạ Hiên Minh cúi đầu úp mở nói: “Là phụ thân không cho ta nói với người... Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần ra tay trước thì có thể chiếm được lợi thế, một khi giết bọn người Phương Thành Bằng xong, không còn chứng cứ liền có thể lừa gạt...”

Chúc Vân Cảnh tức điên: “Vậy rốt cuộc các người đã làm cái gì?!”

“Phụ... Phụ thân được lợi từ chỗ Phương Thành Bằng bọn họ, cho nên cũng tham dự vụ buôn bán muối lậu, bức tầu chương đầu tiên của Đỗ Đình Trọng bị ngăn lại ở Thông Chính Tư, sau đó năm... năm trong tay phụ thân, lúc đó phụ thân viết thư báo cho Phương Thanh Bằng, bởi vậy mới xảy ra án thơ châm biếm của Đỗ Đình Trọng.”

“Các người là ăn gan hùm, mật gấu* sao? Chuyện như vậy cũng dám làm?!”

— Trên mình thay một thành ngữ tương tự vào, gốc là: ăn tim gấu gan beo 熊心豹子胆: chỉ những người to gan, làm những chuyện mà người bình thường không dám làm.

Chúc Vân Cảnh đập bàn một cái, một giây sau liền ôm bụng đau đón ngã về trên giường, làm cho Vương Cửu sợ hết hồn, mau lẹ đi vào đỡ lấy hắn: “Điện hạ đừng tức giận, cẩn thận thân mình...”

Chúc Vân Cảnh hất tay Vương Cửu ra, cổ đờ nén sự kích động muốn đập một cước chết cái tên Hạ Hiên Minh này, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người nghe kỹ cho cô, chuyện đã đến nước này, người cùng cứu cứu còn muốn sống thì lập tức đến trước mặt khai nhận rõ ràng toàn bộ câu chuyện, bằng không ngay cả thần tiên cũng không cứu được các người!”

“Không thể được!” Tạ Hiên Minh vội la lên, “Điện hạ chuyện này không được! Nói cho biết bề hạ biết coi như không chết cũng tịch biên tài sản bị đầy đi, thế này thì có khác gì là để bọn ta chết chứ! Điện hạ người cứu chúng ta đi! Cứu lấy Tạ gia đi!”

“Cô có thể làm được gì?” Chúc Vân Cảnh phần nộ quát, “Không phải cô đã cứu các người rồi sao? Bằng không thì các người đáng ra phải chết từ ba năm trước rồi! Vất vả lắm mới sống tạm đến hôm nay còn không chịu hối cải! Còn dám làm mấy chuyện đại nghịch bất đạo này! Người muốn cô cứu các người như thế nào đây?”

Tạ Hiên Minh bị đuổi ra ngoài, lúc này Chúc Vân Cảnh giận đến độ sôi sùng sục, muốn nôn ra máu, trong bụng từng trận đau ập tới, cả người co giật, một thân toàn mồ hôi lạnh giống như mới vớt từ trong nước ra. Vương Cửu sợ đến gào khóc không ngừng, luống cuống tay chân muốn đi tìm thái y, lại bị Chúc Vân Cảnh gọi lại, Chúc Vân Cảnh cắn chặt răng, cắn dạn nói: “Không cho đi, đóng cửa, có là ai cũng không cho.. đi vào...”

Nói xong chữ cuối cùng, cánh tay không còn chút sức của Chúc Vân Cảnh buông xuống, đôi mắt đóng lại.

Sau ba ngày, còn chưa chờ được tin tức phụ tử Tạ Sinh Minh tới chỗ hoàng đế xin lỗi, thì bọn người Phương Thành bằng đã bị áp giải vào kinh. Mà khi ở dưới mắt đông đảo dân chúng, Phương Thành Bằng lại làm ra hành động vượt ra xa tầm dự đoán của mọi người.

Khi bị áp giải xuống xe ở trước nha môn hình bộ, Phương Thành Bằng ở trước mặt đám quan lại cùng dân chúng vây xem, hô lớn nói chính thái tử cùng Tạ Quốc Công mới là người lớn nhất đứng sau làm chủ trong án muối lậu, còn hấn một lòng trung thành với thái tử

kết quả lại suýt chút nữa chịu phải kết cục giết người diệt khẩu, đúng là thiên đạo bất công!

Cho dù Hạ Hoài Linh đã phản ứng mau chóng gọi người đến chặn miệng hắn lại, nhưng đã chậm, không cần đến nửa ngày, chuyện tình đã lưu truyền đến mức ai nấy đều biết.

Hình bộ cùng Đại Lý Tự, và Đô Sát Viện thẩm tra suốt đêm, tới ngày hôm sau trời còn chưa sáng Hạ Hoài Linh đã cùng mấy vị chủ thẩm quan khác mang theo bằng chứng cùng khẩu cung tường tận đi tới biệt cung phục lệnh* cho Chiêu Dương đế. Về chuyên liên quan đến thái tử đương triều, bọn họ không ai dám tự ý quyết định, chỉ có thể giao cho hoàng đế định đoạt.

— Phục lệnh:báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh

Chúc Vân Cảnh bị Chiêu Dương đế kêu đến vẫn đang còn ngây thơ không biết xảy ra chuyện gì, hai ngày nay hắn đều đóng cửa từ chối tiếp khách, cho nên không biết tình hình bên ngoài đã xảy ra biến cố gì. Cho đến khi hắn đi vào Ngự Thư Phòng, nhìn thấy một đám đại thần nội các cùng Tam Pháp Ti chủ quan đều có mặt, lại thấy phụ tử Tạ Sùng Minh quỳ rạp trên mặt đất, mà phụ hoàng hắn mặt trầm như mặt nước còn phủ đầy mây đen, lúc này tâm trạng Chúc Vân Cảnh trở nên mãnh liệt, trong nháy mắt linh cảm được có gì đó không lành.

Hạ Hoài Linh ngược mắt nhìn Chúc Vân Cảnh một chút, sau đó nhanh chóng thu hồi, cúi đầu.

Chúc Vân Cảnh cẩn trọng e dè tiến lên thỉnh an, Chiêu Dương đế ném lời làm chứng của bọn Phương Thành Bằng tới chỗ hắn:

“Chính người xem đi!”

Chúc Vân Cảnh nhặt lên mấy phần lời chứng này nhanh chóng xem qua một lần, con người mạnh mẽ co lại, vội hét lên: “Chuyện này không liên quan gì đến nhi thần! Nhi thần không hề hay biết cũng như chắc chắn không có tham dự vụ muối lậu này!”

Chiêu Dương để cả giận nói: “Người không có tại sao bọn họ đều nói là người?!”

Chúc Vân Cảnh đột nhiên nhìn qua Tạ Sùng Minh: “Là các người dùng danh nghĩa của cô lừa lọc đảo điên ở Giang Nam phải không? Là các người nói cho bọn người Phương Thành Bằng là cô muốn bọn họ buôn muối lậu cướp lấy tiền tài bất nghĩa đó hiếu kính cho cô đúng không?”

Tạ Hiên Minh há miệng run rẩy nằm trên mặt đất nói không ra lời, Tạ Sùng Minh thì cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Điện hạ.. Lúc trước khi người biết cũng đã ngầm chấp nhận kia mà, bọn người Phương Thành Bằng hằng nằm vào kinh hiếu kính hơn nửa đều dâng cho Đông cung, cái này người cũng biết rõ. Trên danh sách Phương Thành Bằng nơi đó cũng có ghi lại rõ ràng, đồ vật cũng đặt trong Đông cung của người, không tin có thể đi đối chiếu từng món.”

Chúc Vân Cảnh sửng sốt, cho dù ra sao hấn cũng không nghĩ đến cứu cứu mình hiển nhiên sẽ nói ra được mấy lời như vậy, bình thường Tạ Hiên Minh cũng thường xuyên đưa một ít thứ tốt đến hiếu kính hấn. Chúc Vân Cảnh kỳ thực cũng không có khái niệm suy xét rốt cuộc mấy thứ đồ kia giá trị bao nhiêu, nhìn thích thì nhận, hấn quả thực không biết những thứ đồ này thực ra là do quan chức Giang Nam đưa.

Chúc Vân Cảnh đỏ mắt: “Thì ra các người sớm đã mưu tính kỹ càng, muốn lôi kéo cô cùng nhau xuống nước sao? Cứu cứu, cô tín

nhệm người như vậy, người đối xử thế với cô sao? Vì muốn giải vây tội liền định đem toàn bộ chuyện này đổ lên đầu cô?”

Tạ Sùng Minh cúi đầu thấp xuống chút nữa: “Điện hạ, thần cũng theo căn dặn của người mà làm thôi.”

Chúc Vân Cảnh giận quá chỉ biết cười: “Cô dặn dò? Lúc nào cô căn dặn người làm mấy chuyện này? Chuyện người chặn tấu chương lại, vu hại trung lương sau đó nỗ lực giết người diệt khẩu, chẳng lẽ tất cả đều là do cô dặn dò hay sao?”

“Phong tấu chương này đúng là bên thông chính có giao cho thần, nhưng thần có xin phép qua người, là do người nói không thể để cho bệ hạ biết, cũng là do người gợi ý để Phương Thành Bằng vu hại cho Đỗ Đình Trọng, chuyện giết người diệt khẩu kia cũng là sau ngày lâm triều, người gọi Tạ Hiên Minh tiến cung căn dặn hẩn làm mà!”

Trong ngự thư phòng lúc này yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, một đám quan chức đứng ở đây ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, chỉ có Hạ Hoài Linh chau mày. Chúc Vân Cảnh đỏ mắt liên tục nói ba lần chữ “Tốt”, có vẻ như cực kỳ thương tâm. Chiêu Dương để không nhận được ngắt lời bọn họ: “Thái tử chính người nói! Đến cùng xảy ra chuyện gì!”

“Nhi thần chưa từng làm, ” Hai mắt Chúc Vân Cảnh đỏ chót, “Từ đầu tới cuối nhi thần đều không biết rốt cục bọn người Tạ Quốc Công kia làm cái gì, nhi thần không hề qua lại với quan chức Giang Nam, kính xin phụ hoàng minh xét.”

Tạ Sùng Minh cãi lại: “Vài ngày trước đó lúc lâm triều điện hạ còn nói tốt đòi khen thưởng Phương Thành Bằng kia mà, chuyện này

mọi người đều biết!”

“Vào lúc ấy cô làm sao biết chuyện người cùng hắc cấu kết còn làm ra sự tình như thế!”

Ánh mắt Chiêu Dương để tối sầm lại, nhất thời có chút do dự không quyết định được, so với án buôn muối lậu, thì hoàng đế còn kiêng kỵ với việc thái tử sau lưng cấu kết với ngoại thần, nhân cơ hội đó lôi kéo lòng người, nhưng Chúc Vân Cảnh đã nói, là hắc không có làm.

Mà chuyện này tồi tệ chính là ở chỗ, cho dù Chúc Vân Cảnh không biết rõ tình hình, nhưng một khi Tạ Sùng Minh thật sự lấy danh nghĩa hắc ra ngoài làm chuyện, thì Phương Thành Bằng cũng cho là mình đang giúp thái tử làm việc.

Tạ Hiên Minh ở một bên vẫn không lên tiếng bỗng nhiên nói rằng: “Thái... Thái tử điện hạ phái người vu hại tri phủ Cảnh Châu thật ra là còn có tư tâm khác. Lúc trước Hàn lâm biên tu Hứa Sĩ Hiễn bởi vì bị liên lụy bị tống vào ngục, thái tử điện hạ đã sớm coi trọng hắc, liên uy bức dụ lợi, nhưng Hứa Sĩ Hiễn cũng không nghe theo. Sau chuyện đó, thái tử liền gây khó dễ dùng tính mạng tri phủ Cảnh Châu uy hiếp Hứa Sĩ Hiễn, rốt cục mới khiến cho đối phương khuất phục. Điện hạ dàn xếp cảnh Hứa Sĩ Hiễn giả chết nhằm man thiên quá hải*, tiếp đó len lén đem người từ trong ngục Đại Lý Tự giấu vào trong trang của thái tử trên Phượng Hoàng Sơn, nếu bệ hạ không tin, có thể phái người tới thăm dò, cho dù hiện tại Hứa Sĩ Hiễn đã không còn ở đó, nhưng hạ nhân trong trang nhất định đều gặp qua đối phương.”

— Man thiên quá hải: nguy trang để lừa dối đối phương, len lén hành động.

Mọi người ồ lên, lông mày Chiêu Dương để mạnh mẽ nhướng lên, mắt lạnh nhìn về phía Chúc Vân Cảnh: “Hắn nói thật sao?”

Mặt Chúc Vân Cảnh trắng bệnh, trong chốc lát ánh mắt chứa đựng sự hoảng loạn. Không cần hắn nói thêm gì nữa, phản ứng lúc này ở trong mắt Chiêu Dương để cũng xem như là minh chứng thực tế rồi.

Chúc Vân Cảnh sốt ruột giải thích: “Nhi thần là cứu Hứa Sĩ Hiễn ra ngoài, chuyện nhi thần từng làm cũng chỉ có chuyện này, những chuyện khác thật sự không có quan hệ với nhi thần! Phụ hoàng người tin tưởng nhi thần đi, nhi thần đã nói không làm nhất quyết không có làm, nhi thần tuyệt đối không dám lừa gạt người!”

Hắn thật sự không nghĩ tới, phụ tử Tạ gia kia vì muốn kéo hắn xuống nước giải nguy mà làm đến mức này, chỉ vì hắn nói bản thân không cứu được bọn họ, mà muốn cùng hắn cá chết lưới rách.

— Cá chết lưới rách: ví von là hai bên tranh đấu đến khi bị tiêu diệt.

Sau một hồi giằng co, Hạ Hoài Linh chợt đi lên trước một bước, trầm giọng nhắc nhở Chiêu Dương đế: “Bệ hạ, điểm đáng ngờ trong án này rất nhiều, kính xin bệ hạ cho chúng thần thẩm tra rõ ràng rồi hắn định đoạt tiếp.”

Mấy vị các thần cũng dồn dập tiến lên khuyên nhủ Chiêu Dương đế, Chiêu Dương đế nhắm mắt lại, lạnh giọng hạ lệnh: “Bắt giữ phụ tử Tạ Sùng Minh chờ thẩm tra, còn thái tử người trở lại đóng cửa suy xét về lỗi lầm của mình, không có ý chỉ của trẫm thì không được tùy ý triệu kiến ngoại thần.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trước Mặt Đối Chặt

Hiện tại thân thể Chúc Vân Cảnh ngày càng trở nên suy nhược, kể từ sau khi bị cấm túc, cả ngày hẩn cứ nằm trên giường bất động, có lẽ là vì ưu tư quá nhiều, thành ra mới chỉ qua vài ngày, cả người liền gầy đi một vòng lớn, cái bụng dường như lớn thêm chút nữa.

Vương Cửu lại đi một chuyến tới y quán, đại phu không thấy người, chỉ có thể căn cứ theo tình hình mà Vương Cửu miêu tả bốc thuốc cho Chúc Vân Cảnh. Từng bát từng bát thuốc trút vào bụng, nhưng lại không có tác dụng gì lớn đối với Chúc Vân Cảnh, cùng lắm chỉ có thể miễn cưỡng khiến cho hẩn dễ chịu chút ít mà thôi.

Vụ án buôn muối lậu huyền náo trên dưới triều đình khiến lòng người bàng hoàng, án này liên lụy tới nhiều người, cứ như muốn xử trí toàn bộ quan trường Giang Nam để nhổ cỏ tận gốc, mà chuyện liên quan đến thái tử đương triều, hoàng đế vẫn tỏ thái độ mập mờ, ai cũng không biết chính xác rốt cuộc Chiêu Dương đế là muốn nghiêm trị thái tử, hay là lại định nhẹ nhàng bỏ qua coi như thôi.

Ngay trong lúc quần thần đều ôm thái độ thờ ơ lạnh nhạt hóng chuyện, người Thiêm đô ngự sử Trịnh Ty Văn kia lại cao giọng bước ra ngoài, ở ngay trong phòng bẩm tấu kết tội, mà đối tượng lần này là thái tử Chúc Vân Cảnh cùng quốc công Tạ Sùng Minh, nội dung là vì chuyện Hoàng Hà vỡ đê hơn ba năm trước. Một trận thiên tai này thật ra là do chính tay người làm ra, lúc đó Tổng đốc đường sông đương nhiệm Tạ Sùng Minh vì thâm hụt khoản thanh lý đường sông

do triều đình cấp cùng ngân lượng xây dựng đập nước lớn, bèn ăn bớt ăn xén vật liệu thành ra mới xảy ra tai họa, khiến cho hàng trăm ngàn bách tính phải mất mạng, trôi giạt khắp nơi, mà thái tử Chúc Vân Cảnh biết rõ chuyện, lại giúp đối phương che đậy, dối trên lừa dưới, là một vị quân bất nhân!

Cả triều ồ lên, Chiêu Dương đế nổi trận lôi đình, các quan chức có khúu giác nhạy cảm liền ngửi được mùi sắp có biến, trong lúc nhất thời dâng sớ thỉnh cầu hoàng đế nghiêm trị Tạ Sùng Minh nhân tiện mập mờ tiến công tiêu diệt Chúc Vân Cảnh tràn lan hết như hoa tuyết, nhanh chóng chất đầy Ngự Thư Án, nhiều người theo trở thành trào lưu.

Tại tẩm cung thái tử.

Vương Cửu đẩy cửa ra đi vào, nhỏ giọng nhắc nhở Chúc Vân Cảnh đang vui trên giường như ngủ thiếp đi: “Điện hạ, Đĩnh Viễn hầu đến.”

Lông mi Chúc Vân Cảnh hơi run, nhưng hấn chẳng thêm động đậy gì, thậm chí vẫn chưa mở mắt ra. Hạ Hoài Linh tiến lên phía trước, thần sắc phức tạp nhìn về phía Chúc Vân Cảnh. Vương Cửu còn định gọi tiếp, thì lúc này Hạ Hoài Linh đã nhấc tay lên ngăn gãi lại, ánh mắt ra hiệu đối phương đi xuống trước.

Vương Cửu do dự một chút, đoạn nhìn Chúc Vân Cảnh trên giường chốc lát, rồi lo lắng lùi ra.

Hạ Hoài Linh chân chờ chốc lát, rồi hơi cong người đưa tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng cẩn trọng từng tí đụng vào gò má Chúc Vân Cảnh, động tác mềm nhẹ đến mức cứ như đang chạm vào lưu ly dễ vỡ vậy.

Chúc Vân Cảnh đột nhiên mở mắt ra, ngay tức khắc bốn mặt chạm nhau, Hạ Hoài Linh liền hiển nhiên rõ ràng* được sự đề phòng cùng căm ghét không hề che giấu bên trong đôi mắt kia, đôi tay cũng dừng lại một lát, sau đó thu lại, lui về phía sau.

— gốc là hắc bạch phân minh: đen trắng rõ ràng, hiểu rõ ràng.

Chúc Vân Cảnh đỡ thân thể ngồi dậy, lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng không phải không cho cô gặp ngoại thần hay sao? Sao hầu gia lại đến?”

Hạ Hoài Linh nhìn hấn, trầm giọng giải thích: “Thần phụng thánh mệnh đến điều tra chuyện ba năm trước Tà quốc công thâm hụt ngân sách đường sông khiến cho Hoàng Hà vỡ đê, có một số chuyện phải xác định ngay mặt cùng điện hạ, kính xin điện hạ thứ lỗi.”

Chúc Vân Cảnh cười khẽ: “Ngay cả chuyện này phụ hoàng cũng giao cho người tra xét? Thật không nghĩ tới thì ra phụ hoàng coi trọng người như vậy.”

Tuy hấn bị cấm túc, nhưng đối với chuyện bên ngoài không phải là không hay biết gì, chuyện Trịnh Ty Văn bắt tầu lên triều thì vừa sáng cũng có nghe qua, chỉ là không nghĩ tới, người hấn đang chờ đến lại đúng là Hạ Hoài Linh.

“Thần phụng mệnh ban sai, là việc nằm trong chức trách.”

Chúc Vân Cảnh cũng không hứng thú nghe Hạ Hoài Linh nói mấy lời đường hoàng như vậy, liền quét mắt lạnh lùng về phía hấn: “Trước khi người hỏi cô, có thể trả lời cho cô biết, lần này có phải là do người để người Trịnh ngự sử này bắt tầu lên không?”

“Không phải, ” Hạ Hoài Linh cau mày nói, “Việc này thần không biết gì cả, thần có hỏi qua Trịnh ngự sử, hần nói việc này lúc trước có từng nghe đồn qua, nhưng không có chứng cứ, mà chỉ là chút lộn vụn nói bóng nói gió mà thôi, mãi đến tận lúc này Tà quốc công bởi vì án muối lậu bị bỏ tù, thành ra tường đổ mọi người đẩy*, chuyện tình mới không thể giấu được nữa.”

— Tường đổ mọi người đẩy: một người nào đó khi gặp cảnh thất thế hay rơi vào hoàn cảnh khó khăn, liền sẽ có nhiều người thừa cơ đả kích, khiến cho đối phương hoàn toàn bị suy sụp.

“Thì ra là như vậy, ” Chúc Vân Cảnh gật gật đầu, giọng điệu cũng nhàn nhạt, “Vậy hần cũng coi như tự làm tự chịu rồi.”

Giấy không gói được lửa, kỳ thực Chúc Vân Cảnh sớm đã có linh cảm chuyện năm đó thế nào cũng sẽ bị lộ ra, chỉ là hần đã chết tâm đối với một nhà Tà thị này, cho nên khi nhắc tới chỉ còn lại một sự thờ ơ lãnh đạm.

Trầm mặc một lúc, sau đó Hạ Hoài Linh thấp giọng hỏi hần: “Chuyện thâm hụt, Tà quốc công đã nhận tội, vậy lúc đó điện hạ có biết chuyện? Người có tham dự vào trong đó hay không?”

Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt nói: “Vừa mới bắt đầu không biết, sau khi xảy ra chuyện vỡ đê thì phụ hoàng có hạ lệnh hộ bộ kiểm tra đối chiếu sự thật về hướng đi của ngân lượng do triều đình chi cho đường sông, lúc đó Tà quốc công có tiến cung nói rõ chân tướng cho cô nghe, sau đó còn khóc lóc cầu xin cô bảo vệ hần, lúc đó vừa khéo cô đang quản lý chuyện bên hộ bộ, bèn bèn qua tay các quan chức hộ bộ giúp Tà quốc công áp chế chuyện này xuống, sau đó lấp lại các khoản.”

Khi đó Chúc Vân Cảnh mới vào triều đường chưa được hai năm, vì Chiêu Dương đế muốn cho hắn mau chóng quen thuộc chính sự, bèn lệnh cho hắn thay phiên ở lục bộ cửu tự* để trau dồi học tập, lúc đó vừa đúng lúc đang ở hộ bộ, tuy nói là để học hỏi, nhưng mà một khi có mặt thái tử, người dưới nào có ai dám làm chủ, kẻ theo đuôi bán mạng nuông chiều hắn cũng không ít, bởi vậy Chúc Vân Cảnh muốn làm mấy chuyện man thiên quá hải* gì đó, cũng không mấy khó khăn.

— Lục bộ: Binh, Lại, Lễ, Hộ, Công, Hình.

— Cửu tự: Đại Lý Tự, Thái Thường Tự, Quang Lộc Tự, Hồng Lư Tự, Thiếu Phủ Tự, Vệ Uý Tự, Tông Chính Tự, Thái Phủ Tự, Thái Phó Tự.

— Man thiên quá hải: chỉ chuyện lừa dối, giấu giếm.

Chúc Vân Cảnh chỉ hối hận bởi bản thân năm đó quá nhẹ dạ, chỉ vì Tạ Sùng Minh trước mặt nhắc đến mẫu hậu của hắn, mà hắn liền thỏa hiệp.

Hạ Hoài Linh nói: “Tạ quốc công nói người yêu cầu hắn mong chóng lấp lại chỗ thâm hụt, mà hắn không có biện pháp nào, cho nên người liền chỉ cho hắn con đường sáng là rẽ sang buôn bán muối lậu, còn nói đó là biện pháp kiếm tiền nhanh nhất.”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Người thật sự tin lời hắn nói? E là hắn đã sớm bị cái tên Phương Thành Bằng kia cám dỗ rồi, thêm nữa là, hắn có lòng tham không đáy thấy tiền sáng mắt, còn cô vì sao lại phải đi làm ba cái chuyện muối lậu? Bộ cô thiếu tiền đến mức đó sao?”

“Tạ quốc công nói là người muốn dùng cách này để lôi kéo lòng người trong chốn quan trường Giang Nam, sau đó để trọng dụng bọn họ.”

“Hoang đường!” Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, cố đè lại cơn tức giận đang cuộn cuộn trong lòng, khàn giọng nói, “Cô đã nói không làm tức là không làm, nếu Định Viễn hầu cũng nghi ngờ cô tham gia vụ muối lậu, thậm chí có ý tàn hại trung lương, thì không cần phải hỏi gì nữa, cô cùng hầu gia không còn gì để nói rồi.”

Hạ Hoài Linh sâu sắc nhìn Chúc Vân Cảnh, chỉ thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, lại gầy gò, duy chỉ có nơi khoe mắt đang ửng hồng. Xưa nay thái tử đều là như vậy, vừa cao ngạo lại quật cường, chưa bao giờ cúi đầu chịu thua.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Hoài Linh tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt Chúc Vân Cảnh, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt lấy một bên tay đối phương.

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh mê man trong chốc lát, sửng sốt một lúc mới nghĩ đến chuyện rút tay về. Thế nhưng hiện tại Hạ Hoài Linh vậy mà lại không chịu buông, còn hơi dùng lực nắm tay hấn chặt hơn chút nữa

“Buông ra.” Chúc Vân Cảnh trầm giọng.

“Điện hạ có biết bên ngoài kia có bao nhiêu người đang chờ xem người sụp đổ không?”

“Vậy thì như thế nào?” Chúc Vân Cảnh cắn răng nói, “Người cũng không phải là một trong số đó hay sao? Nếu cô coi như thật sự

bị phế, thì đến phiên Chúc Vân Tuần Hạ gia các người sẽ được gà chó lên trời*, có phải cô nên sớm chúc mừng cho hầu gia người?”

— Gà chó lên trời:theo truyền thuyết Hoài Nam Vương Lưu An sau khi tu luyện thành tiên, đem tiên dược còn dư vãi ngoài sân, gà chó ăn tiên đơn xong đều bay lên trời. Về sau dùng “gà chó lên trời” để ví với một người có thể lực thì những người có quan hệ với anh ta đều được nhờ

Kỳ thực không cần Hạ Hoài Linh nói Chúc Vân Cảnh cũng biết, nhân duyên trong triều của thái tử như hấn không được tốt, bên võ tướng vì quan hệ với Hạ gia càng thiên vị Chúc Vân Tuần, đám văn thần lại không lọt mắt diệu bộ diễn xuất ra vẻ thế gia qua quyền quý bên Tạ gia vốn là họ hàng với hấn, mà bản thân hấn vẫn hay bị người đời lên án ngông cuồng tự đại, quá mức ngang ngược, tính ra người sợ hãi thân phận thái tử của hấn còn nhiều hơn người chân chính tôn sùng, vì lẽ đó mà hiện tại, chuyện tường tở mọi người đẩy sao chỉ có một mình Tạ Sùng Minh chịu trận được.

“Cho dù điện hạ tin hay không cũng được, nhưng thần không hề có ý này, ” Ánh mắt Hạ Hoài Linh ngập tràn chân thành, nhìn Chúc Vân Cảnh, “Thần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện giúp nhị điện hạ đối phó người.”

“Nhưng người cũng đã làm đó thôi, ” Chúc Vân Cảnh mỉm cười nói, “Từ lúc cái ngày người để Trịnh ngự sử bẩm tấu lên, thì người đã làm rồi, lúc mới bắt đầu người cũng biết sau khi chuyện này lộ ra nhất định sẽ liên lụy đến cô, nhưng người vẫn làm, hiện tại chắc là Chúc Vân Tuần hấn đang rất đắc ý đúng không?”

“Điện hạ, Đồ tri phủ cùng Hứa hàn lâm là người vô tội, thần không thể làm chuyện trái với lương tâm.”

“Nói cho cùng người vẫn là vì Hứa Sĩ Hiển!” Chúc Vân Cảnh đột nhiên cất cao giọng, dùng sức hất tay Hạ Hoài Linh ra, “Thế thì cần gì phải giả mù sa mưa ở trước mặt cô giả bộ làm người tốt? Bộ dạng diễn xuất này của người càng khiến cô buồn nôn!”

Đồng tử của Hạ Hoài Linh chợt co rút lại, bên trong con người trầm hơn một chút. Hắn trầm mặc trong giây lát, rồi nói rằng: “Mấy ngày trước đây những só dăng kết tội kia chỉ nhằm vào Tạ quốc công, hai ngày nay đã mơ hồ xoay chuyển tình thế, tất cả mũi nhọn đều chĩa về phía điện hạ người, không chỉ là về hai chuyện muối lậu cùng thâm hụt, mà còn chuyện lúc trước người đập chết lễ bộ thượng thư tiền nhiệm, lạm dụng tư hình cắt lưỡi thế tử Hoài An hầu cũng đều bị lật lại. Điện hạ tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý.”

“Cô không thể cắt lưỡi thế tử Hoài An hầu sao?! Hắn chỉ là một thế tử hầu phủ, dựa vào cái gì mà dám dĩ hạ phạm thượng* mạo phạm cô? Còn người dựa vào cái gì?! Cô lưu lại cái mạng chó của người không phải cho người ở đây chỉ đồng nói tây với cô!”

— Dĩ hạ phạm thượng: người có địa vị thấp xúc phạm người có địa vị cao hơn.

Chúc Vân Cảnh giờ đây đã tức điên, trong đôi mắt như nổi lên một tầng hơi nước mỏng. Hạ Hoài Linh nhìn đối phương, trong lòng khẽ run, một tâm tình chua xót không rõ vì sao cũng chẳng thể nào miêu tả đột nhiên ập tới: “Thần không có ý này, mong điện hạ bớt giận.”

“Muốn cô bớt giận thì người lập tức câm miệng cho cô! Còn nữa, người tưởng cái lão lễ bộ thượng thư kia tốt lắm hay sao? Người chỉ là nghe người ta nói cô đập lão một cái đi đời nhà ma, nhưng người có biết vì sao cô lại đập lão hay không? Lúc Hạ quý phi qua đời, lão

ta thấy phụ hoàng bị thương, vì muốn lấy lòng phụ hoàng cho nên định ra một tang nghi gần như ngang ngửa với hoàng hậu! Không chỉ như thế, lão ta còn đề nghị với phụ hoàng đem bài vị Hạ quý phi đưa vào Phụng Nghi cung để đồng thời có thể được thờ cúng cùng mẫu hậu cô! Là Phụng Nghi cung đó?! Cái người Hạ quý phi kia xứng để vào tẩm cung mẫu hậu cô sao?!”

Phụng Nghi cung là tẩm cung mẫu hậu Chúc Vân Cảnh ở khi còn sống, Chiêu Dương vì thương nhớ vợ cả, nên khi hoàng hậu băng thệ mà mất đã hạ chỉ duy trì nguyên trạng Phụng Nghi cung, không cho ai khác tới ở, mà chỉ thờ cúng bài vị hoàng hậu. Cái lão lễ bộ thượng thư kia thế mà lại nổi lên ý đồ xấu, đánh tới chủ ý Phụng Nghi cung, ý định ban đầu là vì lấy lòng, bởi lúc đó vì sủng phi tạ thế mà Chiêu Dương đế vô cùng đau khổ, nhưng lão ta chưa từng nghĩ đến chuyện này sẽ chạm đến giới hạn của Chúc Vân Cảnh, lúc bị một đạp tiến vào quỷ mưu quan còn tưởng là mình thật sự oan uổng. Chỉ là nguyên nhân chuyện này rất ít khi được đề cập đến, mà mỗi lần nhắc tới, mục đích đều là dùng để chỉ trích Chúc Vân Cảnh ương ngạnh kiêu căng, mục vô pháp kỷ*, bây giờ lại biến thành một trong những chuyện kết tội hấn.

— Mục vô pháp kỷ: không để pháp luật quốc gia vào mắt, làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên.

Hạ Hoài Linh giơ tay, đè xuống hai vai Chúc Vân Cảnh đang bị kích động quá mức: “Điện hạ, người đừng nói nữa.”

Chúc Vân Cảnh trừng mắt nhìn hấn, một lát sau, từ trong hàm răng chỉ bật ra một chữ: “Cút.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kính Cùng Bất Kính

Tẩm cung thái tử.

Vương Cửu rót ra giọt cuối cùng còn lại trong vò, thở dài nói: “Điện hạ, đã hết rồi.”

Chúc Vân Cảnh để đĩa xuống: “Vậy cô không ăn.”

Vương Cửu sốt ruột khuyên hăn: “Điện hạ, người không thể bởi vì không còn rượu mà ngay cả bữa cơm cũng không chịu ăn, coi như người không quan tâm đến thân thể mình, nhưng tốt xấu gì cũng phải chăm sóc tiểu điện hạ trong bụng...”

Chúc Vân Cảnh mắt lạnh liếc tới, Vương Cửu lập tức ngậm miệng, ngược ngàng nói: “Là nô tài nói sai, mong điện hạ thứ tội... Về đồ ăn, nhiều ít gì người cũng dùng một chút được không?”

Trong khoảng thời gian này mỗi bữa Chúc Vân Cảnh đều phải nhờ vào vò rượu mơ Hạ Hoài Linh đưa tới khai vị mới ăn được, bây giờ rượu đã cạn kiệt, khiến cho khẩu vị của hăn cũng không còn.

Chúc Vân Cảnh bắt đầu dĩ cảm lấy đĩa, mới vừa ăn được hai miếng, thì cơn chua bỗng trào ngược từ dạ dày xông lên thẳng yết hầu, hăn lập tức ném đĩa, mặt nhàu nằm xuống, mặc cho Vương Cửu có khuyên nhủ ra sao cũng không thềm quan tâm.

Vương Cửu xoa xoa mồ hôi trên trán, từ sau khi điện hạ mang thai quả nhiên là càng ngày càng khó hầu hạ.

Lúc xế chiều, Chúc Vân Tuyên có đến thăm Chúc Vân Cảnh, kể từ lúc Chúc Vân Cảnh bị cấm túc, thì vị tiểu đệ đệ này cũng đã tới mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên được Chúc Vân Cảnh cho vào cửa.

Chúc Vân Tuyên vừa nhìn thấy dáng vẻ bệnh tật liên miên của Chúc Vân Cảnh liền đỏ cả vành mắt, như muốn rút nước mắt ngay tại chỗ, không còn dáng dấp cười đùa hí hửng như thường ngày nữa. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn uể oải an ủi đối phương: “Cô không sao, không chết được.”

Chúc Vân Tuyên lau mắt, nước nở nói: “Tại sao mấy lần trước thái tử ca ca huynh lại không muốn gặp đệ, đệ vô cùng lo lắng cho huynh.”

Chúc Vân Cảnh giơ tay xoa đầu Chúc Vân Tuyên: “Không phải cô không có gì hay sao, cô không muốn khiến đệ bị liên lụy vào, việc này không liên quan gì với đệ, đệ không cần thiết phải lụy vào vũng nước đục này.”

Chúc Vân Tuyên càng lo lắng hơn: “Nhưng đệ nghe người ta nói những triều thần kia đều bấm tấu lên muốn trị cứu cứu tội chết, còn muốn phế thái tử nữa, thật sự nghiêm trọng vậy sao?”

“Có người mượn đề tài để nói chuyện của mình* mà thôi, không phải phụ hoàng cũng không để ý tới bọn họ hay sao?” Chúc Vân Cảnh mỗi một lúc lắc đầu, “Đệ yên tâm, phụ hoàng sẽ không dễ dàng phế bỏ ngôi vị thái tử của cô như vậy.”

— Gốc: 借题发挥 mượn câu chuyện hiện tại để dẫn dắt sang ý khác, nói lên ý kiến của mình.

“Nhưng mà sự tình đã ồn ào đến mức như vậy, phụ hoàng thật sự sẽ xử nhẹ sao?”

“Cô là thái tử phụ hoàng tự mình định ra, chỉ cần không chạm tới ranh giới cuối cùng của lão nhân gia, thì người sẽ không động đến cô, chủ ý của bọn người kia đã đi sai hướng. Hơn nữa mà nói, nếu như cô bị phế thật, không phải còn có đệ sao?”

Chúc Vân Cảnh am hiểu sâu sắc tâm tư Chiêu Dương đế, chỉ cần hấn không làm ra chuyện đến mức đại nghịch bất đạo, thì phụ hoàng nhất định sẽ bảo vệ hấn, dù cho có nhiều người chê trách lên án đi chăng nữa, cũng coi như không ăn thua gì. Có điều sau khi trải qua những chuyện này, thì chuyện phụ hoàng cảm thấy thất vọng với hấn cũng là sự thật, sau này hấn phải càng cẩn trọng hơn, không thể bước thêm một bước nào nữa.

Chúc Vân Tuyên hoảng hồn: “Đệ không được đâu, thái tử ca ca huynh tuyệt đối đừng nói ra mấy câu như thế, huynh nhất định phải khỏe mạnh, đệ không được, thật sự không được mà.”

“Có gì mà không được.” Về mặt Chúc Vân Cảnh lạnh đi, “Cô đã sớm nói qua, đệ cùng cô đều là đích tử, cao quý hơn bọn người Chúc Vân Tuần, cô không cho đệ coi thường bản thân, nếu như thật sự có một ngày như vậy, đệ không được cũng phải được.”

Chúc Vân Tuyên trưng ra vẻ mặt đưa đám không biết nên phản bác làm sao, Chúc Vân Cảnh xoa xoa mi tâm, thanh âm chậm lại: “Còn chưa tới bước kia, cho nên bây giờ đệ không cần bận tâm, sau

này đệ cũng nhớ cẩn thận một ít, còn về phần Tạ gia.. cứ để mặc bọn họ đi.”

Chúc Vân Tuyên do dự gật đầu: “Đệ nhớ kỹ rồi.”

Chúc Vân Cảnh thở dài nói: “Trong lòng đệ hiểu rõ là được, đệ từ nhỏ đã thông minh, hà tất phải giấu dốt trước mắt mọi người, sau này dụng chút tâm tư vào việc học tập, cốt là để phụ hoàng nhìn thấy đệ không hề thua kém bất kỳ người nào.”

“Đệ nào có chứ...”

“Có hay không đệ tự rõ ràng, mẫu hậu mất sớm, trên dưới đóng cung này chỉ có đệ là người thân cận nhất với cô, cho dù cô đề phòng kẻ nào cũng chưa từng đề phòng đệ, cô cũng tin đệ là người duy nhất sẽ khiến không khiến cô thất vọng. Đệ không cần như thế trước mặt cô, nếu như đệ không chịu thua kém dù là một chút, thì ngày sau cho dù là giúp cô hay giúp chính mình, đều sẽ trở nên có ích.”

“Thái tử ca ca...” Chúc Vân Tuyên nhào tới trên người Chúc Vân Cảnh gào khóc.

Chúc Vân Cảnh bất đắc dĩ giơ tay tách Chúc Vân Tuyên ra, ngăn cho đối phương không đụng tới bụng mình, rồi đưa khăn tới: “Đừng khóc, đệ cũng mười lăm rồi, khóc sụt sùi như này ra thể thống gì.”

Chúc Vân Tuyên lung tung lau đi nước mắt, đôi mắt đỏ hoe như thỏ, trong lúc lúc này vẫn cảm thấy bất an: “Huynh thật sự sẽ không sao đúng không?”

“Sẽ không, chí ít hiện tại không biết.”

Điều Chúc Vân Cảnh suy đoán là đúng, tuy rằng Chiêu Dương để cái giận vì bản thân hắn không hăng hái, nhưng chưa từng nhúc nhích qua ý nghĩ phé truất thái tử, toàn bộ số dân kết tội Chúc Vân Cảnh đều bị nhấn chìm, còn mượn chuyện khác để xử trí người Ngự sử ồn ào hung tàn kia. Lần này đám quân thần cũng xem như là thấy rõ, ngoại trừ một số hiếm ô tâm tư khác, còn lại đều an phận. Cuối tháng, Chiêu Dương để trực tiếp hạ thánh chỉ, chọn ra một chính phi hai trắc phi cho Chúc Vân Cảnh, các nàng đều là nữ nhà quan lớn quyền quý, điều này chính là nói rõ cho tất cả mọi người biết, thái tử vẫn là thái tử như cũ, không ai có thể động vào.

Trong lúc Chiêu Dương để đổ bệnh, Chúc Vân Cảnh có chủ động đi thăm, còn dùng thái độ thành khẩn nhận sai, cuối cùng cũng coi như để cho Chiêu Dương để an lòng một chút. Vào tháng sáu, Chiêu Dương để lấy lý do thân thể không khỏe, hạ chỉ sớm hồi cung.

Chúc Vân Cảnh đúng là khá yêu thích biệt cung này, nhưng hoàng đế đã nói phải trở về, hắn cũng chỉ có thể căn dặn hạ nhân đi thu dọn đồ đạc.

Vương Cửu chỉ huy người khuân đồ, trong lúc tay chân luống cuống có làm vỡ một lọ hoa bạch ngọc. Chúc Vân Cảnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi nghe được âm thanh, bèn cau mày mở mắt ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Vương Cửu nhanh chóng thỉnh tội, Chúc Vân Cảnh liếc nhìn gã một cái: “Hai ngày nay ngươi xảy ra chuyện gì? Sao đều mất tập trung như vậy?”

Vương Cửu cúi đầu, lắp bắp nói: “Không... Không có gì.”

Chúc Vân Cảnh buồn bực phát phát tay: “Thôi, gọi người tới thu dọn đi.”

Nửa giờ sau, Vương Cửu lần thứ hai đi vào bẩm báo cùng Chúc Vân Cảnh, nói là Định Viễn hầu lại phái người đưa thêm vài vò rượu mơ tới đây.

Chúc Vân Cảnh trừng mắt về phía gã: “Người nói với hắn?”

Vương Cửu nhỏ giọng giải thích: “Hai ngày trước hầu gia có tới đây một chuyến, chỉ đứng ngay cửa, không đi vào cũng không để nô tài vào bẩm với người. Hắn chỉ hỏi thăm người, sau đó nô tài thuận miệng nói người thích rượu mơ lần trước hạn tặng cho, nô tài cũng là vì thấy khẩu vị mấy ngày nay của người không tốt mới nói cùng hầu gia.”

“Người đúng là kỳ quái, chuyện của cô cũng dám tùy ý nói với người ngoài?”

Vương Cửu quỳ xuống thỉnh tội: “Nô tài cũng chỉ nói mỗi chuyện này mà thôi, chuyện khác một câu không nên nói cũng không dám nói, xin điện hạ thứ tội!”

“Thật sự không nói gì nữa?”

“Thật không có!”

“Có cho người cũng không dám,” Chúc Vân Cảnh tức giận, “Chỉ lần này thôi, lần sau không được viện cớ này nữa!”

Có điều ngày hôm đó, nhờ có rượu Hạ Hoài Linh đưa tới, hắn đúng là hiếm thấy ăn nhiều hơn nửa bát cơm.

Ngày ấy khi khởi hành hồi cung, Chúc Vân Cảnh ở trong đoàn xe nhìn thấy Hạ Hoài Linh đang đặc biệt đi đến thỉnh an với mình. Hạ Hoài Linh đứng bên cạnh xe, cách một bước rềm thăm hỏi Chúc Vân Cảnh: “Hôm qua đưa rượu cho điện hạ, điện hạ vẫn còn thích chứ?”

Thanh âm Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt: “Hầu gia quả là có lòng rồi.”

Ngoài xe vang lên một tiếng cười khế, Hạ Hoài Linh vui vẻ nói: “Điện hạ thích là tốt rồi, lần tới nếu không còn thần sẽ kêu người đem đến Đông cung.”

“Đa tạ.” Chúc Vân Cảnh cũng không tỏ ra khách khí, dù gì tiểu nghịệt chủng trong bụng hắn cũng có phần của Hạ Hoài Linh, đưa vài vò rượu tới mà thôi, có đáng là gì.

“Điện hạ không cần khách khí với thần.”

“Định Viễn hầu thỉnh an cô như vậy trước mặt mọi người, không sợ sẽ khiến người ta ngờ vực sao?” Chúc Vân Cảnh chậm chọc nói, “Bây giờ người người đều tránh người thái tử này không kịp, chỉ còn mình hầu gia bám chặt dính sát, cũng không biết người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào.”

“Điện hạ nói quá lời, người là thái tử, nào có ai dám bất kính đối với người.” Hạ Hoài Linh tưởng tượng ra bộ dáng khi Chúc Vân Cảnh nói ra câu này, đối phương nhất định là đang nhướng đôi lông mày, còn híp cặp mắt phượng xinh đẹp kia lại nổi giận đùng đùng. Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh chột sâu sắc thêm, còn chứa đựng chút dịu dàng mà ngay chính bản thân hắn cũng không cảm nhận được.

“Người bất kính với cô vô số, hầu gia cần gì phải nói mấy lời trái lương tâm mình.”

Ngược lại những lời Chúc Vân Cảnh nói này không hề giả, hai ngày trước Chiêu Dương đế đã hạ chỉ, thu hồi tước vị Tạ Sùng Minh, tước phủ Giang Nam cũng những người khác liên quan đến vụ này cũng bị cách chức lưu vong, không hạ lệnh tử hình, cũng không biết có phải là do hoàng đế có phải bận tâm đến Chúc Vân Cảnh hay không. Nếu như những người khác bị xử tội nặng, mà không chút nào hỏi trách thái tử vốn là người liên quan đến án thì cũng thật là không còn gì để nói. Hiện tại hoàng đế đã quyết tâm muốn bảo vệ thái tử, những người khác cũng không nói được gì, nhưng một khi đứng nơi đầu sóng ngọn gió*, ai cũng sẽ không đại dột mà xuất hiện trước mặt Chúc Vân Cảnh.

—nơi đầu sóng ngọn gió: ví von đang trong giai đoạn đấu tranh kịch liệt

Chỉ có Hạ Hoài Linh, gần như căn bản không hề quan tâm đến việc người khác thấy thế nào.

“Chí ít có thần kính trọng người.”

Người kính trọng cái rắm! Chính là người làm chuyện bất kính nhất với cô thì có!

Chúc Vân Cảnh không muốn nhiều lời với hắn, bèn kêu người xuất phát.

Hạ Hoài Linh đứng ở một bên, đưa mắt nhìn xe kéo thái tử dần dần đi xa, ánh mắt cũng từ từ trở nên nặng trĩu.

“Hình như biểu huynh đặc biệt quan tâm đến thái tử?”

Thanh âm bất thành linh của Chúc Vân Tuần chột vang lên từ phía sau, Hạ Hoài Linh thu nụ cười lại, xoay người vấn an với đối phương: “Điện hạ còn chưa đi sao?”

“Trời hãy còn sớm, không vội, ” Chúc Vân Tuần khẽ lắc đầu, “Ta chỉ là không nghĩ tới, biểu huynh lại thân thiết với thái tử như vậy.”

Dễ dàng nhận biết được cuộc đối thoại ban nãy giữa hấn và Chúc Vân Cảnh, toàn bộ đều lọt vào tai Chúc Vân Tuần. Hạ Hoài Linh cũng không để ý mấy, chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Điện hạ hiểu lầm, thái tử điện hạ cũng không hề vui vẻ khi thấy ta.”

“Phải vậy không?” Chúc Vân Tuần cong môi cười cợt, “Vậy cũng không có gì ngạc nhiên, thái tử hấn chính là tính khí như thế, hung hăng vênh váo quen thuộc, có thể được hấn đánh giá cao một chút đúng là hiếm thấy, huống chi biểu huynh lại là người họ Hạ, thái tử hấn không ưa nhất.. e rằng chính là người nhà họ Hạ.”

Lời Chúc Vân Tuần vừa nói ý hữu sở chỉ*, Hạ Hoài Linh chỉ giả vờ không biết, nhắc nhở ngược lại hấn: “Điện hạ cùng thái tử điện hạ là huynh đệ ruột, lẽ ra nên hoà thuận sống chung mới phải, người cần gì lúc nào cũng xoi mói hấn.”

“Trái lại ta đang nghĩ, có lẽ thái tử cũng không vui khi thấy ta, ta cũng đâu còn biện pháp nào nữa.” Chúc Vân Tuần cười nói, “Ta cũng không cố ý xoi mói hấn, những lời ta nói vừa rồi không phải ai nấy cũng đều biết hay sao?”

Hạ Hoài Linh không tiếp tục nói nữa, trời sinh Chúc Vân Tuần cùng Chúc Vân Cảnh đã là quan hệ đối chọi, chỉ với đôi câu khuyên bảo của hấn cũng không thể thay đổi được cái gì, mà hấn cũng không muốn dây vào.

Hạ Hoài Linh cáo từ rời đi, Chúc Vân Tuần nhìn bóng lưng của đối phương, vẻ mặt hơi sầm lại, một lát sau đáy mắt lại hiện lên một vết tựa như cười mà không phải cười, sau đó xoay người nhanh chân lên xe.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vu Cổ Chi Họa

Giải thích tên chương: Trong lúc Hán Vũ Đế tại vị, cũng bởi vì “Họa vu cổ” này mà gây ra một trận đấu tranh nội bộ. Thời Hán mê tín, cho rằng dùng vu thuật nguyên rửa lên con rối hình người rồi chôn xuống lòng đất có thể hại người, xưng là “Vu cổ”. Lúc bấy giờ Hán Vũ Đế tuổi già nhiều bệnh, thành ra càng thêm tin là do Vu cổ gây ra. Chớp lấy thời cơ, Giang Sung bèn nói đó là vì vu cổ hoành hành trong cung đến nỗi thiên tử mắc bệnh lâu mà không giảm. Do đó, Hán Vũ Đế cho Giang Sung lục soát cung đình, điều tra sự việc vu cổ trong cung, đến tận Tiêu Phòng điện của Vệ Hoàng hậu, nhưng trước mắt vẫn chưa thu được gì. Năm Chính Hòa thứ 2 (92 TCN), Giang Sung đến rà soát Đông Cung, hán thông đồng với Ân Đạo hầu Hàn Thuyết, Ngự sử Chương Cống cùng Hoàng môn Tô Văn phát hiện hình nhân gỗ bên dưới thềm Đông Cung. Sau đó, thái tử Lưu Cứ có đích thân đến Cam Tuyền cung giải trình, nhưng không gặp được Hoàng đế do bị đám người Giang Sung ngăn cản.

Sợ Giang Sung hại mẹ con mình, Thái tử bèn hỏi kế từ Thiếu phó Thạch Đức, rồi theo lời Thạch Đức, vội vã chạy tới Vị Ương cung cầu cứu Vệ Hoàng hậu điều ngự mã và xạ sĩ của Hoàng hậu tới.

Ngày 9 tháng 7 năm đó, Thái tử Lưu Cứ tập hợp quân sĩ, bèn giả lệnh phụ hoàng giết chết bè đảng Giang Sung, rồi mang quân chiếm cứ các vị trí trọng yếu trong kinh thành Trường An, đánh phá kho vũ khí ở cung Trường Lạc khiến cho kinh thành hoảng loạn.

Người cùng phe cánh của Giang Sung là Tô Văn chạy thoát, gã liền chạy tới Cam Tuyền cung báo cho Vũ Đế rằng Thái tử dấy quân khởi loạn. Vũ Đế lúc này đang dưỡng bệnh, nghe tin bèn sai thừa tướng Lưu Khuất Mạo đem quân bắt thái tử. Hai bên đánh nhau tại Trường An 5 ngày liền. Cuối cùng Thái tử Lưu Cứ bị thua, phải chạy trốn khỏi kinh thành Trường An. Thiếu phó Thạch Đức thì bị giết.

Thái tử Lưu Cứ bị phát hiện trốn trong nhà dân ở Văn Hương, sau đó thì bị Vũ Đế mang quân vây bắt, phải tự vẫn, hai vị hoàng tôn là con của thái tử điện hạ (cháu nội của Vệ Tử Phu) cũng bị giết.

Sau khi Thái tử chết, Vũ Đế sai 2 đại thần đến tịch thu phụng ấn của Hoàng hậu. Vệ Tử Phu không có cách nào để giải thích nên đã tự sát.

Sự việc khiến hàng ngàn người phải chịu liên lụy đều bị xử tử, sau được gọi là Họa vu cổ.

Nguồn: wikipedia/baidu.

À đọc cho biết thêm thôi, tóm gọn chương này là thái tử bị vu oan bằng loại thuật vu cổ này.

Nửa đêm, Chúc Vân Cảnh bật tỉnh từ trong mộng, cả người ướt đầm mồ hôi ngồi dậy, một giây sau lại ôm bụng ngã xuống.

Vương Cửu đang ngủ trên giường ở gian ngoài nghe được động tĩnh, bèn vội vã đi vào thắp đèn lên, sau đó quỳ đến bên giường lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho Chúc Vân Cảnh, lo lắng hỏi: “Điện hạ lại mơ thấy ác mộng?”

“Đi đốt hương lên, ” Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, âm thanh suy yếu: “Cô nghỉ một lát là được, không có chuyện gì.”

“Nhưng mà loại hương này...”

“Đừng nhưng mà nữa, cứ đốt đi.”

Hương hun trong lò lại được tỏa ra mùi của long diên hương. Chúc Vân Cảnh quen dùng loại này, đặc biệt là từ sau khi thân thể mang thai, đều phải nhờ có hương liệu an thần này mới có thể ngủ được. Tuy là loại hương này độc hại với thai nhi, nhưng có lẽ Chúc Vân Cảnh cũng không màng tới.

“Hay là hai ngày sau nô tài lại cùng điện hạ xuất cung một chuyến, tìm dân gian đại phu xem một chút?” Vương Cửu nhỏ giọng đề nghị với Chúc Vân Cảnh.

Qua một lúc lâu sau, Chúc Vân Cảnh mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, những tội lỗi hấn phải gánh trong một đời này cũng không nhiều bằng những gì hấn phải chịu mấy tháng nay, mà tất cả đều là do tên tiểu nghiệt chủng trong bụng ban tặng.

Thấy Chúc Vân Cảnh xoay người ôm bụng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Vương Cửu mới đắp chặn lại đèn hoàng giúp điện hạ, kể đó ngồi im lìm không một tiếng động ở một bên trông chừng không khỏi thở dài.

Vào ban ngày Chúc Vân Cảnh chỉ vui ở Đông cung mà không hề bước chân ra khỏi cửa, tuy rằng Chiêu Dương đế đã bãi bỏ lệnh cấm túc, nhưng lại có ý chưa muốn cho hấn trở lại triều đình, hay là nói muốn hấn tạm lánh đi. Vì thế ngoại trừ thái phó đến giảng bài, Chúc Vân Cảnh chưa từng gặp những ngoại thần khác.

Thân thể hắn đã được hơn bốn tháng, hiện tại bụng đã nhô to đến độ người bình thường đều có thể nhìn ra, do vậy việc không ra khỏi cửa cũng nhằm tránh đi mối phiền phức, coi như cũng như tốt hơn một chút.

Cứ tưởng rằng qua ba tháng đầu có thể bớt chịu trận, ai ngờ cái tên trong bụng Chúc Vân Cảnh lại là một vị không biết ngoan ngoãn, một ngày mà không làm khó làm dễ là chịu không được. Chúc Vân Cảnh hận đến nghiến răng, vô số lần nghĩ đến việc chờ tên tiểu tử này ra việc đầu tiên sẽ cầm lấy roi đánh một trận vào mông, thành ra trong lòng được dễ chịu chút chút.

Dù là như vậy, khí trời lúc này xoay chuyển sang thời tiết lạnh, hắn lại bị bệnh không xuống giường nổi.

Trong tấm điện, Vương Cửu cầm chén thuốc bưng tới cho Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh chỉ cau mày rồi trút chén thuốc vào bụng, mới vừa uống được một nửa, thì có một tiểu thái giám đi vào bẩm báo, nói là bộ hạ đã truyền thái y đến.

Nét mặt Chúc Vân Cảnh khẽ thay đổi, nhanh chóng hỏi Vương Cửu: “Xảy ra chuyện gì?”

Wang Cửu nhỏ giọng giải thích: “Nửa canh giờ trước bộ hạ có phái người đến truyền lời, nói là muốn truyền người đi cùng thái hậu dạo vườn thưởng cúc, nhưng mà lúc đó người mê man bất tỉnh, nô tài có gọi vài tiếng nhưng không đáp lời, bèn mới nói với đối phương thân thể người không khỏe cho nên không thể đi được.”

Chúc Vân Cảnh đặt chén thuốc xuống, cảm thấy nhức đầu không thôi. Hắn do dự một lúc, rồi mới căn dặn: “Kêu thái y về nói với phụ

hoàng cô không có gì, chỉ thấy hơi mệt mà thôi, làm phiền phụ hoàng lo lắng.”

Tiểu thái giám gật gù lui xuống, Chúc Vân Cảnh khẽ trề Vương Cữu: “Sau này không cho phép người tự quyết định, chỉ cần phụ hoàng phái người đến truyền, nhất định phải cho cô biết rõ chưa.”

Wương Cữu cúi đầu đáp: “Dạ vâng.”

Uống thuốc xong, Chúc Vân Cảnh lại nằm xuống, ngay lúc hần đang thiu thiu buồn ngủ, Vương Cữu đầu đầy mồ hôi vội vã đi đến gọi: “Điện hạ người mau mau dậy đi, bệ hạ tới rồi! Đã sắp đến cửa Đông Cung rồi!”

Chúc Vân Cảnh đột nhiên mở mắt ra: “Phụ hoàng đến?”

“Đang đi về hướng Đông cung, ban này Tiểu Viên Tử truyền lời người cho bệ hạ xong, thì bệ hạ liền đến, hình như là muốn đích thân tới thăm người!”

“Mau đỡ cô dậy!”

Vào lúc này Chúc Vân Cảnh cũng không còn kịp nhớ gì nữa, mà chỉ lập tức ngồi dậy. Vương Cữu luống cuống tay chân cầm mảnh vải quấn bụng cho hần, vật nhỏ trong bụng tựa như cảm thấy không thoải mái, bèn đập một trận kịch liệt, khiến cho sắc mặt Chúc Vân Cảnh trở nên trắng bệch, chỉ có thể cắn răng chịu đựng cơn đau khó chịu này, một tiếng cũng không bật ra.

Mới vừa qua loa mặc vội áo ngoài xong, Chiêu Dương đế đã vào cửa, Chúc Vân Cảnh sợ hãi cả kinh, hoang mang hoảng hốt quỳ xuống đất thỉnh an. Chiêu Dương đế thấy sắc mặt đối phương không còn chút máu, cả người mảnh dẻ, không nhìn được nhướng

mày: “Con bị bệnh nặng đến như vậy sao không chịu truyền thái y? Quỳ đó làm gì, mau mau đứng lên, thân thể không khỏe thì cứ nằm trên giường bệnh đi.”

Vương Cửu đỡ Chúc Vân Cảnh đứng dậy, ngay lúc Chúc Vân Cảnh còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, thì Chiêu Dương đế gọi thái y theo mình tới đi vào: “Vào xem cho thái tử.”

Trong mắt Chúc Vân Cảnh chợt vụt qua một sự hoảng loạn, Vương Cửu còn hoảng hốt hơn. Chiêu Dương đế thấy hai người liền nhíu chặt đôi lông mày: “Làm sao vậy?”

“Không... Không có.”

Chúc Vân Cảnh ép buộc bản thân bình tĩnh lại, sau đó ra hiệu Vương Cửu dìu hắn lên giường, cũng may là hắn quen biết với Lâm thái y, thành ra Chúc Vân Cảnh đang nghĩ, lát nữa chỉ cần ám chỉ qua loa, Lâm thái y sẽ thay mình giấu chuyện.

Chiêu Dương đế thật sự quan tâm nhi tử, đứng ở một bên sốt sắng nhìn chăm chăm. Thấy đối phương như vậy, Chúc Vân Cảnh cũng chỉ có thể cố gắng duy trì sự tỉnh táo, nhưng Vương Cửu tỏ ra sợ hãi cực kỳ, cả người khẽ run đỡ Chúc Vân Cảnh nằm lên giường. Hiện tại do trong lòng Chúc Vân Cảnh cũng đang vô cùng rối, cho nên cũng không chú ý tới vẻ hoang mang quá mức khác thường của Vương Cửu.

Chúc Vân Cảnh nằm xuống xong, Vương Cửu lùi ra sau một bước, chân gã mềm oặt, suýt chút nữa đã quỵ sụp xuống đất, cả người cũng nghiêng nghiêng ngã ngã một bên, trong lúc không chú ý liền đụng ngã một bình hoa bên giường xuống đất. Một tiếng động

vang giòn, lộ hoa vỡ làm năm làm bảy, Vương Cửu chỉ hét một lên tiếng kinh hãi, rồi quỳ rạp trên đất, không đứng lên nổi.

Có thứ gì đó trượt ra từ trong bình hoa vỡ vụn, rồi rơi vào bên chân Chiêu Dương đế. Con người Chiêu Dương đế chột co rút lại, thái giám bên cạnh tiến lên nhặt lấy, sau khi nhìn rõ ràng, gương mặt trắng bệch* nơm nớp lo sợ quỳ xuống: “Bệ hạ... bệ hạ... thứ này...”

— gốc là:白着脸 (bạch trứ kiếm) đây là một bộ mặt được vẽ bằng màu trắng lên các nghệ sỹ trong hí kịch truyền thống. Khi màu trắng vẽ cho các thái giám, nó biểu thị cho sự gian trá, hoặc là gương mặt tô phấn trắng bệch.

Chúc Vân Cảnh dường như đã phát hiện ra được chuyện gì đó kỳ lạ, bèn gắng gượng thân thể ngồi dậy, chỉ nhìn thấy Chiêu Dương đế cầm lấy món đồ từ trong tay tên thái giám kia, sắc mặt chột biến đổi, trong mắt lập tức trào ra một nỗi căm hận ngút trời, ném vật kia mạnh mẽ đập trúng phía Chúc Vân Cảnh: “Người nói rõ ràng cho trẫm nghe! Đây là cái gì!”

Món đồ ném đến trên người Chúc Vân Cảnh lại rơi xuống đất, Chúc Vân Cảnh hoảng loạn leo xuống giường, sau đó vì không đứng vững mà té ngã xuống đất. Hắn không để ý tới cả người đang đau nhức, mà chỉ nhặt thứ kia lên rồi nhìn một lát, hai cánh tay thoáng chốc run rẩy, vật trong tay cũng rớt xuống: “Nhi thần không biết... Đây là cái gì?... Tại sao ở chỗ nhi thần lại có thứ này?”

Món đồ này là một con rối có khắc ngày sinh tháng đẻ của Chiêu Dương đế, trước đầu và ngực của nó ghim đầy kim châm, nhìn thấy mà giật mình, mà ai nấy đều rõ thứ hoàng đế ở mọi triều đại không kỹ nhất chính là vu cổ yểm thắng* này.

— Yểm thắng là một phần của vu cổ.

Vu cổ là máng chửi, đâm kim lên người gỗ để gieo tai hại cho người kia, người xưa cho rằng dùng ngôn ngữ nguyên rủa thì đối phương, kẻ thù của mình sẽ gánh lấy tai họa.

Yểm thắng là thông qua một người ngoài biết phép thuật để đạt mục đích, trừ tà, gieo tai ương, trừ bệnh tật. Lúc tiến hành sẽ lấy bùn, đất, giấy chế thành người giấy, tượng, mặt quỷ rồi đem nó đi chôn đập nát,... Người xưa cho rằng loại vu thuật này một người có linh hồn, mà linh hồn có thể nhập vào cũng như có thể rời khỏi thân thể, bởi vậy một khi mô phỏng theo có thể làm một vật thay thế dùng phương pháp gieo tai họa đến chính chủ.

Chúc Vân Cảnh hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, trong đầu cũng trở nên rối loạn, cơn đau càng không cho hấn chút lý trí nào để suy nghĩ. Chiêu Dương đế giận tím mặt: “Người không biết?! Thứ này xuất hiện trong Đông cung, hơn nữa còn là ngay bên trong tấm điện mà người nói với trẫm là người không biết?! Người định làm cái gì?! Nguyên rủa trẫm sao?!”

“Nhi thần không có! Nhi thần không có thật mà!” Chúc Vân Cảnh rớt cục cũng phản ứng lại, hấn giãy giụa quỳ xuống, sốt ruột giải thích: “Nhi thần thật sự không biết vì sao thứ này lại xuất ở nơi này! Nhi thần bị oan! Là có người cố ý hãm hại nhi thần!”

“Ai mà dùng thứ này hãm hại người?! Ai mà có năng lực lớn như vậy?!” Chiêu Dương đế tức điên, “Vừa nãy lúc trẫm tiến cung về mặt của người còn hoảng loạn chột dạ kia mà! Người còn dám nói không phải người làm!”

“Không phải! Thật sự không phải! Nhi thần chỉ là không muốn xem thái y, nhi thần cũng không biết tại sao con rối này lại xuất hiện ở chỗ nhi thần! Phụ hoàng người tin nhi thần! Nhi thần thật sự sẽ không làm những chuyện như vậy! Thật sự sẽ không!”

Chúc Vân Cảnh than nhào tới trước mặt Chiêu Dương để than thở khóc lóc cầu xin. Chiêu Dương để đang tức giận vô cùng, dùng chân đạp một cú. Con người Chúc Vân Cảnh đột nhiên co rút, theo bản năng ôm lấy bụng tránh cả người sang, cuối cùng chỉ có tấm lưng miễn cưỡng chịu trận trúng một chân của Chiêu Dương để. Hành động này càng kích thích Chiêu Dương để hơn, khí huyết trong người dâng lên khiến cho cả người đứng không vững, đám cung nhân phía sau thấy thế liền hoảng loạn bỏ tới đỡ lấy. Chiêu Dương để vừa nghĩ tới mấy bữa trước bản thân cũng đổ một trận bệnh nặng, trong khoảng thời gian này hay đau đầu tim đập mạnh, nhưng hiện tại bởi vì thái tử nguyên rửa, cho nên càng thêm tức giận không chỗ phát tiết.

“Người làm việc bù ra bãi làm ra các loại chuyện trái với hành vi đạo đức thái tử, trăm đều giúp người gánh vác, bên ngoài có nhiều người vạch tội người muốn trăm phế bỏ người, trăm cũng dốc hết sức áp chế nó lại! Vậy mà người xem người làm gì? Người dùng loại chuyện thấp hèn gì đó đi nguyên rửa trăm! Người không phải đang ngóng trông trăm chết sớm một chút để cho người có thể sớm đường hoàng kế vị có thể muốn làm gì thì làm hay sao?”

“Nhi thần không có... thật sự không có.” Chúc Vân Cảnh quỳ trên mặt đất, giờ khắc này đã không thể động đậy được nữa, trên mặt đầm lệ lặp đi lặp lại một câu.

“Người thực sự, quá khiến trăm thất vọng rồi.”

Sau khi để lại câu cuối này, Chiêu Dương để phát tay áo bỏ đi.

Ngày đó, cấm vệ quân Hoàng thành vây quanh Đông cung, tất cả người trong cung đều bị giam vào ngục, còn Chúc Vân Cảnh tạm giam ở Đông cung chờ xử trí. Thống lĩnh cấm vệ quân tự mình dẫn cả đội đi vào tra khám từng cung thất, sau khi tìm kiếm bốn phía đông tây nam bắc trong Đông cung liền tìm ra bốn con rối thuật vu cổ được chôn dưới đất ở mỗi một nơi, đây còn lại là trận pháp cực kỳ tà ác của thuật yểm thắng được biết đến là nguyên rửu người vĩnh viễn không được siêu sinh, vừa nghe người bẩm báo lại, Chiêu Dương để càng tức giận hơn hộc máu tại chỗ, sau đó hôn mê.

Vì tin tức đã bị phong tỏa trong hoàng cung, cho nên ngày hôm sau khi buổi lâm triều bị gián đoạn mới có phong thanh truyền tới, nhanh chóng truyền tới mức khiến dư luận xôn xao. Trời còn chưa sáng, Hạ Hoài Linh đã nghe quản gia đến bẩm báo lời đồn đại bên ngoài, lúc này đứng lên, vội vã chạy đến hoàng cung.

Cấm vệ quân canh phòng ở cửa cung gấp mấy lần so với thường ngày, quan chức vào triều đi đến cũng bị ngăn ngoài cửa cung, tùm năm tùm bảy thảo luận ồn ào, đều lấy làm hoảng sợ ư sâu không thôi.

“Lâm triều cũng ngưng rồi, hay là cứ về đi thôi, chuyện này... chúng ta không thể dính vào.”

Người đang nói là một vị các lão trong nội các, những người khác chỉ đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt dò xét, tên quan chức lắng lời nói nhiều ngày ngày thường cũng không dám mở miệng. Chuyện thái tử dùng vu cổ yểm thắng nguyên rửu hoàng đế trong Đông cung, đúng thật là bọn họ không thể dinh lú, bởi trong lịch sử đã có biết bao

nhiều bài học kinh nghiệm máu chảy đầm đìa, vết xe đổ vẫn còn, có ai nào dám ló đầu vào.

Hạ Hoài Linh cảm thấy lo lắng, bèn tìm tới vị đội trưởng cấm vệ quân mình quen biết: “Người có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Đối phương nhỏ giọng: “Chuyện cũ thể thì ta quả thực không rõ, mà nếu như có biết cũng không dám đi nói lung tung, nhưng bất quá lần này, sợ là thái tử sẽ triệt để bị ngã xuống.”

“Người khác còn đang ở Đông cung sao? Thế... hắn có khỏe không?”

“Còn đang trong Đông cung, có điều cung nhân trong Đông cung bị tổng giam vào ngục rồi, còn tình huống bên trong ra làm sao ta cũng nói không rõ.”

Hạ Hoài Linh ngược mắt nhìn thành cung nguy nga cao vút trong màn đêm lạnh lẽo, toàn bộ trong ánh mắt đều là sự lo lắng.

Chúc Vân Cảnh... Hắn phải làm sao đây?

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phế Truất Thái Tử

Triều ngưng lại sau năm ngày, rớt cuộc cửa cung cũng mở ra, chúng triều thần ngày thường biếng nhác hay viện đủ loại công chuyện xin nghỉ không hề báo trước mà xuất hiện đủ trên triều, Chiêu Dương đế không nhiều lời, trực tiếp truyền người tuyên đọc chiếu thư, vì thái tử Chúc Vân Cảnh đức hạnh đề hèn, coi thường pháp kỷ, bất trung bất hiếu cho nên quyết định phế truất thiên địa, nay thừa trình với trời đất, tông miếu*, xã tắc.

— Tông miếu:nơi thờ tổ tiên của vua

Không người dám khuyên cũng như muốn khuyên gì, chỉ là không ai ngờ tới hoàng đế sẽ dứt khoát thẳng thắn trực tiếp hạ chỉ phế thái tử như vậy, có điều chuyện này đúng là làm thỏa mãn không ít tâm ý của một số người. Tình hình trong triều chớp mắt đã biến đổi lớn, sau khi buổi lâm triều kết thúc liền có người đã tiếp cận Hạ Hoài Linh nhằm thấy sang bắt quàng làm họ, dù sao ai cũng biết một khi Chúc Vân Cảnh sụp đổ, thì vị trí thái tử khả năng cao sẽ nằm trong tay nhị hoàng tử Chúc Vân Cảnh đang được hoàng đế cưng chiều nhất, Hạ gia tự nhiên cũng theo thẳng tới mây xanh*.

— Nhanh chóng leo lên được vị trí quý tộc.

Hạ Hoài Linh không để ý tới bọn họ, mà chỉ đứng trên bậc thang nhìn tới phương hướng Đông cung, trong đôi mắt sâu xa cất chứa một sự lo lắng không thể che giấu.

Chuyện trong cung mấy ngày nay đã truyền khắp mỗi một tòa phủ đệ* trong kinh, vụ án họa vu cổ Đông cung này được hoàng đế chỉ thị cho cấm vệ quân cùng Đại Lý Tự cùng nhau thẩm tra xử lý. Trong lúc dùng nghiêm hình hỏi tra, cung nhân Đông cung người thì nói bị vu oan giá họa, người thì không chịu nổi hình phạt tàn khốc tự sát, còn tổng thái giám bên cạnh Chúc Vân Cảnh là Vương Cửu muốn khai nhưng không thể khai, chỉ còn nước cắn lưỡi tự sát trong ngục. Mà về Chúc Vân Cảnh bị bao vây trong Đông cung kia, cho dù là ai cũng không được gặp.

— phủ đệ: nơi ở của quan lại quý tộc hoặc địa chủ

Chiều thư phế thái tử đã hạ, ngày đó khi thái giám bên cạnh hoàng đế đến Đông cung truyền chỉ, Chúc Vân Cảnh tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch quỳ dưới đất, sau khi nghe xong sững sờ hồi lâu, mới dùng hai tay run run nhận chỉ.

Thái giám truyền chỉ khá lịch sự với hần, còn thiện ý nhắc nhở: “Điện hạ, người cứ bình thường thu dọn đồ một lúc đi, sau đó sẽ có người tới giúp người chuyển cung.”

Chúc Vân Cảnh giương hai mắt đỏ ngầu, nhìn về phía đối phương: “Phụ hoàng thật sự không muốn gặp ta sao?”

“Người có lời gì cứ nói, nô tài có thể thay người chuyển cáo cho bệ hạ.”

Chúc Vân Cảnh cười nhạt: “Thôi.”

Thái giám truyền chỉ khom lưng định lui ra, thì lúc này bị Chúc Vân Cảnh gọi lại: “Vương Cửu trong ngục đã khai cái gì?”

“Gã không nói gì, không kêu oan cũng không nhận tội, lúc sau vì sợ tội nên đã tự sát.”

“Sợ tội tự sát.” Chúc Vân Cảnh lập lại bốn chữ, “Nếu cái gì cũng không chịu khai, thì sao có thể sợ tội mà tự sát? Là ai định tội cho gã?”

Thái giám cảm thấy không cần phải nhiều lời thêm nữa, chỉ nhìn về phía Chúc Vân Cảnh chào một cái, rồi dẫn người lùi ra.

Chúc Vân Cảnh ngồi yên trên mặt đất, đợi một lát sau, chỉ nhắm mắt lại nở một nụ cười trào phúng.

Ngay cả Vương Cửu cũng phản bội hắn, hắn đúng là thất bại thảm hại mà.

Sau một canh giờ, Chúc Vân Cảnh bị người áp giải ra khỏi Đông cung, cái gì cũng không mang đi. Lúc bước ra khỏi cửa lớn Đông cung, hắn quay đầu nhìn lại cung điện vàng son lộng lẫy, tượng cột chạm trổ lần cuối cùng, trong đôi mắt đen kịt giờ đây chỉ còn lại một sự thờ ơ đã tê dại.

Chỗ mới hoàng đế chọn cho Chúc Vân Cảnh là một cung thất bỏ đi nằm trong góc tây bắc hẻo lánh hoang vu trong hoàng cung. Chúc Vân Cảnh bị cấm vệ quân áp giải đi qua, khi đi ngang cung nhân thấy hắn vẫn theo bản năng quỳ xuống hành lễ. Chúc Vân Cảnh nhìn thẳng về phía trước, cho dù đã trở thành tù nhân, nhưng lòng hắn vẫn một mực thẳng tắp, không muốn để cho người ta coi thường chính mình.

Khi đang đi được nửa đường Chúc Vân Tuyên bỗng nhiên xuất hiện, dọc đường phá bỏ mọi sự ngăn cản của cấm vệ quân, mà

nhào tới trước mặt Chúc Vân Cảnh, trên mặt toàn là nước mắt.

Hễ có tên quân nào tới kéo bọn họ ra, đều bị Chúc Vân Tuyên đá văng: “Các người chớ có quá đáng! Chúng ta nói mấy câu cũng không được hay sao? Thái tử coi như nếu bị phế thì vẫn là nhi tử của hoàng đế! Tốt nhất các người nên tôn trọng chút cho ta!”

Vị đội trưởng do dự một lúc, rồi nói với Chúc Vân Tuyên một câu: “Điện hạ có chuyện gì xin nói nhanh một chút, kính xin điện hạ không nên làm khó chúng ta”, nói xong liền dẫn người lui về phía sau mở ra chút khoảng trống, sau đó vẫn một mực nhìn chăm chăm hai người bọn hắn.

Chúc Vân Cảnh giơ tay giúp Chúc Vân Tuyên lau mặt, an ủi hắn: “Đừng khóc, ta không sao.”

Chúc Vân Tuyên càng rơi nước mắt đáng sợ hơn: “Huynh đã tới nước này còn nói không có gì, đệ có đến Đông cung mấy lần, nhưng mà bọn họ ngăn không cho đệ vào, sau đó đệ định đi cầu xin phụ hoàng mà người cũng không chịu gặp đệ...”

“Chớ đại dột, ” Chúc Vân Cảnh ngắt ngang, “Đừng để cho phụ hoàng giận chó đánh mèo lên đệ, sau này đệ đừng tới tìm ta nữa, chính đệ phải bảo trọng.”

“Vậy còn huynh thì sao!” Chúc Vân Tuyên vừa tức vừa vội, “Chỗ lãnh cung kia là cho người ở hay sao? Huynh cứ như vậy mà chịu?”

“Nếu không thì còn có thể làm sao?” Chúc Vân Cảnh cười khổ, “Ta nói ta không làm, phụ hoàng tin sao? Món đồ kia là tìm được bên trong cung của ta, căn bản ta không thể giải thích được.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, đệ nhớ kỹ những lời ta nói với đệ ngày ấy khi ở biệt cung, đệ cũng là hoàng tử, nhất định không nên quên mất thân phận của chính mình.”

Chúc Vân Tuyên khóc lóc lắc đầu: “Không được, không được, một mình đệ không được...”

“Ta nói đệ làm được nhất định được!” Thanh âm Chúc Vân Cảnh trở nên lạnh lùng: “Đệ đi đi, sau này đệ coi như không có người huynh nào như ta, nhớ kỹ, không nên tin tưởng bất kỳ người nào, người duy nhất đệ có thể tin được chỉ có chính đệ.”

Chúc Vân Tuyên không chịu buông, vẫn cố chấp níu ống tay áo Chúc Vân Cảnh, còn dùng hai mắt đầm lệ nhìn huynh mình. Chúc Vân Cảnh chỉ biết thở dài, hai tay giơ ra ôm lấy đầu Chúc Vân Tuyên ấn đối phương vào trong lồng ngực, sau đó trầm giọng nói khẽ bên tai: “A Tuyên, đệ phải tranh, cái người Chúc Vân Tuần kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đệ, đệ vì ta cũng được, vì mình cũng được, nhưng đệ đừng để mình phải chịu thua kém. Còn nữa, đừng nên giống ta hành động theo cảm tính, sau này đệ chỉ có thể dựa vào bản thân đệ, cẩn thận trên hết, mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

Chúc Vân Cảnh nói xong lùi ra, quyết tâm gỡ tay Chúc Vân Tuyên ra khỏi ống tay áo mình, sau đó theo cấm vệ quân rời đi.

Lãnh cung là một nơi ẩm ướt hẻo lánh, bởi vì đã lâu chưa được tu sửa, cho nên khắp nơi đều bị dột gió, đổ nát thê thảm, cỏ dại mọc um tùm. Mấy tên tiểu thái giám bận bịu trước sau qua loa thu dọn một lúc, rồi mới cung kính mời Chúc Vân Cảnh đi vào.

Cửa điện lớn đóng lại, tia nắng mặt trời cuối cùng cũng bị ngăn cách ở bên ngoài, chung quanh trong điện tối tăm âm u, tỏa ra mùi

mốc. Chúc Vân Cảnh đột nhiên muốn cười, bản thân hấn cơm ngon áo đẹp qua mười tám năm năm, chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày rơi vào tình cảnh như vậy. Hấn cười cười, hai mắt trở nên đỏ chót, ôm bụng hực hắng ngồi xuống đất.

Từ sau khi có chuyện, trải qua nhiều ngày không còn thuốc dưỡng thai, không thời khắc nào mà hấn không chịu phải giày vò hành hạ, cũng chỉ có thể cắn răng gắng gượng, bây giờ đã lưu lạc đến nơi này, mấy tháng sau thật sự muốn sinh thì nên làm gì? Lễ nào thật sự phải chờ ở cái chỗ tối tăm ngột ngạt này đến một xác hai mạng sao?”

Mấy ngày nay, con đường thẳng quan tiền chức của Chúc Vân Tuần sáng lạn vô cùng, cho dù Chiêu Dương đế còn chưa tỏ thái độ, nhưng không thiếu triều thần quan chức đã bắt đầu đối xử tốt với hấn trong bóng tối. Chúc Vân Tuần đúng là có chừng mực, không tùy tiện tiếp kiến ngoại thần, về sau thậm chí còn gọi người đóng cửa tấm cung từ chối tiếp khách, diễn ra một bộ khiêm tốn biết điều không màng thế sự.

Nhưng khi Hạ Hoài Linh tới cửa, hấn không thể cự tuyệt để đối phương ở ngoài cửa.

Chúc Vân Tuần gọi người dâng trà ngon, sau đó cười cười ra hiệu Hạ Hoài Linh ngồi. Hạ Hoài Linh vẫn đứng không hề nhúc nhích, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn hấn. Chúc Vân Tuần thấy vậy cau mày: “Biểu huynh là có ý gì?”

“Đông cung có chuyện, có phải điện hạ người đã biết trước hay không?”

Vẻ mặt Chúc Vân Tuần trở nên lạnh lùng: “Ta không hiểu huynh đang nói cái gì.”

“Thái... Đại diện hạ hấn sẽ không làm chuyện mưu nghịch quân chủ, chuyện vu cổ này nhất định là có người vu oan giá họa.”

Chúc Vân Tuần tỏ ra bất bình: “Hấn không làm, chẳng lẽ ta lại làm? Lời của biểu huynh là đang chỉ trích ta vu oan mưu hại hấn sao?”

Hạ Hoài Linh lạnh nhạt trả lời: “Tổng thái giám thủ lĩnh bên cạnh đại diện hạ Vương Cửu, lúc trước có nhận một lão thái giám già cực kỳ kính trọng làm sư phụ, được đối phương chăm sóc cũng như chịu ơn nhiều. Lão thái giám này ở ngoài cung còn có một người con trai nuôi nhằm nối dõi tông đường, năm trước lão ta tạ thế, trước khi lâm chung có nhờ Vương Cửu chăm sóc đứa con trai nuôi này, mà người kia cũng không tốt lành gì, hơn nửa năm trước bị người ta cám dỗ nghiện cờ bạc, lúc sau bởi vì nợ nần chồng chất không trả nổi đã phát sinh xung đột lỡ tay giết ông chủ sòng bạc, vốn nên phán xử treo cổ, cuối cùng sửa thành án lưu vong, chuyện này xảy ra hơn một tháng trước.”

“Chuyện này có liên quan gì đến Đông cung? Hơn nữa có quan hệ gì với ta?”

“Người cám dỗ con trai nuôi của lão thái giám lâm vào con đường cờ bạc là một hạ nhân bà con xa trong trang tư của điện hạ, người kia trước đó có một lần uống rượu say rơi xuống sông chết đuối, sau khi Vương Cửu bị tổng giam vào ngục cũng không kêu oan như những người khác, mà chỉ qua không tới mấy ngày liền lựa chọn cắn lưỡi tự sát, giống như là chấp nhận tội danh nên tự mình

châm dút, bởi vậy quan chức tra án cũng xác định đây là do sợ tội tự sát.”

“Biểu huynh không cảm thấy lời của mình quá dối hoang đường hay sao?” Chúc Vân Tuần cực kỳ không đồng tình: “Huynh muốn ám chỉ cái gì? Huynh cảm thấy là ta dùng cái mạng con trai nuôi của lão thái giám kia đi bắt ép Vương Cửu hãm hại Chúc Vân Cảnh? Chỉ bằng những lời huynh vừa nói thôi sao? Huynh cảm thấy quan điểm của mình vững*? Chuyện giết người kia đến cùng là treo cổ hay lưu vong, không phải là chuyện Hình bộ các người hay sao? Ta sao có thể nhúng tay, theo ta thấy người kia có lẽ vì không có ý định giết người mà chỉ phòng vệ, cho nên mới xử nhẹ, điều này cũng không phải không có khả năng đúng không? Những chuyện còn lại từ đầu đến đuôi chẳng qua chỉ là suy đoán, nói ra ai sẽ tin? Huynh cảm thấy phụ hoàng sẽ tin lời của huynh, hay là tin bằng chứng xác thực chính xác tìm ra được từ trong Đông cung? Huynh phải biết, người trong cuộc đều chết chết, chính là không còn nhân chứng chứng cứ gì nữa.”

— gốc站得住脚: chỉ quan điểm đưa ra khó có thể cân nhắc cũng như phản bác.

Ánh mắt Hạ Hoài Linh càng nặng trĩu: “Điện hạ, nếu ta có chứng cứ khác, thì hôm nay sẽ không tới nơi này, mà là đến Tuyên Đức Điện cầu kiến bệ hạ.”

Chúc Vân Tuần đột nhiên sầm mặt: “Hạ Hoài Linh! Người đừng quên người mang họ Hạ! Rốt cuộc tên Chúc vân Cảnh kia cho người uống thứ thuốc mê gì? Mà người lại muốn giúp hắn đối nghịch với ta?”

“Ta không phải giúp hấn đối phó người, mà là do chuyện người làm đã đi quá mức rồi.”

“Ta không làm gì cả, ” Chúc Vân Tuần cười khẩy, “Cho dù nếu ta thật sự làm thì thế nào? hấn đã thua tức là thua rồi, có trách thì trách hấn quá ngông cuồng từ đại, cộng thêm cả nhà tên Tạ quốc công kia chỉ toàn hạng người ngu ngốc vô dụng, nếu không phải lúc trước hấn làm sai nhiều, thì phụ hoàng cũng sẽ không tùy tiện xử trí hấn như vậy, này thì có dính dáng gì tới ta?”

Thấy Hạ Hoài Linh vẫn sắc mặt lạnh nhạt không hề bị lay động, Chúc Vân Tuần oán hận nói: “Ta cứ cho rằng biểu huynh sẽ thay ta suy nghĩ, thì ra là do ta nhìn lầm! Tại sao người không suy nghĩ một chút thử xem có gì mẫu phi ta cùng Tạ thị đồng thời tiến cùng mà Tạ thị được làm hậu còn mẫu phi ta chỉ có thể làm phi? Ta không sánh bằng tên Chúc Vân Cảnh kia sao? Đức hạnh của hấn như vậy có chút nào xứng làm thái tử một nước chứ? Ta dựa vào cái gì phải ở dưới trướng hấn?!”

Hạ Hoài Linh không tiếp tục nói nữa, chỉ chấp tay để lại một câu “Xin cáo lui” rồi xoay người rời đi.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hạ Chỉ Ban Chết

Ngự Thư Phòng.

Chiêu Dương đế chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ, qua một hồi lâu vẫn không nói gì, Hạ Hoài Linh cúi đầu đứng ở một bên, cũng không lên tiếng, trong phòng chỉ còn sót lại tiếng vang báo giờ không ngừng lắc lư của đồng hồ quả lắc.

Dường như chỉ trong một đêm, Chiêu Dương đế như già đi mấy chục tuổi, bên mai xuất hiện mái tóc bạc, giữa hai hàng lông mày tỏa ra sự uể oải cùng âm u. Hồi lâu, Hạ Hoài Linh mới khẽ khuyên nhủ: “Bệ hạ, mặc dù đại điện hạ bị phế, nhưng vẫn là hoàng tử, ở nơi đó tính ra cũng không mấy thích hợp, lãnh cung này âm u ẩm ướt, thân thể của đại điện hạ không thể chịu nổi.”

Chiêu Dương đế xoay người nhìn chằm chằm về phía Hạ Hoài Linh: “Nhiều ngày trôi qua, người chính là người đầu tiên dám ở trước mặt trẫm xin tha cho hần.”

“Dù sao đại điện hạ cùng bệ hạ cũng là cốt nhục chí thân, thần chỉ sợ có một ngày bệ hạ sẽ hối hận.”

“Hối hận cái gì? Hần làm ra chuyện không bằng sức sinh như vậy, bây giờ trẫm giữ lại cái mạng cho cũng xem như đã nể tình mẫu hậu hần rồi, cái gì mà cốt nhục chí thân? Bộ hần còn nhớ trẫm là phụ hoàng của hần sao?”

“Thần cho rằng chuyện thuật vu cổ này, chưa chắc là do đại điện hạ gây ra.”

Ánh mắt Chiêu Dương để đột nhiên lạnh lẽo: “Người cho rằng? Định Viễn hầu ơ là Định Viễn hầu, người đúng là thật to gan, cũng chỉ có người dám nói mấy lời như vậy ngay trước mặt trẫm.”

Gương mặt Hạ Hoài Linh vẫn không chút thay đổi: “Mọi chuyện xảy ra vừa đột ngột lại kỳ quái, thần chẳng qua là cảm thấy cứ như vậy mà nhận định là do đại điện hạ gây ra, thì có hơi có phần độc đoán, có khi đại điện hạ là bị người ta mưu hại.”

“Ai có thể mưu hại hần? Ai dám hử?” Chiêu Dương để cố gắng đè nén cơn tức giận chất vấn, “Người nói hần là bị mưu hại, vậy người nói cho trẫm xem, là người nào làm.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh chớp một lúc: “... Thần không biết.”

Về chuyện này, có thể nói Chúc Vân Tuần làm không có chỗ nào có thể chê được, cho nên hần mới không tỏ ra sợ hãi như vậy. Nếu như không có bằng chứng chứng cứ xác thực, mà đem toàn bộ những lời giống thật mà chỉ là suy đoán cùng ước đoán kia nói trước mặt hoàng đế, chỉ càng chọc đối phương giận thêm, rồi lại giận chó đánh mèo lên đầu chúc Vân Cảnh. Hiện tại Hạ Hoài Linh chỉ muốn khuyên nhủ Chiêu Dương để thay một nơi có thể ở được cho Chúc Vân Cảnh, những chuyện khác tạm gác lại về sau.

Chiêu Dương Hoàng đế lên tiếng: “Nếu không biết vậy đừng ở đây phí lời với trẫm? Người được hần cho đồ tốt gì? Trẫm còn không biết từ khi nào người cùng hần có giao tình đến mức muốn đi giúp đỡ hần như vậy?”

“Bệ hạ bớt giận, “Hạ Hoài Linh trầm giọng giải thích, “Thần chỉ là cảm thấy đại điện hạ không phải hạng người như vậy, lúc trước ở ngoài cung thần có ngẫu nhiên gặp được đại điện hạ một lần, lúc đó đại điện hạ đang mua điểm tâm trong cửa tiệm nổi danh trong thành, sau khi ăn một miếng xong cảm thấy ngon liền dặn dò hạ nhân mua nhiều thêm một chút, nói là muốn hồi cung cho bệ hạ cùng thái hậu nếm thử. Thần nghĩ với tính cách của đại điện hạ, ngay cả ở ngoài ăn đồ ngon cũng nhớ kỹ mua thêm một phần cho người cùng thái hậu, thì sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.”

Chiêu Dương Đế nhất thời bị nghẹn, cứ như bị câu nói của Hạ Hoài Linh làm cho tỉnh ra, hiển nhiên cũng nhớ lại chuyện đó. Từ nhỏ cho đến lớn, Chúc Vân Cảnh vẫn luôn là một đứa nhỏ hiếu thuận, cũng bởi vì như vậy, cho nên khi xảy ra chuyện kia, hoàng đế mới tức giận cũng như thất vọng nhiều đến mức như thế.

Nhưng đó giờ, thứ hoàng đế kiêng kỵ nhất chính là chuyện này, Chiêu Dương đế cũng không ngoại lệ, thuật vu cổ, quả thực đập trúng lằn ranh của bệ hạ.

Lãnh cung.

Chúc Vân Cảnh rúc trong tấm chăn cũ nát, ngón tay dùng sức siết chặt đệm chăn dưới thân, hiện tại cả người đều lạnh đến mức run rẩy. Không những thế, mà cái bụng của hắn đang cực kỳ đau, đã ba ngày, hắn đã phải trải qua cảnh sống không bằng chết tại địa phương quỷ dị này ba ngày, có lẽ là không được bao lâu nữa, hắn sẽ bị dần vạt đến chết.

Cửa điện’ kẹt kẹt’ một tiếng mở ra, tiểu thái giám khom lưng cầm theo hộp cơm đi vào, đưa đến trước mặt Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh giẫy giụa bò dậy, anh thâm cũng trở nên khàn khàn: “Người

giúp ta một chuyện, nếu như thành công, ngày sau ta sẽ không để người bị thua thiệt, sao?”

Con người tiểu thái giám xoay chuyển vài vòng, dường như đang do dự đấu tranh. Chúc Vân Cảnh lại nói: “Cũng không khó làm đâu, người chỉ cần giúp ta đưa món đồ này đến Tuyên Đức Điện, đưa cho Lưu công công, xin hẩn chuyển giao cho bộ hạ là được.”

Tiểu thái giám liếc hẩn một cái, khế cắn răng đáp lại: “Điện hạ người trước tiên dùng bữa, một lát sau nô tài sẽ tới dọn dẹp.”

Chúc Vân Cảnh thở phào nhẹ nhõm, kể đó xé một miếng vải lớn từ quần áo ra, rồi dùng sức cắn nát đầu ngón tay mình quỳ gối bên giường, há miệng run lấy bầy viết xuống một phần huyết thư xin lỗi.

Hẩn không tiếp tục kêu oan nữa, mà chỉ liệt kê rõ ràng ra hết thấy những sai lầm cùng tội trạng mình đã làm, sau đó khóc lóc kể lể cầu xin hoàng đế tha thứ, cũng như nhớ lại những sớm chiều hầu hạ, quan hệ phụ tử hòa thuận, trong từng con chữ thấm đẫm máu và nước mắt, những câu những lời đậm nét tâm can. Chúc Vân Cảnh biết rõ uy hiếp của phụ hoàng mình nằm ở chỗ này, nếu như hẩn chỉ có thể đánh cược một lần, thì chỉ cần có thể đem bức thư này ra ngoài, hẩn liền còn cơ hội vươn mình dậy.

Sau khi viết xong, thân thể của Chúc Vân Cảnh cũng đã suy yếu đến mức tận cùng. Hẩn giơ tay ra, cẩn trọng tháo xuống ngọc bội mẫu thân để lại đang đeo trên cổ chưa lúc nào rời khỏi mình ra, bỏ vào bên trong túi huyết thư. Lúc này lại giật một miếng vải từ trên y phục xuống qua loa băng tay lại, rồi mới bưng hộp cơm lên, một bên buồn nôn một bên ăn như hùm như sói, cố gắng bắt ép chính mình ăn cho hết đồng cơm nước không ngon lành này.

Sau nửa canh giờ, tiểu thái giám lại trở về, im lặng thu dọn hộp cơm, trước khi đi còn nhận lấy món đồ Chúc Vân Cảnh đưa tới, sau đó nhanh chóng nhét vào trong lòng ngực, gật đầu lùi ra.

Bên ngoài lãnh cung có một đội cấm vệ quân canh giữ không rời một tấc nào, tiểu thái giám cầm hộp cơm đi ra, bởi vì trong lòng có quỳ* nên lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Hắn nhanh chóng bước nhanh đi, sau khi đi khỏi lãnh cung chưa được mấy bước liền đụng trúng người.

— Trong lòng có quỳ: làm chuyện mờ ám.

“Tên thái giám này xảy ra chuyện gì? Bộ lúc đi không có mặt sao? Đã đụng trúng thế tử còn không mau thỉnh tội!”

Tiểu thái giám há miệng run rẩy quỳ xuống, thế tử Hoài An hầu bị hắn đụng trúng dùng ánh mắt nham hiểm nhìn phương hướng đối phương vừa nãy đi tới, dừng một chút, hạ nhân bên cạnh hiểu ý bèn thay thế tử hỏi: “Người đi ra từ lãnh cung? Vội vội vàng vàng như thế hẳn là làm gì gian tà phải không?”

“Không... Không có.”

“Không có? Không có thì người căng thẳng như vậy làm cái gì? Lui cái gì mà lui? Trong ngực người đang giấu gì đó? Mau mau lấy ra cho thế tử nhìn!”

Thế tử Hoài An hầu nhận lấy món đồ tìm ra trong ngực tên tiểu thái giám, sau khi nhìn rõ ràng khoe miệng chỉ lộ ra một vết cười khẩy. Không nghĩ tới hôm nay hắn tiến cung thỉnh an cho hoàng tổ mẫu của mình tức là thái phi, lại có thể thu hoạch được mớ này, mối thù cắt lưỡi kia, rốt cuộc cũng có cơ hội trả.

Trong ngự thư phòng, Chiêu Dương đế nhắm mắt, âm thanh chậm lại: “Người nói xem, vì sao trẫm phải phế bỏ hấn? Một đồng chuyện lúc trước hấn lại, có chuyện nào là hợp lẽ thái tử nên làm sao? Trẫm dùng sức đè xuống áp lực triều đình giúp hấn còn tiếp tục bao che khắc phục hậu quả cho hấn, để rồi hấn làm gì? Hấn như vậy sao có thể không khiến trẫm thất vọng cho được? Trẫm hao tổn tâm tư nhiều năm như vậy bồi dưỡng thái tử, từ đầu đến cuối cũng chỉ ra được con người không có đức còn bất hiếu, bộ trẫm không thấy đau lòng hay sao?”

Hạ Hoài Linh còn muốn tiếp tục khuyên, thì lúc này chợt có người đi vào bẩm báo, nói là thống lĩnh cấm vệ quân cầu kiến, có chuyện quan trọng bẩm báo.

Chiêu Dương đế cho người đi vào, thống lĩnh cấm vệ quân dẫn theo vài người cũng đến, trong đó còn có một tiểu thái giám nơm nớp lo sợ vừa đi vào liền quỳ xuống đất.

“Vừa mới rồi chúng thần ở Tây Hoa môn bắt được tên thái giám lén lén lút lút dường như muốn xuất cung này, thấy hấn vẻ mặt khác thường ngôn ngữ mập mờ liền bắt lại, sau khi tra hỏi liền biết được đây là cung nhân ở lãnh cung kia, còn từ trên người hấn tìm được miếng ngọc bội này, theo như hấn nói thì đây là người trong lãnh cung đưa cho hấn, bảo hấn lấy tín vật này xuất cung mật báo tin tức.”

Chiêu Dương đế tất nhiên nhận ra được miếng ngọc bội này, thứ này là lúc mẫu hậu Chúc Vân Cảnh lâm chung đã tự tay đeo lên cổ cho nhi tử mình, Chúc Vân Cảnh vẫn luôn đeo chưa từng để nó rời khỏi thân mình. Lòng mày Chiêu Dương đế nhú chặt, nhìn về phía thái giám đang quỳ rạp dưới đất mà hỏi: “Đây là do người trong lãnh cung đưa cho người?”

“Phải ... Phải ...”

Tên thái giám này đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, nói chuyện cũng không lưu loát, nhưng nếu thời khắc này Chúc Vân Cảnh ở tại đây chắc chắn cũng sẽ kinh ngạc, bởi vì căn bản người này không phải thái giám đưa cơm cho hần.

“Hần nói cái gì với người?”

“Đại... Đại Điện hạ nói bảo nô tài cầm cái này xuất cung, sau đó đưa.. đưa đến quý phủ Từ nguyên soái ở đại doanh kinh nam, thì đối phương sẽ biết... biết nên làm gì.”

Một tiếng “rầm” vang lên, là thanh âm vỡ vụn do đồ sập rơi xuống đất. Chiêu Dương đế đập tay vỗ lên ngực án, sau đó hất mấy đồ trang trái trên bàn rơi xuống đất, vỡ thành năm thành bảy.

“Hần quả thật to gan! Đây là muốn tạo phản hay sao?!” Chiêu Dương đế giận dữ.

“Bệ hạ chuyện này hình như có chút kỳ quái...”

Hạ Hoài Linh mới lên tiếng, đã bị Chiêu Dương Đế quát to ngắt lời: “Người câm miệng cho trẫm.”

Lòng ngực Chiêu Dương đế phập phồng kịch liệt, cứ như bị chọc tức đến hung bạo. Đại doanh kinh nam này, không những là một trong hai đại doanh kinh thành, mà còn là thú vệ quân quan trọng nhất trong kinh! Chúc Vân Cảnh vừa mới bị phế giam giữ, đã bày ra trăm phương ngàn kế nhằm liên lạc nguyên soái đại doanh kinh nam, là muốn làm gì đây?

Mà cái người Từ nguyên soái này vốn là thân thuộc của Tạ gia, nhi tử của hần cưới tôn nữ của Tạ Sùng Minh, trước đó có cùng Tạ quốc công đến Đông cung vài lần. Ngay khi Tạ Quốc Công Phủ sụp đổ, mặc dù hần chưa liên lụy, nhưng cũng đã bị chê trách, Chiêu Dương đế vốn định tìm lý do cắt chức hần, bây giờ lại lòi ra chuyện này.

Hạ Hoài Linh vẫn chưa bỏ cuộc, mà tiếp tục kiên trì nói: “Bệ hạ, việc này xin hãy thẩm tra rõ ràng rồi mới định tiếp đi!”

“Người còn muốn giải vây cho hần tới khi nào đây?! Ngay cả ngọc bội bản thân chưa từng rời tay cũng lấy ra làm tín vật rồi! Chẳng lẽ còn có thể là do có người ép buộc hần giao ra?! Cái tên nghiệt tử này! Súc sinh! Trẫm rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà lại sinh ra một kẻ bất trung bất hiếu như vậy chứ!”

Nói đến lúc sau, hai mắt của hoàng đế cũng đỏ cả lên, chứng hời hộp tim đập mạnh dường như lại tái phát, hần ôm ngực lão đảo mặt đầy vẻ đau đớn, cung nhân thấy vậy luống cuống tay chân đỡ lấy, người đi rót nước, người đi truyền thái y, cả phòng thoáng chốc loạn tung lên. Chiêu Dương đế nôn ra một ngụm máu lớn, cứ như vậy hôn mê đi.

Thái y vội vã tới, châm kim gần nửa canh giờ, hoàng đế mới khôi phục ý thức, lúc này lệ đã rơi đầy mặt, đôi mắt chỉ toàn là bi thương: “Là lỗi của trẫm, là do trẫm quá dung túng hần, cho nên mới tạo ra một tên súc sinh không bằng nghịch tử này, trẫm quả thực thấy hổ thẹn với liệt tổ liệt tông, thẹn với giang sơn Đại Diễn... Người đâu, trẫm muốn ra chỉ.”

Hai con người Hạ Hoài Linh đột nhiên co rút lại, bật thốt lên: “Bệ hạ!”

Chiêu Dương để không phản ứng với hắn, trực tiếp ra chỉ với người kia, nội dung vì làm trái tội bày mưu cho nên ban chết cho thái tử bị phế Chúc Vân Cảnh.

Hạ Hoài Linh quỳ xuống đất cầu xin: “Bệ hạ xin người cân nhắc lại!”

Thánh chỉ nhanh chóng hạ xong, lúc này ánh mắt Chiêu Dương để chậm rãi đảo qua đám người trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Hạ Hoài Linh, bật ra giọng nói khàn khàn: “Người có giao tình nặng với hắn, vậy người thay trăm tiến hắn lên đường đi.”

“Bệ hạ!” Hạ Hoài Linh rốt cục đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh.

Chiêu Dương để nhắm mắt lại, chỉ mỗi một phát tay: “Đi đi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Người Mau Cứu Ta

Lãnh cung.

Gió thu hiu quạnh cứ liên tục đập vào cửa lớn cũ nát, mang theo âm thanh rì rào, một cái cây cổ nghiêng ngã trước cửa giờ đây cũng chỉ còn lại mấy nhánh tàn cùng mấy cái lá khô héo trên dây leo già nua sinh trưởng trong cái tư thái vắn vẹo về phía mái hiên. Bất chợt, có một con quạ kêu quang quác bay nháy xẹt qua trúng cành khô bay xa, khiến cho mấy cái làng khô vàng chấn động rơi xuống đất.

Hạ Hoài Linh đứng lặng ở trước cửa, khẽ nheo cặp mắt lại, ánh mắt xẹt qua nóc lãnh cung đổ nát hoang vu, một hồi lâu vẫn chưa động đậy.

Thái giám ở một bên thấy vậy bèn thấp giọng nhắc nhở hần: “Hầu gia, chúng ta nên mau mau vào đi thôi.”

Hạ Hoài Linh nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào.

Cửa đại điện lại mở ra lần nữa, đón lấy ánh mặt trời thừa thớt không mấy sáng lạn từ bên ngoài vào. Chúc Vân Cảnh đang ngồi dưới đất dựa vào tường thờ người ra bỗng nghe được âm thanh, liền nghiêng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy người tiến vào liền trở nên sững sờ, con người chột thu nhỏ lại, ánh mắt lướt qua thánh chỉ trong tay Hạ Hoài Linh, sau đó dừng lại ở trên hai món đồ thái giám bên cạnh đang bưng.

Đó là một chén rượu cùng một dải lụa trắng, Chúc Vân Cảnh theo bản năng cau mày, tiếp đó lại đột nhiên trợn to hai mắt.

Hạ Hoài Linh nhìn hấn, hoàng thái tử kiêu căng cao quý ngày xưa thoáng chốc đã đánh rơi bụi trần, phải chồn chui trong chốn lãnh cung âm u tối tăm này. Người kia quần áo ngổn ngang, tóc tai thì bù xù, có thể nói là không còn có chút phong thái nào, bộ dáng giờ đây chỉ là tái nhợt, không thấy được tinh thần phấn chấn của ngày thường ngày đâu, trong đôi mắt đầy tơ máu chỉ còn lại nỗi mê man cùng luống cuống.

Lòng Hạ Hoài Linh như quặn thắt lại, không đành lòng nhìn tiếp, bèn dời tầm mắt đi khán giọng nói: “Điện hạ, tiếp chỉ.”

Chúc Vân Cảnh không nhúc nhích, vào lúc này trong đôi mắt của hấn như đang có giọt lệ đang chao đảo bên trong. Hạ Hoài Linh khẽ thở dài, rồi mở thánh chỉ ra.

Ngay khi chữ cuối cùng hạ xuống, trong cung điện đổ nát vắng vẻ này hoàn toàn yên tĩnh như đang trầm mặc, đến hồi lâu sau, Chúc Vân Cảnh mới lên tiếng nở nụ cười, vừa cười nước mắt đã rơi đầy mặt. Hạ Hoài Linh không đành lòng, ra hiệu thái giám bên cạnh: “Người bỏ đồ xuống, dẫn mọi người lui đi ra ngoài trước, sau đó cài cửa lại, nơi này có ta là được.”

Thái giám do dự một chút, sau cũng theo hấn căn dặn buông đồ xuống, rồi dẫn những người khác lui ra ngoài đi tới cửa đại điện chờ.

Hạ Hoài Linh đi lên trước, ngồi quỳ xuống trước mặt Chúc Vân Cảnh, dùng hai tay đỡ lấy vai đối phương: “Điện hạ, người nhìn ta đi.”

Đôi mắt vốn cực kỳ đẹp đẽ của Chúc Vân Cảnh giờ đây chỉ còn sót lại một mảnh chết chóc âm u, liên tục tràn ra nước. Hạ Hoài Linh giơ tay sờ lên mặt đối phương, giúp hắn lau sạch những giọt nước mắt có chảy sao cũng không chảy hết kia đi: “Điện hạ...”

Hàng lông mi bị nước mắt thấm ướt của Chúc Vân Cảnh có hơi run rẩy, hắn khàn thanh hỏi: “Tại sao?”

“...Cấm vệ quân ở Tây Hoa môn bắt được một tên thái giám phụ trách quét tước ở lãnh cung, còn tìm ra được miếng ngọc bội người hay mang theo bên mình từ trong người hắn, người thái giám này nói thứ này là do người cho hắn, bảo hắn xuất cung đem đến quý phủ của nguyên soái đại doanh kinh nam.”

Chúc Vân Cảnh sững sốt, chốc lát sau chỉ nhắm mắt lại, khoe miệng cong thành một nụ cười trào phúng: “Ta quả nhiên đúng là thất bại thảm hại mà.”

“Điện hạ, “Hạ Hoài Linh cau mày, “Ta không tin người sẽ làm chuyện như vậy.”

“Người không tin thì có ích lợi gì, phụ hoàng cũng tin rồi, người thế mà lại muốn giết ta, lại muốn giết ta..”

Thanh âm run rẩy của Chúc Vân Cảnh như đang cực kỳ thương tâm. Lúc này Hạ Hoài Linh trầm giọng hỏi hắn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Chúc Vân Cảnh lắc lắc đầu, sau đó mở đôi mắt hầy còn ngậm lệ nhìn về phía Hạ Hoài Linh, lắp bắp nói: “Ta viết một phong huyết thư xin lỗi, rồi đồng thời đưa cùng miếng ngọc bội này cho một tên tiểu thái giám đến đưa cơm, nhờ hắn đưa đến Tuyên Đức Điện. Ta chỉ là

muốn xin phụ hoàng nghĩ về mẫu hậu mà cho ta một cơ hội, ta chưa từng nghĩ đến chuyện tạo phản, nếu như ta có năng lực kia, thì đã không lưu lạc đến đây rồi.”

Hạ Hoài Linh không có gì để nói, một lúc lâu sâu, mới khó khăn mở miệng nói: “...Bệ hạ đã ban xuống rượu độc cùng dải lụa trắng rồi.”

“À, “Chúc Vân Cảnh cúi đầu xuống, “Không nghĩ tới người cuối cùng tiễn ta ra đi người thế mà lại là người.”

Chút màu trong mắt Hạ Hoài Linh như sẫm đi: “Người muốn chết sao?”

“Ta còn có thể lựa chọn sao?” Ánh mắt Chúc Vân Cảnh như đang dán chặt vào ngón tay trắng bệch đến mức gần như trong suốt của mình, tự giễu nói, “Có ai mà chán sống muốn đi chết đâu, ta chỉ mới mười tám tuổi, tháng ngày vui vẻ còn chưa tận hưởng đủ sao có thể cứ như vậy mà chết oan uổng. E là khi ta chết rồi, một người đốt vàng mã cho ra cũng không có, như này làm sao ta muốn chết chứ.”

Vừa nói xong hàng lông mày của hắn chợt nhíu chặt, sau đó ngược mắt nhìn về phía Hạ Hoài Linh: “Người giúp ta một chút đi, giúp ta suy nghĩ biện pháp cứu ta ra ngoài, người có biện pháp mà đúng không? Người hỏi như vậy chính là có biện pháp thật sao?”

Hạ Hoài Linh sâu sắc nhìn hắn, lúc này bốn mắt khẽ chạm nhau. Chúc Vân Cảnh nhìn thấy được trong con người sâu thẳm của Hạ Hoài Linh như có tâm trạng gì đó đang mạnh mẽ dâng trào, liền cho rằng hắn đang do dự đấu tranh tinh thần, vì thế tim bỗng dưng đập inh ỏi, dục vọng khao khát sóng giờ đây vượt qua mọi thứ, chỉ còn

cách nhào tới dùng sức nắm lấy ống tay áo của Hạ Hoài Linh:
“Người cứu ta đi... Người phải cứu, nhất định phải cứu ta!”

“Điện hạ...”

Hạ Hoài Linh tựa như muốn nói gì đó, mới vừa mở miệng liền lại bị Chúc Vân Cảnh chặn lại. Đối phương níu lấy quần áo hắn, vẻ mặt đã có chút vắn vẹo: “Hạ Hoài Linh người phải cứu ta! Cái này là người nợ ta!”

Chúc Vân Cảnh nói xong kéo tay Hạ Hoài Linh qua đặt lên bụng mình, nước mắt rì rào rót xuống, nức nở nói: “Người sờ đi, bụng này đã hơn bốn tháng rồi, bên trong là hài tử của người. Vì ta đang mang thai nhi tử của người, người không thể thấy chết mà không cứu, khiến cha con chúng ta một xác hai mạng được!”

Hạ Hoài Linh lập tức trợn mắt, trong mắt đều là sự khiếp sợ cũng như không thể tin nổi, cánh tay đang đặt trên bụng Chúc Vân Cảnh không tự chủ khẽ run. Thai nhi trong bụng Chúc Vân Cảnh dường như cảm nhận ra có cái gì đó, cũng lăn tới cách một tầng bụng mà đấm đá nhằm đụng tới một người phụ thân khác của nó.

Chúc Vân Cảnh đau đến mức đổ mồ hôi đầy trán, song không ngờ lúc này nước mắt cũng đồng thời rơi xuống. Hạ Hoài Linh ôm chặt đối phương vào trong lòng ngực, âm thanh trở nên run rẩy:
“Điện hạ....”

Chúc Vân Cảnh được ôm trong lòng ngực khó khăn ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo ý cầu xin: “Người có cứu ta không... Ta cầu xin người, ta không muốn chết, coi như vì hài tử, người cứu ta đi, ta...”

“Đừng nói nữa, “Hạ Hoài Linh ôm người chặt thêm tí nữa, cũng như đang cầu xin lại hấn, “Điện hạ người đừng nói nữa, ta giúp người, ta nhất định giúp người.”

Tin tức Chiêu Dương đế muốn ban chết cho thái tử bị phế chẳng mấy chốc đã truyền khắp hoàng cung, Chúc Vân Tuyên còn học tập trong Trọng Hoa Điện vừa nghe xong lập tức phóng đến Ngự Thư Phòng muốn cầu kiến Chiêu Dương đế, lại bị ngăn ở bên ngoài. Hấn trực tiếp vén vạt áo lên quỳ xuống, một bên liên tục rập đầu lạy, một bên lớn tiếng gọi người ở bên trong: “Phụ hoàng! Nhi thần van xin người! Xin giữ lại cái mạng cho đại ca đi! Cầu xin người!”

Không người nào để ý hấn, mãi cho đến khi trên trán Chúc Vân Tuyên đập đến ra máu, thái giám bên cạnh hoàng đế mới ra tới cửa, đầy mặt làm khó làm dễ nhắc nhở hấn: “Điện hạ, người vẫn nên trở về đi, bệ hạ thân thể không khỏe, vừa nôn ra máu một trận, thái y vẫn còn bên trong, hiện tại bệ hạ sẽ không gặp người.”

Chúc Vân Tuyên lệ rơi đầy mặt: “Phụ hoàng tại sao phải ban chết cho đại ca? Rốt cùng là tại sao?!”

“... Cái này, bệ hạ đã hạ thánh chỉ, Định Viễn hầu truyền chỉ đã đi tới lãnh cung, giờ người có quỳ gối ở đây cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Chúc Vân Tuyên lão đảo bò dậy, sau đó xoay người chạy về hướng lãnh cung.

Hạ Hoài Linh ôm lấy Chúc Vân Cảnh đã xụi lơ ở trong lòng ngực mình, giơ tay vén lấy mấy sợi tóc đã bị thấm ướt bởi nước mắt dính trên mặt ra, sau đó cúi đầu dùng chóp mũi nhẹ nhàng trượt lên mặt đối phương. Chúc Vân Cảnh chỉ nhắm mắt lại, bày ra một bộ dạng

thuận theo hiềm thấy, cứ như vào lúc này cho dù Hạ Hoài Linh có làm gì hấn cũng sẽ không phản kháng.

Hạ Hoài Linh nhìn hấn như vậy, vừa thấy đau lòng vừa bất đắc dĩ, sau một lúc, đợi đến khi tâm tình Chúc Vân Cảnh thoáng bình phục lại chút ít, hấn mới lấy một viên thuốc từ trong lồng ngực ra, rồi đưa tới trước mặt Chúc Vân Cảnh, nhỏ giọng nói: "Thuốc này, lúc trước người đã dùng qua."

Trong đôi mắt ngập nước mắt của Chúc Vân Cảnh bất chợt có chút nghi hoặc, Hạ Hoài Linh thấy vậy liền nhỏ giọng giải thích cho đối phương nghe: "Đây là thuốc giả chết, lúc trước khi người lên đem Hứa hàn lâm trong ngực ra chắc là cũng dùng loại thuốc này. Sau khi người uống thuốc này vào thì cơ thể sẽ không còn khí tức, giống như đã chết, nên cho dù có là thái y cũng không thể nghiệm ra, dược hiệu này có thể kéo dài ba ngày, sau đó sẽ tự nhiên tỉnh lại, đừng sợ, người cứ uống vào đi, mọi chuyện về sau tự ta sẽ an bài."

Kể từ sau khi Chúc Vân Cảnh xảy ra chuyện, Hạ Hoài Linh vẫn luôn mang theo thứ thuốc này bên người, định là ngày nào đó xảy ra tình huống khẩn cấp có thể phát huy được tác dụng, lại không nghĩ rằng ngày đó sẽ đến nhanh như vậy.

Chúc Vân Cảnh cầm viên thuốc, bộ dạng vẫn hơi lầy lăm do dự, Hạ Hoài Linh thở dài: "Điện hạ, ta sẽ không lừa gạt người, chuyện đến nước này, ta lại lừa người thì có được gì? Nếu người chịu tin ta, thì uống thuốc đi."

Chúc Vân Cảnh dùng ánh mắt mập mờ nhìn Hạ Hoài Linh, thật sự thì hấn không tin Hạ Hoài Linh, nhưng hiện tại sắp chết đến nơi, đã không còn con đường khác để mà chọn rồi.

Trầm mặc một lúc, sau đó Chúc Vân Cảnh bỏ thuốc vào trong miệng, thẳng thắn dứt khoát nuốt xuống.

Hạ Hoài Linh vẫn ôm người không buông, lúc này cả thân thể Chúc Vân Cảnh không còn chút sức lực nào, liền bất động dựa vào người hắn. Trên tay Hạ Hoài Linh đang còn đặt trên bụng Chúc Vân Cảnh, hắn cẩn trọng vuốt ve từng chút một, cảm nhận được sự ngoan cường của một sinh mạng bào thai trong bụng. Nơi này đã được hơn bốn tháng, vậy mà hắn một chút cũng không nhận ra được. Cảm xúc muốn dời sông lấp biển hiện tại hóa thành ngón tay mềm*, chiếm cứ toàn bộ nỗi lòng của hắn.

— Ngón tay mềm: xuất xứ từ tác phẩm “Trọng tặc lô kham” của Lưu Côn: hà ý bách luyện cương, hóa vi nhiều chỉ nhu (tạm dịch: chỉ người trải qua ngàn lần thử thách, rèn giữa quật cường, thoáng chốc trở nên mềm mại.) Câu này nói sát với ý tứ của cụm “lấy nhu khắc cương”: chính là một người nam nhân có mạnh mẽ ra sao, khi gặp phải người mình yêu mến, đều có thể vì người đó không màng sống chết.

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, sau đó uể oải không quên nhắc nhở Hạ Hoài Linh: “Giúp ta quấn bụng lại chặt một chút, để lúc nhặt xác khỏi bị người nhìn ra.”

Hạ Hoài Linh nghe theo lời cời bỏ y phục Chúc Vân Cảnh ra, rồi tháo miếng vải quấn ở bụng. Lúc này ánh mắt hắn rơi vào trên thân áo gầy gò kia, như khiến cho phần bụng càng thêm dễ thấy hơn. Hắn ngừng một lúc, liền không đành lòng nhìn tiếp nữa, rồi nhanh chóng đem miếng vải kia quấn chặt lại.

Không biết thuốc giả chết liệu có đã thương đến hài tử hay không, nhưng nó sẽ thương tổn đến Chúc Vân Cảnh. Hạ Hoài Linh

mơ hồ có chút lo lắng, được hiểu đã phát tán, lúc này người trong lòng hết như đang ngủ, Hạ Hoài Linh thăm dò hơi thở của đối phương, ngón tay hơi có chút run rẩy.

Một phút sau, thái giám hầu ngoài cửa hồi lâu đi vào, nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đã nằm bất động trên đất, còn hai thứ đặt trên bàn, thì có dải lụa trắng chưa đụng tới, còn chén rượu cạn sạch. Hạ Hoài Linh nghiêm nghị đứng ở một bên, báo cho đối phương: “Thái tử bị phế truất đã đền tội, mau đi hồi bẩm bệ hạ chuẩn bị hậu sự đi.”

Một tiếng “rầm” vang lên, Chúc Vân Tuyên hai mắt đỏ chót vọt vào cửa lão đảo nhào tới, chỉ chốc lát sau, trong đại điện đã ngập tràn thanh âm gào khóc đến tan nát cõi lòng của đối phương.

Hạ Hoài Linh trầm mặc đứng ở một bên nhắm mắt lại, sau đó không chút báo trước mà khẽ than nhẹ.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Kiếp Hậu Dư Sinh

Khi Chúc Vân Cảnh tỉnh lại đã là một nơi khác. Trên người hắn giờ đây đắp kín một chăn tơ thêu tay tinh tế, đập vào mắt là cột giường chạm trổ hoa văn, cách đó không xa có đặt một tấm bình phong to thêu hoa lá chim muông nhằm tách rời gian ngoài. Bên trong căn phòng ngủ này được trang trí một cách cực kỳ tinh xảo nhã nhặn, mặc dù vẫn kém xa Đông cung sang trọng, nhưng nơi này thực sự tốt hơn rất nhiều so với bốn phía hờ hợt của lãnh cung kia.

Chúc Vân Cảnh hoảng hốt chốc lát, giờ tay xoa xoa lên đầu đang hỗn loạn của mình, trong lúc vô tình bật ra tiếng rên rỉ, hạ nhân đang canh giữ ở ngoài nghe được liền đi vào một lúc, sau đó cũng nhanh chóng lui ra, có vẻ như là đi bẩm báo.

Chỉ chốc lát sau, tiếng đóng mở cửa cửa phòng lại vang lên, bóng người Hạ Hoài Linh từ bên ngoài bình phong di chuyển vào. Lúc này Chúc Vân Cảnh cũng đang nhìn sang, bốn mắt đối đầu nhau, một người thì hoang mang không biết làm sao, người còn lại không hề che giấu đi sự ân cần thân thiện của mình.

Người theo cùng Hạ Hoài Linh vào còn có một đại phu mang theo hòm thuốc chẩn bệnh, Hạ Hoài Linh vô cùng khách khí với đối phương: “Làm phiền rồi.”

Đại phu gạt đầu, sau đó ngồi xuống ở một bên giường, ngón tay giờ ra đặt lên cổ tay Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh lúng túng nghiêng đầu đi, chợt nhắm mắt lại.

Hạ Hoài Linh thấy hần như vậy ánh mắt cũng trầm đi, yên tĩnh chờ một lúc, mới nhỏ giọng hỏi đại phu: “Làm sao?”

“Mạch tượng đã vững vàng, thuốc trong cơ thể đã được thanh lọc, đối với thân thể sẽ không ảnh hưởng gì to tát, chỉ là bào thai trong bụng có hơi yếu, nhưng cũng không đáng ngại mấy, đợi ta khai một phương thuốc, sau đó mỗi ngày đúng giờ uống thuốc, thì sẽ không thành vấn đề.”

Hạ Hoài Linh nhìn Chúc Vân Cảnh một lát, lại hỏi: “Chỉ uống thuốc thôi có ổn không?”

“Chủ yếu vẫn là tắm bổ, nhưng mà thân thể hần đang trống không, cho nên không thể ăn quá nhiều, cứ từ từ là được.”

Hạ Hoài Linh nói cảm ơn với người ra, đợi sau khi đại phu đi ra khỏi phòng, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề. Cả hai đối diện không nói gì, một lúc lâu sau, Hạ Hoài Linh mới mở miệng trước, chủ động nói chuyện đã xảy ra mấy ngày nay: “Bệ hạ sai người tìm một nơi thanh tĩnh chôn cất đơn giản cho người, sau đó ta tìm một tên tù nhân trong tử tù Hình bộ có tướng mạo giống người dịch dung, lúc người chuẩn bị đưa ra cung chôn liền bỏ người thay thế kia vào.”

Hoàng đế đến cùng vẫn không cam lòng ném thi thể nhi tử mình ra bãi tha ma, liền an bài một nơi cho Chúc Vân Cảnh, cũng xem như có lòng, nhưng cũng chỉ có thể đến thế mà thôi.

Chúc Vân Cảnh đỡ thân thể ngồi dậy, tựa ở đầu giường lạnh nhạt nhìn Hạ Hoài Linh: “Dịch dung?”

“Đúng vậy, người Bắc Fi am hiểu một thủ đoạn, chính là có thể dịch dung dáng dấp người khác giống đến bảy, tám phần. Nhưng cũng do là sau khi người chết sẽ có chút thay đổi, cho nên cũng không có ai đi cẩn thận tra nghiệm, cho nên chuyện này mới có thể lừa gạt trót lọt.”

“Hầu gia quả thật có tâm.” Giọng điệu Chúc Vân Cảnh hững hờ, cũng không có bao nhiêu vẻ cảm kích.

Hạ Hoài Linh cũng không tính toán với đối phương: “Còn về phần Từ nguyên soái ở đại doanh kinh nam, đã bị khám xét nhà.”

“Hắn cầu kết với tên Tạ Sùng Minh, bệ hạ sớm đã muốn tìm cơ xử lý hắn rồi.” Chúc Vân Cảnh chết lặng lên tiếng hỏi, “Chúc Vân Tuần hắn lên làm thái tử rồi sao?”

“Không có nhanh như vậy, kể từ sau khi người bị phế quả thật trong triều có người giựt dây bày tỏ muốn bệ hạ lập hắn, nhưng bệ hạ vẫn chưa tỏ thái độ, hơn nữa bởi vì chuyện của người, khiến bệ hạ đổ một trận bệnh nặng, đến nay vẫn chưa khỏi.”

Chúc Vân Cảnh trong lòng chua xót, định hỏi phụ hoàng giờ ra sao, lại cảm thấy bản thân hình như đã không có tư cách.

“Bệ hạ không sao, người chỉ cần an dưỡng một thời gian nữa là có thể khỏi hẳn, ” Hạ Hoài Linh như hiểu rõ tâm tư Chúc Vân Cảnh, nhỏ giọng nói cho hắn nghe, “Người đừng lo lắng.”

“Ta lo lắng thì có ích gì? Cũng không phải mới đây, ” Chúc Vân Cảnh cười cợt, “... Nếu như cuối cùng người bệ hạ lập không phải

là Chúc Vân Toàn, vậy hẳn không phải uổng phí sức lực* xem như công dã tràng rồi sao?”

— Uổng phí sức lực: gốc là 竹籃打水 Lấy giỏ trúc mà múc nước: do giỏ trúc nhiều lỗ cho nên có múc sao cũng sẽ bị đổ= > uổng phí công sức, giống như câu “công dã tràng”

“Chưa đến mức đó, trước mắt hẳn là người thích hợp nhất, trừ phi là do hiện tại bệ hạ chưa muốn lập thái tử.” Nếu nhìn ý tứ của hoàng đế, thì khả năng rất lớn là tạm thời sẽ không lập thái tử.

“Ừ.”

Hạ Hoài Linh chần chừ giây lát, sau đó lại đem những chuyện lúc trước tra được về Vương Cửu nói ra. Chúc Vân Cảnh nghe vẫn không thay đổi nét mặt, dường như không bị bất ngờ mấy: “Mấy tháng nay cũng chỉ có mình gã ở bên hầu hạ ta, buổi sáng hôm đó chính là gã gọi hoàng đế đến Đông cung, cũng là gã cố ý làm vỡ bình hoa, không những thế còn tận lực vì sợ tội tự sát trong ngục. Nếu là gã cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là ta cùng gã làm chủ tớ một khoảng thời gian dài, trong lúc đó ta tự nhận bản thân đối xử không tệ với gã, gã nay lại vì một người không liên quan phản bội ta, thôi đành coi như ta mất mù nhìn người không rõ đi.”

“... Người kia cũng không phải không liên quan, sư phụ Vương Cửu đối đãi gã ơn nặng như núi, khi còn bé gã vào cung cũng ăn nhiều trái đắng, suýt chút nữa còn không sống sót được, sau cũng là do sư phụ cứu gã, cũng là người sư phụ kia giúp nên gã mới có thể vào Đông cung hầu hạ người. Gã chịu lời nhờ vả của sư phụ lúc lâm chung, muốn giúp sư phụ bảo vệ gốc rễ duy nhất, cho nên giữa trung và nghĩa chỉ có thể lựa chọn cái sau, cũng coi như là chuyện thường tình ở người.”

“Vì lẽ đó gã có thể phản bội chủ nhân của mình sao?!” Chúc Vân Cảnh không cam lòng nói, “Ta có từng bạc đãi gã chưa? Mấy năm trước gã bệnh nặng bị ném sang biệt cung chờ chết, cũng là ta đặc biệt phái người đến đưa thuốc gã mới có thể giữ lấy cái mạng mình, vậy mà cuối cùng hắn lại làm chuyện kia báo đáp ta?!”

Hạ Hoài Linh thở dài: “Điện hạ, người chỉ biết ngồi ở trên cao ban ơn cho người ta, nhưng xưa nay lại không rõ người ở dưới mình chân chính cần cái gì, người có biết người bị ném đi biệt cung ở nơi đi trôi qua những tháng ngày như thế nào không? Lúc trước Vương Cửu theo người không biết đã đắc tội qua bao nhiêu người, đi tới biệt cung chỉ còn nước chờ chết, những người ở dưới kia sao có thể buông tha cho gã, đa số mọi người sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng* giẫm đạp lên, thuốc mà người đưa căn bản sẽ không tới tay gã, còn ngược lại khiến người ta càng thêm căm ghét gã, người cũng chưa từng phái người đi qua hỏi han, cuối cùng vẫn là do người sự phụ kia dùng mọi cách đút lót, cho nên gã mới toàn mạng trở về Đông cung.”

— Vui khi thấy người ta gặp họa.

“Ta đưa sai cho hắn thì sao? Vì lẽ đó bây giờ người ở đây muốn nói ta bị phế bị ban chết đều là đáng đời ta phải không?! Là ta tự làm vậy thì không thể sống, là ta không được lòng người không giữ quy tắc nên phải chịu oan khuất như vậy?!”

Chúc Vân Cảnh giận đến đỏ hai mắt, Hạ Hoài Linh dùng ngữ khí chậm lại khuyên can đối phương: “Đừng nóng giận, ta không có ý muốn giáo huấn người, đúng là quả thực người không được lòng người, nhưng so với Chúc Vân Tuần dùng mọi loại thủ đoạn tồi tệ kia, thì người ngay thẳng như vậy vẫn tốt hơn một chút?”

Chúc Vân Cảnh cười gằn: “Ngay thẳng? Chi bằng người cứ nói thẳng ra là ta ngu xuẩn đi.”

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Ngu xuẩn cũng có cái tốt của ngu xuẩn mà.”

“Đúng! Ta ngu đó! Bằng không sẽ không lưu lạc đến đây bị người chế nhạo!”

“Điện hạ, lời ta nói chính là lời nói thật lòng, ta cũng không phải đang chế nhạo người, người cũng không có ngu xuẩn, chỉ là người quá mức tín nhiệm người bên cạnh mình, là bọn họ không xứng với sự tin tưởng của người. Người không sai, người như thế này cũng tốt rồi, tốt hơn so với bất kỳ kẻ nào.”

Trong ánh mắt tha thiết của Hạ Hoài Linh lóe lên một tia sáng rực. Chúc Vân Cảnh nhất thời nghẹn lời, khí thế yếu đi mấy phần, chỉ đành dờn tầm mắt đi chỗ khác, không tiếp lời nữa.

Hạ Hoài Linh thay đổi đề tài: “Sau này người có dự định gì không?”

“... Đây là nơi nào?”

“Là một tư trang của ta, người trên trang tuyệt đối đều đáng tin, nơi này cũng rất an toàn, cho nên người có thể an tâm mà ở lại.”

Khóe miệng Chúc Vân Cảnh giật giật, nở một nụ cười tự giễu. Hắn trở thành tù nhân, kể đó lại dùng phương thức giả chết chạy thoát, cuối cùng cũng tựa như bị quản thúc trong một trang tử. Hứa Sĩ Hiên lúc trước là hãn của hiện tại, cái này cũng xem như là báo ứng.

“Ta còn có dự định nào nữa? E là sau khi bước ra một bước khỏi cửa lớn này lập tức sẽ bị người khác phát hiện phải không? Ngoại trừ ở lại chỗ này, ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

Hạ Hoài Linh nhẹ nhàng híp mắt: “Ở lại, để ta chăm sóc người, không phải tốt hơn sao?”

Về mặt Chúc Vân Cảnh càng trở nên lạnh lẽo hơn: “Lời này của hầu gia là có ý gì?”

Hạ Hoài Linh đi lên trước ngòi xuống ở một bên giường, bàn tay đặt lên bụng Chúc Vân Cảnh cách một cái chần tơ, sau đó dùng hai mắt mờ mờ nhìn nhìn Chúc Vân Cảnh: “Ta chăm sóc người, cùng con của chúng ta.”

“Nó chỉ là một nghiệt chủng!”

“Nó là con của chúng ta, của ta và người.” Hạ Hoài Linh trầm giọng nói.

Chúc Vân Cảnh dùng sức hất tay Hạ Hoài Linh đi, trong chớp mắt cả vành mắt đỏ bừng: “Hạ Hoài Linh người nghe kỹ cho ta! Chuyện ngày ấy cũng không phải là do người tình ta nguyện! Ta mang thai tên nghiệt chủng là do bất đắc dĩ! Người cho rằng ta muốn như vậy sao?! Người đừng nghĩ đến mấy chuyện nhảm nhí này! Coi như ta có bị phế bị ban chết, nhưng ta cũng không phải nữ nhân để người nhốt trong hậu viện, người không thể làm nhục ta như vậy!”

Hạ Hoài Linh khẽ cau mày: “Người cảm thấy ta đang làm nhục người?”

Chúc Vân Cảnh trừng mắt nhìn hắn, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, hết như bị chọc giận đến tức điên rồi. Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Cho dù không phải tình nguyện, nhưng chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, ta sẽ không bao giờ không thừa nhận, ta chưa từng nghĩ sẽ giam giữ người, càng sẽ không làm nhục người.”

“Người đương nhiên nói hay rồi! Người mang thai hài tử chịu đau đớn có phải người đâu! Người mất mặt cũng không phải người!”

Hạ Hoài Linh không còn gì để nói, hắn bỗng nhiên có hơi hoài niệm cái người Chúc Vân Cảnh ba ngày trước nằm trong lồng ngực khóc lóc cầu xin mình, thậm chí còn mặc hắn muốn làm gì thì làm, hiện tại vừa chạy thoát liền trở mặt không nhận người? Quả nhiên là Chúc Vân Cảnh trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

Sau khi căng thẳng một lúc, Hạ Hoài Linh bắt đắc dĩ thở dài: “Là ta quá đáng, thế nhưng điện hạ, trước mặt người chỉ có thể ở lại chỗ này, thân thể người.. cho dù người có nguyện ý hay không, nhưng người phải an tâm nuôi thai, sau đó bình an sinh đứa bé ra, thì chính người mới có thể an toàn.”

Cho tới khi đứa bé chào đời, dẫu cho Chúc Vân Cảnh có không muốn cỡ nào, thì hắn cũng không thể không muốn.

Chúc Vân Cảnh quay mặt đi: “Ta không muốn gặp người, sau này người cũng ít đến làm chướng mắt ta.”

Tuy Hạ Hoài Linh đã cứu hắn, nhưng chỉ cần nghĩ tới Chúc Vân Tuấn, nghĩ tới nghiệt chủng trong bụng mình, Chúc Vân Cảnh sẽ không thể nào dùng biện pháp ôn hòa nhã nhặn đối xử với đối phương.

Hạ Hoài Linh: "... Người uống thuốc trước đi."

Hạ nhân đem thuốc đã được sắc xong đưa vào, Chúc Vân Cảnh nhìn đồng thuốc đắng chát đen như mực kia không khỏi cau mày, cũng lâu rồi hắn chưa uống thuốc dưỡng thai này, nhưng tiểu nhiệť chũng trong bụng cũng không gặp chuyện gì, trái lại bản thân còn đem tên nhóc kia ra giày vò một phen.

Nhìn thấy gương mặt nhẵn nhớt khi uống thuốc của Chúc Vân Cảnh, trong lòng Hạ Hoài Linh chợt mềm đi một tí, đợi đối phương uống thuốc xong liền đưa viên đường qua: "Ăn cho ngọt miệng."

Chúc Vân Cảnh bỗng dưng nôn mửa, cũng không biết là do thuốc, hay là chán ghét Hạ Hoài Linh.

Đến cuối cùng hắn vẫn bỏ viên đường vào miệng, mặc dù trên mặt vẫn không còn chút máu nào, nhưng tính ra cũng chẳng khó chịu nữa, chỉ là tâm trạng lại càng suy sụp. Hạ Hoài Linh khẽ thở dài một tiếng: "Người muốn dùng bữa không?"

"Ăn không vào."

"Vậy thì lát nữa rồi ăn, ta kêu người đi chuẩn bị. Ta cũng không ở đây làm phiền người, người nghỉ ngơi thêm một lát đi, gian ngoài có người bảo vệ, người cần gì cứ gọi người là được."

Chúc Vân Cảnh dường như chết lặng, không hé răng nói câu nào nữa. Hạ Hoài Linh chỉ đành khẽ lắc đầu, rồi lúi ra.

Chúc Vân Cảnh ngồi yên, sững sờ nhìn xà gỗ trên nóc giường hồi lâu, mới giơ tay lên khẽ lau đi giọt nước mắt đang rơi bên khóe mắt.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hầu Phủ Phu Nhân

Hoàng hôn, Hạ Hoài Linh đến gõ cửa Chúc Vân Cảnh lần hai, Chúc Vân Cảnh lúc này vẫn đang ngồi dựa trên giường chờ đợi, thấy hắn đi vào, mới trầm giọng nói: “Ta muốn tắm rửa.”

“Được.”

Hạ nhân mang nước nóng nấu xong rót vào trong thùng nước tắm. Chúc Vân Cảnh đứng lên, lạnh nhạt nhìn Hạ Hoài Linh: “Người còn định ở lại chỗ này?”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh dời xuống, sau đó dừng lại ở phần cổ trắng nõn như ẩn như hiện sau làn tóc rơi tán loạn, con người thoáng trầm đi, lên tiếng: “Ta gọi người chuẩn bị cơm, ra ngoài đợi người.”

Hạ Hoài Linh không có rời đi, mà ngồi ở gian ngoài, ánh mắt nhìn vào thân ảnh mỏng lung mờ ảo phía sau bức bình phong, tâm tình trong mắt bị làn khói nóng lượn lờ của chén trà làm cho mơ hồ, rồi từ từ chìm sâu vào đáy mắt.

Nửa giờ sau, thanh âm có hơi khàn khàn của Chúc Vân Cảnh bên trong truyền ra: “Gọi người đến chà lưng cho ta.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh lơ mơ, hắn đặt chén trà xuống đứng lên rồi đi vào.

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt nằm nhoài trên thùng tắm, gương mặt ẩn trong làn khí nóng bốc hơi cuối cùng cũng coi như có được chút ít màu máu, mái tóc dài xõa xuống khoát lên đầu vai mềm mại, xương quai xanh tinh xảo kia như ẩn như hiện trong làn nước. Khung cảnh trước mắt này như đang rõ ràng lôi kéo người ta tưởng tượng viễn vông, Hạ Hoài Linh nhìn xong cũng không nhin được mà nhú mày.

Hắn tiến lên phía trước, ngồi xổm người xuống nhẹ giọng gọi Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ?”

Mi mắt đang rử xuống của Chúc Vân Cảnh thoáng chốc giật giật, nhìn qua dò xét hắn một lúc, rồi lại buồn ngủ mà nhắm lại lần nữa.

Hạ Hoài Linh giơ tay đặt lên trán đối phương xem thử, hiện tại vẫn chưa hạ sốt, nên chắc cũng đã mệt mỏi rồi.

“Người chà lưng cho ta.” Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại khàn giọng dặn dò hắn. Đối với Chúc Vân Cảnh mà nói, người đến hầu hạ hắn là Hạ Hoài Linh cũng được, những người khác cũng được, dù sao cũng chẳng có gì khác nhau. Đã biết rõ tâm tư người Hạ Hoài Linh kia không tinh khiết, hắn mắng cũng mắng xong, đuổi cũng đuổi rồi, mà đối phương vẫn mặt dày miến cưỡng muốn đến gần, thì hắn cũng chả có hơi đâu đi so đo.

Thôi, cũng đã như vậy, cho dù là tham sống sợ chết, thì ít ra cũng tốt hơn hắn so với chết thật.

Hạ Hoài Linh ho nhẹ một cái, sau đó cầm lấy khăn vải nhẹ nhàng cẩn trọng xoa bóp lên đôi vai quá mức gầy gò của Chúc Vân Cảnh.

Trong khoảng thời gian này Chúc Vân Cảnh chịu không ít khổ, tuy thói quen sống trong nhung lụa mười mấy năm kia không còn, nhưng da thịt của hắn vẫn trắng mịn mềm mại đến cực kỳ chói mắt. Những chuyện bất đắc dĩ xảy ra trong trang ở Phụng Hoàng Sơn hôm ấy thoáng ủa về trong tâm trí Hạ Hoài Linh, nào là mị thái mê người của thiếu niên khi chìm đắm trong tình dục, đến lúc rên rỉ mấy câu êm tai cũng như mở toan thân thể mềm mại kia, mỗi bộ dáng ấy khiến Hạ Hoài Linh không tự chủ sa vào mỗi đêm mộng mị.

Biết rõ không nên, nhưng lại không thể quên được.

Chúc Vân Cảnh nhẹ nhàng ‘ hừ ‘ một tiếng, kéo Hạ Hoài Linh quay về thực tại. Hạ Hoài Linh nhìn thấy Chúc Vân Cảnh chau mày, cánh tay cuộn chặt đặt trên bụng muốn đứng lên, Hạ Hoài Linh đỡ lấy vai đối phương lên tiếng: “Điện hạ?”

Chúc Vân Cảnh cắn chặt răng không hề hé răng nói gì, trên trán giờ đây trượt xuống một giọt mồ hôi to cỡ bằng hạt đậu, vẫn không quên trừng Hạ Hoài Linh một lúc. Cánh tay Hạ Hoài Linh lướt xuống dán lên cái bụng đang nhô ra của Chúc Vân Cảnh.

Chúc Vân Cảnh đã không còn sức đâu hất bỏ tay hắn đi. Có lẽ vì ai kia thịt dán thịt dùng tay xoa xoa, cho nên vật nhỏ trong bụng dường như đã chịu an phận lại chút. Chúc Vân Cảnh hận đến nghiến răng, lại nghe được thanh âm cười nhẹ đến mức gần như không của Hạ Hoài Linh

“Hình như nó đang động đấy.”

Hạ Hoài Linh cảm khái, trong giọng nói mang theo sự dịu dàng hiếm có. Chúc Vân Cảnh nghe đến độ răng cũng đau, chột cười

khắc: “Mỗi ngày nó đều muốn hành ta tám trăm lần, chính là không muốn cho ta thoải mái mà.”

Hạ Hoài Linh cup mắt cười nỉ non: “Mới năm tháng mà lợi hại đến như vậy sao?”

Chúc Vân Cảnh nghe xong cảm thấy giận dữ.

Trong lòng Hạ Hoài Linh tiếc nuối, lúc trước khi biết Chúc Vân Cảnh bệnh tật triền miên, hẳn chưa bao giờ cân nhắc qua trường hợp này, nếu sớm biết... Nhưng ai có ngờ được một thái tử quốc gia cao cao tại thượng lại thụ thai, tuy rằng nguyên do trong đó, khả năng cao là do hắn tự làm tự chịu.

Động tĩnh trong bụng dần nhỏ, Chúc Vân Cảnh cũng nhắm hai mắt lại. Hạ Hoài Linh thấy nước hơi nguội, lại gọi người đem mấy thùng nước nóng vào, rồi tiếp tục chà lưng cho Chúc Vân Cảnh.

Thấy hàng lông mày Chúc Vân Cảnh vẫn chưa được thoải mái, Hạ Hoài Linh nhẹ giọng hỏi: “Mang thai... Cực lắm sao?”

Chúc Vân Cảnh lười biếng trả lời hắn: “Khổ hay không chính người thử một lần chẳng phải sẽ biết hay sao.”

“Nếu như không xảy ra mấy chuyện này, vậy người định làm gì với đứa bé này?”

“Có thể làm gì nữa, ” Chúc Vân Cảnh ngáp một cái, “Sinh xong tìm đại một người làm mẹ lừa gạt thôi, dù sao nó cũng sẽ không thiếu mất miếng cơm nào.”

Hạ Hoài Linh không nói gì thêm, người như Chúc Vân Cảnh không tầm ngàm đem đi, hoặc thậm chí là bóp chết, cũng đã là từ bi

rồi.

Chúc Vân Cảnh lại nói: “Đáng tiếc mệnh nó không tốt, chưa kịp sinh ra đời đã theo ta trở thành tù nhân, cái này không biết là do nó khắc ta, hay là ta khắc nó.”

Thật ra cho dù đứa bé có làm thứ tử trong Đông cung, thì tương lai cũng coi như sáng lạn, còn bây giờ ngay cả Chúc Vân Cảnh cũng chưa suy nghĩ về sau nên làm gì, đừng nói chi là vật nhỏ trong bụng này.

Qua một lúc im lặng, Hạ Hoài Linh trầm giọng lên tiếng: “Đứa bé sẽ là thế tử của phủ Định Viễn hầu.”

Vừa nãy đại phu có lên nói với Hạ Hoài Linh, đứa bé trong bụng Chúc Vân Cảnh, có tới tám chín phần là nam hài, mặc dù đối với Hạ Hoài Linh mà nói, cho dù là nam hay nữ cũng không khác biệt, mà sự tồn tại của đứa bé đã đủ làm cho Hạ Hoài Linh mừng rỡ rồi.

Chúc Vân Cảnh đột nhiên mở mắt ra, sau đó ra vẻ hoài nghi nhìn về phía Hạ Hoài Linh: “Thế tử hầu phủ? Ta không nghe lầm chứ? Không phải con vợ cả thì không thể lập thế tử, vậy hầu gia người định giải thích xuất thân của nó với mọi người ra sao đây?”

Hạ Hoài Linh giơ tay vén một sợi tóc tóc mai rủ xuống bên tai Chúc Vân Cảnh: “Hắn là hài tử duy nhất của ta, được hầu phủ phu nhân sinh ra.”

“Vậy người tìm đâu ra hầu phủ phu nhân?”

Hạ Hoài Linh sâu sắc nhìn hắn: “Chính là người sinh ra hắn.”

Chúc Vân Cảnh sững sờ, nhìn sang chỗ khác: “Nhảm nhí.”

Hạ Hoài Linh khẽ thở dài một tiếng, sau đó không tiếp tục nói nữa.

Sau khi tắm rửa thay y phục xong xuôi, cả người Chúc Vân Cảnh như được thả lỏng. Hạ Hoài Linh đỡ hấn ngồi xuống, kẻ đó lau chùi mái tóc đang ướt sũng giúp đối phương. Lúc này Chúc Vân Cảnh chỉ mặc áo trong, cổ áo lại mở ra, Hạ Hoài Linh đứng phía sau, chỉ cần hơi cúi đầu liền cổ thấy nhìn thấy một đoạn cổ cùng xương quai xanh hở ra. Chúc Vân Cảnh dường như không cảm nhận được gì, chỉ thoải mái nheo mắt lại, tùy ý để cho Hạ Hoài Linh vén mái tóc dài của hấn ra phía sau, rồi để cho đối phương cẩn thận lau chùi sạch sẽ.

“Hầu gia chắc ít khi hầu hạ người khác, giờ đúng là làm khó người rồi.”

Rõ ràng là muốn nói câu cảm ơn, thế mà nghe từ trong miệng Chúc Vân Cảnh ra nghe như là châm chọc, Hạ Hoài Linh chỉ hững hờ nói: “Không ngại.”

Chúc Vân Cảnh chột ngắc đầu lên nhìn về phía Hạ Hoài Linh, thấy vẻ mặt đối phương đến là chăm chú, từ góc độ này nhìn xem đúng là có chút mới mẻ. Tròng mắt của hấn xoay chuyển mấy vòng, bỗng nhiên nói: “Người cũng giúp Hứa Sĩ Hiên làm mấy chuyện như này sao?”

Hạ Hoài Linh: “... Điện hạ, ta cùng hấn chỉ là bạn thân tri kỷ, chi có như vậy mà thôi.”

Chúc Vân Cảnh giật giật khóe miệng, bạn thân tri kỷ cái gì, là do còn chưa phát triển đến bước kia mà thôi, nếu không thì nơi này đã sớm có Hầu phủ phu nhân rồi.

Hạ Hoài Linh giơ tay ấn ấn bờ vai của hấn: “Ngồi yên, chớ lộn xộn.”

Lau khô tóc xong, Hạ Hoài Linh căn dặn người mang đồ ăn tới đặt ở gian ngoài. Món ăn trên bàn đều là những thứ thanh đạm, Chúc Vân Cảnh nhìn xong thực sự không có chút khẩu vị nào: “Ta muốn uống rượu.”

“Không được.” Hạ Hoài Linh cự tuyệt, nếu sớm biết Chúc Vân Cảnh mang thai, hấn căn bản đã không đưa rượu cho Đông cung rồi.

Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt nói: “Lúc trước người nói sẽ tôn kính ta, vậy đây là sự tôn kính người nói hả?”

“Điện hạ, người đừng tùy hứng nữa, coi như người không để ý đến cái thai trong bụng, thì tốt xấu gì cũng phải để ý tới thân thể mình.” Hạ Hoài Linh không hề bị lay động, đã nói không cho uống rượu tức là không cho uống, sau đó chỉ dặn dò kẻ người đem nước mơ tới: “Uống cái này đi, nó cũng để khai vị, chỉ là không có mùi vị của rượu mà thôi.”

Chúc Vân Cảnh nhìn chằm chằm hấn chốc lát, sau đó cúi đầu, im lặng ăn.

Hạ Hoài Linh cũng không nhiều lời nữa, mà chỉ đưa qua đĩa rau cho đối phương.

Lúc lâu sau, Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên ngược mắt: “Người muốn ta làm Hầu phủ phu nhân?”

Hạ Hoài Linh nhìn hấn: “Nếu như người cần một thân phận mới, thì đây là... tiện nhất rồi.”

“Có thể, thế nhưng ta có điều kiện, chính là người giúp ta giết chết Chúc Vân Tuần đi, sau đó đều dễ nói chuyện thôi.”

Hạ Hoài Linh: “...”

“Làm sao? Không nỡ lòng? Cũng đúng thôi, dù sao người ta cũng là biểu đệ của người.”

Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Ta không thể đáp ứng người.”

Chúc Vân Cảnh mỉm cười nói: “Lúc Hứa Sĩ Hiễn xảy ra chuyện, người hao phí hết tâm tư giúp hắn lật lại án, còn ta bị Chúc Vân Tuần hãm hại, sao người không giúp ta một chút? Chuyện nặng bên này nhẹ bên kia* hình như không tốt lắm đâu.”

—厚此薄彼: coi trọng người này, xem nhẹ người kia

“Ta sẽ tiếp tục giúp người tra án thuật vu cổ cùng chuyện đã xảy ra trong lãnh cung, nhưng chuyện sau lưng giết người, thì không được.”

“Nếu như không tra được thì sao? Chúc Vân Tuần đã dám làm liệu sẽ dễ dàng để lại sơ hở sao? Nếu như không tra được cái gì cả nữa? Không lẽ ta chỉ có thể tự mình nhận hết xui xẻo?”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh trầm xuống: “Cứ từ từ, tạm gác lại chờ tương lai tính.”

“Cứ từ từ?” Chúc Vân Cảnh cười nhạt, “Ta mà còn có tương lai sao? Hiện tại ta đã là một kẻ đã chết.”

“Người còn có ngũ điện hạ, ngày đó khi bệ hạ hạ chỉ ban chết hắn vì cầu xin cho người mà dập nát đầu, máu chảy đầy mặt, lúc

chôn cất người cũng chỉ có mình hấn khẳng khẳng đến muốn tiễn người đoạn đường cuối cùng.”

Chúc Vân Cảnh sững sốt, một lát sau khẽ nhắm nhắm lên tiếng: “Thôi.”

Lời hấn nói chẳng qua cũng chỉ là mấy lời vô ích mà thôi, người ám sát hoàng tử, đặc biệt là từ một hoàng tử có khả năng lớn trở thành thái tử, nào có thể dễ dàng hành động như vậy. Nếu như Chúc Vân Tuần thật sự xảy ra chuyện, một khi bại lộ thì chính Hạ Hoài Linh cũng không thể tránh thoát, nói không chừng còn có thể liên lụy đến Chúc Vân Tuyên, cho dù là vì Chúc Vân Tuyên, hấn cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Dùng xong cơm thì sắc trời cũng đã tối, Chúc Vân Cảnh lại bắt đầu ngáp liên tục. Từ sau khi thân thể càng trở nặng hấn càng buồn ngủ, bây giờ đã được giải thoát ra khỏi nỗi nơm nớp lo sợ, người cũng không còn hy vọng gì khác, cho nên cũng chẳng muốn động đây.

Hạ Hoài Linh gọi người vào đốt hương, đây không phải loại long diên hương Chúc Vân Cảnh thường dùng, mà là một mùi hương hun thơm mùi cỏ xanh cực kỳ nhạt, giống hệt như mùi bám trên người Hạ Hoài Linh.

Chúc Vân Cảnh cau mày: “Ta dùng không quen cái này.”

“Dùng không quen cũng phải dùng, long diên hương kia là cống phẩm, chỗ này của ta không có, hơn nữa đại phu cũng nói người không thể dùng cái kia nữa, loại hương liệu này cũng có thể an thần, có ích với người cũng như thai nhi, chỉ cần thích ứng là được.”

Nghe được hai chữ “thai nhi”, đầu Chúc Vân Cảnh như muốn nổ, hấn mạnh mẽ trừng Hạ Hoài Linh một chút. Hạ Hoài Linh không để ý mấy, chỉ thấp giọng nhắc nhở: “Người nghỉ ngơi cho tốt đi, ta phải hồi phủ, mấy ngày nữa sẽ trở lại thăm người, chính người cần thận một chút, nếu cảm thấy buồn chán, có thể đi dạo trong vườn, người trong trang ai cũng đáng tin, chỉ cần không đi ra ngoài thì sẽ không sao.”

Chúc Vân Cảnh không nhịn được phát tay, Hạ Hoài Linh không nhiều lời cũng không phiền nữa, nhanh chóng ra cửa rời đi.

Sau khi ra trước trang, Hạ Hoài Linh gọi quản sự tới tỉ mỉ dặn dò một phen, cuối cùng mới nói: “Chăm sóc hấn kỹ càng, nếu có bất kỳ chuyện gì đều lập tức phái người đến báo cho ta.”

“Dạ vâng.”

Quay đầu lại liếc mắt nhìn trong sân nhỏ còn đốt đèn, Hạ Hoài Linh than nhẹ một tiếng, sau đó bước vào trong bóng đêm.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Huynh Đệ Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, Hạ Hoài Linh mới vừa tỉnh dậy, quản gia đã đi vào bẩm báo, nói là cửa bên có một tiểu công tử cầu kiến: “Hắn nói không tiến vào mà chỉ ở cửa bên chờ người, đây là đồ hắn đưa, nói để người xem xong chắc chắn sẽ ra gặp hắn.”

Hạ Hoài Linh nhìn ngọc bội từ trong tay quản gia đưa tới, con người chợt co rúc lại, đây cũng chính là món đồ suýt lấy đi tính mạng Chúc Vân Cảnh.

Một phút sau, Hạ Hoài Linh đi ra ngoài cửa bên, nhìn thấy một chiếc xe ngựa tầm thường đứng ở cạnh cửa, trên càn xe chỉ có đáng dấp một vị tiểu thái giám. Hạ Hoài Linh bèn tiến về phía trước, sau đó tỏ ra cung kính chào hỏi: “Ngũ điện hạ.”

Thanh âm Chúc Vân Tuyên từ bên trong truyền ra: “Dẫn ta đi gặp huynh của ta.”

Hạ Hoài Linh dường như đang tỏ vẻ do dự, thì Chúc Vân Tuyên lại nói thêm: “Ta biết huynh ấy còn sống, là do người cứu, ta muốn gặp hắn.”

Thừa dịp sắc trời còn sớm, xe ngựa nhẹ nhàng ra khỏi thành, đi về hướng tư trang ở ngoại thành của Hạ Hoài Linh.

Lúc bọn họ đến, Chúc Vân Cảnh đang nằm nhoài bên ven hồ nước trong lương đình ngây người, ném thức ăn miếng được miếng không cho cá, tên mặt không có bao nhiêu tinh thần, ánh mắt đầy sự âm u cùng tê dại.

Gã sai vặt đứng ở một bên nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng đến vấn an với Hạ Hoài Linh. Nghe thấy tiếng động, Chúc Vân Cảnh bèn nghiêng đầu qua nhìn sang phía hai người, khi đụng phải ánh mắt Chúc Vân Tuyên, trong nháy mắt trở nên kinh ngạc, vành mắt Chúc Vân Tuyên cũng trở nên đỏ hoe.

Hạ Hoài Linh ra hiệu gã sai vặt lui, chính hắn cũng đi ra sân trước, nhường không gian lại cho hai huynh đệ bọn họ.

Chúc Vân Cảnh khẽ cau mày: “Sao đệ lại tới đây?”

Chúc Vân Tuyên lau nước mắt đang tràn ra khỏi mi: “Người chôn cất kia căn bản không phải huynh, cho dù những người khác không nhận ra được, nhưng mà đệ không thể không nhận ra, người cuối cùng thấy huynh là Định Viễn hầu, ta mới nghĩ nhất định là do hắn giúp huynh, nên mới đi tìm hắn.”

Chúc Vân Cảnh thở dài: “Trong lòng đệ biết là được, cần gì nhất định phải tới, bị người thấy được thì phiền toái.”

“Đệ đã cẩn thận lắm rồi.” Chúc Vân Tuyên đi lên trước, quỳ xuống ngồi xổm trước mặt Chúc Vân Cảnh, nắm chặt tay đối phương nức nở nói, “Sau này huynh phải làm sao bây giờ?”

Chúc Vân Cảnh khẽ lắc đầu: “Không sao, hiện tại không phải ta đang rất tốt sao? Nơi này rất tốt, không cần lại lo lắng bị người mưu

hại rơi đầu, tháng ngày trải qua so với trước đây cũng tự tại hơn được chút nữa.”

“Nhưng mà huynh có thể ở đây được bao lâu chứ? Định Viễn hầu có thể giúp huynh được bao lâu? Quan hệ giữa hần và Chúc Vân Tuần là...”

“Hần sẽ không làm gì ta, chí ít hiện tại sẽ không, “Chúc Vân Cảnh cầm lấy tay Chúc Vân Tuyên sờ lên bụng của mình, “Đệ xem, chỗ này của ta đang có thể tử của hần, hần sẽ không làm khó làm dễ ta.”

Chúc Vân Tuyên đột nhiên trợn to hai mắt, cánh tay đang đặt trên bụng Chúc Vân Cảnh khẽ run run, như không thể tin được nhìn đối phương, lúc này nước mắt chảy càn dũ tợn, đột nhiên đứng dậy: “Đệ muốn đi giết hần!”

“Không được!” Chúc Vân Cảnh tổn công tổn sức ngăn cản Chúc Vân Tuyên lại, cảm thấy nhức đầu không thôi, “Đệ đừng kích động như vậy, việc này cũng không thể trách mỗi mình hần, hiện tại chuyện đến nước này, ta cũng phải dựa vào cái thai này để bảo vệ mạng mình, đợi sau này hần nói tiếp, giờ đi được tới đâu hay tới đó.”

Chúc Vân Tuyên vừa tức vừa giận: “Huynh làm sao có thể như vậy! Cho dù có sa sút huynh cũng là hoàng tử mà, tại sao có thể... tại sao có thể...”

Chúc Vân Cảnh cười khổ: “Ta là phế nhân bị bệ hạ chính mồm ban chết, có thể bảo vệ cái mạng là được nào tính nhiều như vậy. A Tuyên, chuyện sau này đệ hần đã biết rồi, ngay tại thời điểm bất đắc dĩ không muốn cúi cũng phải cúi đầu.”

Chúc Vân Tuyên sững sốt, cúi đầu xuống: “Chỉ là đệ đau lòng cho huynh.. Tên Định Viễn hầu kia thật sự có thể đối xử tốt với huynh sao?”

“Nếu hần nể ngang người, có lẽ sẽ đối xử tốt với ta. Sau này đệ chỉ có một mình nhất định phải cẩn thận, con người Chúc Vân Tuần chẳng ra gì, còn quen dùng thủ đoạn bỉ ổi ngấm ngấm, đệ phải đề phòng hần nhiều hơn.”

“Đệ biết, “Chúc Vân Tuyên nghẹn ngào gật đầu, “Đệ hiểu rồi.”

“Còn nữa, phải... Cẩn thận Tề vương.”

“Tề vương?”

“Đúng, hần ta cầu kết với Hạ quý phi, cho nên không hần sẽ không cầu kết với Chúc Vân Tuần. Hoàng tử như Chúc Vân tuần năm ngoái mới vào triều lấy đâu ra năng lực lớn như vậy, vì thế có rất nhiều chuyện cũng không phải một mình hần có thể làm được.”

Trong lòng Chúc Vân Tuyên vẫn thấy lo sợ bất an, Chúc Vân Cảnh nói thêm: “Ta không thể dạy dỗ đệ nhiều, bởi chính ta cũng là người thất bại thảm bại, đệ đừng học theo ta, chỉ vì ta quá tín nhiệm Tà gia cùng người bên cạnh mình mới rơi vào viễn cảnh như hôm nay, tương lai phải làm sao đệ tự mình nghĩ biện pháp, cái này ta không giúp được cho đệ rồi.”

Chúc Vân Cảnh càng uất nghẹn hơn: “Huynh, huynh đừng nói nữa... Trước đây huynh giúp đệ nhiều rồi, giờ đến lượt đệ giúp huynh.”

Chúc Vân Cảnh khẽ mỉm cười, trên gương mặt tái nhợt rớt cuộc cũng có chút hồng hào. Hần gơ tay vỗ lên bờ vai đối phương: “Giỏi

lắm.”

Buổi trưa Chúc Vân Tuyên ở lại dùng bữa chung với Chúc Vân Cảnh, thái độ đối với Hạ Hoài Linh hoàn toàn không giống lúc trước nữa, mà chỉ cần thấy người liền trợn mắt nhìn. Hạ Hoài Linh nhìn đối phương cẩn thận đỡ Chúc Vân Cảnh, liền biết được Chúc Vân Cảnh đã đem chuyện bản thân có thai nói cho đối phương có thai, thành ra tự biết đuối lý chỉ có thể chịu trận.

Khẩu vị Chúc Vân Cảnh vẫn chưa khá mấy, Hạ Hoài Linh có sai người thường xuyên thay đổi nhiều loại thức ăn trong ba bữa cho hắn tắm bổ, đối phương có thể ăn nhưng cũng không nhiều, cả người phờ phạc, mấy ngày không gặp mà tựa như cái bụng kia lại lớn hơn một chút.

Hạ Hoài Linh gấp rau cho Chúc Vân Cảnh, vô cùng thoải mái săn sóc người ta mà không để ý còn có Chúc Vân Tuyên ở đó. Chúc Vân Cảnh chỉ im lặng không lên tiếng ăn vào, cũng không cự tuyệt chuyện Hạ Hoài Linh lấy lòng nữa. Mà trong lúc đó ánh mắt Chúc Vân Tuyên hết nhìn tới lại nhìn lui hai người bọn họ, hành động của cả hai thu vào trong mắt, cảm thấy dăm chiêu.

Dùng xong bữa trưa, Chúc Vân Cảnh liền giục Chúc Vân Tuyên hồi cung: “Sau này đừng đến nữa, đệ vì mình cũng được vì ta cũng được, có việc cứ truyền lời nhắn đến đây.”

Đôi mắt Chúc Vân Tuyên lại ửng đỏ, bộ dạng muốn khóc mà không dám khóc nhìn Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh thấy vậy thở dài nói: “Đừng khóc, lúc trở về bị người ta nhìn ra thì phiền, đệ không còn là con nít, đừng hể trước mặt người ta là rơi nước mắt nữa.”

Chúc Vân Tuyên lau sạch nước mắt, nhét ngọc bội cho Chúc Vân Cảnh: “Đệ giúp huynh lấy nó về rồi, huynh nhớ giữ cẩn thận.”

Chúc Vân Cảnh tâm tình phức tạp nhận lấy: “Được.”

Chúc Vân Cảnh đi đứng bất tiện, cho nên Hạ Hoài Linh thay hẳn Chúc Vân Tuyên ra ngoài. Sau khi cách Chúc Vân Cảnh một khoảng xa, vẻ mặt Chúc Vân Tuyên lập tức trở nên nghiêm túc, không còn vẻ bi thương nữa, trước khi lên xe có lạnh lùng nhìn Hạ Hoài Linh, hỏi: “Hầu gia có dự định gì không?”

Hạ Hoài Linh không chút biến sắc trả lời: “Không biết điện hạ có ý gì?”

“Huynh của ta cùng hài tử trong bụng, hầu gia sẽ không định nhốt bọn họ trong trang cả đời nhỉ?”

Hạ Hoài Linh điềm tĩnh nói: “Hắn sẽ là chủ nhân khác trong phủ Định Viễn hầu, trong bụng hắn sau này cũng sẽ là thế tử hầu phủ... Nếu như có thể, một ngày nào đó, ta hy vọng điện hạ đồng ý với ta một chuyện.”

Chúc Vân Tuyên nhíu mày: “Đồng ý chuyện gì?”

“Nếu điện hạ tình nguyện bao che cho người huynh của mình, ta sẽ thành tâm cống hiến sức lực cho điện hạ.”

Nghe xong, hai con người của Chúc Vân Tuyên mạnh mẽ co rút lại, trong ánh mắt khi nhìn về phía Hạ Hoài Linh thêm mấy phần tâm ý dò xét. Vẻ mặt Hạ Hoài Linh vẫn không thay đổi, thản nhiên nhìn lại hắn, thái độ hoàn toàn cung kính. Sau một lát trầm mặc, Chúc Vân Tuyên trầm giọng nói: “Mong rằng hầu gia nhớ kỹ lời mình nói hôm nay, nhất định phải bảo vệ huynh ấy cả đời.”

“Tất nhiên rồi, mong điện hạ cũng thế.”

Khi Hạ Hoài Linh trở về, Chúc Vân Cảnh vẫn đang ngồi ở trong sảnh đường cầm ngọc bội thất thần, hần nhìn thấy Hạ Hoài Linh, bèn chau mày: “Người còn chưa đi? Người không cần ban sai*? Không lẽ nha môn hình bộ rối rảnh tới như vậy sao?”

— Ban sai:việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa

“Hôm nay được nghỉ.”

Chúc Vân Cảnh không quan tâm tới ai kia nữa, đứng lên đang muốn đi, hai chân bỗng nhiên trở nên tê rần, sau một hồi lại bủn rủn ngã ngồi về chỗ cũ, hai bên chân run run co giật, đau đến mức chỉ đành hít mấy ngụm khó lạnh, theo bản năng bật ra tiếng rên rỉ.

Hạ Hoài Linh tiến lên một bước ngồi xổm người xuống trước người đối phương, tiếp đó nắm chặt một bên chân khẽ nhào nắn chỗ bắp chân. Lúc này Chúc Vân Cảnh đau kêu thảm thiết một tiếng, trừng mắt Hạ Hoài Linh: “buông...”

“Chuột rút rồi hả?”

Trên trán Chúc Vân Cảnh đã trượt xuống mồ hôi lạnh, hần chỉ có thể gật đầu loạn xạ, hiện tại cũng không còn kịp nhớ mặt mũi gì nữa. Trong khoảng thời gian này hần thường xuyên bị chuột rút, bình thường qua nửa canh giờ cũng không khỏi, so với đau bụng còn khó chịu hơn.

Hạ Hoài Linh không hỏi nhiều, trực tiếp ôm ngang người lên, khiến cho Chúc Vân Cảnh kinh ngạc nhảy dựng một cái, theo bản năng giãy dụa. Hạ Hoài Linh chột cúi đầu, nhẹ nhàng dùng cằm cạ

vào trên tóc đối phương rồi khẽ nỉ non: “Đừng nhúc nhích, ta đưa người về phòng.”

Chúc Vân Cảnh chỉ yên lặng lườm đối phương một cái, có lẽ là do sợ té ngã, thành ra cũng không dám lộn xộn, trái lại còn dính sát Hạ Hoài Linh, bàn tay cũng vô tình tóm chặt vạt áo của người kia.

Khóe miệng Hạ Hoài Linh hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó ôm người về phòng.

Vừa được đặt xuống giường xong, Chúc Vân Cảnh liền thừa cơ đập Hạ Hoài Linh một cái, kết quả không đập trúng còn liên lụy đến cái bụng, chỉ biết nghiến răng chịu đựng nằm xuống, lúc nằm vẫn không quên trêu chọc Hạ Hoài Linh thêm lúc nữa.

Hạ Hoài Linh không quan tâm chút nào, hấn ngồi xuống bên cạnh Chúc Vân Cảnh, sau đó nắm chặt chân người kia nhẹ nhàng xoa bóp.

Chúc Vân Cảnh hừ hừ xuýt xoa, sau khi được Hạ Hoài Linh xoa bóp như thế thêm vài lần thì cảm giác chuột rút quả thực đã đỡ một chút, liền để cho hắn làm, còn bản thân tìm tư thế thoải mái nữa nằm xuống.

Hạ Hoài Linh thấy đối phương hai tay ôm bụng gập người nhẹ hừ hừ, bộ dáng hết như chú mèo đang bảo vệ con mình*, trong lòng thoáng chốc lại mềm đi mấy phần, động tác trên tay càng thêm dịu dàng.

— Tư thế mèo bảo vệ con: (giống bạn Cảnh hen =))))

A06A910D1B8Ew541h526jpeg

“Ban nầy điện hạ mới cùng ngũ điện hạ nói gì vậy?”

“Không có gì, “Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, âm thanh tỏ vẻ lười nhác, “Kêu hấn đừng ngu xuẩn giống ta, kết cục thân phận địa vị gì cũng mất, còn suy bại đến mức sinh con cho người ta.”

Hạ Hoài Linh: “...”

“Còn kêu hấn cẩn thận Tề vương.”

Hạ Hoài Linh cau mày: “Tề vương?”

“Ừ, “Chúc Vân Cảnh gạt đầu, “Trước đây Vương Cửu nói từng thấy cô của người cầu hợp cùng Tề Vương, nếu chuyện gã nói là thật, thì Chúc Vân Tuần có thể cũng có cầu kết với Tề vương, vì ta cảm thấy có một số chuyện chỉ một mình hoàng tử như hấn sẽ không làm được.”

Trong giọng nói của Chúc Vân Cảnh có chút trào phúng, hết sức nhấn mạnh ba chữ “cô của người”, nhưng Hạ Hoài Linh lại không nghe được ý đồ kia: “Người hoài nghi Tề vương sao? Kỳ thực có chuyện ta đang định muốn nói cho người, chuyện lãnh cung ngày hôm đó... Cung nhân trong lãnh cung ngoại trừ người đưa cơm cho người còn có hai người quét tước, mà người bị mang đến trước mặt bộ hạ chính là một trong hai người kia, ta có hỏi qua đội trưởng cấm vệ quân mình quen thì biết được, ngày đó vừa khéo thế tử Hoài An hầu cũng tiến cung thỉnh an thái phi, có trong ghi chép ra vào cửa cung, đáng tiếc mấy người cung nhân lãnh cung chịu liên lụy với người... đều đã bị xử tử, cho nên không còn chứng cứ.”

Chúc Vân Cảnh mở mắt, ý lạnh chợt lướt qua: “Thế tử Hoài An hầu?”

“Đúng, nếu như hấn ngăn chặn bức huyết thư, sau đó lại tìm một người khác đến Tây Hoa môn diễn một màn kịch nhằm mưu hại người, chuyện này có nhiều khả năng.”

“Hấn có bản lĩnh lớn như vậy sao?... Mà cho dù hấn không có, thì Tề vương, thái phi, Chúc Vân Tuần, nếu muốn an bài một thái giám trong cung lấy cái chết vu hại ta, thì đúng là bọn họ ai cũng có thể làm được.” Chúc Vân Cảnh cười lạnh.

“Còn chuyện lúc trước, ta đã lén phái người đến Cảnh Châu truy xét vụ án buôn muối lậu, hầu như không gặp trở ngại gì, nhanh chóng sẽ thu thập được toàn bộ chứng cứ. Bây giờ nghĩ lại một chút, thì hình như có ai đó đang ở sau lưng giúp ta thôi thúc tiến hành toàn bộ mọi chuyện, tấu chương của Đỗ tri phủ đến được Thông Chính Tư không hấn chỉ đi qua tay của Thông Chính, nói không chừng nếu có gì khác lạ đã sớm thông báo tình hình rồi.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Thê tộc* Tề vương là người Giang Nam, hấn bên kia tất nhiên cũng có thể lực của chính mình.”

— Thê tộc: dòng họ bên vợ

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Cùng với trận thổ phỉ ám sát nữa, lúc đó ta che trước xe ngựa người, khoảng cách khá gần giao thủ với những người kia, có nghe trong tiếng nói lúc bọn họ hô hoán có chứa khẩu âm Giang Nam, sau đó ta vào hình bộ lật xem lại hồ sơ, thì ở trên đó lại ghi bọn họ thành đám thổ phỉ Dự Châu... Ta chỉ không rõ một chuyện, nếu như tất cả đều do Tề vương gây ra, thì tại sao bệ hạ lại bỏ mặc cho hấn rùm beng đến như vậy?”

Ngay cả khi Chúc Vân Cảnh yêu cầu hấn ám sát Chúc Vân Tuần, hấn cũng không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể đảm bảo

mọi chuyện không bị bại lộ. Nếu như trận ám sát ngày đó thật sự là do Tề vương, cho dù chưa thành công, nhưng hấn có thể toàn thân trở ra không bị ảnh hưởng gì, thì có thể tưởng tượng được khả năng này cao bao nhiêu.

Chúc Vân Cảnh cười khẩy: “Người thật sự chỉ nhìn bề ngoài mà tưởng hấn là một vị vương rồi rảnh thật hay sao? Hai mươi năm trước, hấn suýt chút nữa đã leo lên ngai vị, chẳng lẽ người cho rằng bệ hạ không muốn xử trí hấn chắc? Nay cũng là do lúc tiên đế lâm chung, người có để lại một mật chỉ hộ mệnh cho nữ nhân mình sủng ái nhất cùng nhi tử của nàng, chỉ cần bọn người Tề vương không tạo phản, thì cho dù có ra sao bệ hạ cũng không thể động vào ba mẹ con nhà thái phi kia. Bệ hạ không thể làm gì, càng không dám điều Tề vương sang thuộc địa, sợ địa phương hoang vu không để mắt tới hấn được, chỉ có thể để hấn ở lại kinh thành nằm trong tầm mắt của mình. Từ sau khi bệ hạ đăng cơ vẫn luôn phái người theo dõi hấn, nhưng biết bao nhiêu năm trôi qua, bệ hạ mỗi ngày đều vì chuyện nước mà vất vả, nào có nhiều thời gian rảnh rỗi để tâm một người, hơn nữa trên mặt Tề vương cũng hiện rõ sự phóng đãng, suốt ngày đắm chìm trong thanh sắc khuyến mã*, cho nên bệ hạ mới dần dần buông lỏng cảnh giác.”

— Thanh sắc khuyến mã: ám chỉ lối sống đòi truy phóng túng của giai cấp thống trị thối nát trước đây. “Thanh”: tiếng ca múa nhạc, “sắc”: sắc đẹp mỹ nữ, “khuyến”: thú vui nuôi chó, “mã”: cưỡi ngựa, đua ngựa.

Hạ Hoài Linh hơi kinh ngạc: “Thì ra là như vậy, vậy chuyện bí mật này có bao nhiêu người biết?”

“Bệ hạ, ta, ba mẹ con Tề vương, còn có mấy lão vương gia xem xem tuổi tiên đế.”

Vậy thì chẳng trách việc này trong triều một chút tin đồn cũng không có... Chúc Vân Cảnh nhẹ ‘a’ một tiếng, rồi đập lên mu bàn tay Hạ Hoài Linh: “Ngươi nhẹ chút.”

Hạ Hoài Linh vừa nãy đang suy nghĩ cho nên nhất thời ra tay không biết nặng nhẹ làm đau đối phương. Hắn bị Chúc Vân Cảnh đập một cái, tâm tư chợt quay về, cặp mắt cười khế một tiếng: “Ừ.”

Chúc Vân Cảnh khước miệng hơi giật, làm bộ làm tịch.

Hắn nói: “Ngươi phải tiếp tục tra những chuyện Tề vương cùng Chúc Vân Tuần từng làm cho ta, dù cho không có chứng cứ, thì lấy đó nhắc nhở A Tuyên cũng tốt.”

Hạ Hoài Linh dịu dàng xoa bóp bắp chân cho đối phương, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đêm Trung Thu

Nghe được bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng pháo vang, Chúc Vân Cảnh đang nằm vùi trên nhuỷến tháp bỏ quyển sách trên tay xuống, không thoải mái nhúu nhúu mày, rồi gọi người vào: “Sao lại ồn ào như thế?”

“Thiếu gia, hôm nay là ngày mười lăm tháng tám.” Gã sai vật lấy làm niềm nở, cũng nhờ phúc của vị trong phòng này, mà gần đây hầu gia nhiều lần đến trang, còn thường xuyên ban tiền thưởng cho bọn họ. Mới sáng sớm hôm nay thôi, ai nấy đều được cho hai lạng bạc, tất nhiên là cảm thấy vui vẻ rồi.

Chúc Vân Cảnh khẽ run, hiện tại hắn ở trong trang, thành ra cảm thấy tháng ngày trôi qua chậm đi, không màng thế sự, đã sớm quên mất hôm nay là ngày nào năm nào. Nếu không nhờ gã sai vật nhắc, hắn thật sự không nhớ rõ nhanh như vậy đã sang giữa thu rồi.

Năm ngoái... Ngày này năm ngoái, hắn cùng hoàng đế đi tháp hương tể nguyệt*, cúng bái tổ tiên, buổi tối trong cung còn có buổi tiệc yến của các quân thần, cả ngày không khi nào thôi náo nhiệt. Bây giờ hắn một bộ dạng tham sống sợ chết rúc trong cái xó này, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có, dường như cảm nhận được bản thân đã bị thế gian quên lãng.

— Tể nguyệt: một trong những tể lễ quan trọng thời cổ đại, hằng năm vào tiết thu phân thiên tử sẽ lập đàn cúng tể nguyệt thần.

Thấy Chúc Vân Cảnh hình như không được vui, gã sai vật dò hỏi: “Thiếu gia, vừa khéo mấy ngày nay hoa quế trong vườn đã nở ngát hương, hay là người nhanh chân đến đó xem sao?”

Chúc Vân Cảnh nghe xong chỉ trưng ra vẻ mặt lãnh đạm: “Thôi không cần, người lui ra đi.”

Bởi vì không đói bụng, cho nên bữa tối Chúc Vân Cảnh không ăn được bao nhiêu, ngay cả bánh trung thu trên bàn cũng chẳng màng đụng tới một miếng. Bóng đêm dần sâu hơn, hắn vẫn tựa trên giường, trong tay cầm quyển sách, bộ dạng mắt tập trung thỉnh thoảng mới chịu lật một tờ.

Hạ Hoài Linh qua giờ tuất mới tới, cho dù đối phương đến ngày hay đêm, lúc Chúc Vân Cảnh nhìn thấy không khỏi sửng sốt chốc lát, mới hững hờ nói: “Hầu gia sao lại đến đây.”

Hạ Hoài Linh khẽ mỉm cười: “Hôm nay trung thu, sợ người ở một mình buồn chán, nên mới đến thăm người.”

Chúc Vân Cảnh không hề tỏ ra cảm kích chút nào: “Tết trung thu, hầu gia không ở lại trong phủ, không sợ người nhà hoài nghi sao?”

“Không đâu, sau khi kết thúc yên cung ta về phủ trước, cùng người nhà ngắm trăng, rồi đợi bọn họ nghỉ ngơi mới tới đây.” Hạ Hoài Linh trầm giọng giải thích.

Chúc Vân Cảnh “Ừ” một tiếng: “Cung yến... Rất náo nhiệt đúng không?”

“So với năm ngoái không kém là bao, ta là lần đầu tới tham gia.” Hạ Hoài Linh hơi hột kể, “Mà kỳ thực đồ ăn trong bữa tiệc không mấy dễ ăn, lúc bưng lên bàn đã nguội lạnh, đã vậy còn phải nghe bệ

hạ thánh dụ, sau đó phải hàn huyên khách sáo với mọi người, ăn cũng không được yên.”

Thấy vẻ mặt Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt, hấn lại nói tiếp: “Thân thể bệ hạ đã khá hơn nhiều, mấy ngày nay cũng lâm triều trở lại. Ta còn thấy ngũ điện hạ, hiện tại xem ý của bệ hạ, chắc là muốn cho ngũ điện hạ đi vào triều đường rồi.”

Căn bản khi phế bỏ thái tử thì cả triều đều cho rằng khi đổi cũng nên đến lượt nhị hoàng tử, nhưng xưa nay lòng quân khó lường, chẳng những Chiêu Dương đế chưa có ý định lập lại thái tử, mà còn định đẩy một đích tử ẩn thân bấy lâu nay lên. Mọi người cũng cảm thấy giật mình, tuy Chúc Vân Cảnh đã ngã, nhưng vẫn còn có một Chúc Vân Tuyên, mà khi nhìn ý tứ của hoàng đế vẫn chưa thấy vì chuyện phế thái tử cùng Tạ gia mà giận chó đánh mèo lên Chúc Vân Tuyên, trái lại chịu cân nhắc dự định của hấn, cho nên hiện tại ai còn dám nói Chúc Vân Tuấn kia nắm chặt trong tay. Mà về những nhi tử khác của Chiêu Dương, tam hoàng tử địa vị thấp do sinh ra từ cung nữ, cả người chất phác ngây ngô, tứ hoàng tử thì thân thể tàn tật, những hoàng tử còn lại đều còn nhỏ, không đề cập tới cũng được.

Chúc Vân Cảnh cười khẩy: “Vậy chẳng phải tên Chúc Vân Tuấn kia sẽ tức chết hay sao?”

“Mọi chuyện sao có thể theo ý muốn của hấn được.”

“A Tuyên có khỏe không?”

“Người yên tâm đi, ngũ điện hạ rất thông minh, đã biến tiến lui trong cách đối nhân xử thế, ta thấy hấn sẽ sớm thích ứng thôi.”

Chúc Vân Cảnh không hỏi tiếp nữa, mà chuyển sang đề tài khác: “Đã tới giờ này người còn có thể ra khỏi thành?”

“Đêm nay trong thành có hội hoa đăng, cho nên cửa thành mở suốt một đêm.” Hạ Hoài Linh giải thích, “Ta nghe người ta nói, cả ngày người không chịu bước ra khỏi phòng thật sao? Không lẽ hài tử trong bụng lại làm phiền người?”

“Không muốn động đậy mà thôi.”

“Thân thể người càng ngày càng nặng, đại phu có nói chỉ cần người đi lại nhiều một chút.. Được, được, ta không nói nữa.” Thấy Chúc Vân Cảnh đen mặt, Hạ Hoài Linh nhanh chóng đổi giọng, hẳn không muốn trong ngày lễ tết mà chọc cho Chúc Vân Cảnh không vui.

Ánh mắt của hắn khẽ ngừng lại trên phần bụng tương đối đồ sộ của Chúc Vân Cảnh. Một tháng qua ở tại nơi này, mắt trần cũng có thể nhìn thấy được nơi đó to ra thêm một vòng, cũng may hiện tại không phải ở trong cung, bằng không muốn che giấu cũng là chuyện không mấy dễ dàng.

Nhìn ra được tầm mắt của hắn, Chúc Vân Cảnh bèn giơ tay, dùng ống tay áo rộng lớn che đi cái bụng của mình, không muốn cho ai kia nhìn nữa, tâm ý dường như có chút bị tai trộm chuông.

— Bị tai trộm chuông: tự mình lừa dối mình, không lừa được người khác.

Hạ Hoài Linh cười nhẹ một tiếng: “Vậy nể tình ta giờ này cũng đã ra khỏi thành tới thăm điện hạ, điện hạ có thể thưởng cho ta chút mặt mũi bằng cách theo ta vào vườn ngắm trăng được không?”

Trong ngôn ngữ của hắn hết sức chân thành, ánh mắt cũng đến là nóng rực nhìn Chúc Vân Cảnh.

Hàng mi Chúc Vân Cảnh hơi giật, nhìn sang chỗ khác: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Điện hạ..”

Trầm mặc trong chốc lát, Chúc Vân Cảnh khẽ hừ một tiếng rồi ngồi dậy: “Người để ta uống rượu thì ta đi.”

Hạ Hoài Linh cười đáp ứng: “Chỉ có thể uống một chén.”

Trong vườn tỏa ngát vị ngọt của hương hoa quế, từng chùm nở đầy đầu cành ẩn trong màn đêm đông đưa theo gió. Gã sai vật cầm theo đèn lồng đi phía trước, ánh nến nhàn nhạt lộ ra ánh trăng trong ngần, bao phủ thân người đang sóng vai cùng đi ở sau.

Khung cảnh yên tĩnh đến là vậy, làm cho Chúc Vân Cảnh có hơi mất tập trung, dưới chân cứ lảo đảo đạp trên lá rơi xộp giòn một hồi, được Hạ Hoài Linh bên cạnh đỡ lấy. Hạ Hoài Linh dịu dàng nhắc nhở hắn: “Cẩn thận.”

Không cần chờ Chúc Vân Cảnh phản ứng, Hạ Hoài Linh đã nắm tay đối phương. Bàn tay Hạ Hoài Linh rất to, trong lòng bàn tay có vết chai sần do phải cầm kiếm quanh năm. Chúc Vân Cảnh bị ai kia nắm chặt tay, trong lòng vừa có chút khó chịu vừa có cảm giác nói không nên lời, giãy hai lần không thoát ra được, bèn để mặc hắn.

Hạ Hoài Linh nắm tay Chúc Vân Cảnh thẳng một đường đi vào nơi đẹp nhất trong vườn. Hắn đã sai người đặt đệm êm cùng rượu ở nơi đó, lại sai người cầm theo nệm giường bằng da lột lên ghế lạnh, sau đó mới đỡ Chúc Vân Cảnh ngồi xuống.

Chúc Vân Cảnh cảm thấy khó chịu cố nhịn đau chống tay đỡ sau lưng, Hạ Hoài Linh thấy hấn không thoải mái, lại sai người đem ghế có chỗ tựa lưng đến: “Người ngồi cái này đi.”

Chúc Vân Cảnh chỉ chỉ cái bụng mình, tức giận nói: “Ta ngay cả ngồi cũng ngồi không vững, tất cả đều là do nó mà ra.”

Hạ Hoài Linh chỉ đành nhin cười khuyên nhủ: “Hà tất đi tính toán với một đứa nhỏ còn chưa ra đời.”

“Ai kêu hấn không để ta dễ chịu.”

Chúc Vân Cảnh trừng Hạ Hoài Linh một lúc, kể đó không nói gì nữa, mà chỉ ngẩng đầu nhìn một vầng trăng tròn trĩnh đang lơ lửng phía chân trời, ngơ ngác suốt một hồi lâu, rồi làm bầm nói: “Đây là lần đầu tiên trong mười lăm năm trời ta chân chính nhìn rõ mặt trăng đến cùng tròn méo ra sao.”

“Lẽ nào trước đây điện hạ chưa từng nhìn thấy qua sao?”

Thật ra là đã từng nhìn qua rồi, lúc đó hấn còn rất nhỏ, được mẫu hậu ôm vào trong ngực, cũng từng nhút nhát tò tò nhìn trăng tròn như khay bạc phía chân trời không chịu dời mắt đi. Mẫu hậu ghé vào tai hấn nhẹ giọng cười gọi nhũ danh, còn cắt bánh trung thu thành từng miếng nhỏ đút cho hấn ăn, đó là một kỷ niệm đẹp hiếm có liên quan đến ngày trung thu trong trí nhớ của hấn.

Chúc Vân Cảnh nói: “Ở trong cung ai mà có thời gian nhìn mấy thứ này, ngồi chung bên nhau nói là ngắm trăng thôi, nhưng tâm trạng đều nhắm vào việc lấy lòng bệ hạ cùng thái hậu, quá ư là tẻ nhạt.”

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Trung thu ở dân gian có nhiều thứ vui hơn, chỉ mỗi hội hoa đăng trên đường Trường An cũng đã từng bùng cả đêm.”

“Thật sao?” Giọng điệu Chúc Vân Cảnh cũng chỉ hững hờ, không quá ngóng trông, “Quả thực ta chưa từng nhìn qua.”

“Vốn định dẫn người đi xem một chuyến, chỉ là hiện tại người không tiện ra ngoài.” Trên mặt mang mặt nạ thì còn được, nhưng mà cái bụng to của Chúc Vân Cảnh đã qua năm tháng, Hạ Hoài Linh thực sự không dám mạo hiểm dẫn hắn đi tới những nơi đông người.

Chúc Vân Cảnh cúi đầu, tâm trạng lúc nàng dường như càng tệ hơn. Hạ Hoài Linh cắt bánh trung thu đưa cho hắn, lại rót thêm một chén rượu quế hoa*: “Rượu này là tự cất trên trang, bánh trung thu cũng mới ra lò, người thử chút đi.”

Chúc Vân Cảnh lấy một miếng bánh trung thu, sau khi nếm được miếng nhỏ liền buông đĩa xuống.

“Ăn không ngon sao?”

“Cũng tạm thôi.” Kỳ thực thì mùi vị cũng không tính là tệ, nhưng vẫn không có vị ngọt mềm dẻo như bánh trung thu năm đó mẫu thân đút cho hắn ăn.

Chúc Vân Cảnh bụng chén lên, hương rượu thơm ngát còn có mùi ngọt ngào của hoa quế. Bản thân vốn đang buồn bực, thành ra còn chưa kịp nếm mùi vị gì, liền trực tiếp đổ rượu vào bụng, trong lòng vô cớ cảm thấy sầu não.

Hạ Hoài Linh thấy đối phương như vậy cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, vốn định trêu đùa chút cho Chúc Vân Cảnh giải buồn vui

vẻ, nhưng hình như phản tác dụng lại gợi lên đau thương cho hắn.

Chúc Vân Cảnh buông chén xuống, khước mắt đỏ lên long lanh nước nhìn Hạ Hoài Linh: “Ta muốn uống nữa.”

“Điện hạ.. Người không thể uống thêm.”

“Tại sao chứ?” Trong mắt Chúc Vân Cảnh hiện lên một sự oan ức: “ta chỉ là muốn uống thêm nữa chén rượu cũng không được sao? Người chỉ biết quan tâm thứ trong bụng ta, mà không cho ta toại nguyện một lúc sao?”

Hạ Hoài Linh kiên trì dỗ dành hắn: “Ta là vì sức khỏe của người.”

“Vậy thì nên để ta vui vẻ một chút chứ.”

“Nhiều nhất chỉ được thêm một chén.”

Chúc Vân Cảnh cũng vừa lòng thỏa ý, nhận lấy chén rượu đầy tràn lần nữa, sau đó lão đảo rót vào trong miệng.

Hạ Hoài Linh nhỏ giọng nhắc nhở: “Uống chậm một chút, uống như vậy sẽ say.”

“Uống say chẳng phải tốt hay sao? Uống say thì không cần nghĩ ngợi gì nữa, có thể an uống miễn cưỡng ngủ ngon giấc rồi.” Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, hương hoa đã thấm vào chóp mũi, nhẹ thở dài: “Thật tốt, có hoa, có trăng, có rượu...”

Hạ Hoài Linh không biết nên nói gì cho phải, đành phải yên lặng chờ đối phương uống xong chén rượu này.

Chúc Vân Cảnh thật sự đã say, cả người xiêu vẹo trên ghế lờ mờ mơ màng nhìn Hạ Hoài Linh. Thật ra từ lâu lượng của hắn vốn dĩ

không hề kém như vậy, chẳng qua là bởi vì tâm tình không tốt mới trở nên mau say. Hạ Hoài Linh đỡ người tới, nhẹ giơ tay xoa xoa gương mặt ửng hồng của con ma men kia.

“Không phải nói ngấm trắng sao? Nhìn ta làm gì?” Chúc Vân Cảnh ậm ờ làm bằm.

Ngón tay Hạ Hoài Linh di chuyển tới bên gò má mà nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó khẽ nỉ non: “Người rất đẹp.”

“Đẹp thì có ích lợi gì chứ, ” Chúc Vân Cảnh nói xong cười khẽ, “Thật ra cũng có dụng, thử hỏi nếu dung mạo ta không đẹp coi như đã chết rồi, bởi người chắc chắn sẽ không chịu cứu ta.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh nặng trĩu: “Điện hạ...”

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: “Cũng chỉ có dụng với mỗi mình người.”

“Người uống say rồi.”

“Ừ, ” Chúc Vân Cảnh lại lung tung gật gật đầu, “Ta say rồi.”

“Say rồi... thật sự sẽ không nghĩ đến gì nữa sao?” Hạ Hoài Linh nhẹ giọng hỏi hần.

“Không, vẫn không hề. ” Nước trong mắt Chúc Vân Cảnh cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra: “Đều vô dụng, tại sao người lại ở chỗ này, ta không muốn nhìn thấy người.”

Hạ Hoài Linh than nhẹ: “Ta đưa người về.”

Chúc Vân Cảnh ngẩn người, khi bị Hạ Hoài Linh ôm đi cũng không giãy giụa, mà chỉ tựa vào bả vai của hần rồi nhắm hai mắt lại.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Trò Chuyện Riêng Nửa Đêm

Lần này vẫn là đèn lồng đi trước dẫn đường như ban nãy, ánh nến ngả nghiêng chiếu vào trong đôi mắt mộng lung của Chúc Vân Cảnh, hần chột cười khẽ một tiếng bên tai Hạ Hoài Linh.

Hạ Hoài Linh cặp mắt nhìn xuống: “Người cười cái gì?”

“Người bỏ ta xuống để ta tự đi.”

“Người uống say rồi.”

“Cũng đâu phải không đi được.” Chúc Vân Cảnh nhỏ giọng thăm thì, “Sao người cứ thích bế ta, đây là cái tật xấu gì đây.”

Con người Hạ Hoài Linh hơi tối lại: “Lúc người mới tới đây suýt chút nữa đã té ngã rồi.”

“À, chắc là người sợ ta té làm mất thể tử của người thôi chứ gì, sẽ không, nó vô cùng ghê gớm, có hành cỡ nào cũng không bị gì.”

Lúc Chúc Vân Cảnh nói chuyện sẽ phả hơi vào sát bên cổ Hạ Hoài Linh, vương theo chút mùi rượu, khiến cho hầu kết của Hạ Hoài Linh vô tình nuốt ực một hồi: “Không có, là ta sợ người bị ngã thôi.”

Chúc Vân Cảnh chỉ ngậm nga cười, dường như không mấy tin.

Trong lúc nói chuyện cả hai đã về tới trong sân nơi Chúc Vân Cảnh ở, sau khi vào phòng xong, Hạ Hoài Linh đặt Chúc Vân Cảnh lên giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh đối phương, Lúc này Chúc Vân Cảnh khẽ rên: “Đau đầu...”

Hạ Hoài nghe xong liền đặt đối phương gối đầu lên đùi mình, dịu dàng xoa xoa huyết thái dương cho hắn. Chúc Vân Cảnh yên tĩnh nhắm mắt lại, ánh nến trong phòng chiếu rọi lên gương mặt như ngọc kia. Hạ Hoài Linh cứ thế mà nhìn chằm chằm không chớp mắt, động tác trong tay càng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Chúc Vân Cảnh cũng không say mấy, trong đầu hiện tại đã tỉnh táo lại. Hắn yên lặng hồi lâu, rồi thăm thì nỉ non: “Ta không hề nghĩ tới được.. hôm nay người sẽ đến đây.”

“Ta đến ở cùng người, không vui sao?”

Thanh âm Chúc Vân Cảnh càng nhẹ hơn: “Ta không cần người ở cùng, người cần gì phải tới đây?”

“Ta còn muốn đón người về phủ hơn, chỉ là người trong phủ tạp nham lắm miệng, ta lại sợ bọn họ làm lộ hành tung của người cũng như lo lắng bọn họ đụng trúng người.”

Khóe môi Chúc Vân Cảnh thoáng cong lên: “Chẳng lẽ người thật sự vẫn muốn ta làm Hầu phu nhân? Đừng suy nghĩ viễn vông nữa, người còn không có cách nào nói rõ mọi chuyện với người trong nhà, vậy định giải thích thân phận của ta với bọn họ làm sao? Bị bệ hạ bắt giam nữa thì làm sao đây?”

“Những chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ an bài thỏa đáng.”

Chúc Vân Cảnh chậm rãi mở hai mắt ra, đối diện với đôi mắt đang rủ xuống của Hạ Hoài Linh, mỗi khi trong bản thân dâng trào thứ cảm xúc khó diễn tả thành lời, thì dòng nước vẫn hết như cũ mà xoay chuyển trong con người: "... Nhưng ta không muốn, ta không muốn cả đời đều bị nhốt trong trang hoặc trong phủ, cũng như cứ lo lắng sợ bị người ta phát hiện."

Hạ Hoài Linh chỉ yên lặng, một hồi sau chợt thở dài lên tiếng: "Hiện tại người cứ yên tâm dưỡng thai trước, chờ hài tử sinh xong... Nếu người khẳng khẳng muốn đi, thì cho dù có đi nơi nào, ta cũng sẽ đưa người đi."

Chúc Vân Cảnh nhìn hần: "Có thật không?"

"Ừ, ta nghĩ xong rồi, người ở trong kinh cũng không an toàn, đi ra bên ngoài còn có thể được tự do một chút, chỉ có điều, người đã dự định muốn đi đâu chưa?"

Chúc Vân Cảnh nheo mắt, có vẻ như đang tập trung nghĩ ngợi. Sau khi nghĩ một hồi lâu, mới trả lời Hạ Hoài Linh: "Hay là đến vùng Mân Việt* đi."

"Mân Việt?" Hạ Hoài Linh cảm thấy khá bất ngờ, hần còn tưởng rChúc Vân Cảnh sẽ muốn đến Giang Nam.

Chúc Vân Cảnh gật đầu: "Bệ hạ vẫn luôn nung nấu ý định hải cấm*, những năm trước là do vấp phải chiến sự phương Bắc thành ra phải ngưng lại, bây giờ phương Bắc đã yên ổn, sớm muộn gì cũng sẽ mở ra lệnh hải cấm. Ta nghĩ nếu qua bên kia mở mang hiểu biết, hoặc là còn có thể làm chút kinh doanh, thậm chí còn có thể đến Nam Dương xa xôi để xem thử."

— Hải cấm: tức cấm biển, cấm mọi hoạt động buôn bán kinh doanh trên biển.

Hạ Hoài Linh không đồng ý nói: “Điện hạ, vùng đất Mân Việt đó giờ là một vùng hoang vu xa xôi, vẫn phải tự mình bắt đầu từ địa vị thương hộ* mà lên. Bên kia cũng do nhiều người buôn bán mới từ từ phát triển, nhưng cho dù là vậy, nơi đó vẫn có nhiều khí độc, hơn nữa khí hậu không hề giống với nơi phương bắc này, ta sợ thân thể người sẽ không chịu nổi.”

— Thương hộ: chỉ buôn bán nhỏ.

“Cuối cùng cũng sẽ thích ứng, ” Chúc Vân Cảnh hững hờ nói, “Ta không hề yếu ớt như người nói, nơi đó cách xa hoàng cung cũng tốt, chí ít được tự do, khắp nơi trời nam biển bắc gì cũng có thể đi, dù sao cũng tốt hơn cả đời đều ru rú bên trong mảnh đất nhỏ này, cho dù là quyền lợi tối cao cũng chỉ được như vậy.”

“Cho dù người có thể thích ứng với khí hậu nơi đó, nhưng khu vực ven biển lúc nào cũng có bọn cướp biển, đến khi ra biển sẽ chung đụng với những viễn cảnh khôn khổ không tưởng tượng được, người...”

“Sẽ không sao.” Chúc Vân Cảnh ngắt lời hấn: “Chuyện này để sau rồi nói tiếp, nếu như thật sự không thể thích ứng thì ta đi chỗ khác. Cái mạng của ta dù gì cũng là trộm được, ta sẽ không dễ dàng đánh mất nó lần nữa.”

Tâm tình Hạ Hoài Linh trở nên phức tạp: “... Có nhất định phải làm như vậy không?”

Chúc Vân Cảnh nhìn trong mắt ai kia không hề giấu đi sự do dự cũng như lo lắng, chỉ cười khẽ: “Hầu gia, vừa nãy người còn nói nếu ta muốn đi đâu cũng đưa ta đi mà.”

“Ta chỉ là không muốn người mạo hiểm.”

Chúc Vân Cảnh không tiếp tục nói nữa: “... Ta muốn nghỉ ngơi.”

Hạ Hoài Linh thở dài, rồi đứng dậy ôm người vào trong phòng đặt lên giường, sau đó cẩn thận giúp Chúc Vân Cảnh cởi áo ngoài cùng giày ra, rồi gọi người bưng nước tới cho đối phương rửa mặt. Lúc này Chúc Vân Cảnh vẫn nhìn hẩn, bốn mặt nhìn nhau, khiến cho động tác Hạ Hoài Linh chột ngưng lại: “Làm sao?”

Chúc Vân Cảnh khẽ cau mày: “Người không cần làm như vậy, những thứ này đều là việc để tôi tớ kiếm sống.”

“Không việc gì, thân thể người bất tiện, những chuyện ta giúp người làm, cũng là những chuyện lúc trước phụ thân ta từng làm cho mẫu thân.”

Chúc Vân Cảnh ho nhẹ: “Hình như sau khi phu nhân qua đời không lâu, thì lão tướng quân tái giá mà?” Nếu như thế thì những ân ái phu thê cùng tình thâm nghĩa trọng kia chẳng phải chỉ là một câu chuyện đùa hay sao?

Hạ Hoài Linh tự nhiên ngồi xổm xuống trước người Chúc Vân Cảnh, sau đó nắm chặt hay chân đối phương bỏ vào trong nước ấm, một bên xoa nắn mấy ngón chân mềm mại đầy đặn, một bên dừng dừng giải thích: “Phụ thân cùng mẫu thân ta nên duyên vợ chồng từ khi còn trẻ, hai người phu thê tình thâm, lúc sau mẫu thân ta vì bệnh nặng qua đời, mà khi ấy đệ muội trong nhà còn quá nhỏ,

vì để chăm sóc con trẻ, phụ thân ta mới đi thêm bước nữa mà cưới kế mẫu. Con người kế mẫu vô cùng nhã nhặn ôn hòa, cũng đối xử rất tốt với đệ muội ta, cho nên ta rất kính trọng nàng. Từ sau khi phong hầu, ta liền tách ra khỏi Hạ gia, đưa kế mẫu cùng đệ muội đi khỏi, bây giờ trong hầu phủ cũng chỉ có một nhà chúng ta, sẽ không gây ra nhiều thị phi như vậy.”

Chúc Vân Cảnh được xoa đến độ bên tai đã hơi đỏ lên, trong lòng bàn chân ngứa ngáy lan đến tận tim, chỉ đành thuận miệng nói tiếp hòng cố gắng phân tán sự chú ý của mình: “Không phải tổ phụ tổ mẫu của người còn khỏe mạnh sao? Họ đồng ý cho người ra riêng?”

— Tổ phụ tổ mẫu: ông bà nội

“Bản thân tổ phụ có chức tước, sau này sẽ truyền lại cho nhị thúc, tách ra khỏi đó sớm chút cũng tốt. Trong khoảng thời gian bọn ta sống chung với nhị thúc có hơi khập khiễng, bởi vì tổ mẫu cùng tổ phụ chỉ cưng chiều đứa con thứ hai, sau khi phụ thân qua đời ở chiến trường được mấy năm thì kế mẫu cùng đệ muội ta luôn phải trải qua những tháng ngày không mấy dễ chịu, còn chịu không ít oan ức, bởi vậy ta chỉ có thể mang bọn họ ra đi.” Vốn là mấy chuyện xấu trong nhà, nhưng Hạ Hoài Linh cũng không để bụng mà kể cho Chúc Vân Cảnh nghe.

Khóe miệng Chúc Vân Cảnh hơi nhếch: “Ta còn tưởng rằng với một nhà võ tướng như Hạ gia, sẽ không có mấy chuyện vòng vo phức tạp như vậy chứ.”

Có điều nếu nói, những người giỏi nhất Hạ gia đều đã vì nước hy sinh thân mình trên chiến trường, hiện tại còn lại trừ Hạ Hoài Linh ra

đều là những hạng người vội vàng mưu cầu lợi lộc, ấy thế mà còn sống đến là vui vẻ được người mất che chở, đúng thật là mỉa mai.

Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Nơi nào có người thì ắt sẽ có phân tranh, tổ phụ cùng nhị thúc đều dồn toàn lực chống đỡ cho quý phi cùng Chúc Vân Tuần, mặc dù quý phi đã từ trần, nhưng thế lực nhị điện hạ bây giờ hết như mặt trời ban trưa*. Còn về phụ thân ta từ trước đến giờ vẫn mang thái độ trung lập, chưa từng mong muốn tranh giành chức vị, đó giờ vẫn luôn giáo dục ta chỉ cần cống hiến cho một mình bệ hạ là đủ, cũng bởi vì chuyện này, cho nên tổ phụ vẫn luôn không thích phụ thân.”

— Mặt trời ban trưa: là chỉ thời điểm mặt trời chói chang nhất, trong câu trên ý muốn nói thế lực của Chúc Vân Tuần đang vô cùng to lớn, quyền lực.

Chúc Vân Cảnh nói: “Nhưng mà bệ hạ cũng chưa chắc chịu tin nhiệm người như vậy.”

“Ta biết, hoàng đế đều đa nghi, nhưng ít ra người vẫn chưa làm gì ta, vẫn thăng quan tiến chức cho ta như bình thường.”

“Người tưởng bản thân thật sự hiểu thông sao, bây giờ người đang điều tra chuyện của Chúc Văn Tuần, chính là đã không còn phe trung lập nữa rồi.”

Hạ Hoài Linh ngược mắt, sâu sắc nhìn hấn: “Đúng vậy, lúc trước ta cứ cho mình có thể theo lời phụ thân, nhưng hiện tại quả thực không thể.” Vì Chúc Vân cảnh, vì nhi tử của hai người, hấn chỉ có thể lựa chọn giúp đỡ cho Chúc Vân Tuyên.

Chúc Vân Cảnh dời tầm mắt đi chỗ khác, không nói tiếp nữa.

Nước trong chậu đã có hơi nguội, lúc này Hạ Hoài Linh liền ôm hai chân Chúc Vân Cảnh đặt trên đùi mình, sau đó giúp đối phương lau chùi kỹ càng sạch sẽ, khi lau chột cười khẽ, nhỏ giọng nói: “Ngay cả chỗ này của điện hạ, cũng đẹp hơn hết những người ngoài kia.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Người từng xem qua chân người ta sao?”

“Điện hạ hiểu lầm rồi.” Hạ Hoài Linh cười cười giải thích, “Lúc ở trên chiến trường đa số đều là nam nhân thô kệch, thường xuyên phải hành quân cho nên chỉ cần tìm đại một chỗ nằm là có thể ngủ ngon lành, cũng có ai để tâm tới mấy tiểu tiết kia, việc cởi đồ nhảy xuống sông rửa ráy cũng hết sức bình thường.”

“...Người cũng cởi đồ nhảy sông rửa ráy chung với đám người kia?”

“Cái này thì không, dù sao ta cũng là thống soái mà, coi như dù ta không ngại, thì những người kia cũng sẽ cảm thấy không được thoải mái.”

Hạ Hoài Linh nói xong liền xoa bóp đầu ngón chân lại lần nữa cho đối phương. Lúc này Chúc Vân Cảnh theo bản năng mà co rúm người một lúc, rồi lờm hẩn: “Hầu gia như này hết như một kẻ háo sắc vậy.”

Hạ Hoài Linh than thở: “Điện hạ, ta cũng không phải là người tùy tiện, ngoại trừ người ra, ngay cả tay cô nương cũng chưa từng chạm qua.”

Chúc Vân Cảnh không cho là đúng: “Người vốn cũng không thích cô nương mà.”

Hạ Hoài Linh bật cười: “Sao điện hạ lại nói vậy?”

“Hứa... “

“Hứa hàn lâm không phải người trong lòng của điện hạ sao?”

Trong nháy mắt, Chúc Vân Cảnh bỗng ngậm miệng lại không muốn nói nữa, đợi đến khi người hầu thu dọn đồ xong, liền nằm xuống co người rúc vào trong chăn, khẽ lầm bầm nói: “Người đi đi.”

Hạ Hoài Linh thế mà lại ngồi xuống ở một bên giường, chăm chăm nhìn hắn.

“Sao người còn chưa đi...”

Đây hết như cử chỉ điên rồ, Hạ Hoài Linh bất chợt cúi đầu, dùng môi nhẹ nhàng sượt lên trán đối phương.

Chúc Vân Cảnh theo bản năng nhắm mắt lại, vẫn không chống cự. Môi dưới Hạ Hoài Linh trượt qua gương mặt hắn, sau đó lại hôn lấy nốt ruồi dưới khóe mắt trái lần nữa, lúc này lông mi Chúc Vân Cảnh khẽ run, ánh mắt vẫn nhắm nghiền, dừng thêm giây lát, sau đó ngưng lại trên chóp mũi Chúc Vân Cảnh, rồi lại đến khóe môi.

Chúc Vân Cảnh nghiêng đầu né tránh, Hạ Hoài Linh liền giữ tay đối phương lại, môi hôn kia như tăng thêm chút lực tiếp tục dời đi đến ngay cổ. Tiếng hít thở của Hạ Hoài Linh giờ đây dần nặng trĩu, từ từ mất đi phương hướng.

Lúc hầu kết bị gặp cấn, Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng điệu chứa đựng sự lạnh lùng: “Hầu gia từng nói, chuyện tình ái, nếu như không phải người tình ta nguyện, thì chỉ rước thêm lúng túng cùng phiền phức cho đôi bên, nếu như ép buộc, chỉ càng hãm người ta vào sự bất nghĩa, còn nhớ được không?”

Hạ Hoài Linh dừng động tác lại, một lúc sau, mới thở hắt hển, kiềm chế, sau đó cả người ngồi thẳng lại, thần sắc phức tạp nhìn Chúc Vân Cảnh đang nhắm chặt mắt nghiêng đầu đi yên lặng hồi lâu, mới đứng dậy, dập tắt nến trong phòng rồi lùi ra.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, lúc này Chúc Vân Cảnh mới ở trong bóng tối mở mắt ra, giơ tay xoa bụng của mình, khe khẽ thở dài.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Điều Nhiệm Biên Quan

Ngự Thư Phòng.

Sau khi kết thúc buổi lên triều, một mình Hạ Hoài Linh được hoàng đế gọi ở lại, cũng đã lâu rồi Chiêu Dương chưa lên triều kiến đối phương, trong lòng Hạ Hoài Linh cũng hiểu được do bản thân lúc trước có hành động cầu xin cho Chúc Vân Cảnh chọc giận bệ hạ, thành ra trong khoảng thời gian này vẫn luôn cố gắng biết điều.

Chỉ mới qua vài tháng ngắn ngủi, tóc bạc trên đầu Chiêu Dương đã như mọc phát, không sao nhìn rõ bộ dáng là vui hay là giận, tâm tư cũng trở nên khó lường. Hạ Hoài Linh cũng không nói gì khác, mà trực tiếp nhắc đến chuyện binh bộ trình tấu lúc lên triều, năm ngày trước vị Tiền nguyên soái trấn giữ Quỳnh Quan bị ám sát, mà thân phận thích khách vẫn chưa rõ, theo tin nhanh đưa tới còn có lá thư tự mình biện hộ của Thương Nhung quốc Bắc Di. Thái hậu thay quyền ở trong thư hết sức lo sợ tỏ vẻ chuyện ám soái Tiền nguyên soái Quỳnh Quan tuyệt đối không phải do người Thương Nhung gây ra, bọn họ hoàn toàn không hề biết gì về chuyện này, cho nên cầu xin vua Thiên triều nhất định làm rõ trái phải, vạn lần chớ nên hiểu lầm một lòng tuyệt đối trung thành của người Thương Nhung quốc.

Trên triều cũng là vì chuyện này mà cãi nhau một trận, có người thì nói mấy cái người Thương Nhung quốc kia thì có lòng trung thành cái gì, năm ngoái cũng là do binh bại không thể không khuất phục xưng thần, chứ thực ra bằng mặt không bằng lòng, hiện tại

mới có một năm liền xảy ra sự tình, mà thư tự biện hộ đến nhanh như vậy chứng minh bọn họ là có tất giết mình. Mà nói, Thương Nhung quốc mới bị đánh sụp, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục nguyên khí, thành ra cũng không ngốc đến mức lúc này đột nhiên lại làm ra chuyện như vậy, cũng có thể là bọn họ thật sự không có làm. Hai phe tranh luận, nghe bên nào dường như cũng có đạo lý của mình.

Chiêu Dương để cau mày hỏi Hạ Hoài Linh: “Ban nãy ở trên triều người vẫn chưa lên tiếng, thế người thấy thế nào về chuyện này?”

Hạ Hoài Linh trầm giọng trả lời: “Theo thần thấy, việc này có lẽ là thật sự không phải do người Thương Nhung quốc gây ra. Hãn vương hiện tại của Thương Nhung quốc chỉ là một đứa nhóc bất mãn mới ba tuổi đang bú sữa, thái hậu thay quyền cũng không quyết đoán, sau trận chiến với quân chinh viên, tính ra trong vòng hai mươi năm tới bọn họ sẽ không đủ sức chiến một trận với Đại Diễn triều bên ta, thần cho là bọn họ sẽ không chủ động khiêu khích vào lúc này, chỉ tổ rước họa vào thân.”

“Vậy không lẽ là các tiểu quốc lân cận làm?”

“Có thể phải, cũng có thể là không, chỉ là Bắc Di có nhiều tiểu quốc bộ lạc như vậy, nhưng ngoại trừ Thương Nhung ra thì những nơi khác không đáng nhắc tới, thần lại chưa nghĩ ra nếu như bọn họ làm chuyện này, thì trong lòng chúng có mưu đồ gì.”

Trong miệng người Đại Diễn triều, thì Bắc Di là một vùng đất đai vô cùng rộng lớn nằm ở quan ngoại* Bắc Bộ Đại Diễn triều, có vô số thảo nguyên cùng mười mấy hãn quốc to nhỏ khác nhau, trong đó Thương Nhung là cường thịnh nhất, thời điểm Thương Nhung nổi danh trời dậy mạnh mẽ đã chiếm cứ gần sáu phần mười đất đai trên

thảo nguyên, nếu như bọn họ không làm ra chuyện điếc không sợ súng mà đem chủ ý đánh trên đầu Đại Diễn triều, thì chuyện Thương Nhung thống nhất Bắc Di sợ cũng chỉ là vấn đề về thời gian. Sau khi Thương Nhung binh bại xưng thần, đa số hãn quốc ở Bắc Di đều đã trở thành thuộc địa của Đại Diễn triều. Thành ra bây giờ thử hỏi ai nảy sinh tâm tư nổi loạn, ám sát nguyên soái trấn thủ cửa khẩu máu chốt Đại Diễn triều, thì quả thực không mấy dễ dàng để kết luận.

Chiêu Dương đế thở dài: “Lời này của ngươi, chẳng lẽ là đang ám chỉ trẫm việc này có thể là do người Đại Diễn làm ra sao?”

“Thần không biết, nhưng cũng tính là có một chút khả năng.”

Chiêu Dương đế yên lặng không nói gì, qua một lát sau, lại than thở lần nữa: “Nếu ngày đó trẫm để ngươi ở lại biên quan, thì đã không xảy ra chuyện hôm nay rồi.”

Hạ Hoài Linh cúi đầu không nói.

Sau khi kết thúc trận chiến chinh viễn hãn liên dẫn đại quân toàn thắng về triều, chỉ giữ lại khoảng dưới năm vạn người đóng giữ biên quan, thống lĩnh nguyên soái mới là do Chiêu Dương đế ủy nhiệm đi qua, lúc đó hoàng đế rõ ràng là muốn truất đi quyền cầm quân của hãn, cho dù là ai cũng không nói được gì. Chỉ là không ai nghĩ tới, chẳng qua mới chỉ có một năm mà thôi lại xảy ra chuyện như vậy, thành ra tâm tư hiện tại của Chiêu Dương đế cũng thay đổi theo.

Chiêu Dương đế khẽ lắc đầu: “Cho dù là ai gây ra, trẫm đều phải tăng mạnh người canh phòng ở Quỳnh quan, điều ba vạn người trong kinh đi qua, sau đó người dẫn binh thay thế vị trí nguyên soái

thống lĩnh này đi. Hiện tại người đi về chuẩn bị trước, ít ngày nữa
trầm sẽ hạ thánh chỉ.”

Hạ Hoài Linh cup mắt: “Thần lĩnh chỉ.”

Tư trang ngoài thành.

Chúc Vân Cảnh đặt chén thuốc xuống, sau đó nhắm mắt đổ
người về giường, bên dưới chiếc giường được một tấm đệm bằng
da hổ, trên người đắp kín một tấm chăn len, tay thì ôm túi giữ ấm
vào trong ngực chưa lúc nào buông ra.

Ngày đông giá rét năm nay đến đặc biệt sớm, chỉ mới có một trận
tuyết lớn qua đi, trời đã vào thời tiết buốt rét của mùa đông. Chúc
Vân Cảnh vốn sợ lạnh, nay có thai nên càng trở nên nghiêm trọng
hơn, hiện tại cho dù trong phòng đã đặt tận bốn, năm chậu than,
nhưng bản thân hắn vẫn cảm thấy lạnh.

Lúc Hạ Hoài Linh vào cửa, Chúc Vân Cảnh đang mơ mơ màng
màng sắp ngủ thiếp đi, tự dưng lại cảm nhận được gò má của mình
có hơi ngứa, bèn mở mắt ra dò xét chút, thì thấy Hạ Hoài Linh đã an
vị bên giường, ngón tay vuốt nhẹ trên gò má.

Chúc Vân Cảnh không né tránh đi, cổ họng khàn khàn lười biếng
hỏi: “Sao hầu gia lại đến vào giờ này? Không định đi ban sai sao?”

“Sau này cũng không cần làm nữa.”

Chúc Vân Cảnh nhướn mày: “Người bị bệ hạ cách chức rồi hả?”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ, không hề bỏ qua cái vẻ cười trên sự đau
khổ của người khác chọt lóe lên trong mắt đối phương. Hắn ngồi
trên giường sát bên Chúc Vân Cảnh, rồi giơ tay đặt lên bụng đối

phương nhẹ nhàng sờ sờ, kể đó lại tiếp tục nắm chặt một bàn tay của ai kia. Lúc này Chúc Vân Cảnh vẫn chưa tránh thoát, chuyện là kể từ sau đêm trung thu hôm ấy, giữa bọn họ vẫn duy trì một loại quan hệ không đi quá giới hạn nhưng lại vi diệu ám muội mười phần như thế này, không những thế còn ngầm hiểu ý nhau, tập mãi cũng thành quen.

Hạ Hoài Linh nắm lấy ngón tay Chúc Vân Cảnh, thấp giọng hỏi đối phương: “Người rất hi vọng ta bị cách chức sao?”

Chúc Vân Cảnh khẽ cười: “Cái này thì có liên quan gì tới ta?”

Tên nhóc vô lương tâm, Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Vậy khiến người thất vọng rồi, ta không những không bị cách chức, mà còn được thăng nửa cấp. Bệ hạ dự định cho ta đến tiếp nhận vị trí nguyên soái Quỳnh quan, mấy ngày nữa sẽ ra thánh chỉ, cho nên không cần đến nha môn hình bộ nữa.”

Nghe vậy, trên mặt Chúc Vân Cảnh đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Nguyên soái Quỳnh quan? Không phải năm ngoái sau khi người hồi triều thì Tiền nguyên soái Quỳnh Quan được ủy nhiệm qua rồi hay sao?”

“Đúng vậy, hắn bị ám sát rồi.” Hạ Hoài Linh chuyện nghị luận lúc lâm triều kể cho Chúc Vân Cảnh nghe, “Vì lẽ đó nên bệ hạ để ta đến tiếp nhận, ngoài ra còn mang theo ba vạn binh.”

Chúc Vân Cảnh không vui nói: “Trong triều bộ không còn ai hay sao? Làm sao có kiêu ỷ đánh xong quăng người qua một bên, bây giờ xảy ra chuyện mới nghĩ tới người chứ?”

Hạ Hoài Linh nén cười, không ngờ Chúc Vân Cảnh buột miệng nói ra mấy lời có tâm ý muốn cho hắn được chút dễ chịu: “Mấy người quen sống ở kinh thành kia có mấy ai đồng ý đi biên quan chịu cảnh gió thổi phơi nắng đâu, dù gì ta cũng ở đó suốt năm năm, có lẽ bệ hạ nghĩ rằng ta khá là thích ứng bên kia đi.”

Chúc Vân Cảnh còn chưa thấy thỏa mãn: “Nếu bệ hạ thật sự coi trọng người, sao không đem vị trí tổng binh đại doanh kinh nam cho người? Mà lại cho cái tên thế tử An Nhạc hầu kia? Một công tử bột tay trơn gà không chặt như hắn biết điều khiển binh lính làm sao à? Bệ hạ quả nhiên là càng ngày càng hồ đồ rồi.”

Cũng chỉ có một mình Chúc Vân Cảnh dám nói ra mấy lời này, có điều việc này đừng nói là Chúc Vân Cảnh, mà ngay cả Hạ Hoài Linh cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu. Từ tổng binh đại doanh kinh nam bởi vì bị Chúc Vân Cảnh liên lụy mà đã xuống ngựa, để lại vị trí tổng binh bỏ không suốt mấy tháng trời, trong triều có không ít người nhìn chăm chăm đến, nhưng mà không một ai có thể nghĩ tới, cuối cùng bệ hạ lại giao vị trí này cho một thế tử hầu phủ mới mười bảy tuổi đã vậy chưa bước vào triều đình lần nào, chuyện này quả thực cứ như một trò đùa. Hành động này của Chiêu Dương đế khiến cho một hầu phủ suy tàn không sao bắt mắt thoáng chốc trở thành đối tượng được mọi người tìm tòi nghiên cứu, mà vị thế tử hầu phủ nhìn giống như ông cụ non kia nhìn qua đúng thật là một người rất có năng lực, nhưng nếu như suy xét rốt cuộc làm sao lọt vào mắt xanh Chiêu Dương đế, thì ai cũng không đoán được.

Chúc Vân Cảnh tỏ ra vô cùng không đồng tình với chuyện lần này, cho dù người kia có giỏi giang đến mấy, thì sao có thể so được với Hạ Hoài Linh khi hắn tầm tuổi đó cũng đã tiếp nhận vị trí thống soái đội quân chinh viễn.

Hạ Hoài Linh nói: “Bệ hạ vốn không có lòng tin ở ta, sao có thể đem chức trách tổng binh hộ vệ ở kinh đô cùng mấy vùng lân cận này cho ta được? Còn có một chuyện liên quan đến phủ An Nhạc hầu... Chính là mấy ngày trước bệ hạ vừa mới nhập thêm một phi tử, người này là tôn nữ An Nhạc hầu tức biểu muội của thế tử, vốn cũng chính là cô nương lúc trước bệ hạ chọn làm trắc phi cho người. Không biết bệ hạ nghĩ gì, mà lại làm ra chuyện liên quan đến danh dự mình như vậy, mặc cho quần chúng phản đối vẫn một mực thu nạp vào cung che chở cho nàng, ngự sử dấp đến nát đầu cũng vô dụng.”

“... Thật vậy sao?” Chúc Vân Cảnh cảm thấy buồn nôn, đây có lẽ lần đầu tiên hắn nảy sinh cảm xúc căm hận đối với phụ hoàng mình, nữ nhân ban đầu mình chỉ cho hắn giờ lại đưa vào hậu cung, cái này có khi còn tưởng là bệ hạ thật sự muốn hắn chết rồi cũng không được yên, chết rồi cũng phải bị người chê trách đây mà.

Hạ Hoài Linh nắm chặt tay Chúc Vân Cảnh tay, hiện tại có hơi hối hận khi nói chuyện này cho đối phương nghe. Chúc Vân Cảnh không cam lòng lên tiếng: “Vì lẽ đó người mới tặng đại doanh kinh nam này cho thế tử An Nhạc hầu sao? Người bị sắc đẹp làm lu mờ tâm trí rồi hả?”

“Hắn là không, bệ hạ phong quan trước, sau đó mới nạp phi...”

Chúc Vân Cảnh ngắt lời hắn: “Bỏ đi, ta không muốn nghe chuyện này nữa, vậy lúc nào hạ thánh chỉ? Chờng nào thì người rời kinh?”

“Chắc là mấy ngày nữa thôi, nếu như trời lại lạnh thêm cũng không tiện đi,” Trong lòng Hạ Hoài Linh trùng xuống, “Điện hạ.... Sau khi ta đi, một mình người phải cẩn thận thêm chút, nếu có thể, thì

đợi khi hài tử được sinh ra, ta sẽ suy nghĩ biện pháp trở về một chuyến.”

Đã đợi lâu như vậy, nhưng cuối cùng lại không thể nào tận mắt nhìn hài tử sinh ra, dù cho trong lòng Hạ Hoài Linh có nuôi tiếc đến đâu, cũng khó mà làm trái mệnh thánh chỉ.

Chúc Vân Cảnh nhìn thẳng vào ai kia: “Vậy còn sau này thì sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Hoài Linh nhất thời cảm thấy ghen lòi, Chúc Vân Cảnh thấy vậy lại nói tiếp: “Người đã nói chờ hài tử sinh xong sẽ đưa ta đi mà? Người định làm như thế nào?”

Hạ Hoài Linh nhìn đối phương, hầu kết khó khăn nuốt ực: “... Ta sẽ an bài đường hoàng.”

Vốn cứ tưởng rằng còn một khoảng thời gian dài có thể làm cho Chúc Vân Cảnh thay đổi tâm ý, không hề nghĩ đến lại nảy sinh biến cố nhanh như vậy.

Sau khi dài dòng một phen lại chìm vào sự yên lặng, Chúc Vân Cảnh rũ mắt xuống, rồi nhẹ giọng nói: “Vậy người dẫn ta đi luôn đi, đối với ta mà nói đi chỗ nào cũng giống nhau, hơn nữa trước đây ta cũng sớm từng nói với người, bản thân muốn ra biên quan xem thử một chút.”

Hạ Hoài Linh nghe xong choáng váng không thôi, Chúc Vân Cảnh chột cau mày: “Người có đồng ý hay không?”

Hạ Hoài Linh lấy lại tinh thần, cố dồn nén sự vui sướng đang dâng trào trong lòng, mà tỏ ra lý trí đề nghị đối phương: “Coi như nếu người thật sự đồng ý, ta còn mong không được. Nhưng chỉ là hiện tại thân thể người đang nặng nề, vẫn là nên ở lại trong kinh

sinh xong, sau đó chờ thêm mấy tháng nữa, ta phải người tới đón người đi có được không?”

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: “Ta muốn đi với người, ta không muốn đợi thêm phút giây nào nữa, hiện tại chỉ muốn ra đi.”

“Đường xá xa xôi lại lạnh như thế, ta sợ người không chịu nổi đoạn đường xóc nảy này.”

“Được rồi, ta biết rõ thân thể của bản thân, “Chúc Vân Cảnh không nhịn được nói,”Vị thế tự của người vô cùng khỏe mạnh, sẽ không thể nào vì xóc nảy mà mất.”

“Nếu bị người khác phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện này người nghĩ biện pháp đi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng tiếp tục nhưng nhị nữa, từ khi nào Hạ Hoài Linh người dài dòng lời thôi như mấy lão nương thế kia? Một câu thôi, rốt cục có được hay không?”

Sau một hồi do dự đấu tranh, cuối cùng Hạ Hoài Linh cũng gật đầu: “Được

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Xuất Phát Lên Đường

Sau ba ngày, Hạ Hoài Linh được điều nhiệm chức nguyên soái Quỳnh quan, ba vạn tinh binh được điều đi từ hai đại doanh kinh nam kinh bắc theo thánh chỉ cũng đã vào đến trong phủ Định Viễn hầu. Hạ Hoài Linh ung dung tiếp chỉ, hoàng đế cho hẳn thời gian chuẩn bị xuất hành chưa tới mười ngày.

Trước khi rời kinh, Chúc Vân Tuyên có tới trang thăm Chúc Vân Cảnh. Thân thể Chúc Vân Cảnh hiện tại gần được tám tháng, bởi vì mấy tháng nay muốn an dưỡng cho tốt nên không quán nữa, cái bụng đã phình vô cùng to, ngay cả bước đi cũng hơi gian nan. Chúc Vân Tuyên nghe nói huynh mình muốn theo Hạ Hoài Linh cùng nhau đi biên quan, vừa tức vừa vội, liền xổ ra một mớ lời ngon ngọt van xin, nhưng với cá tính của Chúc Vân Cảnh, chuyện hẳn đã quyết định chuyện tình sẽ không dễ dàng thay đổi, thành thử ra vẫn kiên trì muốn đi.

Chúc Vân Tuyên thật sự không sao hiểu nổi: “Cho dù muện mấy tháng, thì chờ huynh sinh xong dưỡng thân thể khỏe lại, lúc đó đi qua đó cũng không được sao?”

Chúc Vân Cảnh cụp mắt, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve lên cái bụng đồ sộ của mình, hồi lâu sau, mới thăm thăm thở dài: “A Tuyên, một mình ta cũng sẽ thấy cô quạnh... Ta chưa từng sinh hài tử, trước đây cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, cho nên khi tới ngày đó, ta cũng sẽ sợ...”

Cũng không biết có phải chịu ảnh hưởng từ hải tử trong bụng hay không, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự tồn tại của Hạ Hoài Linh quả thực chính là niềm an ủi lớn lao cho người tham sống sợ chết như hắn. Nếu như không có Hạ Hoài Linh, cứ cho là hắn có thể may mắn sống sót, cũng chỉ sợ tháng ngày sau có khi còn khó qua hơn hiện tại, mỗi lúc càng thêm cô quạnh.

Chúc Vân Tuyên ghen lời, hắn không thay thế được người Hạ Hoài Linh kia, cho dù bản thân có lòng, nhưng ngay cả xuất cung đi thăm Chúc Vân Cảnh một lúc cũng chẳng mấy dễ dàng, cho nên khỏi nói tới chuyện có thể ở bên chăm sóc Chúc Vân Cảnh mọi lúc, còn ở bên cạnh trông chừng đối phương lúc sinh: "...Vậy lỡ như trên đường xảy ra chuyện gì bất ngờ thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không có chuyện gì, "Chúc Vân Cảnh khẽ mỉm cười, "Ta sẽ cẩn thận, ta tiếc mạng mình như thế này, làm sao có thể để bản thân có chuyện được."

"Vậy huynh với hắn đi rồi khi nào mới về?"

Chúc Vân Cảnh nói: "Ta cũng không biết, có thể là ba năm, cũng có thể là năm năm, cái này phải xem bệ hạ muốn hắn ở bên kia trong bao lâu, hoặc giả như nếu ta sống ở nơi đó thấy nhàm chán, liền đi chỗ khác không chừng."

Trong lòng Chúc Vân Tuyên thầm nói có quỷ mới tin, nhìn huynh mình rõ ràng là không thể rời bỏ cái tên Định Viễn hầu kia thì có, thật là liều mạng mà. Hắn hơi có chút cảm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Vậy huynh cứ cùng cái tên Định Viễn hầu kia sống hết đời đi!"

Ngày ấy Chúc Vân Tuyên tức giận thở hồng hộc lại lo lắng không ngớt quay về, nhưng trước một ngày khi bọn họ rời kinh, hấn lại phái người lạng lẽ đưa một rương đồ đến Định Viễn hầu quý phủ. Hạ Hoài Linh chuyển giao cho Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh mở ra nhìn một chút, liền cảm thấy buồn cười.

Tầng trên cùng của rương là thứ thuốc quý, tầng ở giữa bao gồm các loại trân châu ngọc thạch cực kỳ đắt tiền, tầng cuối cùng là một loạt các đỉnh vàng xếp thành từng hàng. Chỉ bằng đồng vàng này, cũng đủ cho Chúc Vân Cảnh mua được một trang tử ở chốn Giang Nam sầm uất, còn mua thêm được một cửa tiệm cũng mấy mảnh đất đai, an an nhàn nhàn sống hết nửa đời sau.

“A Tuyên là sợ ta ra ngoài không có tiền dùng, cho nên mới đưa vàng bạc đến.” Trong lòng Chúc Vân Cảnh cực kỳ cảm khái, ngày xưa Đông cung có biết bao món đồ của hiếm, mà mấy món đồ tốt ở nơi ở của Chúc Vân Tuyên thực ra cũng đa số là do hấn cho, nếu không phải vậy, thì một hoàng tử bình thường mới vào triều như Chúc Vân Tuyên sẽ không thể nào bỏ ra được nhiều vàng cùng bảo vật như vậy, nhưng tiểu đệ có tấm lòng này, cũng đã quá đủ rồi.

Hạ Hoài Linh có hơi không biết nói gì, lúc này Chúc Vân Cảnh hãy còn cảm thán: “Lần này đi biên quan, người ta không yên tâm nhất chính là A Tuyên. Đáng tiếc ta không bắt được nhược điểm của bọn người Chúc vân Tuần kia, cũng không biết A Tuyên có thể đọc sức cũng bọn họ không, dù sao hấn cũng là thế đơn lực bạc.”

Hạ Hoài Linh nói: “... Ta đã phái người đến Giang Nam điều tra thế lực bên Tề vương, có lẽ là sẽ có thu hoạch, chỉ là việc này không thể vội vàng được, nếu là đứt dây động rừng trái lại không tốt.”

“Ừ, “Chúc Vân Cảnh nhàn nhật nói, “Nếu như A Tuyên có thể tranh được thì tốt, còn không được, thì cũng xem như là số mạng.”

“Không cần bi quan như vậy, “Hạ Hoài Linh trấn an đối phương, “Bệ hạ đang khỏe mạnh, chúng ta còn thời gian, có thể từ từ mà tính.”

Chúc Vân Cảnh không nói nữa, ánh mắt ngưng lại trên một gốc cây mai nở rộ đang nghênh đón tuyết trắng ngoài cửa sổ, sau đó dừng một lúc. Hạ Hoài Linh cười hỏi hắn: “Điện hạ cảm thấy hoa này đẹp mắt không?”

Chúc Vân Cảnh nhẹ nhàng gật đầu, cây mai này cũng là trước khi vào mùa đông Hạ Hoài Linh đặc biệt kêu người trồng bên cửa sổ, màu sắc nhìn qua cực kỳ đẹp đẽ, mấy ngày nay đang trong lúc nở rộ rực rỡ, đáng tiếc là ngày mai bọn họ đã đi rồi.

Hạ Hoài Linh lại nói: “Nếu như người thích, đợi đến biên quan, ta kêu người trồng cây mới cho người.”

Chúc Vân Cảnh không trả lời, một lát sau, mới cười khẽ: “Hầu gia thật hăng hái, bệ hạ sai người đi trấn thủ biên quan, người lại muốn trồng cây cho ta.”

“Tới biên quan cũng phải sinh sống mà, ai nói với người là qua đó không thể sống vui vẻ?”

Chúc Vân Cảnh cười bĩu môi, có chút khinh thường, đi biên quan phong hoa tuyết nguyệt*? Quên đi.

— Phong hoa tuyết nguyệt: nói chuyện yêu đương

Hạ Hoài Linh lấy ra món điểm tâm bản thân mới vừa mua: “Từ Trí Hương Trai, ngày mai rời kinh thành rồi nên sẽ không ăn được nữa, bèn mua nhiều chút cho người.”

Chúc Vân Cảnh ăn một miếng, sau đó cũng không khen hay chê gì, Hạ Hoài Linh cứ nghĩ là hần thích cửa tiệm này, cho nên thường xuyên sẽ mua đồ ở đây, mà sự thật là khẩu vị hiện tại của hần cũng không giống như lúc mới vừa có thai kia, nhưng dù gì Hạ Hoài Linh đã sẵn lòng mua, thì hần cứ nhận thôi.

Hạ Hoài Linh dùng ngón tay lau đi chút vụn bánh ngọt dính trên khóe miệng Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh ngược mắt, nhìn đối phương một cái, bất chợt thấy Hạ Hoài Linh nháy mắt với mình, toàn bộ trong con người đều là ý cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Hoài Linh từ biệt người nhà, sau đó bước đi về con đường hướng tới biên quan.

Bởi vì đây là đi nhậm chức không phải xuất chinh, cho nên có thể mang gia quyến* đi theo. Tuy rằng Hạ Hoài Linh không gia quyết, nhưng dẫn theo không ít gia đình. Hần lệnh cho tham tướng dẫn ba vạn quân mã lên đường trước một ngày, còn bản thân sẽ theo ở phía sau.

Ra khỏi thành chưa được bao lâu, một chiếc xe ngựa tầm thường không mấy khoa trương tụ vào bên trong đội xe, Hạ Hoài Linh xuống ngựa, ngồi vào trong xe. Lúc này Chúc Vân Cảnh đang vùi tay vào trong lò sưởi ấm chợp mắt, nghe được động tĩnh liền mở mắt ra dò xét nhìn hần.

Hạ Hoài Linh đánh giá khuôn mặt Chúc Vân Cảnh một phe, người này sau khi dịch dung căn bản đã che đi gương mặt xuất

chúng khiến người khó quên, thành ra Hạ Hoài Linh có hơi chưa thích ứng được, bèn hỏi đối phương: “Đã quen chưa?”

“Cũng bình thường, “Chúc Vân Cảnh cau mày nói, “Chỉ là cứ dính sát vào mặt có hơi không thoải mái.”

“Ráng nhìn một chút, khu vực trong kính khó tránh khỏi có người sẽ nhận ra người, chờ đến biên quan không cần làm như vậy nữa.”

Chúc Vân Cảnh hừ hừ mũi hai tiếng, cho dù không thích cũng phải làm thôi. Hắn nằm xuống co người lại vào bên trong tấm thảm len dày sù, dưới thân thì lót vài miếng đệm giường bằng da, nhưng xe vẫn xóc nảy đến khó chịu. Chúc Vân Cảnh sớm nhận ra nhưng chỉ có thể nhìn, cũng không thể vừa mới ra đi đã phải hối hận.

Thấy Chúc Vân Cảnh càng lúc càng lui vào trong, ngay cả đầu như muốn vùi hết vào tấm len, Hạ Hoài Linh không nhìn được, bèn giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu ai kia: “Điện hạ...”

Chúc Vân Cảnh không đáp trả, Hạ Hoài Linh lại gọi lần nữa: “Điện hạ.”

Sau khi gọi liên tục vài lần, Chúc Vân Cảnh mới từ bên trong tấm len lộ ra hai con mắt nhìn hắn: “Cái gì??”

Hung ghê. Hạ Hoài Linh Bất cười, xoa đầu đối phương lần hai: “Điện hạ, sau khi rời khỏi kinh thành ta muốn giúp người thay đổi một thân phận mới, tên cũng phải đổi, người nghĩ ra được sau này sẽ tên gì sao?”

“... Nhất định phải đổi sao?”

“Phải đổi.”

Chúc Vân Cảnh cụp mắt, trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới ngộp ngộp lên tiếng: “Tịch Tước.”

Hạ Hoài Linh chưa nghe rõ: “Tên gì?”

“Tịch Tước, đây là nhũ danh mẫu hậu lấy cho ta, người nói ta sinh ra vào hoàng hôn, lúc người sinh ta có mơ màng nghe được tiếng kêu của chim tước bên ngoài, cho nên mới lấy cái tên như thế.”

Con người Chúc Vân Cảnh xoay tới chuyển lui, có chút xấu hổ khi mở miệng, chỉ do đây là nhũ danh mẫu hậu đặt cho hắn, cho nên hắn không nở lòng cứ từ bỏ như vậy. Lúc mẫu hậu tạ thế hắn còn rất nhỏ, chuyện có thể nhớ được không mấy nhiều, nhưng khoảnh khắc mẫu hậu dịu dàng cười khẽ ghé vào bên tai gọi hắn từng tiếng từng tiếng một là “Tịch Tước” chính là một đoạn ký ức sâu sắc đối với bản thân hắn.

“Tịch Tước, “Hạ Hoài Linh lặp lại hai chữ này nhiều lần, cảm thấy càng đọc càng thích, “Rất đẹp, đúng là một tên hay, có điều, cái danh tự này có nhiều người biết không? Bệ hạ thì sao?”

Chúc Vân Cảnh nhỏ giọng giải thích: “Tên này là tự mẫu hậu đặt, chỉ có mình người âm thầm gọi ta là vậy, khi trước bệ hạ thì không, mà nếu coi như bệ hạ có biết cũng đã sớm không còn nhớ rõ, nguồn gốc cái tên cũng là khi ta lớn lên một chút bà vú mới nói cho ta nghe, sau khi bà ấy qua đời thì không còn ai đề cập tới danh tự này nữa rồi.”

“Được rồi, vậy còn họ?”

“.. Họ Tạ đi.” Họ này không liên quan gì đến Tạ quốc công kia, chỉ là Chúc Vân Cảnh đơn thuần là muốn cùng họ với mẫu thân mình mà thôi.

“Người cảm thấy được là được.”

Hạ Hoài Linh động viên vỗ đầu đối phương, Chúc Vân Cảnh chợt rụt đầu lại, âm thanh từ dưới thăm len truyền ra: “Người đang vuốt chó hay sao?”

Hạ Hoài Linh tới gần, cách một tầng thăm len ôm Chúc Vân Cảnh vào trong lồng ngực mình, rồi cúi đầu dùng môi sượt lên mái tóc của đối phương nhẹ nhàng gọi: “Tước Nhi.”

“Không cho gọi.” Chúc Vân Cảnh ồm ồm nói.

“Tước Nhi.”

Chúc Vân Cảnh: “....”

Hạ Hoài Linh cười khế, chợt nhớ tới lúc trước Chúc Vân Tuần có từng nói, Chúc Vân Cảnh hết như loài chim yến, cực kỳ yêu kiều. Tuy rằng Chúc Vân Tuần thật sự không có ý tốt, nhưng cũng một lời thành sấm* rồi.

— Một lời thành sấm: chỉ một đêm báo trước có chút không may sắp sửa ứng nghiệm.

Tịch Tước của hắn, quả thực vừa yêu kiều lại khiến người ta thích.

Chúc Vân Cảnh có chút phiền muộn, sớm biết đã không nói gì rồi.

Hạ Hoài Linh sờ sờ bụng đối phương, tiểu tử trong bụng dường như mới vừa tỉnh ngủ, thành ra cực kỳ hưng phấn, cứ rong đuổi theo tay Hạ Hoài Linh đáp lại, liên tục đấm đá, làm cho Chúc Vân Cảnh đau đến rên khế một tiếng, bản thân hết cách với cái tên quậy phá trong bụng, chỉ có thể trừng Hạ Hoài Linh: "... Cấm có sờ nữa."

"Rồi, rồi, không sợ."

Hạ Hoài Linh nhin cười thu tay về, rồi ôm lấy vai Chúc Vân Cảnh. Lúc này Chúc Vân Cảnh chẳng buồn động đậy, bèn dựa vào đối phương tìm một tư thế thoải mái nheo mắt lại.

Sợ Chúc Vân Cảnh khó chịu, cho nên cũng không vội chạy đi. Hạ Hoài Linh ra lệnh đoàn xe chạy tốc độ chậm lại, Chúc Vân Cảnh nghiêng nghiêng ngả ngả đang dần chìm vào giấc ngủ, thì Hạ Hoài Linh như có như không nói chuyện cùng hắn: "Đây là lần đầu tiên người ra khỏi kinh sao?"

"Ừ, nhờ phúc của người."

"Đi tới biên quan muốn làm gì?"

"Cưỡi ngựa, đi săn, chăn nuôi." Cũng không muốn mấy trò phong hoa tuyết nguyệt.

Hạ Hoài Linh khẽ cười thành tiếng: "Người còn muốn chăn nuôi nữa sao?"

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại lầm bầm: "Chơi vui, chưa từng chơi qua."

"Người ham chơi như vậy?"

Rõ ràng cũng sắp làm cha hài tử rồi.

“Trong cung chơi cái gì cũng không thấy vui.”

Hạ Hoài Linh gật đầu, đó cũng đúng, từ nhỏ đến lúc đoán chừng Chúc Vân Cảnh đã chịu đựng muốn chết, ngay cả hội hoa đăng nổi danh nhất kinh thành cũng chưa từng đi qua, giấu lại cực kỳ đáng thương. Với tính cách của Chúc Vân Cảnh, nếu đối phương thật sự lên làm hoàng đế, coi như cũng chưa chắc là việc tốt.

“Mấy thứ vui còn rất nhiều, sau này để ta cùng người.”

Hạ Hoài Linh cúi đầu nhìn, lúc này chúc Vân Cảnh đã yên ổn ngủ thiếp đi trong lòng hắn, Yên tĩnh nhìn chốc lát, sau đó chột cúi người, khẽ rơi xuống một cái hôn nhẹ trên môi Chúc Vân Cảnh.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thế Tử Lương Phủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đầu tiên lên đường đã đi được ba mươi dặm, lúc trời nhá nhem tối lại có chút tuyết rơi, cho nên Hạ Hoài Linh liền căn dặn mọi người vào trạm dịch gần đó tá túc.

Vì đang trong khí trời này cho nên trong trạm dịch khá là vắng vẻ, không có khách trọ, Hạ Hoài Linh chọn một gian tiểu viện thanh tịnh, sau đó để gia đình tâm phúc trông giữ ngoài cửa, còn xe ngựa lái một đường vào trong viện mới dừng lại. Vì sợ Chúc Vân Cảnh trượt ngã, Hạ Hoài Linh trực tiếp quán đối phương vào bên trong áo khoác ôm xuống xe, sau đó tiến lên lầu hai đi vào phòng.

Bốn, năm chậu than đồng thời được nhóm lên, nhanh chóng sưởi ấm cả gian phòng. Lúc này Chúc Vân Cảnh ngồi trên giường nhỏ, không được tự nhiên sờ soạng mặt mình: “Cái này đã có thể tháo ra hay chưa?”

Hạ Hoài Linh kêu người đem nước nóng vào, sau đó cầm lấy khăn đã nhúng nước kê sát trên mặt tỉ mỉ giúp đối phương làm mềm lớp dịch dung kia đi, sau đó thận trọng từng chút một kéo nó xuống.

Lông mi Chúc Vân Cảnh hơi rung, diện mạo như cũ từ từ xuất hiện trước mặt Hạ Hoài Linh. Da thịt đối phương non mềm, thành thử ra hiện tại bị kín đến mức đỏ ửng lên. Hạ Hoài Linh thấy vậy chỉ

cảm thấy đau lòng nói: “Ráng chịu thêm hai ngày nữa, chờ đến khi ra kinh đô với mấy khu vực lân cận là ổn rồi.”

Chúc Vân Cảnh uể oải lườm hắn một cái: “Ừ.”

Hạ Hoài Linh cười cười, sau đó căn dặn người đem đồ ăn lên, Chúc Vân Cảnh đựng chưa được bao nhiêu đã bỏ đĩa xuống. Hạ Hoài Linh thấy thế bèn hỏi: “Không thấy ngon miệng sao?”

Chúc Vân Cảnh lung tung gạt đầu: “Chóng mặt thôi.”

Ngồi xe cả ngày, không choáng mới là lạ, Hạ Hoài Linh cũng không ép buộc: “Vậy bỏ đi, người nghỉ một lát đi, sau đó vẫn phải uống thuốc.”

Sau một lúc Hạ Hoài Linh lại gọi người đến nhà bếp chuẩn bị chút đồ ăn, phòng cho nửa đêm nếu Chúc Vân Cảnh đói bụng thì hắn tới bưng là được rồi.

Sắc trời loáng cái đã chập tối, Hạ Hoài Linh gọi người đốt đèn lên, còn Chúc Vân Cảnh uống thuốc xong đang tựa ở bên tháp thượng* đọc sách, là một cuốn thoại bản chí dị tiền triều*. Hạ Hoài Linh ngồi ở bên cạnh lật quýt, chỉ cần đưa đến bên khóe miệng Chúc Vân Cảnh liền tự động há miệng ra, cánh tay cũng không động đậy tí gì, trong lúc lơ đãng, đầu lưỡi thoáng liếm qua lòng bàn tay Hạ Hoài Linh, khiến cho con người đối phương tối sầm lại, mà ai kia không biết không phát hiện ra, toàn bộ sự chú ý đều đặt trong cuốn thoại bản trên tay.

— Thoại bản chí dị tiền triều: kể linh tinh về những cổ sự kỳ dị trong lịch sử và đời sống xã hội thời tiền triều.

— Tháp thượng 榻上: còn gọi là giường nhỏ

953379336_mjpg

Ánh nên朦胧 lung soi rọi trên mặt Chúc Vân Cảnh, càng làm nổi bậc lên nhan sắc mi mục như họa, mặt tựa quan ngọc* của hân. Chẳng trách người ta đều nói dưới đèn ngấm mỹ nhân, thì càng ngấm càng động lòng. Hạ Hoài Linh nhìn đến lòng cũng ngửa ngay, nhưng chỉ có thể kiềm chế lại, cười hỏi: “Điện hạ thích xem mấy loại thoại bản như thế này sao?”

— Diện tựa quan ngọc: chỉ nam nhân có nhan sắc đẹp.

Chúc Vân Cảnh lật qua một tờ, ánh mắt vẫn nhìn vào trang sách: “Trước đây bệ hạ và sư phụ không cho đọc mấy thứ này, nói sẽ bị chúng làm mê mẩn tâm trí, hiện tại cũng không còn ai quản nữa, cảm thấy chúng quả thật cũng thú vị.”

“Thú vị ở đâu?”

Chúc Vân Cảnh bình tĩnh nói: “Trong sách nói, lời ngon tiếng ngọt đều là độc dược, thế gian này chính là không bao giờ thiếu những người bạc tình bạc nghĩa.”

“...” Hạ Hoài Linh, “Cũng đừng đọc lâu quá, tổn thương tới mắt.”

Chúc Vân Cảnh rút cục ngược mắt dò xét Hạ Hoài Linh: “Sao hầu gia cứ ngồi ở đây, bộ người không định trở về phòng mình nghỉ ngơi sao?”

“Trong tòa này thì gian phòng người ở là phòng hảo hạng, vậy điện hạ có thể nhân từ thu nhận giúp ta một đêm không?” Hạ Hoài Linh mặt dày nói.

Chúc Vân Cảnh: "... Người chịu ngủ ngoài tháp thượng?"

Hạ Hoài Linh: "...."

Hạ nhân đổi giường chiếu bằng đệm chần sạch sẽ bọn họ mới mang tới xong, Chúc Vân Cảnh cũng lên giường nằm. Hạ Hoài Linh ngồi ở bên giường nhìn hấn: "Điện hạ không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể ở đây ngồi hết một đêm."

Chúc Vân Cảnh trở người qua: "Đùa giỡn vô lại cái gì."

Sau một trận xột xoạt, Chúc Vân Cảnh được một thân thể nam nhân ấm áp vòng tay qua rồi ôm vào trong ngực, hiện tại bản thân cũng lười động đậy, thành ra chỉ rủ mắt ngáp một cái. Hạ Hoài Linh ghé vào lỗ tai đối phương khẽ nỉ non: "Tước Nhi, đây là đang ở bên ngoài, cả người người cũng nặng nề, ta là lo ban đêm người không thoải mái, cho nên có ta ở đây giúp người cũng thuận tiện đôi chút."

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Muốn ngủ thì ngủ, tìm có làm gì."

Hạ Hoài Linh cười khẽ, cái bản tính này của Chúc Vân Cảnh, đúng là khiến người yêu thích.

Một đêm ngủ ngon hiếm thấy trôi qua, Chúc Vân Cảnh ngủ một mạch thẳng tới khi trời sáng tỏ mới tỉnh, lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình hấn. Hấn ngồi dậy hô một tiếng, người sai vật ở ngoài cửa liền nhanh chóng đi vào hầu hạ cho.

Lúc thay y phục Chúc Vân Cảnh có thuận miệng hỏi đối phương: "Hầu gia đâu rồi?"

“Nửa canh giờ trước hầu gia đã dậy, hiện tại đang luyện kiếm ở trong sân, hầu gia có nói chờ người tỉnh rồi ăn sáng xong sẽ tiếp tục lên đường.”

Hôm qua là một ngày đẹp trời, Chúc Vân Cảnh ra khỏi cửa phòng, quả thực nghe được tiếng vang loạch xoạch của thanh kiếm sắc bén như muốn chém gió dưới lầu. Hắn đứng bên cạnh tay vịn hành lang nhìn xuống dưới, trông thanh thanh trường kiếm trong tay Hạ Hoài Linh như nước chảy mây trôi, mỗi khi tung một kiếm đều thẳng thắn dứt khoát vẽ ra một đường vòng cung.

Có vẻ như ai kia đã phát hiện ra ánh mắt của Chúc Vân Cảnh, cho nên sau khi ra một chiêu cuối cùng bèn xoay người đáp xuống một cách oai vệ, sau đó rút trường kiếm vào vỏ. Đối phương đứng thẳng người, gương mặt nhìn qua đối đầu cùng tầm mắt Chúc Vân Cảnh, rồi theo bản năng cong môi nở nụ cười.

Chúc Vân Cảnh chột giật mình, trên trán Hạ Hoài Linh giờ đây óng ánh mồ hôi hột, từng tia nắng sớm như chói lọi tỏa sáng trên mặt đối phương, làm nụ cười của ai kia càng thêm vẻ huênh hoang, đây quả thực là bộ dáng tiêu sái bất kham* nhất hắn từng thấy.

— Bất kham: không chịu gò bó, phóng khoáng.

Ngay khi Chúc Vân Cảnh còn đang sửng sờ, Hạ Hoài Linh đã nhanh chân đi lên lầu, nắm tay hắn quay về: “Bên ngoài gió lớn, đừng để bị lạnh.”

Chúc Vân Cảnh cụp mắt: “.. Ừ.”

Dùng bữa sáng xong, bọn họ bắt đầu lên đường lần hai. Lúc này Chúc Vân cảnh đã dịch dung xong, mặc dù hắn gần như đều vui ở

trong xe ngựa không ra, nhưng chủ yếu nhằm đề phòng lỡ như có chuyện gì xảy ra, cho nên vẫn là cẩn tắc vô ưu*.

— Cẩn thận một chút vẫn hơn, không cần lo lắng gì.

Vừa qua khỏi trạm dịch chưa được bao lâu, đoàn xe liền ngừng lại, thì ra là đụng phải vị tân nguyên soái trấn giữ đại doanh kinh nam đang đi ngang qua, đối phương dẫn theo bốn thân binh, có lẽ là mới từ trong đại doanh đi ra, đang muốn về kinh.

Đối phương chủ động đi tới chào hỏi với Hạ Hoài Linh, hai người trên ngựa chấp tay chào nhau, sau đó hàn huyên đôi ba câu.

Vị thế tử họ Lương An Nhạc hầu mười bảy tuổi đột nhiên xuất hiện khiến cả triều liếc mắt nhìn này tên một chữ Trinh, lúc trước ở kinh thành cũng là một người cực kỳ biết điều, chưa từng thấy hắn tham gia vào yến hội của Thục Hòa công chúa. Lần đầu tiên hạ Hoài Linh gặp đối phương là trong Ngự Thư Phòng của Chiêu Dương đế, Chiêu Dương đế vô cùng lấy làm yêu thích người này, lúc bấy giờ trong kinh không biết bao nhiêu cặp mắt dõi theo hắn, mà vị Lương thế tử này sau khi nhậm chức vẫn luôn canh giữ đại doanh, mười ngày mới hồi kinh một lần, cho nên người khác coi như nếu có muốn cùng hắn thấy sang bắt quàng làm họ, cũng là chuyện không mấy dễ dàng.

Vừa nghe gã sai vặt nhỏ giọng bẩm báo xong, Chúc Vân Cảnh đẩy cửa sổ lộ ra một khe hở sau đó liếc mắt nhìn ra xa một cái. Người thế tử họ Lương đang cưỡi trên con tuần mã kia quả thực vô cùng xuất chúng, tướng mạo cũng là cực kỳ đẹp trai, có thể nói nếu so với Hạ Hoài Linh không thể phân ra cao thấp. Chỉ là lần đầu tiên Chúc Vân Cảnh nhìn thấy Hạ Hoài Linh, cảm thấy người này mặc dù bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong hết sức kiên cường chính trực,

mà cái người Lương thế tử kia rõ là cười đến ôn hòa, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác kỳ dị không nói nên lời.

Ngay lúc đối phương hững hờ quét tầm mắt tới, Chúc Vân Cảnh lập tức kéo cửa sổ xe qua, khiến cho ánh mắt của Lương Trinh chột hơi ngưng lại, đoạn khẽ mỉm cười cùng Hạ Hoài Linh nói: “Hầu gia mang theo nhiều gia đình đây đến biên quan nhậm chức, hẳn là cũng vất vả.”

Hạ Hoài Linh nhàn nhạt đáp lời: “Lần này đường xá xa xôi, cần nhiều người trợ giúp, chờ qua bên kia thì tốt rồi.”

Lại nói đôi câu, sau đó Lương Trinh cáo từ rời đi, hai người họ cũng chỉ mới cùng uống qua một lần rượu trong một buổi cung yến mà thôi, vốn chẳng thân thiết bao nhiêu, thành ra cũng không có gì để nói.

Khi đi qua thôn trấn nơi đại doanh kinh nam đóng quân, đoàn quân liền chuyển hướng, bắt đầu từ nơi này liền muốn một đường đi về phía Tây Bắc rồi.

Hạ Hoài Linh lên xe, đem chuyện vừa rồi nói cho Chúc Vân Cảnh nghe, Chúc Vân Cảnh gật gật đầu: “Ta thấy được, đúng là thứ ngông cuồng.”

“Ngông cuồng?” Hạ Hoài Linh cười nhẹ, “Vị Lương thế này rõ ràng mỉm cười đến một mặt dịu dàng gió xuân, có sao người nhìn ra lại thành ngông cuồng mất rồi?”

“Trực giác ” Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn về phía Hạ Hoài Linh, “Đừng nói người không nhìn ra.”

“Ừ, nếu nói ngông cuồng, chi bằng nói là đối phương hết sức tự tin cùng tự phụ đi, dù sao hấn mới mười bảy tuổi, đã coi như được lên làm nguyên soái chính nhị phẩm đại doanh kinh nam rồi, cho nên cũng ví như có một không hai.”

Chúc Vân Cảnh cười nhạt: “Chẳng phải lúc người mười bảy tuổi đã ở trên chiến trường giết người Di hay sao.” Cần gì phải nâng chí khí người khác, tự diệt uy phong mình.

“Ta biết người đứng ở phía ta, ” Hạ Hoài Linh không chút nào thấy ngại ngùng lên tiếng, “Nhưng lời ta nói cũng là thật, vị trí nguyên soái đại doanh kinh nam quan trọng như vậy cũng đưa cho hấn, chứng tỏ hấn nhất định không giống chúng ta, nhưng mà về chuyện được bề hạ coi trọng, thì ta thật ra nghe được một ít lời đồn đãi mơ hồ.”

“Lời đồn gì?”

Hạ Hoài Linh ho nhẹ một tiếng: “Có người nói... Vị Lương thế tử này là con riêng của bề hạ.”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Nếu là như vậy ngược lại cũng hợp lý, việc giao binh quyền vào trong tay nhi tử ruột của mình, đặc biệt người con kia không thể nói cho mọi người biết thân phận, chỉ có thể làm một đứa con riêng không có tư cách mơ đến ngôi vị đế vương, thì quả thực cũng yên tâm hơn nhiều so với người ngoài, huống chi, ai có thể trong chuyện này lòng Chiêu Dương để không chứa đựng chút hy vọng muốn bồi thường chứ.

Chúc Vân Cảnh xám mặt lại: “Lời đồn này truyền từ đâu ra?”

“Không biết, có điều bệ hạ sau khi hạ chỉ ban chết cho người đã có một khoảng thời gian bệnh liệt giường, mà vị Lương thế tử này đích thực thường xuyên tiến cung ở bên hầu thuốc than cho bệ hạ, thành thử ra mấy lời đồn đãi như kia truyền ra cũng không có gì là lạ.”

Chúc Vân Cảnh cau mày, Hạ Hoài Linh thấy vẻ mặt đối phương không mấy vui, bèn vỗ nhẹ mu bàn tay của hắn: “Điện hạ, việc này cũng không có quan hệ gì với người, đừng suy nghĩ.”

Một lát sau, Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, than thở: “Thôi, đúng thật chả có quan hệ gì tới ta, coi như bệ hạ có đến mười tám vị con riêng thì có làm sao, cho nên có cưng có chiều gì cũng không thể đưa đế vị cho bọn họ, tính ra không đủ trình uy hiếp A Tuyên.”

Chúc Vân Cảnh có thể nghĩ thoáng là tốt rồi, Hạ Hoài Linh cười thay đổi đề tài: “Hai ngày nữa chắc đã ra khỏi kinh đô và vùng lân cận, lúc đó người có thể được tự tại chút.”

Khóe miệng Chúc Vân Cảnh hơi nhếch: “Với tốc độ hiện tại của xe, không lẽ sợ hơn một tháng sau mới tới được biên quan?”

“Không sao, bệ hạ cũng biết này trời giá rét như này đi xe cũng không dễ, cho nên định ra thời hạn ủy nhiệm cực kỳ dư dả, hiện tại không cần phải gấp gáp.”

Chúc Vân Cảnh không nói nữa, mà tiếp tục đọc quyển thoại bản đang còn dở dang của mình.

Hạ Hoài Linh tới gần giường tay ôm đối phương, Chúc Vân Cảnh liếc nhìn hắn một cái, sau đó cũng không nhiều lời, đem hắn làm đệm thịt rồi tìm tư thế thoải mái dựa vào.

Hạ Hoài Linh cúi đầu, mùi thơm thoang thoảng quanh quẩn bên chóp mũi, rõ ràng đây là mùi hương hun bản thân dùng quen từ xưa đến giờ, không hiểu sao sau khi Chúc Vân Cảnh dùng lại đặc biệt cảm thấy thấm ruột thấm gan.

Cho Chúc Vân Cảnh dùng cùng loại hun hương với hấn, ngoại trừ có lợi cho ai kia cùng cái thai, Hạ Hoài Linh cũng tích trữ một ít tư tâm, chính là muốn cả hai có chung mùi hương, tựa như hơi thở của bọn họ sẽ từ từ giao hòa thành một khối, tuy hai mà một.

“Tức nhi...”

“Sao?” Chúc Vân Cảnh đang hết sức chuyên chú nhìn xem thoại bản trong tay, chỉ tùy ý đáp lại hấn một tiếng.

Hạ Hoài Linh cảm thấy buồn cười, hôm qua mới nói không cho kêu, hôm nay liền quên mất rồi. Chuyên mục đoán em rể của vợ anh Linh aka chồng bạn Tuyên bắt đầu, quá nà dễ phải hơm (̄ ∇ ̄) Bộ sau thể loại: hoàng đế thụ x quyền mưu công, tương ái tương sát, tác giả nói xong bộ này sẽ viết bộ đó, còn có làm hay không thì để tui cân nhắc sau nha.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chỉ Người Mà Thôi

Đầu tháng mười hai, Hạ Hoài Linh dẫn theo cả đội cùng Chúc Vân Cảnh rốt cuộc cũng tới được Quỳnh Quan.

Quỳnh Quan là một cứ điểm cửa khẩu tiếp giáp với Bắc Di quan trọng nhất ở thời Đại Diễn triều, được biết đến là vùng giao tranh quân sự. Đại Diễn quốc lập nước hai trăm năm, từ xưa cho đến hiện tại đều đóng một lực lượng quân đội canh gác tại nơi này. Nguyên soái sẽ đeo con dấu tướng quân, đây được xem là một địa vị cao cả. Nếu xét một phương diện mà nói, thì Chiêu Dương đế đứng thực đang cho Hạ Hoài Linh một quyền lợi cực kỳ to lớn.

Binh mã được điều đi kinh thành nửa tháng trước đã đến, cũng là bị điều đến đây làm tham tướng, thuộc hạ khi xưa của Hạ Hoài Linh là Khương Diễn hiện tại cũng đã tới, còn đặc biệt dẫn theo thân binh đi hơn ba mươi dặm đường tới trước để nghênh tiếp Hạ Hoài Linh, vừa trông thấy đối phương tỏ ra cực kỳ phấn khích: "Tướng quân, rốt cuộc người cũng đến rồi!"

Hạ Hoài Linh đã quen với giọng điệu lớn tiếng của Khương Diễn, nhưng hiện tại cũng không phải ở kinh thần, cho nên không cần tránh bị hiềm nghi gì, đoạn cười nói: "Trời lạnh nhiều con đường bị đóng băng, không dễ đi."

"Đúng, cứ khăng khăng bắt đi nhậm chức trong ngày mấy ngày đông lạnh giá như thế này, quả thực chịu đủ đầy đọa mà." Khương

Diễn nói xong thoáng liếc mắt nhìn, thấy Hạ Hoài Linh mang theo không ít người, một đoàn ngựa thật dài phía sau kéo từng xe hành lý, bèn cười chen ngang hí hửng nói: “Nếu như không biết tướng quân người chưa thành gia, ta còn tưởng người là dẫn theo gia quyến theo tới đây.”

Hạ Hoài Linh chỉ bình tĩnh khẽ gật đầu, làm cho Khương Diễn tròn mắt, hít vào một ngụm khí lạnh: “Người thật sự dẫn theo gia quyến sao?”

Hạ Hoài Linh cũng quay đầu đi liếc mắt nhìn một chiếc xe ngựa vài xám tầm thường lẫn vào đoàn xe, trong mắt hiện ra ánh sáng dịu dàng: “Sau này người sẽ biết, tạm thời đừng nói ra ngoài.”

Khương Diễn chỉ “khà khà” chép miệng cười, một mực bày ra cái vẻ mặt “Ta hiểu mà.” Tuy tướng quân bọn họ chưa cưới vợ, nhưng cũng đã hai mươi hai, trong hậu viện không có khả năng ngày cả một người hạ cũng không có, dấu cho dẫn theo tới đây cũng là một chuyện quá đổi bình thường.

Hạ Hoài Linh vẫn chưa giải thích, chỉ cho là ngầm thừa nhận.

Ngày hôm đó, đám người của Hạ Hoài Linh được tiếp đón vào phủ nguyên soái sắp xếp. Phủ nguyên soái trên trần cách gần cửa khẩu nhất, được xây dựng tuy không tính là hào hùng khí thế nhưng trông vô cùng trang nghiêm, Hạ Hoài Linh chọn cho Chúc Vân Cảnh.. một viện bí mật thanh tĩnh nhất, sau đó dẫn hạ nhân trong gia đình vào lập tức bắt tay vào thu dọn, còn hắn thì ra tiền viện, tiếp kiến đám thuộc hạ của mình.

Hai vị phó nguyên soái, tham tướng, binh canh gác... Một phòng đầy người, ngoại trừ Khương Diễn thì toàn bộ đều là những gương

mặt xa lạ, bọn người kia một mặt chào hỏi mặt khác âm thầm đánh giá Hạ Hoài Linh, Hạ Hoài Linh cũng không chút biến sắc quan sát bọn họ. Tính cách hai vị phó nguyên soái dường như hoàn toàn trái ngược nhau, một người mặt không hề cảm xúc trầm mặc ít lời, còn người kia khoe miệng lúc nào cũng mang theo một nụ cười ôn cần nho nhã tựa quan văn, hai người này đều là được điều từ nơi khác tới. Hạ Hoài Linh trước nay chưa từng qua lại với bọn họ, cho nên đầu tiên chỉ nhìn qua lý lịch, nhằm nắm được khái quát.

Hạ Hoài Linh cố gắng nói vài câu với mọi người, lại dặn dò thêm một ít chuyện, sau đó cho mọi người giải tán, chỉ để Khương Diễn ở lại.

“Người đã tới nơi này nửa tháng, có thể hiểu rõ những người kia không?”

Vừa nhắc tới những thứ này Khương Diễn liền đau đầu: “Hai vị phó nguyên soái kia có vẻ không hợp nhau, Đinh nguyên soái dễ chịu hơn chút, chỉ nghiêm túc thận trọng cúi đầu thao luyện quân tốt, chỉ là đôi khi có hơi hà khắc, còn Trần nguyên soái kia, thì khi giao thiệp với mọi người đều dùng điệu bộ như quan văn, trên người không có chút nào khí chất của một võ tướng, dù sao ta cũng chịu không nổi người này, ta còn nghe người ta nói hắn còn khá thân thiết với những thương nhân bên trong thành Hồ Dương kia, thường xuyên vào thành hưởng lạc.”

Hạ Hoài Linh cau mày: “Thành Hồ Dương?”

“Còn không phải sao.” Khương Dương vừa vỗ bàn vừa nói: “Hai ngày trước ta có đi vào thành cẩn thận mở mang tầm mắt một ít, mẹ kiếp càng nhìn càng thấy không thua kém kinh thành, những thương nhân kia cực kỳ có tiền, xây từng tòa từng tòa, tòa nào cũng khí thế

không vừa, hơn nữa so với phủ nguyên soái của người cho dù một nửa cũng không sánh kịp.”

Thành Hồ Dương là tòa thành trì nằm gần Quỳnh Quan nhất, chỉ cách không tới sáu mươi dặm, thành Hồ Dương này là nơi các thương nhân quan nội phải đi qua để tới quan ngoại kinh thương, mới đầu chẳng qua chỉ là một thị trấn nhỏ để thương nhân đặt chân nghỉ ngơi, mở ra chút quán trọ, trà lâu, tửu lâu, sau đó nhiều người tới lui dần dần liền phát triển lên, đặc biệt cũng là do chuyện làm ăn mua đi bán lại ở cửa này vào quan ngoại thực sự kiếm lời quá tốt, thành ra không ít thương nhân liền trực tiếp cắm rễ ở nơi này, ngay cả gia đình cũng theo tới, mua đất xây nhà, thế là từ một trấn nhỏ từ từ xây dựng thành một tòa thành trì lớn, nhân khẩu nhanh chóng tăng mạnh, mười năm trước, triều đình cũng mở phủ ở tại nơi này.

Tuy nói Hạ Hoài Linh đã ở đây được năm năm, thế nhưng hắn vẫn chỉ luôn ở tái ngoại hành quân xung quanh đánh trận chinh chiến, có hai lần đi qua thành Hồ Dương này nhưng đều đi gấp, lúc đến cũng đi qua con đường tắt nhanh nhất, chưa từng dừng lại trong thành bao giờ. Hạ Hoài Linh biết thành Hồ Dương phồn hoa, nhưng rốt cuộc nơi này phồn hoa tới mức nào, thì thật sự vẫn chưa được nhìn kỹ qua.

Hạ Hoài Linh thầm nghĩ, hắn là Chúc Vân Cảnh sẽ thích nơi này, ở chỗ này cũng có những tòa thành trì sang trọng, có lẽ sẽ khiến Chúc Vân Cảnh chịu dừng chân lại, đừng nói nếu như Chúc Vân Cảnh cảm thấy tẻ nhạt, hắn ép người ở bên mình cũng cảm thấy áy náy.

Khi Hạ Hoài Linh trở về, Chúc Vân Cảnh đã sắp xếp viện cùng gian phòng theo ý thích xong xuôi, lúc này đang đứng ở bên cửa sổ nhìn một cây khô trụi lủi thù người ra. Hạ Hoài Linh đi tới phía trước,

đỡ lấy vai đối phương: “Ngồi một chút đi, nếu không lát nữa vật nhỏ trong bụng lại quậy ngược.”

Chúc Vân Cảnh chậm rãi gật đầu, sau đó đi đến bên giường ngồi xuống, Ở trên đường suốt một tháng, đối với một thai phụ như hần mà nói, mỗi ngày rong ruổi mệt mỏi thật sự là một gánh nặng không nhỏ, lúc ở trên đường còn đỡ hai trận bệnh, cũng may là có thể bình an đến nơi.

Đại phu đi vào bắt mạch cho Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, che đi uể oải trong mắt.

Sau một hồi yên tĩnh, đại phu lên tiếng: “Nhiều lắm mười ngày nữa sẽ sinh, do đoạn đường đi bị xóc nảy, cho nên có thể sớm hơn, nhưng cũng may mạch tượng tính ra vẫn ổn định, không cần lo lắng quá.”

Hạ Hoài Linh sao có thể không lo lắng: “Hần vẫn cảm thấy chóng mặt, không có tinh thần.”

“Đi đường lâu hay bị như vậy, nghỉ ngơi mấy ngày là không sao, trước khi sinh nhớ chuẩn bị tinh thần cho tốt.”

Chúc Vân Cảnh khàn giọng hỏi: “... Sinh làm sao?”

Vị đại phu kiên trì giải thích: “Đợi đến ngày rạch một vết ở ngay bụng, sau khi lấy hài tử ra khâu lại là xong rồi.”

“Rạch bụng?” Lông mày của Chúc Vân Cảnh càng nhíu chặt hơn.

“Chỉ cần trước đó uống một loại đông y chế bằng thảo dược thì sẽ không có cảm giác đau. Thuốc kia được nghiên cứu chế tạo từ

một loại cỏ dại ở Nam Cương mà thành, vô cùng có công hiệu, chỉ có điều khi chờ được hiệu quả phải khó chịu mấy ngày.”

Sau khi đại phu rời đi, Hạ Hoài Linh liền ngồi xuống trước mặt Chúc Vân Cảnh đang như người mất hồn, chợt nắm chặt một bàn tay của đối phương: “Điện hạ...”

Chúc Vân Cảnh rũ mắt sờ sờ bụng của mình, qua một hồi lâu sau, mới khẽ nói: “Cuối cùng cũng coi như có thể móc thứ này ra rồi.”

Hạ Hoài Linh nắm chặt hơn: “Chờ hài tử sinh xong, người dưỡng thân thể khỏe lại, ta sẽ dẫn người đi khám phá xung quanh. Thành Hồ Dương rất nóng nực, còn có quan ngoại nữa, người muốn đi đâu cũng được.”

Mới tới một nơi xa lạ, dẫu cho lúc trước có chờ mong trông ngóng bao nhiêu, cũng sẽ cảm thấy bất an, đặc biệt là Chúc Vân Cảnh trong hoàn cảnh không còn lại gì theo hắn đến biên quan. Mặc dù đối phương không nói ra nỗi lo lắng cũng như hoang mang của mình, nhưng Hạ Hoài Linh cũng hiểu rõ được.

Chúc Vân Cảnh chỉ cái bụng mình: “Làm sao đi? Còn thứ phiền toái này thì sao?”

Hạ Hoài Linh cười nói: “Nhiều người hầu hạ nó như vậy, còn cần người bận tâm sao? Không lẽ người còn muốn tự mình nuôi?”

Bọn họ ngoại trừ dẫn theo hai đại phu từ trong kinh, còn dẫn thêm bốn bà vú cùng những nha hoàn nô tài thạo việc, những người này đều chuẩn bị cho vị tiểu tử tông trong bụng Chúc Vân Cảnh. Hạ Hoài Linh biết Chúc Vân Cảnh không thích đứa nhỏ này, nhưng dù

sao cũng là cốt nhục ruột thịt của mình, có lẽ tương lai sẽ thích thì sao?

Chúc Vân Cảnh bĩu môi: “Ta mới không nuôi.”

“Được, được, người nói không thì không.”

Chúc Vân Cảnh chuyển đề tài: “Ban nầy người mới đi gặp đám thuộc hạ của người phải không? Cảm thấy thế nào?”

“Cũng bình thường, hai người phó nguyên soái kia hình như không mấy hòa thuận, những người khác tạm ổn, chờ quan sát thêm một khoảng thời gian nữa.”

“Bệ hạ đưa mật chỉ cho người, bảo người điều tra chuyện ám sát của nguyên soái tiền nhiệm, người định khi nào ra tay?”

“Những chuyện này không cần người bận tâm, trước tiên người cứ an tâm chờ sinh xong lại nói.”

Chúc Vân Cảnh tức giận nói: “Nếu như người không tra được, bệ hạ nhất định cảm thấy người vô năng.”

Hạ Hoài Linh bật cười: “Người đang lo lắng bệ hạ sẽ trách cứ ta?”

“Cái này có liên quan gì tới ta chứ?”

Hạ Hoài Linh cười lắc lắc đầu, hẳn thực sự là yêu chết bộ dạng rõ ràng đứng về phía mình lại khẩu xà tâm phật này của Chúc Vân Cảnh. Có điều nói đến chuyện này, thật sự hơi có chút phiền toái, nguyên soái tiền nhiệm kia lúc trước chết ở trong thư phòng trong phủ, là bị người đâm một nhát kiếm xuyên tim, hiện trường không

lưu lại một chút manh mối hay khả năng nào, giờ muốn điều tra quả thực là chuyện không dễ dàng.

“Tức nhi, cây khô ngoài cửa sổ kia là ra kêu người chuyển đến, người có muốn thử trồng loại khác không? Lúc trước trên trang trồng cây mai rồi, ta thấy cây quế hoa cũng không tệ, hay là, ta trồng cây lựu cho người?”

Chúc Vân Cảnh: “.....”

Hạ Hoài Linh không biết là thật sự không hiểu hay là cố ý giả ngu, đầu tiên là ở bên biệt cung tặng hoa lựu cho hấn, hiện tại lại nói muốn trồng cây lựu cho hấn, có cần phải một mực như vậy không?

Hạ Hoài Linh: “Người không thích sao?”

“... Người biết tại sao lại xuất hiện thứ thuốc có thể làm nam tử mang thai không?”

Hạ Hoài Linh cười khế, ánh mắt bỗng trở nên sáng ngời nhìn Chúc Vân Cảnh: “Điện hạ, cố sự về cây lựu ước hẹn giữa hoàng đế thái tổ cùng hoàng hậu đã lưu truyền hơn hai trăm năm qua, có khi con nít ba tuổi còn biết. Đế hậu tình thâm, nhưng bởi vì hoàng hậu là nam tử không thể nam mang thai, nhưng trời phù hộ Đại Diễn ta, cho nên mới có thần y Nam Cương nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc sinh tử, có thể duy trì ngôi vị.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Người cảm thấy cố sự này rất cảm động sao?”

Hạ Hoài Linh hỏi ngược lại hấn: “Điện hạ không cảm thấy như vậy?”

Chúc Vân Cảnh không cho là đúng: “Hoàng hậu vốn không muốn dùng thân nam tử của người mang thai, là do hoàng đế thái tử ép buộc người uống thuốc sinh tử, thành thử sau khi sinh hài tử ra hoàng hậu vẫn luôn sầu não uất ức. Không bao lâu sau, hoàng đế liền cảm thấy mệt mỏi bèn nạp người mới, bởi vậy hoàng hậu càng thêm sầu lo, không được mấy năm liền qua đời. Lúc đó hoàng đế thái tử mới hối hận, giải tán hậu cung, xóa đi dấu vết tồn tại của những người khác khiến cho người ngoài nghĩ là hoàng đế chỉ có một mình hoàng hậu, mỗi ngày đều nhớ nhung không dứt, bởi vì thế, sau này mới lưu truyền ra một đoạn cổ sự về giai thoại đế hậu tình thâm được người đời ca tụng.

Hạ Hoài Linh yên lặng, Chúc Vân Cảnh giờ tay chỉ trở bờ vai của hắn: “Vì thế cho nên sau này đừng tiếp tục nghĩ đến chuyện học theo hoàng đế thái tử làm ra mấy chuyện gặt người kia, có hiểu không?”

Hạ Hoài Linh: “... Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ta làm sao có thể tùy tiện đặt điều cho tổ tiên của mình, những chuyện này đều là do những lão nhân trong cung qua từng đời tương truyền nhau, nhưng dù sao cũng là bí mật chốn cung đình, cho nên hiện tại càng ngày càng ít người biết.”

Hạ Hoài Linh lại nắm tay Chúc Vân Cảnh lần nữa: “Điện hạ cứ chờ xem, lòng của ta, không giống hoàng đế thái tử, cũng khác với những người trên thế giới. Lòng ta hướng tới, chỉ người mà thôi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hỉ Đắc Lân Nhi

Giải thích tên chương: Hỉ đắc lân nhi là chúc mừng gia đình người khác sinh ra được quý tử, bình thường được dùng cho các gia đình giàu có phú quý.

Đến buổi tối ngày thứ ba ở biên quan, Chúc Vân Cảnh vừa mới ngủ chưa được bao lâu, cái bụng đột nhiên không báo trước trở nên đau nhói, lúc đầu bản thân hấn cứ tưởng giống lúc trước, nhin một chút liền khỏi, cho nên chỉ trở mình không để ý đến nữa.

Sau gần nửa canh giờ, người canh gác bên ngoài chợt nghe được âm thanh rên rỉ bèn đi vào nhìn, trông thấy Chúc Vân Cảnh đau đến mức đầu đầm đìa mồ hôi, cả người co giật, thần trí giờ đây đã trở nên mơ hồ.

Hạ Hoài Linh nghe bẩm báo xong liền vội vã đi tới, hai người đại phu đang bận rộn chuẩn bị. Hạ Hoài Linh bước nhanh tới bên giường, thấy Chúc Vân Cảnh co rúm trên giường có vẻ cực kỳ đau đớn, lúc này lông mày chau lại hỏi: “Chuyện gì thế này?”

“Sắp sinh rồi.” Một đại phu lớn tuổi có kha khá kinh nghiệm phong phú trấn an hấn: “Không sao đâu, hài tử sẽ được lấy ra nhanh thôi.”

Hạ Hoài Linh ngồi giường ở đầu giường hơi ôm lấy Chúc Vân Cảnh, để nửa người trên của đối phương tựa vào mình, rồi tỉ mỉ mà giúp hấn lau chùi mồ hôi lạnh trên trán.

Đại phu nhắc nhở Hạ Hoài Linh: “Cần cho hần uống thuốc giảm đau trước.”

“Để ta.” Hạ Hoài Linh nhận lấy chén thuốc trong tay đại phu, nhẹ nhàng nắm lấy hàm dưới của Chúc Vân Cảnh, sau đó ghé vào bên tai khẽ gọi tên đối phương: “Tịch Tước, Tước nhi...”

Qua một lúc lâu sau, rốt cục Chúc Vân cảnh cũng có phản ứng, hai mắt mê man nhìn Hạ Hoài Linh. Hạ Hoài Linh thấy vậy chỉ biết động viên: “Đừng sợ, người sắp sinh, chỉ cần uống thuốc, hài tử sẽ lập tức đi ra.”

Chén thuốc đưa tới bên mép, Chúc Vân Cảnh theo bản năng mở miệng, cau mày uống hết một chén không biết là thuốc gì vào trong bụng.

“Trễ lắm là một phúc nữa sẽ có công hiệu, ráng nhịn chút.” Đại phu nói xong, lại đi tới gian ngoài tiếp tục chuẩn bị.

Chúc Vân Cảnh uể oải nhắm hờ mắt tựa vào Hạ Hoài Linh, công hiệu của thuốc tác dụng cực kỳ nhanh, sau khi cả người từ từ trở nên tê dại thì cơn đau đớn cũng theo đó biến mất. Hạ Hoài Linh cúi đầu dùng đôi môi khẽ chạm lên gò má trắng bệch không còn chút máu của đối phương mà hỏi: “Còn đau không?”

Chúc Vân Cảnh nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói khàn khàn: “Không cảm giác.”

“Vậy thì tốt.”

Thấy vành mắt Hạ Hoài Linh cũng trở nên đỏ hoen, khóe môi Chúc Vân Cảnh hơi cong lên, trên mặt nặn ra một ý cười: “Sao người cũng khóc vậy?”

Hạ Hoài Linh ôm tay đối phương khẽ run: "... Không có."

Chúc Vân Cảnh"chặc" một tiếng: "Kích động như vậy sao? Người giống như còn căng thẳng hơn cả ta."

"Ta là lo cho người... Xin lỗi."

"Nói áy náy cái gì? Người cảm thấy việc để ta sinh con cho người là có lỗi với ta sao?" Chúc Vân Cảnh gật gật đầu, "Người quả thật có lỗi với ta, nếu thấy thật sự hổ thẹn vậy thì sinh lại cho ta là được, coi như trả cho ta rồi."

Hạ Hoài Linh: "...."

Rất nhanh sau đó, Chúc Vân Cảnh đã không còn tâm tình đâu để mà nói đùa, lúc này đại phu đã chuẩn bị kỹ càng tiến vào trong phòng, khi xiêm y được vén lên, hần theo bản năng mà nhắm mắt lại, Hạ Hoài Linh cũng nghiêng đầu đi, không dám nhìn. Một con dao được khử trùng bằng rượu mạnh chậm chậm rạch một đường trên bụng Chúc Vân Cảnh, hai vị đại phu một người mổ chính, người còn lại làm trợ thủ. Không lâu sau, một tiếng khóc "oa oa" nỉ non vang lên, một đứa nhỏ sơ sinh nhăn nheo người đầy máu được lấy ra.

Hạ Hoài Linh chỉ liếc mắt một cái, sau đó liền dồn toàn bộ sự chú ý lại lên người Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh hiện tại vẫn chưa mở mắt ra, lông mi cũng đang liên tục hơi giật giật. Bà vú chờ bên ngoài đã lâu liền ôm đứa nhỏ ra ngoài tắm rửa, còn đại phu trán ướt đầm mồ hôi ở lại tiếp tục khâu vết thương.

Lại qua gần nửa canh giờ, sau khi vết thương được khâu xong xuôi, lại vẩy lên chút thuốc đã được nghiền thành phấn lên đó, cuối

cùng là dùng băng gạc quấn từng vòng lên. Khi hoàn thành, hai đại phu đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Hoài Linh hỏi bọn họ: “Đây là thuốc gì?”

“Giúp vết thương mau chóng khép miệng, cũng có thể phòng ngừa vết thương thối rửa mưng mủ. Hầu gia cứ yên tâm, sau này chỉ cần mỗi ngày đều thay băng đắp thuốc một lần, thì chừng hơn tháng nữa vết rách này sẽ lành lặn.”

“Trên người ta vẫn không có chút cảm giác nào, ” Chúc Vân Cảnh rốt cục cũng mở miệng, tiếng nói hơi khàn, “Dược hiệu lúc nào mới hết?”

“Chờ qua canh giờ khác, sau khi dược hiệu hết thì sẽ cảm thấy hơi đau, nói không chừng còn có thể lên cơn sốt, có điều sẽ không nghiêm trọng mấy, chỉ cần uống chút thuốc là tốt rồi.”

Chúc Vân Cảnh mỗi một gạt gạt đầu, bà vú ôm đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó dùng tã lót bọc đứa nhỏ sơ sinh này lại rồi tiến lên chúc mừng bọn họ: “Chúc mừng hầu gia, chúc mừng hầu gia, là con trai!”

Hạ Hoài Linh chưa nói kịp nói gì, thì Chúc Vân Cảnh đã giành trước nói: “Ôm tới, cho ta nhìn một cái.”

Bà vú tiến lên một bước đưa đứa nhỏ đến trước mặt bọn họ. Lúc này cậu nhóc kia đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ xíu nhăn nheo, vừa không trắng mịn cũng chẳng dễ thương gì. Nhưng bà vú lại cười nói “Tiểu công tử cực kỳ giống hầu gia, vừa nhìn liền biết chính là hai cha con!”

Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh một lúc, rồi lại nhìn sang đứa bé trong tay bà vú một lúc: “...” Rốt cuộc là từ nơi nào nhìn ra được

cả hai vô cùng giống nhau vậy?

“Xấu quá.” Chúc Vân Cảnh ghét bỏ nói.

Hạ Hoài Linh cười nhẹ: “Tiểu hài tử vừa ra đời chính là như vậy, đợi lớn thêm tí nữa là đẹp thôi.”

Chúc Vân Cảnh không tin: “Xấu như vậy bộ lớn lên có thể sẽ đẹp sao?”

“Nhất định có thể, hài tử của người với ta sẽ không xấu.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong vành tai cũng ửng đỏ, bèn dời tầm mắt đi chỗ khác: “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi.”

“Được rồi.” Hạ Hoài Linh để bà vú ôm đứa nhỏ đi, tiếp đó kêu người tới dọn dẹp gian phòng, sau cùng không quên tặng chút tiền thưởng cho hai đại phu cùng mấy người hầu, sau khi để bọn họ ra ngoài hết, thì chính hấn lại tuép tục ở lại bên cạnh Chúc Vân Cảnh.

Đã sắp đến giờ dần, Chúc Vân Cảnh ngáp cả ngày trời, hiện tại cũng không còn tâm tư suy nghĩ gì nhiều, bèn nhanh chóng ngủ say. Hạ Hoài Linh thì ở một bên trông chừng, giúp đối phương đắp chăn cẩn thận.

Bởi vì dược hiệu của thuốc giảm đau vẫn còn, cho nên Chúc Vân Cảnh ngủ vô cùng ngon giấc. Hạ Hoài Linh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve giữa đôi lông mày đối phương một lúc, sau đó bắt giác cong cong khóe môi.

Đến khi tỉnh lại đã là buổi trưa, Chúc Vân Cảnh vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Hạ Hoài Linh ngồi ở một bên đọc sách, hấn thử giật giật thân thể, ai ngờ lại động đến vết thương ngay bụng, đau đến

mức khế rên lên một tiếng. Hạ Hoài Linh lúc này chột đặt quyển sách trên tay xuống, rồi dựa vào trong ghế lấy bờ vai đối phương: “Đừng nhúc nhích, có phải bị đau không?”

Chúc Vân Cảnh cắn chặt răng nói: “Đau.”

“Được hiệu hết sẽ bị như vậy, đại phu vừa mới tới chẩn mạch cho người rồi, nói là không có vấn đề gì, trước tiên người ăn chút cháo, lát nữa uống thuốc.”

Chúc Vân Cảnh không xuống giường được, Hạ Hoài Linh ngồi ở bên giường rút từng muỗng cháo loãng đã được nấu nhừ vào trong miệng đối phương, nhưng Chúc Vân Cảnh hơi bị mất tập trung: “... Đứa nhỏ đâu?”

“Một canh giờ trước uống sữa xong ngủ rồi.”

“Ngủ nhanh dữ vậy.”

Chúc Vân Cảnh nhỏ giọng thầm thì một câu, Hạ Hoài Linh nghe thấy bèn khế cười: “Nếu người muốn nhìn, đợi nó tỉnh, ta gọi người ôm tới.”

“... Thôi khỏi đi.”

Hạ Hoài Linh lại nói: “Người đã nghĩ xong chuyện đứa nhỏ lấy họ ai tên gì chưa?”

Chúc Vân Cảnh lấy làm lạ: “Đã làm thế tử thì tất nhiên lấy họ người, tên người cứ đặt đi, ta làm sao biết bên nhà người có quy củ gì hay không.”

Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh chợt trở nên sâu hơn, hần suy nghĩ một lúc rồi nói: “Vậy thì gọi Hạ Khải Ngọc đi, thế hệ này Hạ gia đều lấy chữ khải làm tên lót, ta thấy chữ ngọc làm tên cũng không tệ, người cảm thấy làm sao?”

“Hạ Khải Ngọc?” Chúc Vân Cảnh đọc hai lần, đoạn gật đầu, “Được rồi.”

“Vậy còn nhũ danh thì sao? Hay là điện hạ đặt một nhũ danh cho đứa nhỏ đi?”

Chúc Vân Cảnh đảo con người qua lại, sau đó bật thốt lên: “Nguyên Bảo.”

Hạ Hoài Linh: “... Danh tự này cũng xem như hợp với ý nghĩa chữ ngọc, vậy cứ như thế đi.”

Chúc Vân Cảnh hừ nhẹ: “Người không hài lòng thì nói thẳng đi?”

“Không có, người cũng là cha của đứa nhỏ, đặt tên gì cũng hay, cái tên Nguyên Bảo cực kỳ hay, “

“... Ta thấy người rõ ràng là vô cùng miễn cưỡng thì có.”

Hạ Hoài Linh bật cười: “Thật không mà, danh tự này rất thú vị, cứ như vậy đi. Còn có một chuyện nữa, ta đã giúp người chuẩn bị xong một thân phận mới, nguyên quán Cảnh Châu, là tôn tử của một dòng họ thế giao với tổ phụ ta. Gia đình kia cũng họ Tạ, là thư hương môn đệ*, gia phong rất tốt.”

— Thư hương môn đệ: dòng dõi Nho học (chỉ gia đình có học thức)

Chúc Vân Cảnh “Ừ” một tiếng: ” Không bị bại lộ là được.”

“Chỉ có điều thân phận thế tử của Nguyên Bảo hơi khó, thân phận này cần phải bẩm tấu lên triều đình sắc phong. Nếu bây giờ người đồng ý kết hôn với ta, có được thân phận hầu phu nhân, thì việc cho Nguyên Bảo làm thế tử mới có thể thuận lý thành chương, chỉ là nhỏ nhất cũng phải được đến một tuổi, thành ra phải đợi đến năm sau mới xin sắc phong được.”

Chúc Vân Cảnh nhướng mày: “Nói đi nói lại người vẫn là muốn ta làm hầu phu nhân, vậy người định làm sao giải thích sự xuất hiện của ta cho người khác nghe đây?”

“Cái này dễ thôi, cứ nói do tổ phụ thấy tuổi ra không còn nhỏ nữa, lại phải tới biên quan, sợ ta ở đây không tìm được người hợp ý để nối dõi, bèn làm chủ giúp ta tìm người ở Cảnh Châu, kể mẫu ta cũng đáp ứng rồi, cho nên chuyện đã làm xong. Chờ thêm hai tháng nữa, khi đó trời ấm áp người cũng dưỡng thân thể khỏe, chúng ta tổ chức một buổi lễ kết hôn, sau này người không cần kiêng kị gì khi xuất hiện trước mặt mọi người.”

“... Vậy còn tổ phụ người bên kia thì làm sao?”

“Báo cho bọn họ một tiếng là xong, ngoài tổ phụ ra không cần quan tâm ai khác.”

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại: “Người mau thành thật nói cho ta biết, những chuyện này người tính toán bao lâu rồi?”

Hạ Hoài Linh cười thẳng thắn: “Lên kế hoạch từ lúc còn ở trong kinh, Tước nhi, người mau đồng ý đi, nếu như người không thích ta, thì hai chúng ta làm một đôi phu thê giả là được, sau khi người có

thân phận muốn làm cái gì cũng sẽ tiện hơn, không cần phải trốn đông nấp tây nữa, như vậy chẳng phải tốt hơn hay sao? Hơn nữa nơi này là biên quan, người cũng không cần lấy thân phận hầu phu nhân đi xã giao gì cả, cho dù là có, ta cũng sẽ giúp người từ chối, cho nên người không cần lo lắng mấy chuyện này.”

Chúc Vân Cảnh trầm mặc, sau một hồi lâu, mới rử mắt khẽ lên tiếng hỏi: “Nếu có một ngày ta muốn rời khỏi nơi này, người chấp nhận thả ta đi sao?”

“..... Nếu thật sự không giữ được người, ta cũng chịu thôi.”

“Vậy cũng tốt, ta đáp ứng người là được chứ gì.”

“Được, vậy thì trước tiên để ta kêu người đi xử lý.”

Hạ Hoài Linh không nói gì nữa, chờ đôi phương ăn cháo xong lại bưng thuốc đi vào. Trong lòng Chúc Vân Cảnh có chút không thoải mái không nói nên lời, hẳn cảm giác được mới đầu Hạ Hoài Linh đang vô cùng vui vẻ, sau chỉ vì vì bản thân hắn nói thêm hai ba câu thuyết phục, lại cảm thấy đôi phương ít nhiều gì hình như có chút hụt hẫng rồi thì phải.

Chúc Vân Cảnh không cam kết ra miệng cái gì, hắn vốn không tin mấy chuyện tình ái này, lúc trước đối xử với người Hứa Sĩ Hiển kia chẳng qua cũng chỉ vì nấy chút tham sắc, về sau liền đơn giản chỉ là vấn đề mặt mũi, bây giờ đổi thành Hạ Hoài Linh, mặc dù hiện tại bản thân động tâm, nhưng liệu ai có thể nói chính xác chút lòng này có thể kéo dài hay không.

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên hơi nặng nề, mãi đến tận khi đột nhiên truyền tới âm thanh khóc nỉ non của trẻ sơ

sinh, Hạ Hoài Linh chau mày: “Nguyên Bảo khóc dữ dội quá, sợ sẽ làm phiền người, ta vẫn là nên đổi nó qua viện khác.”

Chúc Vân Cảnh theo bản năng liếc mắt nhìn tới trước cửa sổ một chút: “Người... kêu người ôm tới cho ta nhìn một chút.”

Bà vú ôm đứa nhỏ vào, Chúc Vân Cảnh có chút khó chịu nhận lấy, bởi thân thể vật nhỏ này quá ư mềm, lúc ôm vào trong ngực cảm thấy cả người không mấy thoải mái. Chúc Vân Cảnh ngoại trừ cứng nhắc nắm lấy tay cũng hoàn toàn không biết phải làm cái gì bây giờ, tất cả đều dựa vào sự hướng dẫn của bà vú ở bên.

Mắt đứa nhỏ mở ra một khe nhỏ, Chúc Vân Cảnh tò mò chọt chọt gương mặt mềm mềm như đậu hũ non của nó rồi khẽ nở nụ cười: “Vẫn xấu.”

Hạ Hoài Linh bất đắc dĩ nói: “Mới một ngày mà thôi, không nhanh như vậy.”

Chúc Vân Cảnh bĩu môi, con trai của hắn sao mà có thể xấu như vậy. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy vật nhỏ này chui ra từ bụng, hắn nhất định hoài nghi là bị người ta trộm tráo mất.

“Thôi, cứ để nó ở đây đi, mới lớn được có tí, cũng đừng chuyển tới chuyển lui nhiều.”

Tác giả có lời muốn nói: Đừng hỏi tại sao cổ đại có mỗ để, thế giới nam nam sinh tử không gì là không thể!!!

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tự Tin Hay Tự Ti

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chiêu Dương năm thứ hai mươi, mùa xuân tháng giêng.

Vừa mới qua năm mới xong, đầu xuân nơi biên quan vẫn còn đọng lại khí trời se lạnh chưa đi, trong phòng Chúc Vân Cảnh từ trước ra sau đặt bốn, năm chậu than, hần tựa ở bên giường nhằm chán đọc sách, bên cạnh là nhi tử mới đầy tháng chưa được bao lâu đang ngủ say như chết.

Hạ Hoài Linh trước khi vào cửa còn đặc biệt phủ thêm tuyết bám trên người mình xuống sạch sẽ, khi vào cửa vẫn có hơi ớn lạnh, liền đi đến chậu than ngồi chốc lát mới dám tới gần Chúc Vân Cảnh và nhi tử.

“Nguyên Bảo vẫn chưa tỉnh sao?”

Hạ Hoài Linh hết sức nhỏ giọng, Chúc Vân Cảnh nghe vậy liền buông sách xuống, dùng ngón tay bóp bóp trên gương mặt mềm mại của nhi tử: “Ngủ y như heo vậy.”

Hạ Hoài Linh khẽ cười cười, Chúc Vân Cảnh luôn như vậy, ngoài miệng cứ tỏ vẻ ghét bỏ kỳ thực trong bụng cực kỳ quan tâm, sau khi sinh hài tử vẫn ở bên cạnh đối phương, nếu vật nhỏ kia òa khóc lúc

thích thú hẳn còn có thể dỗ dành, mà ngay cả Hạ Hoài Linh tự nhân bản thân cũng không kiên trì được như thế.

“Tiểu hài tử đều ngủ như thế, đợi lớn hơn chút nữa là tốt rồi.”

Chúc Vân Cảnh gật gật đầu, Hạ Hoài Linh đã nói thì hẳn sẽ tin, lúc trước Hạ Hoài Linh có từng nói Nguyên Bảo sẽ không xấu xí, hẳn vốn vẫn cảm thấy vô cùng hoài nghi, nhưng vừa qua một tháng, thì mấy màu xám tím trên người đã dần biến mất, khuôn mặt nhăn nhoe cũng giãn ra, trở nên béo trắng cực kỳ đáng yêu, làm cho Chúc Vân Cảnh hết sức hài lòng, con trai hẳn nên có dáng dấp mập mạp trắng tròn như vậy chứ.

Hạ Hoài Linh đưa phong thư cầm trong tay đưa cho Chúc Vân Cảnh: “Ngũ điện hạ gửi.”

Chúc Vân Cảnh lấy thư ra, bên trong là một xấp dày Chúc Vân Tuyên viết cho mình, tất cả đều là những lời hỏi thăm thân thiết, nói là hẳn đã nhận được tin tức hài tử sinh ra, theo cùng xấp thư này còn có một khóa vàng truyền mệnh, vật này gửi cho đại chất tử.”

— Khóa vàng truyền mệnh: (hình)

u18027162302664643643fm26gp0jpg

Hạ Hoài Linh nói cho Chúc Vân Cảnh nghe: “Nửa tháng trước bộ hạ truyền thánh chỉ, phân đất phong hầu cho chư tử, ngay cả bát điện hạ còn đang bú sữa đều được phong vương, bộ hạ phong Thụy vương cho ngũ điện hạ, sau đó còn chỉ hôn cưới nhi nữ thị lang nhị phẩm cho.”

“Ta biết, trong thư A Tuyên có nói, là nhi nữ lễ bộ tả thị lang, gia thế kém xa với thê tử của Chúc Vân Tuần. Tháng trước Chúc Vân

Tuần thành hôn, quy cách lễ cưới giống đại hôn thái tử thật sao?”

Hạ Hoài Linh nói: “Nhưng dù sao hấn cũng không phải thái tử, bệ hạ cũng chỉ phong vương cho hấn mà thôi, cái này rõ ràng là không có ý định lập thái tử.”

Chúc Vân Cảnh không nói thêm nữa, ném lá thư vào trong chậu than.

Tiểu Nguyên Bảo nằm trên tháp thượng không báo trước nhếch môi gào khóc, bà vú lập tức tới ôm đem qua gian sát vách cho bú sữa.

Chúc Vân Cảnh thu tâm tình lại, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ: “Tuyết gần như ngừng rồi, ta muốn ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài?”

“Ừ.”

Hấn đã tới nơi đây sắp được hai tháng, nhưng vẫn vùi bên trong tiểu viện này chưa từng ra khỏi cửa, hiện tại nếu như cứ làm ỏ trong đây không chừng lại ghen thành bệnh.

Trong lòng Hạ Hoài Linh tất nhiên hiểu rõ, cho nên không có ngăn hấn: “Người muốn đi nơi nào?”

Chúc Vân Cảnh chăm chú suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đến trước biên quan xem chút đi.”

Cửa khẩu cách phủ nguyên soái không xa, xe ngựa đi ra ngoài phủ từ cửa bên, chỉ khoảng nửa giờ sau liền đến. Vì để tránh khỏi phiền phức, Chúc Vân Cảnh vẫn đeo mũ rèm đen bước từ trên xe

xuống, sau đó theo bản năng ngược mắt nhìn lên, tường thành cao chót vót nơi đây còn nguy nga trang nghiêm hơn cả chỗ kinh thành hấn từng nhìn qua. Nó cứ lảng lảng mà đứng sừng sững ở đó, từ thuở tiền triều đến hiện tại đã được hơn sáu trăm năm lịch sử.

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, Hạ Hoài Linh nắm lấy tay đối phương: “Đi lên xem một chút đi.”

Mỗi một nơi trong cửa khẩu đều có một lực lượng hùng hậu canh gác, bên trên thành lầu thì có binh lính đang xếp thành hàng thao luyện trong gió rét, nếu phóng tầm mắt ra xa, thì khung cảnh này một đoàn đen kịt, tựa như khôi giáp kiên cố trên lưng kỳ lân.

“Theo ta được biết, thì nguyên soái trước đảm nhiệm việc cực kỳ tốt, luyện binh có câu, lúc nào cũng có phương pháp dụng binh, thưởng phạt phân minh, ở trong quân cũng cực kỳ có danh vọng, cho nên những người này mỗi ngày đều phải thao luyện tám canh giờ, gió mặc gió, mưa mặc mưa, không được lười biếng, đây đều là quân quy do nguyên soái tiền nhiệm để lại, bây giờ ta liền tiếp tục sử dụng.”

Chúc Vân Cảnh im lặng không lên tiếng nghe Hạ Hoài Linh nói xong, sau đó đi tới trên tường thành. Hấn sờ lên bức tường gạch màu xanh loang lổ đầy tro bụi phủ kín đầy tuyết, chợt ngẩng mặt phóng tầm mắt về phía phương xa.

Tuyết vực mênh mông vô bờ, làn tuyết trắng mênh mang bao trùm lấy biển rừng bát ngát cùng những đồng cỏ vô biên kéo dài đến tận chân trời, còn sắc trời vẫn khoác trên người màu xanh khác biệt, xa xa phác họa ra đường nét núi non trùng trùng điệp điệp, mặt hồ đông thành băng nằm dưới chân núi được ánh mặt trời chiếu rọi lóe ra ánh sáng chói chang rực rỡ, bên hồ đọng lại sương hoa, hòa lẫn

với những hạt sương màu bạc của ngọc thụ quỳnh chi* khiến cho người ta đặc biệt chói mắt, đàn ngựa hoang phi nhanh qua, làm cho đám tuyết trắng bắn lên đầy trời tràn đầy khí thế.

— Ngọc thụ quỳnh chi: chỉ những cây cối đẹp.

Chúc Vân Cảnh cảm thấy hơi choáng. Mặc dù hắn đã từng tưởng tượng qua cảnh trên vô số lần, nhưng khi tận mắt chứng kiến đúng là chấn động.

Lần đầu tiên hắn rõ ràng cảm nhận được nơi này đúng là biên quan, chứ không phải chốn kinh đô hoàng thành xa ngàn dặm làm hắn mơ mơ màng màng.

Hạ Hoài Linh thấy đối phương nhìn đến mê say, liền giơ tay nắm lấy bờ vai hắn: “Chờ khí trời ấm áp lên chút, cũng như người hoàn toàn khỏe lại, ta sẽ dẫn người ra ngoài nhìn ngắm.”

Chúc Vân Cảnh lấy lại tinh thần, khẽ gật đầu, rồi than thở: “Khó trách sao người lại có thể chịu đựng ở chỗ này nhiều năm như vậy.”

Hạ Hoài Linh cười lắc đầu: “Tức nhi, phong cảnh đẹp thế nào, nhìn lâu cũng sẽ cảm thấy vô vị đơn điệu, ta ở chỗ này không phải là vì chịu đựng, mà là vì nó nằm trong chức trách mà thôi.”

Chúc Vân Cảnh liếc mắt nhìn về phía hắn: “Ý của người là người có mới nới cũ?”

Hạ Hoài Linh: “...”

Chúc Vân Cảnh sâu xa lên tiếng: “Là vậy rồi, phong cảnh đẹp như vậy nhìn mãi cũng thấy vô vị buồn tẻ, người cũng vậy, cho dù

có đẹp như thế nào thì sau một thời gian dài cũng sẽ cảm thấy như bao ngày, hưởng chi dung nhan dần già đi.”

“Tức nhi, người phải tin rằng, có người thích người không hẳn chỉ vì dung mạo của người.”

Chúc Vân Cảnh cười nhạt: “Thật sao? Như thế tính ra cũng lạ.”

Hạ Hoài Linh nghe vậy chột cau mày: “Tịch Tức.. Ta mới phát hiện ra, thì ra người cũng không tự tin như thế.”

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh trở nên trầm lắng, âm thanh cũng hạ xuống: “Ta thua thất bại thảm hại, giờ còn có tự tin gì.”

Hạ Hoài Linh nắm chặt tay đối phương: “Người còn trẻ, mặc dù đã thay đổi thân phận, nhưng vẫn còn một tương lai tốt đẹp phía trước. ta đã nói ta sẽ không trói buộc người, cho dù người muốn làm gì, ta đều sẽ ủng hộ người.”

Ý nóng hằm hập không hề che giấu trong mắt Hạ Hoài Linh, Chúc Vân Cảnh khẽ giật đôi mi, đôi mắt phía sau tầm lưới đen liên tục trào dâng cảm xúc.

Cả hai đối diện nhìn nhau không nói gì một lúc, sau đó có người đến ngắt ngang cuộc đối thoại dở dang giữa hai người. Người tới là phó nguyên soái Đinh Dương đang tự mình thao luyện quân binh trên thành. Lúc bọn họ tới Đinh Dương có nhìn thấy, nhưng vẫn kiên trì chờ thao luyện xong mới tới chào hỏi Hạ Hoài Linh. Hạ Hoài Linh cũng không lưu ý mấy, bởi dù sao vị Đinh phó soái kia cũng là dạng tính cách này, luôn nề nếp tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc có sẵn, không hay xen vào.

Đinh Dương cũng không nói gì thêm, sau khi chào xong liền muốn trở lại tiếp tục luyện binh, thế nhưng Hạ Hoài Linh chợt gọi người lại: “ta nghe nói, người đang lén lút điều tra nguyên nhân cái chết của nguyên soái tiền nhiệm, chuyện này là thật sao?”

Trong đôi mắt tối om của Đinh Dương bắt chợt xuất hiện thêm chút đề phòng, Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Trước khi ta tới nơi này, bộ hạ có ra mặt chỉ, để ta điều tra rõ chuyện nguyên soái tiền nhiệm bị ám sát, cho nên ta cần nhiều manh mối hơn, nếu như người biết cái gì, tốt nhất phải nói cho ta biết.”

Đinh Dương ngậy người, trên gương mặt không chút cảm xúc rất cục cựa cũng xuất hiện sóng lớn, bất ngờ quỳ một gối xuống đất: “Kính xin tướng quân nhất định phải thẩm tra rõ ràng, sớm ngày đem hung phạm tập nã quy án, thuộc hạ tất sẽ dốc hết toàn lực, nguyện làm trâu làm ngựa cho người!”

“Ta là phụng thánh mệnh làm việc, vốn là chuyện nằm trong chức trách, người đứng lên nói chuyện đi.”

Đinh Dương đứng lên, gắng sức chấp tay khàn khàn nói: “Cái chết của Tiền nguyên soái vô cùng kỳ lạ, tất cả mọi người đều suy đoán là do người Di gây ra, nhưng thuộc hạ cảm thấy sự tình không hẳn đơn giản như vậy.”

“Người có hoài nghi ai không?”

“Có, là Trần phó soái, lúc trước Tiền nguyên soái có đề cập mấy lần với thuộc hạ, là người Trần phó soái này tâm tư khó dò, lại có giao du với những thương nhân bên trong thành Hồ Dương, sợ hắn làm hồng bầu không khí trong quân, cho nên hay tỏ ra không lấy làm vui với hắn, còn ra mặt dạy bảo hắn mấy lần. Mặc dù trên mặt người

Trần phó soái kia như chịu nghe theo, nhưng thực ra không phục, có khi còn ghi hận trong lòng.”

Hạ Hoài Linh nói: “Chỉ vì như vậy mà người liên hoài nghi Trần phó soái, liệu có quá mức độc đoán hay không?”

“Thuộc hạ quả thực không có chứng cứ, nhưng vài ngày trước khai Tiền nguyên soái bị ngộ hại, có từng đề cập với thuộc hạ một câu người Trần phó soái này rắp tâm hại người, Tiền nguyên soái đang định bẩm tấu lên triều đình xin bệ hạ định đoạt, đáng trách là lúc đó thuộc hạ có chuyện gấp phải xử lý, cho nên không hỏi nhiều. Sau đó chưa tới hai thì Tiền nguyên soái đã bị ám sát trong thư phòng, sau khi có chuyện thuộc hạ từng tới hiện trường xem qua, phát hiện ra dấu vết có người dịch chuyển trong thư phòng của nguyên soái.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh sầm tối lại: “Thật sao?”

“Thuộc hạ tuyệt đối không dám xuyên tạc!”

“Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng kiểm chứng, người đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện này nữa.”

Sau khi từ trên tường thành đi xuống, Chúc Vân Cảnh mới hỏi Hạ Hoài Linh: “Người cảm thấy vị Đình phó soái này đáng tin sao?”

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Ta có điều tra qua, hãn từ nhỏ đã quen biết với cố nguyên soái, cố nguyên soái với hãn còn có ơn tri ngộ, hai người tình như phụ tử. Kể từ sau khi cố nguyên soái bị sát hại, mặc dù hãn một lòng thật sự muốn điều tra rõ hung phạm, nhưng cũng không lỗ mảng, nếu không phải thật hoài nghi, sẽ không tùy ý hắt nước bắt, nói xấu đồng sự.”

“Vậy còn người họ Trần kia thì sao?”

“Người Trần phó soái này quả thực rất giỏi tâm kê, mười lăm năm trước hắn nhập ngũ, cũng không phải dựa vào công trạng mà leo được tới vị trí phó soái nhị phẩm này, mà là do luôn cúi với đám quan trường bên này, nịnh nọt đủ kiểu mới thuận lợi mọi bề, đúng thật là nên đảng hoàng điều tra chút.”

Chúc Vân Cảnh bĩu môi: “Vậy thì phải đi thành Hồ Dương điều tra chứ, người không phải nói nơi đó phồn hoa náo nhiệt sao? Khi nào chúng ta mới quan đó nhìn xem?”

Hạ Hoài Linh khẽ cười: “Người muốn tới thành Hồ Dương? Được, chờ qua mấy ngày đợi trời sáng sửa chút, chúng ta liền đi.”

“Vậy giờ trở về thôi.”

“Bây giờ về? Người không muốn vào trong quân doanh nhìn sao?”

“Lần sau đi là được, Nguyên bảo vừa mới tỉnh dậy hẳn là đã uống sữa xong rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về.”

Hạ Hoài Linh cười gật đầu, đỡ Chúc Vân Cảnh lên xe. Trước khi rời đi, Chúc Vân Cảnh chợt mở cửa xe, quay đầu liếc mắt nhìn nơi tường thành cao chót vót như muốn chọc thủng mây kia một lúc, rồi mới thôi không nhìn nữa.

“Tức nhi...” Hạ Hoài Linh nhẹ giọng gọi đối phương.

“Sao?” Chúc Vân Cảnh lấy lại tinh thần, nhìn Hạ Hoài Linh.

Hạ Hoài Linh lại nắm chặt tay đối phương lần hai chậm chậm nói: “Ta biết ngươi là người có chí lớn, ngươi vốn nên là đế vương chí cao vô thượng trên vạn người, dù cho hiện tại đã ngã lòng, nhưng vẫn chưa phải là đường cùng. Tuy là ngươi không thể giống như lúc trước, nhưng cách để dốc lòng vì hoài bão của mình cũng không phải chỉ có cách kia.”

Chúc Vân Cảnh rũ mắt, một lúc sau, mới khẽ thở dài: “Ta biết rồi, ta không sao... Ngươi đừng lo.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hồ Dương Thương Thành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiến vào hạ tuần* tháng giêng, khí trời gió tuyết đan xen nhau rất cục cũng trở nên thoáng đãng, lúc này Chúc Vân Cảnh đang ôm nhi tử đứng bên cửa sổ, tay nhẹ nhẹ vỗ về đứa nhóc đáng buồn ngủ trong ngực, còn bản thân thì mắt tập trung nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Hạ tuần: tuần cuối cùng của tháng.

Cái cây mới trồng trong sân chưa được bao lâu đã nở rộ hoa, làm tăng thêm một ít sắc thái diễm lệ cho cảnh xuân trong viện tể nhạt này. Tâm tư Chúc Vân Cảnh cứ lơ lơ lửng lửng, trong lúc đang mải thơ thần, người hầu từ ngoài chợt vào, tỏ ra vô cùng phấn khởi đi tới bẩm báo: “Thiếu gia, hầu gia về rồi.”

“Thật sao?” Chúc Vân Cảnh có chút bất ngờ, bởi do Hạ Hoài Linh mới tới nơi này, cho nên nếu muốn dựng nên uy vọng trụ vững bước chân thì hiển nhiên cũng phải bỏ ra chút tâm tư, tuy địa vị chênh lệch, nhưng vẫn cùng ăn cùng ở tá túc trong quân doanh, cứ năm ngày mới có thể về một lần, hôm nay ấy vậy mà lại về trước một ngày.

“Thật đó, người đã đến tiền viện, đang ở trong phòng chính đằng trước.”

Chúc Vân Cảnh không do dự nhiều, mà giao nhi tử cho bà vú rồi ra cửa.

Mới đi đến tiền viện, liền nghe thấy giọng nói lớn tiếng của người thủ hạ Hạ Hoài Linh gọi là Khương Diễn. Chúc Vân Cảnh chợt ngừng lại, vốn đang định xoay người lại quay về, thì nghe thấy tên Khương Diễn kia đang nói đến việc kết hôn giữa hấn và Hạ Hoài Linh: “Ta ở trong quân nghe thấy người ta nói tướng quân muốn kết hôn, còn tưởng rằng là tin đồn bậy, không nghĩ tới lại là sự thật, sao lại đột nhiên như vậy, người thật sự muốn cưới một nam thê sao?”

Hạ Hoài Linh nói: “Là do tổ phụ an bài, sợ ta ở bên này cứ trì hoãn việc thành gia lập thất, cho nên liền làm chủ giúp ta định chuyện hôn nhân.”

Khương Diễn vỗ bàn một cái, rồi nói: “Ta nhớ ra rồi, có phải là cái vị tiểu công tử năm đó người ở Cảnh Châu đã dùng miệng ước định chuyện kết hôn phải không? Không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy mà thật sự có thể hoàn thành.”

Hạ Hoài Linh: “...”

Khương Diễn lúc còn nhỏ là thuộc hạ của cha hấn, sau đó lại tiếp tục đi theo bên mình, cho nên cũng biết một chút chuyện lúc trước, có điều nếu đối phương đã hiểu lầm, hấn cũng không màng giải thích, coi như việc này một khi thực sự truyền ra sẽ dễ dàng che giấu thân phận Chúc Vân Cảnh, ít ra cũng tốt được chút ít.”

Chúc Vân Cảnh đứng ở ngoài cửa chợt cong khóe miệng, sau đó xoay người rời đi.

Hạ Hoài Linh lúc vào cửa thì Chúc Vân Cảnh đang nằm nhoài bên giờ, trong tay cầm lấy một cái trống nhỏ đùa với nhi tử. Con người của Nguyên Bảo xoay chuyển theo động tác đối phương, còn khua tay múa chân, vừa nhìn liền biết là một nhóc thông minh.

Hạ Hoài Linh đứng ở một bên nhìn một hồi, cười nói: “Điện hạ đúng thật là hăng hái.”

Chúc Vân Cảnh ngồi thẳng lại hùng hờ lên tiếng: “Sao hôm nay người lại quay về?”

“Ngày mai chính là ngày khai trương của khu chợ lớn nhất thành Hồ Dương, không phải lúc trước người nói muốn đi xem sao? Vậy giờ có định đi không?”

Tất nhiên là muốn đi rồi, Hạ Hoài Linh chột cúi người xuống, để sát vào bên tai Chúc Vân Cảnh hỏi đối phương: “Tước nhi, ai lại chọc người mất hứng?”

Chúc Vân Cảnh nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái: “Tự người suy nghĩ xem.”

Qua ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, hai người liền ra cửa, Hạ Hoài Linh gọi người chuẩn bị xe ngựa, Chúc Vân Cảnh lại nói muốn cưỡi ngựa: “Ngồi xe ngựa đi sợ là đến trời tối mới có thể tới nơi, vẫn là cưỡi ngựa đi.”

“Thân thể người...”

“Ta chỉ sinh con, chứ không phải mắc bệnh nan y, cho nên sẽ không yếu ớt như vậy.” Chúc Vân Cảnh lưu loát xoay người lên ngựa, mũ rèm đen bị gió thổi tung ra một chút để lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ của ai kia: “Có đi hay không?”

Hạ Hoài Linh lên ngựa đuổi theo: “Đi.”

Không mang theo người nào, chỉ có hai người bọn họ, từ từ đuổi chặt nhau, trước khi trời vào ban trưa, đã đi tới cửa tòa thành trì lớn nhất ở thành Hồ Dương nằm ở biên quan này.

Cửa thành mở rộng, ngoại trừ người Đại Diễn ra ra vào vào cũng không thiếu những thương nhân ăn mặc trang phục của người Di, những người ngoại ban mũi cao mắt sâu cũng không hẳn là ít. Hạ Hoài Linh nhỏ giọng khẽ nói với Chúc Vân cảnh: “Ở chỗ Quỳnh Quan này chính là như vậy, người ở nơi nào cũng có, đến thành Hồ Dương tức là đi đến hướng của bạc rồi.”

“Chẳng lẽ nơi này còn có thể nhặt bạc sao?”

“Cái này thì không, có điều cũng gần giống vậy.”

Sau khi vào thành, Hạ Hoài Linh dẫn Chúc Vân Cảnh đi thẳng tới con phố kinh doanh sầm uất náo nhiệt nhất trong thành. Lúc trước hẳn từng nghe qua, nơi này là khu trung tâm của toàn bộ thành Hồ Dương, tên phố được gọi là phố lớn Hoàng Kim, hôm nay chính là ngày một tháng có một lần khai trương chợ ở thành Hồ Dương.

Ở chỗ góc đường, sau khi gửi ngựa vào một chỗ riêng trong chuồng, Hạ Hoài Linh kéo Chúc Vân Cảnh đi vào dòng người rộn rộn ràng ràng vào bên trong phố xá.

Cửa hàng hai bên đường phố mọc san sát nhau, ở giữa còn có mấy người làm ăn nhỏ bày sạp, bọn họ đến từ trời nam biển bắc, đoàn ngựa tụ tập, dùng ngôn ngữ các tộc trao đổi giá cả, bọn họ bán ra tơ lụa, là trà, đồ sứ quan nội... sau đó từ quan ngoại mua về ngựa, dê, bò, da lông.. Loại giao dịch như vậy đã diễn ra gần trăm

nằm trên vùng đất này, cho dù mấy năm trước ngay lúc ngọn lửa chiến tranh giữa Đại Diễn và Bắc Di bùng nổ dữ dội nhất, thì việc qua lại buôn bán ở nơi này chưa từng bỏ dỡ qua.

Chúc Vân Cảnh dừng lại trước một sạp hàng người Di, tiện tay cầm lấy một cái mũ nỉ bằng da hổ* treo ở trên đỉnh sạp. Vài sợi lông mao may ghép trên vành mũ cực kỳ xinh đẹp, nhìn đến là thú vị, người chủ dùng nửa hán nửa ta báo giá, Chúc Vân Cảnh nghe xong không cò kè mặc cả gì, mà trực tiếp đưa vụn bạc qua, sau đó giờ mũ lên ra hiệu Hạ Hoài Linh xem: “Cho Nguyên Bảo, người thấy đẹp không?”

u8323211862158152936fm27gp0jpg

Hạ Hoài Linh cười gật đầu: “Người thích là được.”

Cả hai đi dạo một đường, trong tay lúc này của Chúc Vân Cảnh đều cầm bảy tám món, tất cả đều là dùng để chơi mua cho nhi tử, tuy rằng mấy món này chỉ là mấy đồng tiền không đáng giá, nhưng khi ở tại nơi quan ngại này đều cảm thấy đến là hiếm lạ.

Đến giữa trưa, hai người tìm một tửu lâu đi vào dùng cơm trưa, cả hai chọn nhả gian không người quấy rầy, sau đó ngồi xuống ở cái bàn cạnh cửa. Hạ Hoài Linh một bên châm trà cho Chúc Vân Cảnh, một bên thuận miệng hỏi: “Người thấy nơi này như thế nào?”

Chúc Vân Cảnh nhấp một ngụm trà, rồi lại nhìn phong cảnh phố xá náo nhiệt bên ngoài cửa sổ một lát, mới nói đúng vào trọng tâm: “Quả thực vượt khỏi sự tưởng tượng, nhưng nếu muốn nói nơi này sầm uất hơn kinh thành, thì đây hẳn là nói ngoa rồi.”

“Đúng là như vậy, có điều nơi đây chỉ là một tòa thành trì biên quan, có thể được như vậy, cũng phải trải qua muôn vàn khó khăn.”

“Mấy tòa dinh thự ở mặt sau con đường này đều thuộc về những người thương nhân kia sao?”

Hạ Hoài Linh theo tầm mắt Chúc Vân Cảnh nhìn sang, bọn họ hiện tại đang ở lầu ba tửu lâu. Ngồi từ trên cao khi nhìn ra xa, liền trông thấy mặt sau con phố Hoàng Kim này là từng tòa trạch viện quy hoạch đến vô cùng ngay ngắn, mặc dù không phải đại viện nhà cao cửa rộng, nhưng nhìn qua cũng thực sự khí thế bừng bừng.

“Phải, có người còn nói thương nhân ở đây ngay cả chén bát cũng được làm bằng vàng, khắp nơi trong nhà đều cất giấu vàng bạc, nhiều đến mức mấy đời cũng dùng không hết.”

Chúc Vân Cảnh nhíu mày: “Buôn bán ở đây có thể kiếm nhiều tiền như vậy sao?”

Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Chỉ ra ngoài chợ bán những thứ kia cũng chỉ kiếm lời thôi, cũng không thể khiến cho bọn họ giàu nứt vách đổ tường được. Những người thương nhân ở đây kết phe phái, bọn họ đều có qua lại với các bộ tộc Bắc Di, ngoại trừ bán những thứ tầm thường như tơ lụa, lá trà, còn ngấm ngấm cùng bọn người kia giao dịch lương thực, muối lậu, về sau còn là đồ sắt nữa.”

Chúc Vân Cảnh hơi trợn to hai mắt: “Bọn họ sao dám chứ?”

“Có cái gì mà không dám, ” Hạ Hoài Linh tỏ ra bình tĩnh mà uống trà, “Trời cao hoàng đế xa*, nơi này ai có thể quản được bọn họ, ngay cả tri phủ thành Hồ Dương cũng là người của bọn hắn.”

— Chỉ những nơi xa xôi, hẻo lánh mà quyền lực không tới được

“... Tại sao người lại biết những thứ này?”

“Người ở đây biết chuyện này cũng không ít, bao gồm gia đình bên vợ Lâm gia của Tề vương. Ta có cho người đến Giang Nam điều tra bọn họ một khoảng thời gian dài, phát hiện bọn họ cũng cấu kết với hội, vụ buôn muối lậu lúc trước, bọn họ cũng có nhúng tay vào, cho nên cũng đã bị liên lụy không ít. Nhưng mà có lẽ bọn họ đã sớm nghe được phong thanh có gì đó không hay, bèn giữ xe bỏ tướng chủ yếu bảo vệ cho mình, cho nên chuyện buôn muối lậu với bọn họ mà nói chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi,ta hoài nghi chuyện bọn họ làm thật ra là luyện chế đồ sắt, sau đó qua tay thành Hồ Dương mua bán cho người Di, cướp lấy mấy đồng tiền tài bất nghĩa.”

— Bỏ xe giữ tướng: là một thuật ngữ chuyên ngành của môn cờ tướng, ý trên mặt chữ tức là bỏ con “xe” để giữ lại con “tướng(soái)”, ví là phải hy vọng một món đồ quan trọng để bảo vệ món đồ quan trọng quan trọng hơn.

Về mặt Chúc Vân Cảnh trở nên lạnh tanh: “Bọn họ thật to gan! Thâm luyện đồ sắt bán cho người Di, còn tư thông với địch phản quốc là cái quỷ gì đây?”

Ngọn lửa chiến tranh ở chốn biên quan qua nhiều năm như vậy vẫn cứ không ngừng, khiến cho con dân bách tính sinh sống ở nơi này chịu đủ chiến loạn nỗi khổ nghèo đói, đám người Di kia ở đây cũng không chút e dè gì mà cướp đốt giết hiếp, bởi sau lưng bọn họ còn có người Đại Diễn đang trợ giúp ngược cho, cái này làm sao có thể không khiến người cảm phẫn sục sôi cho được?

Hạ Hoài Linh than thở: “Đáng tiếc hiện tại trong tay ta còn chưa có chứng cứ xác thực, hiện tại để tránh bút dây động rừng, chỉ còn

có nước tạm thời khống chế, quan sát thêm một đoạn thời gian nữa. Nhưng quả thật càng điều tra vào sâu, ta càng cảm thấy Tề vương cùng Chúc Vân Tuần có lẽ chưa hẳn trở thành đồng mưu, lúc trước ta cứ cho rằng bản thân có thể nhanh chóng tra ra bằng chứng là Tề vương ở sau lưng dẫn dắt vụ muối lậu, bây giờ nghĩ lại cảm thấy chưa hẳn là như vậy, bởi Lâm gia cũng tham gia vào vụ buôn lậu, tuy rằng cuối cùng may mắn tránh được một ải, nhưng cũng chịu tổn thất cực kỳ nặng, giờ nếu là hơi so sót một tí lộ ra chuyện liên quan đến phương bắc này, tất nhiên khiến cho chuyện trở thành vấn đề nghiêm trọng, Tề vương sẽ không đến nỗi liều lĩnh làm bại lộ khiến Lâm gia nguy hiểm, nếu không phải vậy thì hẳn cũng sẽ không vẽ rồng vẽ rắn chuyện đi ám sát người.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Không lẽ Chúc Vân Tuần tự mình làm sao? Hắn chỉ là một hoàng tử cả ngày giam mình trong cung đọc sách, làm gì mà có bản lĩnh lớn đến mức có thể nhúng tay làm thành công chuyện ở Giang Nam?”

Hạ Hoài Linh ho nhẹ một tiếng: “Hắn không thể thôi, nhưng tổ phụ cùng nhị thúc ta thì lại có thể...”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Còn nữa, chính là việc Chúc Vân Tuần đã sớm biết chuyện Hạ Hoài Linh đến Giang Nam truy tìm chứng cứ, nếu như người nhà họ Hạ lúc trước có xem qua bức tấu chương đã bị ngăn lại của Đỗ tri phủ, hiển nhiên sẽ đứng ra giúp đỡ từ sau lưng, dù cho không có Hạ Hoài Linh, bọn họ cũng sẽ để cho người khác dâng chứng cứ đến trước mặt hoàng đế rồi.

Chúc Vân Cảnh tức giận trừng mắt nhìn Hạ Hoài Linh: “Vì lẽ đó nên người xác định chuyện ám sát ta không phải người nhà họ Hạ

làm đúng không?”

“Này hần là không, ” Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu, “Bọn họ không có lá gan đó.”

“Nếu không phải vì Chúc Vân Tuần, thì có sao Tề vương phải giết ta? Ta chết đi hần được lợi gì? Ngôi vị hoàng đế cho dù có đổi người thì sao cũng không thể tới phiên hần được chứ?”

“Ta không biết.”

Chúc Vân Cảnh chẳng muốn nói nữa, lúc này mọi ăn hai người kê đã sắp xếp đầy đủ trên bàn, hần vùi đầu bắt đầu dùng bữa. Hạ Hoài Linh gấp rau cho đối phương, khẽ nói: “Tước nhi, ta đã ra khỏi Hạ gia, giờ bọn họ là bọn họ, ta là ta.”

“Được được, ta biết, ” Chúc Vân Cảnh ngắt ngang hần, “Đừng nói mấy lời vô ích này nữa.”

Hần nói xong bỗng nhú mày lại: “Vậy chuyện Tiền nguyên soái chết hần là có liên quan đến những chuyện này đúng không? Không phải vị Trần phó soái kia có giao du mật thiết với những người thành Hồ Dương kia hay sao? Có khi nào là do Tiền nguyên soái phát hiện bọn họ tư thông với địch phản quốc, trong lúc đang chuẩn bị bầm tấu lên triều đình, thì bị Trần phó soái diệt khẩu không?”

Hạ Hoài Linh nói: “Có chút ít khả năng.”

“Bệ hạ mật chỉ bảo người tra án, vậy người định ra tay từ đâu?”

“Trước tiên gặp gỡ những thương nhân trong hội kia.”

Chúc Vân Cảnh không rõ: “Đi làm sao?”

“Nghe nói ngày mai là đại thọ mẫu thân tám mươi tuổi của hội trưởng thương hội, vị kia là một thương nhân lớn đến từ Tấn Tỉnh tên Tăng Cận Nam, trong nhà mở đại yến mời khách, hay là chúng ta suy nghĩ cách trà trộn vào đi.”

“Không có thiệp mời làm sao trà trộn vào đây?”

Hạ Hoài Linh cười nói: “Lén lấy một tấm là được rồi.”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Lén?

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hữu Nhục Tư Văn

– Tên chương: được giải thích trong chương.

Thành Hồ Dương cực kỳ rộng lớn, thành ra nơi có thể đi dạo cũng không chỉ có riêng mỗi phố kinh doanh này. Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dạo vòng vòng từng phố lớn ngõ nhỏ hết nguyên một ngày, đến khi trời chập tối mới tìm một gian nhà trọ nghỉ ngơi.

Do là mấy ngày nay chợ khai trương, cho nên các quán trọ trong thành dường như đều chật kín khách, hai người bọn họ vất vả lắm mới tìm được một nơi tính ra cũng khá sạch sẽ thơm mát, ấy vậy mà cũng chỉ còn lại một gian phòng hảo hạng cuối cùng.

“Hai vị phiền chen chúc một chút đi, phòng hảo hạng này rất rộng rãi, đủ cho hai vị có thể ngủ chung. Đây đã là canh giờ nào rồi, bây giờ hai vị ra khỏi đây, cũng khó mà tìm được phòng trống thứ hai.”

Chưởng quỹ của quán cười híp mắt thương lượng đề nghị cùng hai người bọn họ, lúc này Hạ Hoài Linh chợt xoay mặt qua dùng ánh mắt hỏi dò Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh chỉ hững hờ như có như không đáp một tiếng “ừ”, lời này cũng xem như đồng ý rồi. Cả hai cũng chưa phải chưa từng ngủ chung, lúc trước suốt đoạn đường từ kinh thành đến Quỳnh Quan, hẳn đều ở chung phòng với Hạ Hoài Linh, cũng sớm quen rồi.

Dùng bữa tối xong, gián điệp do Hạ Hoài Linh sắp đặt ở thành Hồ Dương đi đến bẩm báo sự tình cho hắn. Chúc Vân Cảnh đang đọc

sách, nhưng vẫn có hơi lo ra lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đối phương đang nói cho Hạ Hoài Linh biết tình hình mà hắn nghe được về buổi tiệc mừng thọ của Tăng gia tổ chức vào ngày mai.

Nửa giờ sau, khi vị giám điệp đến bấm báo chuyện rồi đi, Hạ Hoài Linh mới đi vào trong phòng. Chúc Vân Cảnh thấy đối phương thuận miệng nói: “Khó trách sao ngươi lại hiểu biết tường tận với thành Hồ Dương như vậy, thì ra là đã sớm an bài người đến nơi này để mà theo dõi.”

“Cũng chỉ mới đây thôi, dù sao thành Hồ Dương cũng là thành trì.. tổng quát toàn bộ Quỳnh Quan, mà nơi này lại nhiều người Di, quả thực cần phải cẩn thận một chút. “Hạ Hoài Linh nói xong lại lắc đầu, “Có điều bọn hắn cũng chỉ hỏi thăm được chút tin tức ngoài mặt, nếu muốn biết chi tiết, thì e là quá khó rồi.”

Chúc Vân Cảnh gật đầu, nếu như có thể nắm được nhược điểm dễ như vậy, thì Tiền nguyên soái cũng sẽ không chết khi tại nhiệm.

Hạ Hoài Linh ngồi xuống ở bên cạnh Chúc Vân Cảnh, sau đó khẽ sát bên người đối phương mà nói: “Tước nhi, ta dẫn ngươi đi làm chút chuyện thú vị, muốn đi không?”

“Làm cái gì?”

“Làm trộm.”

Chúc Vân Cảnh còn tưởng rằng chuyện Hạ Hoài Linh nói lúc sáng rằng lén lấy thiệp mời chỉ là nói đùa, không hề nghĩ rằng đối phương vậy mà lại làm thật, không những thế còn tự mình chuẩn bị ra tay. Sau nửa canh giờ, khi cả hai thay một thân y phục dạ hành đứng dưới chân bức tường ngoài trạch viện của một hộ thương gia

nào đó, Chúc Vân Cảnh vẫn còn cảm thấy khó tin, lại nhìn thấy ai kia ra vẻ nóng lòng muốn thử trèo tường xem sao, bèn cố nhỏ giọng, tựa như cười mà không phải cười lên tiếng: “Không nghĩ tới thì ra hầu gia là thích làm đầu trộm đuôi cướp, ngay cả chuyện này cũng muốn đích thân làm.”

Hạ Hoài Linh giờ tay xoa nắn cằm đối phương: “Ta là sợ người buồn chán, cho nên dẫn người ra đây tìm chút chuyện vui mà thôi.”

Chúc Vân Cảnh khẽ hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, kể đó hành động lưu loát cùng Hạ Hoài Linh đồng thời trở mình tiến vào tiền viện.

Tòa nhà này không lớn mấy, chỉ có ba viện, Hạ Hoài Linh chợt nhỏ giọng khẽ nói với Chúc Vân Cảnh: “Nam chủ nhân của gia đình này đến thành Hồ Dương hai tháng trước, cũng như mới vừa gia nhập thương hội chưa được bao lâu, thành ra không quen biết nhiều người, bây giờ nếu như chúng ta giả trang thành hắc trà trộn vào, thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Giờ tuất đã tới, ánh nến các nơi trong viện cũng dần dập tắt. Hạ Hoài Linh dẫn Chúc Vân Cảnh, song trong tay còn ung dung cầm một chiếc thuốc, cứ mỗi lần tới trước một gian phòng liền sẽ nhét vào cửa sổ: “Khói mê này có thể làm cho bọn họ mê man suốt mười hai canh giờ, tức là vào giờ này ngày mai mới tỉnh lại, xem như đủ thời gian cho chúng ta hành sự.”

Chúc Vân Cảnh bình tĩnh nói: “Hầu gia quả nhiên là một tên trộm lỗi đời.”

Hạ Hoài Linh nghe đối phương châm biếm cũng chỉ cười cười, không tranh luận gì thêm, rồi tiếp tục đi về phía trước. Cuối cùng chỉ

còn lại một gian phòng chính của người chủ vẫn đang sáng đèn, hai người đi tới bên cửa sổ rồi từ từ đến gần quan sát, bỗng dừng lại nghe thấy tiếng vang ám muội có thể khiến người mặt đỏ tới mang tai mơ hồ truyền ra.

Chúc Vân Cảnh, Hạ Hoài Linh: “...”

Phía sau cửa sổ giấy mờ hồ có thể nhìn thấy được bóng người mờ mờ ảo ảo đang quán quýt lấy nhau bên trong phòng, trong giờ khắc này, những âm thanh kia tại màn đêm yên tĩnh cứ như được phóng to vô số lần. Chúc Vân Cảnh cảm thấy hết sức không thoải mái, bèn xoa xoa lỗ tai mình, không quên mạnh mẽ trừng Hạ Hoài Linh một chút.

Hạ Hoài Linh vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của ai kia nhằm động viên, sau đó khoét một lỗ trên cửa sổ giấy rồi đưa mê dược vào.

Rốt cuộc cả hai cũng tìm ra được thư phòng của nam chủ nhân, sau đó đường đường chính chính mà lấy đi tấm thiệp mời trên bàn, kế đó lại đi theo đường cũ trèo tường ra ngoài, rồi trở về quán trọ.

Chúc Vân Cảnh cười ngã mình lên trên tháp thượng, nhẹ nhàng đập một cước tới Hạ Hoài Linh: “Người cố ý chứ gì?”

“Thật sự không, ta cũng không nghĩ tới lại trùng hợp đúng dịp như vậy.”

Chúc Vân Cảnh “hứ” một tiếng, sau đó mở thiệp mời trong tay ra: “Chỉ có một tấm thiệp mời, vậy ngày mai một mình người đi đúng không?”

Hạ Hoài Linh gật đầu: “Chỉ có thể vậy thôi, nếu người buồn chán thì cứ đi dạo xung quanh, ta sẽ tìm hai người cùng đi với người.”

Chúc Vân Cảnh không có trả lời, mà tiếp tục nhìn kỹ nội dung trên thiệp, chợt do dự lên tiếng: "Trên này không phải ghi là gia quyến* có thể cùng đi sao?"

— Gia quyến: chỉ vợ con.

"Người cũng muốn đi?"

"Nếu có cơ hội tìm manh mối, bắt được nhược điểm Tề vương, thì đi một chuyến cũng cực kỳ có ích mà." Chúc Vân Cảnh nói.

Hạ Hoài Linh ho nhẹ một cái, chợt nhắc nhở ai kia: "Ta đi là được rồi, nếu như để người làm gia quyến, có vẻ không được thích hợp cho lắm."

"Vì sao?" Chúc Vân Cảnh hỏi xong liền tự dưng hiểu ra, làm gia quyến, chẳng phải là kêu hấn giả trang thành nữ nhân hay sao!

Trên mặt của Chúc Vân Cảnh giờ đây trắng đỏ đan xen, trông cực kỳ đặc sắc, Hạ Hoài Linh chỉ ráng nhin cười nói: "Vì lẽ đó ta mới nói người không thích hợp."

Chúc Vân Cảnh tức giận nói: "Người biết cái gì, có rất nhiều chuyện không hẳn có thể khui từ miệng nam nhân, còn những nữ nhân ngồi một chỗ tán dóc trò chuyện kia, còn có thể dụ ra được chút tin hữu dụng."

"Vì thế cho nên?"

Tầm mắt Chúc Vân Cảnh thoáng ngưng lại trên gương mặt Hạ Hoài Linh, ý cười từ từ nổi lên trong mắt: "Vì thế cho nên ta làm nam chủ, người làm gia quyến, thấy thế nào?"

Hạ Hoài Linh: “...”

“Dung mạo người tính ra cũng giống Hạ quý phi đến mấy phần, giả dạng nữ nhân cũng không phải chuyện không thể, hà tất chi phải lãng phí cái gương mặt khuynh quốc khuynh thành này.”

Hạ Hoài Linh bắt đầu nói: “Điện hạ, tướng mạo có thể dịch dung, nhưng còn thân thể thì...” Huống chi, nếu bàn về khuynh quốc khuynh thành, hẳn làm sao có thể bằng được Chúc Vân Cảnh.

Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh, sau đó nhìn lại mình một chút: “Ta cũng đâu có thấp đâu, giả trang làm nữ nhân cũng cực kỳ quái lạ.”

“Đại khái chắc người chưa thấy rõ, vị nữ chủ nhân kia là người Di, nữ nhân người Di hơi cao chút cũng không có gì ngạc nhiên.”

Vì thế cho nên nếu Hạ Hoài Linh cao to như thế kia, thì tính ra cũng quá mức khác biệt với tất cả mọi người rồi.

“... Người tuyệt đối là cố ý.”

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Chúc Vân Cảnh vẫn canh cánh chuyện kia trong lòng, cho nên cứ lăn qua lộn lại ở trên giường sao cũng ngủ không được, Hạ Hoài Linh thấy vậy bèn vỗ nhẹ lên eo đối phương: “Đã giờ nào rồi, đừng làm rộn.”

Chúc Vân Cảnh ngồi dậy, sau đó trở mình dạng chân ngồi trên người Hạ Hoài Linh, hai tay kéo lấy vạt áo đối phương: “Người hãy thành thật nói cho ta biết, từ lúc bắt đầu đã có ý đồ kia đúng không?”

“Thật sự không có...” Hạ Hoài Linh dờ mắt xuống, nhìn thấy cổ áo lót của Chúc Vân Cảnh đang mở rộng, mái tóc dài thả xuống phủ

lên người, tự dưng có chút thay lòng đổi dạ, chợt giơ tay cầm lấy một sợi tóc, nuốt ực một cái, “Tức nhi.”

Dưới mông lúc này có thứ gì đó chọc vào, trên mặt Chúc Vân Cảnh thoáng cứng ngắc, lúc nhận ra gương mặt đã đỏ bừng đến mức như muốn chảy ra máu, cả người cũng cứng đờ theo, hoàn toàn quên bém việc phải rời khỏi người Hạ Hoài Linh, cứ vậy mãi cho đến tận khi hai tay của ai kia vòng qua hông hắn.

Cách một tầng vải vóc, Chúc Vân Cảnh hoàn toàn có thể cảm nhận được đôi tay kia cực kỳ nóng, nóng cứ như muốn làm bỏng luôn da dẻ của bản thân hắn vậy. Chúc Vân Cảnh vô tình rên rỉ một tiếng, đến thời khắc tiếng bật khỏi miệng, ngay cả bản thân cũng sửng sốt ngưng lại, gương mặt đang đỏ lại càng đỏ hơn.

Hạ Hoài Linh rút ngắn khoảng cách với đối phương, đôi môi kề sát bên tai khẽ nói: “Điện hạ, vừa nãy.. người nhìn thấy được cái gì?”

Chúc Vân Cảnh hừ nhẹ: “Ai muốn nhìn chứ, cách cửa sổ giấy nên cũng không thấy rõ gì.”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ, hơi thở ấm áp phả vào trong tai Chúc Vân Cảnh: “Thật vậy sao?”

Chúc Vân Cảnh hắng giọng: “Còn người thấy được gì? Có gì đẹp để dữ vậy sao? Tên háo sắc.”

“Ta cũng không thấy rõ, nhưng mà lại nhớ tới một ít chuyện.”

“Chuyện gì.”

“Chuyện trong trang Phượng Hoàng Sơn của điện hạ...”

“Câm miệng!” Chúc Vân Cảnh chột gần giọng xuống ngắt ngang đối phương, hết như đang bịt tai trộm chuông*, vừa tựa như muốn lừa mình dối người, “Đừng nói, đừng nói nữa.”

—tự lừa dối mình, không lừa dối được người.

Bàn tay của Hạ Hoài Linh vỗ nhẹ trên eo hắn: “Người đang sợ cái gì?”

Sau một lúc ngẩn ngui im lặng, Chúc Vân Cảnh nói ra một câu: “Hữu nhục tư văn*.”

— Hữu nhục tư văn: chỉ người tri thức làm ra những chuyện không phù hợp với thân phận của mình.

“Chuyện gì cũng đã làm, còn phải để ý mấy thứ này?”

“...Đó là do người ép buộc ta.”

“Điện hạ, hay là chúng ta nghiêm túc nói một chút, lúc đó mới đầu cũng là do người dính sát quần quýt lấy ta không tha.”

“Câm miệng... Ta không nhớ rõ, người nói vậy.”

Thanh âm Chúc Vân Cảnh càng trở nên nhỏ hơn, rõ ràng là muốn chơi xấu nhưng lại không có chút sức lực nào. Hạ Hoài Linh hơi có chút không biết nên khóc hay cười: “Bỏ đi, coi như là ta ép buộc, vậy ta xin lỗi người, tất cả đều là lỗi của ta.”

“Người biết sai là được.” Chúc Vân Cảnh lập tức thuận cán trèo lên trên*, cuối cùng cũng ý thức ra bèn tay chân luống cuống bò xuống người Hạ Hoài Linh, sau đó xoay lưng rúc vào trong chăn.

— Thuận cán trèo lên trên: chính là nói hùa theo lấy lại danh dự cho bản thân.

Hạ Hoài Linh nằm xuống, ôm Chúc Vân Cảnh vào trong lồng ngực, hạ thân nhẹ nhàng đụng đụng đối phương: “Tức nhi, cái này phải làm sao?”

“Tự người giải quyết đi.” Chúc Vân Cảnh ngộp trong chăn nói.

“Hay là ta giúp người giải quyết?” Hạ Hoài Linh cố ý xuyên tạc đối phương, lúc này một tay hắn đã dò qua.

Chúc Vân Cảnh cứ như một chú mèo bị đập đuôi, cả người đều xù cả lông lên: “Đừng...”

“Thử xem đi, người đừng động, cứ để ta hầu hạ cho điện hạ là được rồi.”

Đôi tay có một lớp chai sần mỏng của ai kia chợt nắm chặt lên thứ chết người kia, Chúc Vân Cảnh khẽ rên một tiếng, cũng không động đậy nữa.

Thanh âm thở ngọt ngạt hòa vào tiếng rên rỉ không rõ ràng thỉnh thoảng truyền từ dưới chân ra, cả đầu Chúc Vân Cảnh hiện tại đều rụt vào, cả người lại bị Hạ Hoài Linh vững vàng cầm cố ở trong ngực. Hạ Hoài Linh sợ đối phương bị ngộp. cho nên muốn kéo chăn xuống giúp hắn, ai ngờ Chúc Vân Cảnh lại không chịu, cứ siết chặt góc chăn không chịu buông, Hạ Hoài Linh chỉ có thể nở nụ cười, đành phải coi như thôi, động tác trong tay cũng tăng tốc nhanh hơn ra sức lấy lòng ai kia.

Dưới sự kích thích quá mức mãnh liệt, đến độ như mỗi một lỗ chân lông của thân thể cứ như muốn sa vào trong đó, cho nên hắn

đã không còn nhớ được từ lúc nào mà Hạ Hoài Linh ở phía sau đã dánh sất lên người mình bắt đầu ma sát, càng về sau thì thần trí đã hoàn toàn mơ màng, trong đầu như có pháo hoa không ngừng nổ, cả người thì như lơ lửng trên mây mù, đã không còn biết rõ hôm nay là hôm nào.

Sau khi trải qua thời khắc đỉnh điểm là một khoảng im lặng dài dằng dặc, trong phòng lúc này thỉnh thoảng chỉ còn vang lên chút tiếng thở, qua hồi lâu Hạ Hoài Linh mới đặt chân bước xuống giường bùng nước nóng vào, rồi cẩn thận tỉ mỉ giúp Chúc Vân Cảnh lau chùi hạ thân hỗn độn không thể tả. Chúc Vân Cảnh không nói gì, cũng không xoay người đi, chỉ mặc cho hấn thao túng.

Thu dọn sạch sẽ xong xuôi, Hạ Hoài Linh nằm lại trên giường ôm lấy Chúc Vân Cảnh, đôi môi khẽ chạm lên đôi vai trần của đối phương: “Ngủ đi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thiên Tư Quốc Sắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giải thích tên chương: thiên tư quốc sắc, là chỉ sắc nước hương trời, nhan sắc xinh đẹp.

Trời còn chưa sáng, Chúc Vân Cảnh đã mơ màng ngồi xuống trước gương, bắt đầu trang điểm cải trang. Lúc này một người nha hoàn đi đến chải đầu cho hấn, một người thì trang điểm, cả hai động tác đều cực kỳ nhanh nhẹn, đây đều là do thủ hạ của Hạ Hoài Linh tìm tới.

Hạ Hoài Linh đứng phía sau chột cúi người xuống, nhìn thấy đôi mắt trong gương của đối phương hơi mờ mịt, bèn khe khẽ cười: “Tuyệt nhiên, nếu người thật sự không muốn đi, thì cứ xem như thôi đi.”

Chúc Vân Cảnh không để ý tới hấn, mà lấy lại tinh thần quan sát tỉ mỉ gương mặt đã tô son trét phấn của mình trong gương, chột chà chà thờ dãi: “Chính ta nhìn cũng thấy động lòng.”

“Rất đẹp.” Hạ Hoài Linh nói đúng trọng tâm.

Chúc Vân Cảnh trời sinh đã đẹp, dung mạo tinh xảo, diện tựa quan ngọc*, nha hoàn lúc này còn chưa trang điểm dày, mà chỉ tán phấn mỏng qua, đã phác họa ngũ quan của đối phương đến càng

thêm phần xinh đẹp. Hàng lông mí khí khái đã được chải chuốt lại, giữa trán được dán lên hoa văn đỏ*, khiến cho đôi mắt phượng càng lộ ra vẻ quyết rũ, quả thực giống như là vị Lý nương tử xinh đẹp kia.

— Hoa văn đỏ trên trán.

TB14TzqJXXXXXbpXVXXXXXXXXXXXX_0-item_picjpg

— Diện tựa quan ngọc: chỉ một người nam nhân có tướng mạo xinh đẹp.

Mái tóc dài của Chúc Vân Cảnh được... tết thành những bím tóc nhỏ đầy đầu* hết như kiểu thường thấy ở những nữ nhân người Di, sau đó đan vào những chuỗi vàng ngọc trên châu tinh xảo, ngoài ra, đôi bông tai dài khiến cho phần cổ lộ ra càng trở nên mảnh khảnh xinh đẹp hơn. Cuối cùng, hắn thay một bộ váy đỏ thêu chỉ vàng vô cùng lộng lẫy, đừng nói là Hạ Hoài Linh, mà ngay cả hai nha hoàn cũng nhìn đến trợn trợn mắt.

— Lấy Hàm Hương làm ví dụ cho dễ tượng tượng (♡°▽°♡)

20161013-064910-2_600x411jpg

Chúc Vân Cảnh không được tự nhiên đảo đảo con ngươi: “Như vậy đã được chưa?”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ: “Rất đẹp.”

Đến khi ra cửa, Chúc Vân Cảnh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, làm nữ nhân còn phải mang đôi giày thêu* tinh xảo bít chặt đầu ngón chân, hiện tại ngay cả đi đường nào suýt nữa cũng quên mất, cả người đều cảm thấy khó chịu, bèn kéo váy trừng Hạ Hoài Linh: “Đều là ý đồ xấu của ngươi cả.”

Hạ Hoài Linh cực kỳ tỏ ra bất đắc dĩ: “Ta sớm nói một mình ta đi được rồi.”

“... Đi thôi.”

Giờ thìn vừa qua đi, cổng lớn ở Tầng gia đã rộng mở, hiện tại khách khứa đến đông như kiến, mấy bàn tròn đãi khách dường như muốn đặt tới cửa lớn, trong lúc đó vô số nha hoàn nô tài qua lại bận rộn không ngừng. Hội trưởng thương hội Hồ Dương Tầng Cận Nam dẫn mấy đứa nhi tử choai choai* của mình ra, đang hớn hờ tự mình đón khách ở cửa.

— Trong khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Hạ Hoài Linh đỡ Chúc Vân Cảnh bước xuống từ trên xe, hiện tại hấn cũng đã dịch dung, gắn lên mặt một chòm râu mép kín dày, tướng mạo trông không khác gì người thương nhân bị cả hai chuốc mê. Chúc Vân Cảnh kéo kéo đối phương, trên mặt đã được che bằng một lớp vải mỏng màu đỏ, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp dập dờn sóng nước, khiến cho người đi ngang qua cũng không nhìn được mà ngoái đầu lại ngắm nhìn thêm một chút.

Hạ Hoài Linh cùng Chúc Vân Cảnh đi đến chào hỏi Tầng Cận Nam, sau đó cũng dâng quà mừng thọ lên. Người Tầng Cận Nam kia cười ha hả nói: “Lý lão gia khách khí, xin mời nhanh chóng vào trong.”

Người Hạ Hoài Linh giả trang là một trà thương họ Lý mới tới thành Hồ Dương, chưa có nền móng gì, phải vất vả lắm mới dựa vào quan hệ gia nhập thương hội, mà cái tên Tầng Cận Nam kia tính ra cũng không mấy thân thiện với bọn họ, nhưng cũng ra vẻ khách khí, còn mấy tên tiểu tử.. hỉ mũi còn chưa sạch đứng ở bên cạnh

kia, đưa nào đưa nấy nhìn Chúc Vân Cảnh đến mắt hờn, ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn nuốt đối phương, không hề biết che giấu chút ý đồ nào.

Chúc Vân Cảnh cúi mặt xuống, nếu đổi thành hồi trước, hẳn nhất định sẽ móc hết mắt của bọn tiểu tử này ra. Hạ Hoài Linh không chút mảy may dùng thân thể ngăn trở tầm mắt những người kia, sau đó dẫn Chúc Vân Cảnh đi vào bên trong, Chúc Vân Cảnh giơ tay, mạnh mẽ nhéo bên hông Hạ Hoài Linh một lúc.

Vừa đi vào cửa, liền có nha hoàn đi đến dẫn đường cho Chúc Vân Cảnh tới bàn tiệc nữ nhân sau sân, Hạ Hoài Linh chột vồ nhẹ lên tay đối phương: “Cẩn thận một chút.”

Chúc Vân Cảnh cợt nhả: “Lo uống rượu của người đi.”

Sau khi tách ra với Hạ Hoài Linh, Chúc Vân Cảnh đi theo tiểu nha hoàn đến sân sau. Dọc theo đường đi hẳn để ý đánh giá xung quanh, Tầng gia này quả không hổ là nhà giàu số một ở Hồ Dương, ngôi nhà xây đến là cực kỳ khí thế, nhà cửa hoa lệ, lộng lẫy vàng son, nhìn đâu đâu cũng thấy vượt quá quy định, nhưng mà với hoàn cảnh bên đây cũng không có ai quản, khó trách bọn họ lại chọn cắm rễ ở đây.

Hậu viện hiện cũng đang mở tiệc rượu, nơi này tụ họp rất đông nữ nhân phục trang đẹp để đeo vàng đeo bạc đầy người. Chúc Vân Cảnh tùy tiện nhìn lướt qua, mỗi một người trong số họ đều cực kỳ sang trọng, nhưng nếu bàn về khí chất, thì vẫn còn kém xa nhiều so với những quý phu nhân thế gia trong kinh, bởi thương nhân cũng chỉ là thương nhân mà thôi.

Chúc Vân Cảnh vừa xuất hiện liền có không ít ánh mắt soi mói ngưng lại trên người hắn, cũng không gì khác ngoại trừ dung mạo quá mức tuyệt sắc của hắn, nữ nhân một khi hướng tới vẻ bề ngoài mãi mãi cũng chỉ mỗi tâm tư so đo dò xét, chớ nói chi đến việc người hắn giả trang lại còn là một nữ nhi người Di mà đại đa số trong lòng mọi người đều khinh bỉ.

Chúc Vân Cảnh cũng chẳng ngại cái nhìn của người ta, mà thoải mái ngồi xuống, hễ ai mà nhìn hắn thì hắn liền bình tĩnh nhìn lại, cuối cùng người dời tầm mắt đi trước chắc chắn sẽ không phải là hắn.

Hắn càng như vậy càng khiến bọn họ không thoải mái, có người trong đám liền cố ý nói tới chuyện lão gia nhà ai đó vừa mới nạp một Bắc Di làm nam thiếp, bộ dạng người kia còn đẹp hơn so với nữ nhân trong bộ lạc, còn có thể múa bụng, sau đó liền phá ra cười, trong nụ cười ám muội kia không hề che giấu đi chút sự xem thường nào, sau đó liền có người lại cố tình chuyển hướng đề tài này lên người Chúc Vân Cảnh mà hỏi hắn: “Nghe nói người Di đều biết múa bụng, này là thật sao? Thế Lý tẩu tử múa được không?”

Chúc Vân Cảnh chậm rãi một nhịp mới phát ứng ra ba chữ “Lý tẩu tử” kia là đang gọi mình, hắn: “...”

Có điều người hỏi câu kia cũng không ôm ấp ý tốt lành gì, bấy, tám đôi mắt hiện tại đều tập trung lên người hắn chờ xem kịch vui, nhưng có ai mà không biết ở thời Đại Diễn triều khúc múa bụng tươi mát kia chỉ có người kỹ quán thanh lâu mới nhảy. Trong lòng Chúc Vân Cảnh cảm thấy buồn cười, một mặt vô tội nhìn các nàng, nhưng không đáp trả lời nào.

Thì ra cái người Di mà Lý lão bản đường hoàng ra dáng cười về nhà là một kẻ câm, này tuy có đẹp thì sao, cũng không thể nói chuyện được! Bởi vậy bọn người kia càng trở nên không thuận mắt Chúc Vân Cảnh hơn, chỉ chế nhạo vài ba câu sau đó cũng mất hứng, bèn lục tục dời sự chú ý ra khỏi người hắn, không thêm quan tâm hắn nữa.

Chúc Vân Cảnh mừng rỡ khi thấy mình được tự tại, bèn ngồi ở một bên yên tĩnh lột đậu phộng uống trà, vẻ mặt không chút cảm xúc kia bắt đầu tập trung nghe các nàng trò chuyện tán gẫu.

Đề tài của nữ nhân không phải chuyện nhà thì là chuyện mấy kiểu quần áo, trang sức mới. Chúc Vân Cảnh càng nghe càng thấy tẻ nhạt, sau đó nhìn thấy cái vị ban nãy còn khinh thường hắn thoáng chốc giơ tay lên, một bên cho người khác nhìn xem vòng tay vàng nạm đá quý thô to như cái miệng chén của mình, một bên ra vẻ hết sức bất bình mà cười nói: “Lão gia nhà ta mấy ngày trước khi trở về từ quan ngoại mang về cho ta, đeo cái này cũng mệt mỗi ghé lắm, nhưng lão cứ bắt ta phải đeo, nói là đẹp, mà lão biết gì là đẹp chứ.”

Có người khác cũng không cam lòng yếu thế so đo nói: “Lão gia nhà ta cũng vậy, mỗi lần đi quan ngoại cứ thích mua mấy món đồ đẹp vô dụng cho ta, ta đã nói với lão bao nhiêu lần là trong nhà này món gì cũng có rồi, lão cứ không nghe, mà lão thường xuyên phải đi, thiệt không biết phung phí vào mấy thứ đồ bỏ này làm gì chứ.”

Chúc Vân Cảnh ngược mắt liếc nhìn, hai người nữ nhân là thê tử của đại thương nhân xếp trong mười vị trí đầu ở thương hội Hồ Dương này, nói tầm thường đúng là có chút tầm thường, nhưng mà hắn lại để tâm đến những thứ khác trong lời nói hơn. Vốn còn tưởng rằng đám người này dám ở lại biên quan buôn bán là bởi vì có cửa

khẩu Quỳnh Quan vững chắc kia, đâm ra không cần lo sợ gì, thì ra bọn họ còn có thể đích thân đi đưa hàng giao dịch ở quan ngoại nữa sao?

Lúc sau các nữ nhân liền mồm năm miệng mười nói lên sự hiểu biết của mình về quan ngoại thông qua việc nghe được từ nam nhân của các nàng, ngay trong khi tâm tư Chúc Vân Cảnh đang dần bay cao bay xa thì bỗng nhiên có ai đó lên tiếng đổi đề tài: “Đừng cứ mãi nói mấy chuyện vô vị kia nữa, mọi người có nghe nói tới vị nguyên soái trẻ tuổi mới tới Quỳnh Quan hay chưa? Đó cũng chính là thống soái đại quân chinh viễn lúc trước từng ở phương bắc đánh cho bọn người Di không dám ló đầu lên. Ta nghe người ta nói tướng mạo của hấn vô cùng tuấn tú, lúc ở trong kinh hoàng đế còn muốn gả công chúa cho, nhưng mà hấn lại không chịu, bây giờ tới chỗ này chưa tới mấy tháng lại còn muốn cưới nam thê, nghe đâu lập tức sẽ cử hành hôn lễ, hai ngày trước ta còn nghe lão gia nói muốn lấy danh nghĩa thương hội đưa phần lễ qua, mặc dù ta thấy lão gia hấn là không xem trọng cho lắm.”

Chúc Vân Cảnh: “....” Từ khi nào mà Hạ Hoài Linh có được điểm phúc cưới công chúa vậy?

“Đúng vậy còn gì, một tướng quân đẹp như vậy mà đi cưới nam thê, có làm sao cũng nghĩ không ra.” Có người ra vẻ hơi chút tiếc hận than thở.

Tuy nói khi Đại Diễn triều khai quốc hoàng hậu là nam nhân, nhưng mà địa vị của nam thê cũng sẽ không giống với những thê tử bình thường, đời sống luôn tồn tại những con người phiến diện, càng có nhà cao cửa rộng càng sẽ không muốn cưới nam thê, ngay cả cái người tầm thường hơi chút giàu sang, nhiều nhất cũng chỉ nạp một hai nam thiếp mà thôi. Các nữ nhân tràn đầy phấn khởi bắt

đầu bàn tán sôi nổi, nữ nhân nơi đây cũng không dè dặt như những quý phu nhân kia, khi nói đến mấy thứ này mặt không chút đỏ, hơn nữa xem ra mọi người đều cảm thấy cực kỳ hứng thú với Hạ Hoài Linh. Chúc Vân Cảnh liền nhớ tới ngày ấy lúc Hạ Hoài Linh mới vừa hồi kinh suốt một đường đi hoa tươi túi thơm không ngừng, trong lòng chợt trào dâng một tâm tình kỳ quái không sao miêu tả được.

Các nữ nhân nói một trận tới Hạ Hoài Linh xong lại tán gẫu qua phó tướng bên cạnh, lúc này chợt có người bữu môi nói: “Nghe nói cái người Trần phó soái kia là một kẻ phong lưu, còn bao nuôi lén một kỹ nữ ở bên ngoài, giấu ở trong con hẻm phố Hạnh Hoa, thiệt tình không biết nghĩ gì nữa.”

Lập tức có người tiếp lời: “Ta cũng nghe nói, ta còn nghe lão gia ta có thuận miệng đề cập tới một câu, cái người ca kỹ kia là do Trương tri phủ đưa qua nhằm lấy lòng Trần phó soái, Trần phó soái cũng cực kỳ thích nàng, nam nhân mà, ai chẳng như vậy, hễ nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là đi sai đường.”

Bao nuôi ngoại thất* vốn bị người ta xem thường, huống chi còn là một người kỹ nữ, vừa nói xong cảm thấy Hạ Hoài Linh còn có chút ngóng trông hơn vị võ tướng kia, các nàng bèn dồn dập sửa lời lại, nói những tên lính kia toàn là lũ thô kệch, gả cho bọn họ không chừng lại chịu khổ, nếu như các nàng còn là khuê nữ có khi đã có cơ hội gả cho Hạ Hoài Linh.

— Ngoại thất: vợ bé, tình nhân bên ngoài.

Tiệc rượu tiến hành được một nửa, Chúc Vân Cảnh liền tìm cơ muốn đi vệ sinh, hẩn được nha hoàn dẫn tới ra sau nhĩ phòng*, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều người mặc trang phục hạ nhân của

Tầng gia đang bận rộn chuyển hàng, bèn không khỏi dừng lại, híp mắt nhìn một hồi.

— Nhĩ phòng: là phòng nhỏ nằm bên cạnh phòng chính hay sương phòng.(ví dụ như một tòa tứ hợp viện, thì gian chính thông thường sẽ được đặt quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam, thì sương phòng sẽ được đặt ở hai bên đông và tây.)

Thấy Chúc Vân Cảnh hình như có gì đó hiếu kỳ, tiểu nha hoàn đứng ở một bên cười giải thích: “Đây là hàng trong hai ngày chợ khai trương muốn đưa ra quan ngoại, phu nhân là ở bên này.”

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh hơi trầm xuống, bèn thôi không nhìn nữa.

Lúc rời khỏi trạch viện đã là sau giờ Ngọ, sau khi lên xe kéo đóng cửa lại, Chúc Vân Cảnh liền lập tức giật khăn che mặt xuống, rồi đạp giày vút đi, không có chút hình tượng nào co rúm người lại. Hạ Hoài Linh vỗ vỗ tay hân: “Làm sao?”

“Không ra sao, một đám dong chi tục phẩn*, đôi mắt nông cạn.”

— Dong chi tục phẩn: một đám người nữ nhân tầm thường, trang điểm phẩn son lòe loẹt.

Hạ Hoài Linh nhin cười: “Không thu hoạch được chút gì luôn hay sao?”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐẾN NỖI, “Chúc Vân Cảnh buồn bực gỡ một bím tóc, song lên tiếng nói rằng, “Nghe các nàng bàn tán, thì bọn người trong thương hội kia bình thường hay đích thân đi lại tới quan ngoại, dường như cũng có qua lại với đám vương công quý tộc kia, không có chút e sợ đến việc ngọn lửa chiến tranh lan tràn.”

“Ừ, “Hạ Hoài Linh gật đầu, “Trong tay bọn họ đang giữ những vật tư quan trọng người Di cần, người Di làm vui lòng bọn hấn còn không kịp, thành ra cho dù có cướp cũng sẽ không cướp trên người bọn họ, mà chỉ cướp những bách tính nghèo khó kham khổ bên đây.”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nói: “Những thứ đó có thể thuận lợi từ cửa ải chuyên chở ra ngoài, thì ắt là không thể thiếu được sự giúp đỡ từ một người bên trong quân, nhiều năm trôi qua vậy mà triều đình không hề hay biết gì, bọn họ quả nhiên thật là to gan.”

“Chuyện này không có bằng chứng xác thực, lại càng không tóm được tang vật tại chỗ, ai mà muốn rước họa vào thân, dù sao chuyện này liên quan nhiều người, người cũng thấy kết cục của Tiền nguyên soái rồi đấy.”

“Rác rưởi, “Chúc Vân Cảnh chửi nhỏ một tiếng, “Vậy người định làm như thế nào?”

Hạ Hoài Linh thành thật nói: “Trước mắt chỉ có thể yêu cầu đám binh lính gia tăng cường độ tra khảo hàng hóa ở tại cửa khẩu, bây giờ chúng ta mới tới đây, mặc dù ta là nguyên soái, nhưng cũng không có năng lực thâm tóm trời đất, Trần phó soái kia lại kinh doanh ở đây mấy năm, hấn là đã có biện pháp giúp những người thương nhân kia đưa hàng hóa ra khỏi cửa khẩu lọt khỏi tầm mắt ta. Hiện tại ta sẽ phái người theo dõi hấn, nhưng tốt nhất chớ nên manh động tránh khỏi việc đứt dây động rừng, lại nói nếu như có tìm được tang vật hấn cũng có thể kiếm cơ chối nói bản thân không có liên quan, thành ra mục đích quan trọng của chúng ta là bắt được Lâm gia đứng phía sau thương hội, chứ không phải đối phó Trần phó soái.”

“Ta thấy Tăng gia lúc này còn đang vội vàng vận chuyển hàng hóa, liệu bên trong đó có mấy thứ xấu xa không?”

“Có thể để cho người thấy đương nhiên sẽ không.”

Chúc Vân Cảnh cau mày: “... Phương bắc đã hòa bình, không lẽ người Di còn có thể mua đồ sắt từ trong tay bọn họ?”

Hạ Hoài Linh nói: “Trong lúc này những tiểu quốc người Di vẫn chia làm hai phe xung đột lẫn nhau, chỉ cần bọn họ không làm lớn chuyện, thì xưa nay triều đình đều nhắm một mắt mở một mắt không rảnh chú ý tới, còn chuyện buôn bán đồ sắt vĩnh viễn không lo không bán được, huống chi, người Di lòng lang dạ sói có đánh cỡ nào cũng không hoàn toàn diệt sạch, cho dù không phải là Thương Nhung, cũng sẽ là nước khác.”

Chúc Vân Cảnh khá thấy bất ngờ: “Người nghĩ như vậy sao?”

“Trước giờ đều nghĩ vậy.” Lúc trước ở trong ngự thư phòng từng nói chừng hai mươi tới sẽ không có thêm trận chiến nào chẳng qua chỉ là để trấn an hoàng đế, kỳ thực Hạ Hoài Linh vẫn luôn cảm thấy cái chính sách lôi kéo người Di của triều đình sẽ không thể đảm bảo được việc giữ biên cương thái bình dài lâu như vậy, mà lúc trước lẽ ra là nên thừa thắng truy kích diệt gọn Thương Nhung làm bốn phương khiếp sợ, không hiểu sao Chiêu Dương hoàng đế lại muốn tỏ ra phong thái của một nước lớn, đội quân chinh viễn lúc bấy giờ đã đánh tới thủ đô Thương Nhung, vậy mà bệ hạ khẳng khái hạ chỉ truyền lệnh bọn họ rút quân về, sau đó chấp nhận việc đổi phương xưng thần tiếng công, chuyện này để lại tiếng tốt, nhưng cũng để lại tai họa về sau.

Thấy gương mặt Chúc Vân Cảnh có vẻ ưu lo, Hạ Hoài Linh an ủi hẳn: “Cũng không cần quá lo lắng, chúng ta chuẩn bị sớm, với binh lực hiện tại của Đại Diễn, không có kẻ nào là đánh không thắng được.”

“Chỉ sợ có người nhân cơ hội gây sóng gió mà thôi, “Chúc Vân Cảnh nói qua lại liếc nhìn Hạ Hoài Linh một chút, “Chuyện Trần phó soái giấu một ca kỹ trong phố Hạnh Hoa, người của người không nghe được phong thanh sao?”

“Có, có điều người ta chỉ là một ca kỹ mà thôi, cũng không có gì đặc biệt.”

“Vậy người có biết người ca kỹ này là tri phủ Hồ Dương đưa cho hẳn không?”

Hạ Hoài Linh lắc đầu, nhưng cũng không thấy ngạc nhiên cho lắm: “Tri phủ cùng quan hội thương nghiệp nơi đầu cầu kết nhau, vốn là cá mè một lứa.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu nhắc nhở Hạ Hoài Linh: “Người cũng đừng xem thường một ca kỹ nhỏ, chi bằng người phái người tốn chút công sức tìm hiểu nữ nhân này, có lẽ sẽ thu hoạch được ngoài dự liệu.”

Hạ Hoài Linh nhướn mày: “Điện hạ có kinh nghiệm như vậy?”

“Không lẽ người cho rằng ai cũng giống người hay sao, cô nương người ta tặng túi thơm, người lại trả về trước mặt mọi người làm cho người ta mất hết mặt mũi, người không rõ phong tình như người cũng khó trách sao không hiểu được tâm tư của nữ nhân.”

“Người hiểu?” Hạ Hoài Linh buồn cười nói, “Rốt cuộc là ai không hiểu phong tình hơn ai đây?”

Chúc Vân Cảnh lườm hắt một cái, gương mặt đẹp tựa hoa đào kia sau khi được trang điểm khi trùng có vẻ đặc biệt hơn đôi, Hạ Hoài Linh chợt giơ tay, nhẹ nhàng nắm lấy cầm đối phương.

Chúc Vân Cảnh không kiên nhẫn nói: “Còn người sao đây? Cũng không thu hoạch được gì? Đừng nói với ta người đi tới đó hết ăn lại uống mà thôi?”

Ngón tay cái của Hạ Hoài Linh chậm chậm vuốt ve đường cong nơi cầm của đôi phương, song khẽ nheo mắt lại: “Được một chút, người trong thương hội có thể kiếm được tiền nhiều như Tăng Cận Nam, cũng chỉ có thể là uống được canh thừa*, luôn có người không phục. Ta đã nhìn trúng được mấy người, có lẽ mai sau bọn họ sẽ là chỗ để chúng ta đột phá.”

— Nghĩa là đồ tốt Tăng Cận Nam đã chiếm hết, bọn người còn lại trong thương hội chỉ ăn được phần dư thừa, đồ không tốt.

Chúc Vân Cảnh đập tay hắt: “Nói chuyện thì nói đi, sờ cái gì mà sờ.”

Hạ Hoài Linh cười khế, không những không thả ra, mà ngón tay còn tiến thêm một bước vuốt nhẹ đi lên đôi môi tô vẽ đỏ thắm. Chúc Vân Cảnh bèn quay đầu đi, ngón tay Hạ Hoài Linh chợt theo đó kéo ra một vết, vết son đỏ diễm lệ lan ra khoe miệng Chúc Vân Cảnh, nhìn đến cực kỳ xinh đẹp.

“Rốt cuộc người...”

Đôi môi ấm áp không thuộc về mình chợt kề sát vào, khiến cho
Chúc Vân Cảnh đột nhiên trợn to hai mắt.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bạn Cũ Đến Cửa

Sáng sớm, Chúc Vân Cảnh tỉnh dậy còn chưa kịp rửa mặt, bà vú đã đem Nguyên Bảo vừa uống sữa xong tràn trề tinh lực đang loì choi không ngừng đến. Chúc Vân Cảnh giang hai tay nhận lấy, sau đó tựa ở đầu giường ôm nhi tử nhẹ nhàng dùng đưa qua lại. Nguyên Bảo nằm trong lòng ngực hân nhếch miệng cười ngây ngô, còn giơ tay nắm chặt lấy sợi tóc đang rủ xuống của hân.

Vật nhỏ này mới hơn ba tháng, thế mà sức lực đúng là không nhỏ chút nào. Chúc Vân Cảnh định rút tóc ra, nhưng rút hoài không được đành thôi, bèn dùng ngón tay chọc chọc vào gương mặt thơm mềm của nhóc con một hồi, khiến cho nhóc này vui không tả, khoe miệng càng cong thêm. Chúc Vân Cảnh cảm thấy thú vị bèn chọc thêm mấy lần nữa, ầy vậy mà Nguyên Bảo mỗi lúc càng cười đến là khoái chí. Chúc Vân Cảnh: "...” Chắc là không phải đứa nhỏ ngốc đâu ha.

Lúc Hạ Hoài Linh vào cửa thì thấy Chúc Vân Cảnh đang làm ra bộ dạng nắm lấy tay nhi tử mình muốn cắn, ý cười thoáng tràn ngập trong mắt: "Mới sáng sớm đã kêu người ôm Nguyên Bảo tới rồi sao?"

Chúc Vân Cảnh ngược mắt, hững hờ liếc nhìn hân một cái: "Không phải người cũng đến rồi hay sao."

Đây là tức giận bởi chuyện hôm qua bị cưỡng hôn trên xe, cơn giận vẫn còn chưa tan đây mà.

Hạ Hoài Linh ngồi xuống ở bên giường, đè lại cái chân Nguyên Bảo đang đạp loạn không ngừng, sau đó cười nhìn Chúc Vân Cảnh: “Sao trước đây ta không biết người lại có kiên nhẫn với mấy đứa nhỏ như vậy nhỉ?”

“Trước đây ta có từng sinh đâu,” Chúc Vân Cảnh đập tay Hạ Hoài Linh ra: “Người chú ý chút, đừng đè lên con làm nó khó chịu.”

“Nếu người có thể dùng một nửa tâm tư đối với Nguyên Bảo đặt lên người ta thì tốt rồi...” Hạ Hoài Linh thở dài, lúc trước hắn còn lo lắng sợ Chúc Vân Cảnh sẽ ghét bỏ đứa nhỏ này, bây giờ xem ra là hắn hoàn toàn lo xa rồi, người Chúc Vân Cảnh ghét bỏ chỉ có hắn mà thôi.

Chúc Vân Cảnh lại liếc nhìn đối phương, ngưng một lúc, mới hờ hững nói: “Đi ghen tuông với nhi tử, người thật không biết ngượng sao.”

Hạ Hoài Linh hơi nheo mắt lại, tầm mắt ngưng lại trên môi Chúc Vân Cảnh, nơi đó vẫn còn vết thương nhỏ hôm qua bị hắn cắn trúng. Lúc đó tâm trí hắn bắt đầu nóng hừng hực, liền chỉ biết hôn lên, Chúc Vân Cảnh còn sững sốt trong chốc lát mới cố gắng đẩy hắn ra, hai người trong tình thế người đẩy ta xô quăn quýt môi lưỡi quăn quýt một chỗ. Thứ xúc cảm nóng ướt, mềm mại dính dính kia khiến cho Hạ Hoài Linh hoàn toàn mất đi lý trí, cho nên bản thân không khống chế được sức mạnh mà đè Chúc Vân Cảnh lại, đầu lưỡi triền miên không ngừng đảo loạn trong miệng đối phương, nụ hôn mỗi lúc một sâu. Đến lúc sau, Chúc Vân Cảnh bị hắn hôn đến mất hồn, cả người quần áo xộc xệch nằm dưới thân, ngay cả cái

váy cũng bị vén lên, Hạ Hoài Linh đưa tay trượt vào liên tục xoa xoa bên bắp đùi của Chúc Vân Cảnh. Nếu như không có hạ nhân ở ngoài xe đột nhiên lên tiếng, nhắc nhở bọn họ đã về đến nhà, không biết chừng cả hai đã làm ra chuyện gì ở trên xe.

Hạ Hoài Linh càng nghĩ càng cảm thấy tiếc nuối, Chúc Vân Cảnh bị ánh mắt nóng bỏng của ai kia nhìn chăm chú đến mức khiến cả người cảm thấy không thoải mái: “Đừng dòm nữa...”

Hạ Hoài Linh khẽ cười, không trêu đối phương nữa, mà đem sách cầm trong tay đưa cho hắn xem: “Trên đây đều là những thứ cần phải chuẩn bị trong quy trình lễ cưới, người xem thử xem có gì không vừa lòng, hoặc là có gì sót hay không.”

Tâm tình Chúc Vân Cảnh trở nên phức tạp: “Không cần phiền toái như vậy, vốn chỉ làm cho người ngoài nhìn.”

“Dù sao đó cũng là lễ cưới, tuy nói không cần phiền, nhưng cũng không thể quá tùy tiện.”

“Vậy người cứ quyết định đi, ta không có ý kiến.” Chúc Vân Cảnh cúi mặt xuống, Nguyên Bản nhìn hắn lại bắt đầu cười khúc khích khanh khách không ngừng. Chúc Vân Cảnh chột vâng về mũi của nhóc, quả nhiên là đứa nhỏ ngốc, không hiểu chuyện gì cả.

Hạ Hoài Linh còn muốn nói thêm, thì đã có hạ nhân vào bẩm báo, nói là bên ngoài có người muốn cầu kiến hầu gia: “Hắn nói hắn là một vị bạn học cũ của người, họ Hứa, đến từ Cảnh Châu.”

Hạ Hoài Linh cảm thấy cực kỳ bất ngờ, Chúc Vân Cảnh chọn trước nổi lên lông mày: “Bạn cũ họ Hứa từ Cảnh Châu tới? Tên hắn là gì?”

“Vị công tử kia chưa nói, chỉ nói hần họ Hứa, là người bạn cũ của hầu gia.”

Chúc Vân Cảnh cười như không cười nhìn sang Hạ Hoài Linh: “Bạn cũ tới cửa, hầu gia còn không mau chóng đi gặp sao?”

Hạ Hoài Linh ho nhẹ: “Ta đi chút rồi về.”

Ngay sau khi người đã rời đi, Chúc Vân Cảnh chột cúi đầu, chột chột gương mặt nhĩ tử lần hai: “... Oan gia ngõ hẹp.”

Hạ Hoài Linh đi ra đằng trước, người đang được hạ nhân chiêu đãi đang ngồi trong gian chính uống trà quả thực là Hứa Sĩ Hiễn.

Hạ Hoài Linh bước nhanh đi vào, Hứa Sĩ Hiễn lúc này cũng đã đứng lên, vẫn là dung mạo ôn hòa như xưa, đối phương cười nhìn hần: “Hạ Hoài Linh, lâu rồi không gặp.”

Tính ra từ cái năm Hạ Hoài Linh rời khỏi Giang Nam đến kinh thành cho tới hiện tại, thì tổng cộng bọn họ đã không gặp nhau tận tám năm, chẳng mấy chốc tình nghĩa lại hiện lên rõ ràng, nhưng vẫn có chút bất giác cảm thấy xa lạ. Hạ Hoài Linh kích động vỗ vai Hứa Sĩ Hiễn: “Người bình an là tốt rồi, hơn một năm nay ta vẫn phái người đi tìm tung tích của người, không nghĩ tới lại có thể gặp nhau ở chỗ này.”

Hứa Sĩ Hiễn khẽ mỉm cười, khom lưng chấp tay thi hành đại lễ, khiến cho Hạ Hoài Linh giật mình, nhanh chóng giơ tay đỡ lấy đối phương: “Người làm gì vậy?”

“Cần nên làm mà, nếu không có người, nỗi oan mà ta và lão sư chịu đã không thể được giải sạch, ân lớn như vậy, cần phải khắc ghi cả đời.”

“Không cần khách khí như vậy, đây là chuyện ta nên làm, ngồi đi.”

Sau khi ngồi xuống, hai người bắt đầu trò chuyện về tình hình của bản thân trong đạo gần đây. Hứa Sĩ Hiên kể lại từ sau khi hắn trốn khỏi trang tử Phụng Hoàng Sơn, rất may mắn gặp được bạn thân của lão sư đang bôn ba khắp nơi trong kinh, sau khi lấy được tấu chương cùng sổ sách liền nhanh chóng sai người đưa đến hầu phủ. Lão sư của hắn còn có một tôn tử, trước khi xảy ra chuyện đã được đưa đi ở nhờ một nhà nông dưới thôn, hắn liền đến ôm đứa bé đi nhận làm con mình mà nuôi nấng, kể đó ở lại nông thôn tránh né một thời gian, mãi cho đến khi vụ án muối lậu được tẩy rửa bụi trần, án của hắn cùng lão sư cũng được sửa mới rốt cuộc không cần trốn đông trốn tây nữa. Tuy nói người chết không thể sống lại, càng không thể phục hồi nguyên chức, nhưng ít ra hiện tại bây giờ hắn đã không còn là khâm phạm của triều đình, chỉ cần thay đổi thân phận sang một người bình thường liền có thể yên ổn sống tiếp.

“Ở Cảnh Châu nhiều người quen nên không thể trở về, hiện tại ta mang theo tôn tử của lão sư sống ở một trấn trên phủ Lâm Giang cách Cảnh Châu không xa, tháng ngày trôi qua cũng coi như sống trong yên bình, lúc trước không muốn liên hệ với người vì tránh cho người thêm phiền phức, sau này ổn định xong xuôi có viết một phong thư gửi đến kinh thành, mới biết người đã được điều qua bên Quỳnh Quan này.”

Nói tới chuyện cũ, nét mặt Hứa Sĩ Hiên vẫn dừng dừng, có lẽ hoàn toàn đã nghĩ thông, còn Hạ Hoài Linh thì đang thần thức không nguôi. Hứa Sĩ Hiên có nói may mắn vừa trốn ra được gặp phải bạn thân của lão sư lấy được bằng chứng lật lại án, chứng tỏ khả năng cao là sau lưng sớm đã có người sắp xếp xong xuôi giúp bọn họ, có

điều bây giờ nhắc lại mấy chuyện này cũng không còn nghĩa lý gì: “Vậy vì sao người lại đến Quỳnh Quan?”

Hứa Sĩ Hiển cười nói: “Người cũng biết ta ngoài phê bình văn chương ra cũng không còn tài cán gì khác, bây giờ đã thay đổi thân phận nên cho dù muốn làm một tiên sinh dạy học cũng là điều không thể, chỉ có thể giúp người ta viết chữ chép sách kiếm chút tiền nuôi sống gia đình, bản thân ta không sao, nhưng ta còn phải nuôi tôn tử của lão sư, sau này còn phải cho đứa nhỏ đi học, cho nên vẫn phải tích góp chút tiền. Cũng trùng hợp thân phận hiện tại của ta là nhi tử của một thương hộ, cho nên có theo người ta học kinh doanh buôn bán, lần này đi một chuyến vội vàng đến thành Hồ Dương cũng là vì khu chợ khai trương kia, sau khi kiếm chút tiền lời về sau sẽ không làm nữa, quay về trông coi mấy mẫu ruộng đất yên ổn sống qua ngày, nuôi lớn đứa bé kia.”

Hạ Hoài Linh nghe vậy cảm thấy vô cùng khó chịu: “Người có khó khăn thì cứ nói cho ta biết, hà tất phải làm như vậy.”

Để một Hứa Sĩ Hiển tri thức thanh cao như vậy đi buôn bán, e là chẳng thà giết hán có khi còn dễ chịu hơn. Tuy nhiên cũng là do cuộc sống đưa đẩy, vì gốc rễ duy nhất của ân sư, hán chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ tôn nghiêm cúi đầu.

Hứa Sĩ Hiển lắc đầu nói: “Ta đã làm phiền người nhiều lắm rồi, hiện tại cũng có năng lực tự lực cánh sinh, sao mà có thể làm phiền người nữa.”

Hán không muốn tiếp tục nói đến chuyện của bản thân, bèn hỏi ngược lại Hạ Hoài Linh: “Người sống ở đây có tốt không?”

“Cũng bình thường thôi, ở Quỳnh Quan nhiều năm như vậy sớm đã quen rồi.” Hạ Hoài Linh do dự không biết có nên đem chuyện của mình và Chúc Vân Cảnh nói ra hay không, dù sao lúc trước giữa Chúc Vân Cảnh và Hứa Sĩ Hiên cũng có một mối quan hệ không tính vui vẻ mấy, sợ trong lòng hai người vẫn còn khúc mắc. Nhưng có điều mấy ngày nữa là hần sắp sửa thành hôn với Chúc Vân Cảnh, theo lý thuyết có ra sao cũng nên giữ bạn thân lại, sau đó mời đối phương uống một chén rượu mừng mới phải: “Người định khi nào trở về?”

Hứa Sĩ Hiên nói: “Nếu hôm nay không có người, thì ta đã đi rồi.”

“... Cuối tháng này ta sẽ kết hôn, nếu người không cần về gấp, thì chi bằng cứ ở lại tham dự tiệc cưới đi.”

Nghe vậy, nhịp tim của Hứa Sĩ Hiên thoáng chốc đập loạn, nhưng lập tức tỏ vẻ hơi kinh ngạc nở nụ cười: “Thật sao? Là tiểu cô nương nhà ai?”

“Hần là tiểu công tử đến từ Cảnh Châu người Giang Nam, này là do tổ phụ giúp ta định đoạt chuyện kết hôn.” Sau một hồi do dự, cuối cùng Hạ Hoài Linh vẫn quyết định chưa nói ra thân phận của Chúc Vân Cảnh, mà trước tiên cứ để người ở lại, còn về những chuyện khác thì chờ hỏi qua Chúc Vân Cảnh rồi hần quyết định sau.

“Tiểu công tử? ...Người muốn cưới nam thê sao?”

Hạ Hoài Linh gật gật đầu: “Là nam thê.”

“Thì ra là vậy, “Hứa Sĩ Hiên không hỏi nhiều nữa, chỉ nở một nụ cười chân thành nói, “Vậy ta trước tiên chúc mừng người, nếu đã

đúng dịp như vậy, thì ta ở lại mấy ngày, chờ uống xong chén rượu mừng rồi sẽ đi.”

“Được, “Hạ Hoài Linh hào hứng nói, “Vậy ta liền kêu người sắp xếp một phòng khách cho người.”

Trong phòng, Chúc Vân Cảnh đặt nhi tử tinh lực quá mức dồi dào kia lên tháp thượng, mặc cho nhóc quậy phá, bản thân thì ngồi một bên chậm rãi dùng bữa sáng. Nguyên Bảo giờ tay muốn với lấy hấn, nhưng cánh tay ngắn cũn cỡn với không tới bèn dùng hết sức đuổi chân ra di chuyển qua, trong miệng liên tục kêu to mấy tiếng ê a, nhưng Chúc Vân Cảnh không để ý tới nhóc, lúc đang ăn còn ngăn người ra.

Sau một lát, hấn đặt đĩa xuống gọi người đi vào, hỏi: “Hầu gia đâu?”

“Thưa là còn đang tiếp khách ở đằng trước, nghe nói đã kêu người đi quét tước tây viện để khách ở.”

Khoé miệng Chúc Vân Cảnh chột nhếch lên: “Hấn còn muốn để người ta ở lại?” Thực sự cũng là không chê phiền phức.

“Dạ đúng như vậy.”

“Quan sát kỹ càng động tĩnh bên tây viện cho ta.”

Chúc Vân Cảnh căn dặn xong bèn phát tay cho người lui xuống, nay lúc tâm trí đang hoang mang, bỗng nhiên có vật gì đó dính lên chỗ đùi, hấn bèn cúi đầu nhìn, chỉ thấy Nguyên Bảo chẳng biết từ lúc nào đã vươn mình nằm nhoài trên tháp thượng, đang cầm lấy miếng vải bên chân mình nhét vào trong miệng.

Chúc Vân Cảnh giơ tay, qua đặt nhóc nằm xuống lại.

Nguyên Bảo vẫn không chịu buông tha, tiếp tục nỗ lực đạp chân vươn mình, rồi lại bị Chúc Vân Cảnh đặt trở lại. Vật nhỏ này bị ai kia đặt về chỗ cũ hết lần này tới lần khác, không những không khóc mà còn nức miệng cười toe toét mừng rỡ không thôi. Chúc Vân Cảnh sờ sờ đầu con mình, lần thứ hai xác định rằng đúng thật bản thân mình đã sinh ra một nhi tử ngọc.

“Tri âm tri kỷ của cha ngươi cũng tới rồi, ngươi còn ở đây vui vẻ ...”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Gặp Lại Hứa Lang

Hạ Hoài Linh vừa trở về liền kể hết mọi chuyện cho Chúc Vân Cảnh. Chúc Vân Cảnh nghe xong bèn cười như không cười hỏi ngược lại đối phương: “Người để người ra ở lại, vậy người rảnh rồi để mà chiêu đãi tận tình người ta? Không phải người có nói trước lễ cưới còn phải rút quân về doanh sắp xếp chuyện ổn thỏa hay sao?”

“Hiếm khi hắn mới tới đây, không biết lần sau gặp lại sẽ là khi nào, cho nên ta chỉ muốn để hắn ở lại uống chén rượu mừng mà thôi.” Hạ Hoài Linh giải thích.

“Được thôi, vậy ta thay người tiếp đãi hắn.”

Hạ Hoài Linh: “... Người đồng ý để hắn biết chuyện của người sao?”

“Người cũng đã giữ lại rồi, hiện tại không biết thì đến ngày kết hôn cũng sẽ biết, bây giờ hắn cũng là một người chết giống như ta, có thể đem chuyện đi nói ở đâu được đây.”

“Người... Tiếp đãi hắn?”

“Làm sao? Người không yên lòng?”

Hạ Hoài Linh quả thật không mấy yên tâm, bởi ai mà biết được Chúc Vân Cảnh bây giờ liệu có còn tồn đọng nhớ nhung gì với Hứa

Sĩ Hiễn hay không, dù sao lúc trước hắn cũng đã vì Hứa Sĩ Hiễn hao phí bao công sức, cuối cùng còn để bản thân chịu thiệt.

“Ta còn có thể đối với hắn thế nào nữa, “Chúc Vân Cảnh tức giận nói, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng, bây giờ ta còn có thể ép buộc hắn sao?”

Ngày đó Chúc Vân Cảnh liền mời người đến viện của mình. Vừa nghe nói hầu phu nhân tương lai muốn gặp mình, Hứa Sĩ Hiễn cảm thấy khá bất ngờ, càng không nghĩ tới đối phương chưa được gả đã tiến vào phủ nguyên soái, mãi cho đến tận khi hắn theo hạ nhân dẫn đường đi vào viện, thì gặp được Chúc Vân Cảnh đang ngồi ở bên giường uống trà.

Bốn mắt nhìn nhau, cả người Hứa Sĩ Hiễn chợt đờ ra, Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn nhếch nhếch khoé môi lên tiếng: “Đứng ngây ra đó làm gì, ngồi đi.”

Người trong phòng đều đã lùi ra, Hứa Sĩ Hiễn rốt cục cũng bình tĩnh lại, trong ánh mắt đầy vẻ đề phòng mà nhìn Chúc Vân Cảnh: “Thái tử điện hạ?”

Chúc Vân Cảnh nhắc nhở hắn: “Ta đã không phải thái tử từ lâu rồi, ngươi vẫn là nên thay đổi cách xưng hô đi.”

“... Sao ngươi lại ở đây?”

Chúc Vân Cảnh cười nói: “Vì sao ngươi ở đây, thì ta cũng như thế.”

Hứa Sĩ Hiễn vẫn chưa rõ ý trong câu nói kia: “Ta không hiểu ý của điện hạ.”

“Người là người thông minh, cứ sao lại không hiểu, người chạy thoát như thế nào, thì ta cũng thoát như thế đó. Nhờ phúc của Hạ Hoài Linh, ta mới có thể ngồi ở chỗ này nói chuyện với người.”

Con người Hứa Sĩ Hiễn hơi co rụt lại: “Là Hoài Linh cứu người ra?”

Chuyện thái tử bị phế truất, sau đó lại tiếp tục bị ban chết cả thiên hạ người người đều biết. Nhưng quả thật Hứa Sĩ Hiễn không nghĩ tới, sẽ có một ngày lại có thể nhìn thấy vị thái tử ngày xưa đã từng bức mình đến cảnh đường cùng, tâm tình nhất thời cảm thấy cực kỳ phức tạp, mà hơn hết, người cứu đối phương... Lại là Hạ Hoài Linh.

Cái xưng hô “Hoài Linh” đủ đến là thân mật. Chúc Vân Cảnh thoáng chua xót nghĩ lại, rồi cười giễu mỉm cười: “Hắn có thể không cứu ta hay sao? Ngày đó trước khi người chạy trốn ra khỏi trang đã thay đổi chén trà của ta phải không? Người cũng biết ngày đó trùng hợp hắn cũng lên vào trang muốn cứu người ra, kết quả ma xui quỷ khiến...”

Hứa Sĩ Hiễn nghe xong tỏ ra kinh ngạc, trong lúc bản thân đang thất thần mới chú ý tới bên cạnh Chúc Vân Cảnh còn một đứa nhỏ bé xíu đang nằm úp sấp, sắc mặt lập tức trắng toát: “Là... Là thuốc sinh tử?”

“Cũng coi như ta tự làm tự chịu, “Chúc Vân Cảnh tự giễu, “Thành ra như hôm nay là đáng đời ta.”

Hứa Sĩ Hiễn choáng váng, hàng mi giật giật, chỉ biết lắp bắp nói: “... Thì ra là như vậy.”

Chúc Vân Cảnh không bỏ sót sự thay đổi nào trong ánh mắt đối phương, lòng cũng khắc sảng tỏ mấy phần: “Người là có cảm thấy cực kỳ bất ngờ hay không?”

“Quả thực không hề nghĩ tới, nhưng... Điện hạ không sợ ta nói chuyện của người ra hay sao?”

Chúc Vân Cảnh khẽ lắc đầu: “Ta đã dám gọi người tới, tất nhiên là không sợ. Bây giờ nếu như ta nói chuyện của ân sư người là do một mình Tạ Sùng Minh gây ra, bản thân ta không liên quan, vậy thì người sẽ tin sao?”

Hứa Sĩ Hiên than thở: “Hoài Linh đã nói với ta rồi, ta tất nhiên tin hẳn.”

“Lúc trước ta đúng thực có lừa người, ta đã không dốc hết toàn lực cứu ân sư người ra, nhưng cho dù có như thế nào thì ta cũng từng cứu người. Ta biết người sẽ không nói chuyện này ra, bởi vì thứ nhất, ta tin tính cách của người không phải người lấy oán trả ơn, thứ hai, là vì Hạ Hoài Linh.”

“.... Điện hạ yên tâm đi, ta sẽ không nói, cũng không thể nói ra đâu được.”

Chúc Vân Cảnh gật đầu: “Ta mời người tới, chỉ là vì muốn xác nhận một chuyện.”

“Là chuyện gì?”

“Ngày đó người nói, hai bên tình nguyện cầm sắt hòa minh, rất cuộc là đang ám chỉ ai.”

Sắc mặt Hứa Sĩ Hiễn lại càng trắng bệch hơn, nhìn Chúc Vân Cảnh, một lúc lâu sau mới khó khăn bật ra thanh âm khản khàn: “Điện hạ cứ đùa... Đó chỉ là nói chung chung, chứ không nói đến ai cả...”

Chúc Vân Cảnh không chấp nhận câu trả lời kia: “Ta nghe Hạ Hoài Linh nói người tới bên này là vì làm ăn? Nếu như chỉ vì tích góp chút gia sản sao không thể buôn bán ở Giang Nam, mà nhất định phải ngàn dặm xa xôi tới Quỳnh Quan này?”

Sau một hồi im lặng dài dằng dặc, Hứa Sĩ Hiễn đau đớn cười bật hỏi: “Điện hạ là vì thật lòng muốn kết hôn với hấn sao?”

Chúc Vân Cảnh hững hờ đáp: “Có thật lòng hay không, cũng phải đi tiếp.”

“... Ta chưa bao giờ thấy hấn vui vẻ như thế, trong lúc đề cập tới chuyện kết hôn, trong mắt hấn như bừng sáng. Điện hạ, xưa nay người đều... Sống trong phúc mà không biết hưởng.”

— Ý của Hứa Sĩ Hiễn: lúc trước Vân Cảnh làm thái tử, sống trong nhung lụa, nhưng lúc đó vẫn chưa cảm thấy đủ, sau này thất thế thì được Hạ Hoài Linh cứu vớt, tiếp tục sống một cuộc sống hạnh phúc, còn được đối phương yêu thương, nhưng lại cứ thờ ơ, dửng dưng với đối phương.

Chúc Vân Cảnh khẽ nhú mày: “Hấn có đáng giá như người nói không?”

“Có đáng giá hay không, dăm ba câu sao nói rõ được, ta cũng chưa từng yêu cầu xa xỉ gì.”

Chúc Vân Cảnh vô cùng không rõ ý của đối phương, nhưng Hứa Sĩ Hiền đang đứng trước mặt hắn đúng là sinh động hơn trước nhiều: “Ta nghe người ta nói, năm đó lúc ở Cảnh Châu, người và hắn từng hẹn ước bằng lời nói? Nếu như người đã thật sự có ý, tại sao không sớm đi nói rõ ràng với hắn?”

Hứa Sĩ Hiền cười khỏ: “Xưa nay hắn chỉ xem ta như một người bạn tốt mà thôi, tình nghĩa cũng chỉ là tri kỷ, không có thêm gì khác. Nếu như muốn nói tới chuyện hôn ước kia, chẳng qua là do lúc đó ta bị người khác làm phiền, cho nên hắn mới tìm lý do giúp ta giải quyết đi mớ rắc rối kia mà thôi.”

“Từ lúc ấy người cũng đã đổi với hắn...”

Hứa Sĩ Hiền nhắm mắt lại: “Là ta lo lắng không đâu rồi.”

Nói về buổi đầu gặp gỡ, có thể là lúc thoáng thấy nhau trên đầu tường động lại cảm xúc khó phai, hoặc là lần đầu đối phương đuổi ra cánh tay hữu nghị về phía một đứa hướng nội quái gở như hắn, hoặc cũng có lẽ là khi người kia mạnh mẽ đứng ra chặn trước mặt mình nói ra câu “Hai người chúng ta sớm đã có hôn ước, người đừng cứ mãi dây dưa không ngót nữa”, hắn đã không còn nhớ rõ, rốt cục bản thân vì sao động tâm, mà có nhớ thì cũng còn nghĩa lý gì đâu.

Trong lòng Chúc Vân Cảnh không hiểu sao bỗng dưng có chút cảm thấy khó chịu: “Nếu ta là người, thì có ra sao cũng phải thử một lần.”

“Ta từng thử chứ... Năm đó trước khi hắn đến kinh thành, ta có đưa tượng gỗ đính ước tự tay khắc cho hắn, nhưng hắn không nhận, sau đó có kêu người đem trả về, lúc đó ta liền thông suốt.” Về

mặt Hứa Sĩ Hiển thoáng trở nên thất vọng, cũng như hiếm thấy mà quay sang Chúc Vân cảnh người có cảnh ngộ tương tự thổ lộ lên tâm tư bí ẩn nhất của chính mình.

Chúc Vân Cảnh nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cả hai đối mặt im lặng một lúc, sau đó Nguyên Bảo ở bên cạnh chợt ngẩng đầu ề a lên tiếng, Chúc Vân Cảnh liền sờ sờ mặt nhóc, rồi dùng khăn lau đi khoé miệng đang chảy ra ngum nước bọt. Hứa Sĩ Hiển nhìn chằm chằm không chớp mắt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang thoáng chốc ập tới, cũng tựa như bản thân lại thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nếu như hôm nay không đột nhiên biết được chuyện Hạ Hoài Linh muốn thành hôn, mà người kia còn là Chúc Vân Cảnh, hắn cũng sẽ không tỏ vẻ thất thố như vậy, kỳ thực hắn đã sớm nhìn thấu được, trên đời mỗi người đều có số mạng của riêng mình, đã không cầu được, thì cho dù có làm sao cũng vô dụng.

“Ta cảm thấy hắn là thật lòng yêu thương điện hạ, kính xin điện hạ mai sau đừng phụ lòng của hắn.”

“Đây cũng chuyện giữa ta với hắn, không cần người ngoài xen vào, “Chúc Vân Cảnh nói, “Chi bằng người cứ nghĩ cho mình đi, người cũng còn trẻ, mặc dù phải đeo bông nuôi giúp tôn tử ân sư, nhưng cũng chưa chắc không thể tìm một người bạn đời, cần chi phải làm khổ chính mình.”

“Ta vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, điện hạ lo xa rồi, đợi sau khi trở về, ta sẽ không trở lại quấy rầy hai người, cho nên người không cần để ý đến ta.”

“Ta mới không thèm để ý, “Chúc Vân Cảnh khẽ lắc đầu, khoé môi thoáng nhếch lên, “Ta cũng tin Hạ Hoài Linh.”

Hứa Sĩ Hiễn ngớ ngẩn: “Xin lỗi, là ta quá mực.”

Chúc Vân Cảnh cảm thấy buồn chán, liền thay đổi đề tài: “Người đang buôn bán gì? Có kiếm được lời không?”

“Hàng thêu, ta vận chuyển hàng thêu từ Giang Nam đến bên này buôn bán, mặc dù chủng loại này không được ưa chuộng, nhưng ít ra cũng có thể bán với cái giá gấp mười lần, đại đa số người Di ở đây cũng không phân biệt được chất lượng hàng hóa.”

Trong nháy mắt Chúc Vân Cảnh cảm thấy hào hứng: “Thật vậy sao? Không nghĩ tới thám hoa lan thanh cao kiều ngạo ngày xưa bây giờ lại bàn chuyện làm ăn, đã thế còn có chút bản sắc của mấy kẻ gian thương nữa.”

Hứa Sĩ Hiễn than thở: “Điện hạ người cứ đùa, ta đây cũng vì bị cuộc sống đưa đẩy, cho nên bắt buộc phải làm vậy mà thôi.”

“Người không định đi đến Mân Việt buôn bán hải thương* sao? Tiền kiếm được chưa hẳn sẽ ít hơn hiện tại, mà nơi đó còn gần Giang Nam hơn một chút.”

Hứa Sĩ Hiễn có một ít bất ngờ: “Hải thương*?”

— Buôn bán, kinh doanh trên biển.

Chúc Vân Cảnh giải thích: “Triều đình đang có ý định cấm hải, đại khái đã nghe được phong thanh, hiện tại bây giờ đi đến Mân Việt còn có thể giành được một bát thịt, còn chậm trễ nữa chỉ có thể nhìn người ta ăn thịt, mình húp canh sông.”

— Bát thịt: ví với việc giành nhiều lợi ích về phía mình

Hứa Sĩ Hiễn do dự nói: “Suy cho cùng ta cũng không phải kinh thương, cho nên lần này quay về không định dính dáng gì nữa. Có điều đa tạ điện hạ đã chỉ điểm, trong nhà ta còn có người đang buôn bán kinh doanh, cũng khó mà nói được sau này liệu có thử qua đó thử vận may hay không.”

“Ta ngược lại là thật sự muốn đi.” Chúc Vân Cảnh xoa đầu Nguyên Bảo: “Tiếc là đang bị vướng tay vướng chân, trong vòng ba năm rưỡi tới không thể đi đâu được.”

Hứa Sĩ Hiễn nghe vậy càng thêm kinh ngạc: “Điện hạ ngài muốn đi theo con đường kinh thương sao?”

“Dù sao cũng phải tìm chút chuyện để làm, chẳng lẽ cả đời định núp trong hậu viện hầu phủ sao?” Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, “Nếu có cơ hội, tới biển nhìn ngắm cũng được.”

Hứa Sĩ Hiễn cũng không còn gì để nói, nếu tính tới chuyện suy nghĩ tương lai, hẳn đúng là không bằng Chúc Vân Cảnh, hiện tại bây giờ thứ duy nhất bản thân hắn hướng đến chính là muốn nuôi dưỡng tôn tử lão sư thành người, còn về phần bản thân, chí hướng hoài bão gì cũng chỉ còn là mấy chuyện viễn vông, có thể không nước chảy bèo trôi* đã xem như là may mắn.

— Nước chảy bèo trôi: chỉ cuộc sống trôi dạt, không có chủ kiến.

Nhưng Chúc Vân Cảnh nói như vậy, thì trong lòng hắn cũng có chút suy nghĩ mơ hồ trôi dạt. Hứa Sĩ Hiễn chợt lên tiếng thử thăm dò: “Ta có một người thúc bên họ hàng, trong nhà đang làm ăn nhỏ, cả nhà của đối phương vô cùng an phận, đầu óc cũng không tệ, nếu điện hạ có ý định, thì ta có thể thuyết phục bọn họ làm thuộc hạ cho điện hạ, trước tiên sẽ đến Mân Việt thử thăm dò xem, không dám

cầu mong phú quý phát tài gì, chỉ xin tương lai nếu như có gì bất trắc, thì điện hạ có thể bảo vệ cho bọn họ, nuôi dưỡng đứa nhỏ kia với ta.”

Chúc Vân Cảnh nhìn hấn, con người chợt trở nên thâm trầm:”... Người đúng là đã thay đổi không ít.”

Hứa Sĩ Hiển cười khổ: “Lúc trước ta không biết suy xét cứu vãn mọi chuyện, đã làm đắc tội rất nhiều người, đến cuối cùng không cứu hay giúp được ai, cho nên hiện tại cũng rút ra cho mình một bài học kinh nghiệm rồi.”

Chúc Vân Cảnh trầm giọng nhắc nhở hấn: “Người cảm thấy ta có thể bảo vệ tộc nhân cùng đứa con trai nuôi của người sao? Hiện tại ta cũng giống như người mà thôi, đều không còn gì cả.”

“Nhưng mà sau lưng người còn có Định Viễn hầu cùng Thụy vương Điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong chợt thờ người ra, song chỉ thấy buồn cười: “Người đó, xem ra ban đầu ta đúng là nhìn nhầm người rồi, càng nhìn càng thấy lòng dạ của người đúng là quá đơn giản.”

Lòng dạ có đơn giản không tranh đấu gì, cũng sẽ không thay đổi được chuyện hấn là tội nhân trốn ra được, nếu như những chuyện kia không xảy ra, thì bây giờ ai mà nói được sẽ là hoàn cảnh gì.

Sau khi Hứa Sĩ Hiển rời đi, tâm tư trong lòng Chúc Vân Cảnh chợt biến đổi, liền gọi quản gia trong phủ đến. Vị quản gia này lúc trước là thư đồng bên cạnh Hạ Hoài Linh, đã theo dõi phương lâu nhất, cho nên hấn là am hiểu rành rẽ đối với những chuyện liên quan đến chủ nhân của mình.

Chúc Vân Cảnh không quanh co lòng vòng, mà chỉ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Năm đó lúc hầu gia rời Cảnh Châu đi đến kinh thành, bạn tốt của hấn là Hứa công tử có đưa qua một khúc tượng gỗ cho hấn có phải hay không?”

Quản gia do dự không biết nên trả lời hay không, Chúc Vân Cảnh liếc nhìn đối phương một lúc: “Có chuyện gì? Không thể nói sao?”

“.. Thừa không phải, chỉ là chính hầu gia cũng không biết chuyện này, năm đó trước khi hầu gia đến kinh thành, Hứa công tử đúng thật là đã đem một đôi tượng gỗ phượng cầu hoàng giao cho ta nhờ ta giúp hấn tặng hầu gia, sau đó khi ta ôm đồ về, thì chẳng may đụng trúng lão tướng quân tới đón hầu gia ở ngay cửa. Lúc đó lão tướng quân trông thấy liền cầm nhìn một hồi, hỏi là ai đưa, tiếp đó dặn ta là đem trả lại không được nói gì, cũng không cho nói với hầu gia. Đã lâu như vậy, nếu người không nhắc, e là ta cũng đã sớm quên.”

“Lão tướng quân?”

“Thưa đúng vậy, “Quản gia hơi ấp úng khẽ gật đầu, “Khi đó Hứa công tử chỉ là một thư sinh sa sút sống nhờ ở trong huyện nha, lão tướng quân tất nhiên là không vừa mắt.”

“Ra là như vậy... Được, ta biết rồi, “Chúc Vân Cảnh phát tay, “Người cứ tiếp tục giả vờ như không nhớ chuyện này, giữ ở trong bụng là được, bây giờ lui xuống đi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thủ Khắc Chi Lễ

Trước một ngày diễn ra lễ cưới, Hạ Hoài Linh trở về phủ nguyên soái, lúc bấy giờ khắp nơi trong phủ đã treo đèn kết hoa, tất cả mọi thứ cũng đều được đặt mua xong xuôi, trên mặt mỗi hạ nhân đang tấp nập chuẩn bị ai nấy giờ đây đều lộ ra ý cười lấy làm vui mừng.

Hạ Hoài Linh trực tiếp đi thẳng vào viện của Chúc Vân Cảnh, còn chưa đặt chân đến cửa phòng liền nghe được tiếng kêu to của Nguyên Bảo, chợt nở nụ cười, rồi bước chân nhẹ nhàng đi vào.

Hứa Sĩ Hiển đã có mặt ở đó, hiện đang cùng Chúc Vân Cảnh đánh cờ thưởng trà, còn Nguyên Bảo thì nằm nhoài trên đùi Chúc Vân Cảnh, tò mò trừng mắt nhìn bàn cờ, thỉnh thoảng trong miệng còn phát âm ra mấy tiếng không rõ nghĩa.

Hạ Hoài Linh không nghĩ tới Chúc Vân Cảnh thế mà vẫn đứng là giúp hắn tiếp đãi chu đáo Hứa Sĩ Hiển, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng cả hai ở chung hòa thuận đến là vậy, thật sự cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Hạ Hoài Linh chợt ho một tiếng, ánh mắt đang chăm chú vào bàn cờ của cả hai đồng thời nhìn qua. Hạ Hoài Linh tiến lên phía trước, cười hỏi: “Sao hai người lại ngồi chơi cờ vậy?”

“Giết thời gian mà thôi.” Chúc Vân Cảnh đặt quân cờ xuống, dùng giọng điệu lạnh nhạt trả lời đối phương.

Hứa Sĩ Hiên đứng lên: “Các người có chuyện cứ bàn đi, ta đi về trước, không làm phiền hai người nữa.”

Hạ Hoài Linh nói: “Chút nữa cùng nhau dùng bữa tối đi, ta đã kêu người chuẩn bị rượu, có gì cùng uống hai ba chén với nhau.”

“Được.”

Sau khi Hứa Sĩ Hiên rời đi, Hạ Hoài Linh liền tiện tay cầm lấy tấm chăn bên giường khoác lên trên người giúp Chúc Vân Cảnh: “Trời còn chưa ấm, sao người lại ăn mặc mỏng như thế, đừng để bản thân bị lạnh.”

Nguyên Bảo lúc này không được để ý đến chột ngắc đầu, sau đó khua tay ê ê a a lên tiếng bất mãn kháng nghị muốn chui ra khỏi chăn. Chúc Vân Cảnh thấy vậy liền trừng Hạ Hoài Linh một lúc, rồi vội vàng ôm nhiti tử ra: “Người muốn làm ngộp chết nó sao?”

Hạ Hoài Linh cười nhận lấy Nguyên Bảo, kẻ đó ôm nhót nâng cao hạ xuống làm bộ như đang bay bay, khiến cho mặt mày Nguyên Bảo lập tức trở nên hớn hờ, vui khôn tả.

Nghe được thanh âm cười khanh khách của đứa con trai ngốc, Chúc Vân Cảnh không biết nói gì hơn, vật nhỏ này đúng là điển hình cho câu bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền mà.

Chơi một trận với Nguyên Bảo đã đời xong, Hạ Hoài Linh gọi bà vú đến ôm đi, còn mình thì ngồi xuống sát bên Chúc Vân Cảnh ôm eo của đối phương: “Ta lại chọc người mất hứng sao? Mấy ngày không gặp rồi, không lẽ không cho ta được một khuôn mặt tươi cười hả?”

Chúc Vân Cảnh buồn chẳng muốn động, chỉ tựa vào Hạ Hoài Linh nhắc khẽ mí mắt: “Người làm sao không dứt khoát ngày mai hẳn trở về luôn đi?”

Hóa ra là ghét bỏ chuyện mình về trễ, Hạ Hoài Linh bèn nhin cười giải thích: “Do xảy ra một số chuyện nên đành phải trì hoãn.”

“Chuyện gì?”

“Hôm trước nhận được tin, nước Ngọc Chân nằm bên Đông Bắc xuất binh sang hai bên bộ lạc láng giềng, hành động nhanh chóng khiến cho hai nước nhỏ kia không đủ lực lượng chống đỡ, chỉ đành bấm tấu lên triều đình cầu xin Đại Diễn ta cứu viện.”

Chúc Vân Cảnh nghe vậy chợt nhướng lông mày: “Liệu sẽ ảnh hưởng đến Quỳnh Quan bên này sao?”

“Tạm thời không có, nước Ngọc Chân cách Quỳnh Quan khá xa, nhưng có điều để đề phòng chẳng may có gì xảy ra, ta có tăng cường quân canh gác, cũng là do hai ngày nay lo xử lý những chuyện này, cho nên mới về trễ chút.”

“Không biết triều đình sẽ phản ứng như thế nào?”

“Cái này cũng khó nói, quan sát thêm một thời gian nữa xem sao.” Hạ Hoài Linh lắc lắc đầu, kể đó lại nói đến những chuyện khác, “Người và... Hai người hình như rất thân thiết với nhau?”

Chúc Vân Cảnh nghe ra được bên trong câu Hạ Hoài Linh vừa nói có chút sự ghen tuông, chợt hừ nói: “Chính người giữ người ta ở lại, ta đây lại buồn đến phát chán, gọi hẳn đến chơi cờ, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“... Không có sao, người vui là được.” Hạ Hoài Linh nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn một cái trên vành tai Chúc Vân Cảnh, “Thật sự rất bí bách sao?”

“Có một chút, “Chúc Vân Cảnh thành thực nói, “Ngay cả người để trò chuyện cũng không có, thành ra cảm thấy cực kỳ buồn chán.”

“Vậy người muốn đi đây đi đó sao?”

Một chữ “Muốn” vừa bật ra khỏi miệng, Chúc Vân Cảnh lại do dự: “Thôi, chờ thêm hai năm nữa rồi tính tiếp.”

“Được rồi... Ban này người cùng hấn trò chuyện về gì vậy?”

“Hấn nói trong nhà có người đang kinh doanh, biết được ta có ý muốn làm ăn trên biển Mân Việt, liền đồng ý giúp ta thăm dò tình hình trước. Chúng ta có thỏa thuận bằng miệng xong xuôi, vậy cũng tốt, đỡ cho ta khi đi đến đó không biết làm gì.”

Hạ Hoài Linh chưa xót nói: “Người tin hấn như vậy?”

Chúc Vân Cảnh nghe xong liếc đối phương: “Hấn là bạn thân tri kỷ của người, chẳng lẽ người không tin hấn?”

Nghe ai kia dùng sức nhấn nhá mấy chữ kia... Hạ Hoài Linh bật cười: “Ta tất nhiên là tin rồi.”

“Vậy là được, người tin hấn, thì ta cũng tin.”

Trong lòng Hạ Hoài Linh chợt trở nên ấm áp, ôm chặt Chúc Vân Cảnh: “Tức nhi...”

Bữa tối ngày hôm đó, Hạ Hoài Linh còn gọi Khương Diễn đến. Khi Khương Diễn lần đầu tiên nhìn thấy hầu phu xuân sắp xuất giá

vào ngày mai kia, con người còn trợn to hơn cả đồng la*,cứ “người người người” gần nửa ngày trời không thể nói được trọn vẹn câu gì. Chúc Vân Cảnh vốn không có thiện cảm với đối phương, cho nên liền mặc kệ hắn. Về phần Hạ Hoài Linh, hắn đề vai đối phương ngồi xuống rồi lên tiếng nhắc nhở: “Trong lòng người biết là được, tuyệt đối không được làm lộ chuyện trước mặt người khác.”

—Đồng La còn gọi là Thanh la, cũng gọi là Đồng La Cổ (trống Đồng La), Đồng Chinh (Chiêng Đồng), Chinh Nảo (Chiêng và Nảo Bạt). Đây là loại pháp khí bằng đồng, tròn như cái chậu, được treo trên giá dùng gùi gỗ phát ra tiếng.

Đây là quyết định sau khi Hạ Hoài Linh thương lượng cùng Chúc Vân Cảnh đề ra, trong đám thuộc hạ của Hạ Hoài Linh, chỉ có mình Khương Diễn là từ kinh thành theo tới. Hạ Hoài Linh tin tưởng đối phương, cho nên chi bằng cứ để cho hắn biết được sự thật.

Khương Diễn chìm trong nỗi khiếp đảm hồi lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắn mặc kệ thái tử đã làm thế nào đột nhiên trở thành phu nhân của tướng quân, hiện tại chuyện đã thành ra như vậy, thì thái tử cũng là người phe mình rồi. Hắn vỗ ngực, bảo đảm nói: “Tướng quân người cứ yên tâm, tuy ta là một kẻ thô kệch, nhưng vẫn biết đúng mực, những chuyện không nên nói tuyệt đối sẽ không hé nửa lời với người khác!”

Hứa Sĩ Hiển hỏi bọn họ: “Không phải nói trong kinh còn thêm mấy vạn người được điều đến sao? Khó đảm bảo được chuyện không có ai trong số đó nhìn thấy điện hạ.”

“Khi ra ngoài ta sẽ cố gắng đội mũ màn che, chỉ cần cẩn thận một chút chắc là sẽ không bị gì, lỡ như không may bị người phát

hiện, thì ra chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.”Chúc Vân Cảnh không thềm để ý lên tiếng.

Hạ Hoài Linh xoa nặn tay đối phương, đoạn cười nói: “Nếu bị nhận ra chúng ta lại cùng nhau trốn thêm lần nữa là được rồi.”

Đây là lần đầu tiên Khương Diễm trông thấy cái dáng vẻ kia của Hạ Hoài Linh, cứ mãi tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Chúc Vân Cảnh nghe xong không hề có chút cảm kích nào: “Bỏ đi, sao có thể bỏ dở tương lai của người, bản thân ta cũng không muốn làm mất cái mạng nhỏ này lần nữa, sẽ cố cẩn thận.”

Hạ Hoài Linh cười lắc đầu, đúng là đồ nói một đằng nghĩ một nẻo.

Trong lúc cả hai nói chuyện, Hứa Sĩ Hiễn đảo ánh mắt qua lại nhìn hai người bọn họ một hồi, cảm xúc bản thân cũng bình thường lại mấy phần, bèn nâng chén cười nói: “Nếu đã như thế, ta trước tiên chúc điện hạ cùng hầu gia ân ái mặn nồng, bách niên giai lão.”

Hứa Sĩ Hiễn nói xong liền ngửa đầu rót chén rượu vào trong miệng. Chúc Vân Cảnh nở nụ cười, chọt va phải cánh tay Hạ Hoài Linh, trong ánh mắt liền xuất hiện chút sự giễu cợt, khiến cho Hạ Hoài Linh nhìn cũng không hiểu có ý gì, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều thêm, mà cùng nâng chén lên uống.

Khương Diễm đỏ mặt bật thốt ra một câu: “Vậy ta chúc các người sớm sinh quý tử!”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Hạ Hoài Linh vừa mới uống chén rượu, suýt nữa đã bị câu nói kia làm cho bị sặc.

Trên dưới người bên trong phủ nguyên soái này đều là tâm phúc mang từ kinh thành đến, cho nên hiện tại chuyện về hài tử vẫn chưa lộ ra chút gì. Sau một hồi do sự, cuối cùng Hạ Hoài Linh cũng chọn phương án không nói ra, chuyện chưa kết hôn mà đã có con này, thật sự là chẳng hề có chút vẻ vang gì để mà khoe.

Đến lúc sau cả bốn người ai nấy cũng uống nhiều, do ngày mai còn phải cử hành hôn lễ, cho nên Hạ Hoài Linh không thể không kêu ngừng, sau đó kêu người tới đưa Khương Diễn đi về, lại sắp xếp Hứa Sĩ Hiển xong xuôi, lúc này mới ôm lấy Chúc Vân Cảnh lờ mờ trở về phòng.

Hạ Hoài Linh đặt người lên giường, rồi kêu người đi chuẩn bị canh giải rượu đến. Chúc Vân Cảnh mềm oặt tựa vào hắn, ợ một hơi đầy mùi rượu, chợt híp mắt râm rì nói: “Người đi kêu người mang một cốc gỗ đến đây.”

“Người muốn cốc gỗ làm gì?”

“Người đừng xía vào, cứ kêu người đi lấy cho ta là được.”

Hạ Hoài Linh chỉ cho là đối phương uống say nên giờ tính trẻ con, cho nên bèn làm theo lời đối phương nói, thật sự kêu người tìm một cốc gỗ mang đến. Chúc Vân Cảnh cầm ở trong tay lật qua lật lại: “Không được, quá nhỏ.”

“Vậy đổi một cốc khác.”

“Cái này cũng không được, quá ngắn.”

Cuối cùng, Hạ Hoài Linh mới kêu người đi lấy một tá cốc gỗ mang đến cho hắn. Chúc Vân Cảnh từ bên trong lấy ra một cốc gỗ mình hài lòng nhất, sau đó lại hỏi Hạ Hoài Linh có dao găm hay

không. Hạ Hoài Linh nghe xong càng thấy không yên lòng mà nói: “Người tốt cuộc muốn làm gì? Đừng khiến tay mình bị thương.”

Mắt Chúc Vân Cảnh trở nên mê man, bèn không nhin được nói: “Người đưa cho ta là được, quản nhiều như vậy làm gì?”

Hạ Hoài Linh không thể làm gì là đưa dao găm sang, kẻ đó cẩn trọng theo dõi từng động tác một của đối phương, cả người chuẩn bị tinh thần có thể giật lại bất cứ lúc nào. Chỉ thấy Chúc Vân Cảnh không thềm quan tâm đến hấn, cầm lấy dao găm, sau đó ra vẻ hết sức chăm chú điều điều khắc khắc lên miếng gỗ.

Hạ Hoài Linh chỉ biết dở khóc dở cười: “Tước nhi, người đang khắc cái gì vậy?”

“Không phải chuyện của người.”

Chúc Vân Cảnh vừa nói cũng không ngẩng đầu lên, bản thân rõ ràng là đã say đến độ đầu óc không minh mẫn, thế mà vẫn hết sức chăm chú làm việc trong tay. Chốc sau, Hạ Hoài Linh đưa canh giải rượu tới, đối phương cũng không chịu uống, thỉnh thoảng chỉ hơi híp híp con mắt lại một lúc, trên mặt giờ đây đều lá màu đỏ hồng vì men say.

Hạ Hoài Linh nhìn chăm chú đối phương một hồi lâu, thấy bộ dạng ai kia như thề không khắc xong không bỏ, đành cầm quyển sách đi tới chỗ đối phương một công đôi việc một bên đọc sách, một bên thỉnh thoảng sẽ ngó ra trông chừng Chúc Vân Cảnh.

Sau nửa canh giờ, Chúc Vân Cảnh chán nản ném bỏ thứ trong tay: “Không khắc nữa.”

Hạ Hoài Linh nhặt lên nhìn một chút, trên khúc gỗ khắc hình xiêu xiêu vẹo vẹo không nhìn ra được hình thù gì, lúc này chợt nghe thấy Chúc Vân Cảnh thầm ai oán: “Người ta còn có thể khắc phượng cầu hoàng, còn ta khắc phượng hoàng thua cả gà, khó trách sao người lại cảm thấy ta ngu xuẩn...”

Hạ Hoài Linh nghe xong càng không hiểu chuyện gì, bỗng đứng lại trông thấy bộ dạng rưng rưng muốn khóc vô cùng oan ức của Chúc Vân Cảnh đang nhìn tới chỗ mình, chỉ đành theo bản năng giơ tay ấn lên khoé mắt đỏ hoe của ai kia: “Tức nhip, ta thật sự không cảm thấy người ngu xuẩn, là do người nghĩ nhiều thôi.”

Con người Chúc Vân Cảnh thoáng giật giật, sau đó rũ mắt buông thõng xuống: “... Vậy cho người.”

“Cho ta?”

Hạ Hoài Linh có hơi bất ngờ một chút, nhưng Chúc Vân Cảnh lại cho là hẳn không muốn, cho nên liền nhanh chóng đoạt lại tượng gỗ xem như đã được một nửa thành phẩm về, sau đó đi ra trước cửa sổ vút đi: “Không cho, xấu quá.”

Hạ Hoài Linh: “....”

Sau khi dụ dỗ Chúc Vân Cảnh rửa mặt xong, Hạ Hoài Linh vất vả lắm mới ôm được người lên giường dỗ ngủ. Chờ đối phương say giấc, hắn hôn một cái lên trán, rồi đứng dậy tắt nến ra khỏi cửa.

Một lúc sau, Hạ Hoài Linh tìm được thứ Chúc Vân Cảnh ném ở bên dưới chân tường, sau đó bắt đắc dĩ nở nụ cười, rồi đem cất nó đi, cuối cùng mới chịu trở về viện của mình.

Quản gia dẫn hạ nhân đưa hỉ phục ngày mai dùng đem tới, khi đến trông thấy Hạ Hoài Linh dường như đang ngắm nhìn cộc gỗ trong tay suy nghĩ gì đó. Quản gia liếc mắt nhìn thấy trên thứ hình thù cộc gỗ, ánh mắt chợt ngưng lại một lúc, đang định lui ra, thì Hạ Hoài Linh chợt kêu lại: “Ta không biết vì sao phu nhân lại có hứng thú với cộc gỗ này, lúc trước các người có từng nhìn thấy hắc chơi trò này không?”

“... Dạ không.”

Thấy được trong câu trả lời của quản gia có chút mờ ám, Hạ Hoài Linh trầm giọng: “Nói ra sự thật.”

Quản sự chỉ đành mắt nhắm mắt mở kể lại chuyện mấy ngày trước Chúc Vân Cảnh gọi hắc đến hỏi chuyện: “Chuyện năm đó, là do lão tướng quân muốn ta gạt người, ta cũng là bất đắc dĩ, kính xin hầu gia chớ trách.”

Hạ Hoài Linh ngăn người ra, sau đó rũ mắt xuống nhìn cộc gỗ trong tay, chốc lát sau, tiếng cười khẽ bất ngờ vang lên: “Hóa ra là như vậy...”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đêm Tân Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Còn chưa tới giờ mẹo, Chúc Vân Cảnh đã bị người gọi dậy rửa mặt thay y phục, lúc này đây đầu óc vẫn còn quay cuồng sau cơn say đêm qua, cho nên hấn cứ mơ mơ màng màng mặc cho hạ nhân xoay tới xoay lui mặc vào bộ hỉ phục đồ thẫm, ngay cả thất lưng cùng ngọc quan cũng đồ cả bộ. Người trong gương hiện tại quả thật đang có chút nét mặt phấn khởi vui vẻ của một tân lang, cho nên chỉ cần dặm chút phấn trên gương mặt vốn đã trắng trẻo kia cho có thêm thần sắc là đủ rồi.

— giờ mẹo: năm đến bảy giờ sáng

Buổi tiệc mừng này ngoại trừ thuộc hạ của mình, Hạ Hoài Linh chỉ đặc biệt mời thêm Hứa Sĩ Hiên ở lại chờ uống rượu mừng, người tuy không nhiều, nhưng lại cực kỳ náo nhiệt. Đây là lần đầu tiên Chúc Vân Cảnh ra mắt trước mặt mọi người, đám nam nhân thô kệch kia nhìn xong mà mắt cứ trợn tròn, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Hạ Hoài Linh lại chịu cưới một nam thê, với cái dung mạo như kia, thì có ai mà không đồng ý cho được!

Giờ lành đến, Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh cùng mặc một bộ hỉ phục tương tự cầm lấy một dải lụa đỏ, trước tiên nhất bái thiên địa, sau đó trong ánh mắt thắc mắc của mọi người lại chuyển sang

hướng kính thành lạy nhị bái, kế đó là tam bái trước bài vị của phụ mẫu Hạ Hoài Linh, cuối cùng phu phu giao bái.

Ngay khoảnh khắc hai gương mặt quay sang, bốn mắt nhìn nhau, Chúc Vân Cảnh nhìn thấy được ý cười sáng tỏ trong mắt Hạ Hoài Linh không những chứa đựng một tình ý lộ lộ, mà tình ý kia đầy ắp như muốn tràn ra, khiến cho đáy lòng của bản thân cũng hơi rung động, trong phút chốc chỉ im lặng nở một nụ cười, khom người cúi xuống, kết thúc buổi lễ.

Tiếng pháo đùng đùng hòa vào tiếng ồn ào náo nhiệt của quan khách, hai người họ chột nhìn nhau nở nụ cười lần nữa, vẫn không nói thêm lời nào.

Chúc Vân Cảnh trước tiên đã bị đẩy về phòng tân hôn, thanh âm ồn ào bên ngoài kia như từ từ biến mất, một bụng đầy ắp háo hức cũng chậm chậm ổn định lại. Chúc Vân Cảnh nhìn bên trong căn phòng treo đầy tơ lụa đỏ hồng, cả người có chút không thoải mái. Hắn kêu người lui xuống, sau đó đưa tay gạt toàn bộ hạt dưa, tảo đồ phủ kín trên giường xuống, lúc này mới ngồi ở trên giường.

Nến hỉ đặt trên giá đang cháy hừng hực, chút ánh lửa của ngọn nến cùng tia sáng của đèn lồng đỏ thắm bên ngoài cùng chiếu rọi vào, biến cho bên trong căn phòng biến thành một sắc đỏ trông cực kỳ ám muội.

Khi Hạ Hoài Linh được người đỡ về phòng, Chúc Vân Cảnh đã tựa ở đầu giường sắp ngủ thiếp đi, lúc này chột nghe thấy thanh âm đóng mở cửa phòng mới chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Hạ Hoài Linh đứng trước mặt mình rủ mắt khẽ cười, đôi mắt lơ lơ ban nãy đã trở nên tỉnh táo lại. Hỉ nương* đem rượu cần tới*, Chúc Vân Cảnh nhìn

xong cảm thấy mù mờ, còn Hạ Hoài Linh đã lấy một chén rượu trước rồi đưa sang phía đối chếp miệng nói: “Rượu.”

— Hỉ nương: người chăm sóc cho tân nương (ở đây là tân lang (ω)) trong lễ cưới ngày xưa.

— Rượu hợp cẩn: đôi phu thê sẽ cùng nhau uống chung một chén rượu trong đêm tân hôn

Hai tay đan chéo nhau, hơi thở như đang hòa lại. Ánh lửa trong phòng như làm nổi bật lên một tầng đồ ửng mông mông đang nhuộm trên gương mặt trắng nõn của Chúc Vân Cảnh. Hạ Hoài Linh giơ chén rượu, sau đó mỉm cười nhìn chằm chằm không chớp mắt tới chỗ đối phương, Chúc Vân Cảnh đáp lại hần bằng một cái lườm nguýt, rồi ngửa đầu uống hết rót hết chén rượu vào miệng.

Hỉ nương ngồi xổm người xuống, kéo vạt áo hỉ phục của hai người ra rồi buộc lại chung với nhau, xong xuôi mới cười nói: “Nguyện hầu gia cùng phu nhân vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.”

Sau khi mọi người trong phòng lui ra hết, Chúc Vân Cảnh rút cục mới thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng người ra, rồi chột kéo kéo cổ áo: “Thật là phiền, ta đợi ở đây những hai canh giờ rồi.”

Hạ Hoài Linh khế cong khóe môi: “Là do điện hạ nóng lòng, muốn cùng vi phu động phòng hoa chúc sao?”

“Nói nhảm cái gì đó, “Chúc Vân Cảnh giơ tay giữ vai Hạ Hoài Linh lại, ngăn cho đối phương tiến sát đến gần mình: “Là ai trước đó nói chỉ làm một đôi phu thê giả?”

Hạ Hoài Linh tự nhiên phản đối lại: “Ngay cả nhi tử cũng sinh rồi, đã sớm trở thành thật.”

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Thì ra hầu gia cũng là một người lật lọng.”

Hạ Hoài Linh cười bắt được tay đối phương, giọng nói cũng trầm đi: “Tước nhi, người còn nhớ chuyện tối hôm qua uống say còn nhất định phải làm tượng gỗ tặng ta sao?”

Chúc Vân Cảnh không được tự nhiên láo liên con mắt: “Thứ gì, ta không nhớ rõ.”

Thật ra là có nhớ, từ lúc sáng sớm lúc mới tỉnh dậy hẳn liền nhớ ra cái chuyện ngu xuẩn bản thân đã làm sau khi uống say tối qua, đúng thật là không còn mặt mũi đâu mà nhắc lại, thế nhưng Hạ Hoài Linh càng muốn lấy để trêu đối phương.

“Người không nhớ thì thôi, ta nhớ, là người bỏ ra nửa canh giờ khắc một con phượng hoàng còn không bằng con gà đưa cho ta...”

“Đủ rồi.” Chúc Vân Cảnh không chịu được ngắt lời hẳn, “Nói nữa thì người cú ra ngoài.”

Hạ Hoài Linh khẽ cười: “Không nói nữa là có thể ở lại sao?”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Sau khi đùa giỡn một trận đã đời, Hạ Hoài Linh bèn nắm chặt tay đối phương, mười ngón tay giờ đây đan lấy nhau, đột nhiên than thở: “Tước nhi, hôm nay là đêm tân hôn của ta và người, ta vốn không muốn nhắc đến người khác, nhưng trong lòng người có khúc mắc, cho nên ta phải nói rõ ràng. Đúng thật năm đó ta không hay

không biết chuyện tượng gỗ, nhưng cho dù đối phương có giao món đồ đó vào trong tay ta, ta cũng sẽ không nhận. Ta thực sự chỉ xem hấn là một người bạn tốt, một người tri kỷ mà thôi, cũng chỉ có như vậy, còn người thì khác hấn, người là người ta thật lòng yêu thích.”

Ánh mắt Chúc Vân Cảnh trở nên lấp lánh: “.. Người yêu thích ta? Ta có gì đáng giá để người thích chứ? Là do bề ngoài? Hay đơn giản chỉ là chuyện lần đó?”

“Ta cũng không biết, con người có người có rất nhiều tật xấu, ví như kiêu căng, tùy hứng, tính tình cũng không được tốt...” Mắt thấy Chúc Vân Cảnh lại muốn trở mặt, Hạ Hoài Linh bèn cười đổi giọng, “Rồi, rồi, ta không bàn về khuyết điểm của người nữa, nhưng ta yêu thích con người thật sự của người.”

Còn nhớ ngày ấy khi đại quân toàn thắng trở về đến Đức Thắng Môn, lần đầu gặp được Chúc Vân Cảnh, đối phương chỉ cho hấn một nụ cười cong môi hờ hững, có lẽ là từ lần đầu gặp mặt ấy, Chúc Vân Cảnh đã để lại một ấn tượng mạnh khác biệt ở trong lòng của chính bản thân hấn rồi. Hơn nữa mà nói, chuyện dồn sức chữa mũi nhọn vào cùng châm biến thái tử khi ở phủ công chúa vốn cũng không phải cá tính của Hạ Hoài Linh, mà chỉ là do Chúc Vân Cảnh làm rối loạn nỗi lòng của hấn mà thôi.

Chúc Vân Cảnh không tin lời đối phương bộc lộ: “Ngay cả Hứa công tử khôi ngô tuấn tú học tài xuất chúng thật lòng mến mộ người nhiều năm người cũng không thêm để mắt đến, thì sao ta lại có thể được?”

“Tức nhi, câu nói này của người nghe có vẻ rất chua.” Hạ Hoài Linh cười hững hờ nhìn đối phương, nhưng lời bật ra từ miệng hấn lại tràn ngập mùi chua: “Đến bây giờ mà người vẫn còn băn

khoản đến Hứa công tử khôi ngô tuấn tú học tài xuất chúng sao? Chẳng trách lúc trước ở trong kinh người nào cũng nói hấn suýt chút nữa đã trở thành thái tử phi Đông Cung.”

Chúc Vân Cảnh tức giận nói: “Người bốt nói mấy lời vô vị này đi, hai người còn có tình nghĩa trúc mã nữa mà, sao người không nói tới chuyện tìm đại một chỗ ở Cảnh Châu cũng nghe ngóng được người ta nói hai người đã có hôn ước từ sớm đi!”

“Chuyện hôn ước là giả, “Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu, “Có tình nghĩa trúc mã thì sao, có cần so đo chú ý tới như vậy không? Nếu nói thế, vậy thì ta quen biết với điện hạ còn sớm hơn cả hấn.”

Chúc Vân Cảnh: “... Ta từng quen biết người hồi nào?”

Hạ Hoài Linh cười thờ dãi: “Ta biết ngay là người nhất định không nhớ rõ, là trước khi ta rời kinh thành đến Cảnh Châu, chúng ta có gặp qua một lần, khi đó ta còn chưa tới tám tuổi, còn người cũng chỉ là đứa bé chừng hơn ba tuổi mà thôi.”

“... Người đang lừa ta đúng không?”

“Ta không lừa người, lúc đó ta theo mẫu thân tiến cung thỉnh an Hạ quý phi, sau đó lén một mình chạy ra ngoài đi dạo loanh quanh ngự hoa viên, chợt nhìn thấy người ngồi ở phía sau tòa núi nhân tạo bùng mặt khóc, ta thấy vậy cho nên mới tới trò chuyện với người, còn dẫn người về cung nữa.”

Chúc Vân Cảnh nghe mà đầu óc cũng thấy hoang mang, ngẩng đầu thì đụng trúng ánh mắt tràn đầy ý cười của Hạ Hoài Linh. Trong nháy mắt, đầu óc đang rối thành một mớ bòng bong của hấn tuôn trào nhiều chuyện, ký ức năm đó từng chút từng chút một ủa về.

Chuyện này thực ra cũng chẳng phải hồi ức tốt đẹp gì. Ngày đó hoàng hậu bởi vì sinh ngũ điện hạ bị băng huyết qua đời, một đại hi trong chóp mắt đã biến thành đại tang, khiến cho toàn bộ hậu cung trở nên hỗn loạn. Tuy Chúc Vân Cảnh lúc bấy giờ vẫn còn nhỏ, nhưng khi nhìn thấy cung nhân bên cạnh mình kinh sợ cũng mù mờ nhận ra được đang xảy chuyện gì. Người đệ đệ bản thân hấn chờ bấy lâu nay rốt cuộc cũng chào đời, thế nhưng từ nay lại không còn mẫu hậu nữa. Cung nhân ngăn không cho Chúc Vân Cảnh đi vào phòng sinh, thế là hấn nhân lúc không ai chú ý đến mình bỏ chạy ra ngoài, trốn sau ngọn núi nhân tạo ở ngự hoa viên len lén khóc, sau đó, Hạ Hoài Linh bỗng nhiên xuất hiện.

Chúc Vân Cảnh đã không còn nhớ rõ những lời Hạ Hoài Linh đã nói với mình, chỉ nhớ được chuyện bản thân ngồi khóc rất lâu, cuối cùng nằm nhoài trong lòng ngực Hạ Hoài Linh ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi có người cung nhân hấp tấp tìm hấn xung quanh đi đến.

Tính ra khi cả hai còn nhỏ đã từng gặp nhau một lần, Chúc Vân Cảnh sớm đã quên, còn Hạ Hoài Linh vẫn luôn nhớ rõ, hấn nhớ bản thân đã từng dùng miệng lưỡi vụng về của mình an ủi một cậu bé đẹp như búp bê sứ đang khóc ra làm sao, nhớ rõ ai kia cứ lẩn qua lộn lại liên tục nói “Ta không muốn đệ đệ nữa,ta muốn mẫu hậu”, cũng như không thể nào quên được khoảnh khắc trước khi đối phương bị ôm đi có nín lấy tay mình, ánh mắt cực kỳ đáng thương.

Khi đó Chúc Vân Cảnh vẫn là chỉ là một chú mèo con ngoan ngoãn, chứ không phải là một con cạp giấy giương nanh múa vuốt vênh váo hung hăng như khi trưởng thành, bây giờ nghĩ lại, thật sự khiến cho người ta phải hoài niệm.

“Thì ra người đó là người...” Mặt Chúc Vân Cảnh cảm thấy hơi nóng, tầm mắt dời đi chỗ khác ngượng ngùng lên tiếng. Ánh nên

ngiên ngả chiếu rọi vào bên trong màn vải đỏ, còn ẩn vào trong đôi mắt trong vắt dập sồn sóng nước của đối phương.

Hạ Hoài Linh dán đôi môi rịn bên gáy đối phương: “Tức nhi?”

“Ừ...”

Tóc dài xõa xuống, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh quấn quýt lấy nhau, hỉ phục trên người cả hai đã trút bỏ ra hết, thân thể trần ruồng của Chúc Vân Cảnh được đặt nằm trên một chiếc mền tơ màu đỏ, ánh mắt của hắn lảng lảng, còn hơi thở cứ thì thoả. Hạ Hoài Linh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể trắng mịn của ai kia, sau đó ghé vào bên tai hắn thắm thì cười nhẹ: “Có thể không?”

Trong đầu Chúc Vân Cảnh hiện tại chỉ còn sự trống rỗng, không hiểu sao mọi chuyện đột nhiên lại biến thành ra như vậy, hầu kết nuốt ực bật ra những thanh âm rên rỉ khẽ khàng trên người. Hạ Hoài Linh giữ cầm đối phương lại, đôi mắt trầm tối đi, cuối cùng thô bạo hôn lên.

Đầu lưỡi nóng bóng của Hạ Hoài Linh nhanh chóng đi vào bên trong môi lưỡi mềm mại của đối phương tiến công mặc sức càn quấy. Thứ cảm xúc ươn ướt hòa quyện lấy nhau khiến cho Chúc Vân Cảnh hoa mắt chóng mặt, cả người tê dại, không tự chủ được, chỉ biết vươn tay trói chặt hai vai Hạ Hoài Linh, dán sát lấy thân thể hắn. Đầu lưỡi lại thăm dò qua yết hầu lần nữa, trên cho Chúc Vân Cảnh run rẩy từng cơn, những thanh âm thở dốc cùng rên rỉ đang muốn tràn ra liền bị ai kia nuốt hết vào bụng. Một ngụm nước bọt chọt trào bên khoé môi, khi hai đôi môi dây dưa lấy nhau cũng vô tình tạo ra một sợi chỉ bạc dính dính, trông hết sức dâm mị.

Sau một hồi triển miên hôn sâu, Hạ Hoài Linh mới giơ tay nhào nắn cái mông căng vênh của Chúc Vân Cảnh, sau đó còn vỗ nhẹ mấy cái nói ra mấy dăm ba câu phóng túng. Trong đôi mắt ửng hồng giờ đây của Chúc Vân Cảnh lâng lâng ngập nước, đối phương khẽ rên rỉ, gương mặt lại nhuộm thêm một tầng đỏ hồng. Hạ Hoài Linh nhìn thấy cảnh tượng đến là động lòng, khẽ khàng hôn lấy mi mắt đang giật giật của ai kia, vị trí hôn lần này vẫn là nốt ruồi bên khoe mắt.

Chúc Vân Cảnh thất thần tỏ vẻ oán trách: “Sao người cứ luôn thích... Hôn nơi này vậy hả...”

“Nơi này rất đẹp.” Hạ Hoài Linh trầm giọng nỉ non, hết như đang vô cùng si mê. Hơi thở nóng hổi của Chúc Vân Cảnh thổi phà qua bên mặt, khiến cho hắn càng trở nên ngứa ngáy hơn.

Gương mặt Chúc Vân Cảnh đỏ càng thêm đỏ, cánh tay đặt sau lưng Hạ Hoài Linh tăng thêm sức mạnh, dường như muốn bấu vào trong thịt. Hạ Hoài Linh chống trên người đối phương thở gấp, hạ thân sau khi đã tiến được vào bên trong nơi ẩm ướt mềm mại liền được bao trọn lấy. Hắn hơi ngưng động tác lại, rũ mắt nhìn chằm chằm Chúc Vân Cảnh dưới thân mình.

Chúc Vân Cảnh khó nhịn nâng lên chân: “Người làm đi....”

Dưới thân bị đối phương dùng sức đâm chọc, khiến cho Chúc Vân Cảnh không thể nói thêm chữ nào, ngay cả hít thở đều trở nên hỗn loạn, chỉ có thể chăm chú ôm lấy Hạ Hoài Linh, cùng hắn tận hưởng sự vui thích.

Thân thể nóng hổi quán quýt lấy nhau nhấp nhô ra vào, rèm đỏ bên giường hạ xuống, nền hi đặt trên giá đôi lúc bất ngờ tóe ra mấy

tia hoa lửa vang vọng ùng ùng, cùng với những âm thanh ám muội thỉnh thoảng truyền ra từ bên trong bức màn kia, khiến cho ý xuân từ từ hòa vào màn đêm dài dằng dặc.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Quen Là Tốt Rồi

Hứa Sĩ Hiễn vừa dự hôn lễ xong qua ngày hôm sau liền vội nói lời từ biệt muốn rời đi, hắn nói là đã rời nhà nhiều ngày, nếu giờ không về nữa sợ là đứa nhỏ trong nhà sẽ cuống lên.

Hạ Hoài Linh thấy vậy cũng tỏ ý muốn tiễn đối phương một đoạn. Khi đi đến cuối đường, hai người chấp tay chào nhau, một người hào hiệp, người kia thì chính tề. Hứa Sĩ Hiễn nhàn nhạt cười nói: “Người trở về đi, nếu như sau này có cơ hội, ta và người cùng nhau uống rượu chuyện trò.”

Hứa Sĩ Hiễn cũng không nói thêm những chuyện khác nữa, trong lòng hắn hiện tại đã buông xuống tất cả. Về phần Hạ Hoài Linh, sau khi hắn biết được những tâm tư của Hứa Sĩ Hiễn đã từng có với bản thân mình chỉ cảm thấy bất ngờ đôi chút, nhưng cũng xem không to tát mấy, bởi bọn họ không phải bỏ lỡ nhau, mà là không thể đến được, lúc này cũng không cần thiết đi làm rõ mấy chuyện này làm gì nữa.

“Được, “Hạ Hoài Linh gật gật đầu, đoạn dừng một chút, lại nói, “Nếu như có khó khăn gì, thì cứ tìm ta bất cứ lúc nào, không cần cảm thấy phiền.”

“Ta biết, tương lai nếu A Nguyên có thể đi vào con đường quan chức, thì còn cần Định Viễn hầu quan tâm, ta hẳn sẽ không khách sáo.”

Hạ Hoài Linh nghe vậy cũng bật cười: “Đó là đương nhiên rồi.”

Sau khi đưa mắt nhìn xe ngựa dần khuất bóng, Hạ Hoài Linh trở người lên ngựa, tiện tay hái một nhánh hoa đào rực rỡ đang đung đưa trong gió nhẹ, khẽ cong môi mỉm cười phóng ngựa về phủ.

Chúc Vân Cảnh lúc này vừa mới tỉnh giấc, cho nên có hơi uể oải tựa người trên tháp thượng nhắm mắt lơ đãng, để mặc cho Nguyên Bảo nằm ở bên cạnh chơi gì thì chơi.

Hạ Hoài Linh thả nhẹ bước chân vào cửa, sau đó cầm nhánh hoa đào mình vừa hái được vào trong bình hoa lưu ly. Chúc Vân Cảnh nghe tiếng động chợt mở mắt ra, liếc mắt hững hờ nhìn một cái, rồi hỏi đối phương: “Hắn đi rồi sao?”

“Ừ”, hắn nói đùa nhỏ trong nhà quen hơi mình, phải nhanh chóng trở về.”

Hạ Hoài Linh ngồi xuống ôm ai kia vào trong lòng, Chúc Vân Cảnh cũng tựa vào hắn tìm một tư thế thoải mái, động tác này đụng đến cái eo còn đang bủn rủn, thành ra không nhịn được trừng mắt liếc đối phương một cái. Hạ Hoài Linh chỉ rủa mắt cười nhẹ, sau đó đặt tay lên eo ai kia nhẹ nhàng xoa bóp: “Qua hai hôm sẽ khỏi, chờ đến khi quen rồi sẽ không còn thấy đau nữa.”

“Ai muốn quen mấy thứ này, “Chúc Vân Cảnh nhỏ giọng thầm thì, rồi tỏ vẻ hoài nghi nhìn hắn, “Sao ngươi biết chuyện này?”

“Hỏi đại phu.”

Chúc Vân Cảnh: “... Ngay cả chuyện này ngươi cũng phải hỏi đại phu? Có thấy mất mặt hay không.”

“Chuyện gì cũng đều làm... Rồi, rồi, sau này không hỏi là được chứ gì.” Hạ Hoài Linh nhin cười dỗi dành người trong lòng, sau đó còn cúi đầu hôn lên đôi môi ướt át kia một cái, hôn xong cảm giác còn chưa đủ lại liếm thêm một hồi.

Chúc Vân Cảnh chẳng muốn động đậy, đối phương thích hôn thì cứ mặc cho hắn hợp, bộ dạng trông vô cùng phối hợp theo. Nguyên Bảo lúc này nắm lấy một ngón tay của Chúc Vân Cảnh, cố hết sức ngẩng cái đầu nhỏ lên trừng mắt to tò mò nhìn cả hai vị phụ thân nhà mình, trong miệng cứ bi bô không ngừng. Hạ Hoài Linh thấy vậy giờ tay xoa đầu hài tử của mình: “Ngoan.”

Cảnh “xuân” tươi đẹp, hương thơm của hoa đào say đắm ngất ngây, hơn nữa bên trong phòng thỉnh thoảng lại vang lên thanh âm cười khẽ, khiến cho lòng người càng thêm vui thích.

Hạ Hoài Linh được cho kỳ nghỉ năm ngày dành cho tân hôn này, hai người thỏa thích hăng đêm. Về sau Chúc Vân Cảnh đúng là càng quen thuộc, hoặc có lẽ đã trở nên mù mịt. Hắn được Hạ Hoài Linh yêu thương từ tối đến sáng vẫn có thể khỏe mạnh tràn trề, ngay cả khí sắc cũng khá hơn trước nhiều, thế nhưng bản thân hắn lại không nhận ra, mỗi khi đám bà vú nha hoàn nhìn thấy ý cười mập mờ không sao giấu đi được đến từ Chúc Vân Cảnh, bọn họ đều cảm thấy khá là ngại ngùng cùng hết sức bất đắc dĩ, không biết nên nói cái gì.

Có điều tháng ngày yên ổn vui vẻ cũng chỉ qua được vài hôm, sau khi nghỉ ngơi Hạ Hoài Linh còn phải trở lại quân doanh.

Trước đêm hắn đi, hai người vẫn ở bên nhau như mọi hôm, đêm hôm nay lạnh kéo như nước, bọn họ mặc y phục mỏng manh tựa vào nhau, hồi có hồi không nói chuyện phiếm. Hạ Hoài lấy lá thư

bản thân vừa nhận được đưa cho Chúc Vân Cảnh: “Thụy vương viết cho ngươi.”

Mỗi lần Chúc Vân Tuyên gửi thư đến đều là một xấp dày cộm, nói hết những chuyện to nhỏ trong kinh cho hần biết. Lần này đối phương nghe nói Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh thành hôn, thành ra vô cùng lo lắng lặp lại những lời hần từng nói nhắc nhở Chúc Vân Cảnh, ví như nếu Chúc Vân Cảnh bị Hạ Hoài Linh bắt nạt thì nhất định phải nói cho hần biết, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho Hạ Hoài Linh. Chúc Vân cảnh đọc xong cảm thấy buồn cười, không biết đứa nhóc này rốt cuộc còn nhớ ai mới là huynh trưởng hay không.

Hạ Hoài Linh hỏi Chúc Vân Cảnh cười gì, trong ánh mắt ai kia tức khắc liền có hơi hờn dỗi liếc tới: “A Tuyên lo lắng ngươi sẽ bắt nạt ta, cho nên bất cứ lúc nào hần cũng chuẩn bị cho ta giả chết trốn thêm lần nữa.”

Hạ Hoài Linh: “... Ta đã bẩm tấu việc xin cáo mệnh* cho ngươi, ít ngày nữa sẽ có thánh chỉ hạ xuống, Thụy vương điện hạ hần là lo xa rồi.”

— Cho Chúc Vân Cảnh danh phận hầu phủ phu nhân.

“Tên tiểu tử ngốc đó là như vậy đó, cứ mặc kệ hần đi.” Chúc Vân Cảnh lắc lắc đầu, “Đúng là vị Lương phi tử trong phủ An Nhạc hầu kia đã hoài thai, cái thai kia đã được năm tháng, thái y nói chín phần mười là nam hài, khiến cho bệ hạ rất đổi cao hứng, còn chưa kịp chờ Cửu hoàng tử ra đời đã muốn đại xá thiên hạ*. Động thái này của bệ hạ e là sau khi người kia thật sự sinh ra một hoàng tử khỏe mạnh liền muốn dứt khoát sắc phong thái tử, cũng không sợ đứa bé này bị tổn thọ.”

— Đại xá thiên hạ:miễn tội, xóa bỏ hình phạt, tội trạng cho đại đa số người, có thể là ở một phạm vi nào đó, cũng có thể là toàn bộ. Đại xá thường được áp dụng trong các trường hợp như: hàng đế mới đăng cơ; sắc phong hoàng hậu, hoàng tử,; thắng trận; đổi niên hiệu, tôn hiệu...

Hạ Hoài Linh nghe xong vẻ mặt thoáng trở nên nghiêm túc: “Lại có chuyện như vậy sao?”

“Còn không phải sao, Lương phi đã được sắc phong quý phi, sau này không chừng có thể tiếp được sắc phong thêm.” Chúc Vân Cảnh khinh thường nói, “Địa vị trong triều hiện tại của vị Lương thế tử kia như mặt trời ban trưa, hẳn rất được bệ hạ thiên vị cưng chiều, ai mà biết trong lòng bệ hạ đang ôm ấp tâm tư gì.”

“Chúc Vân Tuần chắc là đang sốt ruột.”Hạ Hoài Linh nói.

“Đúng vậy.” Chúc Vân Cảnh cười giễu “A Tuyên thì vô cùng bình thường, còn Chúc Vân Tuần quả thực đang cực kỳ sốt ruột, vốn tưởng rằng cái danh thái tử kia đã nằm gọn trong tay mình, nào ngờ đâu đột nhiên trời lên một An Nhạc hầu phủ, như vậy cũng tốt, cứ mặc cho hắn nôn nóng đi, có khi tức nước vỡ bờ cũng không chừng.”

Hạ Hoài Linh nắm chặt tay Chúc Vân Cảnh an ủi đối phương: “Thụy vương điện hạ biết chừng mực, người đừng quá lo lắng.”

Chúc Vân Cảnh nhìn hắn, ánh mắt lấp lóe"... A Tuyên nói thuộc hạ cũ trong kinh của người ngầm ngầm giúp hắn không ít chuyện, cho nên hắn mới không phải chịu cảnh một thân một mình... Cảm tạ.”

Hạ Hoài Linh chỉ đành nở một nụ cười: “Giữa ta và người còn cần nói mấy lần cảm ơn này sao?”

Chúc Vân Cảnh không được tự nhiên liếm liếm đôi môi mình: “Ta thay A Tuyên nói thôi.”

“Cũng vậy, hắn là em vợ ta, ta hắn là phải giúp đỡ hắn, huống chi nếu có một ngày hắn thật sự có thể... thì cũng không thiếu chỗ tốt cho chúng ta.”

Hai từ “Em vợ” vừa bật ra khiến cho bên gò má Chúc Vân Cảnh trở nên nóng bừng, nhất thời càng không biết nên nói gì cho phải: “... Ta biết người đứng về phía ta.”

“Ừ.” Hạ Hoài Linh vỗ về lên bàn tay đối phương, rồi nói đến chuyện khác: “Còn có chuyện về nước Ngọc Chân, triều đình hiện tại đã ra quyết định không xuất binh. Cũng bởi là do nước Ngọc Chân có dâng thư giải thích nói là nước bọn họ có thù cũ với hai tiểu quốc, trước đây hai tiểu quốc kia ỷ có Thương Nhung chống lưng cho nên đã gây ra không ít chuyện, còn chiếm một vài địa bàn nước bọn họ, lần này bọn họ căn bản chỉ là muốn cướp về những mảnh đất vốn dĩ thuộc về Ngọc Chân, lời viết trong thư hợp tình hợp lý, triều đình vốn cũng không định nhúng tay vào chuyện này, đã như vậy thì bệ hạ chỉ hạ chỉ khiến trách bớt làm lớn chuyện lại, sau đó hình như là định mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Chúc Vân Cảnh cau mày: “Hình như người khá thất vọng chuyện lần này?”

Hạ Hoài Linh than thở: “Ngọn lửa chiến tranh phương bắc lại bùng lên, ta lo là sớm muộn gì cũng sẽ đốt tới trên đầu Đại Diễn.”

Ngày nào chốn biên quan còn chưa được thái bình, thì ngày đó hẳn liền không có cách nào hoàn toàn buông lỏng được, cũng như hoàng đế sẽ không chịu cho hắn trở về. Dăm ba năm thì còn nói được, thế nhưng nếu ngày tháng ở biên quan trở nên dài đằng dặc, thì hẳn cũng không thể để Chúc Vân Cảnh ở đây theo mình chịu khổ, hướng chi, hẳn cũng không muốn Chúc Vân Cảnh phải trong cảnh lo lắng đề phòng sống những tháng ngày không được yên bình này.

Chúc Vân Cảnh nhìn sắc mặt thay đổi của Hạ Hoài Linh liền đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ yên lặng chốc lát rồi lên tiếng: “Nơi này vô cùng tốt, ta thực sự muốn đi xung quanh ngắm nhìn một chút, thế nhưng hiện tại không vội, cứ ở lại chỗ này là được, lỡ như thật sự lại muốn đánh trận, bản thân ta mặc dù tiếc cái mạng này, thế nhưng cũng không phải người tham sống sợ chết. Nếu như có cơ hội cùng người lên chiến trường thử một lần, cũng không hẳn là điều tồi tệ.”

Hạ Hoài Linh ôm chặt đôi phương từ phía sau, cạ lên vài sợi tóc đang rơi tán loạn trên cần cổ, khẽ thấp giọng nỉ non: “Tước nhi, ta chỉ là không muốn người mạo hiểm.”

“... Người lên chiến trường, ta cũng sẽ lo lắng.”

Thanh âm của Chúc Vân Cảnh nhẹ như không, thế nhưng từng lời từng chữ đều rõ ràng tiến vào bên tai Hạ Hoài Linh, khiến cho lòng hắn thoáng chốc ấm áp lên. Tước nhi của hắn, cuối cùng cũng chịu đặt hắn vào trong lòng.

Mặt Chúc Vân Cảnh càng trở nên nóng hừng hực hơn, chỉ khẽ háng giọng ho một cái rồi đổi đề tài: “Ta muốn một ít chuyện để làm,

trước tiên là đến mấy cửa hàng thành Hồ Dương luyện tay nghề chút, người thấy sao?”

“Được chứ, ta sẽ gọi vài người theo người làm trợ thủ, người có tùy tiện sai bảo.” Hạ Hoài Linh liền đồng ý ngay: “Nếu như người vui vẻ, có thể mua một căn nhà ở thành Hồ Dương rồi mang Nguyên Bảo sang đó ở cũng được, dù sao bên kia cũng là nơi náo nhiệt phồn hoa, chỉ có điều là người nhớ cẩn thận chút, đừng để mình dính líu tới đám thương hội kia.”

“Ta tất nhiên biết mấy chuyện này, ta vốn cũng không có ý định dính líu tới bọn họ, chỉ cần bọn họ đừng gây phiền toái gì. Có điều chuyện mua nhà để về sau rồi hẵng tính đi, dù sao từ nơi này tới đó cũng không xa mấy.”

Chúc Vân Cảnh tiếp tục tính xem bản thân phải kinh doanh gì, tâm trạng nặng nề ban nãy thoáng chốc đã nhẹ đi không ít. Hạ Hoài Linh thấy đối phương đang phấn khởi, bèn đến gần đặt một nụ hôn lên mặt hắn: “Ngày mai ta phải trở về quân doanh...”

Chúc Vân Cảnh vừa ngước mắt lên liền đụng trúng ánh mắt đầy ám muội của Hạ Hoài Linh, bản thân hắn chợt cười giấu một tiếng rồi xoay mình ngồi lên đùi ai kia, kế đó đặt ngón tay lên trên vai Hạ Hoài Linh vẽ vờ loanh quanh: “Đại phu có từng nói cho người biết, chuyện phòng the quá nhiều sẽ không có ích cho thân thể hay chưa?”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ: “Thế người không còn ngại mà đi hỏi đại phu sao?”

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, sau đó gỡ bỏ áo lót của Hạ Hoài Linh, trong khung cảnh da thịt chạm nhau, vươn tay vuốt nhẹ

lên bờ vai của hắn.

Bờ vai của Hạ Hoài Linh rộng trông hết sức vững chãi, mớ bắp thịt thì chắc nịch cường tráng, vô cùng thiêu đốt ánh mắt người nhìn. Chúc Vân Cảnh dùng đầu ngón tay chạm vào từng cơ bắp ấy, sau đó lần theo đường nét chậm chậm di chuyển qua. Hạ Hoài Linh hiện tại không hề nhúc nhích, chỉ rử mắt nhìn theo đầu ngón tay ai kia, cuối cùng, ngón tay kia khẽ ngưng lại ở một vết sẹo có hơi dữ tợn trên vai trái hắn.

Trên người Hạ Hoài Linh có không ít vết sẹo to nhỏ do quanh năm lăn xả trên chiến trường, thế nhưng chỉ có vết sẹo này là do Chúc Vân Cảnh ban cho. Vết sẹo này chính là vào ngay buổi chiều sau một hồi “xuân” say nồng, bây giờ nghĩ lại vẫn khiến cho lòng Hạ Hoài Linh cảm thấy sóng nước dập dờn, thậm chí ngay cả những hoảng loạn luống cuống, hay sự phẫn nộ ngập trời khiến Chúc Vân Cảnh buộc lòng tước ra một chiêu kiếm, đều mang tới chút ngọt ngào điểm lệ không sao miêu tả được.

Qua chốc lát, Chúc Vân Cảnh chợt cười khế, sau đó tiến lại sát rạt, rồi vươn đầu lưỡi liếm lên vết tích kia.

Xúc cảm ươn ướt ấm nóng kia làm cho Hạ Hoài Linh cảm thấy ngứa ngứa, sự ngứa ngáy này từ vết sẹo lan đến tận tim. Hắn bèn khàn giọng nhắc nhở người trong lòng mình: “Không muốn làm thì đừng làm như vậy nữa...”

Trả lời hắn chỉ tiếng cười càng thêm bốn cọt của đối phương. Chúc Vân Cảnh có thể nhận ra được hiện tại nơi đó của Hạ Hoài Linh hoàn toàn đã có phản ứng, đang cương cứng chọc vào người mình. Chúc Vân Cảnh bèn chơi xấu di chuyển eo trước sau cọt qua, cố ý trêu đùa Hạ Hoài Linh.

Hạ Hoài Linh hít thở mỗi lúc một nặng nề, đôi mắt sầm tối, giơ tay trói tay Chúc Vân Cảnh ra sau gáy, rồi xoay người đề đối phương xuống, hôn lên.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lòng Trắc Ẩn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ tuần tháng tư, một tiệm tơ lụa ở cuối con phố lớn Hoàng Kim ở thành Hồ Dương yên lặng mở cửa, ngày đầu tiên khi cửa tiệm khai trương chỉ có vài ba người sát vách giả trang thành khách hàng đi sang tìm hiểu, chường quầy trong tiệm cũng giả vờ như không biết, thấy người đến cứ nhiệt tình tiếp đón, sau đó thoải mái lấy hàng ra cho xem, bên ngoài ra vẻ hiếu khách tiếp đón những vị khách ngăm ngăm khách sáo kia, không hề hé môi nói ra chuyện nào.

Khi Hạ Hoài Linh trở về liền nhìn thấy Chúc Vân Cảnh đang ngồi xếp bằng trên giường nhỏ nhìn sổ sách gầy bàn tính, ra vẻ cực kỳ hứng thú. Hạ Hoài Linh cười hỏi: “Ngay cả việc tính sổ sách cũng phải để tự người làm hay sao?”

“Tùy tiện tính chơi thôi, chỗ này đúng thật có thể kiếm lời, chẳng trách ai nấy cũng đổ xô đi tới đây.”

Chúc Vân Cảnh đang vô cùng vui vẻ, cửa hàng của hắn khai trương mới khoảng hai ngày đã bắt đầu có tiếng, bây giờ còn chưa tới nửa tháng đã kiếm được lợi nhuận vượt xa khỏi sự mong đợi của Chúc Vân Cảnh.

Có điều chuyện này tính ra cũng không mấy ngạc nhiên, Hứa Sĩ Hiển từng nói người Di không biết phân biệt chất lượng hàng cũng

không hẳn là nói suông, nhưng đó chỉ là trong trường hợp hàng giả làm không kém mấy hàng thật mà thôi. Tất cả sản phẩm tơ lụa của Chúc Vân Cảnh đều là lấy từ trong kinh, lúc trước có được trồng qua trên trang tử hắc, chất lượng không hề thua kém gì hàng tơ lụa trong cung. Từ sau khi hắc bị bệ hạ ban chết, trang tử trên Phượng Hoàng Sơn giao vào trong tay Chúc Vân Tuyên. Vì Chúc Vân Tuyên là Vương tước cho nên có thu nhập, có thể đủ nuôi sống bản thân mình, thành ra tất cả khoản thu được trong trang đối phương đều đưa cho Chúc Vân Cảnh, khi nghe huynh mình dự định mở tiệm, còn lập tức đưa toàn bộ hàng hóa tới. Các tú nương* vừa nhìn liền biết những thứ kia không giống tơ lụa tầm thường, người Di cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên sẽ chọn thứ tốt nhất mà mua, mà về vấn đề tiền nong, thì khắp thành Hồ Dương ai mà chẳng có.

— Tú nương: cô nương may vá thêu thùa.

Còn về người thúc bên Hứa Sĩ Hiền cũng đã tự mình đến bái kiến sau khi Hứa Sĩ Hiền trở về, mặc dù bọn họ không biết Chúc Vân Cảnh có thân phận gì, thế nhưng đối với Hứa gia mà nói, một người có liên quan đến hầu phủ chẳng khác nào một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống. Sau khi Chúc Vân Cảnh trò chuyện một phen, hắc nhìn ra được người này đúng thật có đầu óc cũng như hết sức thành thật, bèn nhờ đối phương đến Mân Việt dò đường chiếm chỗ tốt trước, còn về thành Hồ Dương bên này, bởi vì người bên Hứa gia vốn kinh doanh tơ lụa, thành thử ra Chúc Vân Cảnh liền mượn danh nghĩa bọn họ mở ra cửa tiệm này, sau đó chăm chú làm ăn.

Cho dù có như thế nào đi chăng nữa, thì đây cũng là một mở đầu cực kỳ tốt đẹp.

Hạ Hoài Linh tiến sát lại Chúc Vân Cảnh, hỏi hần: “Tức nhi, ngày mai là tiết Đoan Ngọ, trong thành Hồ Dương có cuộc thi chèo thuyền rồng, người có muốn đi xem không? Hai ngày nữa ta đều rảnh, hay là chúng ta cùng nhau đi xem được không?”

Chúc Vân Cảnh đảo con người hết một vòng: “Cũng được, vừa khéo có thể tới xem cửa tiệm làm ăn ra sao, khai trương lâu vậy rồi mà ta cũng chưa từng đến lần nào.”

Chúc Vân Cảnh đưa Nguyên Bảo cho bà vú ôm lấy, còn mình cùng Hạ Hoài Linh ra cửa. Hiện tại Nguyên Bảo đã được hơn năm tháng, ngày càng hiếu động, dính người, vừa nhìn thấy Chúc Vân Cảnh liền vươn tay ra vẫy vẫy đòi đối phương ôm mình, trong miệng bi ba bi bô liên tục. Chúc Vân Cảnh ôm nhi tử, bất lực nhìn sang Hạ Hoài Linh hỏi: “Còn vật nhỏ này phải làm sao?”

Hạ Hoài Linh ôm lấy nhóc con nhà mình ra khỏi ngực Chúc Vân Cảnh, sau đó dứt khoát trả về cho bà vú: “Đừng chiều nó quá, chúng ta đi.”

Hai người mới mới ra khỏi cửa, thì phía sau chợt truyền tới tiếng khóc đến xé lòng của Nguyên Bảo, khiến cho Chúc Vân Cảnh cứ mãi do do dự dự quay đầu lại liếc nhìn. Hạ Hoài Linh thấy vậy bèn nắm tay đối phương: “Đi thôi.”

Chúc Vân Cảnh giơ tay chợt lên sau vai Hạ Hoài Linh: “Người bị gì thế, sao cứ phải nghiêm khắc với Nguyên Bảo như vậy làm gì?”

“Người đừng để nó bám người quá, chờ thêm mấy năm ta ném thằng nhóc con này vào quân doanh là được rồi.”

Chúc Vân Cảnh nghe cong đột nhiên tròn mắt: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nó mới lớn được có tí mà người đòi ném vào quân doanh?”

Hạ Hoài Linh nhin cười: “Được, là ta sai, sau này sẽ cho con nó tự mình chọn, nếu nó muốn theo con đường thơ văn, thì ta cũng sẽ ủng hộ.”

Chúc Vân Cảnh xoa xoa lỗ tai, nhóc con Nguyên Bảo kia khóc tộ đến mức hấn cũng xót xa: “Như vậy liệu có tốt không...”

“Không có gì không tốt, “Hạ Hoài Linh gọi người dắt ngựa đến, “Khi còn bé ta cũng như vậy mới có được hôm nay.”

Nhưng ta thì không... Chúc Vân Cảnh suy nghĩ, thế nhưng vẫn không nói câu này ra, chuyện hấn được cưng đến mức kiêu căng ngang ngược này, cũng không phải tấm gương tốt gì cho cam.

“Không được, Nguyên Bảo bây giờ mới có bấy lớn, khóc tộ như vậy mà người cũng không cảm thấy đau lòng hay sao? Người mau đi vào dỗ con đi, dỗ xong rồi chúng ta đi.” Cho đối phương vào vẫn dễ hơn, bởi một khi hấn vào bị Nguyên Bảo nhìn thấy thì ắt không có đường ra.

Hạ Hoài Linh bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, sau đó quay trở lại vào trong nhà. Chúc Vân Cảnh chỉ chờ trong một lúc, liền nghe được tiếng cười của con trai mình vang lên từ trong nhà: “...”

... Cũng không biết là con nhà ai mà lại dễ bị dụ như vậy.

Hạ Hoài Linh đi ra, nhướng mày nhìn Chúc Vân Cảnh: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Còn chưa tới ban trưa, cả hai đã đi vào thành Hồ Dương, hiện tại đang vào ngày lễ tết thành ra còn náo nhiệt hơn trước, ngõ nhỏ phố lớn đâu đâu cũng có người, nếu không nói cũng không ai nhận ra nơi này kỳ thực chỉ là một toàn thành trì chốn biên quan.

Sau khi vào thành cả hai đi thẳng một mạch tới cửa tiệm, vừa đặt chân tới cửa thì chủ quầy đã ra tiếp đón, sau đó vui vẻ ra mặt mời hai vị ông chủ của mình vào trong. Hai người bọn họ vừa đi vừa liếc nhìn xung quanh, hai tầng trong cửa tiệm hiện tại đều đang có khách xem hàng, đa số là nữ tử, xem ra chuyện làm ăn đúng thật là rất tốt.

Đợi khi đi vào buồng trong, chủ quầy mới cẩn thận nói tình hình khai trương nửa tháng gần đây một cách chi tiết cho cả hai nghe. Chuyện khách khứa đến đông như trẩy hội trong tiệm chỉ là một chuyện, cũng bởi vì làm ăn quá tốt cũng mà không có chống lưng, thành ra khiến cho những thương nhân bên ngoài ganh ghét: “Dường như ngày nào cũng có những kẻ ý đồ xấu tới đây tìm hiểu, mấy thương nhân trong hội kia cũng ghé qua nhiều lần, bọn họ cũng chẳng có ý đồ tốt đẹp gì, khắp nơi đều có người hỏi thăm lai lịch của chúng ta ra sao nữa.”

Người chủ quầy này ban đầu chính là người Hạ Hoài Linh sắp xếp ở thành Hồ Dương đi thu thập tin tức, có đối phương ở đây giúp đỡ bảo vệ, chuyện làm ăn tự nhiên cũng thuận lợi hơn nhiều, thế nhưng, cũng không thể tránh khỏi chút phiền phức. Chúc Vân Cảnh nghe vậy quay sang Hạ Hoài Linh chép miệng: “Xem ra không cần lấy tên tuổi đại nguyên soái Định Viễn hầu người ra dọa người rồi, đúng thật quá phiền phức.”

Hạ Hoài Linh đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đối diện bên chỗ góc đường cũng có một cửa tiệm tơ lụa, chuyện buôn bán bên đó so

với bên này vắng vẻ hơn nhiều. Chuyện Chúc Vân Cảnh đột nhiên mở một cửa tiệm cướp mối của người khác đúng thực quá gây sự chú ý: “Nếu ban đầu người mở tiệm khác thì sẽ không bị gì, vậy mà còn mở tiệm hàng thêu, mà hàng thêu khắp thành Hồ Dương này ai chẳng biết là của Tăng gia. Người có ý rõ ràng muốn đổi đầu với bọn họ như vậy, sao mà người ta không để ý cho được?”

Chúc Vân Cảnh khinh bỉ nói: “Độ nổi danh của Tăng gia cũng đâu hề nhỏ gì, trong tay bọn họ có biết bao nhiêu chuyện làm ăn, ta chẳng qua chỉ mở một cửa tiệm tơ lụa nhỏ mà thôi, không lẽ như vậy cũng là trái lẽ sao?”

Hạ Hoài Linh buồn cười nói: “Chẳng bằng nói thẳng là người rồi rãnh đến chán, cho nên mới đi trêu chọc bọn họ.”

“Ai nói, ta nghiêm túc làm ăn để kiếm chút tiền cưới vợ cho Nguyên Bảo, đứa nhỏ đáng thương bị cha nó ghét bỏ, không biết chừng ngày nào đó bị cha nó đuổi ra nhà, giờ cha nó đã không yêu, nếu như ‘nương’ nó không thương nữa, vậy thì phải làm sao bây giờ?”

Hạ Hoài Linh: “...”

Đợi đến khi cả hai liếc mắt đưa tình đã đời xong, chương quỹ mới tiếp tục bấm báo mấy tin đồn nổi lên gần đây, nói là vị thanh quan* Ngu Phúc Nhi ở Bách Hoa lâu hôm nay treo bảng đấu giá đêm đầu tiên, ai trả giá cao nhất sẽ được, hắn đã thu xếp người đi qua đấu giá, còn bảo đảm sẽ làm mọi chuyện xong xuôi.

— Thanh quan: là chỉ nữ tử bán nghệ không bán thân, thế nhưng vốn đã là kỹ nữ trong thanh quan, cho nên tài năng của các nàng

luôn phải đi kèm chút khơi gợi dự vọng để cho khách quan hứng thú, bản thân cũng có giá trị tồn tại hơn.

Chúc Vân Cảnh cười bốn cợt nhìn về phía Hạ Hoài Linh: “Bách Hoa lâu? Là một tòa thanh lâu à? Người mua một vị thanh quan về làm gì? Chẳng lẽ đi học theo vị Trần phó soái nuôi tiểu tình nhân bên ngoài hay sao?”

Hạ Hoài Linh bắt đầu giải thích: “Vị tiểu tình nhân Trần Bác đang bao nuôi tên là Ngu Hương Nhi, người này là chị em ruột với Ngu Phúc Nhi, lúc trước người nói rất đúng, chúng ta không dễ dàng nắm được nhược điểm Trần Bác, cho nên hiện tại bây giờ chỉ bằng ra tay từ người đầu áp tay gấp bên cạnh hắn, may ra còn moi được chút tin hữu dụng.”

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, sau đó nở nụ cười nói ra ý kiến: “Hay là chúng ta đi đến nhìn thử xem sao?”

“Đi đến thanh lâu?”

“Không được sao?”

“... Được chứ”

Hạ Hoài Linh cho rằng e là trên đời này cũng không có nam nhân nào dễ nói chuyện như hắn, nói một hồi còn tự mình dẫn phu nhân đi dạo thanh lâu, hắn chắc cũng xem như người độc nhất vô nhị trong thiên hạ này rồi.

Bách Hoa lâu là kỹ quán lớn nhất thành Hồ Dương, nó không chỉ đơn giản là một tòa lầu bình thường, mà là một viện điền trang nằm ở nơi có sông có núi quanh bờ hồ, người xây nên dường như là một gia đình giàu sang có trang viên tư gia, thành ra nơi đây cực kỳ khác

biệt, mỗi một cô nương bên trong ai nấy cũng đều có dung mạo cực kỳ đẹp để xuất chúng, thành ra nơi đây xứng đáng là nơi tiêu hồn bậc nhất ở thành Hồ Dương này.

Hôm nay là ngày treo bảng của vị thanh quan Ngu Phúc Nhi nổi danh trong Bách Hoa lâu, hiện tại người ái mộ nàng đã chen chúc nhau tới, lúc Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh tới nơi trời đã vào đêm, lúc này trong trang óng ánh đèn đuốc, vui ca múa nhạc, khung cảnh giống hệt như một thái bình thịnh thế.

Chúc Vân Cảnh mặc một bộ thanh y, bên hông treo một miếng dương chỉ ngọc* hảo hạng, tay cầm quạt phe phẩy lúc mở lúc khép, trên môi lúc nào cũng nở lấy nụ cười, bộ dạng trông vô cùng tuấn tú phong lưu. Hạ Hoài Linh thì đứng đắn hơn đối phương nhiều, từ sau khi vào cửa mắt vẫn luôn nhìn thẳng nét mặt thì lạnh lùng, giống như tùy tùng theo bên Chúc Vân Cảnh, ngay cả tú bà đi tới cũng chỉ tiếp chuyện với một mình Chúc Vân Cảnh, rồi cười híp mắt đón bọn họ vào.

14-1603031GU10-L

Bên trong gian lâu chính lúc này đang cực kỳ náo nhiệt, trên dưới hai tầng xung quanh đài người ngồi chật ních, khắp nơi đâu đâu cũng có tiếng cười nũng nịu, son phấn thoang thoảng của các vị cô nương. Cả hai tìm một góc ngồi xuống, chỉ kêu bình trà cùng chút điểm tâm, không gọi cô nương ra phục vụ.

Trên đài có một cô nương mặc y phục lụa mỏng khảm đàn khiêu vũ, dung mạo quả thật xinh đẹp. Chúc Vân Cảnh gặm hạt dưa bình phẩm đánh giá cùng Hạ Hoài Linh, thế nhưng gương mặt ai kia vẫn không chút cảm xúc, thỉnh thoảng mới ậm ờ một tiếng có vẻ không được hứng thú cho lắm.

“Người tốt cuộc có phải nam nhân hay không vậy?” Chúc Vân Cảnh khẽ sảng giọng hỏi.

Hạ Hoài Linh nhàn nhạt liếc nhìn đối phương một cái: “Chuyện ta có phải nam nhân hay không, chẳng phải phu nhân là người biết rõ nhất hay sao?”

“... Nhìn tí thôi, dễ giận như vậy làm gì.”

Chúc Vân Cảnh quyết định mặc kệ ai kia, lúc này chợt nghe thấy có người ở bàn bên cạnh mình đang thảo luận về Ngu Phúc Nhi, bèn đồng tai sang nghe, thì nghe đối phương nói Ngu Phúc Nhi kia xinh đẹp hơn cả người tỷ tỷ Ngu Hương Nhi mình vốn là hoa khôi lúc trước ở đây, Ngu Hương Nhi vừa đến liền lọt phải mắt xanh của Trần phó soái, sau đó được hấn bao nuôi, không biết Ngu Phúc Nhi có số may như tỷ tỷ mình hay không.

Chúc Vân Cảnh nhú nhú mày, nhỏ giọng ghé sát vào Hạ Hoài Linh hỏi hấn: “Hôm nay Trần phó soái có tới hay không?”

“Hấn sẽ không tới. “Hạ Hoài Linh hững hờ nói, “Ngu Hương Nhi cùng Ngu Phúc Nhi là tỷ muội tình thâm, cho nên một khi Ngu Phúc Nhi treo bảng, Ngu Hương Nhi tất sẽ cầu xin Trần Bác mua lại, cho nên ta mới nghĩ chút biện pháp để hấn không thể làm thành công.”

“Người đã làm gì rồi?”

“Không có gì, chỉ là thả chút tin đồn để vợ hấn nghe được chuyện hấn nuôi tình nhân bên ngoài trong thành Hồ Dương này, để hấn biết điều bớt hoành hành lại.”

Chúc Vân Cảnh “chặc” một tiếng: “Người cũng học xấu.”

Hạ Hoài Linh lại liếc nhìn Chúc Vân Cảnh, sau đó véo nhẹ tay đối phương, khoé môi cong ra một nụ cười: “Do gần mực thì đen.”

Đang nói chuyện, không biết một tiểu công tử trẻ tuổi say bét nhè từ đâu chui ra bất ngờ chắn trước mặt bọn họ, kể đó còn làm càn híp mắt đánh giá Chúc Vân Cảnh, trong miệng phun ra nồng nặc mùi rượu: “Tiểu mỹ nhân từ đâu đây, mau đến tiếp bản thiếu gia uống rượu!”

Đối phương nhào lên, còn chưa kịp nắm được góc áo Chúc Vân Cảnh, đã bị thanh kiếm trong tay Hạ Hoài Linh hất ra. Vị công tử kia đứng phải ánh mắt lạnh như băng của Hạ Hoài Linh, chột thù người ra một lúc, sau đó khi bản thân rốt cục hơi hơi tỉnh táo lại mới thấp giọng mắng: “Không biết lớn nhỏ, hai người biết bản thiếu gia ta là ai không?”

Còn có thể là ai, chẳng qua cũng chỉ là thằng con vô dụng của hội trưởng thương hội Tăng Cận Nam mà thôi. À phải rồi, đối phương chính là một trong những kẻ lúc trước đứng ở trước cửa Tăng gia trợn mắt to nhìn chằm chằm Chúc Vân Cảnh giả nữ. Vị công tử bộ này tên gọi là Tăng Diệu Tổ.

Chúc Vân Cảnh hừ cười lên tiếng: “Lúc trước cũng có một kẻ nói câu hệt như người trước mặt ta, kết cục đã bị cắt lưỡi.”

“Người là cái thá gì!” Bị Chúc Vân Cảnh chế nhạo một trận, Tăng Diệu Tổ tất nhiên không chịu được, bèn mạnh mẽ cắn chặt răng, cánh tay đặt sau chuẩn bị rục rà rục rịch.

Thanh kiếm Hạ Hoài Linh giờ đây cũng rút ra khỏi vỏ, vị tú bà thấy tình hình có vẻ không ổn bèn mau chóng đến khuyên can: “Ôi, xin các vị thiếu gia hãy rũ lòng thương xót, đừng khiến cho tiểu cô

nường trong thanh lâu sợ. Hay ta gọi các nàng đến đây tiếp rượu cho các vị, xin các vị bớt nóng giận!”

Chúc Vân Cảnh cười cợt: “Đây là cách các người tiếp đãi khách hay sao? Bỏ tiền đi vào uống rượu cũng không thể thoải mái, còn đựng phải mấy thể loại chương mắt.”

Tú bà nghiêm mặt ngượng ngùng hòa giải: “Vị công tử này, xin ngài bớt giận, mọi chuyện đều là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi...”

“Người!”

Tên Tăng Diệu Tổ kia tức giận đến đỏ mặt tía tai, vẫn còn đang định kiểm chuyện, thì hạ nhân bên cạnh liền nhỏ giọng ngăn cản nhắc nhở: “Thiếu gia, dù sao nơi này cũng là Bách Hoa lâu, vẫn là đừng làm cho người ta thì hơn.”

Tăng Diệu Tổ nghe xong chỉ đành cắn giận chửi thề một tiếng, sau đó dữ tợn bỏ lại câu “Người chờ đó” rồi tạm thời buông tha bọn họ, tiếp tục ngồi xuống uống rượu.

Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu, cũng nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: “Đừng gây sự nữa.”

Chúc Vân Cảnh tức giận: “Người thấy là do ta gây sự trước hay sao?”

Đi tới chỗ nào cũng bị người ta đùa bỡn, hẳn là không có ai xui xẻo giống như hắn.

Hạ Hoài Linh nhẹ nhàng vãn vê tay dỗi dành đối phương: “Ta đã sớm nói đừng tới mấy chỗ như thế tham gia trò vui rồi...”

“Rốt cuộc cái nơi Bách Hoa lâu này là do ai mở? Làm sao mà ngay cả Tăng gia cũng không dám gây sự ở đây?”

“Cũng là người trong thương hội kia thôi, có điều là Trương tri phủ có phần trong đây, cho nên chuyện kinh doanh nơi này mới có thể náo nhiệt như vậy.”

“... Hẳn là một mệnh quan triều đình mà lại đi mở kỹ quán? Thật là to gan.”

Hạ Hoài Linh thờ ơ: “Ở nơi Quỳnh Quan này là như vậy, mỗi một người đều là vua một cõi.”

Đồng la trên đài chột vang lên ngắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người, Trong tiếng động ồn ào sôi nổi, vị thanh quan Ngu Phúc Nhi treo bản bán đêm đầu tiên vào ngày hôm nay rốt cuộc cũng xuất hiện trước mắt mọi người, sau đó uyển chuyển múa theo tiếng đàn.

Tám màng mỏng trên mặt như ẩn như hiện, quả thật có thấy được dung mạo người kia đẹp đến nao lòng người, làm cho mỗi một nam nhân trong đầu đều trợn to đôi mắt nhìn chăm chú lên đài. Chúc Vân Cảnh chột nhướng mày hỏi: “Tiểu cô nương này bao nhiêu tuổi rồi?”

“Theo tuổi mụ, là mười hai.”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Quả nhiên tạo nghiệp mà, cô nương ở kinh thành lấy chồng bình thường cũng phải đủ mười bốn, mười lăm, còn ở đây mới mười hai đã bị đẩy ra treo bảng, tên Trương tri phủ kia bộ không sợ báo ứng hay sao?

Sau khi bắt đầu đấu giám người người liên tục đưa ra giá, mới được một lúc con số đã lên hơn trăm lạng bạc, trên mặt tú bà cũng trở nên hồi hộp theo, Chúc Vân Cảnh giờ đây chẳng còn tâm trạng đầu xem trò vui, bèn ra hiệu Hạ Hoài Linh: “Chúng ta đi thôi.”

Khách trọ cả hai ở cách không xa Bách Hoa lâu, sau khi cả hai ra ngoài liền dọc theo ven hồ trở về. Chúc Vân Cảnh có hơi mất tập trung hỏi Hạ Hoài Linh: “Trong kia nhiều người như vậy, liệu người của người có thể mua được nàng sao? Sẽ không đến mức táng gia bại sản đâu phải không?”

“VẬY cũng không đến nỗi, nhưng quả thực phải tốn kém chút, muốn chuộc thân thì tối thiểu còn phải đưa tiền gấp ba, mà người họ Tăng kia có vẻ bắt buộc muốn có người. Có điều người đừng lo, ta đã thu xếp người giả trang thành hạ nhân trong nhà gã, lập tức sẽ đi nói với gã là cha gã có việc đang vội tìm để gặt gã đi.”

Chúc Vân Cảnh thở dài: “Thôi, cứ coi như làm chuyện tốt tích đức, sau khi người mua nàng về xong thì để nàng đi theo tú nương làm việc đi.”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ: “Không nghĩ tới người sẽ động lòng trắc ẩn với người dung.”

“Bọn họ đều là người đáng thương.” Chúc Vân Cảnh lắc lắc đầu.

Hạ Hoài Linh dặt tay hất: “Ban đêm lạnh, chúng ta nhanh chóng quay về đi thôi.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cáo Mượn Oai Hùm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ đi thu đến, vừa mới vào thu, trời mỗi ngày một lạnh hơn. Trong phòng Chúc Vân Cảnh đặt chậu than, trên đất thì trải thảm dày bằng da hổ, cho Nguyên Bảo lăn lộn chơi đùa trên đó.

Sau khi Nguyên Bảo học được cách bò liền không ngại nghỉ phút giây nào, Chúc Vân Lại lại sợ nhóc con nhà mình đâm đầu vào chậu than, cho nên chỉ đành nhìn chăm chăm không dám rời mắt cũng như không cho Nguyên Bảo bò xa. Vật nhỏ lúc này có vẻ như đã bò mệt, mới chịu yên tĩnh lại, sau đó ngoan ngoãn ngồi bên chân Chúc Vân Cảnh chơi chú hổ bông*, trong miệng cứ liên tục chảy nước bọt, thế mà lại không chịu cho hấn lau, vừa đụng tới kêu ầm lên vẩy tay kháng nghị, xem ra cái bản tính cáu kỉnh kia như bắt đầu phát triển rồi.

18-15121011516jpg

Vật nhỏ này mỗi khi ở cùng Chúc Vân Cảnh y như rằng luôn là bộ dạng cười đùa ngây ngô như thế. Chúc Vân Cảnh đọc sách, thỉnh thoảng sẽ vươn tay ra sờ đầu nhĩ tử, thế là vật nhỏ này cứ dính sát rất bày trò làm nũng, trong miệng cứ bi ba bi bô, Chúc Vân Cảnh nghe một lúc mới nhận ra, thì ra nhóc này đang lắp bắp gọi

“Ta”. Hạ Hoài Linh đúng là thật biết dạy dỗ, mà nhi tử cũng thông minh không kém, mới lớn có bấy nhiêu đã biết gọi cha.

— Nguyên Bảo nói ngọng từ “Cha” thành “Ta”

Chúc Vân Cảnh ôm nhi tử mình vào lòng, rồi cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt của nhóc, khiến cho Nguyên Bảo mặt mày hớn hở. Lòng Chúc Vân Cảnh như mềm nhũn như kẹo bông, bèn ôm nhóc nhẹ nhàng đưa.

Sau một hồi chơi cùng Nguyên Bảo, Chúc Vân Cảnh lúc này chợt liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi kêu người đến hỏi: “Giờ gì rồi? Sao hầu gia còn chưa trở về?”

Hôm nay ngày Hạ Hoài Linh trở về từ quân doanh, bình thường tầm giờ này đã sớm thấy bóng dáng đối phương, sao giờ này vẫn chưa thấy đâu.

Hạ nhân do dự nói: “Có lẽ đang trên đường về.”

Vừa dứt lời, liền có người đi vào bẩm báo, nói là trong quân tạm thời xảy ra chuyện, cho nên hôm nay hầu gia không về.

Chúc Vân Cảnh nghe vậy cau mày: “Có biết xảy ra chuyện gì không?”

“Dạ là Đinh phó soái lúc tuần tra ở cửa khẩu phát hiện ra một đội buôn chở một xe cấm phẩm để xuất quan, bèn bắt người lại tra hỏi, khi phát hiện được chuyện này dường như có liên quan đến Trần phó soái, liền tức tốc dẫn theo một đội binh lính tìm Trần phó soái chất vấn, sau đó hai bên rùm beng ồn ào đến mức không thể can ngăn, thành thử ra hầu gia đã tự mình đi đến xử lý.”

Chúc Vân Cảnh còn muốn hỏi tiếp, thì quản sự cũng vội tới bấm báo, nói là người ở Thành Hồ Dương đến báo cáo cửa hàng của hắn cũng xảy ra vấn đề rồi.

Trong nháy mắt mặt Chúc Vân Cảnh chợt sầm tối lại: “Gọi người vào.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện. Kể từ khi hắn khai trương cửa tiệm này ở thành Hồ Dương, bởi vì chặn đường làm ăn thành ra bị không ít người tới gây phiền phức, chỉ là mấy lần trước đều là mấy trò trẻ con, Chúc Vân Cảnh hiểu rõ nguyên tắc muốn kinh doanh thì phải nhẫn, nhưng hiện tại gây ra chuyện lớn như gây hỏa hoạn trong tiệm, đốt gần hết nửa lượng hàng hoàng, còn gây thiệt mạng hai người giúp việc.

Người đến bấm báo: “Ngọn lửa kia bùng cháy vô cùng kỳ lạ, dường như là có người cố ý gây ra, chường quỹ lại không biết có nên báo quan hay không, kính xin ngài định đoạt.”

“Lẽ nào lại như vậy!” Bản thân Chúc Vân Cảnh đã tự mình tu dưỡng tính tình tốt hơn trước rất nhiều, thế nhưng hiện tại vẫn bị làm cho cảm phần sục sôi. Chẳng qua là hắn chỉ muốn kiếm chút tiền lẻ mà thôi, vậy mà vẫn có người nhất định phải gây khó dễ cản trở cho bằng được là thế nào: “Kêu người chuẩn bị ngựa!”

Sau khi đưa Nguyên Bảo cho bà vú xong, Chúc Vân Cảnh liền dẫn người gấp gáp chạy tới thành Hồ Dương.

Mức độ bị thiêu cháy ở cửa tiệm còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của hắn, trong phòng nơi đâu cũng có xà gổ bị đốt cháy đen kịt không nhìn rõ hình thù rớt xuống nằm ngổn ngang, còn hai thi thể người giúp việc được đặt ngay cửa, bên ngoài có

không ít người vây quanh chỉ chỉ chỗ chỗ. Chúc Vân Cảnh lạnh lùng quét mắt nhìn, thấy được bên trong đám người có mấy nhân vật dáng dấp khả nghi, nhưng không quan tâm mấy, mà xoay người hỏi chưởng quỹ: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Chưởng quỹ khẽ nói nhỏ: “Vừa nãy ta có hỏi qua một người ngạt khỏi hôn mê vừa tỉnh thì biết được, người kia nói là đêm qua hắn quả thật có nhìn thấy một đám người lén lén lút lút rời đi, một người trong đó có từng tới cửa hàng quây phá, có lẽ là được Tăng gia thuê tới.”

Chúc Vân Cảnh cắn răng bật thốt lên: “Đi báo quan!”

Cổng sân bên ngoài phủ nha môn lúc này trông đến là quanh quẽ, nha dịch đều đang gủ gà ngủ gật, chợt bất ngờ bị một tiếng trống đánh thức, thành ra không nhận được thét đuổi người: “Đi đi đi, không có chuyện gì đi đánh trống làm gì!”

Chúc Vân Cảnh ngồi ở trong xe nghe đám nha dịch ở bên ngoài kia hùng hù hỏ hỏ, sắc mặt càng tối lại, chón phủ nha cũng có thái độ vậy, khó trách sao cái kẻ Tăng gia kia lại không chút e dè đi, thẳng thừng đi giết người phóng hỏa.

Hắn xuống xe, đi lên phía trước, lạnh giọng hỏi mấy nha dịch.. còn đang định đuổi người đi: “Đã đến canh giờ này, mà tri phủ đại nhân vẫn chưa lên công đường sao? Nếu đã không có chuyện gì thì có ai rảnh hơi đến đánh trống, đến đây tất nhiên có oan muốn kể rồi.”

Người cầm đầu trong đám nha dịch quan sát đánh giá trên dưới Chúc Vân Cảnh một phen, thấy y phục của đối phương không mấy tầm thường, có vẻ không phải mấy vị công tử con nhà giàu tầm

thường, nhất thời do dự không quyết định được, nhưng vẫn không còn vênh váo hung hăng như ban nãy nữa, sau một lúc lưỡng lự, bèn hỏi: “Người muốn tố cáo ai?”

“Tằng gia hội trưởng thương hội Hồ Dương, ta muốn tố cáo bọn họ giết người phóng hỏa cửa tiệm ta, tri phủ đại nhân có chịu đứng ra xử không?”

Mấy tên nha dịch kia... nhất thời trợn trừng hai mắt, một bên bày ra điệu bộ nhìn hấn như người điên, một bên phản ứng ra bắt đầu đuổi người: “Đi mau đi, không có chuyện gì tới đây quấy phá gì chứ!”

“Quấy phá?” Chúc Vân Cảnh khẽ híp mắt lại, “Tên Tằng gia ki là vua chúa hay sao mà không thể tố cáo được?”

Thật là đúng lúc không may, khi Chúc Vân Cảnh vừa nói xong, thì Tằng Diệu Tổ cũng đồng thời dẫn người xuất hiện ở cửa nha môn, còn chưa đến gần đã cực kỳ phách lối kêu gào: “Nghe nói có người đến nha môn tố cáo Tằng gia ta giết người phóng hỏa thì phải? Giữa ban ngày đi ngậm máu phun người còn có vương pháp hay không? Vô số con mắt đều nhìn thấy cửa tiệm ta bị đập phá, mà ta còn chưa tố cáo đây này!”

Chúc Vân Cảnh xoay người, mặt không chút biến chuyển lạnh lùng nhìn về phía đối phương, làm cho Tằng Diệu Tổ thoáng thù người ra, rồi lập tức cười ha ha lên: “Thì ra là người, người có mặt là tốt rồi, đúng là tìm mồn giày cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công mà! Người đúng là gan to mà, dám kêu người đến đập phá cửa tiệm Tằng gia ta?”

“Trả lễ lại mà thôi.”Chúc Vân Cảnh hững hờ nói, hấn quả thực có kêu người đến đập phá cửa tiệm Tăng gia, còn mở miệng nói lời chua ngoa. Trong thành Hồ Dương lại dám làm ra những chuyện này, e là trừ hấn ra không còn người thứ hai rồi.

Ngay cả Tăng Diệu Tổ cũng đến, cho nên quan sai không thể không quan tâm chuyện này, rốt cục thời khác này cả hai cũng được mời đi vào bên trong đi môn, người tri phủ được gọi là Trương Liễu Nhâm ngáp một cái rồi thẳng đường, nhìn thấy Chúc Vân Cảnh liền tỏ ra uy quyền: “Thấy bản quan sao không quỳ xuống?”

Chúc Vân Cảnh hất cằm nhìn sang Tăng Diệu Tổ: “Hấn cũng không quỳ.”

Trương Liễu Nhâm nhìn Tăng Diệu Tổ đang vênh váo tự đắc kia một lúc, rồi không nhịn được phát tay: “Thôi bỏ đi, có chuyện gì mau nói.”

Chúc Vân Cảnh và Tăng Diệu Tổ lần lượt nói chuyện của mình ra, ai nấy đều khẳng khẳng chắc chắn mình là người bị hại, còn ra vẻ vô cùng khinh thường đối phương. Cái người Trương tri phủ kia sau khi nghe xong lền vỗ một cái làm kinh động cả công đường, sau đó trợn mắt nhìn Chúc Vân Cảnh: “Người ban ngày ban mặt còn đi đập phá cửa tiệm người ta, còn dám cáo trạng trước! Thật là to gan!”

“Là hấn đốt cửa tiệm ta trước.”Chúc Vân Cảnh trầm giọng nhắc nhở.

“Người có chứng cứ không?”

“Có nhân chứng.”

“Người trong tiệm tất nhiên là đứng về phía người rồi, sao có thể làm nhân chứng.”

Tằng Diệu Tổ vênh vác nhìn Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh chột khế lắc đầu: “Trương đại nhân, chúng ta vẫn nên nói chuyện riêng với nhau một chút đi.”

Trương Liễu Nhâm há mồm đang định từ chối, thì đụng phải ánh mắt có ý khuyên gã nghĩ lại, làm gã thoáng chần chừ. Gã cũng xem như tinh mắt, lúc tới đã nhìn ra người này chắc hẳn không phải chỉ đơn giản là một người làm ăn nhỏ không có chống lưng đến từ Giang Nam như bên ngoài đồn đại, hiện tại lập tức tỉnh ngủ, sau một hồi do dự mãi, chỉ sợ bản thân sẽ đắc tội người không nên đắc tội, cuối cùng đành mời người ra sau công đường nói chuyện.

Chúc Vân Cảnh cũng không vòng vo mà nói thẳng vào trọng tâm: “Ta là người của Định Viễn hầu phủ, cửa tiệm này là của Định Viễn hầu, ta hy vọng người tốt nhất nên thức thời một chút, đừng giúp những thương nhân kia làm chuyện ác.”

Trương Liễu Nhâm vừa nghe xong bản mặt cũng trở nên trắng bệch, suýt nữa đã quỵ sụp xuống đất, là Định Viễn hầu? Đó không phải đại tướng quân thủ lĩnh quân đội ở Quỳnh Quan hay sao?! Tăng gia đây là động tới trên đầu thái tử mà còn nhờ gã giúp đỡ!!

Trương Liễu Nhâm suy nghĩ hồi lâu hết sức kinh sợ, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, ân cần kêu người tới đưa trà ngon đến, sau đó còn cúi đầu khom lưng ra vẻ vô cùng nịnh nọt: “Là hạ quan có mắt mà không thấy núi thái sơn, ngài chớ tính toán với kẻ mù này, Tăng gia bên kia đúng là không biết tốt xấu, phóng hỏa còn phóng tới cửa tiệm hầu gia, tội lại càng thêm tội. Ngài yên tâm, hạ quan chắc chắn sẽ xử trí một cách công bằng!”

Tuy rằng Chúc Vân Cảnh không có nói rõ, thế nhưng Trương Liễu Nhâm đã tò mò đoán được người này chính là hầu phu nhân trong truyền thuyết, còn ra vẻ mừng thầm do bản nấy không có đắc tội người ta. Thế nhưng chúc Vân Cảnh nghe xong không hề cảm thấy cảm kích chút nào, chỉ mỉm cười nói: “Trương đại nhân có qua lại thân thiết với thương hội Hồ Dương, còn dám cùng bọn họ mở thanh lâu, đúng là gan lớn nhỉ!”

Trương Liễu Nhâm ngượng chín cả mặt nói: “Ngài nói gì chứ, sao hạ quan dám làm mấy chuyện như vậy...”

“Làm hay không tự người rõ, hà tất chi phải giải thích cùng ta.” Chúc Vân Cảnh khinh thường ngắt ngang lời gã: “Thôi đi, hầu gia và người vốn là nước sông không phạm nước giếng, cũng chẳng thể vì một chuyện không đáng này mà đi vạch tội người, có điều...”

Trong nháy mắt, Trương Liễu Nhâm ngẩng đầu lên, trán đầm đìa mồ hôi nhìn Chúc Vân Cảnh nghe hẩn chậm rãi nói: “Hầu gia vừa mới đến đây, lạ nước lạ cái cho nên có nhiều chuyện khó làm, thuộc hạ nơi đây cũng chưa công nhận hầu gia, nghe nói Trần phó soái kia... Dường như khá thân thiết với Trương đại nhân đúng không?”

“Ngài hiểu lầm, hạ quan cùng Trần phó soái người văn thần người võ tướng, chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi, sao có thể thân thiết cho được.” Trương Liễu Nhâm cười cười ha ha xoắn xuýt.

“Lời ta nói, phải hay không tự người biết rõ, không cần lừa mình dối người. “Chúc Vân Cảnh lạnh nhạt nói, “Người biết được bao nhiêu về cái chết của Tiền nguyên soái?”

Vẻ mặt gã đột nhiên trở nên nghiêm túc, giải thích: “Chuyện này thật sự không có chút dính dáng gì đến hạ quan, hạ quan vốn chỉ là

một tri phủ ngũ phẩm, có cho hạ quan mười lá gan thì hạ quan cũng không dám đi ám sát một vị đại nguyên soái trấn thủ biên quan này!”

“Có cho người cũng không dám, ta cũng không muốn đánh đổ người làm gì, nói thẳng, hầu gia biết người làm cái chức tri phủ ngũ phẩm này ở đây cũng đã suốt nhiều năm, thế mà vẫn không có cơ hội thăng chức, bây giờ muốn cho người một cánh cửa sáng hơn, nếu hầu gia trọng dụng người, thì bất kể cho dù là hầu gia hay người đứng sau hầu gia đều sẽ không thiếu đi chút lợi ích nào của người, có khi ngày sau còn có cơ hội một bước lên mây!”

Trước khi đến đây Chúc Vân Cảnh đã tìm hiểu rõ ràng của người Trương tri phủ này, mặc dù đối phương cấu kết làm chuyện xấu với thương hội Hồ Dương, còn nịnh nọt Trần Bác, thế nhưng vẫn chỉ là một ngọn cỏ đầu tường* nhát gan, chỉ dám làm mấy chuyện như hùn vốn mở thanh lâu, còn mấy chuyện tư thông với địch phản quốc chắc chắn không hề dám nghĩ đến. Gã ta buôn bán làm ăn ở thành Hồ Dương nhiều năm như vậy, chắc hẳn sẽ biết rất nhiều chuyện, tính ra quả thật vẫn có chút có dụng.

— Cỏ đầu tường: ám chỉ người không có chính kiến, mượn gió bẻ măng, bên nào mạnh hơn thì hòa sang bên đó.

Trương Liễu Nhâm lập tức sáng tỏ, nhưng vẫn bày ra bộ dạng ngây ngô không hiểu xác nhận với Chúc Vân Cảnh: “Ý ngài muốn nói là...?”

Chúc Vân Cảnh khẽ mỉm cười: “Chắc người cũng biết hầu gia họ gì mà nhỉ.”

Trương Liễu Nhâm nghe xong kích động đến mức chà tay, Chúc Vân Cảnh đã ám chỉ rõ ràng đến mức như vậy, gã cũng không ngốc,

tự nhiên tỏ rõ người đối phương đang nói đến là ai, đích thực vị kia hiện tại là người có nhiều khả năng nhất. Nếu gã bây giờ chọn đúng thuyền mà lên, thì chuyện thăng quan tiến chức như nằm trong lòng bàn tay. Gã càng nghĩ càng thấy phần khởi, ngay cả mặt cũng đỏ bừng bừng. Chúc Vân ngồi một bên uống trà, trong lòng vô cùng cảm thấy nực cười, cái này cũng nên cảm tạ đôi cha con Tạ Sùng Minh kia, đã cho hắn học được cách mượn thanh danh người ta để làm chút chuyện, đúng thật là vô cùng hữu ích.

Nửa canh giờ sau, Trương Luỗu Nhâm cung kính mời Chúc Vân Cảnh ra lại công đường. Lúc này Tăng Diệu Tổ bên ngoài đang định kiểm chuyện, nhưng Chúc Vân Cảnh chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi nhanh chân lướt qua rời đi.

Ngày đó, Chúc Vân Cảnh ở lại thành Hồ Dương để xử lý chuyện, sau đó tìm một quán trọ nghỉ ngơi. Đến sáng sớm ngày hôm sau, liền có người vội vã đi đến bẩm báo, nói là không thấy tiểu thiếu gia đâu, cho nên xin hắn mau chóng quay về.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nguyên Bảo Biến Mất

Lúc đó là vào khoảng giờ mẹo, khi Chúc Vân Cảnh đang rửa mặt, đột nhiên có người ở phủ nguyên soái đến bẩm báo nói rằng không thấy nhi tử hần đâu. Chúc Vân Cảnh nghe xong gương mặt lập tức trắng bệch, sau đó không bình tĩnh được giáng một cú đập lên người hạ nhân đang hoang mang hoảng loạn kia, rồi vội vã xoay người đi xuống lầu lên ngựa phóng trở về.

Chưa đến nửa canh giờ sau, Chúc Vân Cảnh đã về trước phủ, hần nhảy xuống ngựa lao vào cửa, nhìn thấy Hạ Hoài Linh về trước mình một bước, đang nghiêm mặt tra khảo người làm trong phủ. Tất cả người trong phủ đều được gọi đến tiền viện, hần không thấy hạ nhân phụ trách trực ca đêm cùng hai bà vú chăm sóc Nguyên Bảo đâu, mà chỉ trông thấy một người đang ghen ngào kể rõ lại những chuyện đã xảy ra.

Đêm qua nàng cùng Đặng ma ma trực đêm, lúc đầu chưa phát hiện ra gì khác thường, đến lúc nửa đêm nàng có hơi buồn ngủ, lại thấy tiểu thiếu gia lúc này cũng đã ngủ say, bèn cùng thăm thì Đặng ma ma nói một tiếng kêu bà vú trông coi thiếu gia cho mình ngủ một lúc, nào có ngờ khi tỉnh lại liền phát hiện bên trong phòng đã không còn ai, ngay cả tiểu thiếu gia cũng biến mất.

Mà gia đình phụ trách trông cửa có nói thêm, là vào giờ dần có một xe chở phân đi ra ngoài từ cảnh bên, e là tiểu thiếu gia lúc đó đã bị đưa ra ngoài.

Chúc Vân Cảnh lo lắng hỏi Hạ Hoài Linh: “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Người người từ trong kinh đến cũng có vấn đề hay sao?”

Về mặt Hạ Hoài Linh càng trở nên nghiêm trọng hơn, bèn hỏi những người khác: “Gần đây các người có phát hiện Đặng ma ma có gì bất thường hay không?”

Hạ nhân bốn mắt nhìn nhau, không ai nói ra được nguyên nhân, nếu nói có gì bất thường, thì chẳng qua là phần trên mặt bà ta dày hơn lúc trước một lớp mà thôi, mà nếu so ra chuyện này thì có gì to tát.

Đúng lúc này, người trông giữ trấn đến bẩm báo, nói là phát hiện ra một bộ thi thể nằm trong giếng cạn được cha bởi một tảng đá lớn ở phía ngoại ô, thi thể kia chính là Đặng ma ma mới mất tích kia, thể nhưng khi nhìn mức độ thối rữa của thi thể kia, e là đã chết được hơn mười ngày rồi.

Hạ Hoài Linh nghe xong chột cau mày: “Gần đây trên trấn có kẻ nào tình nghi hay qua lại hay không?”

Người canh giữ trấn do dự rồi đáp: “.. Dạ thưa không có.”

Trấn kia hầu hết là chỗ vợ con quân sĩ Quỳnh Quan sinh sống, ngay cả dân buôn cũng không đi qua nơi này, cũng hiếm khi có ai đến thăm, mà hướng chi sau cái chết của Tiền tổng nguyên soái, khiến cho quân trông coi trấn này nhiều hơn hẳn lúc trước. Ai nấy đều không ngờ tới chuyện một vị ma ma trong phủ nguyên soái lại bị ngằm ngằm giết chết, nếu như hôm nay không xảy ra chuyện, cũng không biết khi nào mới có người phát hiện ra bộ thi thể kia.

Một đám hạ nhân ai nấy đều tỏ ra kinh hãi, nếu như Đặng ma ma đã chết nhiều ngày như vậy, vậy người mười ngày nay ở chung với bọn họ là ai?

Vẫn là quản gia trong phủ bình tĩnh lại đầu tiên, sau đó nói: “Mười ngày trước, đúng thật là Đặng ma ma có ra cửa mua chút đồ, nhưng đoán chừng khoảng một canh giờ sau đã về rồi.”

Chúc Vân Cảnh vội thét ầm: “Nhất định là có kẻ xấu giết bà ta, rồi dịch dung trà trộn vào phủ ôm Nguyên Bảo đi!”

Đôi lông mày rậm của Hạ Hoài Linh càng nhíu chặt hơn: “Thuật dịch dung vốn không hề đơn giản, số người am hiểu tính ra cũng không nhiều, mà người ta biết có bản lĩnh cao siêu nhất cũng chỉ có thể dịch dung tựa bảy phần mà thôi.”

Chính bản thân hấn vốn có một tay nghề thành thạo vẫn là do gặp may đúng dịp mới có thể qua được mắt người Di. Ngày đó hấn giả trang thành gã thương nhân họ Lý trà trộn thành công vào tiệc rượu Tăng gia, cũng bởi vì gã kia mới tới thành Hồ Dương, đám người kia chỉ biết trên mặt gã có râu quai nón, cho nên mới xem như miễn cưỡng qua ải. Hiện tại giả dạng bà vú của Nguyên Bảo đi vào phủ nguyên soái, thế mà qua nhiều ngày như vậy vẫn không bị bất kỳ người nào phát hiện, e là phải giống đến chín phần mới xem ra có khả năng.

“Có gì không thể chứ! Tiền nguyên soái còn bị ám sát ngay trong phủ kìa, thế chuyện nhỏ như đánh cắp Nguyên Bảo có gì không thể?” Chúc Vân Cảnh cắn chặt hàm răng: “Trần Bác! Nhất định là hấn! Hôm qua hấn mới bị nắm thóp điểm yếu, tới đêm thì Nguyên Bảo bị trộm! Nhất định là do hấn làm! Ta đây đi tìm hấn!”

Chúc Vân Cảnh nổi giận đùng đùng đang định xông ra ngoài, liền bị Hạ Hoài Linh ngăn lại: “Người bình tĩnh một chút, hiện tại người không bằng không chứng, đi tìm hấn có ích lợi gì?”

“Ta không bình tĩnh được!” Mặt Chúc Vân Cảnh cũng đỏ bừng bừng: “Nếu như Nguyên Bảo ở trong tay hấn gặp chuyện gì không may thì làm sao bây giờ? Không có chứng cứ thì không đi! Người có trực tiếp mang binh đến lục soát phủ hấn là được chứ gì! Nguyên Bảo cũng biến mất rồi, người có muốn ném chuột sợ võ bình* hay sao?”

— Ném chuột sợ võ bình: muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại

Hạ Hoài Linh đặt tay lên vai kìm Chúc Vân Cảnh lại, sau đó dùng sức xoa bóp một chút, trầm giọng nói: “Được.”

Phủ Trần Bác cách phủ nguyên soái không xa, ba năm trước Trần Bác điều nhiệm đến biên quan Quỳnh Quan này, có dẫn vợ con và tùy tùng theo. Vợ của hấn xuất thân là một nhi nữ của một quan to nhị phẩm một phương, thành ra hấn cũng được xem như bám được cành cao lên, nếu không thì sao có thể thăng quan tiến chức nhanh như vậy.

Hạ Hoài Linh dẫn theo mấy trăm binh mã đến bao vây Phủ Trần. Trần Bác thấy tình hình như vậy liền đi ra, sau đó dùng sắc mặt bình tĩnh, còn khoe miệng cười như không cười nhàn nhã nói: “Ta nhớ hôm qua tướng quân ngài nói sẽ để ta về phủ trước tránh hiềm nghi, chờ điều tra mọi chuyện rõ ràng hấn tính tiếp mà, sao hôm nay lại dẫn người đến bao vây phủ ta, ngài đây là có ý gì?”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh chột tối sầm, hôm qua lẽ ra hấn nên trực tiếp tạm giữ người này lại mới đúng. Mà cũng lạ Đình phó soái kia

dường như bị kích động hay sao, khi bắt được đội xe quả thật có rất nhiều hàng hoa triều đình ban lệnh cấm bán cho người Di, thế nhưng lại không tài nào tìm ra đồ sắt, vì thế cho nên cho dù có bắt người cũng tội chẳng đáng là bao. Có lẽ ở vì Đinh phó soái vì sốt ruột bởi cái chết của Tiền nguyên soái muốn tìm nhược điểm Trần Bác, thành ra sau khi cạy được miệng những người thương nhân kia liền dẫn người đi chất vấn Trần Bác, hành động này quá mức bứt dây động rừng. Chỉ bằng những lời nói từ miệng của bọn người thương nhân, thì Trần Bác đương nhiên sẽ không nhận mình làm, Hạ Hoài Linh cũng không làm gì được hắn, chỉ đành cho hắn về phủ trước để tránh hiềm nghi, cũng không thể nào ngờ lại xảy ra chuyện ngày hôm nay. Sớm biết như vậy, hắn nên làm như lời Đinh Dương nói, mặc kệ tất cả, trước cứ tạm giữ người lại rồi tính tiếp.

Không chờ Hạ Hoài Linh mở miệng, Chúc Vân Cảnh đã trực tiếp rút ra bội kiếm bên hông mình nhắm thẳng về phía Trần Bác, lạnh lùng nói: “Giao nhi tử ta ra đây!”

Trần Bác cười cợt, không hề có chút gì tỏ ra sợ hãi: “Ta nghe không hiểu lời của phu nhân. Từ khi nào mà ngài có nhi tử vậy?”

“Thôi ngay cái điệu bộ giả vờ ấy đi! Không phải do người làm thì còn có thể là ai?!”

Nếu ngẫm nghĩ một chút liền có thể thấy bọn họ giấu kín kế không chút lỗ hổng về chuyện có thêm một hài tử trong phủ, nhưng nếu bản thân một người có ý đồ, chỉ cần lưu ý xem quý phủ hằng ngày mua gì liền có thể truy ra đầu mối, khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn theo sát Trần Bác, thì có làm sao Trần Bác không phí chút công sức theo sát lại chứ.

Trần Bác trầm giọng nhắc nhở Chúc Vân Cảnh: “Phu nhân, ta cũng là mệnh quan triều đình, ngài đang muốn dùng hình phạt cá nhân với ta sao?”

Hạ Hoài Linh đề vai Chúc Vân Cảnh lại, ra hiệu đối phương buông kiếm, sau đó phất tay cho quân lính phía sau bước lên trước một bước: “Đi vào lục soát.”

Con người Trần Bác hơi co rụt lại: “Tuy ngài là đại nguyên soái, thế nhưng hình như cũng không có quyền tùy tiện lục soát quý phủ của ta mà nhỉ? Huống hồ chi hậu viện đều là nữ quyến, phu nhân ta cũng ở đó, ngài lại để những người này vào lục soát, thì sau này các nàng phải làm gì bây giờ?”

Hạ Hoài Linh đứng đưa thánh chỉ trong tay: “Trước khi được điều nhiệm đến đây, bệ hạ có mật chỉ ta điều tra nguyên nhân cái chết của Tiền nguyên soái, bây giờ ta hoài nghi người có liên quan đến cái chết của hần, chúng cứ đang giấu trong phủ, vậy có thể đi vào lục soát được chưa?”

Một tia kinh hãi thoáng loé qua mắt Trần Bác, thế nhưng đối phương vẫn tỏ ra bình tĩnh đáp trả: “Tướng quân ngài nên hiểu, hiện tại ngài phái người đi vào lục soát, nếu như không tìm ra được thứ gì thì chứng minh ngài hàm oan ta, ta chắc chắn sẽ đem mọi chuyện bẩm tấu lên bệ hạ.”

“Tùy người.”

Hạ Hoài Linh tự mình dẫn binh vào bên trong tìm kiếm ròng rã suốt một canh giờ, mỗi một nơi đều tìm tới kiếm lui lục soát những ba lần, ngay cả trong giếng nước cũng không tha, khiến cho trên

dưới Trần phủ trở nên náo loạn, kết quả vẫn không thu hoạch được gì, vừa không tìm thấy thi tử, cũng như bất kỳ điểm khả nghi nào.

Trần Bác ngồi ở cạnh cửa thán nhiên uống trà, đợi đến khi Hạ Hoài Linh đi ra mới tựa như cười mà không cười hỏi: “Tướng quân đã tìm được bằng chứng tố cáo ta ám sát Tiền nguyên soái rồi chăng?”

Hạ Hoài Linh không để ý tới hắn, mà chỉ quay Chúc Vân Cảnh đang đặc biệt lo lắng đợi một hồi lâu rồi khẽ lắc đầu một cái, sau đó để một tốp binh lính ở lại trông coi Trần phủ, còn bản thân thì dẫn Chúc Vân Cảnh đang tút cồ nổi phẫn lên xe: “Chúng ta trước tiên cứ đi về đã.”

Sau khi ngồi vào trong xe, những giọt nước mắt nhịn từ nãy đến giờ Chúc Vân Cảnh bỗng chực trào rơi xuống, hắn níu chặt lấy ống tay áo Hạ Hoài Linh khàn giọng nói: “Nguyên Bảo làm sao bây giờ...”

Đây là lần thứ hai Hạ Hoài Linh nhìn thấy đối phương, lần đầu tiên chính là trong lãnh cung, khi đó Chúc Vân Cảnh khóc lóc viện lý do hài tử trong bụng cầu xin hắn cứu lấy mình, lần này cũng chính là vì thi tử hai người bọn họ.

“Người đừng vội, chúng ta nhất định sẽ tìm được Nguyên Bảo, con nó không có chuyện gì đâu.” Hạ Hoài Linh thản thì an ủi Chúc Vân Cảnh, trong lòng hắn giờ đây cũng lo lắng không kém gì so với đối phương, thế nhưng Chúc Vân Cảnh đã hoảng hồn, cho nên hắn phải duy trì sự tỉnh táo.

Chúc Vân Cảnh giờ tay lung tung lau nước mắt nghẹn ngào: “Ta quả nhiên là một kẻ vô dụng mà, Nguyên Bảo vốn nên là hoàng

trưởng tôn cao quý nhất trần đời mới phải, thế mà ta không những không cho nó được danh phận ấy, mà hiện tại còn làm mất, nếu lỡ như Nguyên Bảo xảy ra chuyện...”

“Sẽ không, “Hạ Hoài Linh ngắt lời Chúc Vân Cảnh, “Đừng tự hù dọa mình, kẻ trộm nhi tử chúng ta đi chắc hẳn cũng có mưu đồ gì đó, cho nên tạm thời sẽ không động đến Nguyên Bảo, bây giờ chúng ta cần nhanh chóng tìm con về là được.”

“Nhưng con nó mới lớn có bấy nhiêu, nếu như bị khát bị đói bị dọa sợ thì làm sao đây?” Chúc Vân Cảnh càng nói càng lo lắng, Hạ Hoài Linh nhất thời không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ về tay đối phương động viên.

Sau khi về đến phủ, Khương Diễm vội vã đến bẩm báo lại, nói là có dẫn người đến phố Hạnh Hoa truy tìm, thì không thấy bóng dáng tình nhân Trần Bác bao nuôi là Ngu Hương Nhi đâu, nàng ta cũng biến mất vào nửa đêm hôm qua.

Nghe vậy con người Hạ Hoài Linh chợt sầm tối lại, trầm giọng căn dặn: “Bây giờ người liền vào trong doanh dẫn theo năm ngàn binh mã, chờ lúc nửa cùng ta đến thành Hồ Dương, lấy lý do lục soát người Di trà trộn vào quan nội, thiết quân lập* khắp toàn thành, khám xét từng nhà một, nhất định phải tìm được nhi tử.”

— Thiết quân lập: việc áp đặt sức mạnh quân sự lên những vùng được chỉ định dựa trên tình huống khẩn cấp.

Tuy rằng không biết ngay cả nhi tử mà Hạ Hoài Linh cũng có cả rồi, nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp để hỏi chuyện này, Khương Diễm nghe mệnh lệnh xong chợt ra vẻ lo âu nhắc nhở đối phương: “Tướng quân, làm chuyện âm ỉ như vậy hình như có

hơi không được ổn cho lắm, dù sao thành Hồ Dương này cũng nhiều người dễ dàng tìm ra tin tức...”

“Không có chuyện gì đâu, người đi đi.”

Căn dặn Khương Diễn xong, Hạ Hoài Linh lại kêu người tới đi truyền lời cho Đinh Dương: “Nói với Đinh phó soái kêu hán hiện tại trông chừng cửa biên quan, bất kỳ hàng hóa ra vào nào đều cần phải kiểm tra rõ ràng, cũng như tra khảo cẩn thận những người qua lại, hễ như có ai đó khả nghi liền trực tiếp giam giữ lại.”

Chúc Vân Cảnh vẫn đang thất thần bỗng nhiên lên tiếng: “Ta đi cùng mọi người.”

Nội tâm Hạ Hoài Linh chỉ biết buông tiếng thở dài, cuối cùng vẫn không nói ra lời khuyên can nào: “Được.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Thành Hồ Dương thấp đèn trắng đêm không ngủ, ở trên từng con phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng có những hàng binh mã xếp chỉnh tề, đến từng nhà lục soát tìm gián điệp người Di, có những thương hộ ỷ vào quan hệ thân thiết với quan phủ mà phản kháng, liền trực tiếp bị Hạ Hoài Linh giam giữ ném vào trong ngục, người đứng chịu mũi sào này không ai khác chính là Tăng gia.

Khi trời nhá nhem tối, Hạ Hoài Linh liền dẫn binh cùng Chúc Vân Cảnh tiến thẳng đến đại trạch Tăng, nhưng gã kia không vừa mà kêu hơn trăm hạ nhân đứng ngăn ở trước cửa không cho vào. Chúc Vân Cảnh thấy vậy, bèn chỉ liên tục cười giễu, hôm qua cửa hàng hấn bị hỏa hoạn còn kèm theo việc Nguyên Bảo bị trộm mất, ai biết rằng đây chỉ là trùng hợp hay có âm mưu, dù gì gã Tăng gia này vốn cũng cá mè một lứa với tên Trần Bác kia.

Thật không may lúc bấy giờ Tăng Cận Nam đã dẫn hai đứa con trai trưởng đến phía nam nhận hàng, chỉ để lại tên ngu ngốc Tăng Diệu Tổ này ở nhà trông giữ. Tăng Diệu Tổ vốn đang uống rượu mua vui, lại bị người ta kêu ra cho nên căn bản cũng không bình tĩnh nổi, khi nhìn thấy một đám quan binh vây quanh cửa vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, thành ra cứ lớn tiếng la hét ai dám động vào Tăng gia sẽ phải trả giá đắt.

Trương tri phủ nghe tin chạy tới vừa hay nghe được Tăng Diệu Tổ hô lên câu “Ở thành Hồ Dương này lão tử chính là vương pháp”

suýt chút nữa đã lăn đùng ngã ra xỉu, chỉ hận tại sao hôm qua không nhốt ranh con này vào trong ngục, mà chỉ khuyên răn vài câu thả về nhà, kết quả chỉ mới một ngày lại rước thêm phiền phức cho gã.

Thấy Trương Liễu Nhâm xuất hiện, Chúc Vân Cảnh lạnh lùng quét mắt về phía hắn: “Vị Tăng thiếu gia này đốt cửa hàng ta lại giết người, thế mà hôm nay vẫn phách lối như thế, Trương đại nhân hôm qua có nói sẽ xử trí công bằng, vậy đây là xử trí mà tri phủ nói sao?”

Trương Liễu Nhâm đau khổ giải thích cho cả hai người họ: “Là hạ quan sơ sót, hôm qua do hắn có nói sẽ nghe theo lời khuyên còn cam kết sẽ bồi thường tổn thất cho phu nhân, nên hạ quan mới tin...”

“Thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện hôm qua.” Hạ Hoài Linh lạnh nhạt ngắt ngang.

“Tướng quân, thực sự có gián điệp... tiến vào trong thành sao?”

Trương Liễu Nhâm chần chừ lên tiếng hỏi, mặt mày gã trở nên ử dột. Gã được cấp quyền cai quản thành tri biên quan này, loại người tốt xấu lẫn lộn gì cũng có, chuyện có gián điệp cũng không lấy làm kỳ lạ, chỉ cần không gây ra đại loạn, thì gã cũng lười chả muốn quản, bây giờ Hạ Hoài Linh làm rùm beng lên lục soát khắp toàn thành, lại không biết người trà trộn vào là ai nghiêm trọng như thế nào, nếu như giờ thật sự xảy ra chuyện, đừng nói thăng quan phát tài, mà ngay cả cái mạng nhỏ này gã cũng sợ không giữ được.

Tăng Diệu Tổ kia vẫn còn ngang bướng kêu gào: “Chuyện có gián điệp vốn liên quan gì đến Tăng gia nhà chúng ta chứ! Ta cũng đâu có quen biết gián điệp nào!”

Hạ Hoài Linh nhắc tay lên, lập tức liền có người đi tới chế trụ đám người Tăng Diệu Tổ, cái đám người hộ viện võ như mèo quào kia cũng không đáng là gì với binh lính, chỉ mới ra tay hai ba cái đã bị đè xuống mặt đất. Hạ Hoài Linh lạnh lùng nói: “Tăng Diệu tổ ngăn cản quan binh ban sai, hiện tại tình nghi chứa chấp gián điệp, trước tiên giam giữ lại chờ thẩm tra.”

“Các người ai dám!” Tăng Diệu Tổ vẫn còn muốn la hét, mới vừa mở miệng liền bị chặn lòng, sau đó bị lôi đi.

Hạ Hoài Linh cùng binh lính tiến vào từng viện lục soát, trên trán Trương Liễu Nhâm cứ liên tục đổ mồ hôi hột, còn ra vẻ cẩn trọng hỏi Chúc Vân Cảnh: “Phu nhân, rốt cuộc ngài cùng tướng quân đang tìm người nào vậy?”

Đôi mắt đen kịt Chúc Vân Cảnh nhìn chằm chằm cửa lớn Tăng gia, lạnh lùng nói: “Nếu như người biết được chuyện Trần Bác cầu kết cùng Tăng gia và đám người trong thương hội làm vậy, thì tốt nhất thành thật khai báo, hầu gia còn có thể bảo vệ người, bằng không, nếu như những người kia xảy ra chuyện, người... A..”(chú thích: nói hớ)

Nội tâm Trương Liễu Nhâm chột cả kinh, trong nháy mắt, trong đầu gã tuôn ra vô số suy đoán, càng đoán càng cảm thấy hoảng hồn hơn.

Chúc Vân Cảnh không tiếp tục để ý tới gã nữa. Hạ Hoài Linh lật tung Tăng gia cũng không thu hoạch được gì, cũng không tìm thấy con trai mình đâu. Mà người ở Tăng gia cũng quá mức cẩn thận, trong kho hàng sau hậu viện không hề chứa hàng hóa gì không nên có, không lưu lại chút nhược điểm nào.

Bóng đêm dần trĩu nặng, quan bình trong thành không ngừng tăng nhanh khiến lòng người thấp thỏm. Hạ Hoài Linh cùng Chúc Vân Cảnh như không biết mệt mỗi liên tục tìm kiếm từng nhà, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hề có kết quả.

Tới giờ hội, Trương Liễu Nhâm đi đến lần hai, lúc này cả hai còn dẫn theo mấy người thương nhân đến cùng, những người kia đều là người trong thương hội, nhưng toàn bộ đều là những thương gia nhỏ không có chỗ đứng. Hạ Hoài Linh không rảnh tiếp kiến bọn họ, cho nên người đứng ra vẫn như cũ là Chúc Vân Cảnh.

Trương Liễu Nhâm giới thiệu từng người cho Chúc Vân Cảnh nghe, còn nói những người này mặc dù gia nhập thương hội, nhưng không được đám người Tăng Cận Nam coi trọng, bọn họ đều là những người làm ăn chân chính, cho nên không dám theo đám người Tăng Cận Nam buôn bán mấy thứ xấu xa kia, nhưng vẫn biết được chút ít chuyện trong thương hội.

Ở cái thành Hồ Dương này có thể tìm được bao nhiêu người làm ăn chân chính chứ, cũng không biết trong lời nói gã nên tin bao nhiêu phần trăm, thế nhưng Chúc Vân Cảnh lười chẳng muốn vạch trần bọn họ. Có điều nếu như người quả thật đã tới rồi, có lẽ bọn họ bởi vì chuyện Hạ Hoài Linh ném Tăng Diệu Tổ kinh động nên mới tới đầu hàng. Chúc Vân Cảnh nhìn tình hình trước mắt lặng lẽ nói: “Mau nói những chuyện liên quan đến Trần Bác đi, các người biết được bao nhiêu.”

Bọn họ bắt đầu mồm năm miệng mười nói những chuyện bản thân biết ra, cái tên Trần Bác này quả thật đã sớm bị cám dỗ bởi Tăng gia cùng bọn người thương hội kia, cho nên mỗi lần đám người kia vận chuyển hàng qua, cho dù là hàng hóa gì cũng có thể dễ dàng trót lọt đi qua mà không bị bất kỳ người nào khám xét. Đám

người kia sẽ chọn một mốc thời gian đặc biệt để giao hàng đưa ra biên quan, sau đó đánh tiếng với Trần Bác để đối phương sắp xếp xong xuôi.

“Thêm nữa chính là những thứ đó đều là vận chuyển từ phía nam tới, chỗ cụ thể thì bọn ta không biết, thế nhưng bọn hấn mỗi khi đến nam nhận hàng, thì lúc trở về đều sẽ ở lại Dương huyện cách thành Hồ Dương không xa chờ vài ngày, ta nghĩ là bọn hấn giấu hàng hóa ở chỗ kia, sau đó thì chia ra từng nhóm vận chuyển hàng chở ra biên quan.”

Con người Chúc Vân Cảnh trở nên tối sầm, lúc trước Hạ Hoài Linh cũng từng nói những đồ sắt thương hội thành Hồ Dương này bán cho người Di đều được mua từ Lâm gia thế tộc Tề vương, thế nhưng vẫn chưa tra được quặng sắt Lâm gia rốt cuộc đặt ở nơi nào. Nếu như bây giờ có thể bắt được Tăng gia cùng tang vật, thì chuyện bắt được Lâm gia đứng ở sau lưng bọn họ cũng không phải chuyện khó khăn gì rồi.

Chỉ là do hiện tại còn chưa tìm ra Nguyên Bảo, cho nên hấn cũng không có tâm trạng đâu điều tra mấy chuyện này.

“Vậy các người còn biết thêm chuyện gì liên quan đến Trần Bác nữa không? Ngoại trừ phố Hạnh Hoa nuôi tình nhân ra, hấn còn đi những nơi nào trong thành Hồ Dương nữa không?”

Trương Liễu Nhâm do dự hỏi Chúc Vân Cảnh: “Người Hạnh Hoa phố kia đã xảy ra chuyện gì sao?”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng liếc nhìn gã: “Người nữ nhân kia là do người tặng cho Trần Bác phải không? Hiện tại nàng đã mất tích, người cảm thấy nàng có khả năng đi đâu?”

Trương Liễu Nhâm trong lòng kêu khổ, cứ cho rằng Chúc Vân Cảnh đang ám chỉ Ngu Hương Nhi là gián điệp thành ra vội vã giải thích: “Ta vốn tưởng rằng nàng chỉ là một ca kỹ bình thường, thấy Trần phó soái thích nên tặng cho hấn, ta thật sự không biết nàng đi đâu..”

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, cố đè lửa giận hỏi: “Người không biết sao?”

Một người trong đám thương nhân bất ngờ lên tiếng: “Ta nhớ ra rồi, hai tháng trước ta có cùng Trương lão bản uống rượu, gã ra nói mình là thông gia với hội trưởng có làm việc chung với Tăng gia. Khi đó gã uống say, có đề cập tới chuyện Tăng hội trưởng từng tặng một trang tử cho Trần phó soái, là ở... Ở ngay chỗ sườn núi thành bắc!”

Chỗ sườn núi phía bắc thành Hồ Dương vốn là một toà núi hoang, nó bắt đầu được xây dựng lên là bởi vì những người thương nhân học đòi văn vẻ lên trồng cây cỏ hoa lá, sau đó xây nên từng tòa tư trang ở đây. Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh dẫn người tới vừa đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe ngựa nhỏ từ trong một tòa trang tầm thường đi ra, đang định xuống núi, chợt nhìn thấy bó đuốc sáng rực khắp núi đồi chợt đánh xe lập tức đổi đầu xe tiến vào trong rừng.

Bọn họ thấy vậy liền tức tốc dẫn người đuổi theo, cuối cùng chiếc xe ngựa dừng bên vách núi, một nữ nhân bụng khá to đi xuống xe, đối phương chính là Ngu Hương Nhi, trong tay nàng còn ôm một đứa nhỏ đang ngủ thiếp đi, đứa bé đó không ai khác mà chính là Nguyên Bảo.

Chúc Vân Cảnh mạnh mẽ cuộn tròn tay thành nắm đấm, gắt gao nhìn chăm chăm Nguyên Bảo trong tay nàng. Người nữ nhân kia hiện tại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, mắt nhìn bọn họ rồi lui từng bước từng bước một về phía sau, cho đến khi tới... Sát rìa vách núi.

Trong nháy mắt, tim Chúc Vân Cảnh như nhảy lên cuống họng: “Người dừng lại! Có lời gì từ từ nói! Đừng tiếp tục lui về phía sau nữa!”

Ngu Hương Nhi cười lạnh: “Còn nói cái gì nữa? Hiện tại ta còn có đường sống sao?”

“Người không muốn chết ta đương nhiên sẽ không để người chết!” Chúc Vân Cảnh vội la lên, “Người đưa nó cho ta đi! Ta bảo đảm người cùng hài tử trong bụng sẽ bình an vô sự!”

Ngu Hương Nhi cúi đầu liếc mắt nhìn Nguyên Bảo, sau đó lại nhẹ nhàng sờ bụng của mình rồi lắc lắc đầu: “Ta không tin các người, các người sẽ không để cho ta sinh đứa bé này ra đâu...”

Hạ Hoài Linh nhỏ giọng dặn dò Khương Diễm đứng ở phía sau mình: “Lập tức trở về trong thành, đi đến cửa hàng tơ lụa của phu nhân tìm chưởng quỹ nói với hắn là người tìm một nữ nhân tên Ngu Phúc Nhi, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất dẫn người đến đây.”

Khương Diễm nhận mệnh rồi nhanh chóng rời đi, đến độ khoảng nửa canh giờ sau liền dẫn người tới. Ngu Hương Nhi lúc này vẫn đang đứng ngây ngốc bên vách núi, một hồi òa khóc, khi lại nở nụ cười không ngừng lặp lại câu bản thân không còn đường sống nào, cả người nghiêng ngả, y như rằng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Tất cả mọi người đứng vây quanh nhìn tình cảnh trước mắt

không nhịn được lấy tay lau mồ hôi, cũng như không ai dám tùy tiện tiếp cận nhằm tránh kích thích nàng.

Ngu Phúc Nhi được Khương Diễm ôm từ trên ngựa xuống xong, vừa nhìn thấy người tử tử Ngu Hương Nhi của mình, nước mắt lập tức chảy xuống. Nàng òa khóc nhào tới, sau đó khóc lóc quỳ xuống trước mặt đối phương cầu xin: “Tử tử, tử mau trả đứa bé lại cho bọn hần đi! Muội van xin tử! Là bọn hần đã cứu muội, chuộc thân cho muội còn để muội theo những tú nương học nghề, muội cầu xin tử! Coi như tử nể mặt ma mà tha cho đứa bé kia đi!”

Ngu Hương Nhi thoáng ngây người nhìn muội muội mình, rồi nhìn sang đám người Chúc Vân Cảnh. Máy tháng nay đúng thực là Ngu Phúc Nhi có liên lạc với nàng, nàng biết muội muội mình được người ta chuộc thân còn ra tay cứu giúp, nhưng lại không biết người tốt đó chính là bọn người Chúc Vân Cảnh kia.

Mãi đến tận hồi lâu sau, Ngu Hương Nhi mới lắp bắp nói: “Các người chuộc thân cho muội muội ta, vốn là vì muốn thông qua nàng tiếp cận ta để đối phó Trần lang. Các người căn bản không có ý đồ tốt.”

Chúc Vân Cảnh cất cao giọng trả lời: “Cho dù bọn ta có ý đồ gì, thì sự thật muội muội đúng là vẫn được cứu ra, nếu không thì có lẽ bây giờ nàng đang tiếp khách ở Bách Hoa lâu. Ta cũng không cầu xin các người báo đáp trả ơn gì, chỉ hy vọng người đừng lấy oán trả ơn, mau đưa con cho ta.”

Ngu Hương Nhi cúi đầu cắn chặt đôi môi, đầu ngón tay khẽ run rẩy bấm vào trong lòng bàn tay, như đang tỏ rõ sự do dự cùng giấy dựa của nàng. Trong lúc này, Nguyên Bản nằm trên tay nàng chậm chậm mở mắt ra, sau đó xoay chuyển con người đen lay láy nhìn

quanh một vòng, cũng không biết có phải nhìn thấy Chúc Vân Cảnh hay không mà cu cậu bất ngờ cười khanh khách lên.

Nụ cười trẻ thơ vừa trong sáng lại thuần khiết, khiến cho Ngu Hương Nhi ngây người ra lần hai, sau khi tỉnh lại chợt buông lỏng tay ra. Hạ Hoài Linh từ xa thấy vậy chợt nhào lên, nhướn người nhảy một cái, vững vàng đón lấy Nguyên Bảo ôm vào trong lòng mình.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Biên Quan Khủng Hoảng

Sau khi cứu thành công nhi tử mình, Hạ Hoài Linh cũng không buông lời chuyện lòng bắt người ở thành Hồ Dương, mà tiếp tục cho Khương Diễn dẫn binh với lý do truy bắt gián điệp lục soát từng hộ nhà, phạm là kẻ chỉ có chút khả nghi hoặc trữ hàng cấm trong nhà đều bị giam giữ, còn phần mình thì đưa Chúc Vân Cảnh và Nguyên Bảo về phủ.

Nguyên Bảo trải qua một cơn chấn động mạnh như vậy mà không hề khóc, hiện tại bà vú đứng bên cạnh cả hai cũng chỉ dứt chút sữa cho cu cậu uống, sau khi nhóc ngốc này no nê liền ngoan ngoãn nằm trong lòng Chúc Vân Cảnh ngủ đến say sưa. Chúc Vân Cảnh ôm đứa con vừa mới được tìm về của mình, thỉnh thoảng còn cúi đầu hôn cái lên gương mặt tròn mềm kia, trong lòng cảm thấy vui mừng, thế nhưng nghĩ lại mọi chuyện cảm thấy kinh sợ.

“Lúc trước khi mang thai ta cứ nghĩ cứ cho nó ăn no mặc đủ, rồi làm một thứ tử Đông cung đã là một ân sủng to lớn lắm rồi, không ngờ sau khi sinh ra mới biết không nỡ bạc đãi con.” Chúc Vân Cảnh thấp giọng lầm bầm, cả ngày hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra làm cho hần không kịp thích ứng, nhưng cũng may là nhi tử đã bình an trở về.

Hạ Hoài Linh nắm lấy tay đối phương: “Đã không sao rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, nó có thể cảm nhận được người yêu thương nó hơn bất kỳ ai khác.”

“... Hiện tại mọi người đều biết đến sự tồn tại của Nguyên Bảo, liệu chuyện này có ảnh hưởng gì không?”

Hạ Hoài Linh không thêm đề ý nói: “Chuyện này có lẽ không ảnh hưởng gì, mặc dù chuyện chưa kết hôn đã có con không mấy vẻ vang, thế nhưng sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục, không sao.”

Chúc Vân Cảnh gật gật đầu, hấn vốn đã không thể cho Nguyên Bảo một thân phận hoàng tộc cao quý, bây giờ còn đẩy nhi tử vào nguy hiểm, hấn đúng là không đáng mặt làm cha, hiện tại chỉ còn cách chờ đến tương lai chậm rãi lo cho Nguyên Bảo ở những phương diện khác.

Khi trở về phủ trời đã rạng sáng, lúc này cả người Chúc Vân Cảnh cảm thấy mệt mỏi, tay ôm Nguyên Bảo ngủ quên trên suốt đoạn đường đi. Hạ Hoài Linh vừa đỡ cả hai về phòng xong xuôi, chợt có người đến báo cáo lại rằng không biết tên Trần Bác kia dùng cách gì đã thành công thoát khỏi sự dòm ngó của Đinh phó soái trốn khỏi Quỳnh Quan, sau khi Đinh phó soái biết chuyện lập tức dẫn binh đuổi theo, hiện tại vẫn chưa có tin tin tức

Hạ Hoài Linh nhíu mày chặt hỏi lại: “Xuất quan? Hấn xuất quan rồi sao?”

“Thưa vâng.”

Trần Bác này trốn đâu không trốn lại chạy khỏi Quỳnh Quan, hấn đến quan ngoại có thể làm được gì chứ?

Nghi vấn của Hạ Hoài Linh nhanh chóng được giải đáp. Sau khi Ngu Hương Nhi nghe tin Trần Bác trốn bỏ lại mẹ con nàng liền gào khóc ầm trời, còn đòi yêu cầu phải gặp Hạ Hoài Linh. Hạ Hoài Linh

nghe xong kêu người dẫn nàng đến, một nữ nhân gầy yếu như cành liễu phát phơ trong gió bụng mang dạ chửa quỳ xuống nhìn vô cùng đáng thương. Thế nhưng Hạ Hoài Linh không chút nào cảm thông, mà lạnh nhạt lên tiếng: “Người biết cái gì thì nói.”

Ngu Hương Nhi đã lau khô nước mắt, chậm chậm lên tiếng: “Vào nửa đêm hôm qua Trần Bác phái người tới đón ta tới trang tử của hần, sau đó đưa đứa bé cho ta bảo ta phải ôm nó đi, vốn là đêm nay chuẩn bị ra khỏi Quỳnh Quan, nào ngờ đâu ta vừa đi ra khỏi trang liền bắt gặp các người, càng không nghĩ tới hần sẽ bỏ lại ta cùng đứa bé trong bụng mà bỏ trốn.”

Hạ Hoài Linh cau mày nói: “Các người vốn định trốn khỏi Quỳnh Quan sao? Hần là mệnh quan triều đình, vậy đi được chỗ nào ở quan ngoại chứ?”

“Ta không biết, ” Ngu Hương Nhi cười giễu, “Ta không biết hần định đi đâu, thế nhưng chắc chắn sẽ có chỗ, bởi hần chính là một người Di.”

Hạ Hoài Linh nghe xong vẻ mặt đột nhiên sầm tối lại: “Người nói hần là người Di?”

Ban nãy khi trời vừa sáng hần có xem qua lý lịch của Trần Bác, nơi sinh nơi ở đều ghi rõ là người Đại Diễn, không hề có bất cứ vấn đề gì, tại sao bây giờ lại lòi ra chuyện hần là người Di?

Ngu Hương Nhi nhắm mắt lại chậm rãi kể: “Thực tình Trần Bác trước giờ vẫn luôn có sự phòng bị với ta, mỗi khi ngủ lại qua đêm chưa bao giờ hần ta ngủ chung phòng, chỉ duy nhất có lần say kia hần ngủ chung với ta tới tờ mờ sáng, ta nghe được hần nói mớ, nhưng là ngôn ngữ tộc Di cho nên ta nghe không hiểu. Còn nữa, ở

cánh tay trái của hắn có một vết sẹo cực kỳ ghê tởm, ta nghe hắn nói là do bị kiếm chém trên chiến trường, thế nhưng ta cảm thấy nó giống vết bỏng hơn, mà lúc trước khi ta còn ở Bách Hoa lâu có nghe người ta nói bên cánh tay trái của tất cả người Di đều xăm ký hiệu bộ tộc, thế nên ta đoán trên cánh tay hắn chắc là cũng xăm cái đó, nhưng vì để không bị người khác nhìn thấy liền hun nóng xóa hình đi.”

Ánh mắt Hạ Hoài Linh sầm tối lại: “Hắn đã sớm lên kế hoạch rời đi rồi đúng không?”

“... Ta không biết, thế nhưng từ sau khi có thai đúng là hắn đã bớt phòng bị ta hơn trước rất nhiều, còn từng oán trách tướng quân ngài ở trước mặt vài ba lần nói là biết ngài đang hoài nghi hắn, còn nói hắn không muốn ở mãi nơi này. Sau đó mấy ngày trước, hắn đột nhiên kêu ta thu dọn đồ muốn dẫn ta đi, ta hỏi hắn đi đâu, lúc bấy giờ mới biết đối phương muốn ra quan ngoại.”

Ngu Hương Nhi cười khỏ: “Ta thực sự không hề muốn đi, bởi vì muội muội ta vẫn còn ở đây, nhưng ta còn cách nào khác chứ, ta đã mang thai nhi tử của hắn thì phải theo hắn, nhưng sự thật chứng minh hắn nào đặt ta vào trong lòng, nói đi là đi mất bỏ ta lại.”

“Hắn là trốn đi, ” Hạ Hoài Linh trầm giọng nhắc nhở nàng, “So với người cùng nhi tử trong bụng, có lẽ hắn với thấy mạng mình quan trọng hơn.”

Ngu Hương Nhi chột ngây người, đoạn hỏi: “Ta còn có thể sinh ra đứa bé này sao?”

Hạ Hoài Linh không hề bị lay động, hắn cũng không phải là người nhẹ dạ hồ tì là động lòng thương thương cảm quên đi nguyên tắc:

“Trần Bác là gián điệp người Di, cho nên người không thể giữ đứa bé này lại. Mau chóng phá thai, sau đó hối cải kiếm một thân phận mới dẫn muội muội người đi sống một cuộc sống mới.”

Chiều hôm ấy, Đinh Dương dẫn binh lính đuổi theo ra quan ngoại tận mấy trăm dặm, cuối cùng cũng bắt được Trần Bác cùng thủ hạ thân tín của hắn trở về. Hạ Hoài Linh lúc này tự mình đi thẩm tra, vừa đi một cái là vài ngày, hiện tại vẫn chưa về phủ.

Chúc Vân Cảnh cũng không nhàn rỗi, hắn kiểm tra hạ nhân trong phủ từ trên xuống dưới hết một lần, mãi đến khi xác định sẽ không xảy ra bất cứ sơ suất nào mới an tâm đôi chút. Lúc trước buổi sang hắn giữ Nguyên Bảo, tối thì đưa bà vú trông, bây giờ thì buổi tối hắn cũng ôm để nhi tử ngủ cùng mình, chỉ khi nào Nguyên Bảo đói bụng mới kêu bà vú đến dứt cho uống sữa. Tuy rằng làm vậy thì bản thân bị quấy tỉnh vài ba lần, thế nhưng ít ra trong lòng cũng an tâm hơn.

Đến buổi tối ngày thứ năm, Hạ Hoài Linh rốt cục mới trở về phủ, lúc mang về cũng không phải tin tức tốt gì, chính là tin nước Ngọc Chân phía Đông Bắc cuối cùng lộ ra bộ mặt thật, thay đổi chĩa mũi dao về Đại Diễn, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã hạ bốn tòa thành trì biên cảnh của Đại Diễn, thế nhưng nguyên soái trấn giữ lại sợ triều đình khiển trách thành ra vẫn luôn dối gạt không chịu bẩm báo, đến khi mọi chuyện vỡ lở ra mới trình báo tình hình lên triều, lúc bấy giờ mọi người ai nấy đều hoang mang, còn Chuêu Dương đế cực kỳ tức giận lập tức hạ chỉ bãi bỏ chức vị giam giữ người nguyên soái kia, sau đó truyền lệnh đến Quỳnh Quan yêu cầu Hạ Hoài Linh dẫn sáu mươi ngàn binh mã đến cứu viện.

Sau khi Chúc Vân Cảnh nghe xong lập tức nhíu mày: “Chỉ là một nước Ngọc Chân bé nhỏ, sao bọn họ dám chứ?”

“Bọn họ đã trù tính từ lâu.” Hạ Hoài Linh trầm ngâm: “Lúc trước mọi sự chú ý của triều đình đều đổ dồn vào Thương Nhung, lại quên mất vẫn còn nước Ngọc Chân lòng lang dạ sói kia rình rập. Sau khi Thương Nhung bại trận, Ngọc Chân nhân cơ hội chiếm được không ít hời, một mặt gả lá với Đại Diễn, một mặt mở rộng thế lực cùng địa bàn, sau lưng bọn họ hình như còn được nhưng phiên bang khu vực Bắc Cực chống đỡ cho. Đại Diễn ta vừa mới đánh với Thương Nhung xong, đang nghỉ ngơi lấy sức còn chưa được hai năm, thì bọn họ lại thừa dịp này khiêu khích, quả nhiên ôm ấp mưu đồ xấu.”

“Người dẫn binh theo liệu có xảy ra chuyện gì không?” Chúc Vân Cảnh lo lắng.

“Đây là thánh lệnh, ta không thể nào lựa chọn, thế nhưng người cứ người yên tâm, ta sẽ cẩn thận.” Hạ Hoài Linh dịu dàng khuyên nhủ.

Chúc Vân Cảnh rủ mắt nhìn xuống nền nhà, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, bản thân hắn đã sớm ngờ tới sẽ có ngày đó, thế nhưng lại không nghĩ tới nó lại đến nhanh như vậy.

Hạ Hoài Linh nhẹ nhàng vân vê lòng bàn tay của ai kia: “Còn chuyện liên quan đến Trần Bác kia, hắn quả thực đúng là người Di, còn lại là người của nước Ngọc Chân. Cái người này cũng cực kỳ cứng đầu, sau khi trở lại vẫn một mực không hé răng nói câu nào, cuối cùng lại nhờ vị thân tín bên cạnh chịu không được mà khai ra tất cả, rằng ba năm trước đây Trần Bác thật được điều đến Quỳnh Quan đã bị bọn họ giết chết, sau đó hắn dịch dung thành Trần Bác, ngay cả phu nhân bên người cũng gạt được trót lọt. Nhiệm vụ của hắn ở đây chính là một bên lan truyền tin tức tình hình quân binh ra bên ngoài, một bên giúp đỡ những người thương nhân đến từ Ngọc

Chân mua đồ sắt cũng những món đồ hữu dụng, lúc trước Tiền nguyên soái cũng vì phát hiện ra đầu mối nên mới bị hấn ám sát. Hiện tại là do nước Ngọc Chân phát động tấn công, chúng ta sinh lòng nghi ngờ nên hấn mới dự định trốn về nước.”

Chẳng trách sao tên Trần Bác này ngay cả gia quyến cũng không cần mà chỉ muốn mang Ngu Hương Nhi đi, bởi vì việc hài tử trong bụng Ngu Hương Nhi mới là cốt nhục của hấn. Còn về vị phu nhân của người Trần Bác thật kia, e có lẽ vì nàng là nhi nữ con quan nhị phẩm, thành thử ra hấn có thể hỏi thăm tin tức ở triều đình từ vị nhạc phụ kia, chứ bằng không thì phỏng chừng cũng đã sớm bị tên Trần Bác này giết chết từ sớm để tránh phiền phức rồi.

Trong mắt Chúc Vân Cảnh chợt tỏa ra sự lạnh lùng: “Thế cho nên hấn lên trộm Nguyên Bảo đi là vì muốn dùng hài tử bắt thóp người sao? Nếu như hấn thật sự ra tay thành công, thì lúc lên chiến trường sẽ khiến người bị tâm lý, làm gì cũng mắc sai lầm.”

Nếu như Nguyên Bảo thật sự bị lên đem đi tới quan ngoại, thì đến thời khắc hai quân giao chiến, thế nào nhi tử của hấn cũng sẽ bị đẩy ra hiến tế. Chúc Vân Cảnh chỉ mới suy nghĩ một chút đã thấy cả người lạnh toát, hận không thể chém tên Trần Bác kia thành trăm mảnh.

Trong lòng Hạ Hoài Linh biết Chúc Vân Cảnh đang suy nghĩ gì, bèn nắm chặt tay đối phương: “Chuyện kia sẽ không xảy ra nữa đâu, đừng suy nghĩ.”

Chúc Vân Cảnh hơi mím môi lại: “Thuật dịch dung có thể giống tới mức khiến cho cả người bên gối không nhìn ra được luôn sao?”

“Tình cảm phu thê giữa bọn họ vốn không mặn mà, thành thử không phát hiện ra cũng là điều bình thường, thế nhưng người có bản lĩnh kia vô cùng ít ỏi, người không cần quá lo lắng.”

“Vậy Trần Bác có biết gì về chuyện Tăng gia qua lại với Lâm gia không?”

Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Hắn không chịu mở miệng, thực ra ta cảm thấy có lẽ hắn cũng không biết hàng hóa từ đâu ra, người bên phía Tăng gia chắc chắn sẽ không thể nào để lại sơ hở nói cho hắn biết.”

Có điều cũng không sao, bởi vì hai ngày nữa thì Tăng Cận Nam cùng hai người con trai cả đã trở về rồi, lúc đó cứ trực tiếp bắt người nghiêm thẩm là được.

Chúc Vân Cảnh vẫn chưa hết cau mày: “... Chừng nào người lên đường?”

“Hiện tại cần phải điều binh mã chuẩn bị trước, tính ra cũng phải hết mấy ngày. Bên Quỳnh Quan này ta sẽ để Khương Diễn cùng hai vạn binh lại, chính người cẩn thận một chút.”

Chúc Vân Cảnh khẽ than thở: “Người đi đánh giặc nào phải là ta, người nên cẩn thận phải là người mới phải.”

Rõ ràng là đang quan tâm, thế nhưng xuất phát từ trong miệng Chúc Vân Cảnh vẫn cảm thấy đôi chút kỳ quái. Hạ Hoài Linh sớm đã quen, nhưng lại vô cùng thoải mái. Hắn cười xoa xoa lòng bàn tay đối phương cười than thở: “Người đó...”

Chúc Vân Cảnh có hơi thấy khó chịu: “Ta thật ra rất muốn đi cùng người.”

“Sao?”

“Thôi bỏ đi, Nguyên Bảo còn quá nhỏ, hiện tại ta phải chăm nom người... Đi sớm về sớm.”

Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh càng thêm nồng đậm, chợt tiến gần hôn đôi phương: “Được.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Thư Từ Kinh Thành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Hoài Linh hiện tại cũng đã trở về quân doanh điều binh khiển tướng, cũng như chuẩn bị cho việc xuất chinh. Chúc Vân Cảnh thấy trời cũng đã dần vào đông, bèn kêu người thu xếp kha khá quần áo dày giữ ấm cho đối phương, ngay cả mấy đôi giày hành quân to sụ cũng xếp vào tận mấy đôi. Lần này Hạ Hoài Linh đi, cũng không biết khi nào mới có thể trở về. Chúc Vân Cảnh vẫn luôn cảm thấy bất an, thế nhưng chưa từng biểu hiện lên mặt.

Hai ngày sau, Hạ Hoài Linh lại đi một chuyến về quý phủ. Khi hấn vào cửa, Chúc Vân Cảnh đang ngây ngốc ôm Nguyên Bảo tựa trên giường, vật nhỏ kia vốn nào hiểu được vẻ mặt u sầu vì xa cách của cha mình, chỉ biết ngồi ở trong lòng Chúc Vân Cảnh hí hoáy chơi với hồ bông, cho dù tự chơi một mình cũng chơi đến vui vẻ.

Hạ Hoài Linh thấy vậy bèn tiến lại gần cả hai. Nguyên Bảo vừa nghe được tiếng động, chợt ngẩng đầu lên, sau đó đôi mắt tròn xoe bắt đầu lóe sáng cười khúc khích giang hai tay muốn Hạ Hoài Linh ôm nhóc bay cao.

Hạ Hoài Linh ôm lấy nhóc chơi đùa một trận đã đời, khi đến cuối lại hôn một cái lên trán nhóc, đám râu mới nhú đâm vào trán khiến Nguyên Bảo cứ cười khúc khích không ngừng. Chúc Vân Cảnh yên

lặng nhìn hai cha con vui vẻ, lúc sau đợi đến khi Hạ Hoài Linh ôm Nguyên Bảo ngồi sát mình mới nhè nhẹ lên tiếng: “Đã chuẩn bị xong xuôi cho việc xuất chinh chưa?”

Hạ Hoài Linh khẽ cười: “Ban nầy quản gia có nói hết cho ta nghe rồi, người đúng là suy nghĩ chu đáo, món đồ gì cũng kêu người chuẩn bị đầy đủ cho ta, chỉ sợ ta ra ngoài chịu khổ. Có một thê tử như vậy, thì còn cầu mong gì nữa?”

Khoé miệng Chúc Vân Cảnh hơi nhếch lên: “.. Người mau ngậm miệng, đừng nói mấy chuyện nhảm nhí này.”

Song bắt đầu đổi đề tài: “Sao người lại đột nhiên trở về? Là có chuyện gì nữa sao?”

Hạ Hoài Linh lột vỏ quýt thành hình cánh hoa, rồi cầm trong tay cho Nguyên Bảo mút nước bên trong, thuận miệng nói: “Cũng không có gì quan trọng, tất cả mọi thứ chuẩn bị cho việc xuất binh gần như đã xong xuôi, hai ngày nữa sẽ xuất phát lên đường. Ban nầy Khương Diễn có đến bẩm báo chuyện ở thành Hồ Dương, cho nên ta liền trở về một chuyến.”

“Thành Hồ Dương xảy ra chuyện gì? Cha con Tăng gia trở về sao? Đã tìm ra tang vật chưa?”

Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu: “Không có, bọn họ nửa đường nghe được phong thanh, cho nên giấu hàng hóa ở đâu đó rồi, Khương Diễn có dẫn người xuống Dương huyện cũng không có thu hoạch được gì, thế nhưng cũng may là bắt được người, mặc kệ bọn họ chịu thừa nhận hay không, bằng chứng của Trần Bác giả cùng thủ hạ đều nằm trong tay chúng ta. Bọn họ cứ chối đây đẩy, ngay cả cái tên Tăng Diệu Tổ còn không tỏ ra sợ chút nào, phải nhờ đến

Khương Diễm nảy ra sáng kiến gạt hấn, nói cha cùng huynh của hấn bị bắt quả tang tại trận, không ngờ đối phương lại tin cái rụp kinh hoảng đến mức khai tất cả ra, chuyện nhà bọn họ đúng thực là có qua lại làm ăn với Lâm gia ở Giang Nam. Trước khi đi ta sẽ bấm tấu ngọn nguồn chuyện này lên bệ hạ, sau đó để bệ hạ phái người điều tra tiếp.”

Chuyện tình bỗng chốc liên quan đến Tề vương, dám chắc là bệ hạ còn để bụng hơn cả bọn họ. Còn nhớ lúc trước Hạ Hoài Linh chỉ được mật chỉ điều tra cái chết của Tiền nguyên soái, hiện tại mọi chuyện tra ra còn nhiều hơn thế, thế nhưng bây giờ hấn cũng không có hứng thú đâu truy tra tiếp.

Đáng tiếc những chuyện này vẫn chưa có chuyện nào dính dáng đến Chúc Vân Tuần, khiến cho bọn họ vẫn không tài nào nắm được nhược điểm của đối phương.

Chúc Vân Cảnh cau mày, đang định nói gì đó, liền bị Nguyên Bảo đang ngồi trong lòng Hạ Hoài Linh lôi kéo sự chú ý qua. Vật nhỏ tham ăn kia cứ liên tục chép miệng, nước bọt chảy lênh láng, khi nhìn thấy Chúc Vân Cảnh nhìn mình liền cong môi cười ngu người. Chúc Vân Cảnh chợt không nói gì thêm, một bên lấy khăn tay giúp Nguyên Bảo lau miệng, một bên nhắc nhở Hạ Hoài Linh: “Đừng cho nó ăn nhiều như vậy, ăn nữa sẽ bị đau bụng.”

Hạ Hoài Linh nghe xong cười cười thuận theo rút tay ra, Nguyên Bảo liền vẫy vẫy tay nhỏ xíu mình bập bẹ kêu mấy tiếng, Chúc Vân Cảnh lúc này nhéo nhéo mũi con trai gốc nhà mình: “Không được ăn nữa, làm nũng cũng vô ích.”

Hạ Hoài Linh đặt Nguyên Bảo xuống, vỗ nhẹ mấy cái lên hông nhỉ tử nhà mình, sau đó để nhóc tự chơi, còn mình nắm lấy tay Chúc

Vân Cảnh: “Ta thấy nãy giờ ngươi cứ mắt tập trung, đang lo lắng cho ta sao?”

Chúc Vân Cảnh rử mắt, im lặng một lúc lâu, mới lầm bầm nói: “Ta lo lắng cho ngươi làm gì, ngươi không phải đánh đâu thắng đó sao? Lần này đến đó tuyệt đối đừng làm hỏng uy danh của mình là được.”

Quả nhiên là đang lo lắng, trong lòng Hạ Hoài Linh chợt cảm thấy thỏa mãn, đang định trêu ghẹo đối phương một chút nữa, thì quản gia chợt đưa thư tới ngắt ngang hai người: “Hầu gia, phu nhân, là thư từ trong kinh gửi tới.”

Những lá thư đặc biệt được gửi tới từ trong kinh này chỉ có thể là của Chúc Vân Tuyên. Chúc Vân Cảnh nhận lấy thư, lần này vẫn là một xấp dày cộm, sau đó lật từng trang một đọc nội dung bên trong, vẻ mặt từ từ trở nên khó đoán. Hạ Hoài Linh đứng ở bên cạnh lúc này lên tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chúc Vân Cảnh khẽ cười giễu một tiếng: “Có liên quan đến Chúc Vân Tuần.”

“Hắn bị gì vậy?”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nói: “Vừa nói không nắm được nhược điểm của hắn, thì hắn liền đưa tới cửa. Dường như hắn đang lên kế hoạch phái người cải trang thành người Di đi chặn lại lương thực tiền của do Binh bộ vận chuyển ở bên kia tiền tuyến.”

Hạ Hoài Linh nghe xong nhướn mày thắc mắc: “Chặn lương thực bồng lại? Hắn muốn làm gì?”

Chiêu Dương để truyền chỉ Hạ Hoài Linh mang binh đi cứu viện trong lúc tòa thành trì kia bị công chiếm, đồng thời cũng hạ lệnh Binh

bộ nhanh chóng vận chuyển đầy đủ lương thực tiền của qua. Giờ Chúc Vân Tuần kia lại gan to tày trời đánh chủ ý tới chuyện này, chẳng lẽ hắn ta thật sự bị điên rồi?

“Đương nhiên hắn không điên rồi. ” Chúc Vân Cảnh khinh bỉ nói, “Tháng trước cứu hoàng tử do Lương phi sinh ra đã chào đời, bệ hạ suýt chút nữa đã trực tiếp phong thái tử, cũng may có thái hậu cùng đám thần nội các khuyên can mới tạm thời giữ ý định lại trong lòng, Chúc Vân Tuần kia sao mà không sốt ruột cho được. Mặc dù bệ hạ đã phân phong chư tử, thế nhưng không có ban tặng đất đai gì, hiện tại chỉ dựa vào chút lương bổng ít ỏi từ tước vương kia thì sao có thể lôi kéo đám hạ thần mua chuộc lòng bọn họ nổi. Nếu Chúc Vân Tuần lúc này ngồi yên không ôm ấp mưu đồ xấu, thì e không phải là con người của hắn rồi.”

Còn mấy chuyện như mất đi lương thực tiền của, những tướng sĩ con dân bên kia tiền tuyến kia sẽ ra sao, thì Chúc Vân Tuần kia nào mà bận tâm màng đến.

Con người Hạ Hoài Linh chợt trầm đi: “Lẽ nào hắn không sợ thất thủ bại lộ hay sao?”

“A Tuyên nói đám người kia khá nắm chắc chuyện này, còn nói dường như Hạ gia cũng nhúng tay vào... Vậy người dự định thế nào?”

Hạ Hoài Linh nhíu mỗi lúc một chặt: “Là tổ phụ cùng nhị thúc của ta sao?”

“Bọn họ biết rõ người cầm binh là người, còn tính toán làm mấy chuyện như vậy, đúng là không chút nào quan tâm đến sống chết của người rồi.” Chúc Vân Cảnh vô cùng tức giận, cũng như cảm

thấy không đáng thay Hạ Hoài Linh. Chỉ vì Hạ Hoài Linh không chịu qua cùng phe với bọn họ nâng đỡ Chúc Vân Tuần, mà bọn họ lại không nể chút tình nghĩa xưa cũ nào, đây thực sự quá khiến người ta thất vọng.

Hạ Hoài Linh nhẹ nhàng thở dài: “Thôi bỏ đi, ta cũng sớm biết sẽ có một ngày đi tới bước này.”

“Một khi chuyện xảy ra, khó tránh khỏi việc sẽ không dính dáng tới người, dù sao người cũng là người họ Hạ.” Chúc Vân Cảnh nhắc nhở Hạ Hoài Linh, thực ra kể từ sau khi Chúc Vân Tuyên biết chuyện, đối phương vẫn chưa định hành động gì, chỉ viết thư báo cho cả hai để bọn họ quyết định. Không ai biết được trong lòng Chiêu Dương để suy nghĩ gì, thế nhưng chuyện này nổ ra, cho dù Hạ Hoài Linh khi đó có đang chiến đấu quên mình tại tiền tuyến, thì cũng khó mà đảm bảo được chuyện hoàng đế không nghi ngờ hẳn đứng chung thuyền với người Hạ gia.

Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Không cần lo lắng, chỉ cần ta đoạt lại tòa thành trì kia về lập được quân công, thì cho dù bộ hạ có hoài nghi thế nào, cũng sẽ lấy công bù trừ tội, không để ta dính dáng vào. Người cứ để cho Thụy vương điện hạ muốn làm gì thì làm đi.”

“... Người thật sự không sợ sao?”

“Ta chưa từng sợ.” Hạ Hoài Linh cười nói.

Thấy Hạ Hoài Linh như vậy, Chúc Vân Cảnh cũng không nghĩ nhiều nữa, mà chỉ bình tĩnh phân tích vấn đề: “Hiện tại A Tuyên cũng chưa thể làm được gì, chuyện này hẳn chỉ nghe phong thanh, không có chút bằng chứng chứng cứ nào. Bây giờ nếu muốn định

tội Chúc Vân Tuần, thì phải chờ đến khi đối phương hành động, bắt được tang chứng vật chứng.”

“Ý của ngươi là?”

“Phái người đi theo dõi sát saokho lương thực tiền của ở binh bộ, bộ ngựa bắt ve hoàng tước tại hậu*.”

— Bộ ngựa bắt ve hoàng tước tại hậu: (xuất phát từ tác phẩm “Sơn Mộc” của Trang Tử): có ý châm chọc những kẻ tầm nhìn hạn hẹp chỉ biết lợi ích trước mắt, không màng đến tai họa về sau.

“Mặc dù ngươi có thể bắt được đám người kia, thì cũng chưa chắc bọn họ sẽ khai là chủ ý của Chúc Vân Tuần.” Hạ Hoài Linh không tán đồng mấy với cách của đối phương.

Chúc Vân Cảnh cười giễu: “Đương nhiên là phải theo dõi bọn họ cho đến khi bọn họ ôm tiền của quay về kinh thành, chờ đến lúc ôm hết sạch về thì vạch trần bọn họ. Đến lúc đó đám người kia chắc chắn không chối được, sao dám nói là bị người Di chặn đường cướp đây?”

“Còn lương thực tiền của phục vụ cho chiến sự tiền tuyến thì sao đây?”

Chúc Vân Cảnh con người chuyển động: “Lấy chính lương ở đây, thành Hồ Dương này nhiều thương nhân như vậy, chẳng lẽ còn phải bận tâm chuyện không đồng bạc nào nộp cho quân lương sao? Việc này không cần người tự mình đứng ra, người cho ta ba ngày, ta đảm bảo sẽ làm xong trước khi đại quân xuất chinh.”

Những thương hộ ở thành Hồ Dương này tư thông với người Di nhiều năm như vậy, thu được biết bao nhiêu là đồng tiền dơ bẩn,

hiện tại cũng là thời khắc để bọn họ nôn ra một chút rồi.

Hạ Hoài Linh nắm chặt tay Chúc Vân Cảnh, cười thở dài: “Sao người cứ cho là mình ngu xuẩn vậy, hiện tại còn không ai thông minh bằng người.”

Bị ai kia chọc vào chỗ đau, Chúc Vân Cảnh bèn tức giận rút tay tay, đẩy vai Hạ Hoài Linh: “Người bớt nói mấy lời xua nịnh này đi, lúc trước ta quả thực ngu xuẩn, không hiểu lòng người dẫn đến việc trọng dụng sai lầm, nay đã chịu đủ bài học rồi, sao dám không khắc ghi sâu vào lòng được chứ?”

Hạ Hoài Linh lại nắm tay đối phương kéo về mình, sau đó cúi đầu hôn một cái lên lòng bàn tay: “Đó cũng là ưu điểm của người, hà tất chi cứ hạ thấp chính mình.”

Nếu Chúc Vân Cảnh không nhẹ dạ như vậy, thì sao hẳn có thể nhanh chóng cạy ra lớp khóa phòng bị trong tim đối phương được đây. Đối với một người có thân phận thái tử của một đất nước mà nói, thì đây là một khuyết điểm trí mạng, thế nhưng nếu là người bên cạnh mình, chân chính hiểu được quý trọng thì sẽ hiểu được đây chính là một báu vật vô giá.

Đầu ngón tay bị đôi môi Hạ Hoài Linh nhẹ lướt qua, khiến cho hàng mi Chúc Vân Cảnh hơi run khẽ nói: “Người đừng hôn.. Nguyên Bảo đang nhìn kìa.”

Hạ Hoài Linh quay đầu nhìn, liền thấy đứa con trai ngốc nhà mình một bên đang nằm sấp cắn móng tay chảy đầy nước bọt, một bên trợn to hai mắt tò mò nhìn hai người: “....”

Chúc Vân Cảnh thì lại bị vẻ mặt bất đắc dĩ khó diễn tả thành lời của đối phương làm cho buồn cười, bèn cười nhìn Hạ Hoài Linh chớp chớp đôi mắt. Sau khi vui cười một trận xong, đợi đến khi Hạ Hoài Linh thấy Chúc Vân Cảnh chuẩn bị đốt thư mới đột nhiên hỏi: “Chúc Vân Tuần làm việc luôn luôn cẩn thận, hắn một khi đã có ý định cướp, hắn là sẽ chuẩn bị chu đáo vẹn toàn đôi đường, thế tại sao Thụy vương điện hạ lại biết được chuyện cơ mật này?”

Cũng không trách sao Hạ Hoài Linh lại nghĩ như vậy, dù sao mấy tin này chắc chắn sẽ không nghe được một chút gì từ người dân trong kinh, Chúc Vân Tuần lại là một người vô cùng cẩn thận, một khi bắt đầu bắt tay làm chuyện, thì sao có thể dễ dàng bị Chúc Vân Tuyên tìm ra như thế được?

Chúc Vân Cảnh chần chừ lên tiếng: “Trong thư A Tuyên không nhắc đến, nhưng hắn bảo tin này tuyệt đối đáng tin.. Có điều cũng không có việc gì, chúng ta biết thời biết thế chờ xem động thái của Chúc Vân Tuần là được rồi.”

Hoàng thành, điện Khải Tường.

Sắc trời âm u, một trận tuyết đầu mùa mịt mù lạnh lẽo thấu xương cứ lảng lảng mà tới. Chúc Vân Tuyên lúc này đang thơ thẩn hồn mây đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn những mảng tuyết rơi đọng lại trên mái ngói cong* từ phía xa xa.

HÃnh ánh cÃ liÃn quan

Chợt có tiếng bước chân từ từ tiến lại gần, Chúc Vân Tuyên nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Người kia tựa cười không phải cười vang lên từ phía sau: “Điện hạ, ta cũng phải tốn hết bao nhiêu công sức mới

giúp ngài hỏi thăm được tin tức này, vậy ngài dự định báo đáp ta làm sao đây?”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đêm Trước Ngày Xuất Chinh

Thành Hồ Dương hiện tại không lúc nào được yên ổn, chỉ mới trong một thời gian ngắn mà thôi, kể cả Tăng Cận Nam mới trở về lẫn mấy thương nhân có tiếng trong hội đều bị tổng vào trong ngục, động thái bất ngờ này khiến trong lòng dân chúng trong thành trở nên hoang mang kinh hãi, con phố lớn Hoàng Kim ồn ào náo nhiệt nay cũng trở nên quạnh quẽ lạ thường.

Ngay sau đó, tin tức chiến sự ở Đông Bắc bắt đầu được truyền ra, sau đó bị thêu dệt thành mấy chuyện điên rồ cùng các loại tin đồn giết gân, thương gia cũng nhân cơ hội đó tăng giá hàng hóa, một khi tăng liên liên tục đến gấp ba, đồng thời đại quân Quỳnh Quan phụng thánh mệnh sắp xuất chinh lúc này cũng đưa ra thông cáo, thu ba trăm ngàn tạ chinh lương, đưa ra thời hạn trong vòng ba ngày phải đưa lương thực cùng tiền vàng đưa đến nha môn tri phủ.

Từ khi Đại Diễn triều dựng nước đã đặt ra luật lệ, đó là phạm khi gặp phải quân tình cấp bách, thì quân đội có quyền yêu cầu dân chúng địa phương cung ứng lương thực cùng tiền, về vấn đề tiền vàng thì triều đình nhất định sẽ trả lại, thành ra dân chúng không thể từ chối việc nộp lương.

Ba trăm ngàn tạ kia nghe qua quả thực rất nhiều, nhưng đối với tòa thành Hồ Dương tập hợp biết bao nhiêu phú thương này mà nói, thì con số phải gánh không đáng bao nhiêu, những thân nhân làm ăn lớn có khi xem đây chỉ là muối bỏ biển, mà lương thực cũng

không phải tặng không, mà quân binh sẽ dùng giá thị trường mua lại.

Chúc Vân Cảnh ngồi ở phía sau nha môn tri phủ nhàn nhã thưởng trà, dường như mấy thanh âm ồn ào lơ mờ phía trước cũng không làm mất đi hứng thú của hắn. Khương Diễm được Hạ Hoài Linh phái qua phụ giúp một tay chuyện chinh lương lúc này có hơi cảm thấy bồn chồn đứng ngồi không yên, bèn do dự lên tiếng hỏi: “Phu... Thiếu gia, bệ hạ đã hạ chỉ vận chuyển tiền bạc cùng lương thực đến tiền tuyến, kho lương còn lại của quân tiền tuyến vẫn còn đủ đến lúc đại quân đến, vậy thì tại sao phải tiến hành một đợt chinh lương khác?.. Mà còn phải dùng tiền mua, chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?”

“Chuẩn bị quân lương đầy đủ trước cũng là một chuyện tốt, chỉ là lo trước khỏi họa mà thôi.” Chúc Vân Cảnh cũng không giải thích nhiều, buông chung trà xuống: “Không cần lo mấy chuyện tiền bạc, chuyện người phải làm bây giờ là nghĩ ra cách mua thành công từ mấy tên thương hộ kia, bởi bọn họ cũng chưa chắc cam lòng bán cho ta.”

Vừa dứt lời, Trương tri phủ loay hoay bắt chuyện ở đằng trước này giờ cũng đỏ mồ hôi quay lại, sau đó trưng ra bản mặt như đưa đám bẩm báo chuyện với Chúc Vân Cảnh. Gã đã theo lời dặn của Chúc Vân Cảnh kêu những thương nhân lớn nhỏ khác nhau trong thành đến, rồi yêu cầu bọn họ mau chóng chuẩn bị đầy đủ lương thực để nộp, những người kia nghe xong cũng nói sẽ dốc toàn lực phối hợp, chỉ có điều trong khoảng thời gian ngắn không thể gom đâu ra số lượng lớn như vậy, nhưng nếu có tiền thì ắt sẽ dễ bàn bạc hơn: “Thần có nói theo lời ngài dặn lấy giá thị trường của ba ngày

trước, nhưng bọn họ không chịu, bảo là hiện tại không giống ngày xưa, tại sao chính lương không ấn định giá của ngày hôm nay...”

Khương Diễm nóng tính vừa nghe liền điên máu: “Mẹ kiếp bọn thương nhân kia là muốn cháy nhà hôi của sao? Chỉ trong một đêm bọn họ đưa ra giá lương thực tăng gấp ba, giờ còn bày đặt giờ công phu sư tử ngoại* với chúng ta, nào có đạo lý như vậy?”

— Công phu sư tử ngoại: ví von hành động nâng giá, hoặc ra điều kiện cao.

Trương Liễu Nhâm lau mồ hôi đầm đìa mặt: “Có khi giá gạo hiện tại đúng là giá đó, bọn họ nói cũng không phải không có lý...”

Khương Diễm mạnh mẽ trợn mắt nhìn sang, còn Chúc Vân Cảnh chỉ nở nụ cười: “Xem ra chuyện Tăng Cận Nam bị bắt bỏ tù cũng không làm bọn họ tỏ ra e dè được bao nhiêu.”

Trương Liễu Nhâm nhắm mắt giải thích: “Tăng Cận Nam là do có tội lớn tư thông người Di cấu kết giặc phản quốc, mà bọn họ tự nhận chưa từng làm chuyện đến mức như thế cho nên tỏ ra không hề sợ sệt, hướng chi pháp bắt trách chúng*. ngài cũng không thể ném bọn họ vào ngục.”

— Pháp bắt trách chúng: chỉ một loại hành vi nhất định mang tính quần thể và phổ biến cao, cho dù hành vi này chưa đạt một số yếu tố không hợp lý hay không hợp pháp nào, thì pháp luật cũng khó trừng trị.

“Không bán đồ sắt pháo nổ cho người Di, nhưng lẽ nào chưa từng bán những món đồ khác? Bọn họ có thật là tay chân hoàn toàn sạch sẽ hay không?” Chúc Vân Cảnh nói xong chợt xoay người hạ

lệnh Khương Diễm: “Mấy ngày trước Đinh phó soái có bắt được những thương hộ vận chuyển hàng cấm ở biên quan kia, những thương nhân trong hội đều khai nhận giống nhau, tuy rằng đây là lời nói từ một phía, thế nhưng cũng phải hạch tra rõ ràng, ta thấy hay là cứ tổng hết đám thương nhân trong thương hội Hồ Dương vào ngục để thẩm vấn đi.”

Trương Liễu Nhâm: “....”

Gùrng diễm vừa vỗ bàn tay một cái: “Cứ làm như thế đi! Những người này vốn chả tốt lành gì, cứ dạy dỗ bọn họ một trận cho tởn!”

Gương mặt Trương Liễu Nhâm đỏ au, tỏ ra e ngại: “Phu nhân, hình như làm như vậy không được tốt cho lắm thì phải. ”

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng đáp lời: “Trương đại nhân, chuyện trông coi bảo vệ Quỳnh Quan này vốn nằm trong chức trách của hầu gia, hiện tại có người tâm tư khó dò đem những hàng hóa gì đó vận chuyển ra ngoài Quỳnh Quan, việc này đã liên quan đến an nguy của nơi này, lẽ nào hầu gia không thể điều tra rõ ràng được? Nếu như mai sau triều đình truy cứu, thì người có thể giúp hầu gia chịu tội thay sao?”

Trương Liễu Nhâm lập tức sửa lại: “Hạ quan sao có thể gánh nổi chứ... Phu nhân ngài nói quá rồi.”

Chúc Vân Cảnh bĩu môi: “Người dĩ nhiên không gánh nổi rồi, chỉ dựa vào lời nói từ một bên cũng không thể định tội, thôi thì cứ để bọn họ tố giác lẫn nhau đi, chỉ cần thông báo ai khai ra ra nhiều tin tức có giá trị thì có thể lập công chuộc tội là được.”

Trương Liễu Nhâm vẫn do dự: “Nhưng bọn họ giờ đứng chung một thuyền, có thể sẽ không thể như phu nhân nói..”

“Lần trước những vị Trương đại nhân mang đến đâu là những người biết thức thời. Trương đại nhân rảnh rồi chi bằng đi nhắc nhở bọn họ, thân là người làm ăn lớn, chớ có đại mà dòm ngó đến những thứ nhỏ bé rồi cuối cùng mất tất cả, sẵn tiện nhấn nhá cho bọn họ hiểu nếu như bọn họ làm việc vì triều đình, triều đình tự khắc sẽ ghi nhớ công lao. Hiện tại Tăng Cận Nam lòi ra chuyện âm ỉ như vậy, trong tương lai thương hội chắc chắn sẽ phải chĩnh đốn lại, những người còn sẽ lấp vào chỗ người mất, đến khi đó không ai tìm hãm được, bọn họ tự do định đoạt, cả tiền đồ sáng lạn thoáng chốc ngay ở trước mắt, có mà bỏ mất thì.. sẽ không tìm lại được nữa.”

Trương Liễu Nhâm khẽ giật mình, đảo đôi mắt hí mấy vòng hỏi dò: “Không biết người phu nhân đang nói đến là?”

Chúc Vân Cảnh khẽ mỉm cười: “Chẳng lẽ Trương đại nhân còn chưa hiểu, những thương nhân ở thành Hồ Dương này ngày một ngạo mạn, vốn đã mang tiếng xấu đến tai bộ hạ. Bộ hạ trùng thương*, tuy rằng lúc này thương hội xảy ra chuyện, nhưng một khi chuyện này xử trí xong xuôi, thì người vẫn vô cùng mong đợi ở thành Hồ Dương này, còn làm lộ ra ý định phong hoàng thương*, mà dĩ nhiên là số người có hạn, thế nên những ai ra sức giúp đình sẽ khả năng cao có được vinh hạnh này, hiện tại không thể đoán trước được là ai.”

— Trùng thương: Quốc lực một nước sẽ thông qua mậu dịch xuất siêu (chính là xuất khẩu nhiều hơn nhập khẩu)

— Hoàng thương: thời cổ đại thường xuyên xảy ra chiến sự, quân lương cung ứng không đủ, cho nên hoàng đế mới nghĩ ra thân

phận này để chiếm được chỗ tốt từ mấy vị thương nhân, nói cho dễ hiểu là phong cho một họ một chức vị.

“Thật chứ?”

“Chuyện đến nước này ta còn có thể lừa người hay sao?”

Trương Liễu Nhâm nhất thời cảm thấy kích động, chuyện được phong hoàng thương này không chỉ là một niềm vinh hạnh to lớn, mà còn là một cơ hội có thể dùng thân phận cùng lợi ích kiếm lời gấp mười, lại nói mấy ngày trước đây trong đám người gã mang đến còn có dòng họ và người thân của gã, nếu hoàng đế để mắt tới thành Hồ Dương, thì vị trí phủ như gã cũng xem như có kha khá thể diện rồi. Có điều việc này đối phương cũng chỉ nói bằng quơ không nói phong cho ai, e là phải chờ tới ngày Định Viễn hầu nói ra thì mới đáng tin.

Nghĩ thông suốt một trận xong, Trương Liễu Nhâm lại càng thêm nịnh nọt: “Lời phu nhân nói, hạ quan đã hiểu rõ. Ngài yên tâm đi, hạ quan chắc chắn làm xong xuôi chuyện ngài giao.”

Chúc Vân Cảnh hất cằm ra lệnh Khương Diễn: “Người tự mình theo dõi, nhớ để mắt tới đám người bện họ.”

Ban đêm ngày hôm đó yên tĩnh không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là vừa qua ngày thứ hai, quan binh lại bắt đầu đến từng nhà bắt người, lần này dân chúng bị đánh úp bất ngờ chỉ biết than oan kêu trời, có thương hộ nọ không phục, bèn định giờ trò kết bè kết lũ chống trả, thậm chí còn phản kháng bảo bản thân sẽ lên kinh báo với hình ngục. Khương Diễn dẫn theo quan binh lúc này chợt trừng mắt thổi râu mép nổi giận hét: “Cái mông còn chưa rửa sạch đã đòi đi cáo

trạng à! Mẹ kiếp, các người trước tiên hẳn khai ra mọi chuyện mình từng làm cho rõ ràng, sau đó còn sống đi đâu thì đi!”

Trong một đêm, gần trăm thương nhân bị bắt giam vào ngục, ồn ào đến mức khiến cho dân chúng toàn thành dư luận xôn xao, chỉ có mỗi Chúc Vân Cảnh là sau khi về phủ liền ôm con trai nhà mình ngủ một giấc thẳng đến khi hừng đông. Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Khương Diễn đã đến báo cáo chuyện, hiện tại đã có đến bốn, năm vị thương nhân nghe lời khuyên của tri phủ đi đến quy hàng, tích cực tố giác chuyện xấu của những kẻ khác, mặc kệ đối phương là đối thủ hay hợp tác làm ăn. Về những chuyện mờ ám, chỉ cần bọn họ biết, thì ai nấy cũng ngả mũ kể sạch sành sanh, đồng thời còn thể hiện bản thân sẽ vì nước ra tay giúp đỡ, chủ động quyên lương!

Chúc Vân Cảnh cười dạn dò: “Bọn họ vừa biết giác ngộ vừa đồng ý quyên, vậy thì cứ nhận lấy đi, chờ đến khi bọn họ quyên xong nhớ ghi chép cẩn thận vào sổ sách để mai sau trình lên triều đình, dù sao cũng không thể nào bạc đãi bọn họ được. Tiếp đến đi nói lại với Khương Diễn, nhớ để mắt đến mấy người ồn ào làm loạn tối hôm qua nhiều chút, cho bọn hắn đi bầu bạn với Tăng Cận Nam đi.”

Những người được xử chung với Tăng Cận Nam không chỉ đơn giản là bị giam giữ thôi, mà còn bị dùng tội danh tư thông người Di niêm phong cửa hàng, sau đó giam giữ toàn bộ già trẻ trong nhà chờ xử trí, không hề có chút nương tay nào. Những thương nhân kia có ai mà chưa từng qua lại tư thông với người Di, nói người tư thông người chính là tư thông, dẫu cho có kêu oan ra sao đều vô dụng. Những ai chịu hợp tác tố giác kẻ khác sẽ được bình an thả ra, còn những kẻ cầm đầu gây chuyện thì cả nhà đều bị tống vào ngục, hai luồng đối lập tới vậy thì ai còn có thể ngồi yên cho được, hiện tại

không đi tố giác người khác lẽ nào chờ người ta tới tố giác mình sao?

Động thái này vừa được tung ra, càng ngày càng bắt đầu có nhiều người phản chiến hơn, hết ra tố giác người, lại đến người tố giác ta, cuối cùng không chừa lại một mống. Ngoại trừ những người ban đầu kia, thì những người khác vẫn không được thả ra, bọn họ đành chỉ còn nước tự quyền góp chinh lương, hao tài tiêu tai, cho dù có đau lòng mấy cũng phải cắt răng cắt thịt lấy máu chịu đựng mà thôi. Hiện tại có biết bao nhiêu người bắt đầu tức tối đấm ngực giậm chân, nếu như hôm qua không nghe mấy người kia nói linh tinh... cho rằng kết bè kết lũ lại có thể nhân cơ hội chào giá trên trời, thì bây giờ cũng không đến nỗi bắt buộc quyền nộp chinh lương miễn phí.

Cái tin đồn nếu như quyền lương nhiều sẽ có cơ hội được triều đình phong hoàng lương bổng chức truyền khắp tai thương hộ chỉ trong vòng một ngày, ai cũng nói là nơi tri phủ truyền tới, nếu không thì sao thân thích của gã lại tự đi đầu quyền lương? Chắc chắn người nhà gã cũng có ý đồ muốn được chọn làm hoàng thương rồi, lúc bấy giờ khi biết được chuyện này, thì đám người hoài nghi không tin kia trở nên không xót của gì nữa, mà liền sai người truyền lời cho Khương Diễn rằng bọn họ muốn quyền lương! Bọn họ muốn đi ra ngoài!

Dĩ nhiên cũng có một số người hoài nghi độ thật giả của chuyện này, nhưng thà rằng tin là có, ai này giờ cũng đã quyền lương, bản thân lại không quyết bộ không thấy kỳ hay sao? Mà người không quyền cũng không được thả ra! Lỗ hỏng này vừa để hở ra, thì đám người tới quyền lương ngày một đông bắt đầu chen lấn nhau, hết như chỉ cần chạm trễ một giây cũng bị người khác cướp đi chỗ tốt

cũng như phản ứng chậm chút sẽ mất đi cơ hội vậy, còn có một số người chơi nổi trực tiếp quyền bạc!!

Từng xe từng xe chở lương thực cùng tiền vàng liên tục đưa tới quân doanh, đến ban đêm ngày thứ hai, thì con số đã vượt khỏi sự trù tính của Chúc Vân Cảnh.

Trước đêm ngày xuất chinh, Hạ Hoài Linh đi một chuyến trở về phủ, lúc về liền trông thấy Chúc Vân Cảnh lúc này đang xem một xấp sổ sách dày cộm Khương Diễm đưa cho, vừa xem vừa cảm thán: “Thương nhân nơi này quả thực có tiền, chỉ tùy tiện quyền đại cũng tới mấy vạn lượng bạc.”

Dạo trước Chúc Vân Cảnh có ra thời hạn trong ba ngày, thế nhưng lại không ngờ tới chưa tới ba ngày mà đối phương đã có thể dự trù chuẩn bị lương thực cùng tiền bạc xong xuôi. Hạ Hoài chợt cười nói: “Đối với mấy người thương nhân kia thì đôi ba vạn lượng bạc vốn không có nghĩa lý gì, người đúng là đem chuyện hoàng thương đi lừa bọn họ, bộ không sợ sau khi bọn họ phát hiện ra sẽ tới gây phiền phức cho người hay sao?”

“Cũng không hẳn là lừa gạt, bọn họ chủ động quyền lương quyền tiền, sau khi trình báo triều đình, bộ hạ chắc chắn sẽ ban thánh chỉ khen ngợi, chuyện này cũng là thiên đại ân sủng với bọn họ rồi.” Chúc Vân Cảnh tỏ vẻ tự nhiên như không hề hấn gì, “Huống chi bọn họ đã bán những hàng cấm cho người Di, đây vốn là phạm pháp, cứ coi như bây giờ bọn họ dùng tiền mua lại cái mạng mình đi.”

Ngay từ lúc bắt đầu, Chúc Vân Cảnh cũng không hề có ý định dùng tiền mua lương thực thóc gạo của bọn người kia, mấy chuyện quyền lương này, chỉ cần một người làm thì lúc sau cả đám kia không làm bắt buộc cũng phải làm. Chúc Vân Cảnh tự nhận bản

thân đúng là đủ khoan hồng rộng lượng, chỉ cần chút bạc kia đã chấp nhận cho bọn họ mua lại cái mạng chó rồi. Mà về tên Tăng Cận nam gan to dám bán vũ khí pháo nổ kia, thì ngay cả ông trời hiện tại cũng không cứu nổi.

Hạ Hoài Linh nhắc nhở đối phương: “Sau khi ta rời đi, người đừng tiếp tục đi trêu chọc mấy người trong thành Hổ Dương nữa, cố gắng ít đi ra ngoài chút, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Chúc Vân Cảnh buông sổ sách trong tay ra, gương mặt nhìn Hạ Hoài Linh, trong lòng không có chút dễ chịu nào: “Thời hạn ba tháng đã đủ chưa?”

“Ta sẽ cố gắng.”

Sau đó cả hai chột nhìn nhau không nói gì, một lúc sau, Chúc Vân Cảnh đi qua nắm lấy tay Hạ Hoài Linh khẽ lên tiếng: “Này... Đêm nay, ta ở bên cạnh người được không?”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đêm Ly Biệt

Chúc Vân Cảnh kêu người đem nước nóng đến rót vào trong thùng nước tắm xong, liền đi đến trước mặt Hạ Hoài Linh giúp đối phương cởi thắt lưng, sau đó trút bỏ từng lớp y phục.

Hầu kết Hạ Hoài Linh lúc này chợt nuốt ực một cái, cười cười nhìn đối phương: “Không nghĩ tới có một ngày lại được diện hạ hầu hạ cho, hiện tại cho dù có một đi không trở lại cũng cảm thấy đáng giá.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong chợt dừng tay lại, gương mặt trừng ai kia: “Câm miệng, không được nói mấy thứ không may này nữa.”

Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh càng thêm đậm, vội sửa lại: “Được được, ta không nói.”

Ngay lúc này, lớp y phục cuối cùng cũng được cởi ra, Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh đang lỏa thể trước mặt, ánh mắt liền trở nên dập dờn, bèn đẩy nhẹ đối phương: “Người ngồi vào thùng đi, ta giúp người chà.”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ, nghe theo lời ngồi vào, sau đó yên tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của Chúc Vân Cảnh.

Chúc Vân Cảnh không biết hầu hạ người ra làm sao, bởi lúc trước chỉ có Hạ Hoài Linh đơn phương làm cho hắn. Lúc này Chúc Vân Cảnh ngồi trên ghế đầu cạnh thùng, tay cầm lấy khăn vải vụng

về chà lưng cho Hạ Hoài Linh, chỉ mới chà được một chút đã làm ướt nhẹp phần ống tay áo xắn lên, bộ dáng nhìn qua vô cùng chật vật. Thế nhưng hắn cũng không màng để tâm đến, mà vẫn tiếp tục chăm chú làm việc của mình. Trên lưng Hạ Hoài Linh có nhiều vết sẹo đếm không xuể, những vết hằn trên thịt trên da kia chính là vết tích năm năm lẫn lộn nơi chiến trường để lại. Chúc Vân tỏ ra hết sức cẩn thận chà rửa, trong lòng thầm nghĩ đến chuyện lần này đi ra ngoài chắc hẳn sẽ có thêm nhiều vết sẹo mới chọt không khỏi trầm đi.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Hoài Linh nằm nhoài bên thùng tắm, cười nhìn gương mặt Chúc Vân Cảnh đang đỏ bừng do bị hun, bèn giơ tay cầm lấy một sợi tóc đang rũ xuống nhẹ nhàng quán vòng nó lại.

“Vết thương này có khi nào?” Ngón tay Chúc Vân Cảnh chọt chọt lên chỗ dưới xương vai bên trái, ở đây có một vết sẹo vô cùng đáng sợ.

“Bị người đánh lén, kẻ kia dự định bắn từ sau lưng tới vị trí ngay tim ta, thế nhưng lại bắn lệch.” Hạ Hoài Linh buông lời âm thanh, có vẻ như không để ý đến mấy.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Lúc chạy trốn trở về sau khi chém được thủ cấp hãn vương Thương Nhung.”

“... Người cũng giỏi thật, dám một người một ngựa xông vào trận doanh địch lấy đi thủ cấp, quả nhiên không sợ chết.”

Hạ Hoài Linh nhướn mày: “Bây giờ người mới nhận ra phu quân của người rất tài giỏi sao?”

“Tự cao.” Chúc Vân Cảnh hừ nhẹ, thế mà lúc trước nhớ ai kia giả vờ giả vịt nói nào là lúc đó đối phương đã trúng mấy mũi tên, tâm lý quân địch tan rã, rồi địch bắt đầu chia năm xẻ bảy, thành ra chỉ là may lúc nhặt được hời mà thôi, bây giờ đúng là đã lộ ra bản tính thật.

Hạ Hoài Linh dường như cũng nhớ đến cái buổi trò chuyện vui vẻ sau giờ ngọ ngày ấy ở Đông cung, trong lòng chợt có chút bồi hồi không sao nói rõ: “Lần xuất chinh này, cho dù có nắm bắt được cơ hội như vậy, ta cũng sẽ không tiếp tục làm mấy chuyện lỗ mãng như vậy nữa.”

“Người nói gì?”

Hạ Hoài Linh than nhẹ: “Lúc trước ta một thân một mình, không bị ràng buộc, cho nên nếu chết thì chết thôi. Nhưng bây giờ thì lại khác, hiện tại ta còn có người và Nguyên Bảo, cho nên sẽ biết tiếc mạng của mình.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong hơi ngây người, một lát sau mới khẽ rủ mắt rầm rì: “Người biết là tốt rồi.”

Hạ Hoài Linh nhìn Chúc Vân Cảnh, tự nhiên nhớ lại tâm trạng lần đầu tiên mình được ra trận cùng cha. Khi đó trong lòng hấn tràn ngập mong đợi với chiến sự, bản tính ngang ngạnh đầy chí khí không sợ bất kỳ kẻ nào, trong đầu lúc bấy giờ cũng chỉ tập trung vào duy nhất chuyện kiến công lập nghiệp, làm rạng thanh danh. Hiện tại hấn đã thực hiện xong những mục tiêu đó, còn bây giờ, thì điều duy

nhất mà hấn nghĩ tới lúc này, chính là lo cho người hấn yêu cùng hài tử một tương lai an ổn không cần phải lo âu điều gì.

“Tước Nhi, ta đi rồi, người có nhớ ta không?”

Chúc Vân Cảnh khẽ mím môi hồi lâu, mới đáp: “Nhớ người làm cái gì?”

Hạ Hoài Linh cười nhẹ: “Nếu như trong lòng người có ta, yêu ta, thì chắc chắn sẽ nhớ.”

“... Sao người lại mặt dày như vậy chứ?”

“Trong lòng ta có người, cũng yêu người, cho nên khi ra ngoài sẽ vô cùng nhớ người.” Trong con người Hạ Hoài Linh giờ đây nồng đậm ý cười, thế nhưng lời nói dịu dàng kia chứ đựng một sự tùy hứng, cứ như đây chỉ là một câu đùa thuận miệng, hoặc là chút bộc bạch ấp ủ trong lòng rất lâu mới bộc phát ra.

“... Ở trên chiến trường phân tâm là điều tối kỵ.” Chúc Vân Cảnh nhắc nhở.

“Vậy ta sẽ nhớ người ở trong mơ, mỗi đêm đều muốn người...”

Chúc Vân Cảnh ném khăn vải trong tay vào người ai kia rồi đứng lên: “Tự mình tắm đi, ta đi xem Nguyên Bảo.”

Hạ Hoài Linh bất ngờ nắm lấy tay Chúc Vân Cảnh kéo đối phương lại, khiến cho đối phương không kịp chuẩn bị chỉ kịp hô một tiếng rồi ngã nhào về phía thùng nước, sau đó liền bị vòng tay Hạ Hoài Linh giam giữ lại.

Trong nháy mắt, y phục của Chúc Vân Cảnh trở nên ướt đẫm, hấn bỗng trợn mắt hỏi người đối diện: “Người làm gì vậy?”

Hạ Hoài Linh cười to: “Muốn cùng tắm với điện hạ.”

Y phục trên người Chúc Vân Cảnh thời khắc này đã bị lột bỏ sạch sành sanh, lúc này đang tỏ ra cáu giận ngồi ở trên đùi Hạ Hoài Linh cáu véo hấn.

Hạ Hoài Linh nháy mắt với đối phương: “Xấu hổ sao?”

Kể từ sau khi bọn họ thành hôn, Chúc Vân Cảnh xem như đã có chút tiến triển trong phương diện này, mỗi khi có hứng còn chủ động quyến rũ đối phương, thế nhưng ngoài miệng xưa nay chưa từng nói mấy lời sến sẩm như vậy. Hạ Hoài Linh dĩ nhiên biết đối phương ngoài mặt vậy thôi, còn thật tâm trong lòng vô cùng yêu thương hấn.

“Sao ta phải xấu hổ? Có nơi nào trên người người ta chưa từng thấy hay sao?” Chúc Vân Cảnh đang tức giận, bản thân hấn vốn mới thay y phục hồi chiều xong bây giờ đã ướt. Hạ Hoài Linh nhìn xong, càng muốn trêu chọc đối phương thêm chút nữa.

Tay Chúc Vân Cảnh đặt trên cơ đùi dưới làn nước của Hạ Hoài Linh, khẽ hừ nhẹ: “Nơi này đúng là cứng ngắc.”

Hạ Hoài Linh ghé sát tai đối phương lẩm bẩm: “Còn có nơi cứng hơn, chẳng phải điện hạ đã sớm hưởng thụ qua rồi hay sao?”

Chúc Vân Cảnh’ chặc’ một tiếng: “Ai mà có thể ngờ được vị Định Viễn hầu ngoài mặt chính nhân quân tử kia, thực ra là một con người tùy tiện vô lại.”

“Người là phu nhân ta, chuyện chăn gối phu thê là lẽ thường tình, sao cứ hờ ra là trách mắng ta vô lại vậy?” Hạ Hoài Linh hết sức bất bình.

“Sao người có thể...” Chúc Vân Cảnh dùng bàn tay ướt nhẹp của mình bóp mặt đối phương, sau đó chậm chậm vuốt ve lên hàng lông mày kiên nghị kia: “Người tuyệt đối không được làm tổn hại đến gương mặt này, cho dù bị thương ở đâu cũng không thể làm bị thương gương mặt.”

Hạ Hoài Linh sớm biết Chúc Vân Cảnh là người yêu sắc đẹp, bèn cười đáp ứng: “Không dám.”

Hạ Hoài Linh nắm lấy tay Chúc Vân Cảnh dán môi lên, khẽ phà hơi thở ấm áp luồn vào từng kẽ rồi trầm giọng nỉ non: “Tuyệt nhiên...”

Cái nơi ban nãy Hạ Hoài Linh bảo rằng cứng giờ đây thật sự cứng lên kè sát chỗ bắp đùi Chúc Vân Cảnh mà biểu lộ cảm giác tồn tại. Chúc Vân Cảnh cũng không hơn đối phương là bao, hiện tại ai nấy đều trong độ tuổi sung mãn, dù gì cũng là phu thê giao bái với đất trời, khi đối diện với những chuyện như vậy, thì ai mà chịu đựng cho nổi.

Bức bình phong ngăn giữa phòng lò mờ hắt lên bóng người đang quấn quýt nhau, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng đê nén thở dốc. Nước tắm trong thùng từ từ nguội đi, thế nhưng hai người bên trong dòng nước lại cảm thấy mỗi lúc một khô nóng khó nhịn hơn, đến mức giờ khắc này đã không còn nhận rõ là mồ hôi của ai chạy dọc theo cơ bắp lặn yên hòa vào dòng nước, khiến cho dòng nước thoáng dập dờn, tạo ra từng vòng tròn nhỏ rồi tản đi.

Lúc bị ôm vào giường, chúc Vân Cảnh cứ theo bản năng liếc mắt nghiêng đầu nhìn sang giường nhỏ bên cạnh, lúc này Nguyên Bảo đang giờ hai tay nhỏ ra ngủ vô cùng ngon giấc. Hạ Hoài Linh thấy vậy chột véo nhẹ cằm Chúc Vân Cảnh, sau đó xoay mặt đối phương qua mình, trước khi cúi đầu hôn một cái còn nỉ non nhắc nhở: “Chuyên tâm chút.”

Nơi miễn cảm nhất nhất trên người Chúc Vân Cảnh bị đâm chọc không ngừng, chỉ một lúc sau, bản thân hắn đã không còn hơi đâu lo nghĩ chuyện khác, chỉ biết khe khẽ đẩy Hạ Hoài Linh: “Người nhẹ...”

Từ cuối cùng bất ngờ bị nuốt mất trong sự hòa quyện môi lưỡi của đôi bên, chỉ còn đọng lại những thanh âm rên rỉ trầm thấp kéo dài. Thân thể trắng nõn của Chúc Vân Cảnh trong lúc cuồng say như nhiễm phải một tầng khí mê người, hai chân lảo đảo quẩn quanh hông Hạ Hoài Linh, ý thức dần mờ hồ, chỉ còn biết theo bản năng để mặc cho Hạ Hoài Linh thao túng vào chốn trầm luân.

Một đêm xuân.

Lúc này vẫn chưa qua giờ dần, trời vẫn còn đang tối, Hạ Hoài Linh đã tỉnh dậy. Hắn chỉ hơi động dậy liền khiến Chúc Vân Cảnh kể bên cũng tỉnh lại, đối phương mơ mơ màng màng ngồi dậy, tám chân đạp trên người chột rớt xuống, để lộ thân thể đầy dấu vết ám muội. Hạ Hoài Linh đang mặc y phục chốc xoay người lại, khi thấy đối phương tỉnh liền xoa xoa gương mặt ngáy ngủ kia, sau đó kéo chăn lên che lại cho đối phương: “Còn sớm, người ngủ tiếp, ta phải đi.”

Chúc Vân Cảnh từ từ tỉnh lại, mím chặt môi không lên tiếng mà chỉ giương mắt nhìn Hạ Hoài Linh. Hạ Hoài Linh cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhanh chóng đứng lên mặc y phục vào xong xuôi,

rồi mới gọi người đem thao nước tới rửa mặt. Chúc Vân Cảnh từ nãy đến giờ vẫn một mực không lên tiếng ngồi ở trên giường nhìn, mãi đến tận khi Hạ Hoài Linh cầm lấy áo giáp ở bên cạnh định mặc lên, thì cánh tay Chúc Vân Cảnh đột nhiên duỗi tới đặt trên mu bàn tay ai kia ngăn lại. Hạ Hoài Linh dừng lại nhướng mày, lại thấy Chúc Vân Cảnh khoác hờ một tấm y phục mỏng đi chân đất xuống giường: “Để ta giúp ngươi.””

Sau khi tỉ mỉ giúp Hạ Hoài Linh tròng lên tầng ngoài cùng áo giáp xong, Chúc Vân Cảnh dùng ngón tay vuốt ve lên bề mặt áo giáp thô cứng một lúc. Hạ Hoài Linh thấy đôi phương rũ mắt xuống lại không nói lời nào chợt hỏi: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“... Lần đầu tiên nhìn thấy người ở Đức Thắng Môn, ngươi cũng là mặc bộ y phục này.”

“Thật sao?” Bên trong giọng điệu Hạ Hoài Linh chứ đựng ý cười: “Khi đó có phải người cảm thấy phu quân ngươi vô cùng anh tuấn bất phàm, vừa gặp lần đầu đã bị làm cho mê mẩn rồi đúng không?”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Khi đó Hạ Hoài Linh rõ ràng là một người suốt ngày cứ trưng ra bộ dạng lạnh nhạt sâu xa không đoán được, không hiểu sao lại biến thành dáng vẻ như bây giờ...

“Lúc đó cảm thấy ngươi khó đối phó, chỉ muốn làm sao giải quyết được mối phiền toái lớn là ngươi, để sao cho Chúc Vân Tuân không thể quá đắc ý.”

Hạ Hoài Linh: “....”

Chúc Vân Cảnh cũng cười: “Chính ngươi tự hỏi mà”

Hạ Hoài Linh vuốt ve tay đối phương, sau đó không nói thêm gì nữa, mà chỉ đến giường nhìn con trai còn đang say ngủ của mình. Chúc Vân Cảnh theo tới, khom lưng cẩn thận bế Nguyên Bảo lên, không hề làm nhóc con tỉnh giấc, đoạn nói nhỏ: “Người hôn nhẹ nó một cái đi, nói không chừng trong lúc người đi nó cũng không nhớ người đâu.”

Hạ Hoài Linh cười thờ dài, cúi đầu hôn lên gương mặt mềm mại của Nguyên Bảo. Nhóc con đang mơ ngủ kia không biết đang mơ mộng đẹp gì, trong lúc nhắm tịt mắt vẫn nhếch môi nở nụ cười.

Chúc Vân Cảnh buồn cười chột chột mặt Nguyên Bảo: “Ngủ say như vậy cũng cười được, đúng là kẻ ngốc cũng có hạnh phúc của ngốc.”

Hạ Hoài Linh lại hôn lần nữa lên con mình: “Người sinh hấn, người càng có phúc hơn.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong không nói gì thêm, một lúc sau, liền đi đến góc tường giúp Hạ Hoài Linh lấy thanh kiếm xuống, sau đó mở hộp gỗ đặt trên bàn trà cạnh giường ra, bên trong là một tua rua treo kiếm cầu bình an. Hấn lấy tua rua ra treo trên chuôi kiếm vàng đen, lúc này tua rua đỏ thẫm kia buông xuống khẽ lắc lư. Chúc Vân Cảnh làm xong trầm mặc một hồi, rồi nói: “Người đi đi.”

Hạ Hoài Linh gảy tua kiếm một cái, mặc dù ngoài miệng Chúc Vân Cảnh không nói trắng ra, nhưng trong lòng đối phương thực sự vô cùng lo lắng cho hấn. Hạ Hoài Linh chột giờ tay khẽ ôm vai Chúc Vân Cảnh chốc lát, sau đó ghé vào lỗ tai nói nhỏ: “Ta sẽ sớm ngày trở về, đừng lo lắng.”

“.. Được”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Hiện tại đang vào ngày đông rét đậm, bên ngoài trời lạnh buốt đến điếng người. Gần tháng nay Chúc Vân Cảnh đều vui ở trong phòng, chưa từng bước ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ ở quanh quẩn bên việc đọc sách, luyện chữ, cùng chơi đùa với con.

Nguyên Bảo bây giờ đã có thể đỡ lấy đồ vật chập chững đi, nhóc con này hiếu động vô cùng, một khi đứng được sẽ không tài nào chịu ngồi. Mỗi khi Chúc Vân Cảnh tựa người vào giường nhỏ đọc sách, nhóc liền tự mình bập bõm chơi đùa trên thảm bên cạnh, thỉnh thoảng còn cúi đầu liếc mắt nhìn đôi giày đầu hổ Chúc Vân Cảnh mới làm cho rồi dùng sức cựa quậy hai chân, sau đó còn ngậy ngốc cười khúc khích.

Quản gia kêu người đem thư vừa gửi tới đưa đến, tổng cộng có hai phong thư, một phong là của Hạ Hoài Linh, phong còn lại của Chúc Vân Tuyên gửi từ kinh thành. Chúc Vân Cảnh lập tức ngồi thẳng dậy nhận lấy thư, rồi mở thư Hạ Hoài Linh ra xem trước, đây là lá thư đầu tiên đối phương viết cho hắn từ lúc xuất chinh.

Chúc Vân Cảnh vừa mở tờ giấy ra, Nguyên Bảo đã lập tức ra về tò mò giơ tay muốn lấy. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn cười trêu con: “Đây là thư cha viết, Nguyên Bảo có nhớ cha không?”

Nguyên Bảo mở to đôi mắt sáng ngời: “Ta ta.”

Chúc Vân Cảnh sờ sờ đầu của nhóc, đúng là con trai ngốc.

Hạ Hoài Linh viết ở trong thư báo bình an, còn nói bởi vì trời lạnh cho nên mặt đất đều đã đông thành băng khiến cho việc hành quân diễn ra không mấy suôn sẻ, phải mất tận nửa tháng trời hấn mới dẫn đại quân đến nơi, cũng như với thời tiết như hiện tại thì càng không thể dễ dàng triển khai tấn công, tòa thành trì bị công chiếm vốn đã khó đánh hạ nay lại càng khó hơn, mọi chuyện lúc này đúng là có hơi khó khăn hơn trong tưởng tượng của hấn một chút, thành thử ra e là phải ở đó lâu thêm một khoảng thời gian nữa.

Thật ra cái thời hạn ba tháng kia vốn là dự kiến lạc quan nhất, Chúc Vân Cảnh cũng sớm đoán được mọi chuyện sẽ không tài nào thuận lợi như vậy, cho nên cũng không tỏ ra thất vọng bao nhiêu, cho dù thế nào, thì so với chuyện Hạ Hoài Linh mau chóng trở về, hấn vẫn hy vọng đối phương bình an không mất một cọng tóc nào khi trở về hơn.

Chúc Vân Cảnh do dự một lúc, rồi bắt đầu nhắc bút lên viết xuống một phong thư hồi âm. Thật ra chuyện bên này của hấn không có gì đáng nói cả, hầu hết chỉ là mấy chuyện vặt vãnh, quá lảm cũng chỉ có thể oán giận kể lể cho Hạ Hoài Linh nghe mấy chuyện ngốc nghếch không biết nên khóc hay cười mà Nguyên Bảo làm. Trước khi đi, Hạ Hoài Linh có từng hỏi Chúc Vân Cảnh liệu có nhớ mình không, khi đó hấn không đáp, nhưng hiện tại hấn đã biết được đáp án rồi, hấn thật sự nhớ ai kia, nhưng mà chuyện quan trọng cũng không cần nói ra ngoài miệng, Hạ Hoài Linh tự nhiên sẽ cảm nhận được.

Cuối cùng, Chúc Vân Cảnh nắm lấy tay Nguyên Bảo ấn vào trong nghiên mực, sau đó ịn bộ móng vuốt đen nhẻm kia vào phần cuối thư, làm một con dấu.

Nguyên Bảo cười khanh khách lên, còn tưởng là mình đang chơi gì đó thú vị, ngay khi Chúc Vân Cảnh buông tay cậu nhóc ra, thì nhóc liền lập tức vỗ cái bộp lên mặt mình, kết quả hằn lên một vết đen thui ịn lên mặt, đã thế còn ra vẻ ngây thơ vô số tội chớp mắt nhìn Chúc Vân Cảnh hí hửng, làm cho hấn không biết nói gì thêm.

Sau khi gọi bà vú đến ôm Nguyên Bảo đi rửa mặt sạch sẽ xong, Chúc Vân Cảnh lại mở ra một phong thư khác ra.

Chỉ trong một tháng này, bên kinh thành đã xảy ra không ít chuyện. Bên binh bộ vận chuyển chinh lương đến tiền tuyến Đông Bắc khai nhận đi được nửa đường bị người Di trà trộn ở Quỳnh Quan cướp đi, quan binh phụ trách đều bị giết chết, chỉ có duy nhất một người bị thương nặng may mắn trốn được. Theo như người binh lính còn sống sót nói, thì những người Di kia đặc biệt đã sớm nghe được tin tức, cho nên đã lập ra cái bẫy mai phục khiến cho bọn họ không sao ứng phó kịp. Mặc dù không biết đối thủ là người nước nào, nhưng người binh kia nghe hiểu ngôn ngữ tộc Di, trước khi ngất đi dường như có mơ hồ nghe được bọn họ nói chuyện, trong cuộc đối thoại có nói người truyền tin tức cho là Tề vương trong kinh.

Chuyện vừa nổ ra, liền khiến cho mọi người ai nấy đều cảm thấy kinh hãi, thêm nữa là đồng thời vào lúc này Hạ Hoài Linh cũng điều tra được người Trần phó soái giả kia cấu kết với thương hội Hồ Dương, người mật thám do hấn phái làm nhiệm vụ cũng ghi chú hết sức tỉ mỉ việc bọn họ lén lút vận chuyển đồ sắt pháo được xuất quan trình lên triều đình, chuyện này cũng dính dáng đến Tề vương, khiến cho Chiêu Dương đế hết sức tức giận, bèn lập tức hạ chỉ tống Tề vương vào trong ngục nghiêm thẩm.

Chúc Vân Tuyên ở trong thư nói e là lần này cái người Tề vương kia không ngóc thể đầu lên được nữa. Bệ hạ vốn đã nhìn không thuận mắt đối phương từ lâu, nay lại có được lý do quang minh chính đại, sao có thể không xử trí hấn. Đúng là tên Chúc Vân Tuần này lòng dạ khó lường, không những cướp quân lương, mà còn quay sang cắn Tề vương.

Có điều Chúc Vân Tuần cũng không đắc ý được mấy ngày, đám người tới cướp chinh lương đã sớm bị quan sát kỹ, hiện tại chỉ cần chờ đến khi hàng được vận chuyển đến nơi cuối cùng, sau khi ván đã đóng thuyền sẽ có người bắt tẩu tố giác.

Chúc Vân Cảnh nhìn lá thư trong tay, ngón tay vô ý thức gõ nhẹ bàn, bộ dạng hết sức dăm chiêu. Kế hoạch của Chúc Vân Tuần có thể tiến hành thuận lợi như vậy, dĩ nhiên ngoại trừ tay của người trong binh bộ nhúng vào, còn phải nhờ đến Hạ gia giúp đỡ. Nhưng điều hấn thắc mắc, chính là vì sao Chúc Vân Tuần phải cố ý hãm hại Tề vương?

Tề vương vốn có mật chỉ bảo mệnh bên người, chỉ khi nào mang trong người tội danh mưu phản hoàng đế mới có thể xử trí, mà chuyện tư thông với địch phản quốc cũng được xem ngang ngửa như mưu phản, mặc dù không hề xét tới những chuyện bên phía Quỳnh Quan này, thì Chúc Vân Tuần cũng là một lòng muốn đưa gã vào chỗ chết, lẽ nào hấn và Tề vương có mâu thuẫn gì hay sao? Lúc đầu bọn họ đều cho rằng Chúc Vân Tuần và Tề vương cùng một giuộc với nhau, sau đó thì lại phát hiện ra cả hai chưa từng liên hệ lần nào, thế nhưng cũng không đến nỗi sinh ra thù oán, nay Chúc Vân Tuần đi hại chết Tề vương, không biết đối phương liệu sẽ được lợi gì ở đây?

Chúc Vân Cảnh tạm thời chưa nghĩ ra nguyên do, lại lười nghĩ, hiện tại bản thân hắn vẫn lo lắng cho Chúc Vân Tuyên hơn. Một khi Chúc Vân Tuấn ngã xuống, thì hắn sẽ trở thành cọng cỏ nơi đầu sóng ngọn gió* bị người khác nhìn chằm chằm, mà hiện tại hoàng đế lại ra sức cưng chiều hai huynh muội Lương gia cùng Cửu hoàng tử, cho nên chuyện của sau này, ai cũng dám nói trước được, chỉ e là những tháng ngày sau Chúc Vân Tuyên có lẽ sẽ sống không được yên ổn.

— Cọng cỏ nơi đầu sóng ngọn gió: ở đây mình tì một câu có nghĩa tương tự khiến mọi người dễ hình dung hơn để đưa vào, gốc của câu trên là “xà nhà nhô ra mục nát trước”. xà nhà là chỉ mấy cái cột gỗ trên xà ngang nóc nhà, nếu như nó bị nhô ra khỏi mái hiên chịu dài nắng dầm mưa thì sẽ nhanh chóng sẽ bị mục nát, ở đây ám chỉ người hay sự vật bị một chuyện nổi bật nào đó mà dễ dàng bị mọi người tấn công.

Chúc Vân Cảnh hữu tâm định nhắc nhở vị đệ đệ mình vài câu, thế nhưng trải giấy viết thư ra nửa ngày trời vẫn không biết nên hạ bút làm sao. Hắn đến biên cảnh này cũng gần một năm, Chúc Vân Tuyên dường như cứ mỗi hai tháng sẽ viết cho hắn một phong thư, thế nhưng hắn chưa từng viết thư hồi âm lại, đây là do hắn e sợ lúc đưa thư về kinh sẽ bị người phát hiện làm liên lụy Chúc Vân Tuyên. Lúc trước hắn giả chết trốn đi, để lại một mớ rắc rối đổ lên đầu Chúc Vân Tuyên, cho nên vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Hắn vốn đã không thể giúp được gì cho Chúc Vân Tuyên, vậy thì không nên làm gì liên lụy đối phương, hiện tại cũng không viết ra được chuyện quan trọng nào, vài câu lật vật cũng chỉ là an ủi, nói rồi cũng như không nói.

Do dự suốt một hồi, đến cuối cùng Chúc Vân Cảnh vẫn bỏ bút xuống không viết gì, sau đó lẳng lặng buông một tiếng thở dài.

Nguyên Bảo được tắm rửa sạch sẽ một phen xong liền được ôm về, hiện tại phần khích lệ thường mà muốn đi nghịch nghịch mực của Chúc Vân Cảnh lần nữa. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn đề con trai lại, sau đó bóp bóp gương mặt được nuôi đến mập mạp phúng phính của bé con, trong lòng tự dưng cảm thấy vui mừng, ít ra con trai của hắn lúc này đây vẫn vô cùng an toàn. Chúc Vân Cảnh đã không thể cho được con mình một địa vị cùng quyền lực cao quý, thế nhưng nếu Nguyên Bảo có thể không buồn không lo bình an trưởng thành, thì cũng xem như đã đáng giá rồi.

“Ta ta?” Nguyên Bảo không hiểu vì sao nhìn đối phương.

Chúc Vân Cảnh mỉm cười, sau đó nắm lấy tay nhóc con mạnh mẽ hôn một cái, khiến cho Nguyên Bảo lập tức trưng ra gương mặt hớn hờ, nhào vào trong lòng hắn.

Buổi chiều, Khương Diễn đi một chuyến đến phủ, lúc đến còn mang hai hai tin tức ngoài dự đoán kể cho Chúc Vân Cảnh nghe.

Tin đầu tiên là người Trần Bác giả kia đã thành công chạy trốn khi đang trên đường áp giải vào kinh, hiện tại không biết đã trốn đi đâu, tin thứ hai là nước Thương Nhân xảy ra chuyện nghiêm trọng ở chốn cung đình, sợ là lại muốn sinh ra thêm chuyện nữa.

Hạ Hoài Linh đã dẫn theo sáu mươi ngàn binh mã xuất chinh, để lại hai mươi ngàn người ở lại phòng thủ Quỳnh Quan cho Khương Diễn trông coi, đồng thời trước khi đi còn căn dặn đối phương nếu có chuyện quan trọng gì thì có thể thương lượng cùng Chúc Vân Cảnh. Hiện tại bắt đầu có chuyện, Khương Diễn dĩ nhiên không dám

giấu giếm, mà vừa nhận được tin tức liền nhanh chóng đi tới phủ nguyên soái bẩm báo chuyện tình.

Chúc Vân Cảnh vừa nghe chột cau mày: “Trần Bác giả chạy trốn rồi?”

“Đúng vậy.” Khương Diễn không cam lòng nói: “Lúc trước phải chi để chúng ta phái người áp giải hắn vào trong kinh là được rồi, không biết triều đình phái tới mấy kẻ vô tích sự gì, mà có mấy tên tù nhân cũng không trông chừng kỹ.”

Chuyện là sau khi Hạ Hoài Linh trình báo kỹ càng thừa lên, thì chưa tới mấy ngày sau triều đình đã phái người đến, sau đó dứt khoát xử hết đám người Tăng Cận Nam cùng mấy đại thương hộ có cấu kết với người Di, còn liên lụy đến cả gia đình bị chém đầu ngay tại cửa thành Hồ Dương, cảnh tượng máu tươi của mấy trăm cái đầu đến hiện tại vẫn chưa khô, làm cho đám thương nhân to nhỏ khác trong thành đều lấy làm kinh hãi không thôi. Nhưng cũng may là bọn họ có công lao quyên lương, nhờ đó mà giải quyết được tình hình khẩn cấp bù đắp phần chinh lương bị cấp, cho nên có được hoàng đế ngợi khen, quan chức phá án cũng không đẩy bọn họ dính dáng vào mấy chuyện này, xem như cũng tránh được một kiếp. Còn về cái người Trần Bác giả kia, thì Chiêu Dương đã sớm hạ thánh chỉ áp giải người vào kinh thẩm tra, lúc này người đã được đi rồi, nào có ngờ đâu nửa đường đã thành công trốn thoát.

Chúc Vân Cảnh khẽ lắc đầu: “Hắn có thể giả trang thành Trần Bác phó nguyên soái ba năm nay ở Quỳnh Quan không bị ai phát hiện, tự nhiên là có bản lĩnh, bởi vậy có chạy trốn thành công cũng không có gì kỳ lạ. Nếu hắn đã chạy thoát, thì khả năng nhất định là sẽ trở lại Ngọc Chân.”

Khương Diễm nói tiếp: “Ta đã phái người tăng cường tra xét ở cửa khẩu, tuyệt đối sẽ không để hãn lọt ra ngoài.

Nếu Trần Bác giả đã chạy thoát được, thì chắc chắn sẽ không ngốc đến mức hành động tự chui đầu vào lưới chạy về Quỳnh Quan, hiện tại hãn muốn trở về Bắc Di, thì có thừa vô số biện pháp xuất quan từ những chỗ khác, có điều hiện tại tăng cường tra xét ở Quỳnh Quan vốn cũng không phải chuyện vô ích. Chúc Vân Cảnh bỗng dưng không muốn nói đến nữa, mà lại hỏi chuyện khác: “Nước Thương Nhung lại xảy ra chuyện gì?”

“Hừ, tiểu hãn vương cùng thái hậu nhiếp chính bị một vương gia giết chết, chuyện này xảy ra vào tối hôm qua.” Khương Diễm nói đến đây bỗng chặc chặc cảm thán: “Ta đã cố gắng phái người vào kinh báo cáo càng nhanh càng tốt rồi.”

Chúc Vân Cảnh không rõ: “Người vừa nói sợ lại xảy ra chuyện là có ý gì?”

“Tướng quân vẫn luôn lo sợ người Thương Nhung ôm ấp tâm tư khác, cho nên sau khi được điều tới Quỳnh Quan này có phái thám tử đi vào quốc nội Thương Nhung điều tra, hiện tại nghe nói người giết chết hãn vương là một vương gia có dã tâm cực kỳ lớn, cũng là người hăng hái phát động chiến tranh trong quốc nội Thương Nhung, rất có thể gã vương gia kia còn cấu kết với người bên Ngọc Chân. Hiện tại Ngọc Chân vùng dậy, tướng quân mang binh xuất chinh, đột nhiên gã ta lại đảo chính giết chết tiểu hãn vương, chỉ e là đang ôm ấp mưu đồ gì đó.”

Chúc Vân Cảnh càng nhíu mày chặt hơn. Hạ Hoài Linh đã dẫn binh đi đến Đông Bắc, mà nước Thương Nhung lại khá gần với Quỳnh Quan, nếu lỡ như bọn họ thật sự có ý đồ, thì điều đáng bận

tâm ở đây chính là việc nơi này chỉ còn lại hai mươi ngàn quân binh, một khi quân địch nhân cơ hội trời đông đến đóng băng xâm lấn, thì muốn viện binh cũng không dễ dàng gì...

“Người mau đi yêu cầu quân binh tăng mạnh phòng giữ cùng tuần tra trên cửa khẩu, cần phải hết sức cẩn thận, sau đó phái người đến Thương Nhung dò la tin tức đi, còn những chuyện khác thì chờ xem triều đình nhận được tấu chương rồi ra quyết định làm sao.”

Khương Diễm lĩnh mệnh, nhưng vẫn tỏ ra do dự nói: “Thiếu gia... Hay là ngài cứ dẫn tiểu thiếu gia đến Giang Nam đi? Nếu như ngài đồng ý, ta có thể sắp xếp người hộ tống ngài cùng tiểu thiếu gia bình an đến nơi.”

Con người Chúc Vân Cảnh chợt trầm đi: “Là Hạ Hoài Linh căn dặn người làm vậy sao?”

“.. Vâng, tướng quân trước khi đi quả thực có căn dặn lại, rằng nếu như nơi này xảy ra chuyện gì, thì phải mau chóng phái người đưa ngài cùng tiểu thiếu gia rời đi.”

“Không cần, “Chúc Vân Cảnh nói, “Hắn một mình chinh chiến nơi xa, còn ta lại trốn chui trốn nhủi thì xem sao được.”

Khương Diễm vẫn còn muốn tiếp tục khuyên: “Nhưng mà...”

Chúc Vân Cảnh bèn ngắt ngang lời đối phương: “Việc này ta tự biết chừng mực, người không cần nhắc lại.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Quân Vây Khắp Thành

Chiêu Dương năm thứ hai mươi mốt, mùa xuân.

Sau khi vào xuân, khí trời dần dần trở nên ấm áp hơn, sự âm u thoảng bao trùm lên thành Hồ Dương những tháng ngày qua cũng tản đi, trả lại sự phồn hoa náo nhiệt vốn có của nó, khắp nơi ca múa mừng cảnh vui ca. Ở nơi sáu mươi dặm ngoài Quỳnh Quan, binh lính tuần tra tăng số mỗi lúc một đông, bầu không khí nghiêm nghị cũng nặng nề hơn ngày thường.

Ba tháng trước quân binh trông coi Quỳnh Quan có bẩm tấu chuyện Thương Nhung lên triều đình, triều đình nghe xong lập tức phái người đến Thương Nhung bắt ép hỏi cho ra lẽ, vị vương gia ra tay giết chết tiểu hãn vương cùng thái hậu nhiếp chính lúc này mới quỳ trên đất xin tạ tội, còn nói là do tiểu hãn vương căn bản không phải huyết mạch của cố hãn vương, hãn cũng là bởi vì nền tảng lập quốc bất đắc dĩ mới làm ra chuyện như vậy. Loại lý do sứt sẹo này vừa nghe xong liền biết là lừa người, nhưng cuối cùng triều đình cũng không ra tay xử lý bọn họ, mà chỉ khiển trách vài câu ngoài miệng liền thôi. Sau khi nước Thương Nhung xảy ra biến cố lớn, nhìn bề ngoài im ắng như không hề có động thái gì, thế nhưng tin tức thám tử đưa về đều là tin bọn họ nhiều lần lên rút điều động binh mã, cho nên hiện tại nhằm phải đề phòng dị biến, thì Quỳnh Quan chỉ có thể tăng cường phòng giữ, không thể xem thường.

Quý phủ nguyên soái lúc này trở nên hiu quạnh vô cùng, Hạ Hoài Linh không ở, thành ra Chúc Vân Cảnh suốt ngày chỉ rúc trong tiểu viện chẳng buồn ra khỏi cửa, ngoại trừ Khương Diễn thỉnh thoảng đến thăm báo, thì không gặp bất cứ người nào khác.

Trong những tin tức hần nghe được, vẫn có chút tin tốt, chuyện là hai tháng trước, có ngự sử bẩm tấu lên triều kết tội quan chức Duyệt Châu tự mình tăng thuế má. Triều đình phái người đi điều tra, thì bất ngờ phát hiện trong kho hàng ở các huyện Duyệt Châu chứa số chinh lương vốn đã bị người Di cướp đi, sự việc đã nhầm lẫn trúng Dự vương Chúc Vân Tuần cùng Hạ gia sau lưng. Cả triều ai nấy cũng vô cùng kinh ngạc, hoàng đế không khỏi phẫn nộ, hạ chỉ cho nghiêm tra chung với án Tề vương tư thông địch phản quốc, chỉ có Hạ Hoài Linh cùng phủ Định Viễn hầu do đã ra khỏi gia phủ từ lâu mới không bị dính vào.

Chiêu Dương đế cũng không phải không hoài nghi đến Hạ Hoài Linh, chỉ là do trước mắt Hạ Hoài Linh đang ở bên ngoài chinh chiến, cho nên không định suy xét mà thôi, nhưng cho dù có như thế nào, thì những tháng ngày tốt đẹp của Chúc Vân Tuần đã thật sự chấm dứt.

Đến đêm khuya hôm đó, khi Chúc Vân Cảnh vừa định đi ngủ, thì quản gia đã vội vã đi vào muốn bẩm báo chuyện. Chúc Vân Cảnh thấy vậy bèn đơn giản khoác thêm một lớp áo ngoài rồi đứng lên, liền nghe được quản gia sốt ruột nói: “Phu nhân, xảy ra vấn đề rồi! Khương tướng quân mới cho người đến báo, nước Thương Nhung đã xuất binh hướng về phía Quỳnh Quan, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì ngày mai sẽ đến cửa ải!”

Trong khoảng thời gian này Chúc Vân Cảnh vẫn luôn lo nghĩ nhiều, tâm trạng không lúc nào được yên, tuy bây giờ chuyện mình

linh cảm đã thành thật, thế nhưng hấn lại đặc biệt tỏ ra bình tĩnh, gương mặt được ánh nến chiếu rọi kia cũng không có chút sợ hãi hoang mang nào. Chúc Vân Cảnh chột lên tiếng hỏi quản gia: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Khương tướng quân nói ít nhất phải đến năm, sáu mươi ngàn.”

Nhưng hiện tại lúc này Quỳnh Quan chỉ còn lại hai mươi ngàn quân binh.

Chúc Vân Cảnh nghe xong chột cau mày, cũng không biết đang suy nghĩ gì, quản gia do dự một lúc rồi lên tiếng nhắc nhở hấn: “Phu nhân, chi bằng cứ làm như lời hầu gia dặn dò trước khi xuất khi xuất chinh đi, ngài cứ dẫn tiểu thiếu gia đi trước đi, nơi này đã thực sự đã không còn an toàn.”

Chúc Vân Cảnh không nói tiếp, ánh mắt của hấn chột rơi vào hư không xa xăm, trong con người giờ đây như có một thứ cảm xúc sâu thẳm không thấy đáy lướt qua. Hấn im lặng chốc lát, rồi khẽ nói: “Hôm nay hầu gia gửi thư tới, nói là nhiều nhất một tháng nữa sẽ trở về.”

“Nhưng mà phu nhân, nơi này có lẽ sẽ không chịu đựng qua nổi một tháng, nếu lỡ như...”

“Trước tiên cứ làm như vậy đi, ví như thật sự xảy ra chuyện, thì rời đi cũng không trễ.” Chúc Vân Cảnh quyết định vô cùng dứt khoát, một khi tình cảnh vẫn chưa đi đến bước đường cùng, thì hấn vẫn muốn ở đây chờ Hạ Hoài Linh trở về.

Ban đêm ngày đó, ở cửa khẩu Quỳnh Quan bắt đầu tập hợp dàn quân binh hùng hậu, Khương Diễn ngay lập tức bài binh bố trận, sau

đó không chút hoảng hốt rối loạn nào chỉ huy quân ta lên thế tấn công, đồng thời phái người đi lan truyền tin tức đến Hồ Dương, để toàn thành giới nghiêm, đóng cửa thành lại. Hiện tại mục tiêu của bọn người Thương Nhung đang đi về hướng Quỳnh Quan này không gì khác ngoài thành Hồ Dương. Lúc trước bọn họ đã lăm le tía thành này vài lần, thế nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, sau đó lại bị Hạ Hoài Linh đánh đến mức suýt mất nước, thành ra đành tạm thời lắng ham muốn này lại. Nay đã góc đầu dậy, thì việc nhìn chăm chăm đến tòa thành trì khắp nơi đều phồn hoa sầm uất này cũng không có gì là đáng ngạc nhiên.

Phủ tổng nguyên soái nằm ở con trấn cách khá gần với cửa khẩu, ban đầu nghe thấy được tiếng pháo vang lên, sau đó lại lơ mơ có thêm tiếng móng ngựa chan chát nghe như sấm rền cùng kèn lệnh lúc ẩn lúc hiện liên tục vang lên, kéo từ từ trưa trời đến đêm khuya.

Chúc Vân Cảnh ngồi xem sách nhưng vẫn luôn mắt tập trung, hiện tại cứ cách mỗi canh giờ, hạ nhân liền đi đến bẩm báo tình hình bên ngoài, hần nghe xong cũng không hỏi gì nhiều, thế nhưng hàng lông mày vẫn cứ nhíu chặt sít sao chưa từng giãn ra. Còn Nguyên Bảo vẫn đang nằm nhoài trước cửa sổ trừng mắt to có vẻ như vô cùng hứng thú đồng tai nghe mấy thanh âm ở bên ngoài, thỉnh thoảng còn cười rộ lên.

Những đứa nhỏ bình thường khi nghe mấy âm thanh này, thì cho dù không sợ đến mức gào khóc, thì cũng không bao giờ tỏ ra cực kỳ hứng thú như Nguyên Bảo. Chúc Vân Cảnh sờ sờ đầu con trai ngốc nhà mình, trong lòng không thể không thừa nhận chuyện nhóc con này đúng thật là y hệt Hạ Hoài Linh.

Tiếng pháo vang rền giữa trời âm ỉ đến rùng rã mười ngày, lúc này tân hãn vương tự mình dẫn binh, vừa đặt chân đến liền không màng bất cứ giá nào mà dứt khoát tấn công điên cuồng. Với số lượng quân binh ít ỏi ở Quỳnh Quan, quân ta nhanh chóng dồn về thế yếu, lúc bấy giờ không cách nào chủ động xuất kích, chỉ có thể bị động lui về phòng giữ thành cùng đứng ở cửa khẩu đợi viện quân.

Hạ Hoài Linh bên kia đã nhận được tin tức, nhưng do chiến sự đầu bên này chưa xong, cho nên hãn e là bản thân không về kịp. Bản thân hãn đã gửi thư cấp báo vào trong kinh, nhưng cho đến hiện tại vẫn chưa thấy hồi âm, trong lòng sốt ruột cũng không biết viện binh kia rốt cuộc sẽ tới lúc nào.

Chiều hoàng hôn ngày đó, tri phủ thành Hồ Dương Trương Liễu Nhâm đích thân đi một chuyến đến phủ nguyên soái, theo cùng gã còn có một đoàn xe chở lương thảo cho quân binh. Chúc Vân Cảnh thấy vậy cũng đồng ý tiếp kiến, Trương tri phủ gặp mặt đã cướp híp mắt bày tỏ, những xe lương thảo này là do những thương nhân kia nghe nói Quỳnh Quan gặp nạn cho nên mới chủ động quyên, còn nói thêm nếu không đủ bọn họ sẽ quyên góp thêm nữa.

“Bọn họ cũng coi như có tâm rồi.”

Chúc Vân Cảnh hững hờ cất giọng, thật ra khi Hạ Hoài Linh xuất chinh không có đem theo hết chinh lương được quyên, chinh lương còn lại lúc này trong kho vẫn tính là đủ, thế nhưng bây giờ có người lại chấp nhận quyên, thì Chúc Vân Cảnh đương nhiên sẽ không từ chối. Còn về cái gã Trương Liễu Nhâm khi không không dẫn đoàn xe tới quân doanh mà lại đến đây, dĩ nhiên mục đích là muốn hãn ngầm hiểu ý mà nói tốt gã chút trước mặt Hạ Hoài Linh rồi.

“Đúng, đúng đó. “Trương Liễu Nhâm liên tục nói, “Nếu lỡ như Quỳnh Quan thật sự bị phá hủy, thì thành Hồ Dương chính là nơi gánh chịu tai ương đầu tiên, bọn họ làm vậy muốn bảo vệ mạng mình.”

Không cần biết bọn họ quyên lương là vì muốn ném thử trái ngọt hay vì an nguy của bản thân, dù gì hiện tại địch cũng tới cửa, cho nên chỉ còn duy nhất một cách chính là đặt hy vọng lên những người quân binh trông giữ Quỳnh Quan mà thôi.

Chúc Vân Cảnh không cần nói, thì bọn họ cũng biết, thì bên trong thành Hồ Dương người chịu ảnh hưởng không chỉ mấy kẻ thương nhân kia, mà những năm gần đây còn có mười mấy vạn người người dân bách tính dần chuyển đến cũng như chạy nạn đến đây ổn định cuộc sống, mà một khi thành Hồ Dương bị xâm lấn, thì việc người Di du nhập vào sẽ nhân cơ hội này dòm ngó đến vùng kinh đô, hậu quả này không ai gánh nổi.

Một hồi lâu sau lâu, Chúc Vân Cảnh chợt hỏi băng quơ: “Nếu lỡ như cửa khẩu bị phá hủy thật, Trương đại nhân, người sẽ trốn sao?”

Trương Liễu Nhâm nghe xong bỗng ngó cái mặt ra, sau đó ngại ngùng nói: “Hạ quan là mệnh quan triều đình, cho dù hiện tại chạy trốn, thì sau này e sẽ chạy không thoát sự chỉ trích của triều đình, có lẽ sẽ không.”

Chúc Vân Cảnh nghe vậy chỉ bèn cười như không cười suy xét đối phương một tí: “Trương đại nhân hôm nay đúng là có chút khiến người ta phải thay đổi mắt nhìn....”

Trương Liễu Nhâm: “.....”

Sau khi Trương Liễu Nhâm đi khỏi, Chúc Vân Cảnh liền gọi quản gia dẫn người đưa lương thảo vào trong quân. Khoảng chừng nửa canh giờ sau quản gia trở về, lúc này còn thuận tiện mang về một tin, buổi chiều Khương Diễm tự mình lên tường thành nghênh chiến, không may bị kẻ địch đánh lén bị thương nặng, hiện tại chỉ có thể nằm im một chỗ.

Con người Chúc Vân Cảnh chợt co rút lại: “Chết rồi?”

Quản gia nói: “Vậy cũng không phải, nhưng mà trong thời gian ngắn không thể ra chiến đấu được.”

Chúc Vân Cảnh nghe vậy liền tự mình đi thăm Khương Diễm. Khương Diễm đúng thật bị thương rất nghiêm trọng, ở bụng quần một miếng băng cực kỳ to, trên bả vai cũng bị trúng một mũi tên, máu me khắp người, xác thực bị thương rất nặng, chỉ có thể nằm nói chuyện cùng Chúc Vân Cảnh.

“Thiếu gia, ngài vẫn nên mau chóng đưa tiểu thiếu gia đi đi, tên tân hãn vương Thương Nhung kia đích thực là một kẻ điên, mà bây giờ chúng ta cũng chỉ còn sót lại hơn mười ngàn người, lỡ như cửa khẩu sụp đổ, ngài...”

Khương Diễm khàn khàn khuyên nhủ đối phương, thế nhưng Chúc Vân Cảnh chỉ lo quan sát hai vết thương trên người hãn, đoạn hỏi: “Hai năm trước Thương Nhung mới bị bại trận, gần như ba trăm ngàn nhuệ binh mã kia đã bị diệt sạch, sao bọn họ có thể khôi phục nguyên khí trong thời gian ngắn như vậy, còn dám trở lại khiêu khích Đại Diễm ta nữa?”

“Năm mươi ngàn quân binh này chính là những binh lính cuối cùng còn lại trong quốc nội của bọn chúng, hiện tại hầu như các

thanh niên trai tráng đều bị đẩy tới chiến trường, cộng thêm việc gom thêm được hơn mười ngàn thanh niên khác ở các tiểu quốc láng giềng, thành ra mới được như hiện tại. Nước Thương Nhung bọn họ không những cấu kết với Ngọc Chân, mà sau lưng còn có vô số phiên bang phương Bắc chống đỡ cho, thành ra mới khí thế hung hăng như vậy, căn bản có mưu đồ cướp được bao nhiêu thì cướp sạch.”

Chúc Vân Cảnh cau mày: “Sao quân đội trình báo lên triều xong hiện tại vẫn trì trệ không có động tĩnh gì là sao?”

Khương Diễn chỉ biết mỗi mệt lắc lắc đầu, bản thân hắn cũng không biết rốt cuộc trong kinh đã xảy ra chuyện gì, mà vì sao nhiều ngày như vậy vẫn không hề có một chút tin tức nào.

Chúc Vân Cảnh lại hỏi: “Nếu viện quân của triều đình không đến, thì mười ngàn quân binh ở đây liệu có thể chống đỡ nổi đến ngày đại quân Hạ Hoài Linh trở về không?”

“... Chỉ mới mười ngày mà quân ta đã tổn hại nặng nề, bên phía quân địch tấn công thành kia, thì số lượng người thương vong còn hơn cả chúng ta, thành ra thế tấn công của bọn họ đang dần dần chậm lại.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Hiện tại có được kho gạo sẵn ở thành Hổ Dương, thì chỉ cần chúng ta bảo vệ được cửa khẩu, thì cho dù có bị bao vây nửa năm cũng không thành vấn đề, huống hồ Hạ Hoài Linh chừng hai mươi ngày nữa đã trở về, mà trong thành Hổ Dương còn có hai ngàn quân binh trông coi, lỡ như chúng ta thực sự không giữ được cửa khẩu, thì còn có thể lui về phòng thủ thành Hổ Dương này.”

“Nhưng mà...”

“Bây giờ người bị thương nặng còn không ngồi dậy nổi, còn có thể lĩnh binh sao?” Chúc Vân Cảnh hỏi Khương Diễn.

Khương Diễn chỉ đành im lặng, Chúc Vân Cảnh lại nói tiếp: “Một khi người thủ lĩnh như người ngã xuống thì tất hẵn lòng quân sẽ trở nên rối ren, ta là phu nhân của Hạ Hoài Linh, nếu hiện tại ta ở lại, thì ít ra nhưng quân binh đang kiên cường chống trả trên tường thành đầm máu kia có thể kiên định được một chút.”

“Nhưng ngài cũng nên....”

Chúc Vân Cảnh: “Ta cũng không phải là không để ý đến mạng mình, thế nhưng với tình hình hiện tại xem ra cũng không mấy khả quan, hai mươi ngày mà thôi, rất nhanh sẽ đến, nếu lỡ như xảy ra nguy cấp thì ra sẽ đưa Nguyên Bảo đi.”

Sau khi nói xong liền im lặng một hồi lâu, lúc bấy giờ Chúc Vân Cảnh thấp giọng thở dài: “Ta biết người muốn nói cái gì, ta đã không còn là hoàng thái tử, dù cho bệ hạ phế bỏ ban chết ta, thì ta vẫn là người nhà họ Chúc. Giang sơn thiên hạ này là của Chúc gia, ta cũng mang trong mình dòng máu họ Chúc, dẫu cho đã thay tên đổi họ thì vẫn không thể nào thay được được sự thật này, cho nên ta không có cách nào có thể trơ mắt ra nhìn cảnh binh đến thành mà khoanh tay ngồi không, cũng như lo sợ trốn đi.

Khương Diễn hơi động đậy khoé miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời can ngăn: “Ta hiểu rồi, hiện tại sẽ đi ra lệnh mọi người làm theo lệnh ngài. Điện hạ, ngài.. nhớ cẩn thận.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thủ Quan Chi Chiến

Chúc Vân Cảnh đi tới tường thành cửa khẩu, nơi đây vừa mới kết thúc một trận chiến sự xong, thành ra hiện tại đâu đâu cũng nhuộm đỏ màu máu, khắp nơi la liệt tay chân bị chém rời, binh lính đang thu dọn tàn cuộc ở chung quanh, những ai chết bị khiêng đi, còn bị thương sẽ được trị liệu tại chỗ. Mọi người ai nấy đều yên lặng, không nói tiếng nào, trên mỗi gương mặt hiện ra sự mệt nhọc, thế nhưng vẫn không có ai chùn bước lùi nhúc.

Chúc Vân Cảnh đứng trên đầu thành, đây là lần thứ hai hắn ở nơi này, nhưng cảnh tượng nhìn thấy hoàn toàn khác hẳn so với lần đầu tiên đến. Trên mặt đất đầy những thi thể nằm rải rác, máu nhuộm thành sông, quân kỳ thì vỡ tan nằm phủ lên mấy thi thể, đã bị máu tươi thấm ướt. Dưới màn đêm, hết thảy những thứ này khiến người ta hiu quạnh không thở nổi, chỉ còn sót lại tiếng gió xào xạc liên tục gào thét qua, hết như tiếng gào thét cùng tuyệt vọng của những con người sắp bước qua ngưỡng cửa sinh tử vậy.

Hiện tại, Chúc Vân Cảnh khó có thể dùng lời để diễn tả được cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt trong lòng mình. Hắn khẽ nheo mắt lại nhìn xa xăm một lúc thật lâu.

Chỉ với mười ngày liên tục phát động thế tấn công, đã khiến cho quân binh Thương Nhung thiệt hại nặng nề, thành thử ra khi đến ngày thứ mười một, bọn họ liền ngưng một ngày tạm thời chưa tổ

chức tấn công tiếp, quân binh ở Quỳnh Quan xem như cũng có cơ hội nghỉ ngơi.

Ngày hôm đó, rốt cuộc kinh thành cũng báo tin lại, nhưng tin tức này lại chấn động đến mức khiến người ta há hốc mồm không ngờ nổi. Chuyện là Dự vương Chúc Vân Tuần cùng Hạ gia và tướng quân thống lĩnh kinh vệ quân bỗng nhiên khởi dậy, ra lệnh đội quân kinh vệ bao vây hoàng thành muốn bức vua thoái vị, sau đó lại bị nguyên soái đại doanh kinh nam tức thế tử An Nhạc hầu Lương Trinh mang binh mạnh mẽ trấn áp, cuối cùng Chúc Vân Tuần cùng cả Hạ gia hiện tại đã bị tổng vào trong ngục, toàn kinh thành giới nghiêm, mà tin tức này cũng xảy ra mấy hôm mới được truyền ra từ trong kinh.

Người tới báo tin là thân tín ở trong kinh của Hạ Hoài Linh. Con người Chúc Vân chợt co rụt, song lên tiếng hỏi: “Thụy vương có an toàn không?”

“Thụy vương Điện hạ không bị gì, hiện tại người vẫn chưa bị cuốn vào trong đó.”

Chúc Vân Cảnh hơi có vẻ lo âu: “Còn Định Viễn hầu phủ thì sao?”

“Nhị công tử sớm biết được tin này cho nên đã đi trước một bước tiến cung bẩm báo bề hạ, cho nên hầu phủ vẫn chưa bị liên lụy, tạm thời không có việc gì.”

Vị nhị công tử đối phương vừa mới nhắc đến kia là đệ đệ mới mười hai tuổi của Hạ Hoài Linh, cũng may là cậu nhóc thông minh, khi về Hạ gia thỉnh an ngẫu nhiên phát hiện ra đầu mối, cho nên đành đại nghĩa diệt thân đi bẩm báo chuyện cho hoàng đế. Chiêu

Dương đế vừa nghe xong liền tương kế tựu kế diễn xuất như thật, kế đó thuận thế vây bắt hết một lượt Chúc Vân Tuần cùng bè lũ phía sau lưng. Nếu không nhờ cậu, thì một khi chuyện này nổ ra, người trong phủ Định Viễn hầu chắc chắn sẽ bị liên lụy dính vào tội lớn mưu phản, đến lúc đó cho dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Ngay cả Chúc Vân Cảnh còn không nghĩ tới chuyện Chúc Vân Tuần vậy mà lại to gan như vậy, còn dám ngang nhiên đi bực vua thoái vị, chắc có lẽ do chuyện cướp chính lương vốn bị bại lộ, thành ra đối phương bị dồn vào ngõ cụt không thể không liều thử một phen, nhưng suy cho cùng vận may của hắn đúng là hơi kém.

“Bệ hạ trước đó đã thu xếp xong xuôi, chỉ là diễn trò cho bọn họ xem mà thôi, cũng không có bị thương gì.”

Chúc Vân Cảnh cup mắt, cảm thấy khó tả trong lòng. Chẳng trách sao bẩm báo dâng tấu lên kinh xong hồi lâu vẫn chưa hồi báo, bên kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, hơi đâu còn rảnh rỗi mà lo nghĩ đến chuyện Quỳnh Quan bên này.

“Bây giờ trong kinh trở nên loạn cào cào, mặc dù bệ hạ không bị thương, nhưng lại đổ một trận bệnh, Lương thế tử lúc này mang binh lục soát khắp từng hộ dân khiến người trong kinh ai nấy cũng cảm thấy bất an, e là trong khoảng thời gian sẽ không để ý tới bên này.” Lời nói này của đối phương cũng như lần nữa xác nhận lại suy đoán của Chúc Vân Cảnh.

“... Ta biết rồi.”

Sau ba ngày đình chiến, Thương Nhung tiến hành quay đầu trở lại. Tiếng kèn lệnh báo hiệu có quân địch tấn công vừa vang lên,

tường thành ở cửa khẩu liền nhanh chóng tiến vào tình trạng báo động, những vị quân binh được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt liền cấp tốc vào chỗ mặc áo giáp, cầm binh khí lên, sau đó liên tục quan sát kỹ càng quân địch dần áp sát vào thành.

Chúc Vân Cảnh đứng ở phía sau cùng trong đoàn người, tuy bản thân đã được Khương Diễn cực lực khuyên can, thế nhưng hắn vẫn một mực muốn lên để tận mắt nhìn xem.

Lửa đạn không ngừng rầm vang suốt một ngày trời, trong khoảng thời gian này liên tục có quân địch ập tới tấn công, bọn họ cố gắng dùng mọi cách để trèo lên được bức tường thành này, thậm chí người sau đạp lên thi thể người trước, ai nấy trong chúng không chút tỏ ra e dè nào. Mà về quân ta đứng trên tường thành cũng khí thế bừng bừng, tỏ ra vô cùng liều mạng anh dũng, hễ có tên nào vừa đến đầu tường liền bị đánh ngã xuống. Vừa mới qua hai ngày, bức tường thành màu xanh xám đã bị máu tươi nhuộm đỏ, không còn nhận ra được màu sắc ban đầu.

Trong mắt Chúc Vân Cảnh dần hiện ra sự lạnh lùng, hắn chợt nắm chặt thanh kiếm trong tay, rồi hỏi người bên cạnh: “Vì sao bọn người Di này lại có những thứ pháo tinh xảo như vậy, bọn họ mua được từ nơi nào?”

Mặc dù thương nhân ở thành Hồ Dương đúng là dám bán vũ khí pháo nổ cho bọn họ, thế nhưng loại pháo này quá ư là chói mắt, vừa nhìn liền biết không thể nào xuất quan. Những tiếng vang rầm ầm trời vang lên, làm cho phía dưới tường thành cũng khẽ rung chuyển mấy cái. Nếu như không có cửa thành kiên cố này cũng như việc quân địch không dám áp sát pháo binh với khoảng cách gần, thì e là trên tường này đã sớm đã nổ ra mấy lỗ hổng.

Một người tướng lĩnh bên cạnh trả lời: “Theo thám tử báo, dường như bọn họ mua được những thứ này từ tay người ở các phiên bang. Cũng chính là bởi vì dựa vào món vũ khí này, bọn họ mới dám đến Quỳnh Quan khiêu khích.”

Chúc Vân Cảnh mỗi lúc một trầm đi, bỗng dưng nhìn thấy bên trong quân địch lúc này đột nhiên có một người nam nhân cao to mặc trang phục tướng soái lao ra, phóng ngựa vọt nhanh qua cơn mưa tên đạn không chút hoảng loạn sợ hãi nào giương cao cung, chỉ mới bắn ra ba mũi, thì lập tức đã có người đứng trên tường thành ngã ập xuống. Người nam nhân ngồi trên ngựa chợt đắc ý cười ha hả, không hề e dè nào trước lửa đạn mưa tên quân ta bắn ra, chốc sau như không hề mất một sợi tóc nào quay ngựa rời đi, đối phương vừa đến lại đi, hết như vào chốn không người.

“Hắn ta là ai?” Chúc Vân Cảnh lạnh giọng hỏi.

“Người kia chính là tân hãn vương Thương Nhung, không chỉ đích thân lên tiền tuyến, mà còn thường xuyên cố ý phóng ngựa đến dưới cửa thành bắn cung khiêu khích. “Đối phương căn rằng nghiêng lợi nói, “Vết thương do trúng mũi tên trên người tham tướng Khương Diễn, cũng là do hắn ban cho.”

Chẳng trách sao ngay cả người như Khương Diễn cũng phải nói hắn như kẻ điên. Cuối cùng Chúc Vân Cảnh cũng được dịp tỏ rõ, việc đối phương một mình phóng ngựa lại đây, ngoại trừ khiêu khích ra, còn để cố vũ tinh thần cho quân binh Thương Nhung. Quân binh phòng thủ trên tường thành thời khắc này không cách nào bắt được tân hãn vương kia, mặc cho ai nấy đều cố gắng bắn tên nhắm trúng ngay đối phương, thế nhưng lại không gây ra một chút tổn thương nào đến hắn.

Chuyện chiến sự lại lâm vào thế bí lần nữa. Tuy bọn người Thương Nhung kia quân nhiều thế đông, thế nhưng quân ta coi giữ tường thành vẫn chiếm được vị trí ưu thế hơn, thành ra cửa thành từ lúc bắt đầu đến hiện tại vẫn chưa bị công phá. Cứ mỗi mỗi lần tấn công rồi lại tấn công, đều liên tục có người ngã xuống, cứ như cuộc chiến đẫm máu này sẽ vĩnh viễn không có điểm dừng.

Đến hoàng hôn ngày hôm đó, khi bầu trời chỉ còn sót lại một vệt nắng chiều tà, rốt cuộc quân Thương Nhung mới chịu đình chiến, sau đó tức tốc thoái lui nhanh như một cơn thủy triều, chỉ để lại cảnh tượng máu chảy thành dòng cùng thây chất thành núi ở dưới tường thành. Mùi tanh tưởi của máu hòa vào thuốc súng ngập tràn trong những ngọn gió ngày xuân, một hồi lâu sau vẫn chưa tiêu tan.

Đến đêm khuya cùng ngày, tin tức từ Đông Bắc truyền tới, nói rằng chỉ còn dư lại tòa thành trì cuối cùng là đang dựa vào địa thế hiểm trở kiên cường chiến đấu, đoán chừng không tới ba ngày liền có thể công phá, cho nên quá lắm là mười lăm ngày sau, viện quân nhất định có thể trở về.

Mấy ngày tiếp theo, bên phía Thương Nhung lại tổ chức mấy đợt tấn công quy mô nhỏ. Lần này, Chúc Vân Cảnh tự mình lên tường thành ngăn địch, sau khi giết chết được một tên Thương Nhung đang leo lên tường thành định đánh về phía mình xong, thì hắn không còn tỏ ra chút e dè nào nữa mà bắt đầu ra tay chuẩn xác tàn nhẫn, chỉ cần ra hai ba chiêu liền có thể diệt được một tên.

Người hộ vệ đứng bên cạnh Chúc Vân Cảnh hiện tại thấy hắn cũng không phải dạng người tay trái gà không chặt, bèn dần dần nói lỏng phòng vệ ra, sau đó dần lo xa nhắm đến mấy tên Thương Nhung kia. E là ngay cả Hạ Hoài Linh cũng không thể ngờ tới chuyện một thái tử quốc gia chỉ học những thứ trên sách vở kia, lại

thật sự có một sức mạnh không thua kém ai như thế, thậm chí là ngay cả cái lần nghênh tiếp đội quân chinh viễn toàn thắng trở về gặp phải thích khách, nếu như trong tay Chúc Vân Cảnh có kiếm, thì hẳn có thể tự cứu mình mà không cần Hạ Hoài Linh ra tay.

Sau đó, quân bên Thương Nhung lại tiếp tục đình chiến năm ngày, Chúc Vân Cảnh cũng không dám bắt cần phút giây nào, mà còn phái người gia tăng bố trí phòng ngự, đồng thời phái thám tử xuất ngoại tìm hiểu tình hình quân địch.

Đến đêm khuya ngày thứ sáu, tiếng kèn lệnh báo hiệu quân địch tấn công đột nhiên âm vang ngay giữa màn đêm yên tĩnh đen kịt. Những quân binh trông giữ trên tường thành lập tức tỉnh táo lại, trông thấy một đoàn bóng đen lít nhít đang từ từ tiến lại gần thẳng đến cửa khẩu.

Quỳnh Quan phản ứng ra cũng lập tức triển khai phòng ngự, Chúc Vân Cảnh đã thảo luận qua với Khương Diễm, biết được thế nào bọn người Thương Nhung này sẽ không chọn ban ngày tấn công, cũng may bọn họ đã chuẩn bị từ sớm, cho nên cũng không đến nỗi trở tay không kịp.

Chẳng qua là khi Chúc Vân Cảnh đi tới tường thành, sau khi nhìn rõ ràng tình hình trước mắt, liền thay đổi sắc mặt: “Sao người của bọn họ lại tăng mạnh nữa rồi?”

Trải qua hơn hai mươi ngày chiến đấu tấn công, quân binh Thương Nhung thiệt hại nặng nề, nhân số quá lắm đã giảm đi một nửa, thế nhưng với tình hình trước mắt này thì người bình thường cũng có thể đoán được, trận chiến đêm nay nhiều hơn ba mươi ngàn người.

Lúc này bỗng có người hốt ha hốt hải chạy tới bẩm báo, thì ra bọn họ lấy được tin tình báo sai, quân binh từ lúc bắt đầu khai chiến của Thương Nhung đã là hơn tám mươi ngàn người, thế nhưng bọn họ đặc biệt giấu đi một phần, e sợ là nhằm cho mục đích tiến công bất ngờ.

Chúc Vân Cảnh trầm mặt xuống: “Chúng ta còn lại bao nhiêu người?”

“Ta đã truyền lệnh điều hai ngàn người đang trông giữ thành Hồ Dương đến còn lại đến rồi, miễn cưỡng cũng xem như gần được mười ngàn người.” Phó tướng bên cạnh trả lời.

Nhưng quân địch hiện tại ít nhất cũng phải năm mươi ngàn người, Chúc Vân Cảnh nhanh chóng tính toán trong bụng, dựa theo lộ trình, thì bên Hạ Hoài Linh nếu nhanh nhất là ba ngày sau liền có thể tới nơi, cho nên chuyện cần làm bây giờ chính là phải cầm cự thêm ba ngày nữa...

“Vậy liền truyền lệnh xuống, không cho bất cứ người nào chùn bước, phải ra sức trấn thủ cửa khẩu, đợi viện quân đến!”

Tiếng kèn lệnh lại được thổi lên lần nữa, cũng là dấu hiệu bùng nổ cuộc chiến thủ thành.

Trước mặt Chúc Vân Cảnh giờ đây sương máu ngập trời, trong làn mờ ảo mịt mù, hấn cứ thế mà tung kiếm tới, bản thân cũng không rõ đã đâm trúng bao nhiêu người, từng khuôn mặt dữ tợn vụn vụn thoáng chốc né thoát liên tục, Chúc Vân Cảnh vẫn không tỏ ra chút sợ hãi nào, mà chỉ cảm thấy hả hê, bởi vì từ trước tới nay chưa từng có chuyện nào khiến cho hấn nhiệt huyết sôi trào như lần này,

khiến cảm xúc hần bỗng chốc khuấy động lên, những nỗi buồn mệt
mỏi ngọt ngào trong lòng rốt cuộc cũng tìm được chỗ phát tiết hết ra.

Tiếng chém giết vang vọng suốt cả đêm ở Quỳnh Quan, đến cuối
cùng khi Chúc Vân Cảnh sức cùng lực kiệt đi xuống tường thành, thì
khắp nơi trên người hần đã nhuộm đầy máu tươi, không biết là của
hần hay là của người khác.

Đến khi trời tờ mờ sáng, quân địch Thương Nhung rút cuộc cũng
đình chiến, thế nhưng lại không lui đi, mà vây quanh ngoài cửa
tường thành nhìn đăm đăm, bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng trong
thế chuẩn bị một trận chiến mới.

Chúc Vân Cảnh trở về phủ nguyên soái, qua loa băng bó vết
thương bị kiếm cắt trúng trên tay. Hiện tại Nguyên Bảo đã tỉnh giấc,
thế nhưng vẫn chưa bị bộ dạng đẫm máu của Chúc Vân Cảnh dọa
cho sợ, mà chỉ trừng đôi mắt to tròn im lặng nhìn cha mình. Chúc
Vân Cảnh thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, bèn dặn dò quản gia:
“Đưa tiểu thiếu gia đến thành Hồ Dương trước đi, một khi cửa khẩu
bị quân địch phá hủy, thì các người phải lập tức rời đi về hướng
Giang Nam.”

Nguyên Bảo ngây ngô không hiểu gì, vừa trông thấy liền gọi đôi
phương “Ta ta.”

Chúc Vân Cảnh mỗi một cười với con trai mình một cái: “Ngoan.”

Quân địch Thương Nhung kia sau đó lại liên tục phát động tấn
công ròng rã suốt hai ngày hai đêm, thậm chí thời gian nghỉ ngơi hồi
sức giữa trận chưa bao giờ vượt quá hai canh giờ, khiến cho quân
binh trên tường thành vốn đã mệt mỏi ừng phó, nay lại càng lực bất
tòng tâm.

Tuy rằng như vậy, thế nhưng không một ai nghĩ tới chuyện chùn bước, còn về Chúc Vân Cảnh trong lúc này vẫn không hề ngơi nghỉ, mà vẫn luôn luôn tự mình đứng trên tường thành động viên đốc thúc. Có vị phu nhân của nguyên soái ở đây, đúng thật cũng xem như là niềm an ủi lớn lao đối với những vị quân binh đang chiến đấu với những trận chiến sinh tử.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, quân địch lại nổ ra một đợt tiến công mới, lúc bảy giờ, Chúc Vân Cảnh đang trên đầu tường, lạnh lùng quét mắt nhìn cái người nam nhân cười tuấn mã xười sang sảng xông về phía cửa thành kia, đồng thời cung tên trong tay cũng chậm chậm giương ra.

Chúc Vân Cảnh hiện đang đứng ở vị dễ thu hút sự chú ý nhất ở đầu tường, thành ra người nam nhân kia dĩ nhiên nhìn thấy, song cũng giương cung tên ra nhắm ngay hắn.

Chúc Vân Cảnh khẽ nheo mắt lại, hắn đã quan sát người nam nhân này nhiều ngày qua, đối phương quả thực là một người đáng gờm, thế nhưng không phải là không có sơ hở... Ví như lúc này đây!!

Hai mũi tên đồng thời bắn ra từ trong tay hai người, người bắn xuống dưới, kẻ bắn lên trên. Chúc Vân Cảnh chợt đứng im bất động như khúc gỗ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn cung tên của mình đâm xuyên qua đầu người nam nhân kia. Thoáng chốc, tiếng cười lớn của đối phương liền trở nên im bặt, sau đó dáng vẻ khôi ngô kia bỗng ầm ầm ngã ập xuống. Còn mũi tên mà ai kia bắn ra chỉ xuyên lướt qua mái tóc mai của Chúc Vân Cảnh, cuối cùng đâm đầu bay thẳng về phía tường gạch.

Chúc Vân Cảnh hờ hững nhẹ nhếch môi, trên thế gian chính là không có người nào biết được chuyện, do với sử dụng kiếm, thì thứ hấn giỏi nhất chính là bắn cung.

Hãn vương Thương Nhân vừa ngã xuống, thì trong chốc quân binh Thương Nhung đã chia năm xẻ bảy, binh bại như núi đổ. Chỉ trong nháy mắt, thế cuộc đã thoáng nghịch chuyển.

Khi mặt trời vừa mới nhô cao lên đỉnh đầu, xa xa đột nhiên vang lên từng trận thanh âm vó ngựa mỗi lúc một rõ ràng. Trên tường thành, đã có mấy vị quân lính tinh mắt nhìn thấy quân kỳ đỏ thẫm phấp phới trong làn gió, một lúc sau chợt có người hô to lên: “Là viện quân! Viện quân đến rồi!”

Quân địch Thương Nhung lúc này đã đầu hàng tháo chạy, rốt cục cửa thành cũng được mở ra lần nữa. Chúc Vân Cảnh đi xuống tường thành, nhìn người nam nhân đi về phía mình, ánh mắt thoáng chốc sa sầm lại.

Đối phương hông phải Hạ Hoài Linh, mà là phó nguyên soái Đinh Dương.

“...Hắn đâu rồi?”

Đinh Dương cúi đầu: “Ở trận chiến cuối cùng, tướng quân liều mạng chiến đấu với quân địch... Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên mất tung tích...”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chân Tướng Sau Lưng

“Chuyện tiến công chiếm lại tòa thành vốn dĩ không cần gấp rút như vậy, thế nhưng do bên Quỳnh Quan này xảy ra chuyện, cho nên tướng quân muốn tốc chiến để quay về viện binh. Ngay lúc trước khi phát động cuộc tấn công, thì có bàn bạc qua, nếu như bọn ta làm theo kế hoạch đã đề ra thì có thể một lưới tóm gọn hết người của Ngọc Chân, có lẽ do quá vội vàng thành ra để cho chủ soái bên kia chạy thoát, tướng quân là do chiến đấu truy đuổi đối phương mà mất tung tích. ”

Đinh Dương trầm giọng bẩm báo: ” Lúc thu dọn bãi chiến trường ta có lệnh cho mọi người cẩn thận tìm kiếm, nhưng vẫn chưa tìm thấy... Thi thể tướng quân đâu. Nếu đúng như tướng quân đang mất tích, thì ta sẽ phái người ở lại bên kia tiếp tục tìm kiếm dò la, có bất cứ tin tức gì sẽ dùng chim bồ câu truyền tin về.”

Hạ Hoài Linh mất tích. Chúc Vân Cảnh chỉ ngậy ra trong một lúc rồi nhanh chóng tiếp nhận sự thực này, dù sao thì mất tích.. cũng tốt hơn vạn lần là bỏ mạng.

“Ta biết rồi, có tin tức gì lập tức nói cho ta biết.”

Ai cũng không ngờ được Chúc Vân lại bình tĩnh như vậy khi đối mặt phải chuyện kia. So với lúc trước khi Nguyên Bảo bị người trộm mất, thì lần này hẳn quả thực là xác thực bình tĩnh vô cùng.

Một lần đơi chính là nửa tháng trời, thế nhưng vẫn không có bất cứ tin tức nào về Hạ Hoài Linh. Trong khoảng thời gian này, Chúc Vân Cảnh đã thu xếp mọi chuyện trong phủ xong xuôi đầu vào đây, hiện tại kêu người chuẩn bị cho mình xuất hành gì đó, mãi đến tận lúc sau, quản gia trong phủ mới nhìn ra dự định của hắn: “Phu nhân, ngài muốn tự mình đi tìm người sao?”

Chúc Vân Cảnh khẽ gật đầu: “Dù thế nào cũng phải đi thử xem.”

“Nhưng mà Bắc Di lớn như vậy, ngài muốn đi tìm ở nơi nào?”

Chúc Vân Cảnh chăm chú suy nghĩ một lúc rồi đáp lời: “Trước cứ đến Ngọc Chân đã.”

Đinh Dương ở lại thành trì biên cảnh để tìm Hạ Hoài Linh, thế nhưng kết quả vẫn không hề có bất kỳ thu hoạch gì, trong lòng thầm nghĩ khả năng cao có lẽ là Hạ Hoài Linh đã không còn ở trong Đại Diễn nữa rồi. Chúc Vân Cảnh thì lại nghĩ, với người như Hạ Hoài Linh sẽ không vô duyên vô cớ chơi trò mất tích, nguyên nhân hơn nửa có thể là bị những người Ngọc Chân trốn thoát kia bắt đi, cho nên tại dù có ra làm sao hắn cũng phải đến nơi tìm một phen.

“VẬY... Tiểu thiếu gia làm sao bây giờ?”

Chúc Vân Cảnh nghe quản gia nói xong, chợt quay đầu lại nhìn đứa con lúc nào cũng hớn hở vui vẻ không thôi của mình. Nguyên Bản vốn đang cầm nửa món điểm tâm trong tay say sưa ăn, chợt thấy Chúc Vân Cảnh nhìn mình, bèn tỏ ra hào phóng giương đôi tay nhỏ xíu kia cao lên đưa tới bên miệng cha mình: “Ta ta.”

Chúc Vân Cảnh thấy vậy khẽ bật cười, sau đó cắn lấy một nửa điểm tâm Nguyên Bảo đưa cho, rồi sờ đầu con trai mình: “Người

ngoan.”

Hắn nói: “Nếu hai tháng sau ta vẫn còn chưa trở về, thì người cứ mang tiểu thiếu gia đến Giang Nam, sau đó đưa nó đến dòng họ bên ngoại của hầu gia đang ở đó là được.”

Trong khoảng thời gian hai tháng, nếu vẫn chưa tìm được người, thì e là triều đình cũng sẽ ngầm thừa nhận Hạ Hoài Linh đã mất mạng, đến lúc đó tất sẽ điều một vị tổng nguyên soái mới qua.

Quản gia lúc này chỉ đành đáp lại: “Vậy để ta thu xếp mấy người có võ công cao đi cùng ngài.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Bốn người là đủ rồi, nhiều nữa chỉ tổ lôi kéo thêm tai mắt người ngoài.”

Trước ngày xuất hành, phong thư Chúc Vân Tuyên viết được gửi vào trong tay Chúc Vân Cảnh, trong thư có nói chuyện trong kinh đã xong xuôi, Chúc Vân Tuần được ban cho chén rượu độc kết liễu mạng mình, cả nhà Hạ gia ngoại trừ Hạ Hoài Linh đều bị chém đầu, còn về bọn người Tề vương, thái phi, Hoài An hầu cùng Thục Hòa trưởng công chúa do có dính dáng đến chuyện tư thông với địch phản quốc, thành ra bị định tội mưu nghịch phạm thượng xử treo cổ.

Nhưng có một việc, lại nằm ngoài dự liệu của Chúc Vân Cảnh.

Chính là sau khi Chúc Vân Tuần bị bắt giữ tống giam vào ngục, thì phu nhân thế tử Hoài An hầu đột nhiên liều sống liều chết đòi cầu kiến Chiêu Dương đế nhằm bẩm báo một chuyện. Nàng khai báo rằng bản thân từng đúng lúc nghe trộm được mẹ chồng mình tức Thục Lan trưởng công chúa nói chuyện cùng hai huynh muội Tề vương có đề cập qua chuyện Chúc Vân Tuần thực sự không phải

con của hoàng đế, mà là do Hạ quý phi vụng trộm ngoại tình với Tề vương sinh ra!”

Phu nhân thế tử Hoài An Hào, chính là Triệu Tú Chi lúc trước do Hạ Hoài Linh cùng Chúc Vân Cảnh thúc đẩy se duyên cho, sau lại bị Chúc Vân Cảnh gài bẫy khiến nàng không thể không cưới vị thế tử Hoài An hào đã bị cất lười kia. Có người nói sau khi thành hôn, hai người luôn trong tình cảnh cơm không lành canh không ngọt, còn nhiều lần ồn ào cãi vã với nhau. Khi chuyện Tề vương tư thông với địch phản quốc bị bại lộ, căn bản vốn chưa dính dáng làm liên lụy gì đến phủ Hoài An hào cùng Thục Lan trưởng công chúa, thế nhưng không biết cái người Triệu Tú Chi này lên cơn điên gì, mà cho dù liều mạng sao cũng nhất quyết làm vỡ lở chuyện này ra, còn kéo chung cả phủ Hoài An Hào vào vạ sâu.

Sau khi Chiêu Dương đế biết được chân tướng, liền cảm thấy vô cùng tức giận, tự mình đứng ra tra khảo đám người to gan kia. Tra khảo một hồi liền biết được thì ra Chúc Vân Tuần biết mình không phải là hoàng tử từ lâu, Tề vương cũng tự biết mình không còn hy vọng đăng cơ, bèn liều một phen được ăn cả ngã về không đặt niềm tin lên đứa con máu mủ này. Gã thông qua Lâm gia cùng thương hội Hồ Dương cướp lấy một số lượng lớn tiền dơ bẩn từ trên tay người Di, kẻ đó lén lút kết bè kết phái khắp nơi, rồi dùng tiền của lôi kéo lòng người về phía mình, thậm chí còn ngầm bồi dưỡng ra sát thủ cho công cuộc ám sát hoàng thái tử. Thế nhưng Chúc Vân Tuần cũng không nhận tấm lòng này của gã, ngoài mặt chỉ giả vờ vài câu, bởi người hấn tin tưởng lúc này chỉ có duy nhất Hạ gia. Chỉ là do Hạ quý phi một lòng chung tình với Tề vương, thế nên khi nàng qua đời cũng phải giúp Chúc Vân Tuần lấy được một người thế xuất thân danh môn vọng tộc ngồi chung thuyền với Tề vương. Chúc Vân Tuần bắt đắ dĩ ép chung một chỗ với Tề vương, do hấn sợ một

ngày nào đó sẽ bị bại lộ thân phận, cho nên mới thừa cơ hội cướp chinh lương lần này để đổ hết tội danh lên người Tề vương, nhân đó diệt trừ gã, nào có ngờ đâu suy tính thất bại, chuyện chinh lương bất ngờ bị phát hiện. Khi bị dồn đến bước đường cùng, hắn chỉ còn cách lựa chọn biện pháp mưu phản bức vua thoái vị, cuối cùng vẫn là thất bại.

Hàng loạt những chuyện xảy ra này lần lượt chạm trúng giới hạn của Chiêu Dương đế. Một khi thiên tử giận dữ, trăm ngàn người dân luôn là người hứng chịu, nhân số bị cuốn vào xét nhà chém đầu hiện tại đã lên tới con số hàng chục ngàn người.

Tâm tư trong lòng Chúc Vân Cảnh chợt trở nên nặng nề hơn, lúc trước hắn từng bị người ta vu oan giá họa dùng thuật vu cổ nguyên rửa quân phụ làm ra chuyện mưu nghịch, khi đó Chiêu Dương đế cũng không xử trí nhiều người như vậy, không lẽ lần này làm vậy là bởi vì Chúc Vân Tuần là con hoang, thậm chí có máu mủ của Tề vương sao?

Ở trang thư cuối cùng, Chúc Vân Tuyên nói bệ hạ đã biết được chân tướng chuyện lúc ban đầu, người mua chuộc Vương Cửu đem con rối đặt ở Đông cung không ai khác ngoại trừ Chúc Vân Tuần, còn người lấy đi bức huyết thư vu hại hắn tội mưu nghịch chính là thái phi cùng thế tử Hoài An Hầu. Lúc đặt bút viết xuống những chuyện này, Chúc Vân Tuyên dường như cực kỳ xoắn xuýt, nên đối phương nhanh chóng dừng bút lại. Đôi mắt Chúc Vân Cảnh chợt lạnh đi, sau một hồi lâu, mới đem lá thư này đặt trên ngọn nến. Ngọn lửa lập tức bùng lên nuốt chửng lá thư, đồng thời cũng hằn rõ lên con người đen láy sâu thẳm của người trước mặt.

Hoàng Thành, Ngự Thư Phòng.

Chúc Vân Tuyên hiện tại đã quỳ trên đất được một khoảng thời gian dài. Chiêu Dương đế tựa người trên tháp thượng, sau đó lắng lắng nhìn con trai đang cúi đầu quỳ rạp dưới đất kia của mình.

Người nhi tử này của Chiêu Dương đế vốn không mấy nổi bật, bởi vì lúc nào do sự tồn tại của Chúc Vân Cảnh cùng Chúc Vân Tuân quá mức rực rỡ, thành ra Chiêu Dương đế cũng ít khi rảnh rỗi quan tâm đến đứa con này. Khi hấn muốn xử Chúc Vân Cảnh, thì đột nhiên người nhi tử tầm thường này lại chạy tới quỳ gối ngoài điện dập đầu đến chảy máu khóc lóc cầu xin hấn giữ lại cái mạng cho Chúc Vân Cảnh, khi đó hấn mới nhớ ra, Chúc Vân Tuyên cũng là đích trưởng của mình.

Nhưng.....

“Hấn sớm là người đã chết, bây giờ người lại đến nói với trẫm, rằng người đem hấn cứu ra, hấn vẫn còn sống, còn muốn trẫm đón trở về?”

Giọng điệu Chiêu Dương đế vô cùng hững hờ, nghe qua không thấy có chút kích động bất ngờ nào. Bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng của Chúc Vân Tuyên từ từ nắm chặt: “Phụ hoàng, đại ca thật sự bị oan, người biết chuyện này cũng không phải do huynh ấy làm mà...”

“Người chết rồi không thể sống lại. “Chiêu Dương đế lạnh nhạt ngắt ngang, “Nếu như hấn trở về, thì người muốn trẫm phải giải thích với văn võ cả triều cùng thần dân bá tánh ra làm sao đây?”

“Nhưng mà...”

“Người cho rằng, chỉ với một ranh con ở phủ Định Viễn hầu tới tổ cáo tổ phụ mình, thì trăm thật sự chém đầu toàn gia họ Hạ sao?”

Chúc Vân Tuyên đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt lúc này của hắn như không thể tin được mà nhìn về phía Chiêu Dương đế. Chiêu Dương tỏ ra cực kỳ bình thản nói tiếp: “Tạ Tịch Tước, bộ hắn cho là trăm thật sự không nhớ, hay là cố ý làm vậy?”

Vành mắt Chúc Vân Tuyên đột nhiên đỏ ửng cả lên, cả người cũng bất chợt run rẩy. Chiêu Dương đế lại nói: “Hiện tại hắn ở biên quan còn giỏi giang hơn cả lúc trước, chuyện thủ chiến ở Quỳnh Quan cũng làm tốt vô cùng.”

“Phụ hoàng..” Những giọt nước mắt của Chúc Vân Tuyên chợt chực trào ra khỏi bờ mi, “Vì sao phải làm như vậy?”

Lúc này, tháp chuông Tây Dương không ngừng bật ra những tiếng chuông vang đến là rõ ràng mà trong hoàng cung ai cũng có thể nghe thấy được. Sau một hồi lâu im lặng, Chiêu Dương Đế trầm giọng nói: “Trẫm còn có rất nhiều nhi tử khác, cho dù thiếu đi ai cũng không hề gì, là người, hay là hắn, thì cũng đều như nhau.”

Bước chân ra khỏi thư phòng, ánh mắt trời hiện tại có chút chói chang khiến cho Chúc Vân Tuyên thơ thẩn mất một lúc. Lúc này hắn chợt ngưng bước lại, sau đó giương mắt nhìn đàn chim bay qua ở phía chân trời xa xăm, rồi ánh mắt cứ dán lên khoảng trời xanh lam như vô tận này một hồi thật lâu.

Chắc là... Chúc Vân Cảnh không thể quay lại nữa rồi. Mà chuyện này đối với đối phương, chung quy cũng là một chuyện tốt.

Một tiếng cười khẽ chui vào bên tai, Chúc Vân Tuyên hoàn hồn quay sang, liền trông thấy Lương Trinh đang đứng dưới hai bậc thang, mỉm cười nhìn hấn.

“Sao hôm nay điện hạ lại có nhã hứng muốn đứng trước ngự thư phòng ngắm nhìn phong cảnh vậy?”

Chúc Vân Tuyên khẽ nheo mắt lại, sau đó không hề lên tiếng đáp trả mà chỉ chăm chăm nhìn người trước mặt. Bên khoé môi Lương Trinh vẫn luôn nở nụ cười thật tươi, cũng tỏ ra thản nhiên nhìn lại hấn.

Là bắt đầu từ khi nào... Trong lòng Chúc Vân Tuyên chợt hồi tưởng lại, đúng rồi, người này chính là bắt đầu xuất hiện từ khi phế thái tử, sau lần đó trở đi, hấn cũng dần dần thay thế vị trí Chúc Vân Cảnh ở trong lòng phụ hoàng mình. À mà không, chẳng lẽ nên nói là từ lúc vừa mới bắt đầu, thị vị trí kia đã là của hấn, do Chúc Vân Cảnh chiếm mất, vì lẽ đó phải trả lại sao?

Đầu tiên phế thái tử, giải vào lãnh cung, sau đó dứt khoát ra tay ban chết, một chuỗi động thái mạnh mẽ liên tiếp ủa tới. Mà sự thật là không phải do hoàng đế ngu ngốc không phân phải trái, chỉ là người đang vì cái người trước mặt này mà quét sạch đi mớ chướng ngại mà thôi. Vì thế cho nên lần đó hoàng đế vẫn chưa đại khái sát giới, chắc là vì ngay từ ban đầu, người chưa từng công nhận Chúc Vân Cảnh là một thái tử, về sau nhân cơ hội biết thời thế thẳng thắn dứt khoát loại bỏ Chúc Vân Cảnh, lý do đằng sau nó chỉ duy nhất một thứ, chính là trả lại vị trí này cho một người khác.

Chúc Vân Tuyên tính là gì, chẳng qua chỉ là một bia ngắm được đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, vốn là vai hề tự cho mình lớn lao mà thôi. Cừu hoàng tử cũng không là gì, thân là một đứa nhỏ mới biết

bú sữa, cũng chỉ là con rối hoàng đế tạo ra để chuẩn bị cho người trước mặt này. Còn về bản thân hấn thì khỏi phải nói, bởi vì xưa nay, hấn chưa từng được hoàng đế để mắt đến.

Đối với Chúc Vân Cảnh, hoàng đế vẫn còn chút hồ thẹn với hấn, chỉ là chút phần hồ thẹn này nhiều lắm cũng chỉ cho phép hấn dùng thân phận phu nhân Định Viễn hầu sống chui sống nhủi ở thế gian mà thôi. Hoàng đế có thể vì hấn bảo vệ Định Viễn hầu phủ, nhưng không thể đón hấn trở về.

Nhi tử của hoàng đế vốn rất nhiều, cho nên thiếu mất ai cũng như nhau, cho dù là Chúc Vân Tuyên hấn, hay là Chúc Vân Cảnh cũng không khác gì, chỉ duy nhất có một người không thể thiếu, chính là... Vị trước mặt này.

Lương Trinh tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Chúc Vân Tuyên. Với khoảng cách là một bậc thang, giờ đây tầm mắt của hai người đã ngang bằng nhau. Chúc Vân Tuyên bất động không nhúc nhích, chỉ thấy người Lương Trinh kia bỗng hơi nghiêng người ghé vào bên tai mình mà lên tiếng hỏi han: “Điện hạ, sao mắt ngài lại đỏ hết lên cả rồi? Bệ hạ bắt nạt ngài sao?”

Chúc Vân Tuyên chậm chậm dời ánh mắt qua, sau đó khẽ ngưng trên khoé miệng đầy ẩn ý cười kia, một lúc sau mới chợt hỏi: “Người hỏi làm gì?”

Tiếng cười khẽ lại vang lên bên tai lần nữa: “Nếu như bệ hạ thật sự ức hiếp ngài, vậy để ta giúp ngài đi bắt nạt lại, ngài chịu không?”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngàn Dặm Tim Phu

Sáng sớm ngày hôm sau, Chúc Vân Cảnh dẫn theo bốn gia đình quần gia chọn cho chuẩn bị khởi hành. Trước khi đi, bà vú có ôm Nguyên Bảo đến cùng hắt nói lời chia tay, nhóc con này đã dậy từ nửa canh giờ trước, hiện tại đã bú xong một trận sữa no nê, thành ra tinh lực hết sức dồi dào, vừa nhìn thấy Chúc Vân Cảnh liền nhào về trước đòi ôm ôm. Chúc Vân Cảnh ôm lấy con hôn mấy cái rồi lên tiếng bảo ban: “Người ngoan, cha phải đi một khoảng thời gian, chờ cha tìm được phụ thân sẽ trở về.”

Nguyên Bảo vừa mới ngủ dậy nửa tỉnh nửa mê, cũng không biết cha mình đang nói gì. Đến khi Chúc Vân Cảnh xoa mặt nhóc xong đem trả về bà vú, thì Nguyên Bảo mới bĩu môi như nhận ra được điều gì đó, nhưng vẫn ngoan ngoãn không òa khóc, mà ngây người nhìn Chúc Vân Cảnh bi bô: “A ta ta..”

Chúc Vân Cảnh khẽ thở dài, chỉ đành kêu bà vú ôm đi, sau đó không do dự nữa mà xoay người lên ngựa.

Với quãng đường từ Quỳnh Quan tới Ngọc Chân, thì nếu cưỡi ngựa gấp rút không gặp bất kỳ gián đoạn nào cũng phải hơn mười ngày. Dọc theo con đường đi, Chúc Vân Cảnh được chứng kiến qua những sa mạc rộng lớn, cảnh mặt trời lặn xuống sông, cũng như hiểu thế nào là khung cảnh ngàn dặm mây vàng, gió bắc thét gào thổi từng đàn nhạn bay về phương nam. Hết tới Quỳnh Quan này hơn một năm, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy những phong

cảnh đã từng được các văn nhân nhà thơ ngâm vịnh qua nhiều lần, thế nhưng cũng không có tâm trạng đâu mà thường thức, mà chỉ cố gắng đi càng nhanh càng tốt. Rốt cuộc tới ngày thứ mười hai, hắn cũng đặt chân được tới đô thành nước Ngọc Chân.

Để tránh cho người khác chú ý, trước khi vào thành, Chúc Vân Cảnh cùng toàn bộ thủ hạ đã thay đổi trang phục thành của người Di. Chúc Vân Cảnh cũng dịch dung qua loa, cốt để che đi dung mạo xuất chúng của mình, hiện tại hắn trông giống như những thương gia tầm thường quanh đây, sau đó cũng thuận lợi trà trộn vào thành.

Tòa thành trì ngoại quan này vượt khỏi tưởng tượng của Chúc Vân Cảnh, mặc dù quy mô nơi đây kém xa kinh thành Đại Diễn, cũng như không bằng thành Hồ Dương, thế nhưng từng ngõ nhỏ phố lớn đều rộn rịp rành rành, ngựa xe như nước, từng tòa dinh thự chẳng hề thua kém đặc sắc ra oai, nếu đem so với những thành trấn bọn họ đã từng đi qua, thì nơi đây tốt hơn rất nhiều.

Ngoài ra, nơi này cũng có thám tử bên Đại Diễn phái qua nằm vùng. Chúc Vân Cảnh ra lệnh cho ba thủ hạ phân công nhau đi hỏi thăm tin tức, chỉ dẫn một người còn lại đi loanh quanh ở con phố được xem là sầm uất nhất trong thành.

Trên con đường này hết sức náo nhiệt, những cửa hàng nằm san sát nhau, thứ gì cũng đều có bán. Chúc Vân Cảnh hững hờ quan sát bốn phía, cố gắng tránh đi tai mắt người xung quanh, dù sao bọn họ cũng mới đến đây, ở nơi lạ nước lạ cái mà hùng hổ quá cũng không tốt mấy.

Đến buổi trưa, Chúc Vân Cảnh đi vào một gian trà lâu bên đường, hắn không vào gian riêng, mà lại đơn giản kêu trà cùng chút

điểm tâm rồi ngồi ở đại sảnh lâu lâu một, sau đó một bên thưởng trà một bên nghe người chung quanh bàn tán sôi nổi.

Chúc Vân Cảnh nghe hiểu được một ít ngôn ngữ của người Di, mà những thủ hạ được đưa theo cùng đều đặc biệt am hiểu ngôn ngữ. Đề tài những vị khách trong trà lâu nói đến nhiều nhất chính là chuyện vừa mới đánh xong với Đại Diễn. Từ ngôn từ giọng điệu nghe ra, có thể thấy được những con dân bình thường nơi đây đang cực kỳ oán giận, bọn họ ai nấy đều cảm thấy bất mãn với hành vi khiêu khích Đại Diễn của người đang cầm quyền, đồng thời không khỏi lo lắng cho an nguy của mình, sợ rằng người Đại Diễn sẽ trả thù lại.

Chúc Vân Cảnh thầm nghĩ ngợi trong lòng, nếu như triều đình trả thù lại, thì khả năng có thể tiêu diệt khiến cho mấy tiểu quốc lòng lang dạ sói này có thể khuất phục cũng không được bao nhiêu. Đánh trận nói thì dễ, làm mới khó, ngoại trừ chuyện lương thảo, binh mã cần phải chuẩn bị đầy đủ, thì do ai lĩnh binh cầm tướng mới là điều then chốt. Thế nhưng ở thời điểm hiện tại, những tiểu quốc người Di ở đây không chỉ cấu kết đứng chung thuyền, mà phía sau bọn họ còn có các phiên bang chống lưng, cho nên chuyện đối phó không mấy dễ dàng gì.

Lúc trước để có thể điều động năm trăm ngàn đại quân đánh lui Thương Nhung, bọn họ phải bỏ ra tận năm năm, thế nhưng bởi vì lúc đó không chịu nhỏ cỏ tận gốc, thành ra chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi bọn người kia lại tới cửa khiêu khích lần nữa. Lần này rốt cuộc không biết triều đình sẽ có thái độ cũng như xử trí Thương Nhung cùng Ngọc Chân ra làm sao, nếu vẫn vị tha chuyện lớn hóa nhỏ như đợt trước, tiếp nhận giả ý quy hàng của bọn họ, e là sớm muộn gì cũng gây ra mầm họa về sau.

“Các người có nghe nói tới, Tam vương gia đến Đại Diễn vừa trở về hay không? Có người nói nhiều năm nay hãn một mực ở Đại Diễn đã làm rất nhiều chuyện cho Ngọc Chân chúng ta, rất thích hợp trở thành hãn vương, bây giờ đang trong trận chiến giành ngôi vị, sợ là không thể thái bình.”

“Không phải đâu, là do Nhị vương gia cố ý đi khiêu khích Đại Diễn, kết quả còn chưa được nửa đường, mà bị cái người tướng quân bên Đại Diễn triều kia đánh lùi phải chạy về, còn tổn thất hết mấy chục ngàn binh mã, uy tín trong triều cũng vì đó tuột dốc không phanh, hãn vương cũng không lấy làm thích hãn, cho nên ta cảm thấy ngôi vị hãn vương thật sự sẽ rơi vào trong tay tam vương gia rồi.”

“Cũng chưa chắc, dù sao nhị vương gia cũng có gia thế vững chắc, mà tam vương gia mấy năm nay đều ở Đại Diễn, nếu so ra thế lực trong triều làm sao bằng được với nhị vương gia, lúc này miếng mồi béo bở vào tay ai còn chưa biết được,”

Người Ngọc Chân vốn không có nhiều lễ nghi phiền phức như ở Đại Diễn, cho nên mấy chuyện như bàn tán thảo luận chuyện quốc sự với nhau trong quán trà cũng là chuyện bình thường. Chúc Vân Cảnh nghe đám người mồm năm miệng mười kia kể tới người lui nghị luận sôi nổi cũng có hơi bất ngờ, cái người tam vương gia mà bọn họ đề cập đến chắc chắn không ai khác ngoại trừ Trần Bác giả nửa đường trốn thoát thành công kia, một vương gia làm mật thám ở biên cảnh Đại Diễn suốt ba, bốn năm cũng không ai phát hiện ra, quả thật là không thể tưởng tượng nổi mà.

Điều Chúc Vân Cảnh thắc mắc chính là không biết rốt cục cái tên kia đã thu về được bao nhiêu tin tình báo hữu dụng. Chúc Vân Cảnh nhẹ híp mắt lại, suy nghĩ một chốc lại khe khẽ lắc đầu, mục tiêu lần

này của hắn tới đây tìm người, những chuyện khác tạm thời không nhắc đến.

Vài ngày sau đó, Chúc Vân Cảnh đều đi lòng vòng quanh tòa thành trì này tìm kiếm, kết quả chỉ là con số không, những người gia đình trước đó được hắn phân công đi hỏi thăm tin tức cũng không có thu hoạch gì, khiến cho Chúc Vân Cảnh có chút hụt hẫng, đang do dự chần chừ không biết phải đi đâu, thì đến trưa hôm đó sau giờ Ngọ, hắn bỗng nhiên rẽ một con đường, rồi dừng lại trước một cửa tiệm bán đồ sắt.

Quy mô kinh doanh của cửa tiệm này không lớn mấy, phần lớn hoàng hóa là do tự mình rèn, binh khí cũng có, nhưng là với số lượng khá ít. Ở Đại Diễn triều, có quy định cấm người dân lén lút buôn bán binh khí, còn ở Ngọc Chân lại thoáng hơn chút. Chúc Vân Cảnh đi vào, vừa liếc mắt liền nhìn thấy được thanh kiếm đang treo trên tường kia, trên cán kiếm cùng vỏ kiếm dày nặng màu vàng đen kia có điêu khắc hoa văn vô cùng tinh tế, thành ra mặc dù không nhìn thấy thanh kiếm bên trong, cũng nhất định biết được đây là một thanh kiếm tốt, hoàn toàn không thích hợp xếp chung với những thanh kiếm tầm thường pha tạp kia.

Con người Chúc Vân Cảnh chợt sầm tối lại, thanh kiếm kia chắc chắn là của Hạ Hoài Linh, trên chuôi kiếm kia còn dính tua rua do hắn tự tay treo lên trước khi đối phương lên đường, hắn tuyệt đối không thể nào nhận lầm được.

Gia đình bên cạnh được Chúc Vân Cảnh nháy mắt ra hiệu, liền trực tiếp hỏi giá tiền, đối phương cũng không vòng vo gì, vừa mở miệng liền ra cái giá năm mươi lượng.

“Còn những thanh kiếm nào trông giống vậy nữa không? Có bao nhiêu chúng ta đều mua hết.” Gia đình nói.

Chưởng quỹ cửa tiệm nghe vậy bèn cười híp mắt, sau đó lấy mấy ra mấy chuôi mà gã cho là tốt nhất đưa tới: “Vậy người xem thử mấy thanh này coi có được không?”

Nhìn thấy gương mặt Chúc Vân Cảnh không chút cảm xúc, gia đình liền bĩu môi nói: “Không được, nếu đem so với thanh kiếm kia.. còn kém rất xa, thanh kia là do các người tự mình rèn ra sao? Sao chỉ có một thanh vậy?”

“Đương nhiên rồi!” Chưởng quỹ hết sức nghiêm túc khẳng định, “Tất cả thanh kiếm trong cửa tiệm này đều do ta tự mình rèn, thật trăm phần trăm!”

Lời này vừa nghe liền biết không đáng tin được bao nhiêu, bởi kỹ năng chế luyện đồ sắt của người Di vốn vô cùng kém cỏi, không những tốn nhiều thời gian mà sản lượng còn lại thấp, đa số binh khí rèn ra còn không dùng được, vì thế cho nên mới lén lút thu mua từ tay những người thương nhân Đại Diễn. Kiếm này của Hạ Hoài Linh vốn là đồ tốt, căn bản không phải là những thứ mà người Di có thể rèn ra được.

Thấy trong mắt đối phương chột lóe qua một tia chột dạ, sau lại tựa như bắt đầu sinh lòng hoài nghi, Chúc Vân Cảnh chột ra hiệu cho gia đình lấy tiền ra mua thanh kiếm, sau đó không hỏi thêm gì nữa, vừa cầm lấy thanh kiếm liền ra khỏi cửa.

Trong khách trạm, Chúc Vân Cảnh tỉ mỉ lau sạch thanh kiếm, trong con người đen láy như đang chứa đựng một cảm xúc gì đó sâu thẳm thẳm.

Đến giờ hội, một người gia đình trở về bẩm báo, nói rằng bọn họ vừa đi gặp lại cái người chưởng quỹ cửa tiệm đồ sắt kia, sau một hồi bức ép thì đối phương rốt cuộc cũng thừa nhận, thanh kiếm này là do gã nhặt được dưới vách núi gần chiến trường nơi quân Đại Diễn cùng người Ngọc Chân từng giao chiến.”

“Gã ta nói lúc nhặt kiếm không thấy ai, khi đó chỉ có thanh kiếm rơi ở dưới đất. Gã vừa nhìn biết đây là thanh kiếm tốt., cho nên liền lượm về treo trong tiệm bán, chuyện này chắc chắn không phải nói láo.”

Chúc Vân Cảnh lại cau mày: “Các người có bị bại lộ thân phận không?”

“Vẫn chưa bị bại lộ, thế nhưng cũng khiến chưởng quỹ kia sợ vỡ mật, khai nhận tất cả, gã kia chắc chắn chưa từng thấy hầu gia.”

Chúc Vân Cảnh nghe vậy chợt trầm giọng: “Vậy ngày mai chúng ta liền tới chỗ gã nói.”

Vừa qua sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ chỉ ăn xong bữa sáng liền tranh thủ sửa soạn, chuẩn bị ra khỏi thành.

Mới đi được nửa đường, trên đường đột nhiên giới nghiêm, nói là do tam vương gia đi ngang qua, cho nên mọi người phải né qua rìa đường chừa lối. Chúc Vân cảnh thấy vậy thầm nghĩ, cái tên Trần Bác giả cũng quá kiêu căng rồi, mà đúng dịp hắn cũng muốn nhìn thử xem đối phương hôm nay ra sao bèn ngừng lại, sau đó lùi ra sau đoàn người ở phía góc đường.

Bốn, năm con tuần mã bắt đầu xuất hiện trước đường đang gấp rút chạy qua, người cầm đầu trong đám là một nam nhân mặc trang

phục quý tộc, còn cưỡi trên con ngựa đen cao to, theo sau hần là bốn năm người thân binh với dáng vẻ hết sức uy phong.

Chúc Vân Cảnh lạnh lùng nhìn, trong lòng không khỏi có chút bất ngờ. Tướng mạo thật sự của tên Trần Bác giả này khá thô kệch, hoàn toàn không có chút nào giống với người Trần Bác lịch sự văn nhân mà hần giả dạng kia, ấy vậy mà trong suốt bao năm vẫn không một ai bên cạnh nhận ra, đây có thể khen ngợi tài dịch dung của hần đúng là trên cả tuyệt vời, xuất thần nhập quỷ.

Khi đối phương phóng ngựa đến chỗ Chúc Vân Cảnh, đột nhiên dần thả chậm tốc độ, mắt quay qua nhìn sang. Trên mặt Chúc Vân Cảnh giờ đây không có chút gì tỏ ra bối rối, vốn hần và thủ hạ bên cạnh đã dịch dung, thành ra tên Trần Bác giả này sẽ không thể nhận ra được.

Khi bốn mắt nhìn nhau, cái người Trần Bác giả dường như nhú mày, còn Chúc Vân Cảnh thì lại không chút biến sắc, mãi đến tận lúc đối phương đi xa, ánh mắt lúc này mới dần dần sầm xuống.

Gia đình bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở hần: “Thiếu gia, chúng ta vẫn nên mau chóng đi thôi.”

Chúc Vân Cảnh im lặng không đáp lời, mà chỉ nhìn về hướng Trần Bác giả đang dần dần đi xa, đến một lát sau, mới khẽ động đậy khoé môi lên tiếng: “Không cần vội, chúng ta nghỉ lại đây một ngày đi.”

Bốn người gia đình kia nghe xong cũng không biết thiếu gia nhà mình có dụng ý gì, thế nhưng Chúc Vân Cảnh đã kiên trì muốn ở lại, thì bọn họ cũng không làm gì được, bèn tìm một gian khách trọ trên con phố này nghỉ ngơi.

Trời chập tối, đang lúc bọn họ định đi dùng bữa, thì bỗng nhiên nghe thấy được một trận tiếng bước chân dồn dập ở dưới lầu, chợt nổi lên cảnh giác cầm lấy bảo kiếm đứng ở phía trước bảo vệ Chúc Vân Cảnh.

Cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy ra, bên ngoài lúc này có khoảng hơn mười người cầm lấy binh khí, trang phục bọn họ đang mặc giống y như đúc với trang phục của binh lính đi theo tùy tùng tam vương gia vào sáng sớm hôm nay.

Gia đình khẩn trương như gặp phải đại địch: “Các người là ai?”

Đám người kia không đáp trả câu nào, sau đó người dẫn đầu của bọn họ chợt phát tay, những người khác lập tức nghe hiệu lệnh tràn vào trong phòng. Ngay lúc mấy người gia đình định ra tay chống trả, thì Chúc Vân Cảnh bỗng nhiên lên tiếng: “Đừng chống trả, cứ đi theo bọn hắn đi.”

Nói xong, Chúc Vân Cảnh cùng bốn người gia đình được đưa vào trong xe ngựa đi tới vương phủ. Khi tới nơi, chỉ có một mình Chúc Vân Cảnh là bị dẫn tới một gian phòng trống không người. Chúc Vân Cảnh chợt quan sát bốn phía chung quanh, căn phòng này cực kỳ lộng lẫy, nội thất trang sức trong phòng cũng bật lên được điểm riêng của tộc Di, ngoài những thứ đó ra, còn một cặp sừng trâu treo trên tường đối diện cửa, nhìn qua cảm thấy vô cùng bắt mắt.

Chúc Vân Cảnh đi lên phía trước, giơ tay sờ lấy cặp sừng trâu, trong lòng cũng theo đó mà hứng thú không thôi. Chợt lúc này phía sau cửa vang lên một tiếng cọt kẹt bị đẩy ra đi vào, người kia dần thông thả rãi bước đi về phía hắn, tiếng cười khẽ vang lên hỏi ai kia: “Thích không?”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cửu Biệt Trùng Phùng

Vừa nghe được âm thanh, Chúc Vân Cảnh liền xoay người lại, lạnh lùng nhìn nam nhân có ánh mắt sáng quắc kia trước mặt mình. Tên Trần Bác giả khế nhướng mày, bên khoé môi cùng hàng lông mày đều lộ ra ý cười.

Cả hai cứ thế mà đối mặt nhìn nhau, một lát sau, Chúc Vân Cảnh bấu môi, xoay người tìm ghế ngồi xuống, rồi bưng chén trà lên: “Ta không quen nhìn bản mặt này của ngươi, khi nào gỡ ra xong rồi hẳn nói chuyện với ta.”

Cái người Trần Bác giả nghe vậy, bèn mỉm cười đi tới: “Gương mặt của ta bị gì à? Không phải nó rất ổn hay sao?”

Chúc Vân Cảnh giơ tay đẩy đối phương đang ngày một tiến gần tiến gần mình ra, lạnh nhạt nói: “Ngươi đương nhiên là thấy ổn rồi, có được gương mặt này ở đây làm vương gia không phải cực kỳ sung sướng hay sao? Phải chăng hiện giờ vui đến quên cả trời đất không nở lòng lòng trở về luôn đúng không? Hạ. Hoài. Linh!”

Nhìn thấy khoé mắt Chúc Vân Cảnh từ từ đỏ lên, Hạ Hoài Linh cũng không còn tâm trạng đâu để giỡn nữa, mà ngồi xổm xuống trước mặt đối phương, rồi nắm chặt lấy tay hắn: “Tước Nhi.....”

Chúc Vân Cảnh trừng mắt nhìn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi mau nói rõ cho ta!”

“Được, được, được, ta nói, người đừng vội.”

Người Trần Bác giả ở trước mặt Chúc Vân Cảnh quả thật chính là Hạ Hoài Linh, chuyện là vào ngay trận chiến cuối cùng, hẳn là do truy đuổi chủ soái có ý định trốn thoát mà chạy ra mấy chục dặm, sau đó khi cùng đối phương giao chiến không cẩn thận khiến cho cả người lẫn ngựa rơi xuống vách núi, lúc còn đang hôn mê thì bị đội buôn của người Ngọc Chân khiêng đi. Đám người Ngọc Chân trong số đó tất nhiên không một ai biết Hạ Hoài Linh là ai, chỉ thấy hắn mặc áo giáp tướng lĩnh của Đại Diễn, cho nên liền khiêng về hiến tặng cho vị tam vương gia cũng tức là Trần Bác giả vừa trở về nước cách đây không lâu,.

“Sau khi té xuống vách núi, ta liền hôn mê tận đến mấy ngày, khi tỉnh lại thì đầu óc vẫn còn đang trong cơn hỗn loạn, quên mất rất nhiều chuyện, thậm chí có một lần ta còn quên mất bản thân mình là ai, mà tên Trần Bác giả kia khi biết được chuyện ta mất trí nhớ, liền lập tức phái người giam giữ ta lại, có lẽ là đang nung nấu ý định lợi dụng ta để kiếm lợi từ Đại Diễn. Qua mấy ngày sau, may sao ta rốt cuộc cũng nhớ lại, cho nên liền tìm cơ hội ra tay giết chết người Trần Bác giả kia, song ta phát hiện ra một chuyện, đó là bên cạnh hắn còn có một cao thủ về thuật dịch dung, tay nghề cực kỳ thần thông kỳ diệu. Dưới sự bức ép của ta, cái người cao thủ kia cũng chấp nhận dịch dung ta thành Trần Bác giả, cuối cùng ta giả dạng hắn sống trong phủ này một khoảng thời gian.”

Hạ Hoài Linh bâng quơ nói cứ như mọi chuyện nhẹ như lông hồng, nhưng sự thật thì đương nhiên nào được dễ dàng trót lọt như vậy, mà bản thân hắn cũng cảm thấy không cần thiết nói mấy chuyện cừu tử nhất sinh, tránh cho khi không lại khiến Chúc Vân Cảnh lo lắng.

Nghe Hạ Hoài Linh giải thích, vẻ mặt Chúc Vân Cảnh càng tối tăm hơn: “Người đúng là to gan mà, chẳng lẽ người không sợ bị người khác phát hiện hay sao? Thân tính bên cạnh, hãn vương sao đây? Người cũng lừa được bọn họ sao?”

Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Tên Trần Bác giả ở Đại Diễn tận ba, bốn năm trời, nay vừa mới trở về, cho nên dù tính tình có thay đổi ra làm sao, thì cũng không lấy làm lạ gì. Những thân tín theo hãn tới Đại Diễn đều đã bỏ mạng hết rồi, còn cái người cao thủ sau khi dịch dung cho ta cũng bị ta tự tay giết chết, đến mức hiện tại không phải là người trong phủ còn không nhận ra được hay sao? Về hãn vương thì càng không cần lo, gã ta suốt ngày uống rượu mua vui không màng đến quốc sự, quyền lực hiện tại đều nằm trong tay nhị vương gia, mà người vương gia này khi lĩnh binh xuất chinh bị thương nặng phải chặt vật từ tiền tuyến trốn về, bây giờ vẫn còn đang nằm không động đậy được.”

Tuy tên Trần Bác kia là một vương gia, thế nhưng từ khi lập công từ Đại Diễn trở về cũng không còn bao nhiêu sức ảnh hưởng nữa. Kỳ thực chuyện dân chúng bàn tán trên phố nói hãn có năng lực tranh ngôi vị hãn vương là không hề đúng, bởi nếu hãn thật sự có thì đã không liều mạng đi làm mật thám ở Đại Diễn suốt bao năm. Hạ Hoài Linh giả trang hãn đã hơn hai mươi ngày, trong khoảng thời gian này cũng không phải không có người sinh lòng hoài nghi, chỉ là những người nghi ngờ đều bị hãn cho người ngầm bí mật quan sát tình hình rồi xử lý trước một bước.

Chúc Vân Cảnh nói: “Vì thế cho nên chuyện người nhất định phải giả trang thành hãn ở lại đây là định làm cái gì? Lúc trước người đã đồng ý với ta những gì còn nhớ rõ không? Người hứa sẽ không mạo hiểm nữa, vậy hiện tại người đang làm cái gì đây?”

Hạ Hoài Linh than thở: “Ta vốn cũng không nghĩ tới, chỉ là dù sao cũng bị bọn họ đẩy tới đây, nếu không thu về chút lợi cho mình chẳng phải tiếc lắm hay sao? Ta cũng đã thu thập đầy đủ bằng chứng chứng minh mấy tên quan trong triều cầu kết với tên Trần Bác giả này rồi, còn hỏi thăm được chút chi tiết cụ thể về việc người Ngọc Chân hợp tác với người phiên bang, vốn định mấy hôm nữa sẽ rời đi, chỉ là không ngờ tới người sẽ tìm tới nơi này.”

Ban ngày khi Hạ Hoài Linh nhìn thấy Chúc Vân Cảnh ở trên đường cái, hần quả thật vừa bất ngờ cũng như vui mừng, sau đó liền phái người tới đưa đối phương về đây chứ không yên tâm để lưu lạc bên ngoài. Hần thật sự không hề nghĩ tới chuyện Chúc Vân Cảnh sẽ tự mình đến đây tìm mình, cũng như việc chỉ cần quan sát một tí đã có thể nhận ra người vốn đang dịch dung như hần.

Chúc Vân Cảnh vẫn có chút không thoải mái trong lòng, một tháng qua thực tâm hần vô cùng cảm thấy lo lắng sợ hãi, thế nhưng vẫn cố gắng không biểu hiện ra, kết quả Hạ Hoài Linh lại ở đây làm một vương gia an nhà tự tại, kêu hần làm sao có thể dịu dàng nhỏ nhẹ được đây.

“Nếu như ta không tìm đến, thì e là người chắc cũng tiếp tục chơi cái trò giả trang vương gia tiểu quốc Man Di đến nghiện phải không? Đi xuất hành còn phải kêu người ta nhường đường cho, cảm thấy uy phong lắm đúng không.”

Hạ Hoài Linh tất nhiên là khẳng định chối bỏ: “Sao có thể chứ, ta vốn vừa có thể lại có con, có điền mới ở cái nơi nhỏ xíu ngọt ngào này làm một vương gia khắp nơi bị người ta áp chế. Ta quả thật định hai ngày nữa sẽ rời đi, thật sự không lừa người.”

“A.”

“Tức nhi..”

Chúc Vân Cảnh khẽ há hốc mồm, lúc này Hạ Hoài Linh đang cúi đầu, nắm tay hắn lên, rồi đặt lên ngón tay một nụ hôn. Chờ đến khi Hạ Hoài Linh tiến đến sát, Chúc Vân Cảnh đẩy mặt đối phương ra lần hai, ra vẻ ghét bỏ nói: “Đừng dùng khuôn mặt này hôn ta, cách xa ta chút.”

Hạ Hoài Linh: “...”

Rõ ràng người cũng dịch dung mà, quả nhiên không có lý lẽ gì cả...

Chúc Vân Cảnh cau mày nói: “Thế sao người lại nhận ra ta?”

Hạ Hoài Linh cười cười hỏi ngược lại: “Người thì sao?”

Chúc Vân Cảnh chỉ là đơn giản sửa lại chút ngũ quan, còn Hạ Hoài Linh thì lại thay đổi hẳn thành một người khác, mà người kia còn là cái tên Trần Bác giả, thành thử ra việc Chúc Vân Cảnh có thể nhận ra được, cũng khiến người ta cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Chúc Vân Cảnh nhìn đối phương với vẻ mặt không sao tả được, đến gần một hồi thật lâu sau mới nói: “... Chỉ có người là dùng ánh mắt ấy nhìn ta.”

Vốn người Trần Bác giả kia cũng có thân hình xấp xỉ Hạ Hoài Linh, vừa mới bắt đầu Chúc Vân Cảnh cũng không chú ý mấy, mãi đến tận khi Hạ Hoài Linh nhìn sang, điều đối phương trước tiên làm chính là tìm xem Chúc Vân Cảnh ở đâu. Chúc Vân Cảnh phát hiện ra được chính là vào ngay cái lúc nhìn thấy ý cười cùng sự bồn chồn loé qua trong mắt đối phương, mà trên thế gian này cũng chỉ có duy nhất một mình Hạ Hoài Linh mới dùng ánh mắt ám muội khiến bản

thân vừa thấy xấu hổ cũng như chán ghét không thôi kia mà nhìn hấn. Vì lẽ đó, Chúc Vân Cảnh liền lập tức xác định đây là Hạ Hoài Linh, cho nên về sau mới chọn cách không chống cự bó tay chịu trói đến nơi này.

Hạ Hoài Linh nhướng mày hỏi lại: “Thật sao?”

Còn về việc Hạ Hoài Linh làm sao nhận ra Chúc Vân Cảnh, có lẽ nên nói là do tình cảm đã quá chín muồi, thành ra cho dù dung mạo đối phương có thay đổi cỡ nào đứng trong đám đông, thì Hạ Hoài Linh chỉ cần nhìn một chút liền nhận ra được.

Chúc Vân Cảnh cũng ngại ngùng không muốn tiếp tục đề tài này, bèn chuyển đề tài: “Khi nào thì chúng ta đi đây?”

“Đêm mai.”

“Vì sao còn phải chờ đến ngày mai? Đêm nay không thể đi được sao?”

Hạ Hoài Linh nói: “Ngày mai ta còn phải đi một chuyến vào vương cung, còn chút chuyện cần làm.”

Chúc Vân Cảnh cũng lười hỏi lại chuyện gì, Hạ Hoài Linh dẫu sao cũng dự định hết cả rồi, cho dù có nguy hiểm thì hấn nhất định cũng sẽ nguyên vẹn đi ra.

Bóng đêm dần chìm sâu, Chúc Vân Cảnh ngáp liên tục, tâm trạng căng thẳng bao ngày qua cũng ổn định lại, thay vào đó là sự uể oải mệt mỏi. Suốt một tháng nay, hấn quả thật vô cùng mệt mỏi, hiện tại bây giờ Hạ Hoài Linh hoàn hảo không hề bị gì đứng trước mặt, thì cho dù bộ mặt kia đúng thật là có thể làm cho người ta chán ghét

chút, nhưng vẫn xem như trong lòng Chúc Vân Cảnh cũng được chút an ủi.

Hạ Hoài Linh ôm đổi phươg vào trong phòng, sau đó phái người tới đưa thau nước. Khi nước được đưa tới gian ngoài, Hạ Hoài Linh liền tự mình đưa vào phòng, để cho Chúc Vân Cảnh rửa mặt. Chúc Vân Cảnh ban nầy vừa mới nghe được Hạ Hoài nói chuyện vô cùng trôi chảy trao đổi với hạ nhân vương phủ kia, thành ra lúc này hết sức tò mò: “Người biết ngôn ngữ người Di sao?”

Bản thân hắn có thể nghe hiểu được một ít ngôn ngữ người Di, thế nhưng chỉ biết nghe mà không biết nói, vậy mà Hạ Hoài Linh giao lưu với người Di hoàn toàn không có chút chượng ngại nào, ngay cả khẩu âm cũng mô phỏng giống đến trăm phần trăm, bởi nếu nói không được, thì chắc chắn hắn sẽ không thể giả dạng thành tam vương gia.

Hạ Hoài Linh giải thích: “Lúc trước ta cầm binh chinh chiến ở quan ngoại năm năm, trong khoảng thời gian này do bản thân muốn học cho nên nhanh chóng đã học xong, bởi vì học được sẽ đảm bảo không xảy ra sơ sót nào, chỉ là hiện tại ít khi dùng đến.”

Chúc Vân Cảnh bỗng dưng cảm giác mình đang hỏi một vấn đề ngu xuẩn, liền nhanh chóng thay đổi đề tài: “Người phái người bắt ta tới đây, không sợ những thủ hạ kia sẽ hoài nghi hay sao?”

“Này thì là gì chứ, tên Trần Bác giả kia tốt xấu gì cũng là một vương gia, hiện tại chỉ muốn trắng trợn cướp đoạt một người dân nam về, thì chẳng lẽ bọn họ lại xen vào hay sao? “, Hạ Hoài Linh cười nói như chuyện hiển nhiên.

Chúc Vân Cảnh: “....”

Chúc Vân Cảnh không đáp lại lời ai kia, mà chỉ nằm lên giường xoay lưng qua, bộ dạng không thèm để ý tới Hạ Hoài Linh nữa. Một lúc sau, ánh nến trong phòng cũng được dập tắt, kể đó là một trận tiếng động sột soạt vang lên từ phía sau. Hạ Hoài Linh từ từ tiến tới gần, ôm lấy eo Chúc Vân Cảnh, Chúc Vân Cảnh theo đó sát sát người qua.

Hạ Hoài Linh khẽ cười, rồi nắm lấy tay đối phương nhẹ nhàng vuốt ve: “Tức nhi, lâu như vậy, người có nhớ ta không?”

“... Sao người cứ để ý tới mấy chuyện này vậy?”

“Bộ chuyện này không thể để ý được sao?” Hạ Hoài Linh trơ trơ mặt ra hỏi ngược lại hắn.

Chúc Vân Cảnh không đáp, sau một hồi im lặng, mới chịu lên tiếng: “Nguyên Bảo rất nhớ người.”

“Thế còn cha của Nguyên Bảo thì sao?” Hạ Hoài Linh vẫn không buông tha.

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại: “Phụ thân của Nguyên Bảo ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt không có chút tin tức nào, ai muốn nhớ hắn.”

Hạ Hoài Linh cười cười dán môi mình lên sau gáy Chúc Vân Cảnh, thả nhẹ âm thanh: “Tính tình nhỏ mọn như vậy sao? Ta không phải cố ý không báo bình an cho người, chỉ là ở đây ta không tìm được người nào đủ tin cậy để gửi thư đi báo tin. Chỉ lần này thôi, lần sau ta không viện lý do này nữa có được không?”

“Người còn muốn có lần sau?” Chúc Vân Cảnh cắn răng nói, “Nếu như lại có lần sau, thì người dứt khoát đừng trở về nữa.”

Trong lòng Hạ Hoài Linh dĩ nhiên biết được Chúc Vân Cảnh bởi vì lo lắng nên mới tức giận như vậy, cho nên cũng không định tính toán gì với đối phương, mà chỉ giơ tay nắm lấy cằm Chúc Vân Cảnh xoay qua, rồi hôn lên đó.

Chúc Vân Cảnh đẩy hẳn: “Đã nói đừng hôn mà...”

“Ở trong cảnh tối lửa tắt đèn cũng không thể được luôn hay sao?” Hạ Hoài Linh nói là nói vậy, nhưng trong lòng cực kỳ vui vẻ, bởi chí ít là Chúc Vân Cảnh yêu gương mặt thật của hắn.

Chúc Vân Cảnh hừ hừ vài câu cũng mặc cho đối phương làm gì thì thì làm, dù sao cũng là trong đêm tối không nhìn thấy rõ được.

Tiếng nước nhơm nhớp vang vọng được phóng đại ra mấy lần trong màn đêm yên tĩnh, lúc này Chúc Vân Cảnh chợt giơ chân ma sát lên chỗ nào đó của Hạ Hoài Linh, đoạn thở gấp nói: “Đừng hôn...”

Cả hai quần quýt giằng co môi lưỡi suốt một hồi mới bịn rịn tách rời, Hạ Hoài Linh lui ra khỏi môi Chúc Vân Cảnh, sau đó lại chạm khẽ vài lần rồi thôi. Trong vương phủ này tuyệt đối không phải nơi an toàn gì, bọn họ đương nhiên sẽ ở không chỗ này mà làm những chuyện khác.

Hạ Hoài Linh xoa xoa eo Chúc Vân Cảnh, rồi giúp đối phương kéo chăn lên: “Người ngủ đi.”

“Vậy còn người?”

“Ta chớp mắt một tí là được, không thể ngủ quá say.”

Chúc Vân Cảnh lúc này đã mơ mơ màng màng, nghe ai kia nói vậy khẽ gật đầu, trước khi ngủ thiếp đi còn lầm bầm một câu: “Cha của Nguyên cũng rất nhớ”, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Hạ Hoài Linh nghe xong hơi rung động, bèn khẽ cười cúi đầu đặt một nụ hôn lên gò má đối phương.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chạy Thoát

Ban đêm, Chúc Vân Cảnh mặc nguyên trang phục nằm trên giường chớp mắt nghỉ ngơi, Hạ Hoài Linh không ở đây, thành ra hẳn cũng không dám ngủ thiếp đi.

Gian ngoài lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng cửa phòng đóng mở vô cùng nhỏ, kế đó là một trận bước chân khe khẽ đi tới. Chúc Vân Cảnh đang đưa lưng về phía bên ngoài, nghe được chuỗi âm thanh kia, liền lặng lẽ nắm chặt dao găm giấu ở trong chăn.

Thân thể người kia còn mang chút lạnh lẽo bao phủ tới, ngay lúc Chúc Vân Cảnh đang định ra tay, thì thanh âm Hạ Hoài Linh chợt vang lên bên tai hẳn: “Là ta, Tước nhi.”

Chúc Vân Cảnh thở phào nhẹ nhõm, rồi xoay người lại. Hạ Hoài Linh nắm lấy tay đối phương khẽ thấp giọng nhắc nhở hẳn: “Mau chóng thu dọn, chúng ta đi bây giờ.”

Hôm nay khi trời vừa mới sáng Hạ Hoài Linh đã lục tục đi ra ngoài, hiện tại qua giờ tý* đối phương mới trở về, thành ra Chúc Vân Cảnh vẫn chưa kịp hỏi hẳn rốt cuộc đã làm cái gì. Chúc Vân Cảnh nghe vậy cũng ngồi dậy, Hạ Hoài Linh phủ thêm một áo khoác chắn gió cho đối phương xong, liền nắm tay hẳn nhẹ nhàng ra khỏi cửa.

— chín tới mười một giờ sáng.

Bên ngoài Hạ Hoài Linh đã sắp xếp xong xuôi từ lâu, hiện tại đang có một gia đình đang lái xe ngựa đứng ở cửa bên vương phủ chờ bọn hắn.

Lúc này cửa thành chưa mở, cho nên sau khi xe ngựa chạy khỏi vương thành liền dừng ở một ngôi nhà nhỏ khá tầm thường trong một con hẻm ở phía tây cửa thành. Hạ Hoài Linh nhỏ giọng nói với Chúc Vân Cảnh: “Cửa thành giờ dần canh năm sẽ mở, bây giờ chúng ta tạm thời chờ ở đây.”

Tòa nhà này là do lúc sáng Hạ Hoài Linh gọi gia đình đi thuê cho bọn họ có chỗ đặt chân tạm. Hai người gia đình khác cũng ở nơi này đợi sẵn từ trước, người còn lại thì tranh thủ khi cửa thành còn mở rời đi trước, sau đó sẽ chờ ở ngoài thành tiếp ứng bọn họ.

Sau khi vào cửa, bọn họ vẫn mặc nguyên trang phục nằm trên giường nghỉ ngơi, Chúc Vân Cảnh ngửi được trên người Hạ Hoài Linh dường như có thoang thoảng mùi máu tanh bèn cau mày thắc mắc: “Người vào vương cung người Di giết người hay sao?”

Hạ Hoài Linh hững hờ nói, “Giết hãn vương của bọn họ.”

Chúc Vân Cảnh hết sức kinh ngạc: “Người đang ở trong vương cung mà lại dám đi giết hãn vương của bọn họ? Thế sao người trốn ra được?”

“Cũng do may mắn thôi.” Hạ Hoài Linh bắt đầu kể cho Chúc Vân Cảnh nghe, chuyện là hôm nay trong vương cung tổ chức một buổi tiệc rượu, vốn Hạ Hoài Linh ban đầu chỉ định tìm cơ hội lén lút đi vào tầm cung hãn vương ăn trộm mấy tấm thư hàm bí mật qua lại giữa gã cùng mấy người phiên ban mà thôi, nào có ngờ đâu cái tên hãn vương uống đến say bí tỉ kia lại đột nhiên trở về, sau đó hãn núp

trong bóng tối nhìn hết một hồi đông cung sống giữa gã cùng người
thê thiếp, đến khi bản thân bị phát hiện, liền dứt khoát xuống tay giết
chết.

“Này cũng may là khi hãn vương đang giao hoan tận tình tửu sắc
không cho phép bất cứ ai đi vào, cho nên ta mới có thể ra tay, Nếu
như trước khi trời sáng mà vẫn chưa có ai phát hiện ra chuyện gã
chết trong đông cung, thì chúng ta có thể thuận lợi ra khỏi thành.”

Chúc Vân Cảnh nói: “Nếu người nắm giữ triều đình là Nhị vương
gia, vậy thì người giết hãn vương cũng coi như vô ích, trái lại còn
khiến cho tên kia còn dễ dàng leo lên vị trí Hãn vị sớm nữa.”

Hạ Hoài Linh cười nói: “Vậy cũng không hãn, tuy hãn vương nhìn
qua đàn độn ngu si không màng triều chính, thế nhưng uy tín từ khi
còn trẻ vẫn còn, đại thần ủng hộ gã không hề ít. Cái người nhị
vương gia kia thì lại hành động hung ác, tuy có dũng nhưng không
có mưu, kỳ thực có rất nhiều người không vừa mắt hãn, e là sau này
nước ngọc Chân khó mà thái bình.”

Nói tóm lại, chỉ cần có thể gây thêm phiền phức cho bọn người Di
này cũng coi như thành công tốt đẹp rồi. Chúc Vân Cảnh lúc này gật
gật đầu, rồi không hỏi thêm gì nữa. Hạ Hoài Linh liếc mắt nhìn bóng
đêm đen kịt ở bên ngoài, bèn vỗ nhẹ eo đối phương lên tiếng: “Còn
sớm, người ngủ thêm một lát đi, khi nào tới lúc đi ta gọi người.”

Chúc Vân Cảnh hiện tại cũng không buồn ngủ, bèn thuận miệng
nhắc tới những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian qua cho đối
phương nghe. Buổi tối hôm qua hãn được đưa vào vương phủ, đến
sáng thì Hạ Hoài Linh đi xử lý chút chuyện, mãi tận khi trời chập tối
mới trở về, thành ra bọn họ vẫn chưa có cơ hội ngồi xuống trò
chuyện tới những vấn đề này. Kỳ thực mấy chuyện đánh trận không

có gì quá đáng nói, cũng từng nói qua hết ở trong thư, đúng là Chúc Vân Cảnh sợ hấn phân tâm, cho nên vẫn chưa nói mấy tin tức kia cho hấn nghe.

“Người biết.. chuyện Hạ gia chưa?”

Hạ Hoài Linh khẽ than thở: “Ta có biết chuyện bọn họ tạo phản bị xử tội chém đầu cả nhà, tiểu đệ đã sớm viết thư kể rõ ngọn ngành đầu đuôi báo cho ta rồi.”

Chúc Vân Cảnh nhất thời không biết nên nói mới tốt, mặc dù mối quan hệ giữa Hạ Hoài Linh và nhị thúc và tổ phụ của hấn không mấy hòa thuận, thế nhưng bọn họ vẫn là người thân của hấn, hiện tại bọn họ cùng Chúc Vân Tuần vì mưu phản mà bị xử tử toàn gia, người tố giác còn là đệ đệ, e là có là ai cũng khó mà thờ ơ không đau lòng.

Hạ Hoài Linh nói: “Tiểu đệ làm vậy cũng không hề sai gì, vừa vì trung thành cũng là vì bảo vệ an toàn cho người nhà, nếu không có hấn, thì ta chỉ e là phủ Định Viễn hầu cũng khó thoát một kiếp.”

Trong mắt Chúc Vân Cảnh chợt hiện ra một ý muốn nói lại thôi: “.. Người có thể nghĩ thông suốt như vậy là được rồi.”

Hạ Hoài Linh nắm cằm của hấn: “Tước nhi, có phải người còn chuyện gì chưa nói phải không?”

Chúc Vân Cảnh nhìn Hạ Hoài Linh, trong đôi mắt giờ đây lờ mờ không rõ cay đắng nói: “Dù A Tuyên trong thư không nói rõ, thế nhưng nhìn ý tứ từng dòng chữ của hấn thì suy ra được chuyện bề hạ đường như đã biết chuyện ta còn sống sót.”

Hạ Hoài Linh lập tức cảm thấy kinh ngạc: “Sao hán lại biết được chuyện này?”

“Trong binh lính ở Quỳnh Quan có hơn ba mươi người đến từ kinh thành, có lẽ một trong bọn họ phát hiện ra ta, hoặc cũng có lẽ người đã phát hiện ra từ sớm cũng nên...” Chúc Vân Cảnh chột lắc đầu, lúc trước hán chọn dùng cái tên Tạ Tịch Tước này cũng đủ thấy mình cực kỳ gan to, tuy hán gạt được người khác, nhưng lại lừa chính mình, trong lòng hán vốn dĩ ngày từ đầu vẫn còn áp ủ chút tâm tư chờ mong hoàng đế biết được chuyện mình còn sống.

Chắc do có lẽ từ sâu tận trong đáy lòng của Chúc Vân Cảnh, vẫn không hề tin phụ hoàng sẽ tuyệt tình với mình đến mức như vậy. Kết quả đúng như những gì Chúc Vân Cảnh nghĩ, Chiêu Dương đế sau khi biết được ít ra cũng không đuổi tận giết tuyệt hán, nhưng đối phương có vẻ như vẫn khó mà tiếp thu được chân tướng này.

Hạ Hoài Linh nói: “Bệ hạ biết người bị người khác vu oan cũng như chuyện người còn sống, vậy.. Vậy người có phản ứng gì?”

Chúc Vân Cảnh nở nụ cười tự giễu: “Còn có thể làm sao được cơ chứ? Ta đã là một người chết, chẳng lẽ lại có thể khởi tử hoàn sinh trở lại tiếp tục làm hoàng thái tử hay sao?”

Chuyện không thể trở lại chốn kinh thành kia, vốn cũng không làm hán tiếc nuối mấy, chỉ là hán không thể ngờ tới, nguyên nhân khiến hán không thể trở về, chỉ vì để dọn đường cho người kia.

Mấy tin tức đồn thổi về mối quan hệ giữa hoàng đế và thế tử An Nhạc hầu vốn đã xuất hiện từ trước, mà Chúc Vân Cảnh khi đó còn tưởng rằng cho dù những lời kia là sự thật, thì một đứa con riêng sẽ không thể nào đủ độ uy hiếp với Chúc Vân Tuyên, hiện tại mới chợt

hiểu rõ, đừng nói là Chúc Vân Tuyên, mà ngay cả địa vị của hắn trong lòng hoàng đế cũng không tài nào so được với người kia.

Những chuyện này cũng không khó đoán mấy, tuy rằng Chúc Vân Tuyên chỉ viết đôi ba dòng, không nói kỹ càng trong thư, thế nhưng hắn biết rõ Chúc Vân Cảnh có thể đoán ra được suy nghĩ của mình.

So với chuyện hoàng đế định tội hắn làm phản ban chết cho hắn, thì chân tướng này càng đã kích trí mạng Chúc Vân Cảnh hơn, thế nhưng cũng may là bên cạnh hắn giờ đây còn có Hạ Hoài Linh cùng Nguyên Bảo.

Hạ Hoài Linh cũng không nghĩ hề nghĩ đến chân tướng lại đi đến bước này, nhất thời thần thức không thôi, đồng thời càng đau lòng cho Chúc Vân Cảnh. Lúc trước, ai mà không biết hoàng đế cương chiều dung túng hết mực với thái tử, thành ra mới khiến thái tử trở thành con người kiêu ngạo đánh đá như thế kia. Thế nhưng cũng chẳng có có thể ngờ được, rằng hoàng đế lại vì một người nhi tử khác, nói chính xác hơn là một đứa con riêng, mà tự tay ban chết Chúc Vân Cảnh.

Dù cho Chúc Vân Cảnh có muôn vàn sai, hay là người ta có thể không rõ ràng tình cảm mà hắn dành cho hoàng đế, thế nhưng Hạ Hoài Linh vẫn có thể nhìn ra.

Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại, sau một hồi yên tĩnh, lại thoáng bật ra một tiếng cười nhạt: "Người phí hết bao nhiêu tâm tư cũng vì đứa con riêng này, đầu tiên là phế đi vị trí thái tử của ta, sau đó nhổ bỏ hết những đối thủ khác, hiện tại còn đặc biệt chuẩn bị một con rối diễn màn kịch che chở cho hắn nữa. Một khi đã chu đáo tận tâm tới

mức như thế, thì chỉ có thể là do đứa con riêng này do người tự mình sinh ra mà thôi.”

Không trách Chúc Vân Cảnh sao lại nghĩ như vậy, nếu đổi lại là hấn, thì hấn cũng muốn đem những thứ tốt nhất cho Nguyên Bảo. Nếu đã nói thế thì chẳng lẽ mười mấy năm qua đều là Chiêu Dương để tự tay nuôi lớn hấn sao?

Hạ Hoài Linh khàn giọng ho một tiếng: “Người như bộ hạ.. chắc sẽ không đâu.”

Hoàng đế tâm tư thâm trầm, hỉ nộ vô thường, tự mình sinh con? Sao có thể được chứ...

Chúc Vân Cảnh liếc mắt liếc nhìn về phía đối phương: “Lỡ như có nỗi khổ tâm gì đó trong lòng không thể nói thì sao? Bộ người cho rằng lúc trước ta là sẵn lòng chịu sinh Nguyên Bảo ra?”

Hạ Hoài Linh cũng không muốn cùng hấn tranh luận chuyện này, bèn nắm chặt tay trấn an ai kia: “Tước nhi, chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi, không cần bận tâm quá mức vậy, hà tất chi phải nhớ làm bản thân mình không thoải mái đúng không?”

Chúc Vân Cảnh không còn tâm trạng đâu vui cười nói tiếp, về mặt lúc này cũng chợt trầm xuống: “Quên đi, người nói đúng, bận tâm quá cũng chỉ chuốc lấy buồn phiền cho mình.”

Dù sao mọi chuyện cũng không thể trở về nữa, cha con hai người sợ là kiếp này cũng không còn duyên gặp lại. Tình cảm cha con đã tận, hà có gì phải hoài niệm mãi không quên.

Nói chuyện một hồi, về sau cả hai ai nấy cũng mơ mơ màng màng chớp mắt ngủ thiếp đi, khi qua đến giờ dần, gia đình liền tới

gõ cửa nhắc nhở bọn họ, đồng thời còn bấm báo lại trên đường ở bên ngoài kia đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh, hiện tại đang lục soát từng nhà, thành ra cửa thành dường như tạm thời sẽ không mở.

Chắc hẳn là bởi vì bên vương cung kia đã phát hiện chuyện hãn vương bị giết rồi, mà tam vương gia do Hạ Hoài Linh giả trang lại biến mất vào lúc này, cho nên đối tượng đang bị truy tìm không ai khác ngoài hãn.

Chúc Vân Cảnh nói: “Sớm biết như vậy thì chi bằng cứ tạm thời ở lại vương phủ này cho rồi.”

Hạ Hoài Linh lắc đầu: “Ta là người cuối cùng rời khỏi vương cung, cho nên căn bản đã là kẻ bị tình nghi nhiều nhất, hiện tại cho dù chúng ta không đi, thì bọn họ cũng sẽ nghi ngờ ta, đến lúc đó càng khó mà thoát thân được.”

“Hiện tại phải làm sao?”

“Không cần hoảng hốt.”

Đám quan binh đi đến phá cửa xông vào tòa nhà này là vào lúc trời vừa rạng sáng. Lúc bấy giờ, mấy người gia đình bày trò giả vờ ngăn cản bọn họ vài lần, sau cùng mới để cho người vào. Khi cánh cửa gian phòng chính bị một cú đập đá văng, thì hai người đang quần quýt với nhau sau tấm màn kia cũng đột nhiên dừng động tác. Tên thủ lĩnh lúc này đi tới dùng thanh kiếm khều tấm màn ra, bên phía Hạ Hoài Linh đồng thời phản ứng nhanh nhạy kéo chặn khoắc lên đôi vai trần của Chúc Vân Cảnh, rồi để cho Chúc Vân Cảnh nằm úp mặt vào trong lòng ngực hãn ra vẻ ngượng ngùng không dám ngẩng đầu, sau đó tiếp tục ngồi ở chỗ cũ mà thở hổn hển.

Tên thủ lĩnh nhìn thấy cảnh tượng đót mắt, chợt ngậy người ra một lúc, kể đó mới lớn tiếng hỏi: “Nơi này chỉ có hai người các người thôi sao? Các người đang làm gì? Có nhìn thấy kẻ khả nghi nào đi vào đây không?”

Hạ Hoài Linh cau mày nói: “Trong phòng này chỉ có ta cùng phu nhân, các người xông vào như vậy, sau này ta và phu nhân sao dám gặp mặt ai đây?”

Gia đình theo tới cũng tỏ vẻ sốt ruột hỏi: “Quan gia, rốt cuộc các vị muốn tìm ai? Chúng ta là kinh thương mới tới nơi này, hiện tại chỉ thuê tạm gian nhà này để ở một thời gian mà thôi, thật sự không thấy có kẻ khả nghi nào, mấy vị hùng hổ xông vào như vậy thật sự là...”

Người kia bỗng chốc liếc mắt nhìn vị tiểu nương tử đang nằm trong lòng Hạ Hoài Linh run rẩy không ngừng kia, sau đó quan sát nhìn kỹ Hạ Hoài Linh thêm mấy lần. Ban nãy Hạ Hoài Linh đã được gia đình dịch dung lại, cái gương mặt mới này hoàn toàn không có chút nào giống với tên Trần Bác giả.

Những tên quân binh khác cũng lật tung những gian phòng còn lại trong nhà, quả thực không hề phát hiện điểm nào khả nghi. Tên thủ lĩnh kia thấy vậy chỉ đành bĩu môi, rồi dẫn binh lính sang căn nhà tiếp theo lục soát.

Sau khi đợi những tiếng bước chân kia dần dần đi xa xong, Chúc Vân Cảnh mới ngồi dậy từ trong lòng Hạ Hoài Linh, ra vẻ tức giận đẩy hẳn một hồi: “Như vậy có thể lừa được sao?”

Hạ Hoài Linh cười cợt: “Chúng ta trốn đông nấp tây, ai sẽ nhớ kỹ mấy chuyện này, yên tâm, bọn họ sẽ không trở lại đâu.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tân Cựu Giao Thế

Ba năm sau.

Nguyên Bảo ở bên ngoài bỗng chạy hồng hộc vào bên trong phòng, sau đó tỏ ra vô cùng phấn khởi ầm ĩ cả lên: “Có tuyết rồi! Có tuyết rồi! Cha ơi có tuyết rồi!”

Chúc Vân Cảnh cau mày đặt quyển sách trên tay xuống, rồi ôm lấy nhóc con đang bò lên giường nhào về phía mình hết sức tức giận dạy bảo một phen: “Chỉ có tuyết thôi làm gì hưng phấn đến như vậy? Bộ người chưa từng nhìn thấy tuyết rơi hay sao? Lớn đầu thế này rồi mà suốt ngày loi choi không có chút quy củ nào cả.”

Nguyên Bảo không hề để ý gì tới lời dạy của cha mình, mà chỉ lo giơ tay chop lấy đĩa điểm tâm, gặm đến miệng dính đầy vụn bánh, khi đó mới mở to cặp mắt sáng lấp lánh nhìn cha: “Khi nào phụ thân về ạ? Với cả khi nào thì con có thể cùng phụ thân đến quân doanh nữa?”

Chúc Vân Cảnh nghe xong cảm thấy nhức đầu không thôi, tuy rằng hẳn biết trẻ con hoạt bát hiếu động là một chuyện tốt, thế nhưng con trai mình quá mức hiếu động hăng hái, suốt ngày chỉ lo mấy chuyện đánh đánh giết giết, đã thế khi đến quân doanh còn có thể gây ồn ào ầm ĩ thì sao có thể coi là tốt được. Chúc Vân Cảnh dùng ngón tay chọt chọt đầu con trai: “Đúng là nhóc con phụ bạc mà, cha người ta nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn người, còn phụ thân

người cả ngày không thấy bóng người đâu, thế mà người lại nhớ mỗi mình hần.”

“Con thích cha nhất luôn!” Nguyên Bảo cạ cạ cái đầu tròn vo của mình vào ngực Chúc Vân Cảnh lấy lòng, thế nhưng ai kia chỉ chú ý tới chuyện, nhóc con này đã lau miệng sạch sẽ chưa mà thôi?

Ở bên ngoài chơi mệt, sau đó ăn no một trận, cuối cùng lúc này Nguyên Bảo mới chịu yên tĩnh nằm trên giường nhanh chóng ngủ thiếp đi. Chúc Vân Cảnh thấy vậy liền lấy chăn đắp kín lại cho cậu nhóc, rồi nhẹ nhàng xoa xoa bụng giúp con trai mình.

Tuyết ở bên ngoài cửa sổ cứ rơi triền miên không ngớt, giờ đây đã bao phủ kín sân. Chúc Vân Cảnh nhìn một hồi, vừa nghĩ đến chuyện không biết hôm nay Hạ Hoài có trở về hay không, tâm trạng luôn trở nên có chút lo lắng bất an không sao nói rõ được.

Năm đó sau khi bọn họ quay về từ nước Ngọc Chân, Hạ Hoài Linh liền trình toàn bộ mọi chuyện lên triều, tiếp theo đó lại có thêm một tốp người mới phải chịu tội vì đã cấu kết người Di tư thông với địch phản quốc. Sau một chuỗi tháng ngày liên tục phải xử trí những chuyện này, thì cuối cùng Chiêu Dương đế cũng chịu hạ chỉ không tiếp nhận những toan tính xưng thần của người Di nữa, mà ra lệnh Hạ Hoài Linh dẫn binh xuất quan lần hai, nhằm diệt trừ tận gốc tránh cho tai họa về sau.

Vì thế cho nên suốt ba năm nay, Hạ Hoài Linh vẫn luôn ở bên ngoài chinh chiến, đối phương gần như đã đi hết Bắc Di, còn từng giao thủ vài lần với người phiên bang, mãi cho đến hơn ba tháng trước, mọi chuyện rốt cuộc mới xong xuôi, cho nên cũng về lại Quỳnh Quan.

Nguyên Bảo hiện tại đã hơn bốn tuổi, mấy năm qua cậu nhóc cũng không được gặp Hạ Hoài Linh bao nhiêu lần, thành ra khi Hạ Hoài Linh về được nửa tháng thì hai cha con vẫn còn chút xa lạ nhau. Về sau nhờ Hạ Hoài Linh thường dẫn nhóc đến quán doanh chơi vài lần, khiến cho đứa con trai ngốc này đầy mặt trầm trồ thích thú nhớ mãi, cho nên liền đi theo Hạ Hoài Linh cưỡi ngựa bắn tên, cuối cùng hai cha con ngày một trở nên thân thiết, Hạ Hoài Linh cũng bởi thế mà đặc ý suốt một thời gian.

Hôm nay là ngày Hạ Hoài Linh trở về từ quán doanh. Từ lúc sáng sớm, Chúc Vân Cảnh đã bắt đầu trông ngóng người, thế nhưng cả buổi sáng vẫn không thấy Chúc Vân Cảnh đâu, ngay cả chút tin tức báo về cũng không có. Vào lúc này vừa qua khỏi ban trưa, khi Chúc Vân Cảnh còn đang chần chừ không biết có nên sai người đi hỏi thăm hay không, thì hạ nhân canh giữ bên ngoài cũng đồng thời nhanh chân đi vào bẩm báo, nói là hầu gia về rồi.

Hạ Hoài Linh bước nhanh đến, trên mặt cũng không có chút ý cười nào, mà hoàn toàn lấy làm nghiêm túc, khiến cho Chúc Vân Cảnh cau mày thắc mắc: “Làm sao vậy?”

Hạ Hoài Linh dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn một hồi lâu, rồi mới trầm giọng nói: “Bệ hạ băng hà rồi.”

Chúc Vân Cảnh sửng sốt, một lúc sau, chợt lấp ba lấp bắp hỏi tiếp: “Chuyện khi nào?”

“Vào đêm khuya mười ngày trước, còn về tin tức mới truyền ra bên này vào sáng hôm nay.”

Chúc Vân Cảnh bắt chợt cuộn chặt ngón tay lại, gương mặt nhìn về phía Hạ Hoài Linh: “Vật tân đế kế vị.. Là ai?”

Hạ Hoài Linh cũng nhìn lại mà lên tiếng đáp: “Là Thụy vương Điện hạ.”

Chúc Vân Cảnh nghe xong, đôi vai đang căng thẳng đột nhiên cũng buông lỏng, sau đó chùn người xuống

Hạ Hoài Linh đỡ đối phương, rồi nắm chặt tay ra sức an ủi: “Đừng lo lắng, mọi chuyện đã qua rồi.”

Chúc Vân Cảnh hỏi hần: “Người không gạt ta?”

Hạ Hoài Linh nói: “Ta sao có thể gạt người mấy chuyện này được? Người kế vị quả thực là Thụy vương, thế nhưng toàn bộ quá trình chuyện này không hề giống như những gì người từng nghĩ.”

Chúc Vân Cảnh lập tức cau mày: “Vậy sự thật là thế nào?”

“Khi bệ hạ băng hà, thủ phụ Trương các lão có lấy ra thánh chỉ truyền ngôi lúc trước bệ hạ để ở chỗ lão, trên thánh chỉ mày quả thật có nói truyền ngôi cho cửu hoàng tử, cũng đưa Chiêu vương lên làm nhiếp chính vương thay quyền triều chính, cũng như chúng đại thần nội các đảm nhiệm phụ chính.”

Chúc Vân Cảnh nghe vậy, đôi mắt cũng đột ngột tròn to. Hạ Hoài Linh khẽ lắc đầu nói tiếp: “Thánh chỉ truyền ngôi đã được công khai, vốn chúng quan trong triều đang định cúi chào tân vương, thì vị Chiêu vương kia lại đột nhiên nhảy ra nói rằng thánh chỉ truyền ngôi trong tay Trương các lão thật ra là giả, thánh chỉ thật đang ở nơi hần, mà tờ thánh chỉ kia định ra người kế vị chính là Thụy vương điện hạ.”

“..... Sau đó thì sao?”

Con người Hạ Hoài Linh dần trở nên âm trầm: “Chiêu vương nắm giữ hai đại doanh trong kinh, đội quân vệ kinh thành cũng thuộc quyền kiểm soát của hắn, cho nên đám cấm vệ quân nơi hoàng cung ai nấy cũng răm rắp nghe lời hắn, mặc cho Trương các lão có là chức quan đứng đầu đi chăng nữa, thì ở trước mặt hắn cũng không thể đấu lại, hai người xảy ra tranh chấp, sáu vị đại thần nội các khác cũng theo đó chia ra làm hai phe, tổng cộng hiện tại có ba người đứng ra chống lại Chiêu vương. Cuối cùng, Chiêu vương định Trương các lão tội danh giả truyền thánh chỉ cướp ngôi sóan vị, đồng thời giam giữ hai vị các lão ủng hộ lão, lúc bấy giờ Thụy vương mới có thể dễ dàng leo lên đế vị.”

Chúc Vân Cảnh không nói gì một lúc lâu: “... Hình như A Tuyên chưa bao giờ nói với ta chuyện hắn thân thiết với Chiêu vương.”

Người hiệu Chiêu vương mà Hạ Hoài Linh nhắc đến chính là vị Lương thế tử được hoàng đế cửng chiều đang khuynh quyền triều chính kia, mới đầu đối phương chỉ đảm nhiệm vai trò tổng nguyên soái ở đại doanh kinh nam, tiếp đó do tổng nguyên soái bên kinh bắc xin nghỉ hưu, hoàng đế liền giao cả hai cho hắn chỉ huy, về sau thống lĩnh cấm vệ quân cấu kết với Chúc Vân Tuần mưu phản bị xử tử, thành ra cuối cùng đội cấm vệ quân kinh đô cũng được giao vào trong tay hắn. Mấy năm qua, thân thế hoàng đế ngày càng suy nhược dần, thế nhưng vẫn coi trọng đối phương đến mức không ngày là không để hắn vào cung ở bên mình. Nửa năm trước, cũng là bởi vì Chiêu Dương đế không những ban vương tước cho người khác họ, mà khi phong hào còn lấy chữ “chiêu” cùng đế hiệu, thành ra khiến cho văn võ cả triều đều cho rằng, nếu ngày nào đó hoàng đế đem ngôi vị cho hắn cũng không có gì phải ngạc nhiên, thế nhưng không một ai có thể ngờ tới được, vị Chiêu vương này ngay

cả nhiếp chính vương cũng không chịu làm, mà lại dốc sức ủng hộ Thụy vương vấn đỉnh*.

— Vấn đỉnh: dòm ngó ngôi báu.

Những chuyện này đối với Hạ Hoài Linh và Chúc Vân Cảnh mà nói là cực kỳ quái dị, khoan nói tới việc Chiêu Dương để vì người con riêng này mà trở thành một con người vui giận bất thường cũng như mất đi nguyên tắc, ngay cả việc Chúc Vân Tuyên từng gặp mặt Lương Trinh cũng đã vượt ra xa khỏi sự dự đoán của bọn họ rồi, đừng nói chi thân thiết ở đây.

Hạ Hoài Linh than thở: “Ta còn tưởng rằng bộ hạ sẽ làm khác người, trực tiếp truyền ngôi cho Chiêu vương chứ.”

Thực ra bọn họ đã suy đoán loại khả năng này từ ba năm trước, điều hiển nhiên là những người trong triều có cùng suy nghĩ với bọn họ cũng không hề ít.

“Bộ hạ không phải là không nghĩ đến, chỉ là cái người Lương Trinh này ngay cả vị trí nhiếp chính vương còn không cần, hoặc có lẽ là chính hắn cũng không muốn đảm nhận trọng trách này thì sao, ai mà biết được.” Chúc Vân Cảnh chợt tỏ ra lo lắng, “A Tuyên nên làm gì đây?”

Việc leo lên được đế vị cũng không đồng nghĩa với việc con đường tương lai sau này sẽ rộng thênh thang, từ những chuyện xảy ra mấy ngày qua cũng thể suy ra trận chiến tranh giành ngôi vị này dầm mùi gió tanh mưa máu đến mức độ nào, chẳng trách sao tin tức hoàng đế băng hà qua mấy ngày sau mới truyền đến đây.

Hơn nữa Chúc Vân Cảnh còn vô cùng thắc mắc một chuyện, chính là Chiêu vương kia vì sao phải giúp đỡ Chúc Vân Tuyên? Vốn Cửu hoàng tử kia mới là em họ ruột của hắn, thế nhưng hắn lại lựa chọn đứng về phía Chúc Vân Tuyên, chuyện này dường như suy nghĩ theo chiều hướng nào vẫn cảm thấy hết sức quái dị, lúc trước Chúc Vân Tuyên cũng chưa từng đề cập qua ở trong thư.

Chúc Vân Tuyên, đệ đệ của hắn có thể đối phó được với người Chiêu vương kia sao?

Trong lòng Chúc Vân Cảnh hiện tại đều chỉ cảm thấy bất an mơ hồ, Hạ Hoài Linh bèn nhẹ vỗ về bờ vai của đối phương động viên: “Trước tiên đừng suy nghĩ nhiều, ít ra hiện tại Thụy vương điện hạ đã là hoàng đế, đây đã là kết quả tốt nhất rồi, còn những chuyện kia thì sau này tính tiếp, bây giờ ta kêu người treo cờ trắng lên, người bảo mọi người trong nhà thay hết y phục trắng đi.”

Chúc Vân Cảnh lúc này mới dần dần lấy lại tinh thần, chợt nhắm mắt lại, rồi khàn khàn đáp: “Được rồi.”

Chỉ trong nửa canh giờ sau, toàn bộ người trong phủ đã thay một thân trắng. Chúc Vân Cảnh hiện tại đang quỳ gối trước chầu than, hắn như người mất hồn ném từng tờ tiền giấy vàng mã vào trong chầu. Nguyên Bảo lúc này cũng đang quỳ gối ở bên cạnh, nhóc con còn tưởng là đang chơi trò gì, bèn nhìn đám lửa bùng cháy kia cười thích chí, còn liên tục ném tiền vào bên trong giống cha mình rồi trầm trồ không thôi: “Lửa... Lửa lớn ghê..”

Thấy không ai thềm đáp lại mình, Nguyên Bảo bèn ngẩng đầu nhìn Chúc Vân Cảnh, vừa ngẩng lên liền đụng ánh mắt nặng nề âm u của cha, có hơi giật mình, sau cũng không hiểu vì sao, nhưng thôi không nháo nữa mà ngồi ngoan ngoãn lại.

Hạ Hoài Linh tự mình đi căn dặn mọi người trong phủ chú ý đôi điều xong, liền trở về quỳ cạnh Chúc Vân Cảnh cùng đối phương đốt tiền giấy.

Trông thấy vẻ mặt hững hờ của Chúc Vân Cảnh, Hạ Hoài Linh không nhịn được hỏi hắn: “Tước Nhi.. Người muốn giữ đạo hiếu sao?”

Thủ quốc tang chỉ cần một năm, thế nhưng giữ đạo hiếu phải đến ba năm, hơn nữa lại còn rất nhiều quy củ khác, dù sao Chiêu Dương đế cũng là phụ hoàng của Chúc Vân Cảnh, Hạ Hoài Linh vẫn nên hỏi đối phương trước.

“Thôi, ” Chúc Vân Cảnh hững hờ nói, “Người khác làm sao thì ta cứ làm như thế thôi.”

Hạ Hoài Linh cũng không nói gì nữa, hai người cứ thế yên lặng đốt xong mớ tiền vàng, rồi sau đó cùng nhau dập đầu lạy hướng về phía kinh thành. Chuyện cũ trước kia, xem như đã hoàn toàn được hóa giải.

Hai tháng sau, thánh chỉ của tân đế được đưa đến Quỳnh Quan, Hạ Hoài Linh được phong tổng nguyên soái thủy sư Mân Việt, trong vòng hai tháng đến nhậm chức, còn Chúc Vân Cảnh, nói chính xác hơn là Tạ Tịch Tước, được trao tặng tước quốc công.

Hai người lĩnh chỉ tạ ân, Chúc Vân Cảnh cảm thấy hết sức bất đắc dĩ: “Lúc đầu hắn còn bảo muốn phong vương tước cho ta, nhưng ta kiên quyết không chịu, cuối cùng đi quay qua phong tước quốc công cho ta, thật đúng là...”

Đối với Chúc Vân Cảnh mà nói, thì những thứ này chẳng qua chỉ là chút hư danh mà thôi, nhưng mà do có lẽ Chúc Vân Tuyên không muốn huynh mình hoàn toàn phải dựa vào Hạ Hoài Linh, thành ra cảm thấy mang chút dòng dõi quý tộc của chính mình kà yên tâm nhất. Chúc Vân Cảnh cũng không muốn tranh luận đến, nhưng hấn kiên quyết từ chối danh hiệu tước vương, bởi tước hiệu quốc công kia vốn đã đủ khác người, nếu bây giờ tiếp tục có thêm một người khác họ nhận vương, ắt là sẽ rước thêm tai mắt nhiều người, mặc cho Chúc Vân Tuyên hiện tại đã lên ngôi hoàng đế không còn lo lắng thêm gì, nhưng Chúc Vân Cảnh vẫn không muốn rước phiền phức này cho đối phương.

Hạ Hoài Linh nói: “Hấn cho thì người cứ nhận đi, ít ra hấn vẫn còn nhớ người huynh trưởng là người này.”

Cho dù ngày sau Chúc Vân Tuyên có thay đổi ra sao, thì ít ra vào hiện tại, hấn vẫn toàn tâm toàn ý lo liệu trước cho Chúc Vân Cảnh.

Chúc Vân Cảnh than thở: “Ta tin A Tuyên, thân phận bây giờ của ta căn bản sẽ không thể nào gây rắc rối cho hấn, hấn cũng không cần suốt ngày lo nghĩ cho ta.”

So với những thứ này, thì chuyện làm Chúc Vân Cảnh hứng khởi nhất chính là việc Hạ Hoài Linh được điều tới Mân Việt. Chuyện kinh doanh của hấn ở Mân Việt mấy năm nay dần trở nên khởi sắc, quy mô từ từ được mở rộng ra, đó giờ Chúc Vân Cảnh vẫn luôn mong muốn bản thân có thể qua đó tận mắt nhìn thử một lần, vốn là định chờ đến khi Nguyên Bảo tròn năm tuổi sẽ đi, lại không hề nghĩ đến Chúc Vân Tuyên lại thay hấn sắp xếp mọi chuyện xong xuôi.

Hạ Hoài Linh cười cười ôm lấy bờ vai đối phương: “Bệ hạ ra thời hạn rất nhiều, đủ cho chúng ta có thể thông thả đi qua, sẵn tiện

đường có thể đến thăm Giang Nam, với khí trời này thì đi Giang Nam là tuyệt nhất.”

Nghe vậy, sự ảm đạm trên gương mặt Chúc Vân Cảnh cũng thoáng chốc được quét đi sạch sành sanh: “Được!”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hành Vãng Giang Nam

Khi bọn họ từ Quỳnh Quan xuất phát đến được Cảnh Châu ngay vào tháng ba, đây cũng là thời khắc cảnh xuân Giang Nam rực rỡ đẹp nhất.

Nguyên Bảo đã tròn bốn tuổi, thế nhưng hiện tại chính là lần đầu tiên được rời khỏi biên quan. Dọc theo trên đoạn đường đi, nhóc con nhìn thấy cái gì cũng tròng mắt trầm trồ khen ngợi, bộ dạng đâu đâu cũng thấy mới lạ hết như một nhóc đầu đất, đến khi đến được Giang Nam cảm thấy hoa mắt ngạc nhiên không thôi. Đừng nói là nhóc con, mà ngay cả Chúc Vân Cảnh cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cảnh xuân rực rỡ, chim oanh ngàn dặm lú loỏ vùng đất Giang Nam này.

Nhà dòng họ ngoại của Hạ Hoài Linh chính là nằm tọa lạc bên một bờ sông xanh biêng biếc.

Đã đến nay thì đương nhiên bọn họ phải đi đến nhà ngoại tổ bái phỏng thăm hỏi rồi. Ngoại tổ gia của Hạ Hoài Linh mới vừa qua tuổi lục tuần, thế nhưng thân thể vẫn vô cùng khỏe mạnh, tinh thần minh mẫn, lại còn hết sức hiếu khách, ba ngày trước vừa nghe nói bọn họ muốn tới liền phái người quét dọn sạch bóng cái sân, hiện tại mặc dù đang trong kỳ quốc tang không thể mở tiệc, thế nhưng mọi người cũng dồn hết sức mình chuẩn bị một bữa ăn gia đình thân mật để cho bọn họ đón gió tẩy trần*.

— Đón gió tây tràn: bày biện thiết đãi khách từ phương xa đến thăm.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Chúc Vân Cảnh gặp người nhà Hạ Hoài Linh, nên trong lòng có chút bồn chồn không yên. Cũng may người bên ngoài của Hạ Hoài Linh đã ngấm ngấm biết được thân phận thực sự của hắn, mà thật ra cái thân phận giả hắn đang mang trên người này cũng là do đại cứu của Hạ Hoài Linh giúp cho, thành thử ra mọi người ai nấy đều tỏ ra vô cùng khách sáo với hắn, nhưng vẫn không mất đi sự thân thiết vốn có của người một nhà, khiến cho Chúc Vân Cảnh cũng dần thả lỏng.

Hạ Hoài Linh cười nói: “Tước nhi có chuẩn bị quà lễ ra mắt cho các vị trưởng bối, kính xin mọi người vui lòng nhận.”

Chúc Vân Cảnh gọi người mang lễ vật lên, mọi thứ đều là đặc sản ở biên quan, phía nam ít khi thấy được: “Không biết ngoại tử phụ cùng các vị cứu cứu, cứu mẫu thích gì nên đành tùy tiện chuẩn bị chút quà, chút lễ mọn này coi như tấm lòng kính ý.”

Theo lý thuyết nếu các văn bối lần đầu tiên đến báỉ phỏng, thì các vị trưởng bối nên là người đưa ra lễ xem như quà ra mắt. Chúc Vân cảnh quả thật có tâm, còn mang đến rượu đậm biệt được chưng cất đậm hương vị Quỳnh Quan, ngoài ra còn có thêm mấy đồ da lông, cùng một bộ trang sức mang đậm phong cách dị vực cho nữ nhân trong nhà. Tất cả tính ra cũng không phải những món đồ đắt tiền gì, thế nhưng vô cùng mới mẻ. Một đám các vị trưởng bối cũng vui cười hơn hờ nhận lấy. Nhìn Chúc Vân Cảnh hòa hợp thân thiện, không có chút làm giá cách xa nào càng khiến cho bọn họ bất ngờ, đã thế trong lời nói còn vô cùng thân mật nữa.

Nói qua nói lại một hồi sao, các vị trưởng bối liền dời sự chú ý lên người Nguyên Bảo. tên nhóc này thấy ai cũng xa lạ mới đầu còn hơi bối ngỡ, nhưng trời sinh nhóc chính là một người hòa đồng. Tổ phụ lúc này cầm khối bánh ngọt cười híp mắt trêu nhóc, nhóc liền quay đầu lại nhìn Chúc Vân Cảnh một chút rồi mới chần chừ bước qua, sau đó được lão nhân gia ôm lên ngồi trên đùi. Nhóc con vừa được gặm bánh ngọt lập tức trở nên hơn hớn, miệng cũng bắt đầu dềo ngọt hơn cả loại mật nào.

“Nguyên Bảo ạ, con tên là Nguyên Bảo, bởi vì cha nói con là bảo bối đất tiền nhất thế gian này.”

“Nơi này đẹp quá chừng, con thích lắm, cha cũng thích nữa.”

“Miếng bánh ngọt này ngon quá đi, con có thể lấy thêm miếng nữa cho cha được không ạ? Không, con muốn hai miếng, con còn phải cho phụ thân nữa.”

Tất cả mọi người đều bị mấy lời nói trẻ con của Nguyên Bảo khiến cho không thể nhịn cười, làm cậu nhóc đỏ bừng cả mặt, nhào vào lòng tổ phụ.

“Đứa nhỏ này giống y như đức Hạ Hoài Linh khi còn bé, đều cực kỳ thông minh lanh lợi.”

Không biết câu nói này là của vị trưởng bối nào, mọi người nghe vậy bắt đầu đồn dập phụ họa thêm kể ra mấy chuyện lúc trước. Chúc Vân Cảnh quan sát Hạ Hoài Linh, đại khái là do không ngờ tới Hạ Hoài Linh khi còn bé lại có cá tính như vậy.

Hạ Hoài Linh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lão nhân gia chỉ thuận miệng nói thôi, người còn tưởng là thật sao.

Ngày đó bọn họ quyết định nghỉ ngơi ở nhà ngoại tổ của Hạ Hoài Linh cũng như dự định sẽ ở đây gần ba ngày. Nhân số bên ngoài Hạ Hoài Linh khá đông, những đứa trẻ cùng trang lứa với Nguyên Bảo có đến tận mười mấy người. Nguyên Bảo lần đầu tiên được chơi cùng bạn xem xem tuổi mình, thành ra cũng nhanh chóng làm thân với đám ca đệ tử muội, căn bản không cần hai người họ bận tâm. Chúc Vân Cảnh nhìn con trai mình chạy đùa tưng bừng trong đám nhóc liền cười hỏi Hạ Hoài Linh: “Không bằng chúng ta cứ để nó ở nơi này luôn đi

“.. Không tới ba ngày ngơi mà không khóc thì nó sẽ khóc.”

Chúc Vân Cảnh: “Vì sao ngơi không khóc?”

Hạ Hoài Linh gật đầu như thật: “Nếu ngơi cách xa ta, ta nhất định sẽ khóc.”

Chúc Vân Cảnh: “...”

Thế là ý nghĩ để Nguyên Bảo ở đây trong lòng của Chúc Vân Cảnh trong chớp mắt liền bị đè nén xuống, hẳn đúng là muốn cho đứa con trai hiếu động Nguyên Bảo của mình ở lại chỗ này để có bạn cùng chơi, thế nhưng lại không nỡ lòng xa con để con ăn nhờ ở đậu nhà người khác, cho nên vẫn là thôi đi, chờ Nguyên Bảo lớn hơn vài tuổi nữa rồi tính tiếp.

Tới xế chiều, Hứa Sĩ Hiên không gặp nhiều năm cũng đi đến chào hỏi, lúc này Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh đi ra cùng nhau tiếp đãi hẳn. May nay qua Hạ Hoài Linh cùng Hứa Sĩ Hiên có viết thư qua lại hỏi han, đồng thời người chú của Hứa Sĩ Hiên hợp tác làm ăn nên cũng rất thân cận với Chúc Vân Cảnh, chuyện làm ăn Mân Việt hiện tại cũng đưa cho bọn họ quản lý.

Hứa Sĩ Hiển vẫn mang dáng dấp tuấn tú nho nhã của người thám hoa lang năm đó, dù là khí khái vẫn không hề giảm đi chút nào. Đi theo cùng hắn còn có một đứa nhỏ khoảng chừng mười tuổi, đối phương hiện tại đang vô cùng nghiêm túc đứng phía sau Hứa Sĩ Hiển, bộ dạng kia trông hết như ông cụ non, Chúc Vân Cảnh cùng Hạ Hoài Linh vừa nhìn liền biết cậu nhóc là đứa nhỏ cháu của tri phủ Cảnh Châu được Hứa Sĩ Hiển nhận nuôi mấy năm trước.

Ba người ngồi xuống uống trà ôn chuyện, đồng thời cũng kể cho nhau nghe về tình hình gần đây của mình. Hứa Sĩ Hiển có mở một lớp học ở đây, đã thu nhận được khá khá học trò có hoàn cảnh nghèo khó vào học, thế cho nên cũng xem như không lãng phí đi một bụng đầy chữ kia. Vừa nhắc đến chuyện này, hắn chợt than thở không thôi: “Đáng tiếc ta không dậy nổi tên nhóc con này, trời sinh nó vốn không có khiếu thi khoa cử, cho nên có làm sao cũng không thông suốt mở mang được cho nhóc đầu gối này.”

Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh nghe đối phương nói vậy, bèn cẩn thận liếc nhìn thử chàng trai đứng nghiêm bặm môi đầy nghiêm túc kia, thấy cậu da dẻ ngăm đen, thân hình cao lớn, quả thực nhìn không giống phong thái người đọc sách tri thức chút nào. Chúc Vân Cảnh lúc này mới cười cười lên tiếng: “Người đặc biệt dẫn hắn lại đây, là có ý định gì đúng không?”

Hứa Sĩ Hiển hơi đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Thực không dám giấu giếm, hôm nay ta mạo muội dẫn theo A Nguyên tới đây, là bởi vì nhóc con này nói nó muốn tập võ tòng quân. Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy thực sự không mấy yên lòng, đành chỉ còn cách giao nó cho các người, để nó đến chỗ hầu gia luyện tập vài năm, tương lai may ra còn có thể kiếm được chút triển vọng.”

Chúc Vân Cảnh cũng không hề cảm thấy bất ngờ, chỉ nhíu mày cười nhìn về phía Hạ Hoài Linh, ra hiệu để hắn quyết định. Hạ Hoài Linh gọi đứa nhỏ kia tới trước mặt mình, sau khi hỏi tên cùng tuổi tác xong, lại nắm bóp bên cánh tay cùng bờ vai của đối phương, khiến cho cậu nhóc có hơi sốt sắng, nhưng vẫn không hề chùn bước mà chủ động nói: “Ta còn biết múa kiếm nữa.”

Hạ Hoài Linh nghe vậy liền gọi người đưa thanh kiếm cho cậu. Đứa nhỏ bắt đầu tạo dáng múa vài đường, mặc dù tư thế không đủ đẹp, thế nhưng lại tràn đầy sức mạnh, không phải chỉ biết làm trò mèo. Hạ Hoài Linh nhìn xong hài lòng nói: “Được, sau này người cứ theo ta đi.”

Đứa nhỏ quay đầu lại nhìn Hứa Sĩ Hiễn một chút, thấy Hứa Sĩ Hiễn gật đầu cổ vũ mình, bèn dứt khoát đứng thẳng người lại, sau đó nhìn Hạ Hoài Linh chấp tay cúi người gần như xuống đất: “Cảm tạ Hạ tướng quân!”

Uống qua hai chén trà xong, Hứa Sĩ Hiễn liền dẫn người tạm biệt rồi đi, trước khi đi còn nói là ba ngày sau sẽ đưa A Nguyên tới. Chúc Vân Cảnh đưa mắt nhìn hai cha con bọn họ dần đi xa, chợt mỉm cười nói: “Hắn đúng là tự tại tiêu sái hơn nhiều so với lúc trước.”

Hạ Hoài Linh nắm chặt lấy tay Chúc Vân Cảnh: “Không cần phải ghen tỵ với người ta, người vốn cũng vậy mà. Đi thôi, để ta dẫn người ra ngoài đi dạo.”

Từng góc ngách phố phường Cảnh Châu giờ đây đều rộn rịp ràn ràn vô cùng náo nhiệt. Khi đi dạo qua những tảng đá xanh trên đường, chợt ngửi thấy được một hương hoa nhàn nhàn nhẹ thoang thoảng trong gió khiến người ta cảm thấy thư thái cùng dễ chịu chưa

từng có.Chúc Vân Cảnh than thở: “Chỗ này quả thực giống y như đúc với khung cảnh trong bức tranh năm đó người tặng ta..”

Hạ Hoài Linh hơi kinh ngạc: “Người vẫn còn nhớ tới bức họa kia à.”

“Tất nhiên là nhớ.” Chúc Vân Cảnh ngược mắt nhìn về phía hắt, trong mắt chợt lướt qua một ý cười bốn cợt, “Không hiểu người nào đó nghĩ gì mà tự dưng khi không lại dâng tặng một đồng đặc sản Cảnh Châu đến Đông cung ta, khi đó ta cảm thấy người làm chuyện này có vẻ vì muốn lấy lòng hay mưu mô lừa lọc gì đó, có điều bức vẽ kia khá đẹp cho nên liền nhận lấy.”

Hạ Hoài Linh gờ tay che miệng ho nhẹ một cái, nhưng vẫn không giấu được chút ý cười trên khóe môi hơi cong kia: “Lúc đó là do ta lỗ mãng.”

Khi đó hắt đơn giản là chỉ muốn để Chúc Vân Cảnh vui vẻ một chút, chứ không hề có suy nghĩ xa vời nào khác trong đầu. Chúc Vân Cảnh nói rằng bản thân thích, Hạ Hoài Linh cũng biết lời đối phương nói chỉ là lời khách sáo, nhưng vẫn dâng qua Đông cung, lại làm sao ngờ được, rằng lại có một ngày sóng vai cùng đối phương đi trong khung cảnh như bức họa kia.

“Người đâu chỉ lỗ mãng...” Sau khi làm ra chuyện tày trời đột nhiên giả lả tới lấy lòng, khi đó Chúc Vân Cảnh sao tin hắt đấy, bản thân hắt còn căm hận đến nỗi không thể róc xương lóc thịt Hạ Hoài Linh cho hả cơn giận, bây giờ hồi tưởng lại bỗng nhưng có cảm giác tiếc nuối trào dâng trong lòng: “Đáng tiếc bức họa kia vẫn ở lại trong Đông cung không mang ra được, thành ra giờ cũng không còn cơ hội nhìn nữa.”

Hạ Hoài Linh nói: “Đó là do ngoại tổ phụ ta vẽ, nếu như người thích, thì trước khi đi ta nhờ người vẽ một bức cho người là được rồi.”

Chúc Vân Cảnh lắc đầu: “Thôi, hà tất chi phải làm phiền lão nhân gia, dù gì cũng đã tận mắt nhìn qua, vẽ hay không vẽ cũng như nhau, giờ chúng ta đi lên phía trước nhìn xem đi.”

Cả hai đi dọc theo con sông về phía trước, sau đó rẽ qua một con đường khác, nơi này chính là con phố lớn náo nhiệt nhất Cảnh Châu, khắp nơi đều có những quầy bán hàng rong, mặc dù hiện tại đang trong quốc tang, thế nhưng cuộc sống của người dân vẫn trôi qua, thành ra những nơi ăn chơi phóng túng sau khi đóng cửa suốt một tháng, mấy này nay cũng bắt đầu mở cửa làm ăn lại.

Bọn họ đi lên một tòa trà lâu đặt giữ non nước, sau đó ngồi tựa người vào lan can. Chúc Vân Cảnh tay bưng chén trà, mắt nhìn ra khung cảnh non sông mây trời lượn lờ vô cùng tuyệt đẹp kia, một lúc sau dần dần chìm vào cơn mê nhìn đến thơ thẩn cả người. Hạ Hoài Linh thấy vậy bèn lên tiếng hỏi: “Người đang suy nghĩ gì vậy?”

Chúc Vân Cảnh hoàn hồn, chột con mắt cười đáp: “Đại cữu của người nói Nguyên Bảo giống hệt người lúc còn bé, cho nên ta đang tưởng tượng khi đó trông người như thế nào. Người ở Cảnh Châu một khoảng thời gian như vậy, rốt cuộc vì sao lại không dưỡng ra được chút khí chất thanh thoát như ngọc nào của thanh niên chốn Giang Nam này vậy.”

Hạ Hoài Linh bất đắc dĩ giải thích: “Khi ta lớn chừng Nguyên Bảo vẫn còn ở kinh thành, lúc sau mới đến Giang Nam, người nơi này không phải ai cũng giống như người nói.”

“Ta nhìn thấy ngoại tổ phụ cùng họ hàng bên ngoại người ai ấy cũng đều rất lịch sự nho nhã, quân tử khiêm tốn. Sao người không di truyền được chút nào vậy.”

Hạ Hoài Linh không tán thành lời đối phương nói: “Người đó, đúng là Diệp Công thích rỗng*.”

— Diệp Công thích rỗng: Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thờ đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy. Nói hôm nay câu này ám chỉ chỉ ra về yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không)

Nếu như hần là một người tuân thủ nghiêm khắc bộ dạng quân tử, tuân theo khuôn phép cũ như bao người, thì hần và Chúc Vân Cảnh cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Vừa nói đến mấy chuyện này, hai người lại đồng thời nở nụ cười. Chúc Vân Cảnh khẽ cảm khái: “Trước năm mười bảy tuổi, ta quả thật chưa từng bao giờ nghĩ tới những năm tháng sau này của bản thân sẽ biến thành như vậy.”

“Không tốt sao?”

“Rất tốt.” Từ đất bắc đến chốn trời nam, mấy năm qua hần được sống một cuộc sống thong dong tùy thích, không những thế, bên cạnh hần giờ đây còn có Hạ Hoài Linh cùng Nguyên Bảo, so với lúc trước tốt hơn bao giờ hết.

Bên ngoài chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một đợt mưa nhỏ rơi tí tách, mưa bụi lất phất trên tòa lâu, khiến cho khung cảnh lúc

này càng giống như ảo mộng. Hạ Hoài Linh giúp Chúc Vân Cảnh rót đầy chén trà còn một nửa, rồi nhẹ giọng nói: “Tước nhi, chờ tương lai, chúng ta cùng nhau đi khắp thiên hạ trời nam đất bắc đi.”

Thanh âm mưa rơi tí ta tí tách vang nhẹ nhàng ngay bên tai, còn có cả mùi thơm của cây cỏ, hòa vào mùi thơm của trà, làm cho người ta thấm sâu vào trong lòng. Chúc Vân Cảnh nhìn đôi mắt đen trầm như mực của Hạ Hoài Linh một lúc, rồi mới khẽ mỉm cười đáp lại: “Được.”

HOÀN CHÍNH VĂN (02/11/2018 – 12/01/2019)

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phiên Ngoại 1: Một Nguyên Bảo Tròn Tròn

Hồi Nguyên Bảo mới được một tuổi rưỡi, nhóc con đã bắt đầu chập chững học được cách đi mà không cần người nào đỡ mình. Ngày hôm ấy sau giờ ngủ, nhóc con đột nhiên đứng ở trước cửa phòng, hai tay nắm lại vịn tường im lặng tỏ vẻ hết sức náo nê mà nhìn ra ngoài sân một lúc rõ lâu.

Đám bà vú nhìn cũng không biết thiếu gia nhà mình muốn gì, thành ra chỉ đứng ngây ra đó không biết nên làm sao, sau gần nửa ngày trời do dự mới lò dò tới hỏi: “Thế tử, ngài muốn cái gì?”

Nguyên Bảo nghe xong cũng chẳng chịu trả lời, mà chỉ trưng đôi mắt to ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, cứ như hồn mình đã bay sang tận phương trời nào.

Cứ mỗi khi đến mùa hè, Chúc Vân Cảnh lại lâm vào tình trạng sụt cân vô cùng nghiêm trọng, hiện tại hắn đang phờ phạc tựa vào bên giường đọc sách, cũng chú ý thấy con trai của mình có gì đó bất thường, bèn uể oải gọi nhóc: “Nguyên Bảo.”

Nguyên Bảo lúc này chợt xoay người lại, khi nhóc con nhìn thấy khoảng cách từ chỗ cửa đến bên giường quá đổi xa vời, bèn quyết định thôi không lặn lội đi qua nữa: “Ta!”

Chúc Vân Cảnh chỉ biết đỡ trán, thầm nghĩ không biết nhóc con nhà mình khi nào mới có thể kêu được một tiếng “cha” rõ ràng: “Người đang định làm gì đó?”

Nguyên Bảo nhìn Chúc Vân Cảnh xong, lại nhìn ra bên ngoài, sau đó dường như không chần chừ nữa mà xoay người lại cúi người xuống bắt đầu bì bõm bước đi. Nhóc vịn hai tay ở khung cửa, rồi hoang mang run rẩy từng chút một tập tễnh đi ra ngoài. Đám bà vú nhìn thấy cảnh tượng cũng sợ đến xanh mặt, lúc bình tĩnh lại định đưa tay đỡ, thì Nguyên Bảo đã xuất sắc qua ngưỡng cửa thành công mà không cần nhờ đến sự giúp đỡ của các bà vú. Đi qua được chướng ngại vật to to kia xong, nhóc con liền đứng thẳng người lại, bắt đầu bước từng bước nhỏ đi thẳng vào trong sân.

Nhóc đi đến dừng lại dưới một tàng cây, sau đó chột ngắc đầu lên nhìn chằm chằm không chớp mắt phần nhánh nở hoa rực rỡ nhất, lúc này bà vú cũng theo tới: “Thế tử là muốn hái cành hoa này sao?”

Nguyên Bảo hết kiểng chân lại giương cánh tay bé xíu muốn với tới, một tiểu tư* thấy vậy bèn cơ trí tiến lên cười hỏi: “Thế tử, hay là để ta giúp ngài hái nó xuống được không?”

— Tiểu tư: chỉ những đứa nhỏ thân phận tôi tớ.

“Tới!” Nguyên Bảo lặp lại lần nữa, bộ dạng nhóc con giờ đây dường như hết sức sốt ruột muốn tự mình hái nhánh hoa kia, thế nhưng thử qua vài lần thì phát hiện mình không đủ cao, bèn chuyển hướng nhìn sang người tiểu tưkia: “Ôm!”

“Lên này!”

Cậu nhóc đầy tớ bèn bước tới nhắc Nguyên Bảo giơ cao lên, Nguyên Bảo lúc này rốt cuộc cũng với tới nhánh hoa mình muốn hái, thế nhưng tiếc cái là giờ có thừa cao nhưng lại không đủ sức, nhóc muốn bẻ cả cành lẫn hoa thế nhưng làm đủ kiểu vẫn không sao bẻ

được. Cậu chàng hiện tại sốt ruột đến độ trên trán cũng rịn ra mồ hôi: ” “Tới! Tới!”

Một tiểu tư khác khác thấy vậy liền tiến lên muốn giúp đỡ, thế nhưng tay còn chưa kịp đụng tới nhánh hoa đã bị Nguyên Bảo vỗ trúng, nhóc con còn trừng mắt hô: “Tới! Ta!”

Tên nhóc tiểu tư này xem ra cũng là người thông minh, chỉ cần nghe Nguyên Bảo nói một hai chữ như thế liền nghe hiểu được trọn vẹn ý tứ của thiếu gia nhà mình: “Vậy ta nắm chặt tay ngài, để ngài tự mình hái có được không?”

Nguyên Bảo cũng không biết có nghe hiểu hay không, chỉ thấy nhóc con nghiêng đầu như đang hết sức tập trung ngẫm nghĩ gì đó, sau mới nói lại lần nữa: “Tới!”

Người hạ nhân kia cho là thiếu gia đã chấp thuận rồi, bèn từ từ cẩn trọng nắm lấy tay Nguyên Bảo, cuối cùng cũng giúp nhóc con thành công bẻ được nhánh hoa kinh muốn xuống.

Nguyên Bảo mặt mày hớn hờ, tay nắm thật chặt cành hoa nhỏ này, sau khi được tiểu tư đặt xuống đất liền xoay người tập tễnh trở về, trên con đường về phòng do đi quá nhanh mà suýt chút nữa đã té lộn mào xuống đất, đến khi về đến cửa còn ra vẻ không muốn ai đến đỡ mình, mà tự dùng dùng hết tay chân cố leo qua ngưỡng cửa rồi lộn thân lại đi vào. Vật nhỏ kia dường như cho rằng đây là một trò chơi cực kỳ thú vị, cho nên trong quá trình ra ra vào vào cười vui vẻ không chịu ngừng.

Sau khi vào cửa, Nguyên Bảo liền đi thẳng đến chỗ Chúc Vân Cảnh, khi bản thân đến bên giường cha mình, lúc bấy giờ mới giờ

lên cành hoa mình nâng niu như báu vật đưa tới trước mặt Chúc Vân Cảnh, đôi mắt thoáng trở nên lấp lánh sáng ngời: “Ta! Tới!”

Chúc Vân Cảnh ngồi dậy, hiểu được thì ra đứa nhỏ này trải qua muôn vạn gian nan cũng là vì đặc biệt muốn hái một nhành hoa cho mình, trong lúc nhất thời chỉ biết dờ khóc dờ cười: “Cho ta sao?”

Nguyên Bảo cứ giơ tay ra rồi bưng mặt chờ đợi nhìn hấn: “Tới!”

Chúc Vân Cảnh giơ tay sờ đầu con trai mình, song cũng nhận lấy hoa cười nói: “Cảm ơn Nguyên Bảo.”

Nguyên Bảo vỗ tay một cái, lại đưa tay chỉ về lọ hoa bên cạnh giường: “Tới! Tới!”

Chúc Vân Cảnh dời mắt qua nhìn, cành hoa nhỏ cắm trong bình hoa đặt đầu giường kia là do Hạ Hoài Linh thuận tiện hái xuống để vào hai ngày trước, vật nhỏ có lẽ là thấy bản thân mình chưa chơi đã, bèn học theo Hạ Hoài Linh hái hoa muốn tìm chút niềm vui đây mà.

Chúc Vân Cảnh nắm tay dẫn con trai mình đi đến đó, đợi đến khi hai cha con cùng nhau cắm nhánh hoa mới hái được vào bình xong, mới cười khổ than thở: “Người đúng là nhóc con tinh ranh mà.”

Nguyên Bảo tỏ ra vui ời là vui, cứ đi loanh quanh bình hoa này ngắm nghía hồi lâu, càng ngắm càng thấy đến là ưng cái bụng.

Nhóc con này do ban nãy vật lộn leo qua ngưỡng cửa, thành ra làm y phục bị dơ. Chúc Vân Cảnh định kêu bà vú ôm Nguyên Bảo đi thay đồ, lại thấy con trai mình nhể nhại mồm hôi, bèn quyết định thay đổi chủ ý căn dặn hạ nhân: “Đi đun nước nóng mang đến đây, để thế tử tắm rửa thay y phục.”

Vào những ngày hè chói chang, thời khắc đỉnh điểm mười hai giờ ban trưa này khiến người ta khô nóng đến khó chịu, Nguyên Bảo giờ đây bị lột sạch nằm ở trong lòng Chúc Vân Cảnh,, bắt đầu loay hoay không chịu ngồi yên cứ nhoi tới nhoi lui: “Nóng!”

“Đã cời hết còn than nóng, đúng là khó hầu mà.” Chúc Vân Cảnh vỗ vỗ cái mông tròn phúng phính thịt của con trai mình, sau đó khom lưng thử nước chút, khi cảm thấy nước đã đủ ấm rồi liền thả nhóc vào.

Nguyên Bảo thốt lên một tiếng “woa”, rồi giơ tay lên dùng sức đập nước bắn tung toé. Chúc Vân Cảnh nắm mũi của nhóc răn đe: “Người ngoan ngoãn chút cho ta, lát nữa để phụ thân nhìn thấy hấn sẽ đánh đòn người bây giờ.”

Hiếm khi bản thân Chúc Vân Cảnh có hứng thú tự mình ra tay tắm rửa cho con như bây giờ, bởi công việc này vốn cũng chẳng mấy dễ dàng, hơn nữa Nguyên Bảo xưa nay cũng không phải là đứa nhỏ chịu yên tĩnh ngoan ngoãn ngồi một chỗ, mà thuộc dạng càng nói nhóc càng làm tới. Nguyên Bảo ngồi vỗ nước bành bịch, sau đó còn nhìn bọt nước bắn lên mà cười khúc khúc không chịu ngừng.

Chúc Vân Cảnh nhúc đầu không thôi, bắt đầu nghiêm mặt hù dọa: “Còn cử động nữa thì đánh mông người.”

“Đánh! Ta!”

— Nguyên Bảo đọc ngọng từ “Cha” thành “Ta”

“Người còn muốn đánh cha người luôn sao? Định làm phản hử?”

Thấy Chúc Vân Cảnh dường như sắp giận lên thật rồi, Nguyên Bảo bèn mon men nắm lấy tay cha mình bắt đầu làm nũng: “Tắm!”

Khi Hạ Hoài Linh vào cửa, đập vào mắt chính là khung cảnh hai cha con ai kia một người đang ngồi trong chậu nước, người còn lại thì ngồi phía ngoài trông mắt to mắt nhỏ nhìn tới. Hạ Hoài Linh khẽ khàng tiến về phía trước, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh Chúc Vân Cảnh cười hỏi: “Sao đã canh giờ này rồi mà vẫn còn cho Nguyên Bảo tắm rửa thế này?”

Chúc Vân Cảnh tức giận ném khăn vải qua cho đối phương: “Người tắm cho con đi.”

Hạ Hoài Linh nắm cầm Nguyên Bảo hỏi nhóc: “Người lại chọc gì khiến cha tức giận vậy hả?”

Nguyên Bảo cười hì hì gọi phụ thân: “Ta ta! Tắm!”

Hạ Hoài Linh cười lắc đầu bó tay với đứa con trai này: “Người đúng là tự đại mà.”

Vắt vả lắm mới tắm rửa sạch sẽ xong xuôi cho Nguyên Bảo, sau khi làm xong, Hạ Hoài Linh chỉ kêu người đến đơn giản mặc cho nhóc cái yếm, rồi thả con trai trên giường tùy ý lăn lộn, lúc bấy giờ mới quay sang nói chuyện cùng Hạ Hoài Linh: “Nghe người trong phủ nói mấy ngày nay người lại thấy không khỏe sao? Nguyên Bảo lại làm phiền người?”

“Không có gì, tại do trời nóng nên hơi khó chịu trong người thôi.” Chúc Vân Cảnh nói xong chột nhìn về phía bình hoa chép miệng: “Con trai của người vì muốn ta vui, còn đặc biệt lăn lộn ra bên ngoài hái hoa, nhóc con này đúng là có tâm mà.”

Hạ Hoài Linh nhìn theo tầm mắt Chúc Vân Cảnh, trong nháy mắt lập tức cảm thấy vui vẻ: “Vậy vì sao ban nãy người lại giận dữ nó?”

“Hiếm khi vật nhỏ này hiểu chuyện như bây giờ, cái này cũng là do ban sớm ta mới dạy dỗ một trận xong. Người không thấy đâu, vừa mới sáng sớm tên nhóc này đã ôm gà của người bên nhà bếp vào vào trong ngực quỳn luyến không chịu buông tay, chạm chí còn định ôm vào trong phòng nữa kìa.”

Chuyện là lúc sáng sớm bà vú dẫn Nguyên Bảo tràn trề tinh lực đi dạo quanh vườn, lúc này trong phòng bếp đang giết lại để gà xống khiến nó bay ra vườn, một đám hạ nhân chỉ sợ sẽ dọa cho tiểu thái tử sợ hãi, cho nên người nào người nấy luống cuống tay chân chạy ra bắt gà về. Thế mà lại không ngờ vật nhỏ Nguyên Bảo này chẳng những không sợ, mà còn hết như có được một trò chơi mới, khẳng khẳng đòi sờ chú gà này cho bằng được, sờ soạng một hồi bắt đầu nghiện đòi ôm luôn chú về.

Nhắc tới chuyện này cũng khiến người ta lấy làm ngạc nhiên, con gà mà bày, tám người bắt không được kia khi nằm trong tay Nguyên Bảo lại trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, mặc cho Nguyên Bảo ôm ấp mà không hề mỗ nhóc cái nào, thế nhưng vẫn làm cho đám bà vú canh cánh lo sợ bị hù đến xanh mặt. Sau khi trở về, Nguyên Bảo có đòi ôm gà vào nhà, cuối cùng bị Chúc Vân Cảnh đen mặt cản lại bên ngoài, còn dạy dỗ hơn nửa canh giờ mới cho qua.

Tuy rằng Nguyên Bảo có lẽ là.. không nghe hiểu câu nào hết.

Hạ Hoài Linh nghe vậy bèn nở nụ cười: “Con nó mới lớn tới từng đó, mà đã học được chiêu “bắt gà trộm chó” rồi à?”

Chúc Vân Cảnh: "... Không biết học ai tính tình lại xấu như vậy, chỉ hận không thể nhét nó vào lại trong bụng."

Hạ Hoài Linh nghe xong phải nhin lăm mới không cười ngã ra sàn, lúc này Nguyên Bảo chọt lặn tới bên người Chúc Vân Cảnh nằm nhoài trên đùi hấn học theo bi ba bi bô: "Bụng! Bụng! Nhét!"

Chúc Vân Cảnh nghe nhóc con nhắc lại liền cảm thấy ngại ngùng không thôi, chỉ biết vỗ lên mông đứa nhỏ này một trận, có điều là lực tay nhẹ như không giống như đang gãi ngứa hơn. Nguyên Bảo bị đánh mông không những không khóc, mà cười đến là toe toét, đã thế còn trưng ra gương mặt hồng hào mới bị hơi nóng hun nhìn Chúc Vân Cảnh: "Ta! Ăn!"

Vào mọi thường khi đến canh giờ chính là thời điểm ăn điểm tâm của Nguyên Bảo, vật nhỏ đối với chuyện này còn nhớ rõ hơn bất kỳ ai, khiến cho Chúc Vân Cảnh cũng ghen lời, chọt quay ra than phiền với Hạ Hoài Linh: "Người nhìn xem bộ dạng mèo tham ăn của con người xem, cứ như chúng ta sẽ không cho nó ăn vậy."

Hạ Hoài Linh vui mừng đáp lại: "Có thể ăn sẽ lớn nhanh, có gì mà không tốt chứ."

Trong khi cả hai trò chuyện, hạ nhân trong phủ cũng đưa điểm tâm vào phòng. Chúc Vân Cảnh bị cái nóng của ngày hè làm cho mất hết hứng thú ăn, thành ra không thèm động muống nào đến mấy món bánh ngọt lịm chán ngấy trên bàn, mà chỉ qua loa uống một bát nước ô mai bỏ thêm đá, cuối cùng cũng coi như có thể đè nén đi cái sự bứt rứt ngọt ngạt trong lòng đi một chút.

Nguyên Bảo cũng không cần ai đút ăn, mà có thể tự tay cầm lấy cái muống bé xíu múc từng muống từng muống một, bộ dạng khi ăn

trông đến là lịch sự nho nhã, cũng chỉ có vào lúc này nhóc con kia mới yên tĩnh nhất.

Khi ăn xong còn giờ cái bát đưa đến trước mặt Chúc Vân Cảnh: “Ăn! Còn!”(sub: còn muốn ăn)

Chúc Vân Cảnh không cho: “Đồ uống lạnh như vậy người còn muốn uống, lỡ như uống xong bệnh nữa thì làm sao bây giờ?”

Nguyên Bảo nghe không hiểu, nhưng từ nét mặt Chúc Vân Cảnh bé con có thể hiểu được rõ ràng ý là cha mình không cho, bèn nâng bát chuyển sang Hạ Hoài Linh: “Ta! Ăn!”

Hạ Hoài Linh nhìn bộ mặt khát cầu của con trai mình, vừa thấy buồn cười, lại thấy bất đắc dĩ, mới nói với Chúc Vân Cảnh: “Người xem con nó muốn “xin ăn” đến như vậy kìa, hay là người cho nó nửa bát thôi?”

“Không được.” Chúc Vân Cảnh kiên quyết không đồng ý, “Mấy ngày trước nhóc con này tham ăn lạnh ăn cả một đồng đá, sau đó bệnh hai ngày trời còn phát sốt một trận, người chưa từng chăm sóc con, nên đừng nghĩ nuông chiều nó là đối xử tốt với nó.”

Hạ Hoài Linh khiêm tốn tiếp nhận dạy dỗ: “Vậy thì nghe lời người.”

Nghe vậy hấn cũng quay sang Nguyên Bảo sờ đầu con trai mình, sau đó đưa miếng bánh ngọt cho con gặm đỡ: “Cha người nói người không thể ăn nhiều đồ lạnh, thôi ăn đỡ cái này đi.”

Hai bên má phúng phính của Nguyên Bảo phồng to, nhóc con bắt đầu giận lẫy đặt cái chén xuống uốn éo cái mông xoay đi không thèm để ý tới hai người cha xấu xa này nữa.

Hạ Hoài Linh nhíu mày: “Tính tình nhỏ mọn đến vậy sao?”

Chúc Vân Cảnh nói: “Đừng để ý đến nó, để nó giận đi.”

Hạ Hoài Linh bật cười: “Quả nhiên là cha nào con nấy.”

“.. Người nói người đó hả?”

Ý cười trong mắt Hạ Hoài Linh càng trở nên sâu: “Người nói xem?”

Chúc Vân Cảnh lờm một cái, cũng không buồn miệng nói thêm.

Hạ Hoài Linh thấy vậy chỉ cười cười lắc đầu, nhìn đi, hắn nói có sai cái gì đâu.

Chừng nửa canh giờ sau, hai cha con sau khi ồn ào một trận liền nằm cạnh bên nhau trên tháp thượng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, Hạ Hoài Linh thấy vậy chỉ nhẹ nhàng khoác một tấm chăn mỏng cho cả hai, rồi dựa vào một bên yên tĩnh đọc sách.

Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua cửa sổ, khiến cho nhánh hoa trong bình chốc đung đưa, song cũng khiến người ta cảm giác buổi trưa vào ngày hè dường như dài hơn mọi thường.

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phiên Ngoại 2: Chuyện Về Sau

Khi bọn họ đến Tuyên Châu là vào đầu tháng tư, do đội quân thủy sư Mân Việt đóng quân ở đây, thành ra phủ nguyên soái cũng được xây dựng ở một thị trấn bên bờ gần biển cách đó không xa.

Quân đội thủy sư Mân Việt này chính là đội quân canh giữ biển đầu tiên do Chiêu Dương đế thành lập nên từ hai mươi năm trước, thế nhưng những năm trước đây hầu như không mấy được nhắc đến, mãi đến tận ba năm trước khi Đại Diễn hoàn toàn mở ra lệnh cấm hải, thì địa vị quân đội nơi đây đã trở thành một phần hết sức quan trọng, nhân số cũng kéo theo đó liên tục tăng mạnh, hiện tại bây giờ đã biến thành một đường phòng tuyến ngăn địch kiên cố nhất ở vùng duyên hải nam bộ Đại Diễn này.

Từ Bắc Cương điều đến Nam Hải, đối với Hạ Hoài Linh mà nói, thì việc chỉ huy hải quân lần đầu tiên này thực sự là một thách thức không nhỏ, chỉ mỗi chuyện bắt đầu nắm rõ những vấn đề trong quân, đã tù tù ngốn hơn nửa năm trời.

Chúc Vân Cảnh cũng không nghỉ ngơi, hiện tại đi sang bên này, hẳn thường xuyên dẫn con trai mình chạy qua lại khắp nơi Mân Việt, vừa để làm quen công việc kinh doanh của mình, vừa vận còn có thể ngắm nhìn phong thổ bên đây mở mang chút đầu óc.

Ngày đó, Hạ Hoài Linh lo xong xuôi mọi việc xong liền quay về nhà, khi vừa mới bước từ trên thuyền xuống, đã nhìn thấy Chúc Vân

Cảnh đang nắm tay Nguyên Bảo đứng trên bến tàu chờ mình, bọn họ đã không gặp nhau một tháng trời, hiện tại bốn mắt nhìn nhau, liền bất giác nở ra một nụ cười. Hạ Hoài Linh nhanh chân bước đến, rồi ôm lấy Nguyên Bảo đặt nhóc ngồi vòng qua cổ mình, sau đó tràn đầy phấn khởi mà nói: “Đi nào, chúng ta về nhà.”

Dọc theo đường đi, Nguyên Bảo cứ liên tục rù rì rủ rủ kể cho cha mình nghe những thứ cậu nhóc học được khi ra bên ngoài. Nhóc con này thấy cái gì cũng cảm thấy đến là thú vị mới mẻ, ngay cả chuyện hạt đậu gieo xuống đất cũng kể cho Hạ Hoài Linh nghe, đến cuối cùng mới ôm cổ Hạ Hoài Linh làm nũng: “Phụ thân, người biến ra một người muội muội cho con được hay không? Con cũng muốn có một người muội muội.”

Hạ Hoài Linh nhướn mày, nghi hoặc nhìn về phía Chúc Vân Cảnh: “Muốn có muội muội?”

Chúc Vân Cảnh bắt đầu giải thích, chuyện là dạo trước khi bọn họ đến Nam Việt, có được một gia đình quý tộc mời đến nhà làm khách. Trong nhà của họ có một tiểu tôn nữ năm nay mới lên ba, vừa ngoan ngoãn lại ngọt ngào đáng yêu, thành ra khiến cho Nguyên Bảo cực kỳ thích nàng, thế là từ ngày đó trở về sau suốt ngày cứ quần quýt bên chân đòi có muội muội. Chúc Vân Cảnh nghe vật nhỏ này léo nhéo đến phiền lổ tai, bèn dứt khoát nói nếu như cậu thích như vậy thì định thông gia từ nhỏ chờ lớn lên cưới người ta về làm vợ là được rồi, thế nhưng cu cậu Nguyên Bảo này dường như cũng không hiểu thế tử là gì, mà chỉ khẳng khẳng đòi muốn có muội muội, hơn nữa hiện tại liền muốn ngay. Chúc Vân Cảnh hết cách, bèn bày trò bảo Nguyên Bảo đi tìm Hạ Hoài Linh, rồi kêu nhóc hỏi cha thử xem có thể tìm ra một người muội muội từ

trong khe đá cho cậu không, ấy vậy mà Nguyên Bảo cũng tin là thật, hiện tại còn hết sức nghiêm túc đề ra yêu cầu với Hạ Hoài Linh.

Hạ Hoài Linh sao có thể chấp thuận yêu cầu của con mình, đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ như in bộ dáng như muốn chết đi sống lại Chúc Vân Cảnh khi đó, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy đau lòng không thôi, cho nên chỉ đành biết dụ dỗ Nguyên Bảo: “Sẽ không có muội muội, nếu như có muội muội, người sẽ không còn là bảo bối đắt giá nhất của hai chúng ta nữa, đến lúc cha người chỉ thích một mình muội muội, thì người đừng có mà khóc nhè.”

Chúc Vân Cảnh cảm thấy ghen lời, vì cái gì lại đùn đẩy hết lên người hấn chứ?

Nguyên Bảo vô cùng không cam lòng: “Không thể đồng thời cùng thích con và muội muội được sao?”

Hạ Hoài Linh cười từ chối: “Không thể.”

“Thật sự không thể sao?”

“Thật sự không thể.”

Nguyên Bảo bất đắc dĩ đành phải bỏ đi mong muốn có muội muội của mình. Chúc Vân Cảnh lại có chút để tâm đến vấn đề có con này, hấn thậm nghĩ việc mình có thêm một đứa nữa cũng không hẳn không phải chuyện tốt, cho dù đứa bé kia là trai hay gái gì, thì ít ra Nguyên Bảo vẫn có thêm một người bạn chơi cùng, trong nhà cũng sẽ náo nhiệt hơn, chỉ là cái chuyện sinh con này...

Chúc Vân Cảnh len lén liếc nhìn cái bụng bằng phẳng rắn chắc của Hạ Hoài Linh, sau một hồi đôi co kịch liệt chỉ đành bỏ xuống cái

suy nghĩ quái dị này, thôi quên đi, đường đường là một tướng quân lại ôm cái bụng lớn còn ra thể thống gì chứ.

Nhưng có một số việc nếu như bản thân không suy nghĩ tới thì còn may ra, nhưng một khi đã bắt đầu để ở trong lòng thì thỉnh thoảng sẽ bắt chợt nhớ lại. Hạ Hoài Linh không sinh được thì thôi, chính hấn sinh thêm lần nữa cũng được mà. Đến một buổi tối hôm nọ, khi cả hai đang trong cảnh xuân sắc phóng túng, Chúc Vân Cảnh cũng giả vờ lơ đãng băng quơ một câu: “Hay là chúng ta sinh thêm đứa nữa đi?”

Hạ Hoài Linh cho là đối phương đang đùa, cho nên cũng không để trong lòng, mà chỉ thuận miệng nói: “Muốn đứa thứ hai làm gì, một mình Nguyên Bảo hành người còn chưa đủ sao?”

Vết sẹo trên bụng khi sinh lần đó của Chúc Vân Cảnh hiện tại chỉ còn lại một đường nhàn nhạt. Chúc Vân Cảnh thuộc kiểu người khi sẹo mờ đi thì bản thân cũng quên đau, thành ra sớm đã không còn nhớ cái cảm giác đau đến chết đi sống lại lúc trước. Việc Hạ Hoài Linh không đoái hoài gì tới chuyện này khiến cho Chúc Vân Cảnh bỗng dưng thấy khó chịu, lần này hấn như hạ quyết tâm phải sinh đứa nữa cho bằng được.

Nếu như Hạ Hoài Linh không đồng ý... Thì hấn trước tiên cứ tiền trạm hậu tẩu là được rồi.

Khi thuốc sinh tử đã nuốt vào bụng, Chúc Vân Cảnh liền nghĩ bản thân có hối hận cũng không còn kịp, đành phải nhắm mắt lại quyết định tiếp nhận sự thật này, đồng thời có len lén nói cho Nguyên Bảo biết người muội muội mà nhóc muốn chẳng mấy chốc nữa sẽ có, thế nhưng Nguyên Bảo nghe xong lại tỏ ra rầu rĩ không vui: “Muội

muội ra rồi, vậy có phải cha sẽ không còn yêu con nữa đúng không?”

Chúc Vân Cảnh sờ sờ mặt con trai: “Cha sẽ mãi mãi yêu người nhất.”

“Có thật không?”

Chúc Vân Cảnh bắt đầu nói: “Có khi nào cha lừa người hay chưa?”

Nguyên Bảo rất cuộc cũng được như ý nguyện, khiến cho nhóc lầy làm vui vẻ không thôi, thế là bắt đầu mỗi ngày đều xoa đầu ngón tay ra đếm ngày, chờ muội muội đến.

Từ trên xuống dưới trong nhà ai nấy giờ đây cũng đều vui sướng chuẩn bị nghênh đón nhị tiểu thư hoặc nhị thiếu gia chào đời, duy chỉ có một mình Hạ Hoài Linh là chẳng hay biết gì hoặc do mọi người quên nói cho hắn biết, mãi đến tận khi Chúc Vân Cảnh bắt đầu nôn nghén, hắn mới phát hiện muộn ra, bản thân mình lại được làm cha rồi.

Hạ Hoài Linh thực sự không biết nên nói đó có phải là chuyện tốt hay không, chuyện Chúc Vân Cảnh đồng ý sinh thêm một đứa con cho hắn thì dĩ nhiên bản thân hắn sẽ cực kỳ vui vẻ rồi, thế nhưng hắn vẫn không thôi lo lắng, dù sao chuyện mang thai này cũng không phải dễ dàng gì, huống hồ Chúc Vân Cảnh còn là một nam tử.

“Người đúng là...”

“Đúng là cái gì?” Chúc Vân Cảnh chẳng thèm đoái hoài tới ai kia, hắn cảm thấy một tháng đầu này thật sự rất bình thường, so với lúc

trước dễ chịu hơn nhiều, thành ra thăm suy đoán đứa nhỏ trong bụng này chắc chắn là một bé con ngoan ngoãn.

Hạ Hoài Linh cũng không muốn nói mấy lời làm cho đối phương mất hứng: “Nếu đã như vậy, thì trong khoảng thời gian này đừng tiếp tục bồn ba khắp nơi nữa, mà nghỉ ngơi ở nhà dưỡng thai đi.”

“Được rồi, ta hiểu rõ chuyện này.”

Cái thai này tính ra không hành hạ Chúc Vân Cảnh gì nhiều, không những đứa nhỏ trong bụng không làm khó dễ hần, mà hần mỗi ngày còn thoải mái ăn ngủ, không cần phí sức sợ hãi hay lo lắng điều gì, lại càng không cần lặn lội bồn ba đường xa, thành ra chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, cái bụng kia lại to ra thêm một vòng.

Hạ Hoài Linh cực kỳ thỏa mãn, sau đó còn muốn nuôi đối phương mập ra thêm chút, ngày nào cũng cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ Chúc Vân Cảnh đụng trúng gì đó sẽ xảy ra sơ suất. Chúc Vân Cảnh cảm thấy Hạ Hoài Linh làm cái gì cũng tốt, chỉ có duy nhất một thứ không ổn chính là bản tính cẩn thận quá mức, kiên quyết không chịu làm chuyện kia.

Ba tháng đầu tiên ngoại trừ lâu lâu có chút không thoải mái, thì thỉnh thoảng thân thể sẽ trĩu nặng dục vọng khó nói thành lời kia, thật ra cũng không phải là không nhịn được, mà là do Chúc Vân Cảnh không muốn nhịn.

Mấy lần ám chỉ tới Hạ Hoài Linh đều không đồng ý, khiến cho Chúc Vân Cảnh cũng lấy làm tức giận. Tới một buổi tối hôm nọ thừa dịp Hạ Hoài Linh vừa mới ngủ đi, hần liền trở mình nằm vào trong lòng Hạ Hoài Linh, rồi thuận thế nắm chặt hạ thể của người kia.

Hạ Hoài Linh chợt bắt lấy tay đối phương ra vẻ bất đắc dĩ lên tiếng: “Đừng làm rộn.”

Chúc Vân Cảnh lý sự: “Người đủ rồi nha, ta thật sự đang âm ỉ với người hay sao?”

“Nếu không thì là gì? Chẳng lẽ người còn muốn bá vương ngạnh thượng cung* ta sao?” Trong giọng điệu cợt nhả Hạ Hoài Linh có chút ý cười.

—bá vương ngạnh thượng cung: cưỡng bức.

Chúc Vân Cảnh càng cảm thấy tức giận hơn: “Người có ý gì? Rốt cuộc là ai bá vương ngạnh thượng cung ai? Một câu thôi, người có làm hay không?”

Hạ Hoài Linh đặt tay lên bụng Chúc Vân Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve, nơi đây hiện tại đã nhô lên khá cao. Lần thai này quả thật nuôi đến cực kỳ tốt, chỉ mới hơn bốn tháng, mà cái bụng đã to ra trông khá là đồ sộ rồi. Thấy Hạ Hoài Linh cứ rề rà không đưa ra quyết định, Chúc Vân Cảnh không chịu đựng thêm một phút giây nào nữa, mà dứt khoát cúi đầu cắn một cái lên cổ đối phương.

Lúc sau cả hai tuy là làm, thế nhưng vẫn không khiến Chúc Vân Cảnh đủ thỏa mãn. Hạ Hoài Linh ôm người làm từ phía sau, không những động tác hết sức nhẹ nhàng mà tốc độ còn chậm rì rì, cứ một chút rồi lại một chút hết như mang giày gãi ngựa, mà không hề gãi tới được chỗ ngựa chút nào.

Chúc Vân Cảnh liên tục bật ra những tiếng rên rỉ, có lẽ do thân thể đang mang thai nên hiện tại dường như đặc biệt mẫn cảm, ngay cả khi Hạ Hoài Linh chỉ đơn giản xoa xoa bụng cũng khiến cho hấn

run rẩy không ngừng, thế nhưng hai nơi trước sau ở dưới lại không được thỏa mãn, thành ra trong lòng thấy cực kỳ phiền muộn.

Cuối cùng khi làm được giữa chừng, Hạ Hoài Linh lại đột nhiên rút ra, rồi khẽ liếm lên vành tai đối phương thấp giọng nỉ non: “Không thể làm tiếp nữa, thân thể người...”

Chúc Vân Cảnh thở phì phò cúi giận dứt khoát đẩy ngã đối phương ra giường, sau đó tự mình ngồi quỳ lên người hắn, rồi từ từ đỡ lấy thứ kia ngồi xuống, đây đúng là minh chứng cho câu cầu người không bằng cầu mình!

Hạ Hoài Linh nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Chúc Vân Cảnh ý loạn tình mê đang đang đưa lên xuống trên người mình, chỉ thấy gương mặt ai kia nhiễm đầy xuân sắc, sóng nước dập dờn, giữa đôi môi đỏ mọng thì chốc lại khe khẽ bật ra những thanh âm trên người, còn cái bụng nhô ra cứ nhẹ nhàng nhấp nhô lên xuống, khiến cho người ta cảm thấy dâm mị không sao diễn tả thành lời. Con người Hạ Hoài Linh chợt trở nên thâm trầm, đến cuối cùng vẫn không nhin nổi mà bắt đầu ra sức phối hợp dâm chọc cùng Chúc Vân Cảnh, rốt cuộc cũng cho đối phương ăn no nê.

Sau nửa canh giờ, Chúc Vân Cảnh khẽ nhại mồ hôi nằm nhoài vào trong lòng Hạ Hoài Linh, mặc dù bản thân hắn lúc bấy giờ cực kỳ mệt mỏi, thế nhưng lại đặc biệt thấy thỏa mãn. Hạ Hoài Linh vỗ nhẹ lưng ai kia, cười thờ dài: “Hài lòng chưa?”

“Cũng tạm thôi.” Chúc Vân Cảnh nhắm mắt lại chép miệng, “Sáng mai làm lại.”

“....Thật sự không có vấn đề sao?”

“Đại phu có nói, nếu làm vừa phải sẽ không gây hại gì đến đứa nhỏ.”

Được rồi, ngay cả chuyện này cũng đi hỏi đại phu.

Trong thời gian thai nghén Chúc Vân Cảnh vẫn hết sức dễ chịu, sau khi qua thời kỳ đó xong tháng ngày kế tiếp còn thoải mái hơn gấp mấy lần, hơn chín tháng cứ thế mà trôi qua, đứa nhỏ cũng khoẻ mạnh chào đời, lần này vẫn là một đứa con trai.

Lúc đầu đại phu bắt mạch có nói tám chín phần mười cái thai này là một đứa con trai, bản thân hai người Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần, duy chỉ có một mình cậu nhóc Nguyên Bảo là không chịu tiếp nhận, đến khi vật nhỏ này nhìn thấy Chúc Vân Cảnh ôm một em bé còn xấu xí hơn cả con cún con mèo ngày trước nhóc nhặt ở ven đường, bèn oa oa gào khóc nức nở, vừa khóc vừa gào đòi cha trả muội muội lại cho mình. Nhóc con này vừa khóc, làm cho em bé cũng bị dọa sợ khóc theo, hiện tại trong phòng bỗng dưng không ngừng dội vang thanh âm khóc gào, làm cho Chúc Vân Cảnh cảm thấy nhức óc đình tai. Hạ Hoài Linh thấy vậy, liền vội vàng kêu người đến tách hai huynh đệ ra mang đi chỗ khác.

Bản thân Chúc Vân Cảnh cũng có chút phiền muội, một mình Nguyên Bảo quấy phá là đủ rồi, hắn cũng muốn có một khuê nữ đáng yêu mềm mại để cưng chiều. Tuy đại phu đã báo trước, nhưng lúc chưa sinh ai mà chẳng ôm ấp chút ngóng trông, đến khi xong xuôi mọi hy vọng đều bị phá tan vỡ vụn, thì có ai mà vui cho nổi.

Hạ Hoài Linh thì không quan tâm cho mấy, bắt đầu dùng lời ngon ý ngọt trấn an đối phương: “Dù gì cũng đã sinh ra rồi, người đừng suy nghĩ nhiều, con trai cũng rất tốt mà, còn có thể kế thừa tước vị

của người, hơn nữa nó ở trong bụng người cũng ngoan như vậy, khẳng định sau này sẽ là một nhóc con biết điều không quậy phá ầm ĩ.”

“... Chỉ hy vọng là như thế.” Chúc Vân Cảnh uể oải nói, hắn không quan tâm đến mấy chuyện có kế thừa tước vị hay không, chỉ hy vọng đứa nhỏ này đừng là một nhóc con phá phách là tốt rồi.

Hạ Hoài Linh cúi đầu, khẽ hôn lên sợi tóc rơi trước trán rồi thào thì: ”“Sẽ không có lần sau nữa.”

Mới ban nãy lúc sinh đứa bé ra, suýt chút nữa Chúc Vân Cảnh đã không thở nổi mà ngất lịm đi, khiến cho Hạ Hoài Linh gần như sợ đến mức thất thố, hiện tại tay vẫn còn đang run rẩy không ngừng.

Chúc Vân Cảnh nhìn hắn một lúc, sau đó khẽ giơ tay sờ mặt người kia, rồi gật đầu: “Ừm.”

HOÀNG ÂN HẠO ĐĂNG

Bạch Giới Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phiên Ngoại 3: Chuyện Chăm Con Thường Ngày

Khi Hạ Hoài Linh và Chúc Vân Cảnh sinh đứa con thứ hai ra, thì Nguyên Bảo vẫn chưa khi nào thích nổi cái tên nhóc mà cậu cho là không có xú gì đẹp để đáng yêu này, nhóc con kia ngoại trừ ăn ra chỉ biết lăn đùng ra ngủ, vậy mà cha và phụ thân còn nói em ấy sẽ chơi với mình, mà mỗi khi chạm trúng thân thể nhỏ xíu mềm mại kia cậu còn không dám dùng lực, vậy thì làm sao chơi đây, thế thì còn chả vui bằng chú cún con mà cậu nuôi nữa.

Cha quả thật đã lừa cậu, sớm biết vậy cậu cũng chẳng đòi có muội muội làm chi, giờ tự dưng lòi ra thêm một người đệ đệ khiến cậu không thể thích nổi.

Mặc kệ Nguyên Bảo có oán giận làm sao, nhưng Chúc Vân Cảnh vẫn cảm thấy cực kỳ hài lòng với đứa nhỏ này. Ngay từ khi còn trong bụng, đứa nhỏ này đã là một cậu bé hết sức ngoan ngoãn, sau khi sinh ra cũng cực kỳ hiểu chuyện, ăn no xong liền quay sang ngủ, chưa bao giờ làm ầm ĩ, cũng ít khi làm hấn phải đau đầu nhức óc, ngay cả mấy bà vú trong nhà còn nói chưa từng thấy đứa nhỏ nào ngoan đến như vậy, còn xuýt xoa bảo rằng đứa nhỏ này tương lai nhất định sẽ làm vẻ vang gia đình.

Có phúc hay không thì Chúc Vân Cảnh chưa biết, nhưng có thể cho hấn sống yên ổn cũng coi như là hạnh phúc rồi.

Đứa nhóc này tên là Hạ Khải Minh, lúc sinh nhóc con này ra vẫn chưa kịp đặt nhũ danh, thực ra mà nói, thì Chúc Vân Cảnh thiếu đi sự quan tâm chăm sóc dành cho đứa con út này rất nhiều. Sau khi sinh nhóc con được một tháng, hấn thường xuyên phải đi ra ngoài, nửa năm sau còn ôm một đứa con trai nuôi từ hoàng cung trở về, cho nên hiện tại trong nhà tổng cộng có đến ba đứa con trai.

Ngày đó khi hấn vừa mới ôm đứa con trai nuôi thứ ba về nhà, Nguyên Bảo cũng chăm chăm quan sát tới lui suốt một hồi lâu, sau cùng mới do dự hỏi Chúc Vân Cảnh: “Đây là muội muội sao ạ?”

Chúc Vân Cảnh buồn cười nói: “Không phải muội muội, em ấy cũng là đệ đệ.”

Nguyên Bảo tức giận đến mức không thèm để ý gì đến Chúc Vân Cảnh những ba ngày, sau đó vẫn là do bị Hạ Hoài Linh gọi tới nghiêm túc giáo dục một trận, tuy là nhóc tiểu quỷ kia không nghe lọt được mấy đạo lý như anh trai bảo vệ em mình, nhưng có chuyện phụ thân dạy lại khiến nhóc lấy làm nhớ kỹ, đó chính là chuyện cậu thân là đại ca, cho nên các đệ đệ sau này sẽ nghe lời cậu, mà khi cậu không nghe lời bị cha cùng phụ thân dạy dỗ, vậy là khi bọn nhóc kia không nghe lời cậu cũng có quyền dạy dỗ chúng rồi... Chuyện này tính ra cũng không phải không đúng.

Thế là từ ngày hôm đó, Nguyên Bảo vốn lạnh nhạt với đệ đệ mình bỗng dưng quay ngoắt sang thái độ hết sức thân thiết cả ngày vây quanh hai đứa nhóc con, Chúc Vân Cảnh không hiểu làm sao, cứ tưởng rằng đứa con trai ngốc này của mình cuối cùng cũng hiểu chuyện, thành ra trong lòng cũng được an ủi rất cuộc cũng có thể yên lòng.

Tháng ngày cứ thế mà dần trôi qua, bọn nhỏ cũng mỗi lúc một khôn lớn.

Khi Nguyên Bảo đến tuổi đi học, Chúc Vân Cảnh liền đặc biệt mời một vị thầy nho từ Giang Nam tới dạy cho cậu, thế nhưng Nguyên Bảo vốn lại là một cậu nhóc không bao giờ chịu ngồi yên học hành đàng hoàng, thành thử ra khiến cho Hạ Hoài Linh cùng Chúc Vân Cảnh đều lấy làm nhức đầu không thôi.

Hôm đó bọn họ lo việc bên ngoài xong cùng nhau trở về, vừa mới bước vào cửa, liền nhìn thấy hai đứa nhỏ đang đứng dưới tàng cây lớn trong viện chần chừ một lúc, sau đó Hạ Khải Minh ba tuổi cùng đứa con trai nuôi Chiêm nhi hai tuổi rủ rỉ trưng khuôn mặt nhỏ xíu ra hết sức nghiêm túc bàn bạc thảo luận về chuyện gì đó, thỉnh thoảng còn ngẩng lên đầu liếc nhìn về hướng ngọn cây.

Chúc Vân Cảnh nhíu mày, chợt kéo lại Hạ Hoài Linh đang định đi tới, rồi nhỏ giọng nhắc nhở hần: “Tạm thời đừng qua đó, ở đây nhìn thử xem hai đứa nhóc đó muốn làm cái gì.”

Hai nhóc kia kia bàn bạc gần nửa ngày trời, cuối cùng mới kêu một tiểu tử leo lên cây, nhìn qua đường như là muốn lấy đi quả trứng từ trong tổ chim trên cây xuống.

Chúc Vân Cảnh nhất thời đen mặt, hai đứa nhóc con kia mới có bấy lớn, sao bây giờ cũng học theo Nguyên Bảo bắt đầu mò trứng trên cây rồi? Hạ Hoài Linh nhin cười gần giọng ho một tiếng, hai đứa nhóc con kia nghe thấy thanh âm bất ngờ quay đầu lại, khi nhìn thấy hai người thì ai nấy đều lấy làm hoảng hoàng, sau khi chần chừ mãi một hồi lâu mới rầy rà bước tới chào hỏi.

Chúc Vân Cảnh cau mày nói: “Các người đang cái gì đó? Rốt cuộc là ai dạy các người nghịch ngợm như vậy?”

Hạ Khải Minh nghe xong chỉ đỏ mặt tía tai không chịu mở miệng, còn Chiêm nhi chỉ cúi đầu xuống thấp ra vẻ bất an vân vân đầu ngón tay, cũng không dám nói ra gì.

Thấy bọn họ không đáp, Hạ Hoài Linh liền cười giơ tay gõ nhẹ lên trán Hạ Khải Minh: “Minh nhi, người nói đi.”

Nhóc con hơi hé miệng ra, đoạn dừng một lúc, rồi mới làm bầm: “Ca ca nói, nếu như trước khi ca ca tan học không lấy được trứng chim xuống, thì huynh ấy sẽ không cho kẹo bọn con.”

Chúc Vân Cảnh, Hạ Hoài Linh: “...”

Hai người bọn họ nghe xong, liền thay phiên nhau mỗi người ôm một đứa cùng đi đến lớp Nguyên Bảo đang học tập, khi đến nơi, bọn họ cũng không trực tiếp đi vào trong phòng, mà chỉ đứng ở xa xa liếc nhìn, ngoại trừ Nguyên Bảo ra, trong lớp này còn có bảy, tám đứa nhỏ là con của những phó tướng khác cùng một vị sư phụ đang đứng trên bục giảng bài. Nguyên Bảo lúc này đang ngồi ngay ngắn trên bàn, mới đầu nhìn qua còn tưởng cậu chăm chú nghe giảng, thế nhưng sự thật phũ phàng là cái đầu của nhóc kia đang từ từ gục xuống trong cơn ngủ gà ngủ gật.

Chúc Vân Cảnh bất đắc dĩ nói: “Người nhìn thử xem bộ dáng này của con nó đi, chẳng trách sao lại vô dụng, suốt ngày chỉ lo ham chơi, bây giờ còn dạy hư đệ đệ.”

Hạ Hoài Linh chỉ biết lắc đầu: “Đừng nóng, nếu như không còn cách nào, vậy thì để ta dẫn nó vào trong quân doanh xem sao, theo

vẫn không được thì giờ mình chuyển sang võ.”

Bản thân Nguyên Bảo vốn cũng cảm thấy hứng thú với quân doanh hơn, thế nhưng cũng do Chúc Vân Cảnh lo con trai mình sẽ gặp nguy hiểm cũng như chịu khổ, thành ra vẫn không đành lòng ném con cho Hạ Hoài Linh, bây giờ ngẫm lại mới cảm thấy quả thực không ổn, lỡ như nhóc con này vẫn không thạo võ cũng không, thì có khác nào là kẻ hoang phế đâu.

Nhóc con Nguyên Bảo kia nhin vất vả lắm mới chờ được tới giờ tan học, hiện tại như lấy lại tinh thần nháy nháy nhót nhót đi ra, khi ra cửa trông thấy Chúc Vân Cảnh và Hạ Hoài Linh đứng ở đó, phản ứng đầu tiên chính là mừng rỡ không thôi, sau lại quay sang nhìn thấy bộ dạng hai người đệt đệt mình rụt đuôi như chuột thấy mèo trốn ở phía sau cha cùng phụ thân, mới vỡ lẽ hiểu được thì ra hai người không phải tới đón cậu, mà đang định dạy dỗ một trận đây mà.

Thế nhưng Chúc Vân Cảnh im lặng suốt hồi lâu vẫn không nói gì, Hạ Hoài Linh cũng không đề cập tới mấy chuyện khác, mà chỉ sờ đầu Nguyên Bảo rồi nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Hiện tại đang vào giữa hè nóng nực, cho nên khi bọn họ vừa vào nhà đã có nha hoàn bưng chè giải nhiệt tới. Nguyên Bảo cầm lấy một bát ăn như hùm như sói trút hết vào trong bụng, còn hai đứa nhóc kia dùng chung một bát chia nhau ra mỗi đứa ăn một ít. Chúc Vân Cảnh nhìn đứa con cả nhà mình, sau đó quay sang hai đứa út, chỉ cảm thấy ghen lời, sau mới cầm lấy khăn xoa xoa mồ hôi trên trán cho Nguyên Bảo: “Người ăn chậm một chút, coi chừng ghen.”

Nguyên Bảo phồng má lung tung gật đầu: “Cha cũng ăn đi.”

Hạ Hoài Linh nhỏ giọng nói với Chúc Vân Cảnh: “Người cũng đừng quá lo lắng, con của chúng ta chắc chắn là người tài giỏi, không thể nào thua kém con người ta, người xem con nó hiểu thuận với người như thế nào kia.”

Chúc Vân Cảnh thở dài: “Ta cũng chỉ hi vọng nó có thể ngày một tốt hơn mà thôi.”

Ăn chè xong, Nguyên Bảo liền vò đầu cắn bút bắt đầu làm bài tập sư phụ giao cho, còn Chúc Vân Cảnh thì ngồi ở bên cạnh cầm quyển sách tập đọc khai sáng cho hai nhóc con nhà mình. Hai nhóc này tính ra vẫn biết nghe lời hơn Nguyên Bảo nhiều, đứa nào đứa nấy cũng ngoan ngoãn ngồi thẳng lưng nhìn chăm chăm Chúc Vân Cảnh, chờ khi Chúc Vân Cảnh đọc ra một câu, thì hai bé con này sẽ lặp lại theo sau.

Thực ra mà nói, Chúc Vân Cảnh cũng không đặt nhiều kỳ vọng vào đứa con trai út này của mình, chỉ hy vọng Minh nhi có thể hiểu học hơn Nguyên được một chút đã là may mắn lắm rồi, còn về Chiêm nhi do thân phận đặc biệt, thành ra Chúc Vân Cảnh cũng không dám trể nãi chuyện học hành của đứa nhỏ này, trong lòng đã sớm dự định chờ thêm nửa năm nữa nhóc con này tròn ba tuổi sẽ mời sư phụ đến dạy riêng cho nhóc, những chuyện xa hơn nữa thì để tới tương lai tính tiếp.

Hạ Hoài Linh cũng ngồi ở bên đọc sách của mình, đôi lúc thỉnh thoảng bất chợt ngẩng đầu lên nhìn cha con bọn họ một chút, trong mắt lúc nào cũng tràn đầy ý cười.

Đợi đến khi Chúc Vân Cảnh nhìn thấy Nguyên Bảo rốt cục xem như miễn cưỡng đã xong mớ bài tập, hai đứa nhỏ kia đồng thời

cũng đọc thấm mệt, bèn phát tay ra hiệu cho bọn họ có thể ra ngoài chơi, sau đó tựa người vào Hạ Hoài Linh trò chuyện với đối phương.

Do khí trời hiện tại đang nắng nóng, nên ba đứa nhóc kia quyết định chơi ở trong phòng. Nguyên Bảo hiện tại chỉ huy hai đứa em mình chơi cờ đam*, mình thì đứng ngoài cuộc hết chỉ quân cờ này sang chỉ quân cờ kia, thỉnh thoảng còn cần nhắc nhở trách bọn họ quá ngốc. Chúc Vân Cảnh nhìn cảnh tượng kia chỉ thấy buồn cười: “Người nhìn vật nhỏ kia kìa, suốt ngày cứ ra vẻ ta đây trước mặt hai đệ đệ, mới có tí tuổi hơn hai nhóc kia được bao nhiêu, mở mồm ra chê người ta ngốc cũng không biết xấu hổ.”

— Cờ đam (hay gọi là checker): Hai người lần lượt di chuyển các quân giống hệt nhau theo đường chéo và bắt quân đối phương bằng cách nhảy qua quân đó. Tìm hiểu kỹ hơn ở https://gamevh.net/cms/static/guide_checkers.jsp

Hạ Hoài Linh nói: “Người cứ luôn miệng nói Nguyên Bảo là con trai ngốc, thế nhưng người cũng ra vẻ ta đây trước mặt con nó kìa mà.”

“Thế thì sao chứ? Ta là cha nó mà!”

Hạ Hoài Linh vỗ nhẹ tay Chúc Vân Cảnh khuyên nhủ: “Cứ mặc kệ nó đi, lỡ như tên nhóc này mà không thèm chơi với hai đệ đệ, quay đầu lại đòi muội muội thì mệt.”

Vẫn là nên thôi đi, hẳn thật sự bị Nguyên Bảo hành ám ảnh rồi.

Một lúc sau, Hạ Hoài Linh bất ngờ gọi Nguyên Bảo tới trước mặt mình, rồi đưa một túi jẹo cho nhóc cắn dặn: “Chia cho các em ăn

chung đi, sau này không cho người giở trò uy hiếp bắt các em lấy trứng chim giùm nữa.”

“.. Vâng ạ.”

Nguyên Bảo cầm lấy chạy tới chỗ hai người đệ đệ rồi đổ túi kẹo ra, bên trong là những viên kẹo đủ mọi màu sắc trông đến là đẹp mắt, mùi vị cũng có đủ loại hương vị khác nhau, những thứ đều là kẹo mang về từ hải ngoại, thành ra đặc biệt quý hiếm.

Hai bé con kia thấy vậy cũng trưng mắt nhìn chăm chăm, Nguyên Bảo cẩn thận đếm đồng kẹo kia những ba lần xong mới bắt đầu chia, đầu tiên là một viên cho nhóc, kế đó một viên cho Chiêm nhi, sau lại một viên cho mình, rồi mới đưa một viên cho Minh nhi, cứ thế mà lặp lại theo quy trình. Chúc Vân Cảnh khẽ nhếch nhếch khoé miệng nhìn Hạ Hoài Linh than thở: “Người xem có ai chia kẹo như nó không? Rõ ràng là đang ỷ hai đệ đệ kia không hiểu bắt nạt chúng.”

Hai bé con kia quả thực là không phát hiện ra cách chia kia có vấn đề gì, hiện tại chỉ cảm thấy hết sức phấn khởi dùng ngón tay đếm những viên kẹo được anh trai chia cho mình. Hạ Hoài Linh nhìn cảnh tượng kia cũng lấy làm vui thích, đợi đến khi bọn nhỏ chia xong mới gọi Nguyên Bảo tới chỗ mình lần hai: “Người chia kẹo như thế không phải đang bắt nạt các em hay sao? Thân là ca ca sao có thể làm mấy chuyện như vậy được chứ?”

Nguyên Bảo tranh luận: “Dù sao con cũng lớn hơn mà, cho nên phải chia cho con nhiều hơn, chia đều thì sao các em ấy có thể ăn hết được đồng kẹo đó.”

Chúc Vân Cảnh ngồi ở một bên lạnh lùng khuyên răn: “Người còn đang thay răng kia kìa, không thể ăn nhiều kẹo như vậy.”

Nguyên Bảo nhăn mũi: “Vậy thì con giữ lại để ban thưởng những người hầu hạ mình, nếu bọn họ giúp con thì con sẽ thưởng cho, còn có đám bạn nữa, nếu như con kết bạn mà quá keo kiệt với người ta sẽ bị chê cười. Hai đệ đệ thì không hiểu mấy chuyện gì, con đưa bao nhiêu các em ăn hết bấy nhiêu.”

Giỏi ghê, mới có bấy lớn đã học được cách thu mua lòng người rồi. Hạ Hoài Linh tấm tắc khen ngợi: “Được rồi, coi như người có lý, nhưng lần sau bắt buộc phải nói rõ ràng cho các em nghe, không thể vì bọn em còn nhỏ mà bắt nạt chiếm lợi ích riêng được..”

Chúc Vân Cảnh giơ tay bóp mặt Nguyên Bảo: “Chút kẻ vật ấy mà người cũng nghĩ ra được, sao không thấy người chịu để tâm vào việc học hành như vậy hả?”

Nguyên Bảo ra vẻ ấm ức xoa xoa gương mặt bị nhào nặn đến đỏ bừng, sau một lúc chợt nhào tới ôm cổ Chúc Vân Cảnh làm nũng: “Con hiểu rồi, sau này con sẽ không bắt nạt hai đệ đệ nữa, cha là tốt nhất, cha đừng có giận, Nguyên Bảo thích cha nhất nhất luôn.”

Chúc Vân Cảnh khẽ xoa đầu con trai mình, cuối cùng cũng thấy nụ cười hạnh phúc nở lại trên môi. Hạ Hoài Linh ở một bên nhìn bọn họ, bên khóe miệng bất giác cong ra một nụ cười hết sức dịu dàng ấm áp.

TOÀN VĂN HOÀN